

ElektroHyperSensitiviteit

zijnde Elektromagnetische Intolerantie

Idiopathic environmental intolerance attributed to electromagnetic fields (IEI-EMF)

Vijfhonderd ervaringsverhalen
en noodkreten

Gynaecologe herstelt na verwijdering DECT
woensdag, 19 oktober 2005 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Gynaecologe herstelt na verwijdering DECT

Herfst 2004 begon ik tekenen van overbelasting te vertonen. Aanvallen van uitputting, diarree, bij vlagen hoge bloeddruk. Mijn omgeving concludeerde: dat is stress. Ga toch eens op de bank liggen met je benen omhoog. Ga eens op vakantie. Ik heb een gezin met vier kinderen, oefen mijn beroep uit in een groepspraktijk en heb daarnaast nog een aantal nevenfuncties. Ik geloofde daarom zelf ook in uitputting, omdat de aanvallen zich steeds vaker en intensiever voordeden.

Eind september consulteerde ik een collega-internist. Ik had sterke angstgevoelens, de indruk niet helder te kunnen denken, druk op de borst (ik dacht aan een hartinfarct) en ik was echt bang dood te zullen gaan. Mijn bloeddruk steeg naar 160/90 (normaal heb ik een veel lagere bloeddruk) en ik had last van diarree en trillende spieren. De angst ging meestal na ongeveer een half uur voorbij.

Een acuut hartinfarct werd uitgesloten. Ik werd onderzocht met electrocardiogram, ultrasoon geluid, bloeddrukmeting. Ik had tijdens de testen geen aanvallen en we besloten niet tot een behandeling over te gaan.

De aanvallen deden zich vooral in de late avond en nacht voor. Ze namen toe en duurden langer. Mijn bloeddruk steeg steeds hoger, in rust tot 180/110. Onderzocht werd of ik misschien een tumor van de bijnier had, die stress-hormonen veroorzaakt, wat gekenmerkt wordt door bloeddrukverhogingen. Het resultaat was negatief, geen tumor. Maar twee weken later werd ik wel op de grens van instorten naar de internist gebracht.

De collega-internist werd nu toch echt bezorgd. Hij liet een MR-beeld van mijn hoofd maken, om een eventuele hersentumor uit te sluiten, ook een CT-scan van mijn buik, om nogmaals een bijnier tumor uit te sluiten. De medicatie voor de bloeddruk werd verhoogd, waardoor ik weer een week of twee zonder aanvallen verder kon.

In de laatste week van oktober begonnen de aanvallen weer, heftiger dan voorheen. Ik kon niet meer slapen, door de diarree verloor ik twee kilogram in één week, de uitputting werd groter. Na drie nachten waarin ik werkelijk geen oog had dichtgedaan en na overleg met de internist ging ik naar een kliniek in Nürnberg.

Toen ik werd opgenomen was mijn bloeddruk 170/110. Langzaam daalde de bloeddruk, zonder medicatie, tot hij 's avonds normaal was. Mijn urine werd 24 uur lang verzameld, om opnieuw een probleem met de bijnieren uit te sluiten. Ik kreeg geen enkele aanval meer, mijn bloeddruk werd ongeveer 120/80. Het was een rare vertoning.

Ik mocht in het weekend naar huis. De eerste nacht thuis kwam hetzelfde beeld meteen terug en ik werd nog vertwijfeld. Na het weekend weer naar de kliniek, allerlei onderzoeken, maar geen symptomen. Er werd geen organische oorzaak voor de hypertonie gevonden, maar aangeraden om te ontspannen.

Natuurlijk begon ik aan mijzelf te twijfelen. Misschien was er toch een psychische oorzaak. Ik begon met ontspanningsoefeningen en een lichte behandeling met hormonen met in gedachten, dat het door het jaargetijde zou kunnen komen. De aanvallen kwamen niet meer voor en de bloeddruk liet zich beter regelen.

Dat ging drie weken goed. De slaapstoornissen kwamen daarna terug en werden steeds ernstiger. Ik ging naar een neurologe, die een EEG maakte en zei: "nogal chaotisch". Ik kreeg een antidepressivum mee en vroeg me af, of ik dat nu moest innemen. Ik ben blij dat ik het niet gedaan heb, want het had de symptomen waarschijnlijk onderdrukt en ik zou de oorzaak van mijn lijden niet hebben ontdekt.

Het werd kerstmis en we hadden een week vakantie. De laatste drie nachten voor de vakantie sliep ik helemaal niet. In de week vakantie voelde ik me iets beter. Weer thuis kwamen de slaapstoornissen direct terug. Ik werd steeds meer vertwijfeld. Ik moest de medicatie tegen de verhoogde bloeddruk steeds opvoeren, om hetzelfde effect te krijgen. Ik consulteerde een psychotherapeut, die mij aanraade toch met therapie te beginnen. Ik moest slaaptabletten nemen om überhaupt nog te kunnen slapen.

Ik begon me af te vragen hoe ik verder kon gaan met mijn werk. Ik kon me niet voorstellen hoe ik nog zou kunnen werken, als de symptomen niet zouden afnemen. Ik was aan het eind van mijn krachten en had geen idee, wat de oorzaak van de symptomen was.

Toen zag mijn man een artikel over de straling van DECT-telefoons. We hadden in de zomer van 2003 een DECT-telefoon laten installeren. Het basisstation stond in de werkkamer, naast de slaapkamer. Ik had steeds gezegd dat ik me 'vrij' voelde in het bos en het was me ook opgevallen dat ik tijdens slapeloze nachten tenminste twee uur rust vond in de kinderkamer. Mijn man stelde voor de hoogfrequente straling te laten meten. Dat was begin februari 2005. Ik geloofde het eerlijk gezegd niet, dat er een samenhang tussen de telefoon en mijn klachten zou zijn.

Het resultaat was opzienbarend. Bij mijn bed werden hoogfrequente waarden rond 390 mikroWatt/m² gemeten en laagfrequente waarden rond 520 Volt per meter. Toch bleef ik sceptisch. Ik had al zoveel geprobeerd, maar was ook bereid elke strohalm aan te grijpen. Een week nadat onze woning was voorzien van een netvrij-schakeling en nadat de telefoon naar beneden was verplaatst, hielden de aanvallen van diarree op en na een week sliep ik voor het eerst enigszins normaal, zonder telkens wakker te worden.

Het voelde alsof er een last van me afviel. Alsof ik van een zware ziekte genezen was. Ik merkte toen pas hoe slecht het met me was gegaan. Twee weken later begon ik de medicatie voor de bloeddruk af te bouwen en ik ben eind april ermee gestopt. Langzaam werden mijn angstgevoelens minder en ik heb sindsdien alleen het gevoel wat gevoeliger zenuwen te hebben dan voorheen.

Door contacten met de Bund Naturschutz hoorde ik dat er voor deze 'ziekte' een naam bestaat, 'Mikrowellenkrankheit' of 'microwave syndrom'. Terugkijkend interpreteer ik de stoornis als een ineenstorting van vegetatieve functies door langdurige stress. Ik was een jaar lang onder invloed van de DECT-telefoon nooit tot een diepe slaap gekomen, die het lichaam werkelijk herstel biedt. Mijn omgeving had gelijk dat het van de stress kwam, alleen ... een heel andere bron van stress.

Als arts heb ik nu de behoefte, dat alle artsen bij symptomen zoals de mijne denken aan hoogfrequente straling als oorzaak van de vegetatieve problemen, nadat de organische uitgesloten zijn. Als de artsen geweten hadden van deze ziekte, zou in november reeds de gedachte daaraan boven hebben moeten komen.

Serieuus onderzoek naar de invloeden van hoogfrequente straling op het menselijke organisme zouden moeten worden uitgevoerd. Dat is absoluut ook van economisch

belang. In mijn geval moest meer dan 4000 euro aan rekeningen betaald worden, voor niets. Dat is een dure DECT-telefoon! Niet iedereen heeft evenveel last. Net als bij medicijnen zijn er grenswaarden, die met het 'zwakste' organisme te maken hebben. Over de effecten van langdurige blootstelling (in mijn geval meer dan een jaar) is weinig onderzocht en bekend.

Ondertussen zijn ettelijke gevallen bekend en verzameld met een vergelijkbaar verhaal. Als een medicijn zulke bijwerkingen zou vertonen, was het al lang van de markt gehaald. Helaas bestaan er nog geen grenswaarden voor de blootstellingen en geen waarschuwingen bij de aankoop van een mobiele of DECT-telefoon. Mensen die hierdoor ziek zijn en die voor de gevaren waarschuwen, worden meestal beschouwd als hypochondrisch of 'gestoord'. Maar het kan iedereen overkomen!

Dr. med. Regina Vogt-Heeren
Frauenärztin (Gynaecologe)
Hindenburgstrasse 17
90556 Cadolzburg, Duitsland
fax ++49 9103 500181

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/652/gynaecologe_herstelt_na_verwijdering_dect

Boekhouder ernstig overgevoelig geworden voor elektromagnetische velden.
dinsdag, 29 maart 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving op 29 maart 2011 onderstaand ervaringsverhaal van een boekhouder uit België:

Mijn ervaringsverhaal.

Hoe merkte ik dat ik hypersensitief was?

Mid jaren 2000 werkte ik in een vrij groot kantoorgebouw, in de boekhoudafdeling, veel pc's,... Daar liep ik altijd behoorlijk gestrest rond. Zelf dacht ik dat dit lag aan de druk van het werk, of van collega's,... Het viel me altijd op als eens ik naar huis reed ik me plots een pak beter voelde.

Enkele maanden later was opeens de elektriciteit in het volledig gebouw stilgevallen, minstens een half uur. Ik was verbaasd, want plots voelde ik mij op dezelfde plek met dezelfde mensen veel meer relaxt...

Ik was er toen nog niet bewust mee bezig dat ik hyperelektrogevoelig was. Op bewust niveau wil je dat ergens niet weten denk ik, daar was ook niet zoveel rond te doen als nu, ik wist nauwelijks dat een mens überhaupt zo gevoelig kon zijn voor straling!

Later ben ik van werk veranderd en ook verhuisd naar de stad. Na enkele weken merkte ik dat ik altijd hoofdpijn kreeg daar! Ik voelde me toen beter op mijn werk dan bij mij thuis! Paar maanden later ben ik dan uit noodzaak voor mijn gezondheid terug moeten verhuizen naar rustiger oorden...

Op dat moment had ik mij eigenlijk nog altijd niet geïnformeerd m.b.t. elektrosmog...

Nu weet ik nog altijd niet waarom ik mij in dat huis niet goed voelde, het meest waarschijnlijk lijkt de verfdampen (vóór ik daar introk had ik alles geverfd) ofwel de straling van de masten van de politie, die zich echt vlakbij op 50 meter bevonden... Nadien ben ik beginnen lezen over elektrosmog en beginnen realiseren dat het mogelijks een probleem was voor mij...

Paar jaar later, in 2008 woonde ik enkele maanden aan de Belgische kust in een appartementje. Ik herinner me dat ik 's avonds thuis kwam van mijn werk en "op mijn gemak" naar de voetbal op tv aan het kijken was (het was toen EK voetbal). Na een halfuur ongeveer begon ik me echt niet goed te voelen, te zweten, wat ongemakkelijk, mijn hart begon precies harder te slaan, pijn in de borststreek,... Ik dacht zoiets van ja, misschien heb ik iets opgelopen, een griepje of weet ik veel wat... Maar het verergerde altijd maar... Na 1 uur kon ik het bijna niet meer houden. Ik weet niet goed meer waarom ik op het idee gekomen ben, maar ik heb toen mijn auto genomen en weg uit het kuststadje gereden... En plots voelde ik me veel beter... Ik dacht van allez, dit kan toch niet zo extreem... Nadien heb ik gemerkt dat ik sindsdien mij daar nooit goed voelde, in die mate zelf dat ik er mij niet nog ooit 1 nacht zag overnachten. Ik heb die avond zelf nog het belangrijkste meegenomen en naar een b&b gereden... Achteraf heb ik vernomen dat exact vanaf die dag dat ik mij daar niet goed meer voelde, er Wimax geïnstalleerd werd! Internet werd de ether ingestuurd voor een groot gedeelte van de Belgische kust door het bedrijfje Citymesh (lees City-mess!).

Ik heb dan nog een half jaar in verschillende b&b's verbleven, om nadien een huis te vinden dat een beetje afgelegen is...

Op dit moment bijna 3 jaar later, voel ik mij nog altijd minder goed daar aan de zee waar Wimax is, maar het is minder extreem als destijds... Ik heb gemerkt over die 3 jaar dat mijn gevoeligheid voor die Wimax verminderd is, wellicht door alle therapieën dat ik al geprobeerd heb dat mijn gevoeligheid voor Wimax iets verbeterd is. Ik heb echter nog een lange weg af te leggen om mijn gevoeligheid in die mate te reduceren dat ik überhaupt kan overleven in een wereld met veel elektrosmog.

Ik hoop dat er meer aandacht komt voor de problematiek dewelke ons allen aanbelangt. Het is ondertussen in duizenden studies bewezen dat elektrosmog-bronnen en zeker die van gepulste straling (zoals van gsm-masten, draadloze tel., wifi en wimax...) zeer schadelijk zijn voor de gezondheid voor de mens en voor de gehele natuur!

Dus die straling is niet enkel schadelijk voor hypersensitieven, neen het vreet aan de immuniteit van éénieder! **MET MINDER ELEKTROSMOG WINT IEDEREEN! ELK LEVEND WEZEN!**

De laatste 10 jaar is enerzijds de electrosmog (stralingsbelasting x 50 ongeveer, zie grafiek op StralingsArmVlaanderen.org) anderzijds zijn er zeer veel nieuwe problemen, vroeger quasi onbestaande opgedoken... Is dat toeval? Ik denk het niet... Het gaat bv. over:

-Chronisch Vermoeidheidssyndroom: was vroeger quasi onbestaand, vraag na bij uw Dr. hoeveel mensen er niet klagen van vermoeidheid, hoofdpijn,...

-Idem dito met fibromyalgie, oogproblemen, hyperactieve kinderen, neurologische problemen, problemen gelinkt met centraal zenuwstelsel,...

-Allergieën en intoleranties: in de laatste 10 jaar minstens vertienvoudigd!

-Bijenpopulaties in 1 zomer in veel regio's meer dan gehalveerd in aantal (volgens Albert Einstein kan de mens niet meer overleven op de aarde zonder bijen!)

O ja voor degene die nog zouden twifelen over schadelijkheid gepulste straling lees bijvoorbeeld eens:

-Bioinitiative report (gebaseerd op duizenden studies, opgesteld door gerenommeerde wetenschappers en medici):
[pdf/BioInitiative.pdf](#)

-Humo-artikel van onderzoeksjournaliste Chris Vermeire over de problematiek:
[pdf/HUMO%20dec%202010%20GSM%20dossier.pdf](#)

De hypersensitieven zijn de kanaries van de moderne wereld, de kanaries die zoals in de steenkoolmijnen de mijnwerkers verwittigen voor gevaar van mijngas! Zo hopen wij samen met medici en wetenschappers de politici te kunnen overtuigen van het belang van het verbieden van straling die bewezen heeft DNA-breuken te veroorzaken en wat allemaal meer (ik heb het over 3G, 4G, Wifi, Dect, Wimax...) alsook het opstellen van lagere stralingsnormen zoals 0,06 V/m max.

Jasper De Bondt

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5621/boekhouder_ernstig_overgevoelig_geworden_voor_elektromagnetische_velden.

Toen ik in 1996 in een noodsituatie een tijdje gebruik mocht maken van één van de draadloze tefoontoestellen van Belgacom stelde ik vast dat ik bij het gebruik ervan heel warme oren kreeg. Dat was een meer dan onaangenaam gevoel en een beetje later had ik steevast hoofdpijn. In hetzelfde jaar bleek een EKG-onderzoek voor mij een ware vorm van foltering te zijn. De arts moest stoppen met het onderzoek. Van termen als hooggevoeligheid of elektrogevoeligheid of elektrostress was toen in mijn wereld nog geen sprake. Ik heb er toen dan ook verder geen aandacht meer aan besteed.

In 2004 begon ik te werken in een campus van een Vlaamse hogeschool waar men uitermate fier was dat het ganse vernieuwde schoolgebouw met draadloos netwerk werd ingericht. Deze nieuwe technologie werd gezien als 'de troef' om nieuwe studenten aan te trekken. Wist ik veel deze technologie mij dat in de toekomst nog serieus parten zou gaan spelen.
Die toekomst is ondertussen vandaag.

In 2006 werd boven de deur van mijn kantoor een versterkende antenne (2.4 Ghz) voor het draadloze netwerk geplaatst. Op een halve werkdag werd ik op mijn werkplaats doodziek. De klachten waren heel pijnlijk, het begon met het gevoel van 'banden rond mijn hoofd' dat overging in een volledig pijngevoel van hoofd en nek, en dat zich langzaam maar zeker uitbreidde over mijn gehele lichaam. Al mijn spieren waren ontzettend gespannen en pijnlijk. Ook mij concentreren op mijn dagelijks werk ging moeilijk. Ik was op een paar uur tijd fysiek overstressed en had hevige pijnen terwijl ik nog maar pas van een ontspannende vakantieperiode terug was. Mijn korte-termijn geheugen was zo goed als weg. De meest eenvoudige info die ik moest verschaffen tijdens de inschrijvingen, daar kon ik niet meer opkomen.

Ik voelde ook een gigantisch energieveld (hoogspanningsveld) rondom mij. Het leek alsof ik met mijn vinger in het stopcontact zat. Ik ben die dag doodziek naar huis gereden. Aangezien dit op een vrijdag gebeurde had ik het weekend om er terug een beetje bovenop te komen, zo dacht ik. Slapen lukte niet, en elke spier in mijn lichaam deed pijn, ik was onpasselijk en had barstende koppijn. Het leek wel een zware griep zonder koorts, met dien verschille dat je bij griep wel kan genieten van een deugddoende en gezondmakende slaap.

Op maandag was ik nog steeds ziek maar ging ik toch terug naar het werk en heb ik heel voorzichtig het probleem aan de directie van de campus gemeld en onmiddellijk om een consult bij de bedrijfsarts gevraagd. De antenne werd zonder dat ik er weet van had uitgeschakeld maar ik kon het hen onmiddellijk melden: het leek alsof mijn vinger uit het stopcontact werd gehaald, alsof het veld van hoogspanning waarin ik mij bevond onmiddellijk verdwenen was.

Het gehele weekend na die bewuste vrijdag ben ik door de straling van deze antenne door een fysieke hel gegaan. Ik heb er een dagboek van bijgehouden en meegenomen naar de bedrijfsarts. De bedrijfsarts lachte mijn klachten niet weg, zoals mijn collega's deden, maar meldde mij dat men met 'deze materie' niet wist waar men stond. De antenne werd niet meer terug aangezet en ik kon terug gewoon verder aan het werk, echter onder regelmatig hoongelach van sommige collega's.

Durf denken..... (Slogan van de Universiteit van Gent, in associatie met Hogeschool Gent)

Eind 2007 stelde ik regelmatig vast dat ik na een volledige werkdag meer dan vermoeid bleek en nog nauwelijks energie had om mij aan mijn huishoudelijke taken te wijden of om dingen te doen die ik leuk vind. Begin 2008 werden de klachten erger en erger. Na 3u op de werkvloer bleek ik steevast doodmoe te zijn geworden met de nodige hoofdpijnklachten en spierpijnklachten die de laatste jaren mijn vaste metgezellen waren geworden. Ik vroeg of er ergens antennes werden bijgeplaatst en dat bleek inderdaad het geval te zijn. Ik heb toen terug om een consult gevraagd bij de bedrijfsarts om alle klachten die ik de laatste jaren heb gehad te melden. Mijn huisarts bevestigde na medische onderzoeken dat de klachten die mij de laatste jaren plaagden te wijten waren aan het draadloos netwerk op de school en bij versterking ervan ging het met mijn gezondheid steevast onmiddellijk de dieperik in.

Ten tijde van die antenne heb ik zelf info moeten inwinnen bij een ingenieur over welk soort antenne en welk soort straling het ging. Het ging over een 2.4 Ghz antenne met een stralingsbereik van ongeveer 300 meter. 2.4 Ghz is de frequentie van een microgolfoven. Microgolven hadden mij dus heel ziek gemaakt. En aangezien mijn collega's er niks van voelden en ik wel voelde ik me zowaar een 'alien' en werd ik ook zo door sommigen raar bekeken, genegeerd of gek verklaard.

Mijn werk ben ik ondertussen (na 8.5 jaar trouwe dienst) per 01.09.2008 kwijt, want het belang van de school gaat boven mijn belang heeft het departementshoofd mij gezegd. Ook had hij mij reeds mondeling gewaarschuwd dat hij 'het beu was met mij' en ik er mocht aan denken ander werk te zoeken!! Op mijn voorstel om het voorzorgsprincipe te hanteren (0.2V/m) kreeg ik een volmondig neen. Gratis metingen door iemand van Beperk De Straling konden ook niet, want dat is een 'drukkingsgroep'. Voorstel om metingen te laten uitvoeren door het BIPT een Belgische instantie werden genegeerd. De dienst veiligheid van de Hogeschool heeft wel 'iets' gedaan om mij te helpen (ze zijn met een laptop op de verschillende plaatsen gaan kijken hoeveel ontvangst er is) en hebben 'antennes uitgelegd waar ze konden' maar toen dat voor mijn gezondheid niet voldoende of genoeg bleek te zijn, bleken ze ook ineens van mij genoeg te hebben. Geen geld meer om mij nog verder aan te stellen.....

Met deze website wil ik mijn medemensen informeren over de gevaren die deze onzichtbare straling met zich meebrengt. Ondertussen zijn we meer dan 2 jaar verder sinds ik mijn werk verloor en zien we de stralingsbronnen almaar meer toenemen. Alles moet immers draadloos snel gaan. Er is nauwelijks nog een plaats waar er weinig of geen verbinding op het stralingsveld is. Kinderen worden bestraald door de gsm-masten in de buurt van hun scholen of op de daken van de school. De klassen en secretariaten zijn uitgerust met wifi of de nog sterkere wimax. De kinderen komen lijkleek en vermoeid de school uit om thuis terug achter hun pc te gaan hangen voor hun vrije tijd of hun schooltaken te gaan maken, die in 85% van de gezinnen ook terug met wifi is verbonden en hun kamers uitgerust met spaarlampen die ook een hoog elektromagnetisch veld uitstralen en hoofdpijnen veroorzaken. Elk lid van het gezin heeft minstens één gsm, een ipod of een ipad, een laptop enz.... Het elektromagnetisch stralingsveld heeft onze huizen gevuld, onze scholen, onze bedrijven, onze parken, onze sportcentra en sportvelden, onze ziekenhuizen, onze openbare dienstencentra, onze culturele centra, onze hotels, onze cafes, onze treinen, onze steden,... zeg maar onze gehele leefwereld. En toch blijven de overheden beweren dat het ongevaarlijk is. Daar probeert men ons in bepaalde programma's ook van te overtuigen.....

Daarom, beste mensen, indien u ondanks alles toch begaan bent met de gezondheid van uw kinderen, van uzelf, van uw familie en vrienden; als u geeft om het milieu, begin dan met uw huis te saneren. Koop terug een telefoon met draad en vast nummer, neem terug internet met een draad die u via een stopcontact op alle plaatsen in het huis kunt gebruiken zonder te stralen). Gebruik uw gsm enkel in noodgevallen en telefoneer je toch, doe dat dan op speaker en hou het kort; sensibiliseer uw kinderen en uw omgeving, word u bewust van de onzichtbare gevaren en zeg neen tegen deze gigantische gezondheidsrover. Want voor u het goed en wel beseft heeft hij u te pakken met een kanker of één of andere ziekte van de 21e eeuw.

Bij voorbaat dank voor uw bijdrage aan een gesaneerde, gezondere leefwereld en vergeet niet, het is in eerste instantie een bijdragen aan uzelf en uw algemene gezondheid.

Het ga je goed!!

Bron:

<http://www.everyoneweb.com/Elektrogevoeligheid/>

WHO Director-General & cellphone problems

[Former Norwegian Prime Minister, WHO Director-General, Gro Harlem Brundtland is getting headaches every time she's using a mobile phone.]

Translation of Cover story in Norwegian newspaper "Dagbladet" of March 9, 2002:

Mobile phone radiation gives Gro Harlem Brundtland headaches.

WHO Director-General Gro Harlem Brundtland (62), gets headaches from talking on a mobile phone. That is not enough: People in her proximity must turn their phones off in order to prevent discomfort.

By Aud Dalsegg

Saturday 9 March 2002

"It's not the sound, but the waves I react on. My hypersensitivity has gone so far that I even react on mobiles closer to me than about four metres," Gro explains. When we sit with her in her office at "Helsetilsynet" in Oslo she asks if there is an active mobile phone in the room. She finds that she has developed a slight headache. The cellular

phone of the photographer was turned on but without sound in the pocket of his jacket.

The earlier Minister of State [Prime Minister] never had a mobile of her own, but she has close associates who do and she earlier often received calls on their phones. She says there are reasons to be cautious about mobile phone use.

"In the beginning I felt a local warmth around my ear. But the agony got worse, and turned into a strong discomfort and headaches every time I used a mobile phone," Gro says. She thought she could escape the pain by shorter calls, but it didn't help. Neither did it help that she herself stopped using a mobile phone. Today it is a tool everybody uses, also at her workplace, the World Health Organisation (WHO) in Geneva.

"I felt after a while that I had developed a sensitivity against the radiation. And in order not to be thought to be hysterical - that someone should believe that this was just something I imagined - I have made several tests: People have been in my office with their mobile hidden in their pocket or bag. Without knowing if it was on or off, we have tested my reactions. I have always reacted when the phone has been on - never when it's off. So there is no doubt."

What about PCs?

- "If I hold a laptop to read what's on the screen, it feels like I get an electric shock through my arms."....

The headache she gets from mobile radiation abates about half an hour to an hour after the radiation exposure stops.

Cannot stand wireless [phones]

Wireless phones, becoming more and more common in homes are said to radiate stronger than mobile phones [due to the lack of low power modes of DECT]. Gro cannot stand such [phones] either. "I get an instant reaction if I touch such a phone".

Do you advise against using a mobile phone?

- "We do not have scientific evidence to go out with a clear warning. It is not established that the radiation for instance can result in brain cancer. WHO has a big study going on and in 2-3 years from now, we will have better answers to all these questions.

But I understand the scientists who warn. I think we have reason to be cautious, and not use the [mobile] phone more than necessary. And the younger you are, the more reason to take this seriously. I think you should follow the precautionary principle", Gro Harlem Brundtland says.

Previously scientists and physicians have ignored hypersensitivity to electricity. The Norwegian Association for Electro-sensitive felt the resistance to be so strong they closed down their work [they have since started again].

"But I am convinced this has to be taken seriously. Some people develop sensitivity to electricity and radiation from equipment such as mobile phones or PCs. If this sensitivity can lead to adverse health-effects as cancer or other diseases, we do not know yet. But I think we should follow the precautionary principle, especially with regard to our children."

[The original Norwegian article in Dagbladet...](#)

28 Feb 2002 Dagbladet Norge

Bron:

<http://www.feb.se/NEWS/news2001-2002.html>

Voormalig premier van Noorwegen, WHO Directeur Gro Harlem Brundtland krijgt hoofdpijn, elke keer dat ze een mobiele telefoon gebruikt. De straling van de telefoon geeft Gro Harlem Brundtland de hoofdpijn.

WHO Algemeen-Directeur Gro Harlem Brundtland(62) krijgt hoofdpijn van het gebruik van een mobiele telefoon. Alsof dat nog niet genoeg is: Mensen in haar nabijheid moeten de telefoon uitzetten om discomfort te voorkomen. "Het is niet het geluid, maar de elektromagnetische golven waar ik op reageer.

Mijn gevoeligheid is zo ver gevorderd dat ik zelfs reageer op mobieltjes binnen 4 meter afstand.", let Gro uit. Terwijl we in haar kantoor in Helsetilsynet in Oslo zitten vraagt ze of iemand een mobiele telefoon aan heeft staan. Ze merkt dat ze een lichte hoofdpijn ontwikkeld heeft.

Bron:

<http://www.stopumts.nl/doc.php/Berichten%20Nederland/31>.

Gro Harlem Brundtland does not own a mobile phone and has banned anyone from using them in her Geneva office.

She says this is to protect herself from electromagnetic waves, which she argues give her a headache.

"If you enter my office, you are invited by me. No one who is invited would like to give me headaches," said Ms Brundtland at a news conference in Oslo, where she attended an international conference on cancer.

Brundtland does not own a mobile

Bron:

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/health/2082310.stm>

Brian Stein uit Engeland, directeur van een bedrijf met 5000 werknemers, werd overgevoelig na meer dan tien jaar mobiel bellen.

Video:

<http://www.youtube.com/watch?v=Tq298lr4rHw>

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Veel%20gestelde%20vragen/4520/elektrogevoeligh_eid_-_wat_is_dat___a_warning_from_the_electrosensitive.____%28update11_okt._2010%29

Ook **Ulrich Weiner** uit Duitsland, die 20 jaar lang een ingenieursbureau runde.

Video:

<http://www.youtube.com/watch?v=IE1q8ITVC7A>

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Veel%20gestelde%20vragen/4520/elektrogevoeligh_eid_-_wat_is_dat___a_warning_from_the_electrosensitive.____%28update11_okt._2010%29

Oud medisch student [Arthur Firstenberg](#).

Today I am homeless. My money does not provide me shelter. My good health does not ensure my survival. My friends are unable to help me. I am being killed, but the law offers me no protection.

An invisible electrosmog engulfs us, destroying the health of many who do not even know why they have fallen ill. Why is no one listening to the mass of evidence telling us we are frying our brains?

In February this year Richard Box, artist-in-residence at the University of Bristol's physics department, installed hundreds of fluorescent light tubes in a field underneath power lines. The tubes came on at dusk, powered solely by the EM field generated by the cables above.

For eight years I have provided advocacy and support in North America and worldwide for people in similar circumstances. Some have epilepsy, or heart disease, or diabetes, or cancer. Some have allergies or asthma. But most, like me, are in good health. The assault we are all suffering is a radical increase in electromagnetic pollution, or electrosmog, that is engulfing the earth.

In 1982 I was in my final year of medical school, a promising career ahead of me. For several months I had been having headaches and difficulty concentrating and remembering things. Then, while on a surgery rotation, I suffered crippling pains in my hips, making it difficult to assist in operations. My heart rate slowed to less than 50. One day I collapsed and was unable to get up. My chest hurt, and I could not get enough breath. I was sure I was having a heart attack. During the next two weeks I lost 15 pounds. And I was a slim man to begin with. It wasn't a heart attack, but it was still six months before I could walk up a flight of stairs without becoming short of breath. It was three years before I was strong enough to ski again. It was seven years before I met someone who validated my own experience that being near certain electrical appliances, such as television sets and computers, made me ill, and that staying away from them kept me healthy. However, having discovered how to remain healthy, I gradually found that I was being effectively disabled by my society.

Having stumbled upon an obviously well-kept secret, I researched the world literature on bioelectromagnetics, (or the biological effects of electromagnetism), and made myself an expert. I learned that electro-cautery machines, used in every modern surgical operation to cut through tissue and to stop bleeding, expose surgeons to much higher levels of radio frequency radiation than is permitted for workers in any industry. I learned that there was a disease thoroughly described in the Russian and Eastern European medical literature called radiowave sickness, the existence of which was usually denied by western authorities. This description made me remember my 'unknown illness', the one that had derailed my medical career. Bradycardia, or a slow heart rate, was said, in these texts, to be a grave sign.

Because there are virtually no workplaces without computers any more, I have not held a job since 1990. I had resigned myself to living on Social Security Disability, and learned, together with other members of a support group I had found, how best to live with my disability. This mostly meant learning to avoid exposure to electromagnetic fields. But in July 1996, to my dismay, I learned that an innovation was coming to my city, which threatened to make it impossible to avoid exposure any more.

At that time, cell phones were still a luxury item that only worked in some locations. People were not accustomed to staying connected whenever they left their home, and even at home most still had a cord, not an antenna, attached to their telephone. Most were not accustomed to holding devices that emit microwave radiation next to their brain. In 1996, the telecommunications industry began a marketing campaign designed to change all that. For Christmas that year, all over the country, digital cell phones were going to be on a lot of shopping lists. And to make them more practical, tens of thousands of antennae were going to be erected on towers, buildings, church steeples and lampposts all over the country before Christmas, and hundreds of thousands more during the next few years.

In response to this emergency, a few friends and I created the Cellular Phone Task Force, and contacted all the public officials we could think of, and the press, to warn them of the danger. But on November 14 1996, Omnipoint, New York City's first digital cellular provider, did open for business, broadcasting from thousands of antennae newly erected on the rooftops of apartment buildings. According to the health authorities, an early flu hit New York City - but not Boston, and not Philadelphia - on about 15 November. The flu was severe and ran a prolonged course, often dragging on for months instead of the usual two weeks.

At Christmas time, the Cellular Phone Task Force placed a small classified ad in a free weekly newspaper. It read: 'If you have been ill since 11/15/96 with any of the following: eye pain, insomnia, dry lips, swollen throat, pressure or pain in the chest, headaches, dizziness, nausea, shakiness, other aches and pains, or flu that won't go away, you may be a victim of a new microwave system blanketing the city. We need to hear from you.' And we did hear from them. Hundreds called, men, women, whites, blacks, Asians, Latinos, doctors, lawyers, teachers, stockbrokers, airline stewards, computer operators. Most had woken up suddenly in mid-November, thinking they were having a stroke or a heart attack or a nervous breakdown, and were relieved to know they were not alone and not crazy.

Later, I analysed weekly mortality statistics, which the Centres for Disease Control publish for 122 US cities. Each of dozens of cities recorded a 10-25 per cent increase in mortality, lasting two to three months, beginning on the day in 1996 or 1997 on which that city's first digital cell phone network began commercial service. I published both the raw data and the complete analysis, with graphs. This appeared in No Place To Hide, an investigative journal published by my organisation and I am presently working with scientists in Europe to expand this study to other countries.

I learned that in February 1996, Congress had passed a law prohibiting local governments from denying permits for cell phone antennae because of environmental concerns - so long as they comply with Federal Communications Commission (FCC) rules. I also learned that the FCC had just issued regulations setting public exposure limits for microwave radiation at levels at least ten thousand times higher than levels which, according to the Environmental Protection Agency, were causing reports of illness from all over the world. Levels that are at least ten thousand times higher than the levels that had forced me to leave behind my home, my family, and my friends, and to run for my life, never to be able to return home again.

The Cellular Phone Task Force, along with over 50 other grass roots organisations and individuals around the US, became involved in a legal challenge of the FCC's absurd standards and its pre-emption of local control. This was taken all the way to the US Supreme Court. Dozens of cities, towns and public officials, including several

US senators and representatives, submitted briefs urging the High Court to hear our case. But in January 2001, the Supreme Court, without comment, declined.

You will hear statements by supposed experts - always the same few, in the pay of the telecommunications industry - to the effect that cell phones/cell towers/microwave radiation have been proven safe in countless studies. It is an easy lie, one that the news media have been eager to propagate. Such studies don't exist. Quite the contrary: it has been shown that, just as for X-rays, there is no safe level of exposure to microwave radiation, and it is so easy to demonstrate harmful effects that it takes some skill to design experiments that don't show them. It is harder to show effects today than 10 years ago because now the entire planet is exposed, making it impossible to do experiments with 'unexposed' controls. But most experiments still show effects anyway - effects on heart rhythms, on brain waves, on the blood-brain barrier, on sleep, on the eyes, on the gonads, on the skin, on hearing, on calcium, on melatonin, on glucose, on metabolism, on human well-being. If you look, you will find. Zorach Glaser reviewed over 5,000 such studies for the United States Navy during the 1970s alone. After 1982, the United States ceased funding Glaser's cataloguing work. But the flood of alarming research occurring all over the world continued.

From the volume of literature I have seen, certain results stand out in my mind.

In the 1960s, Allan Frey was the first to discover that people and animals can hear low-energy pulsed microwaves. He also did some of the earliest work showing how heart rhythms are disturbed by microwaves, and how the blood-brain barrier is compromised, letting large molecules leak across, exposing the brain to potential damage. Ophthalmologist Milton Zaret was the first to describe cataracts caused by low-energy microwaves. Canadians Tanner, Romero-Sierra and Bigu Del Blanco worked with parakeets, chickens, pigeons and seagulls. Birds avoided microwave fields if they could, and collapsed within seconds if they couldn't. Defeathered birds showed no such distress, and these researchers then showed that feathers act as antennae conveying microwave energy to the birds. Thirty years later, Alfonso Balmori Martínez has carefully documented the decline and disappearance of white storks, house sparrows, and free-tailed bats from the vicinity of cellular phone base stations.

The idea that there is an exposure threshold, below which microwave radiation can be considered safe, has been disproven many times over. In Moscow, Igor Belyaev has found resonance effects on bacterial DNA that occur at exposure levels 10,000,000,000,000,000 times less than the average exposure from a cell phone. W Grundler, in Germany, has found effects on the growth of yeast cells, also at near-zero levels of exposure.

In the early 1990s, the government of Switzerland commissioned a study in response to people's complaints of insomnia near the shortwave transmitter at Schwarzenburg. Residents kept sleep diaries and did not know when the transmitter was on or off. The investigators found that the transmitter was disturbing sleep up to several miles away, and because of this finding that particular radio station was permanently shut down.

An early warning radar station was due to be decommissioned at Skrunda, Latvia after the end of the Cold War. Before it was shut down, a coordinated effort was made to determine whether the station had had any environmental effects. Teams of researchers found such effects wherever they looked, even at extremely low levels of exposure: smaller growth rings in trees, premature ageing in pine needles,

chromosome damage in cows, decreased memory, attention, learning, and pulmonary function in school children, increased white blood cells in adults, and an altered sex ratio (more girls) in children born during the years of the radar's operation.

In Germany, Wolfgang Volkrodt linked forest die-back to microwave radiation rather than acid rain. Wolfgang Löscher and Günther Käs documented illness in dairy cows caused by cell towers. This included decreased milk production, infertility, abortions, birth deformities, behavioural problems and early death. Autopsies revealed that the cows died of acute circulatory collapse and bleeding from several organs.

In France, Roger Santini has found that the closer people live to a cell tower, the more likely they are to experience dizziness, nausea, memory loss and other neurological symptoms. Claudio Gómez-Perretta has obtained similar results in Spain. The Dutch government sponsored double blind experiments in a laboratory. People exposed to a cell tower signal experienced dizziness, nervousness, chest pain, shortness of breath, numbness and tingling, weakness, and difficulty concentrating.

The late Neil Cherry found that childhood cancer rates in San Francisco were a function of proximity to the antenna-laden Sutro Tower. Olle Johansson and Örjan Hallberg showed that the rise and fall of asthma and certain cancers during the 20th century closely paralleled changes in public exposure to radio waves in every country they looked at. They showed that radio waves are as big a factor in causing lung cancer as cigarette smoking.

The following are urgently needed:

Sanctuaries. Radiation-free zones. Places without radio antennae, cell phone service, or television cable (cable is often a significant source of radiation). These sanctuaries are needed right now, to save lives.

Legal help. Environmental and disability rights attorneys who are able to take on this issue.

Funding for land acquisition and legal expenses.

Volunteer help for phone calling, letter writing, grant writing, and so on.

Keep in mind these two principles:

Distance counts. The power drops off as the square of the distance. Antennae should be few, and as far as possible from people and environmentally sensitive areas.

Digital hurts. Digital (pulsed) technology is more harmful at lower levels of power than analog. The mandated replacement of all analog TV, radio, and telecommunications transmissions with digital during the next few years is very dangerous.

Leif Salford's recent work on the blood-brain barrier has verified the earlier work of Allan Frey and others, but with additional, ominous findings. First, sometimes, decreasing the amount of radiation 1,000 times increased the damage to the brain (demonstrating the 'window' effect). Second, animals exposed to a cell phone once for two hours were found to have areas of brain cell death two months later. Salford has called cell phones 'the world's largest biological experiment ever'. His work provides solid support for those who warn that every cell phone call damages brain

cells, and that cell phones, like cigarettes, harm both users and nearby non-users. His findings are particularly alarming in light of surveys – by Santini in France, and by Sandström and Mild in Sweden – which include: headaches, migraines, chronic fatigue, agitation, sleep disorders, tinnitus, nervous and connective tissue pains of unexplained origin, and susceptibility to infection. The appeal calls for a massive reduction in exposure limits; no further expansion of cell phone technology; cell phone-and antenna-free zones; a ban on cell phone use by children; and a ban on cell phones and digital cordless phones in schools, hospitals, nursing homes, public buildings and public transportation.

The California Department of Health Services has concluded that, on the basis of a telephone survey, 120,000 Californians - and by implication one million Americans - have left their jobs because of electromagnetic pollution in the workplace. The people who have left their homes for such a reason are not being counted by anyone.

'Electrical sensitivity' is a popular, but inaccurate, term for suffering caused by this universal pollutant. The problem is much more widespread than is commonly assumed, and growing daily. By the time people realise that electromagnetic fields are directly causing their pain or illness, their lives are often already ruined. They find that reliable information is hard to come by and harder to understand; that there is little support for them, and no solutions offered; and that when they finally learn what they have to avoid, it is nevertheless impossible to do so.

The highest profile person yet to announce that cell phones, cordless phones and computers make her ill is none other than Gro Harlem Brundtland, a medical doctor, master of public health, former Prime Minister of Norway, and until 2003 the Director General of the World Health Organisation. Yet even so public a figure on the world stage has been unable to draw the world's attention to our collective plight, or in any way slow down the growth of telecommunications, or even to put it on the map as an environmental issue.

This must happen. Too many intelligent, professional, useful people are wandering this country's barren deserts, homeless, ostracized, robbed of their civil rights, with no place to land. Too many have committed suicide because they have lost all hope, have suffered too long, have had to pick up roots and flee for their lives once too often.

Within the telecommunications industry, too many equipment testers, installers, and repairpersons with radiowave sickness are afraid to speak out, or do not even know why they are ill.

So many radars, antennae, and communication devices are being deployed for government, military, emergency, commercial, and personal uses in both the developed and developing worlds, and in space, that there is nowhere left to hide. Even radio astronomers are seriously talking about the far side of the moon as the only place left that is quiet enough, in the radio spectrum, to still be able to see the stars.

Arthur Firstenberg is a founder and director of the Cellular Phone Task Force, a non-profit organisation that disseminates information about electromagnetic pollution and provides advocacy and support for victims of this pollution. He is editor of the Task Force's publication, No Place To Hide, and the author of Microwaving Our Planet: The Environmental Impact of the Wireless Revolution (1996). He can be contacted by mail at PO Box 1337, Mendocino, CA 95460, USA, or by phone at (707) 937-3990.

Bron:

<http://www.mindfully.org/Technology/2004/Electromagnetic-Fields-EMF1jun04.htm>

Noorwegen: Het schokkende ervaringsverhaal van Gaute Solheim
donderdag, 14 januari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd artikel:

[Verhalen/3739](#)

Een schrijnend verhaal over de Noorse jongen Gaute Solheim (12) uit Ekeberg in Oslo. Reeds eerder berichtte Stopumts over Gaute, hij is (net als vele andere slachtoffers zoals Ulli Weiner in Duitsland) geheel overgevoelig geworden voor EM velden. Een nachtmerrie-scenario als dit je kind overkomt.

Het artikel is gepubliceerd in de Noorse kwaliteitskrant Aftenposten.
Vertaling door een van onze vrijwillige medewerkers.

Bijscript bij foto: Beschermd: speciaal materiaal dat hoogfrequente straling reflecteert, biedt Gaute de nodige bescherming. (De stof is Biologa Dali, red.)

Eenzame strijd tegen de straling

Auteur: CHARLOTTE B. BERGLØFF

23-8-2008

- Heeft u de mobiele telefoon uitgeschakeld?

Gaute kan niet tegen de straling van mobiele telefoons en draadloze netwerken. Daarom is hij gehuld in beschermend materiaal, zelfs op zijn eigen schoolplein.

De bleke jongen zit afwachtend in de auto, gecamoufleerd door iets wat lijkt op een klamboe. Speciaal materiaal reflecteert de hoogfrequente straling. In onze steeds meer stralende dagelijkse werkelijkheid, is dit de redding voor Gaute Solheim (12) uit Ekeberg in Oslo.

- Als je je gsm onder de stof legt, verliest deze het contact met het netwerk, legt Gaute uit terwijl het licht van zijn microgolfmeter op groen springt en hij zich uit de stof wikkelt.

Samen met zijn zusje Ingjerd (10) zal hij de dagen voor het nieuwe schooljaar doorbrengen op Skiforenings friluftarrangement GØY (de openluchtactiviteit 'GØY' van de skiforening) in Skullerud, waar zich een mobieltjes-vrije zone bevindt. Na vier weken in de bergen, ver weg van draadloze netwerken en zendmasten voor mobiele telefonie, is Gaute terug op volle kracht en suist hij samen met vrienden de Østmarka (bosgebied pal ten oosten van Oslo) in waar hij weet dat de microgolfmeter op groen staat.

- Het is fantastisch om Gaute weer te zien rennen en fietsen, zegt Ida Solheim (51) enthousiast. Van de winter schreef Gattes huisarts Tor Vattekar over de situatie van de jongen:

- Het kind zal ernstige schade ondervinden. Hij is geïsoleerd van vrienden en volgt

niet het onderwijs op de gebruikelijke manier. Dit versterkt het gevoel van anders-zijn en ziekte, schreef Vattekar, die een specialist is in algemene geneeskunde.

Samen met Torkild Aas, een specialist in sociale pediatrie, aan het Barnesenteret (Kindercentrum) van het academisch ziekenhuis Ullevål heeft hij de school verzocht om een speciale regeling te treffen voor Gaute - en de familie dacht dat dat zou volstaan als oplossing. Maar toen begon de strijd pas.

Elektrogevoeligheid.

Elektromagnetisme is het principe van communicatie in het lichaam. De kans dat straling van buitenaf een effect heeft op het lichaam, is daarom groot. Maar van welke effecten sprake is, is omstreven. Het meest bekende Noorse voorbeeld dat elektromagnetische straling schade kan veroorzaken, wordt het geval "Kvikk" genoemd. In 2006 kregen 15 kinderen een schadevergoeding voor misvormingen veroorzaakt door straling waaraan hun vaders werden blootgesteld aan boord van de torpedoboot KNM Kvikk.

De Noorse ex-minister-president Gro Harlem Brundtland was een één van de eersten die in Noorwegen naar buiten kwam en zei dat ze het niet kan verdragen om in een ruimte te verblijven waarin zich een ingeschakelde mobiele telefoon bevindt. Vandaag de dag zijn meer dan 400 Nooren lid van de vereniging voor elektrogevoeligheid, FELO. Gebaseerd op cijfers uit Zweden houdt de vereniging er rekening mee dat 3 procent van de Noorse bevolking zou kunnen lijden aan verschillende vormen van elektrogevoeligheid. Typische symptomen zijn pijn of een brandend gevoel in de huid, jeuk, hoofdpijn, misselijkheid, gewrichts- en spierpijn, extreme vermoeidheid, slaapstoornissen, duizeligheid en concentratieproblemen. De problemen worden veroorzaakt door elektromagnetische velden. Deze bevinden zich o.a. in de omgeving van stroomkabels, transformatoren, elektrische vloerverwarmingen, opladers, elektrische fornuizen, spaarlampen, computers, tv-toestellen, gsm-masten en mobiele telefoons.

De Norwegian Radiation Protection Authority (NRPA) merkt op dat sommige individuen ongemak kunnen ondervinden van mobiele telefoons, maar meent dat we veilig zijn met de huidige limiet van 10 miljoen microwatt per vierkante meter die in overeenstemming is met de grens van de Wereld Gezondheids Organisatie WHO. Maar veel duidt erop dat frequentie en modulatie belangrijker zijn dan veldsterkte.

Blinde proef.

"Sorry, we hebben nog geen tijd gehad om uit te pakken," zegt Ida Solheim, tussen de koffers thuis in Ekeberg. Vanuit het woonkamerraam kijken we uit op de beroemde vlakte, waar jong talent net het evenement van dit jaar heeft afgerond. "We zijn gisteren thuis gekomen. Het netwerk van antennes voor 2G, 3G, en draadloze netwerken wordt uitgebouwd vanwege de Noorwegen Cup. Daarom heeft het hoofd Dekking van Telenor ons aanbevolen om te wachten met naar huis terugkeren totdat het toernooi was voltooid," zegt Ida Solheim.

Op de muur in de hal hangen foto's van Gaute en Ingjerd. De blonde jongen glimlacht naar de camera met de ogen wijd open, hongerig naar het leven zoals een kind dat hoort te zijn. De laatste foto toont een andere jongen. Rimpels op het voorhoofd en de oogleden naar beneden geslagen. De verwachtingsvolle ogen zijn verdwenen.

- "Hij is veranderd. Het enthousiasme is niet hetzelfde, en hij praat minder," zegt Geir Solheim (54). Gaute's vader zit in de keuken met de koffiebeker in zijn handen. Hij

kijkt uit het raam met een heldere oogopslag. In de winter lag Gaute vaak op de vloer hier. Hij had niet de kracht om rechtop te zitten op een keukenstoel.

Gautes kwalen traden al in 2006 op en verergerden in 2007. Uitgeput moest hij het voetbal met de jongens afzeggen, evenals de zwemopleiding en de cross-country track. Het was alsof iemand de levenskracht uit de 11-jarige had weggenomen, en slechts een schaduw achterliet.

- "We probeerden alles, veranderden het dieet, namen bloedproeven en tests, maar kregen geen antwoord. Gaute's situatie werd alleen maar erger," zegt Ida Solheim. De ouders hebben een onderzoeksachtergrond bij 'SINTEF' www.sintef.no/Home/ en reageerden met onmiddellijke scepsis wanneer een buurman ze tipte over elektrohypersensitiviteit. Ze besloten echter een aantal tests op Gaute uitvoeren, door het verwijderen van het draadloze netwerk en uitschakelen van de draadloze telefoon thuis op keer. De resultaten waren beangstigend. Het werkte.

Biologische detectoren.

Professor Olle Johansson van het Karolinska Instituut in Zweden zegt dat elektrogevoeligheid veroorzaakt wordt door overmatige straling. Hij is van mening dat elektrogevoeligen de biologische detectoren zijn van de mensheid, omdat ze ons waarschuwen voor veranderingen in de omgeving die kunnen leiden tot ernstige gezondheidsproblemen.

- Interessant genoeg, is het waarschijnlijk niet de elektrogevoelige die het grootste risico loopt op lange termijn gezondheidseffecten. Deze mensen zullen juist wegtrekken in de loop der tijd. Het is echter de niet-elektrogevoelige die op de lange termijn grotere schade kan ontwikkelen, volgens de Zweedse wetenschapper.

Olle Johansson werkt al meer dan 30 jaar aan de stralingsproblematiek, en is een van de meest vooraanstaande onderzoekers ter wereld in het veld. Hij maakte deel uit van de internationale onderzoeksgroep die vorig jaar het BioInitiative Report presenteerden (www.bioinitiative.org/ - red.). Na het doornemen van 2000 internationale onderzoeksrapporten in het veld, concludeerde de groep dat de huidige grenzen niet voldoende zijn om de volksgezondheid te beschermen.

De Norwegian Radiation Protection Authority verwierp de conclusie en rechtvaardigde dit met het commentaar dat het bevooroordeeld was, en dat de kwaliteit niet was gecontroleerd.

Child Welfare.

Op de keukentafel in Ekeberg liggen drie dikke ordners die getuigen van de zoektocht van de familie Solheim naar hun rechten. Een van de mappen omvat onderzoeksverslagen van over de hele wereld. Verder vinden we brieven aan het ministerie van Onderwijs, de Norwegian Radiation Protection Authority en het Noorse centrum voor de mensenrechten, om enkelen te noemen.

- "We dachten dat de school de weg zou effenen toen we hen bewust hadden gemaakt van de oorzaak van de problemen van Gaute. Als je allergisch bent, voor iets, verwacht je dat dat serieus wordt genomen," zegt Ida Solheim, die senior project manager is bij een IT-adviesbureau.

In Zweden is elektrogevoeligheid erkend als handicap. Voorbereidende werkzaamheden voor volgend jaar m.b.t. de anti-discrimineringswet voor

gehandicapten hier in Noorwegen moeten de bewijslast van de gehandicapten wegnemen, maar tot het zover is, en de diagnose elektrische overgevoeligheid niet officieel gesteld kan worden is de situatie nijpend.

Sinds november moest Gaute dus genoeg nemen met 90 minuten thuis instructie per dag. Een draadloze router in de klas, en de mobiele mast die boven de speelplaats uit torent, zorgen ervoor dat hij niet kan verblijven op school.

Gaute heeft gelukkig weinig last van laagfrequente straling, zoals die heerst in een huis. Maar als hij wordt blootgesteld aan straling van o.a. draadloze telefoons, kan hij enkele weken knock-out raken. Daarom zijn zelfs winkelcentra, bioscopen, straten in de stad en andere plaatsen waar mensen gebruik maken van draadloze technologie, tegenwoordig voor hem no-go areas geworden.

De ouders vertelden de andere ouders en leerkrachten tijdens een bijeenkomst dat Gaute niet meer naar de school kon om deze redenen. Het bestuur heeft toen verteld dat zij de huurcontracten met mobiele bedrijven die zendmasten op schoolpleinen in Oslo hebben zouden beëindigen.

De school trapte de bal naar 'Utdanningsetaten' die vroeg aan de Post en Telecommunicatie Autoriteit om de straling te meten op de school. Het was zoals verwacht binnen de normen.

- "Ik was boos toen ik besepte dat de school het draadloze netwerk niet zou gaan uitschakelen. We kunnen niet uitsluiten dat er een erfelijke aanleg meespeelt. Wat kan er gebeuren met Ingjerd die daar ook naar school gaat?" zegt Ida Solheim.

Waarschuwingen.

De directeur van het Pittsburgh Cancer Institute, Dr Ronald Herberman, waarschuwde in de zomer 3000 studenten en medewerkers over mobiel gebruik. De resultaten van zijn onderzoek zijn nog niet gepubliceerd, maar hij gelooft dat kinderen alleen mobiele telefoons zouden moeten gebruiken in geval van nood. Hij herhaalt daarmee de resultaten van de Australische neurochirurg Vini Khurana. Khurana heeft een analyse gemaakt van een reeks rapporten die kijkt naar de relatie tussen hersentumoren en straling, en gelooft dat we binnenkort de straling van mobiele telefoons zullen zien als een groter gezondheidsprobleem dan roken.

In Noorwegen registreren we dat de meest voorkomende doodsoorzaak bij kinderen vandaag de dag een relatie heeft met de hersenen. De Norwegian Radiation Protection Authority ontkent dat deze ontwikkeling een correlatie heeft met de totale stralingsdosis, nu steeds meer en meer draadloze technologieën, en diverse elektrische apparaten worden geïntroduceerd.

- "We hebben geen studies die wijzen in die richting," zegt directeur Gunnar Saxebøl van de afdeling van het ministerie: stralingsbescherming en veiligheid. Het kankerregister maakt nu een overzicht van het gsm-gebruik onder 10-jarigen om te bepalen of het gebruik leidt tot een verhoogd risico op een hersentumor. Het onderzoek naar hersentumoren leidde deze zomer tot een nieuwe debat in België, Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland, Rusland, India en Japan. Sommige landen kwamen naar buiten en waarschuwden tegen het gebruik van mobiele telefoons door kinderen.

Paniek.

- Schiet op mam, schiet op! De school is slechts een week begonnen. Gaute heeft de reis naar school gemaakt en ontdekt dat Netcom de zendantenne nog niet heeft verwijderd van het schoolplein. Hij raakt in paniek, werpt zich onder de stof en springt in de auto. Terug thuis, vindt hij de brief van de provincie gouverneur van Oslo / Akershus.

- "Het is zo oneerlijk," zegt Gaute Solheim. Hij heeft verzocht aan de provincie gouverneur om dit voor hem te regelen.

- "Het is slechts een zeer eenvoudige regeling, die wij vragen," legt Geir Solheim uit. Omdat de school al een bekabeld netwerk heeft, kunnen ze alle draadloze routers uitschakelen en in plaats daarvan gebruik maken van kabels. Maar de directeur wil niet eens de router in de klas van Gaute uitzetten wanneer deze niet in gebruik is. De strijd voor de erkenning als elektrogevoelige is bitter.

- Het is een van de dingen die ons overkwam het afgelopen jaar, zegt Geir Solheim. Hun strijd eist zijn economische tol. Sinds december is het inkomen van het gezin gehalveerd. Ze hebben geleefd op het salaris van de vader alleen, terwijl de moeder vrij heeft moeten nemen van het werk.

- "Als de NRPA zijn werk had gedaan, was Gaute niet ziek geweest. Dan had NRPA enkele jaren geleden de mensen gewaarschuwd tegen draadloze systemen, zodat wij deze nooit hadden gekocht voor gebruik thuis, en zouden de scholen worden gecontroleerd op de nabijheid van zendantennes, en draadloze netwerken. Waar is het voorzorgsbeginsel?" zegt Ida Solheim.

Gunnar Saxebøl van de Noorse Radiation Protection zegt dat het voorzorgsbeginsel wordt gebruikt wanneer men niet de wetenschappelijke kennis heeft, en er potentieel ernstige gevolgen zijn. - We zien dat er risico's zijn, bij hoog-gevoelige kinderen, en leukemie, maar achten het risico zo laag dat het aanvaardbaar is, zegt Saxebøl.

Stralingsvrije week.

De school is net een paar dagen begonnen. Schooldirecteur Tom Wittenberg loopt gehaast door de gangen van de school in Ekeberg, in de pauze tussen de verschillende vergaderingen.

- Ons doel is om de jongen terug te krijgen op school, maar we kunnen niet voldoen aan eisen van de ouders. De gouverneur heeft nog geen reactie gegeven, benadrukt Wittenberg. De schooldirecteur is van mening, dat hij de gebruikelijke procedure heeft gevolgd in de zaak.

- "Ik heb duidelijk gemaakt vanaf de eerste dag dat ik geen expert ben in straling, en daarom stuurde ik de zaak onmiddellijk door naar 'Utdanningsetaten'," zegt hij. Voor de bescherming van het kind, zal hij om redenen van geheimhouding geen commentaar geven. Maar de zaak is uitdagend, dat wil hij niet verzwijgen.

- Heel openbaar Noorwegen is nu gedigitaliseerd, en scholen hebben een ICT-strategie die wij moeten volgen. Daarom kan ik niets doen dan mij te conformeren aan de richtsnoeren van de Noorse Radiation Protection Authority, zegt Wittenberg. De school vergemakkelijkt nu, onder andere, de toegang voor een rolstoelgebruiker, een visueel gehandicapte en slechthorende studenten, maar ontzegt Gaute de uitschakeling van de router in de klas, de eerste school week. Netcom heeft nu ook een extra handicap gemaakt met de mobiele antenne op het schoolplein. Wat daarna zal gebeuren, valt nog te bezien.

- "Iemand anders dan ik moet de eisen van de ouders analyseren. Ik stuur nu dus de zaak terug naar Utdanningsetaten."

Gesloten netwerk.

De eis van digitale vaardigheden heeft ertoe geleid dat de draadloze netwerkzenders gemonteerd worden op volle schaal in de Noorse scholen.

- "Wij beschouwen de elektromagnetische straling als een van onze grootste bedreigingen voor het milieu, " zegt Sissel Halmøy, met in haar portefeuille de elektromagnetische straling, van de Groene Strijders van Noorwegen. De milieuvereniging stuurde daarom vorig jaar een eis naar de toenmalige minister voor Gezondheid Sylvia Brustad om de draadloze netwerken te verbieden op scholen, kleuterscholen en openbare gebouwen. De minister zei dat het ministerie niet kon voldoen aan de eis, maar zei dat het Europees Parlement streeft naar flexibele oplossingen voor de elektrogevoeligen. ([Berichten%20Internationaal/3522](#) - red .)

Oudergroepen in het hele land zijn nu betrokken, en vragen op sommige scholen om uitschakeling van de draadloze netwerken.

- "Het is volstrekt onnodig om draadloze netwerken te hebben in de scholen. Wij geloven dat het immoreel is als het een aanzienlijk gevaar voor de gezondheid van kinderen betekent," zei Kenneth Timenes, hoofd van ouders 'Arbeidsutvalg' (FAU) op Horse Hill school in Kristiansand. Hij ontdekte vorig jaar dat er draadloze netwerken in de hele school werden geïnstalleerd zonder dat de ouders daarvan in kennis werden gesteld. Hij sloeg alarm en kreeg steun van zowel het schoolbestuur als de FAU. Er was een jaar van correspondentie en vergaderingen voor nodig, voordat de principaal van de school en de IT-afdeling overeenkwamen het draadloze netwerk uit te schakelen. Maar deze week start voor de kinderen van de Horse Hill school een stralingsvrij schooljaar.

Dit artikel is afgedrukt in het tijdschrift op 22 Augustus 2008

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4393/noorwegen_het_schokkende_ervaringsverhaal_van_gaute_solheim

Reportage

Slapen in een kooi tegen de gsm-straling

Van onze verslaggever Menno van Dongen

www.volkskrant.nl/binnenland/1119419916509.html

AMSTERDAM - Edwin van Vierzen slaapt in een kooi van aluminiumfolie. Want sinds de plaatsing van een gsm-mast op het dak, tobt hij met zijn gezondheid. Gisteren kwam de buurt in actie.

Amsterdammer organiseert buurtverzet tegen telefoonmasten op het dak van hun woningen

Maandenlang sliep Edwin van Vierzen (38) slecht. Totdat hij een bedstee bouwde die hem moest beschermen tegen de straling van een telefoonmast. De zendmast staat sinds februari op het dak van zijn woning aan de Zoutkeetsgracht in Amsterdam. Hij

kreeg daarop last van hoofdpijn, oorsuizingen en duizeligheid. Het verband tussen zijn klachten en de straling was snel gelegd. Als Van Vierzen ergens anders logeerde, had hij nergens last van. Een kennis gaf hem de tip om aluminiumfolie in zijn kussen te stoppen. Dat hielp een beetje, maar niet genoeg.

Sinds een paar weken is zijn slaapkamer voor meer dan de helft gevuld met een houten bouwwerk van twee meter hoog, breed en diep. De constructie is bekleed met rollen aluminium. In de bedstee heeft hij schuifdeuren gemaakt, met ramen van kippengaas. Het materiaal kostte hem ruim 150 euro. Maar dat is het waard, vindt hij. Van Vierzen gebruikt de bedstee ook overdag, als de straling hem teveel wordt.

In de buurt heeft hij 87 handtekeningen opgehaald tegen de telefoonmasten op het dak. 'Vanavond geef ik die aan de woningbouwvereniging', zegt hij. Volgens hem heeft verzet in andere gemeentes effect gehad. Maar hij erkent dat dit soort acties meestal op niets uitloopt.

Frans van Velden (52) staat Van Vierzen bij in zijn strijd. Hij heeft een stralingsmeter meegenomen naar de woning van de Amsterdammer. Van Velden loopt wat rond met het apparaatje en meldt dan dat hij in de bedstee een waarde meet van 0,008 volt per meter. Voor de rest van het appartement noteert hij 0,2 volt.

Deze waarden liggen ver beneden de wettelijke normen. Volgens Van Velden hanteert de Gezondheidsraad een 'onrealistische norm' van 42 tot 61 volt per meter. 'Als hier zo veel straling zou zijn, zouden we ter plekke neervallen'. Volgens hem wordt de norm kunstmatig hoog gehouden omdat de antennes veel geld opleveren.

Van Velden oogt gespannen. Hij zegt dat het door de straling komt en vertelt dat hij een 'stralingsvrij overhemd' aan heeft. 'Er zit een soort gaas in, ik heb het in Duitsland gekocht'. Hij pakt de stralingsmeter erbij, stopt het apparaat in zijn overhemd en wijst op enkele oplichtende lampjes.

Woensdagavond komen uiteindelijk veertig bewoners naar de informatiebijeenkomst. Ze worden toegesproken door vertegenwoordigers van telecombedrijven en het Antennebureau van de overheid. Hun woorden lijken weinig effect te hebben. Frans Koops van de Gezondheidsraad zegt dat hij niet wil ontkennen dat er mensen zijn met klachten 'maar als u zegt dat er een verband is met straling bent u niet reëel'. Bewoners raken geïrriteerd. Frans van Velden slaat hard op zijn tafel en schreeuwt: 'Hoe durft u dat te zeggen.'

Edwin van Vierzen zal pas echt goed slapen als de masten zijn weggehaald, zegt hij. Hij realiseert zich dat er mensen zijn die geloven dat het effect van de straling alleen bestaat in zijn verbeelding: 'Ik weet dat ik me kwetsbaar opstel, maar ik voel die straling echt overal. En ik ben echt niet de enige.'

Van ir. F. van Velzen, genoemd in het artikel, kreeg Stopumts afschrift van onderstaande brief aan de redactie van de Volkskrant:

Geachte redactie,
Attached mijn reactie op een artikel in uw krant.
Het gaat weliswaar om een artikel uit 2005, maar aangezien ik er regelmatig op word aangesproken (het verschijnt als iemand mijn naam googlet) verzoek ik u mijn reactie aan het artikel toe te voegen.
Vriendelijke groet,

Frans van Velden
fransp@dds.nl

Reactie op artikel 'Slapen in een kooi tegen de gsm straling', door Menno van Dongen in De Volkskrant op internet op 23 juni 2005, bijgewerkt 27 januari 2006.

De maximum intensiteit die ik heb gemeten was geen 0,2 Volt, maar 2 Volt per meter. 'De normen zijn onrealistisch', 'we zouden ter plekke neervallen' en 'de normen worden kunstmatig hoog gehouden omdat de antennes veel geld opleveren' zijn geen correcte citaten. Ik heb gezegd dat de advieswaarden bescherming bieden tegen overmatige opwarming, maar niet tegen andere effecten. Ik heb gezegd dat de overheid kiest voor de hoge advieswaarden omdat men angst bij de mensen wil voorkomen - als voor lagere advieswaarden gekozen zou worden, zouden de mensen zich afvragen waarom en ontdekken, dat ook bij waarden beneden de lagere advieswaarden effecten zijn gevonden.

Ik heb meer gezegd dan alleen 'hoe durft u dat te zeggen'. Het is wel degelijk reëel om gegeven de waarnemingen van effecten door een deel van de wetenschappers en de ervaringen van mensen te concluderen, dat de effecten anders dan door overmatige opwarming kennelijk negatieve gevolgen voor welzijn en gezondheid kunnen hebben. Niet minder reëel dan om gegeven de waarnemingen van een ander deel van de wetenschappers en de theoretische kennis te concluderen, dat het niet mogelijk is. Beide standpunten zijn reëel en de wetenschappelijke discussie is niet gesloten - er bestaat geen consensus. Het is een gotspe als een lid van de Gezondheidsraad zoals destijds Frank Koops anders beweert.

De waargenomen effecten anders dan door overmatige opwarming staan in onder meer het EMF Handbuch van het Ecolog Institut (2006) en in de RF Review 16/2009 van de ICNIRP (2009), de organisatie die onder meer de WHO en de ILO adviseert. De geschiedenis van de discussie is te vinden op www.microwavenews.com van Louis Slesin.

Frans van Velden, maart 2010.

Bron:

<http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/422/redirect>

Op de vlucht voor elektrische en magnetische velden, Utrechts Nieuwsblad vrijdag, 25 maart 2005 - Dossier: Algemeen

Artikel uit Utrechts Nieuwsblad van 25-03-2005

Op de vlucht voor elektrische en magnetische velden

Door Jelle Boonstra/GPD

NIJKERK - Freek van den Hengel (51), een boom van een kerel, zit in een eenzame schuilhut tussen Nijkerk en Putten. Dertig jaar was Freek van den Hengel vrachtwagenchauffeur op een melkauto.

Ziek geworden van wasdroger, draadloze telefoon en computerscherm. Overgevoelig voor de laagfrequente straling van alle huishoudelijke apparaten samen. In zijn schuilhut, met slechts drie gloeilampjes van zestig watt en een eenvoudig koelkastje,

komt hij weer wat bij. „Als mijn zoon met wat vrienden op de bank zat, was ik...„Altijd zes dagen per week gewerkt. Met plezier; mijn werk, dat was m'n hobby.” In 1999 werd hij zomaar ziek.

Zelfs bij een matig zonnetje verbrandde de huid van z'n hoofd en z'n handen. Het werd steeds erger, de vellen kwamen erbij te hangen.

Dokter en dermatoloog kwamen er niet uit. Z'n levenswandel en eetgewoonten waren niet veranderd. Het kwartje viel, toen de centrale verwarming vreemd ging doen. Die ging zomaar branden, tot 35 graden.

Interferentie van buiten, zei de monteur. De zojuist geplaatste gsm-mast in de straat leek de boosdoener. „Ik kreeg de indruk dat die mast me in één klap overgevoelig maakte voor allerlei vormen van straling,” zegt Van den Hengel. Vermoeidheid, duizeligheid, slaapstoornissen, ernstige hoofdpijnen, een heel palet aan bonte kwalen.

Maar er was meer. Veel meer. „Als mijn zoon hier met wat vrienden op de bank zat, was ik na een uur kapot, omdat ze allemaal een mobieltje in de zak hadden.” Laatst nog zette z'n vrouw de wasmachine aan. „Ik lag doodvermoeid in bed en het geeft dan het gevoel of ze de pezen uit je benen trekken.” Van den Hengel is dan misschien extra vatbaar, maar wat hij heeft, heeft zo'n anderhalf procent van de bevolking in West-Europa in aanleg ook, blijkt uit Zweeds onderzoek. Vage klachten Hugo Schooneveld (67), voorzitter én woordvoerder van de Werkgroep Elektronische Overgevoeligheid (WEO). „Mensen als Van den Hengel zijn gevoelig voor elektromagnetische velden thuis en voor straling van elektrische kabels of communicatieapparatuur. De klachten zijn vaag, lijken op andere, onbenoembare ziektes als het chronisch vermoeidheidssyndroom. Het is de hoogste tijd voor bezinning: de digitalisering van de samenleving rukt op, Nederland is weldra overdekt met een dicht woud van antennes. Vluchten kan dan niet meer.”

In de schuilhut is Schooneveld komen aanschuiven met een attachékoffer vol meetapparatuur. Hoon en onbegrip zijn doorgaans z'n deel. Zelf kreeg hij 25 jaar geleden last van elektrogevoeligheid. Eerder nog dan de andere 350 leden die zich sinds 2002 bij de werkgroep aansloten.

Dat komt zo: Schooneveld werkte als hersenfysioloog aan de Landbouwuniversiteit Wageningen. Was gezond als een vis, tot computers werden binnengedragen in het lab waar hij werkte. Ook thuis kwam een computer. „Ik zat er heel veel achter, ik was een echte nerd.”

Meteen begonnen de hoofdpijnen, duizeligheid en vermoeidheid. Dat moest wel van de computers komen, „want tv keek ik nauwelijks.” Tussen de oren Werken werd onmogelijk. „Ik had het betrekkelijke geluk dat ik het verband kon zien tussen de komst van de computer en het begin van de kwaal.” De huisarts kon er niets mee, de bedrijfsarts evenmin. Er kwam bloedonderzoek. De neuroloog ging kijken. De psychiater ook, of het misschien op één of andere manier tussen de oren zat. „Ik heb jaren gedacht dat er iets mis was met me.”

Vijftien jaar geleden waarschuwde hij al dat computerstraling een groot gevaar was. „Toen was ik een roepende in de woestijn. Nu een beetje 'n roepende in de menigte.” Er staan gelijkgestemden op, die zich in toenemende mate herkennen in zijn kwalen.

Met en weten voor wetenschapper Schooneveld. Hij bracht stralingsvelden in kaart

en zag dat extreme pieken in vermoeidheid en hoofdpijn tot een bron te herleiden waren. „'s Ochtends bereidde ik in het lab de colleges van de dag voor. Dan sloeg een extreme hoofdpijn toe. Bij het meten bleek dat de stoel precies stond in het stralingsveld van de pc van de buurman op de gang.”

Thuis kreeg hij last van de digitale telefoon, een DECT, die de burens net hadden gekocht. De ultralage frequentie ging dwars door de muur. „Geen wonder: ze kunnen soms wel 200 meter ver reiken.” Toen hij de burens had bewogen het basisstation van de telefoon in de kelder te zetten, was die kwaal ook over.

Als een modern evangelist trekt hij sinds z'n pensionering met z'n koffer door Nederland. Rijdt voor bij lijdens aan elektroallergie om de bronnen van ellende op te sporen. Bij Van den Hengel thuis bleek de straling boven de tweehonderd nanotesla te liggen. Tesla is de meeteenheid waarmee magnetische straling wordt weergegeven, zoals volt doet bij elektriciteit. „Tweehonderd is hoog,” zegt hij. „We voelen ons pas echt prettig bij een magnetische veldsterkte onder de tien.” Van den Hengel weet uit proefondervinding dat de meter voor hem niet boven de veertig mag komen. „Anders knap ik af. Het is net alsof er een emmertje langzaam volloopt en dan plotseling overstroomt.” De grootste boosdoeners in huis zijn de DECT-telefoons, het mobieltje, de tv, de computer en draadloze verbindingen. Ook halogeentransformatoren, tl-buizen en elektromotoren zorgen voor hoge uitschieters, net als elektrische wekkertjes naast het bed. En vergeet de keramische kookplaat niet.

Schooneveld: „Ik adviseer altijd kritisch in het eigen huis rond te kijken: doe apparaten uit, of zet ze uit huis en kijk of het minder wordt. Of ga met een taart naar de burens en vraag of ze hun DECT de deur uit willen doen. Die straling is honderden keren erger dan van een gsm-mast op pakweg 100 meter afstand, al krijgt die in de media altijd de meeste aandacht.”

Toch blijft ook die straling een reden tot zorg: tegenwoordig schieten meer gsm-masten dan paddestoelen uit de bodem, 95 procent van de landkaart is gearceerd: bijna overal is dekking voor het mobieltje. Gelukkig zijn er oplossingen op komst: er zijn dakdekkers die met stralingswerende folie werken.

Schooneveld: „Ik pleit ook voor het afdekken van het dak met een ijzeren plaat, als ergens op een flat een nieuwe mast wordt neergezet. Dan ben je van het probleem af.”

Voor wie thuis echt gek wordt, is de schuilhut van de werkgroep eventjes een heilzaam sanatorium. Er hebben al heel wat leden gebivakkeerd in de voormalige directieket achter een Veluwe boerderij.

Schooneveld legt zijn metertje trots op de tafel. Daar is de straling van elektrische en magnetische velden nul komma nul. Met een richtantenne maakt hij nog wel signalen hoorbaar van een gsm-mast bij Nijkerk en C2000-signalen van brandweer en politie, maar de meetwaarden vallen mee, zegt hij monter.

Hier overheerst rust, zelfs tussens hemel en aarde, waar zoals Shakespeare al zei, meer is dan de mens bevroeden kan. Sommige stralingspatiënten verdragen niet eens die paar kleine lampjes in de schuilhut en kijken 's avonds onder waxinelicht naar de bosrand, waar reëns soms even voor ontspanning zorgen. Want radio en televisie zijn uiteraard taboe.

Een bezoek aan de schuilhut mag ook slechts zónder mobieltje. Dat moet op het erf

in de auto worden achtergelaten, een heel eind verderop. Wat als het toch stiekem in de tas had gezeten? „Dan had ik de eerste uren misschien niks gemerkt,” zegt Van den Hengel. „De uitkomst is wel dat ik een volgende dag platlig.”

Hij heeft baat bij de schuilhut. „Thuis ben ik een wrak, maar na een week hier zeg ik: stuur me een vrachtwagen met stenen, die los ik met de hand.”

Hij gaat straks weer naar huis. Thea Tesselaar, voormalig radiodiagnostisch laborante uit Apeldoorn, komt binnen. Ze moest haar werk er al op haar 36e aan geven wegens ernstige gewrichtsklachten, toe te schrijven aan elektromagnetische velden op de röntgenafdeling. Bij stralingsbronnen hoort ze steevast een hoge fluittoon, iets waar meer elektrogevoeligen over klagen. IronieNu wil de wrange ironie dat de gemeente Putten vergunning dreigt af te geven voor de plaatsing van een gsm-mast aan de Huinerschoolweg, slechts een stukje verderop. Plop, weg rust! Schooneveld heeft de gemeente gevraagd 'het groene herstellingsoord voor hen die lijden aan deze elektronische vorm van milieuziekten' te respecteren. Of dit veel uithaalt, is de vraag. Immers: economische groei vóór alles in Nederland.

De overheid blijft doof voor de oproepen van de werkgroep om aandacht voor het probleem. Minister Hoogervorst van volksgezondheid houdt niet van vage verhalen. In oktober besloot hij het chronische vermoeidheidssyndroom niet als ziekte te erkennen. Te onduidelijk. Te onsamenhangend. In elk geval te grillig voor beleid.

Bij elektroallergie is de grilligheid nóg groter. De één heeft extreem veel last, een ander niet. Zelfs de gevoelige patiënten hebben op het ene moment meer last dan op het andere. Slechts één ding is zonneklaar: als je de stralingsbron wegneemt, is ook het probleem weg. Waar het precies misgaat? „Ik denk dat de hersenen op hun donder krijgen door een flinke straling,” zegt Schooneveld. „De elektromagnetische straling beschadigt de bloedvaten tussen hersenen en zenuwstelsel. Mijn theorie is dat ze daardoor eiwitten toelaten die anders door deze biologische barrière waren geweerd. Er zijn allerlei digitale pulsjes in de lucht die interfereren met de zenuwgeleiding in je systeem. Die pulsjes zeggen je hersens niets, die kunnen er niets mee, ik denk dat dat de reden is voor stress.”

Het gaat ook nooit meer over. Vergeefs is bij de Gezondheidsraad aangedrongen op onderzoek. „Zolang er geen onderzoek is, wil men het niet geloven. En als men het niet gelooft, is er geen reden voor onderzoek. In dat kringetje draaien we rond.”

Maar toch: eind vorig jaar hield de Wereld Gezondheidsorganisatie een congres over elektrische overgevoeligheid. Ondanks scepsis van voorzitter Repacholi erkent de internationale organisatie dat er inderdaad mensen zijn die eraan kunnen lijden.

Nederland past een voortrekkersrol. Schooneveld: „In één van de dichtstbevolkte landen ter wereld leven we hier als muizen in een kooi met veel elektrosmog. Welk kind zal op de lange termijn ongevoelig blijven voor deze velden? In dat onderzoek kan ook worden gekeken of een sick building syndroom of burn-out misschien deels aan dezelfde oorzaken zijn toe te schrijven. Of ADHD bij kinderen.”

De vraag dient zich inmiddels aan of de overheid niet veel te ruimhartig vergunningen afgeeft. Wat de norm voor gsm-masten betreft, zegt Schooneveld, „ligt de zendkracht de factor negen miljoen boven wat we gezond achten. Negen miljoen, ja. De gezondheidsraad staat negen watt per vierkante meter straling toe. Ze vinden het acceptabel dat het menselijke lichaam maximaal één graad mag worden opgewarmd door gsm-signalen.”

„Wij hebben berekend dat het één microwatt per vierkante meter mag zijn, dat is gebaseerd op de verstoring die de gevoeligste mensen nog kunnen verdragen. Voor een goede ontvangst mag dat zendvermogen fors terug. Je kunt nog prima zenden en ontvangen, alleen niet meer in een kelder of een parkeergarage.”

Dokter Hugo Schooneveld sluit zijn koffertje. Er is nog veel werk te doen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Berichten%20Nederland/304/op_de_vlucht_voor_elektrische_en_magnetische_velden_utrechts_nieuwsblad

Canada: Gezonde vrouw totaal electrogevoelig geworden door directe nabijheid zendmast.

donderdag, 19 augustus 2010 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Gerelateerde artikelen:

[Berichten%20Nederland/730](#)

[Verhalen/4806](#)

Bron: Toronto Sun 17 aug. 2010

Woman feels the waves

Claims exposure to wireless radiation affects her health

Auteur: MICHELE MANDEL

She looks a little sheepish as she asks if you can please shut off your BlackBerry.

Veronica Ciandre lives in a shrinking world where she is now so painfully sensitive that any exposure to wireless radiation turns her body into a pulsating tuning fork.

And she lays the blame on her landlord, who rented out his roof for the installation of 10 cell phone towers just above her top floor apartment at 2 Regal Rd.

“It was like living in a slow cooking microwave oven for two months,” says Ciandre, 49, who has been couch surfing with her 14-year-old daughter ever since they had to flee their apartment in February. “It just felt like your cells were being fried. It was quite frightening.”

The single mom will be at a landlord and tenant hearing Wednesday to argue that by exposing her to so much radiation without her consent, she shouldn't have to pay her \$1,500 monthly rent from the time the towers were installed last December until she formally moved out in June.

Her case comes at a time when parents in Barrie argue that Wi-Fi in schools is making their children sick and scientists remain divided as to whether electromagnetic radiation can harm your health.

“I loved my apartment for 12 years,” says the elegant, articulate woman. “It had the most incredible view of Toronto. There is not one reason in the world I wanted to

move.”

But, Ciandre says, she had no choice.

Shortly after the towers went up — so close she could touch them with a broom from her balcony — she began having ringing in her ears. Then she developed a headache that lasted for two weeks, while her daughter broke out in strange rashes.

Nausea and dizziness followed, and electric shocks every time her body touched her walls, her bed, even the cats.

The worst, though was lying sleepless every night because her entire body was tingling.

“It felt like I was being plugged into an outlet,” she explains.

A former hairstylist for TV and movies, she now develops empowering workshops for schools and groups. While away on a three-day session up north in late January, she noticed all her symptoms disappeared.

Ciandre came home and began researching the effects of cell phone towers. When she told an environmental group about all the antennas six feet above her head, she was given chilling advice: “Get out of there,” they said. “If you care about you and your daughter’s health, you have to get out of there now.”

Within two days, they were gone.

She has withheld her rent ever since.

“They said I had to give them two months notice. But they didn’t give me two months notice when they put these things on my roof. They thought I was just paranoid and trying to get out of my rent, which is crazy talk.”

Her case, though, is anything but crazy.

Testifying on her behalf is Magda Havas, a Trent University professor who focuses on the hazards of electromagnetic exposure. Ciandre emailed her after coming across her research online. Within two weeks, the professor was in her apartment. “Her metre went off the scale,” she recalls.

Yet when Industry Canada measured the electromagnetic radiation, they told her it fell within “safe” levels.

“I know my body said differently,” she insists. “I’m not a hypochondriac. I’ve never been ill before.”

Ciandre believes her massive exposure has now left her electrosensitive so she can no longer be near cordless or mobile telephones or Wi-Fi networks. Her only sanctuary has been a friend’s basement where everything is unplugged at night and there are no wireless routers.

Before this happened to her, Ciandre admits she would have been skeptical as well.

But she’s since come to believe just because wireless technology is invisible, doesn’t mean it’s safe.

"It's made to go through walls. Of course, it's going through people. Why wouldn't it be affecting us biologically?"

Voor het originele artikel zie:

www.torontosun.com/news/columnists/michele_mandel/2010/08/17/15054141.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5011/canada_gezonde_vrouw_totaal_elec_trogevoelig_geworden_door_directe_nabijheidZendmast.

Duitsland: Artsen verzamelen gedocumenteerde casuïstieken, 32 ervaringsverhalen.
dinsdag, 06 juli 2010 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

In Bamberg hebben artsen casuïstieken van stralingsslachtoffers verzameld en 32 ervaringsverhalen gedocumenteerd. De Duitstalige documentatie kunt u downloaden van: www.funkfrei.net/berichte/index.htm .

Het voorwoord van Dr.med. Cornelia Waldmann-Selsam die zich al jaren inzet voor de slachtoffers van mobiele telefonie luidt als volgt: (*vertaling Stopumts*)

Tot drie jaar geleden vertrouwden veel artsen het officiële standpunt dat naar de huidige stand van de wetenschap geen gezondheidsschade te verwachten zou zijn van elektromagnetische velden.

Maar een toenemend aantal collega's ervoer door eigen waarnemingen en ervaringen met patiënten iets geheel anders.

Wij maakten mee dat voorheen gezonde omwonenden, die op zich geen enkel probleem hadden met de installatie van een zender voor mobiele telefonie, na ingebruikname daarvan op slag ziek werden.

- dat diegenen die verhuisden snel weer gezond werden.
- dat degenen die bleven chronisch ziek werden.
- dat kinderen die leden onder hoofdpijn, slaapstoornissen, vermoeidheid, concentratieproblemen en gevoelig waren voor infecties door verwijdering van de DECT telefoon weer gezond werden.

Wij kwamen erachter:

- dat in Duitsland op geen enkele zenderplek de langdurig bestraalde omwonenden onderzocht waren.
- dat er geen onderzoek bestaat over de uitwerking van DECT telefoons en de bijbehorende basisstations op de gebruikers in huishoudens en arbeidsplaatsen.

Wij kwamen erachter dat er dus helemaal geen wetenschappelijke kennis is over de uitwerkingen op de gezondheid bij omwonenden van zenders voor mobiele telefonie en gebruikers van DECT telefoons.

Omdat daar geen kennis over bestaat kan er van officiële zijde geen uitspraak gedaan worden over het risico.

De richtlijnen voor stralingsbescherming van 01.06.2005 geven dat ook zonder meer toe.

In deze zeer onbevredigende situatie verzamelden artsen in de afgelopen tweeënhalf jaar gegevens (door interviews en oriënterende metingen van de hoogfrequente elektromagnetische velden) bij meer dan 1600 omwonenden bij 220 zendmasten voor mobiele telefonie.

Tijdens deze onderzoeken maakten wij kennis met meer artsen die reeds geruime tijd vóór ons hun vermoeden van ziektegevallen door blootstelling aan HF EMV in attesten en brieven aan de autoriteiten hadden meegedeeld. De artsen ieder voor zich wisten helaas niets van elkaar en van hun gelijklopende bevindingen.

Het resultaat van al deze waarnemingen en onderzoeken door artsen luidt als volgt:

Gepulste hoogfrequente elektromagnetische velden (van zenders voor mobiele telefonie, DECT telefoons, mobieltje, Wlan enz.) leiden ver onder de geldige emissienormen tot een nieuw gecompliceerd ziektebeeld.

Voorbeelden uit een veelvoud van voorliggende casuïstieken laten zien dat:

- mensen ziek worden van zenders voor mobiele telefonie, zenders voor radioringzoekers, radio- en TV zenders, mobieltjes, Wlan enz., (thuis, op de werkplek en in het ziekenhuis).
- mensen ziek worden van DECT telefoons (die van henzelf, van burens, op de werkplek).
- mensen geprobeerd hebben zich te beschermen tegen blootstelling aan hoogfrequente straling voor zover zij het causale verband tussen de symptomen en de blootstelling onderkenden.
- zij de eigen DECT telefoon verwijderden en dat zij probeerden burens en werkgever hun probleem duidelijk te maken.
- vaak stoten zij daarbij op onbegrip en weigering en moesten zij vluchten
- ter bescherming voor de hoogfrequente straling schaften zij zich gordijnen aan en fijnmazig gaas, vloerbedekking, nieuwe vensters, speciale verf, stucwerk, een net om onder te slapen en in enkele gevallen beschermende kleding.
- ofwel de slachtoffers trokken in de kelder, naar een achterkamer of verhuisden.
- Maar waar naar toe? Waar heeft men bescherming en dat langdurig?
- Soms zochten zij 's-nachts plaatsen die niet belast waren met straling, bij bekenden, familieleden, in tuinhuizen, in de auto, op de camping of in het bos.

Dat niet alle mensen in gelijke mate onder pathogene invloed ziek worden is voor artsen een bekend en dagelijks verschijnsel.

De tijd dringt. De nood en de vertwijfeling bij veel mensen is groot. Uit het gezichtspunt van de arts gaat het om medische noodgevallen hetgeen acuut handelen noodzakelijk maakt.

Onverwijld dienen de volgende maatregelen genomen te worden:

- Er moeten stralingsvrije gebieden komen
- Er moet onmiddellijk onderzoek gedaan worden onder omwonenden die langdurig bestraald worden en wel op meerdere plaatsen zowel voor als na uitschakeling van de zender.
- De verdere uitrol van het mobiele telefoonnet moet stopgezet worden.
- DECT telefoons moeten uit de handel en teruggedroefd worden.

Hoeveel mensen moeten er nog ziek worden voordat onze maatschappij toegeeft dat deze techniek onverdraagbaar is met het menselijk leven, met flora en fauna?

Het artseninitiatief Bamberger Appell verzamelt casuïstieken van slachtoffers van mobiele telefonie.

Slachtoffers worden verzocht de uitgebreide vragenlijst in te vullen en op te sturen naar onderstaand adres:

Sammelstelle für Mobilfunkgeschädigte
c/o Dr.med. Cornelia Waldmann-Selsam
Karl-May-Str. 48
96049 Bamberg
Tel. 0951-12300
Fax 0951-29 72 506
eMail peter.selsam@t-online.de
Bamberg, den 26.01.07
Dr.med. Cornelia Waldmann-Selsam

Voor het origineel zie:
www.funkfrei.net/berichte/vorwort.htm .

Voor de gedocumenteerde casuïstieken zie:
www.funkfrei.net/berichte/index.htm .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4893/duitsland_artsen_verzamelen_gedocumenteerde__casu%C3%AFstieken_32_ervaringsverhalen.

anada: Studenten vertellen over hun gezondheidsproblemen na installatie van Wifi op school.
dinsdag, 15 juni 2010 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Een korte 5 min durende bijdrage van Dr. Magda Havas, onvermoeibaar strijdster tegen de ziekmakende draadloze technologie, is gepubliceerd op YouTube met getuigenverklaringen van studenten die gezondheidsproblemen ervaren na installatie van wifi op Mountain View School.
De Engelstalige uitzending heeft het volgende bijschrift:

In deze video leggen Trent University professor Dr. Magda Havas en Dr. Fred Gilbert van Lakehead University uit waarom draadloze technologieën zoals Wifi vanwege de bekende gezondheidseffecten van microwave straling niet op scholen gebruikt moeten worden.

Met getuigenissen van studenten op de Mountain View School die vinden dat hun slechte gezondheid direct verband houdt met de hoogfrequente straling die uitgezonden wordt door de zenders die in het schoolgebouw geïnstalleerd zijn.

Bekijkt u en beluistert u dit interessante Engelstalig fragment op:
www.youtube.com/watch?v=h-TJXRc5fzo&feature=player_embedded .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4833/canada_studentsen_vertellen_over_hun_gezondheidsproblemen_na_installatie_van_wifi_op_school.

USA: Arts doet oproep voor ervaringen met draadloze routers. Twee ervaringsberichten.
vrijdag, 11 september 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en

wetenschappers

Bron: Cantonrep 8 sept 2009

Family Doctor: Patient links headache to wireless routers.

Auteur: Peter Gott, M.D.

Question:

I have a story that may be of interest to some of your readers. I would also like to get the word out about this subject.

I am a 70-year-old male in good health. I have no standing prescriptions. In spring 2006 (I was 67 at the time), I began to have severe headaches that centered above my left eye. These headaches continued to increase in severity and duration until I had one continuous headache. I would go to bed with it, wake up with it, and suffer through the day with it. Over-the-counter pain relievers and prescription medications did nothing to relieve the headache.

After about three months, I was practically an invalid. I couldn't read the newspaper, work on my computer, or even go out to the store. In addition, my sleep pattern was disrupted, and I couldn't sleep for more than a couple of hours at a time. My short-term memory was also affected.

My family doctor was at a loss to explain my problem. After a complete blood work-up, including a sedimentation rate, and an MRI and MRA came back normal, I was referred to a neurologist. Again, no answers.

My wife, while trying to think of anything that had changed around the time the headaches started, realized that just a few weeks before the first headache, we had switched from a wired router to a wireless one. I used these to network my several computers. Having nothing to lose by trying, we switched back to the wired version. Within just a few days, the severity of the headaches began to diminish, followed by periods that were completely pain-free. After six weeks, I didn't have any more headaches. It took more than a year for my sleep pattern to return to normal, but it did.

The neurologist and my family physician are both convinced that my brain is sensitive to the radio waves that are used by wireless routers (frequency of 802.11 gigahertz). This sensitivity has been verified by me on four separate occasions since then. Each time I was in the presence of a wireless router for several hours, I noticed the beginnings of similar headaches, which lasted a few hours after leaving the location.

I feel that I am not the only person so affected. There must be others who have the same problem. Since no medical testing will show this problem, it would be difficult to diagnose.

Answer:

I have printed your letter in its entirety, since it not a problem I have heard of before.

Being a technophobe, I know little about computers, routers, cell phones and all related devices. However, I am willing to believe that as usage of these gadgets increases, more people will experience adverse reactions, likely unknowingly,

because of them.

This is not to say that everyone with headaches has them because of wireless routers, but if other causes cannot be determined, it may be worth looking into the possibility.

Write to Dr. Gott c/o United Media, 200 Madison Ave., 4th fl., New York NY 10016.

Reaction:

I am a 45 year old music teacher , in good health, and I have always been affected by wireless routers. I get a headache and become restless and slightly nauseous if I have to be in a wireless environment for some time. There is (still) very little understanding and support for people who feel like this. I hope it will change in the future. In Sweden, some doctors are convinced that at least 3% of the population is suffering from electromagnetic radiation.

Voor het originele bericht zie:

www.cantonrep.com/lifestyle/advice/x1595423568/Family-Doctor-Patient-links-headache-to-wireless-routers .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4024/usa_arts_doet_oproep_voor_ervaringen_met_draadloze_routers._twee_ervaringsberichten.

0 Ervaringsverhalen uit Duitsland op nieuwe artsensite "Ärzte und Mobilfunk".
(Upd+Ext)

vrijdag, 03 juli 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Als de medewerkers van het antennebureau (die op zogenaamde voorlichtingsavonden blijven volhouden dat er geen enkele aanwijzing is voor gezondheidsschade bij omwonenden van zendmasten) eens de moeite zouden nemen de onderstaande casuïstieken te lezen dan zouden zij onmiddellijk ontslag nemen, met een beroep op persoonlijke integriteit en ethisch normbesef:

40 Ervaringsverhalen uit Duitsland op de nieuwe site "Ärzte und Mobilfunk" kunt u lezen op:

www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnise/erfahrungen-aus-der-praxis/index.html

.

Hier ziet u welke artsen meewerken aan deze nieuwe site: www.aerzte-und-mobilfunk.net/wir-aerzte/wer-wir-sind/index.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3784/40_ervaringsverhalen_uit_duitsland_op_nieuwe_artsensite___%C3%84rzte_und_mobilfunk___%28upd%2Bext%29

1-1992: Dipl.-Ing. H. S.

Dipl.-Ing. H. S., Hochfrequenzingenieur für Senderinbetriebnahme, erlebte, dass auffallend viele seiner, an Hochfrequenzsendern arbeitenden, Kollegen vor dem Rentenalter starben und dass die meisten Ärzte nichts über die Auswirkungen hochfrequenter elektromagnetischer Felder auf den Menschen wussten. Daher reichte er am 11.11.1992 eine Petition wegen Elektrosmog beim Bayerischen Landtag ein. Er

bat um Analyse der Erkrankungen und Todesursachen der Fachgruppe „Sendertechnisches Personal“ ab 1960, universitäre Forschungen über Langzeitschäden, Ausbildung von Ärzten und Juristen über Hochfrequenzerkrankungen, unabhängige arbeitsmedizinische Gutachter, und Senkung der Grenzwerte.
Der Bayerische Landtag lehnte am 17.01.94 in Berufung auf das Bundesamt für Strahlenschutz die Petition ab.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/1-1992-dipl-ing-h-s.html>

2-1992: Frau G.

Frau G., geb. 1957, litt ab Weihnachten 1992 unter extremen Blutdruckschwankungen, Unruhe, Kraftlosigkeit, Beschwerden in beiden Schultern mit Ausstrahlung in Arme und Hände, brennende Schmerzen, Schlaflosigkeit und trockene Augen auf. Erst viel später erfuhr sie, dass zu diesem Zeitpunkt ein neuer Sender in Betrieb genommen worden war.

Der Hausarzt hielt in einem Attest vom 28.10.94 einen Zusammenhang für wahrscheinlich: „...*da ich auch andere Patientinnen aus der gleichen Ortschaft mit ähnlichen Krankheitsbildern behandle, die mit der Errichtung des Senders begannen.*“

Auf der Suche nach erträglichen Orten, stellte sie bei sich selbst Schwankungen zwischen 120/80 mmHg bis zu 280/180 mmHg fest. Sie machte die Beobachtung, dass Stellen, an welchen hochfrequente Felder mehrerer Sendeanlagen aus verschiedenen Richtungen zusammentreffen, besonders starke Auswirkungen haben. Sie wandte sich wiederholt an viele Behörden mit der Bitte um Hilfe und der Frage, wer zuständig sei. Sie stellte sich als Probandin zur Verfügung.

Physikerin G. Vlcek, Bundesamt für Strahlenschutz (BfS), antwortete am 22.12.99: „*Ich bedaure den Verlauf Ihrer Krankheit, ein direkter Zusammenhang mit Expositionen durch elektromagnetische Felder ist jedoch nicht zu erkennen...Grundsätzlich können die beschriebenen Gesundheitsfolgen nicht direkt durch die Wirkung elektromagnetischer Felder hervorgerufen werden.*“

Am 05.12.2001 erleidet sie einen Schlaganfall.

Das Institut für Arbeits-, Sozial- und Umweltmedizin der LMU München sieht am 29.01.02 keine Möglichkeit der Expositionstestung: „*Derzeit existiert an unserem Institut bzw. unserer Klinik, aber auch nach Rückfrage beim Bundesamt für Strahlenschutz in Neuherberg, keine „100%ig“ wissenschaftlich validierte Expositionstestmethode gegenüber elektromagnetischen Strahlenfeldern. Allerdings wird eine solche Testung im Rahmen einer wissenschaftlichen Studie am Bezirkskrankenhaus Regensburg (Psychiatrische Klinik) durchgeführt.*“

Ein Arzt des Gesundheitsamtes Passau kam am 11.09.03 der Bitte von Frau G. nach. Nachdem er jedoch schon im belasteten Haus systolische Werte von 250-300 mmHg und diastolische Werte von 150 mmHg gemessen hatte brach er den geplanten Versuch mit Messungen an verschiedenen Orten wegen des untragbaren gesundheitlichen Risikos ab. Er informierte Frau Dr. Brix, BStUGV, über diesen Vorfall und die weiterhin bestehende Bereitschaft von Frau G.: „*Frau G. wäre an einem Fortgang weiterer Untersuchungen zum Thema „Mobilfunkstrahlung und gesundheitliche Auswirkungen“ interessiert.*“ Frau G. ist im Dezember 2004 im Alter von 57 J. plötzlich verstorben.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/2-1992-frau-g.html>

3-1992: In Wallerhausen

In Wallerhausen (280 EW), Bergisches Land, traten nach Inbetriebnahme eines Eurosignalsenders neben technischen Störungen sechs Hörstürze, Nervenprobleme, Schlafstörungen und Fehlbildungen bei Neugeborenen (doppelter Daumen, zweimal Nierenzyste) auf. In dem landwirtschaftlichen Betrieb am Sender war es zu einer Häufung von Fehl- und Frühgeburten und zur Geburt eines Kalbes mit zwei Köpfen und einem fünften Bein gekommen. Der Sender wurde vorzeitig im Sept. 1995 abgeschaltet. Die vom Gesundheitsamt vorgeschlagene und mit dem Institut für Hygiene und Umweltmedizin der Universität Giessen besprochene umweltmedizinische Studie wurde nicht durchgeführt. Es wurde unterlassen, den Gesundheitszustand der Anwohner und der Kälber vor und nach Abschaltung wissenschaftlich zu untersuchen. Die Bürgerinitiative informierte den Petitionsausschuss des Deutschen Bundestages im Januar 1996 über den Therapieerfolg durch Abschaltung.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/3-1992-in-wallerhausen.html>

4-1994: Eine Studentin

Eine Studentin, geb. 1975, litt ab dem ersten Tag ihres Studiums unter folgenden Symptomen im Hörsaal: Beklemmungsgefühlen, Herzklopfen, Nervosität, Zittern, Übelkeit und Brechreiz. Im nahegelegenen Wohnheim hatte sie unerträgliche Kopfschmerzen und konnte überhaupt nicht schlafen. Hinzu kamen Panikattacken, Herzjagen, Herzrhythmusstörungen, Taubheitsgefühle in den Händen, Sehstörungen, Höhenangst. Weil keine organische Ursache gefunden werden konnte, lautete die Diagnose: „Angststörung, psychosomatische Erkrankung“. In den Semesterferien und während der Praxissemester in einer Firma in ihrem Heimatort verschwanden die Symptome. Erst im Jahr 2006 hörte sie von Symptomen im Zusammenhang mit hochfrequenten elektromagnetischen Feldern. Sie sah in der ehemaligen Uni nach: der Abstand zwischen Hörsaal und Mobilfunksendeanlagen auf dem Dach der Universität betrug nur wenige Meter! (Anlage Bericht Hochschule)

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/4-1994-eine-studentin.html>

5-1995: Herr E. S.

Bei Herrn E.S., geb. 1957, Nachrichtentechniker, Aufbau des D-Netzes, war nach einem beruflichen 15-minütigen, linkseitigen Handytelefonat schlagartig ein Taubheitsgefühl der linken Schläfe verbunden mit einem schmerzhaften Druckgefühl in den Kopf hinein aufgetreten. Später litt er häufig unter folgenden Symptomen: thorakales Engegefühl mit stechendem Schmerz, nächtliches Schwitzen, plötzliches Erwachen mit Angstzuständen, innere Unruhe, allgemeine Abgeschlagenheit, Druckgefühl wechselnder Intensität im Bereich der linken Schläfe ausstrahlend in den linken Unterkiefer, Kopfschmerzen, Missempfindungen und Taubheitsgefühl im

linken Arm und Finger 3-5 links, Schmerzen im linken und rechten Fußsohlenbereich, schmerzhaft Brustschwellung links. Am 15.12.98 diagnostiziert der Ärztliche Dienst der Telekom: „*Beschwerdekomplex mit körperlicher und psychischer Symptomatik bei nicht auszuschließender Überempfindlichkeit gegenüber hochfrequenten elektromagnetischen Feldern.*“ Eine Versetzung an einen funkf freien Arbeitsplatz wurde empfohlen. Zum 01.01.2000 wurde er in den vorzeitigen Ruhestand geschickt.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/5-1995-herr-e-s.html>

6-1996: Herr J. G.

Herr J.G., geb. 1950, Landwirt, litt seit April 1996 zunehmend unter einer Vielzahl von Symptomen: Schlafstörungen, quälende Muskelschmerzen, Rückenschmerzen, Nackenschmerzen, Gelenkschmerzen, Kopfschmerzen, Juckreiz, trockene Schleimhäute, trockene Augen, pelziges Gefühl in der linken Gesichtshälfte, Druck im linken Ohr sowie Ohrensausen, Hörverlust. Während eines Kuraufenthaltes Januar bis März 1998 war er beschwerdefrei. Später kamen Zahnfleischentzündung und Prostataentzündung hinzu. In seinem großen Obstgarten gingen Bäume zugrunde; die frisch Gepflanzten gediehen nicht, sondern bekamen braune Blätter, Risse im Stamm und gelbe Flechten.

Im Januar 1996 war in 150 m Entfernung von dem Einödhof der erste Mobilfunksender auf einem Mast (30 m Höhe) in Betrieb genommen worden. In der Folgezeit kamen 12 Sendeanlagen hinzu. Er wandte sich vergeblich mit der Bitte um Hilfe an das Landratsamt und an Ministerien.

Dr. med. A. Böttger, Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und Reaktorsicherheit, teilte am 15.07.97 mit: „*Nach allen vorliegenden nachprüfbaren Erkenntnissen ist ein Zusammenhang zwischen den von Ihnen geschilderten Symptomen und Beschwerden und elektromagnetischen Feldern äußerst unwahrscheinlich. Ich bitte Sie deshalb, die von Ihnen geschilderten Symptome mit Ihrem Hausarzt zu besprechen und ggf. mit ihm einen Behandlungsplan abzustimmen.*“

Über Jahre ist Herr G den HF-Emissionen ausgeliefert. Er ist erschöpft. Mit ärztlicher Begleitung bittet er am 26.07.06 den Umweltmediziner im Gesundheitsamt erneut um Hilfe. Vergeblich.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/6-1996-herr-j-g.html>

7-1996: Frau I. S.

Frau I.S., geb. 1941, litt seit September 1996 unter folgenden Symptome: Schlafstörungen, Glieder- und Muskelschmerzen, Gesichtsschmerzen, Schwindel, Schweißausbrüche, Zittern, Kopf-schmerzen, Augenreizungen, Ohrgeräusche, Herzrhythmusstörungen. Auf dem Nachbarhaus waren im Jahr 1995 Mobilfunksender in Betrieb gegangen. Eine Rheumaklinik diagnostizierte Fibromyalgie-Syndrom. Therapiemaßnahmen halfen nicht. An funkfarmen Urlaubsorten kam es nach wenigen Tagen zu deutlicher Besserung.

In einem ärztlichen Gutachten vom 10.11.2000 heißt es: „*Frau S. leidet an mehreren Beschwerden. Diese sind Schlafstörungen (Ein- und Durchschlafstörungen), Herzrhythmusstörungen (rezidivier-endes Herzrasen und Extraschläge),*

Gesichtsschmerzen (atypische Trigeminusneuralgie), Schwindel, Schweißausbrüche, Zittern, gesteigertes Vibrationsempfinden und diffuse Kopfschmerzen bzw. Kopfbeschwerden, die nicht klassisch einzuordnen sind. Die fachärztlichen Untersuchungen (Internist, Neurologe und HNO-Arzt) ergaben keine pathologische Erklärung für die Gesamtheit der Symptomatik. Auffällig ist jedoch ein zeitlicher und räumlicher / geographischer Zusammenhang zwischen Beginn der Beschwerden und der Inbetriebnahme einer Mobilfunktendeanlage gegenüber der Wohnung von Frau S.. Die Beschwerden haben in diesem Zeitraum auch deutlich zugenommen. Sobald sich Frau S. an einem anderen Ort, das heißt außerhalb ihrer Wohnung und weiter entfernt von Mobilfunktendeanlagen aufhält, geht es ihr besser, die Beschwerden lassen nach. Es hat sich im Wohnumfeld von Frau S. sonst nichts geändert (z.B. neue Möbel, Teppiche etc.).

...Es muss sich dringend an der untragbaren Situation etwas ändern, um die Leiden von Frau S. zu beenden und mögliche Langzeitfolgen und Spätschäden (bisher nicht bekannt) zu vermeiden.“

Ab 2005 kamen weitere Symptome hinzu: Mundtrockenheit, nächtlicher Durst, Schweißausbrüche in den frühen Morgenstunden, starkes Schwitzen, „als würde alles unter Strom stehen“, Druck hinter den Augen, wechselnde Sehstörungen, Knieschmerzen, Juckreiz, Ohrgeräusche, schwerste Schlafstörungen, totale Erschöpfung morgens nach dem Frühstück.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/7-1996-frau-i-s.html>

8-1996: Ehepaar S.

Ehepaar S., Scheibenberg, litt unter Konzentrationsstörungen und Müdigkeit. Später kamen Schlaflosigkeit, Nervosität, Ohrgeräusche, Augenentzündungen, Herzschmerzen und Herzrhythmusstörungen hinzu. Auf einem Nachbarhaus in 12 m Entfernung waren Sender errichtet worden. Wegen einer 1997 diagnostizierten chronisch myeloischen Leukämie ist Herr S. regelmäßig in Behandlung.

Ein Arzt der Landesuntersuchungsanstalt für das Gesundheits- und Veterinärwesen Sachsen, LUA, schrieb in einer Stellungnahme am 21.01.2005: „*Von einer Erweiterung der Antennenanlage, die zu einer noch höheren Exposition in benachbarten Wohnbereichen führen wird, ist unter den herrschenden Bedingungen dringend abzuraten. Sollten sich die Beschwerden als therapieresistent erweisen und sollten sich keine Hinweise auf anderweitig plausible oder bekannte Ursachen finden, so wäre dies im Kontext mit der beschriebenen Expositionsabhängigkeit der Beschwerden als verstärktes Indiz für einen Zusammenhang zu werten.*“

Gegen den Rat des Amtsarztes wurde die Antennenanlage erweitert. Die Eheleute haben daraufhin wegen einer Zunahme der Symptome ihr Haus verlassen.

In Scheibenberg sind in den letzten sieben Jahren im Umkreis des Senders 30 Menschen in der Pfarrstraße schwer erkrankt oder gestorben (Tumorerkrankungen, plötzliche Todesfälle).

Ab Mitte der 90iger Jahre wurden DECT-Telefone auf den Markt gebracht, ohne dass die erforderlichen wissenschaftlichen Nachweise für deren Sicherheit vorlagen. Die Nutzer wurden, meist ohne es zu wissen, einer Dauerexposition durch gepulste hochfrequente elektromagnetische Felder ausgesetzt.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/8-1996-ehepaar-s.html>

9- 1997: Frau J. J.

Frau J.J., geb. 1963, erkrankte ab 1997 an folgenden Symptomen: Herzrhythmusstörungen, Dröhnen im Kopf, Gehirnkrämpfe, Verkrampfungen der Hände (nachts), Schwindelgefühle, Konzentrationsstörungen, Taubheitsgefühl der linken Gesichtshälfte, Schlafstörungen, Wortfindungsstörungen, totale Erschöpfung. Nach einem Jahr wies eine Hochfrequenzmessung Belastung durch DECT-Telefone aus mehreren Nachbarwohnungen und von Mobilfunksendern nach. Dreimal zog Frau J. um. Jetzt ist sie in den Einflussbereich eines Nato-Stützpunktes mit verschiedenen Sendern, sowie Rundfunk- und Fernsehsender geraten. Sie muss den größten Teil des Tages unter einem Abschirmnetz verbringen.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/9--1997-frau-j-j.html>

10- 1997: Hausmeister

Der Hausmeister des Ratinger Rathauses und seine Familie erkrankten im August 1997 kurz nach Inbetriebnahme eines Mobilfunksenders in nächster Nähe. Er litt unter starken Asthmaanfällen, Schlaflosigkeit, Zerschlagenheit, Gereiztheit, Kopfschmerzen, Ohrgeräuschen und Nervenstörungen. Seine Frau und seine Kinder litten ebenfalls unter Kopfschmerzen, Schwindel Schlafstörungen, Nervosität und Aggressivität. Innerhalb weniger Wochen kam es zu Veränderungen des Blutbildes. Der Hausarzt hatte attestiert, dass absolute Gesundheitsgefahr bestehe und die Familie nicht länger in der Wohnung leben könne Daraufhin hatte die Ratinger Verwaltung eine Versetzung der Sender veranlasst. Die Familie wurde wieder gesund.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/10--1997-hausmeister.html>

11-1997: Herr H. S.

Bei Herrn H. S., geb. 1934, waren Tinnitus, extreme Schlafstörungen (Martyrium, stundenlanges Hin- und Herwälzen), Gelenkschmerzen, Herzschmerzen und Immunschwäche aufgetreten. Später kamen hinzu: erhöhter Blutdruck, ständige Müdigkeit, Schlafapnoe, Schwindel, Zittern vor allem morgens, Koordinationsstörungen in Sprache und Schrift, Brennen der Augen, Nervenschmerzen vom Nacken bis zu den Handgelenken und auf der rechten Seite bis in den großen Zeh. Seit 2005 erwacht er häufig mit Kopfschmerzen, die dann 2-3 Tage ununterbrochen anhalten.

Die Stimme wird zu Hause zeitweise ganz leise und das Sprechen wird mühsam. In der Kirche jedoch sei die Stimme kräftig und er könne mitsingen. Im Garten kann er sich wegen Herzschmerzen und Kopfschmerzen nicht länger als eine halbe Stunde aufhalten.

In der Ärztlichen Begutachtung vom 09.08.1999 heißt es: „Aus unserer ärztlichen Sicht macht es wenig Sinn die Symptome wie Einschlafstörungen, Migräne usw. mit Medikamenten symptomatisch zu therapieren, vielmehr ist dringend angeraten, sich dem Einfluss dieser elektromagnetischen Felder zu entziehen durch Entfernung der

Sendemastanlage (beste Lösung) oder durch Umzug in eine strahlungsfreie Wohnung.“

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/11-1997-herr-h-s.html>

12-1997: Frau S. S.

Frau S.S., geb.1958, gesund und leistungsfähig, wurde im September 1996 von Hamburg auf das Met. Observatorium Hohenpeißenberg versetzt. Die Substitution von Thyroxin, Calcium und Vitamin D war seit 1982 wegen einer Halsverletzung mit Entfernung von Schilddrüse und Nebenschilddrüse erforderlich und verlief problemlos. Ab 1997 litt sie unter häufigen Infekten, Entzündungen (NNH, Blase, Niere), Müdigkeit, Kopfschmerzen, Konzentrationsstörungen, Blutdruckentgleisung, Schwindel, Ohrensausen. Der tägliche Calcium-Bedarf stieg an. Im Jahr 1999 kam es zum ersten Zusammenbruch auf der Arbeitsstelle mit Blutdruckspitzen bis zu 230/130 mmHg und in der in der Folgezeit zu häufigen Fehlzeiten. Da die Symptome zu Hause rasch nachließen und sich der Calcium-Spiegel während Krankschreibungen normalisierte, entstand der ärztliche Verdacht, dass die Hochfrequenzimmissionen (Fernseh-, Rundfunk-, Radar- und Mobilfunksender, DECT-Telefone) am Arbeitsplatz ursächlich für das Absinken des Calcium-Spiegels verantwortlich waren. Von 2002 bis 2004 benötigte Frau S. häufig Calcium-Infusionen wegen lebensbedrohlicher Hypocalcämie. Seit sie beim Verlassen des Hauses einen HF-Schutzanzug (Dez. 2004) trug, waren keine intravenösen Calcium-Gaben mehr erforderlich. Hiermit war der Verdacht mehrerer hinzugezogener Ärzte auf hochfrequenzbedingte Hypocalcämie bewiesen. Ärztliches Attest vom 23.10.03: *„Es ist zweifelsfrei belegt, dass Frau S. bei Aufenthalt in einem hochfrequenz-belasteten Umfeld (Mobilfunk, schnurlose Telefone, Rundfunk- und Fernsehsender) lebensbedrohliche tetanische Anfälle erleidet. Dies musste Frau S. auch immer wieder an ihrem Arbeitsplatz erfahren, welcher eine extreme Belastung aufweist. Im Vordergrund steht die Problematik des immer schwieriger einzustellenden und von ständigen Entgleisungen betroffenen Calcium-haushaltes für die in erster Linie jegliche Hochfrequenzexposition verantwortlich ist.“* Ärztliches Attest vom 15.05.05: *„In der Zwischenzeit hat Frau S. einen Strahlenanzug erhalten. Dies hat zu einer signifikanten Besserung der Situation geführt, sowohl den Calciumserum-Wert betreffend als auch die Gesamtbelastbarkeit.“* Der Sicherheitsbeauftragte am Arbeitsplatz legte sein Amt nieder, nachdem der Deutsche Wetterdienst seine Ratschläge zur Reduktion der Hochfrequenzimmissionen ignorierte.

Nach dem Einbau einer neuen Systemtechnik bei T-Mobile in Oberammergau im August 2006, die ein starkes Modulationssignal von 8,3 Hz zur Folge hatte, traten bei Frau S. erneut Symptome auch beim Aufenthalt innerhalb ihrer Wohnung auf. Ein Absinken des Calciumspiegels machte wiederholt intravenöse Calciumgaben durch Notarzt oder Sonntagsdienst notwendig. Seit Nov. 2006 muss Frau S. daher in einem Wohnwagen im Wald leben. Dort ist der Calcium-Spiegel stabil.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/12-1997-frau-s-s.html>

13-1998: Frau H. H.

Frau H.H., geb. 1933, litt seit 1998 häufig unter Schwindel, Herzklopfen, Atemnot und Übelkeit. Nach Umzug vom 1.OG in das 2.OG veränderte sich ihr ganzer Körper. Sie litt extrem unter folgenden Symptomen: stundenlanges Wachliegen, furchtbare Nervosität (als würde ein Orkan durch den Körper gehen, wie Strom durch den Körper), Herzrasen, Nadelstiche in Armen und Beinen, wandernde Weichteilschmerzen am Rücken und Nacken, Taubheitsgefühl an Fingerkuppen und großem Zeh, Kältegefühl am Kopf mit Ausstrahlung in den Nacken, Sehstörungen. Eine Herz-erkrankung wurde während eines stationären Aufenthaltes ausgeschlossen. Ab Januar 2004 begannen Schwellungen und Schmerzen in den Handgelenken, Fingern, Knien und Fußgelenken. Ab August 2004 schmerzten auch Hüfte, Rücken und Bauch unerträglich. Einleitung einer Methotrexatherapie mit der Diagnose Rheumatoide Arthritis. Zwei weitere schwere Fälle von Rheumatoider Arthritis waren in der Nachbarschaft aufgetreten. Ab 1992 waren auf dem Nachbarhaus Mobilfunksender installiert worden; mittlerweile vier Sendeanlagen. Mehrmalige orientierende Hochfrequenzmessungen im Herbst 2004 ergaben im Bett 7000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$. Der Hausarzt ist sehr beunruhigt, da sich im Umkreis dieser Mobilfunksender Erkrankungen häuften.

Im Rahmen einer Vorstellung von Patienten mit Verdacht auf Mobilfunkschädigung hatten Dr. Eger, Dr. Ullmann, Dr. Waldmann-Selsam, Dr. med. A. Böttger, BMU, und Dr. Vogel, StMUGV, diese Patientin am 18.01.05 in ihrer Wohnung besucht.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/13-1998-frau-h-h.html>

14-1998: Landwirt

Der Landwirt F. S., geb. 1953, seine Frau und sein Sohn litten ab 1998 unter extremen Schlafstörungen, chronischen Infekten und Ohrgeräuschen. Später kam Vergesslichkeit hinzu. In 80 m Entfernung vom Haus war ein Sender in Betrieb gegangen. Es traten technische Störungen auf: Video- und Fernsehgerät schalteten sich nachts von selbst ein; das Auto verriegelte sich selbst nach jeweils 20 Sekunden. Bei den 8 - 9 Kühen im Betrieb, die sich von Mai bis Oktober täglich 20 Stunden auf der Weide in 20 m Entfernung von dem Mobilfunksender aufhielten, traten ab 1998 Erkrankungen, Bewegungsstörungen, Verhaltensstörungen, Fortpflanzungsstörungen, Aborte, Totgeburten und plötzliche Todesfälle auf. Im Jahr 2000 gab es kein gesundes Kälbchen.

Der praktische Tierarzt schrieb am 01.09.2001: *„...Auf Grund der mikrobiologischen Untersuchung, der unveränderten betrieblichen Situation und des zeitlichen Zusammentreffens sind die Einwirkungen des Mobilfunksenders als Ursache der Gesundheitsstörungen zu vermuten.“*

Bis 1998 gab es von den drei Entenpaaren pro Jahr ca.10 junge Enten. Ab 1998 brüteten die Enten zwar, aber es schlüpften keine Enten mehr. Bis 1998 flogen immer 10 bis 20 Schwalben über den Kühen auf der Weide und hatten ihre Nester im Kuhstall. Von 1998 bis 2006 gab es keine einzige Schwalbe im Stall.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/14-1998-landwirt.html>

15-1999: Herr J. S.

Bei Herrn J.S., geb. 1955, energiegeladener Handwerker und Hobbymusiker, begann es mit starkem Juckreiz und Entzündungen, unregelmäßigen Schwindelanfällen, trockenen Augen, völliger Erschöpfung und Niedergeschlagenheit. Es wurde täglich schlimmer. Hinzu kamen Gelenkschmerzen an beiden Schultern, Ellenbogen, Hüften, Knien und Fußgelenken. Die beidseitige Schulter-gelenkstarre besserte sich deutlich während eines Kuraufenthaltes. Zurück zu Hause war jedoch nach einer Woche der Zustand so schlecht wie vor der Kur. Dreimal benötigte er den Notarzt wegen Herzrasen, Atemnot, großen roten Flecken und schwerem Juckreiz. Beim dritten Mal wurde er in der Uniklinik Erlangen untersucht. Es konnten keinen pathologischen Befunde erhoben werden. Nachdem ein Dorfbewohner Herrn S. im Herbst auf den Mobilfunksender in 110 m Entfernung hingewiesen hatte, begann dieser sich kundig zu machen. Es dauerte lange bis sein Strahlenschutzgitter genehmigt und im Jahr 2003 aufgebaut war. Einige Wochen später war er wieder gesund und fröhlich. Die Erhöhung der Sendeleistung und die Installation eines weiteren Senders machten in der Folgezeit eine Verdoppelung des Maschendrahtes und eine Erweiterung des Gitters auf 13 mal 30 m erforderlich.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/15-1999-herr-j-s.html>

16-1999: Junge T. B.

Der Junge T.B., geb. 1989, litt ab Juni 1999 schlagartig unter Müdigkeit, schweren Kon-zentrationsstörungen mit massivem Leistungsabfall, Sehstörungen, Kopfschmerzen, Schlafstörungen, depressiver Stimmung und Wachstumsstillstand. Sieben aufgesuchte Ärzte waren ratlos, weil sie keine organische Ursache für diese plötzliche Erkrankung des Kindes fanden und nicht helfen konnten. Die Brille des Jungen musste innerhalb kurzer Zeit mehrfach verstärkt werden. Ab Juli 1999 traten auch bei dem 13-jährigen Bruder, den Eltern und Nachbarn eine Vielzahl von Symptomen auf. Bei der Suche nach dem Grund der plötzlichen Erkrankung fiel erst im November 1999 der Verdacht auf den im Frühjahr 1999 auf einem Nachbarhaus errichteten Mobilfunksender. Sie zogen probeweise aus, um diesen Verdacht zu überprüfen. Viele Symptome verschwanden prompt.

Dr. F. Lauer, DeTeMobil und Dr. I. Gerstenschläger, besuchten die Familie am 30.06.2000 zu Hause. Dr. Lauer teilte mit, dass eine Abschaltung nicht in Frage komme, auch wenn der Standort am Fuß eines Hanges ungünstig gewählt sei. Die Grenzwerte seien eingehalten. Dr. F. Lauer wusste jedoch durch Gespräche im August 1995 mit Bürgermeister und Betroffenen von Wallerhausen, NRW, und dem zuständigen Gesundheitsamt von technischen Störungen und Gesundheitsproblemen bei Menschen und Tieren unterhalb der Grenzwerte durch einen Eurosignalsender. Dort hatte er eine vorzeitige Abschaltung veranlasst.

Die Physikerin Vlcek, BfS, hatte am 07.08.00 mitgeteilt: *„Die von Ihnen am Telefon beschriebenen Beschwerden (Hyperaktivität des Sohnes, Kopfschmerze, Unwohlsein der ganzen Familie) sind sicher unangenehm, zeigen jedoch keinen direkten Zusammenhang mit Expositionen durch elektromagnetische Felder....In diesem Fall empfehle ich Ihnen, für Ihre massiven gesundheitlichen Beschwerden auch andere Ursachen in Betracht zu ziehen und gemeinsam mit einem Arzt Ihres Vertrauens das weitere Vorgehen zu beraten.“*

Der behandelnde Kinderarzt kam jedoch am 01.03.01 zu folgendem Schluss in einer Stellungnahme: *„...Jeder einzelne Befund wäre möglicherweise nicht beweisend für eine ursächliche Wirkung der gepulsten Hochfrequenzstrahlung. In der Gesamtschau*

lässt sich jedoch eine gesundheitsschädigende Wirkung der Hochfrequenzstrahlung, mit an Sicherheit grenzender Wahrscheinlichkeit, annehmen.“

In der Nachbarschaft sind seit 2000 auffällig viele Menschen erkrankt und gestorben.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/16-1999-junge-t-b.html>

17-2000: Herr B. H.

Bei Herrn B.H., geb. 1958, Redakteur und Buchautor, waren mit dem Umzug in das 3.OG eines Wohnblocks von einem Tag auf den anderen massive Schlafstörungen und ständige Kopfschmerzen aufgetreten. Bald darauf litt er oft zusätzlich unter folgenden Symptomen: chronische Erschöpfung, Antriebsarmut, Unlust, Kopfdruck, Benommenheit, Nervosität, Unruhe, Unwohlsein, depressive Stimmung, Gefühl der Hilflosigkeit, Konzentrationsstörungen, Lernstörungen, Appetitlosigkeit.

Die aufgesuchten Ärzte konnten keine pathologischen Organbefunde erheben. Daraufhin lautete die Diagnose: psychosomatische Erkrankung im Rahmen einer depressiven Entwicklung. Eine intensive medikamentöse (2 Jahre) und psychotherapeutische (3 J.) Behandlung brachte jedoch keine Besserung der Symptomatik. Indessen kam es, vielfach reproduziert, durch Ortswechsel (Gästezimmer, Altmühltal, Elternhaus) zum völligen Verschwinden der Symptomatik. Herr H. begann nach weiteren möglichen Ursachen zu suchen und erfuhr erst in den Jahren 2004/05 Genaueres über mögliche gesundheitliche Auswirkungen des Mobilfunks. Erst im November 2007 wurde durch Messung bestätigt, dass in der ehemaligen Wohnung im 3.OG sehr hohe Werte (Treppenhaus 8000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$), ausgehend von Mobilfunksendeanlagen auf dem Nachbarhaus, und im rettenden Gästezimmer sehr niedrige Werte (Umfeld 5 $\mu\text{W}/\text{m}^2$) vorlagen.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/17-2000-herr-b-h.html>

18-2000: Mädchen C. O.

Das Mädchen C.O., geb. 1987, litt seit 2000 unter Kopfschmerzen, Unruhe und Schlafstörungen. Nach einem „ahnungslosen“ Umzug innerhalb des Hauses (auf die Senderseite, 1. Stock) verschlimmerten sich die Einschlafprobleme (bis zu vier Stunden Wachliegen) und weitere Symptome kamen hinzu: chronische Erschöpfung, depressive Stimmung, Schwindel, Magenbeschwerden, Appetitlosigkeit, Übelkeit, Benommenheit, Reizbarkeit, Konzentrationsstörungen, Lernstörungen, Wortfindungsstörungen, Infekte, Gleichgewichtsstörungen, Haarausfall, Schilddrüsenprobleme, nächtliches Schwitzen. Manchmal litt sie unter Aggressivität, Nasenbluten, Gelenk- und Gliederschmerzen, Herzrhythmusstörungen und Kollapszuständen. Von Juli 2005 bis Juli 2007 nahm sie Antidepressiva ein. Auch Geschwister und Eltern leiden zu Hause unter verschiedenen Symptomen. Das Zusammenleben veränderte sich sehr. Man redete nicht mehr normal miteinander. Die ganze Familie war ständig gereizt. Jedoch kam es, vielfach reproduziert, durch Ortswechsel (Ferien in Frankreich, Österreich und Italien) zum Verschwinden der Symptome. Und die Stimmung in gemeinsamen Urlauben war gut und fröhlich wie früher, selbst im beengten Wohnmobil.

In einer Entfernung von 110 m waren ab 2000 Mobilfunksender in Betrieb gegangen.

Der Hausarzt sah einen gesicherten Zusammenhang zwischen Krankheitsbild und Hochfrequenzexposition und hatte die Jugendliche im Rahmen einer Patientenvorstellung am 18.01.05 in Bamberg in Anwesenheit von Dr. med. A. Böttger, Bundesumweltministerium und Dr. E. Vogel, Staatministerium für Umwelt, Gesundheit und Verbraucherschutz, vorgestellt.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/18-2000-maedchen-c-o.html>

19-2000: Funktechniker U. W.

U.W., geb. 1977, selbstständiger Funktechniker (eigener Betrieb mit bis zu 20 Mitarbeitern) litt ab 2000 unter Konzentrationsstörungen, Sprachstörungen, Sehstörungen und Kopfschmerzen nach längeren Handytelefonaten. In der Folgezeit traten Kreislaufregulationsstörungen, Schlafstörungen, Herzrhythmusstörungen und Augenbindehautentzündungen.

Ab 2002 kam es mehrfach unter intensiver Hochfrequenzexposition (z.B. Frankfurter Flughafen) zu Sehverlust und Zusammenbrüchen mit Bewusstlosigkeit. Er musste seine gut gehende Firma auflösen. Seit dieser Zeit kann er sich wegen der hohen Verbreitung von Mobilfunk, DECT und WLAN nur noch mit Hochfrequenzschutzanzug in Menschengruppen und Städten aufhalten. Fahrten mit öffentlichen Verkehrsmitteln sind nicht möglich.

Daher lebt er seit 2002 in einem Wohnwagen an funkarmen Stellen. Dort verschwinden sämtliche Beschwerden nach einigen Tagen. Herr W. ist in strahlenfreier Umgebung ein vollständig gesunder Mensch. Mehrere ärztliche Stellungnahmen, u.a. Uniklinik Freiburg und Städtisches Krankenhaus Dresden-Friedrichstadt, bestätigen dies.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/19-2000-funktechniker-u-w.html>

20-2000: Oberachdorf

Häufung von Tumorerkrankungen im Ortsteil Oberachdorf, Stadt Wörth a. d. Donau. In einem Straßenzug waren innerhalb weniger Jahre 14 Menschen in zehn unmittelbar aneinander angrenzenden Häusern an Krebs erkrankt. Als zwei weitere Krebserkrankungen auftraten stellte MdL A. Beck eine schriftliche Anfrage: *„Sind der Staatsregierung ähnliche Fälle in Bayern bekannt? Kann man ausschließen, dass die 300 m entfernt liegende Mobilfunkstation von Mannesmann zu den Verursachern zählt?“*

Die Erfassung der Krebserkrankungen durch das Tumorzentrum Regensburg in Oberachdorf war offensichtlich unvollständig, da für den Zeitraum 1992 bis 1999 nur 12 Krebserkrankungen für ganz Oberachdorf dokumentiert waren. Trotzdem teilte das Tumorzentrum dem Bayerischen Staatsministerium für Arbeit und Sozialordnung, Familie, Frauen und Gesundheit im August 2000 mit: *„Wie Sie aus den Auswertungen entnehmen können, kann kein signifikanter Unterschied bei einem Vergleich der Inzidenzen von Oberachdorf mit der Stadt Wörth a.D. und der Oberpfalz entnommen, und damit kein erhöhtes Krebsrisiko für Oberndorf gefolgert werden.“*

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/20-2000-oberachdorf.html>

21-2001: Herr G. S.

Herr G.S., geb. 1941, litt unter Schlafstörungen, nächtlichen Herzrhythmusstörungen und Blutdruckentgleisungen, Ohrgeräuschen, Unruhe und schmerzhaften Muskelkrämpfen. Während einer stationären Abklärung konnten keine pathologischen Befunde am Herzen nachgewiesen werden. Die Diagnose des konsiliarisch hinzugezogenen Psychiaters lautete: „*Verdacht auf rezidivierende Panik-attacken bei Angststörung mit zunehmender depressiver Entwicklung.*“ Im Jahr 2004 wandte sich Herr S. an die Ärzteinitiative Bamberger Appell. In seinem Schlafzimmer wurden 1200 µW/m² gemessen. Ein Mobilfunksender befand sich in 30 m Entfernung. Nach Verlegung des Schlafplatzes ins Wohn-zimmer auf der senderabgewandten Hausseite besserten sich die Symptome. Nach Anbringen eines feinmaschigen Fliegengitters an der Außenwand des Hauses war er weitgehend beschwerdefrei. Da viele Nachbarn schwere Gesundheitsprobleme hatten, setzte sich der Bürgermeister für den in-zwischen erfolgten Abbau des Senders ein. Herr S. wurde ebenfalls im Rahmen der Patientenvorstellung am 18.01.05 in Bamberg Herrn Dr. med. A. Böttger, Bundesumweltministerium und Frau Dr. E. Vogel, Staatministerium für Umwelt, Gesundheit und Verbraucherschutz, vorgestellt.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/21-2001-herr-g-s.html>

22-2001: Herr M. S.

Herr M.S., geb. 1967, litt an seinem Arbeitsplatz (Bürohaus der Europäischen Kommission) ab Anfang 2001 unter massiven Kopfschmerzen. Hinzu kamen schwere Konzentrationsstörungen, ständige Erschöpfung, Herzklopfen, Nervosität, Reizbarkeit und Schlafstörungen. Mindestens 20 Kollegen litten unter ähnlichen Symptomen. Etwa zwei Stunden nach Verlassen des Gebäudes ließen die Symptome nach. Die Kopfschmerzen waren so stark, dass ein MRT des Schädel durchgeführt wurde, welches keinen pathologischen Befund ergab. Ganztägiges Lüften und probeweises Aus-schalten des PC brachten keine Besserung. Da sich Symptome in der Nähe der Aufzüge ver-schlimmerten, fiel der Verdacht schließlich auf die dort in jeder Etage installierten Mobilfunksender. In diesem Gebäude waren im Herbst 2000 siebzehn Indoor Omni-directional, Multi-band Antennes, Frequency range 1710-2500 MHz, kostenlos von Telefonica installiert worden, um Handyempfang innerhalb des Gebäudes zu verbessern. Die Symptome waren so stark, dass nach einer Stunde konzentriertes Arbeiten unmöglich wurde. Im März 2001 wandte er sich daher gemeinsam mit fünf Kollegen schriftlich an seine Vorgesetzten mit der Bitte um Klärung der Ursache und um Abhilfe. Eine probeweise Abschaltung der Indoor-Sender zur Überprüfung eines möglichen Zusammenhangs wurde nicht durchgeführt. Herr S. wurde zum 1.05.2004 in Frührente geschickt.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/22-2001-herr-m-s.html>

23-2001: Herr D. S.

Herr D.S., geb. 1950, Biologe und Buchautor, erkrankte ab Frühjahr 2001 mit folgenden Symptomen: massive Gelenkschwellungen, Gelenkentzündungen (Knie rechts, Fußgelenk links, Ellenbogen links, Schulter), Muskelschwäche, Muskelatrophie, Lymphknotenschwellungen am Hals und in den Leistenbeugen, Gewichtsabnahme um 10 kg auf 48 kg bei 174 cm, Nahrungsmittelunverträglichkeiten, Tinnitus, Schlafstörungen mit Pollakisurie, Prostataschmerzen, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Wortfindungsstörungen, Gereiztheit und Stimmungsschwankungen. Bei zwei, vorher gesunden, Backenzähnen wurde eine Wurzelbehandlung erforderlich, da die Zähne abgestorben waren. Die bekannte weitgehend symptomfreie Psoriasis verschlimmerte sich. Er fühlte sich zu Hause nicht mehr wohl und wollte immer weg. Er war teilweise auf Stützen oder Rollstuhl angewiesen. Von 2001 bis 2005 besuchte er 18 verschiedene Ärzte. Sie stellten verschiedene Verdachtsdiagnosen, aber sie konnten ihm nicht helfen. Ab 2004 nisteten keine Vögel mehr im naturnahen Garten. Apfelbäume trugen keine Früchte mehr.

Erst im Herbst 2004 fiel nach dem Besuch einer Informationsveranstaltung der Verdacht auf einen Zusammenhang mit den in 117 m Entfernung befindlichen Mobilfunksendern. Nachdem es durch Verkleidung der Fassade mit Fliegengitter aus Metall zu einer Besserung der Symptome gekommen war, entschied sich die Familie zum Auszug aus dem eigenen Haus (November 2005). Nach kurzer Zeit verschwanden viele Symptome einschließlich der Gelenkprobleme.

In den angrenzenden Straßen waren in 33 Haushalten (60 Erwachsene, 35 Kinder) Befragungen und orientierende Summenmessungen der hochfrequenten EMF (800-2500 MHz) durchgeführt worden. 42 Erwachsene und 27 Kinder berichteten von Krankheitssymptomen.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/23-2001-herr-d-s.html>

24-2001: Herlikofen

Nach der Inbetriebnahme von Mobilfunksendern im Kirchturm von Herlikofen im Sommer 2001 traten bei vielen Anwohnern erhebliche Symptome auf. Seit 2001 schlafen Menschen im Keller oder im Wald. Zwanzig Anwohner sind weggezogen. Viele sind erkrankt.

Frau H.P., geb. 1930, begab sich in eine Ferienwohnung im Nachbarort. Im ärztlichen Attest vom 27.11.01 heißt es: *„Frau P. kam zu mir in die Praxis und klagte seit dem Sommer 2001 über Herz-rhythmusstörungen, gesteigerte Nervosität, Schlafstörungen, Übelkeit, Frösteln und einen Brumm-schädel. Diese Symptome verschwanden, wenn Frau P. sich an einem anderen Ort befand. Alle diese Symptome deuten auf ein irritiertes vegetatives Nervensystem.“*

Ich habe daraufhin bei der Patientin 2 Langzeit- EKG`s mit Langzeitblutdruckmessung durchgeführt. Bei der einen Messung hielt sich Frau P. in Herlikofen auf, bei der anderen in Mönchsdeggingen. Ich habe beide Messungen verglichen und dabei festgestellt, dass in Herlikofen ca. doppelt so viele ventrikuläre Extrasystolen aufgezeichnet wurden im Vergleich zur Messung in Mönchsdeggingen.“

Der Allgemeinarzt beobachtete das gehäufte Neuauftreten verschiedener Symptome einschließlich von Herzrhythmusstörungen. Er wandte sich am 19.10.2001 an das Umweltbundesamt: *„Als zuständiger Hausarzt höre ich vermehrt Klagen der*

Anwohner im Stadtteil Herlikofen (Stadt Schwäbisch Gmünd) über Schlafstörungen, Kribbeln im Leib, seltsame Unruhezustände und andere subjektive Empfindungsstörungen, die dem vegetativen Nervensystem zugerechnet werden müssen.

So habe ich diesen Menschen vorgeschlagen, mit Hilfe des Langzeit-EKG´s dies zu objektivieren. Dabei ergaben sich folgende medizinischen Befunde: Die Anzahl der ventrikulären Rhythmusstörungen erhöhte sich um das Doppelte, ebenso die gefährlichen Couplet´s. Gibt es bei Ihnen eine Pilotstudie, die diese Befunde sammelt? Welche Institute oder Universitäten befassen sich mit dieser Problematik? Ich bin Nutzer der neuen Kommunikationstechnologie und war erstaunt darüber, dass ich bei mir selbst die objektiven Rhythmusstörungen nachweisen konnte (Anmerkung: der Arzt hatte sich selbst nachts mit angelegtem Langzeit-EKG an den Kirchturm begeben). Subjektiv habe ich keine Symptome bei mir selbst beobachtet. Wahrscheinlich reicht eine kurze Exposition nicht aus, um das Gesundheitsrisiko zu beurteilen. Dennoch objektiv sind diese Rhythmusstörungen auch bei kurzer Exposition nachweisbar.“

Eine 16-jährige Jugendliche wandte sich im Juli 2006 erneut an Bischof Dr. Fürst, Rottenburg:

„...Sind Sie wirklich der Meinung, dass man noch weitere fünf Jahre die Anwohner bestrahlen darf, wo bleibt hier die Verantwortung für uns Jugendliche und Kinder. Es ist für meine Familie und mich unvorstellbar noch fünf Jahre im Keller hausen zu müssen. Das ganze Jahr über können wir uns wegen der starken Mobilfunkstrahlung, die vom katholischen Kirchturm ausgeht, nur kurze Zeit draußen aufhalten. Ich lade Sie, Herr Bischof Dr. Fürst ein, sich das alles vor Ort anzuschauen und sich der Verantwortung zu stellen. Das wäre in meinen Augen verantwortungsbewusstes Handeln.

Wie kommen Sie dazu mitzuteilen, es bestehe keine dringlicher Grund den Vertrag zu kündigen?

Ich meine, es gibt genügend Gründe den Kirchturm schnellstens wieder zu säubern. Es haben schon so viele Menschen wegen dem katholischen Kirchturm Herlikofen verlassen. Das wissen Sie doch. Und weiter wissen Sie auch, dass viele schwer krank sind. Sind das für Sie keine schwerwiegenden Gründe, den Vertrag zu kündigen?...“

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/24-2001-herlikofen.html>

25-2002: Frau C. E.

Frau C.E., geb. 1947, beginnt unter folgenden Symptome zu leiden: schwerste Schlafstörungen, Erschöpfung, Kopfschmerzen, Kopfdruck, Schwindel, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Atemnot und Herzschmerzen. In der Annahme der neue Teppichboden oder das Laminat sei verantwortlich, wurden diese entfernt. Die Symptome blieben. Als mehrere Anwohner über ähnliche Beschwerden klagten, fiel der Verdacht auf die 17 Mobilfunk- und Richtfunktensender auf dem Gebäude der Sparkasse. Die Symptome waren derart unerträglich, dass Frau E. seit 2002 jeden Abend in den Nachbarort zum Übernachten fährt. Dort verschwinden die Symptome sofort.

Seit 2005 kamen Wortfindungsstörungen, häufige Infekte und Gleichgewichtsstörungen hinzu. Seit 2006 inneres Zittern, Muskelschmerzen am rechten Oberschenkel, Kribbeln an Mund und Lippen.

Von neurologischer und internistischer Seite konnten keine pathologischen Organbefunde festgestellt werden. 2003 waren Hypokalzämie und Geldrollenbildung festgestellt worden.

Viele Nachbarn leiden ebenfalls seit Jahren unter unerklärlichen, teilweise quälenden Symptomen. Schwerwiegende Erkrankungen (Kollagenose, Autoimmunerkrankung, Krebs und Multiple Sklerose) sind auffallend häufig diagnostiziert worden. Im Jahr 2006 hatten sich sechs Menschen (7000 Einwohner) das Leben genommen. Diese Suizidrate liegt weit über dem zu erwartenden Durchschnittswert.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/25-2002-frau-c-e.html>

26-2002: Frau M. B.

Frau M.B., geb. 1942, insgesamt gesund und robust, litt seit etwa 2002 anfallweise unter Kopfschmerzen und hohem Blutdruck. Durch Führen eines Blutdruck-Tagebuchs über zwei Jahre ergab sich er dringende Verdacht, dass die Blutdruckentgleisungen, verbunden mit Kopfschmerzen, in Zusammenhang mit eingeschalteten Handys oder DECT-Telefonen stehen.. Im Frühjahr 2006 nahm sie daher an der Studie über Elektrosensibilität der Universität Mainz teil. Ihr Problem, der Blutdruckanstieg, wurde nicht untersucht. Die Untersuchung der Herzratenvariabilität konnte trotz zweimaliger Versuche, jeweils 7 min, nicht ausgewertet werden. Sie teilte dies Prof. Dr. L.G. Schmidt, dem Kommissarischer Direktor der Psychiatrischen Klinik Mainz mit und bat um Hilfe. Bei unbeabsichtigtem Kontakt mit WLAN (Laptop eines Vertreters) im Jahr 2007 trat plötzlich schwerste Atemnot auf.

Im Oktober 2007 wandte sich Frau B., wie vom Bayerischen Landesamt für Umwelt empfohlen, an Prof. D. Nowak, Arbeits-, Sozial- und Umweltmedizin, LMU München, mit der Bitte um einen Termin. Die Antwort vom 08.11.07 lautete: *„Wir müssen Ihnen leider mitteilen, dass es diesbezüglich auf individualmedizinischer Ebene keine diagnostischen Möglichkeiten gibt, so dass eine persönliche Vorstellung in unserer Ambulanz nicht zielführend erscheint.“*

Am 07.01.08 begleitete Frau B. ihren Mann zu einer Augenuntersuchung ins Kopfklinikum Erlangen. Im Warteraum, unter handytelefonierenden Menschen und DECT- Repeatern, wurde ihre rechte Gesichtshälfte pelzig und der Kopf schmerzte und kribbelte. In der neurologischen Ambulanz wurde der Blutdruck gemessen: 220/110 mmHg.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/26-2002-frau-m-b.html>

27-2002: Herr G. O.

Herr G.O., geb. 1954; litt während einer einjährigen Weiterbildungsmaßnahme im oberstes Stockwerk eines etwa 25 m hohen Hauses im April 2002 plötzlich unter folgenden Symptomen: Nackenschmerzen, Rückenschmerzen, schmerzhaftes Druckgefühl in den Ohren, schrilles, pulsierendes Rauschen im Kopf, Ohrensausen, schmerzhafter Kopfdruck und Blutdruckanstieg bis auf 210/140 mmHg. Eine

Mobilfunkantenne, montiert an der Außenwand des Treppenhauses, war in Betrieb gegangen. Der Abstand zu den Arbeitsplätzen betrug zwischen 5 und 10 m. Seit dieser Zeit reagierte er stark auf alle Hochfrequenz-Quellen und auch auf elektrische und magnetische Wechselfelder sowie Bahnstrom. Seine Nachbarn in dem Mehrfamilienhaus nahmen Rücksicht und entfernten ihre DECT-Telefone größtenteils. Als im Februar 2007 ein neuer Nachbar mit DECT-Telefon und WLAN-Router schräg über ihm einzog, wurde die Lage für Herrn O. zu Hause unerträglich und gesundheitsgefährdend mit Blutdruckspitzen von 200/150 mmHg. Der Nachbar bestand auf der Nutzung dieser Geräte, da es sich um eine zugelassene Technik handele. Das Gesundheitsamt Bamberg versuchte Herrn O. mit einer Bestätigung vom 05.04.07 zur Vorlage bei dem Nachbarn zu helfen: *„Im Hinblick auf die Sensibilität von Herrn O. für entsprechende Störungen wird darum gebeten, im Umfeld auf vermeidbare Strahlenquellen zu verzichten, insbesondere WLAN, DECT-Telefon und sonstige Telefone.“* Der Nachbar reagierte jedoch erst als sich Staatssekretärin M. Huml eingeschaltet hatte und entfernte DECT-Telefon und WLAN.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/27-2002-herr-g-o.html>

Frau M.W., geb. 1958, litt ab 2003 unter Schlafstörungen, Kopfschmerzen, Kopfdruck, innerem Zittern und Gereiztheit. Ab 2004 kamen hinzu: chronische Erschöpfung, Nervosität, Unruhe, Hitzegefühl im Wechsel mit Frösteln, inneres Brennen, Aggressivität, depressive Stimmung, Panikattacken, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Wortfindungsstörungen, Muskelschmerzen am ganzen Körper, Gelenkschmerzen (Hände, Hüfte, Füße), Nackenschmerzen, Gesichts- und Augenschwellung, Lymphknotenschwellungen, Kribbeln der Haut, Gefühl als würde der ganze Körper unter Strom stehen, Juckreiz, Herzrasen, Herzschmerzen, Herzrhythmusstörungen, anfallsweise Blutdruckanstieg, Atemnot, plötzliche Schwächeanfälle, Schwindel, Gleichgewichtsstörungen, Ohrgeräusche, Geräusche im Kopf, wiederholt Ohrenentzündungen, Hörverlust, Hörsturz, Lärmempfindlichkeit, Augenschmerzen, trockene Augen, Sehstörungen, Übelkeit, Durchfälle und nächtliches Schwitzen.

Ihr Sohn, geb. 1989, litt unter Schlafstörungen, hohem Blutdruck, Verschlechterung der Sehschärfe, Kopfschmerzen, Gereiztheit, ständigen Infekten und Schweißausbrüchen.

Familie W. lebt im 3.Stock eines Wohnblocks. Auf einem Nachbarhaus waren ab 2003 Mobilfunk- und Richtfunksender, mittlerweile 18 Stück, installiert worden. Da viele Symptome bei Ortswechsel sofort verschwanden, hielt sich Frau W. im Sommer häufig in einem Schrebergarten auf.

Eine orientierende Hochfrequenzmessung am 20.12.07 mit HF 38 B von Gigahertz Solutions ergab 4000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$. Dr. Weiss, BfS, wurde am 21.12.07 über die unerträgliche Situation informiert und um Hilfe gebeten.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/28-2003-frau-m-w.html>

29-2003: Herr T. K.

Herr T.K., geb. 1966, litt ab 2003 zu Hause unter folgenden Symptomen: Schlafstörungen, Hochschrecken mit Alpträumen, Schwitzen in der Nacht, Atemaussetzer, gehäufte nächtlicher Harndrang, Haarausfall, Nervosität, Reizbarkeit, Kopfschmerzen, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Unlust, depressive Verstimmung, plötzliches Nasenbluten, starkes lautes Kluckern im Bauch und in der Nähe von Masten Aufstoßen mit Erbrechen.

Mutter B.K., geb. 1936, litt ab demselben Zeitpunkt ebenfalls unter vielen verschiedenen Symptomen: Schlaflosigkeit, Gelenk- und Gliederschmerzen, Rückenschmerzen, Wadenkrämpfe, Kopfschmerzen, Weichteilschmerzen, Nasenbluten, Ohrklingeln, Herzklopfen, Frieren (auch im Bett), obwohl es warm ist, Sehstörungen, Übelkeit, Aufstoßen mit Erbrechen, kolikähnliche Bauchkrämpfe mit lautem Kluckern, anschließend Harndrang. Auf dem Rücken entstanden rauhe Flecken; eine seit der Kindheit vorhandene kleine Nierenzyste vergrößerte sich innerhalb kurzer Zeit auf Nierengröße.

Der Familie fiel auf, dass Brot und Käse ungewöhnlich schnell schimmelte und Obst schwarz wurde. An Fernseh- und Faxgerät traten technische Störungen auf. In strahlungsarmen Gegenden verschwanden sämtliche Symptome bei beiden innerhalb kurzer Zeit.

Nach der Durchführung von Messungen (Bett 1000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$) im Jahr 2005 und aufwändigen Abschirmmaßnahmen (Tapeten, Gardinen, Baldachin) fühlten sie sich wieder wohl. Ab 2006 zog eine neue Bewohnerin, welche WLAN nutzte, unter ihnen ein und das Leben wurde wieder zur Qual: kolikartige Bauchschmerzen, unbeschreibliche Weichteilschmerzen, Gefühl unter Strom zu stehen, Übelkeit, plötzliches Nasenbluten machten Einschlafen unmöglich.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/29-2003-herr-t-k.html>

30-2003: Familie K.

Bei der sechsköpfigen Familie K. waren im Dezember 2003 bei allen Familienmitgliedern erhebliche Symptome aufgetreten: Kopfschmerzen, Übelkeit, Schlafstörungen, Herzrhythmusstörungen, Denkstörungen, Wachstumsstörung beim Säugling u.a..

Zwei Amtsärzte der Landesuntersuchungsanstalt für Gesundheit und Veterinärwesen, Dresden, beschrieben die Expositionsabhängigkeit der Beschwerden und mahnten vorsorgegeprägte Maßnahmen in einer Stellungnahme vom 15.06.2004 an:

„...Soweit im Falle der Familie K. aufwendige differentialdiagnostische Ermittlungen bei einzelnen Familienmitgliedern durchgeführt wurden, ergaben sich keine körperlichen Ursachen.

Auch waren vor der Stationierung der Basisstation entsprechende Gesundheitsstörungen bei den Hausärzten nicht bekannt.

Als eine weitere diesbezügliche Auffälligkeit ist der enge zeitliche und örtliche Zusammenhang zwischen den Beschwerden und der Exposition herauszustellen, d.h. Remission von Beschwerden und Befundabweichungen bei Expositions-karenz (z.B. während des Urlaubs, Dienstreisen, o.ä.) und umgekehrt.

...Das im Umkreis von Mobilfunkbasisstationen gehäufte Auftreten von Beschwerden mit ähnlicher Charakteristik wie bei Familie K. wurde vom Sachverständigenrat für Umweltfragen in seinem Umweltgutachten 2002 (Bundestagsdrucksache 14/8792) als prioritär zu untersuchendes Problem eingeschätzt.

...Wir vertreten die Auffassung, dass die eklatanten Unsicherheiten über diesbezüglich mögliche Zusammenhänge nicht zu Lasten der Betroffenen gehen

dürfen, und, dass vor dem Hintergrund des aktuellen wissenschaftlichen Diskussionsstandes ein Aufschub von stärker vorsorgegeprägten Maßnahmen bis zur endgültigen Klärung unverantwortbar erscheint. Dies muss mindestens für ausgeprägte Beschwerdefälle und ausgesprochen problematische Konstellationen wie im Falle der Familie K. gelten.“

Die Familie zog zunächst in den Keller. Sie wandte sich mehrfach an das BfS mit der Bitte um Hilfe und bat um die Durchführung einer Studie im stark belasteten Dachgeschoss, wo sich zwei Kinderzimmer befanden.

Die Krankenkasse nahm Stellung am 08.10.2004:

„...An der gesundheitlichen Schädigung Ihrer Familie scheint kein Zweifel zu bestehen, auch am Krankheitswert kann in diesem Fall nicht stichhaltig gezweifelt werden. Es ist davon auszugehen, dass in Ihrem Fall tatsächlich durch elektromagnetische Wellen Gesundheitsstörungen hervorgerufen werden...und dass es keine anerkannte Therapie außer Beendigung der Exposition gibt.“

Am 11.12.04 ist die Familie aus dem eigenen Haus ausgezogen und war nach kurzer Zeit beschwerdefrei. Das Haus steht seither leer.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/30-2003-familie-k.html>

31-2004: Frau E. W.

Frau E.W., geb. 1939, litt ab Mitte Dezember 2004 unter einer Vielzahl von Symptomen: Brennen und Rötung des Gesichtes, Herzrhythmusstörungen, anfallsweiser Blutdruckanstieg bis zu 170/80 mmHg (vorher 120/80 mmHg), stechender, zischender Kopfschmerz mit Ausstrahlung bis in die Zähne, Kopfdröhnen, Brummen im Kopf, Tinnitus, Ohrenscherzen bis zum Hals, heiße, schmerzende, gerötete Augen, Sehstörungen mit mehrfacher kurzzeitiger Erblindung, ungewöhnlicher Durst, Atemnot, Schwindel, völlige Schlaflosigkeit, inneres Zittern, Konzentrationsstörungen, „Kopfflosigkeit“, Sprechfehler, Wortfindungsstörungen, Schreibfehler, Veränderung der Schrift. Die Intensität der Symptome zu Hause schwankte.

Nach Verlassen des Hauses in Richtung der angrenzenden landwirtschaftlichen Fläche und deren Überquerung verschwanden die o.g. Symptome ab einer Entfernung von 250 m. Am 12.01.05 bemerkte sie, dass der Mobilfunksender auf dem Einfamilienhaus in der Von-Kahr-Str.61 anders aussah als früher. Die Symptome waren so stark, dass sie zwischen Januar und Mitte April 2005 insgesamt 20 Arztbesuche machte und die zuständigen Behörden um Hilfe bat.

Die Antwort von Herrn Jansen, BfS, am 10.03.05 lautete: *„Die Grenzwerte reichen aus, um diese nachteiligen Wirkungen auszuschalten. Das BfS prüft kontinuierlich, ob dieses Ziel in anbetracht des neuesten, wissenschaftlichen Kenntnisstandes tatsächlich erreicht wird. Das Ergebnis einer solchen Prüfung im Jahr 2001 ist eindeutig: Der Schutz vor nachgewiesenen gesundheitlichen Risiken ist bei Einhaltung der Grenzwerte gegeben. ...Werden die Sicherheitsabstände eingehalten, so sind nach dem derzeitigen Stand des Wissens gesundheitsschädliche Wirkungen durch die Hochfrequenzstrahlung auch bei ganztägigem Aufenthalt nicht zu befürchten. Dies gilt auch für Schwangere, Kranke und Kinder.*

...Die Bewertung des aktuellen Erkenntnisstandes zeigt, dass wissenschaftliche Hinweise auf mögliche Risiken tatsächlich bestehen“

Am 09.09.2005 schrieb Frau W. an Dr. med. A. Böttger, BMU: *„Es ist für mich interessant, dass Sie erwähnen, dass Sie immer wieder von gesundheitlichen*

Beschwerden im Zusammenhang mit Mobilfunkmasten und deren elektromagnetischen Feldern aus der Öffentlichkeit hören. ... nehme ich an, dass Sie als Arzt bereits die Bundesärztekammer informiert haben. Falls nicht, bitte ich Sie dies zu tun. Je nach Auslastung der Mobilfunkmasten gehen die Beeinträchtigungen bis zur totalen Arbeitsunfähigkeit. Ärzte müssen über dieses neue vielschichtige Krankheitsbild Information erhalten....Ich bitte Sie höflich um Beantwortung folgender Fragen:

Wurde die Bundesärztekammer informiert, wenn ja, wann?

Wann bzw. wo wurden Untersuchungen an GSM-Masten gemacht?

Wann bzw. wo wurden Untersuchungen an UMTS-Masten gemacht?

Wann bzw. wo wurden Untersuchungen an GSM/UMTS-Masten gemacht?

Ich bitte um Ergebnisse!“

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/31-2004-frau-e-w.html>

32-2004: G. H.

G.H., geb. 1958, leidet zunehmend und unerträglich unter folgenden Symptomen: extremer Juckreiz an Armen und Beinen, Tachykardie, Durchfall, Denkschwierigkeiten, Dauermüdigkeit, Tinnitus, Sehstörungen, Muskel- und Knochenschmerzen. Ab 2008 kamen Taubheit in der Blasengegend, Prostatavergrößerung, Miktionsstörungen und eine Veränderung der Stimmlage hinzu. An funkfreen Stellen ist Herr H. nach einer Stunde weitgehend beschwerdefrei. Sein Haus befindet sich im Einflussbereich mehrerer Mobilfunksendeanlagen und direkt an der Bahnlinie. In großer Verzweiflung bittet er im März 2009 die Ärztin M. Huml, Staatssekretärin im Bayerischen Staatsministerium für Umwelt und Gesundheit um Hilfe.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/32-2004-g-h.html>

33-2004: Frau Dr. med. V.

Frau Dr. med. V., geb. 1960, litt seit Sept. 2004 anfallsweise unter Erschöpfungszuständen verbunden mit Angstgefühlen, Blutdruckkrisen (bis 180/110 mmHg), Tachykardie, Durchfällen, Muskelzittern und Schlafstörungen. Konzentrationsstörungen und Wortfindungsstörungen kamen hinzu. Als sich diese Erschöpfungszustände, bevorzugt in den späten Abendstunden, häuften, zur völligen Schlaflosigkeit führten und Frau V. am Ende ihrer Kraft war, begab sie sich im Nov. 2004 ins Krankenhaus. Sämtliche ambulante und stationäre Untersuchungen (Langzeit-EKG, Rö-Thorax, Wirbelsäule seitl., Ergometrie, Troponin-Schnelltest, Dopplerechokardiographie, US Oberbauch incl. Nieren, NMR Kopf, CT Abdomen, Ausschluss Phäochromozytom und Hyperthyreose) Der Blutdruck befand sich, über 48 Stunden gemessen, im Normbereich. Im Entlassungsbericht wurde vermerkt: „Ein Anhalt für eine organische Ursache der Hypertonie fand sich nicht. (...) Grundsätzlich wären Entspannungsmaßnahmen bzw. Änderung der Lebensgewohnheiten, sofern im Praxisalltag möglich, zu empfehlen. Entlassungsmedikation: Metoprolol 1-0-0.“ Nach Entlassung begann sie mit Entspannungsübungen unter der Vorstellung an einem „Burn-Out-Syndrom“ zu leiden. Sie begann eine probatorische

Hormonsubstitution, behalf sich mit Schlafmitteln und musste die Blutdruckmedikation steigern. Eine konsultierte Neurologin schlug ein Anti-depressivum vor. Ein Psychotherapeut empfahl eine Therapie. In den zahllosen schlaflosen Nächten fand sie manchmal wenigstens 2 Stunden Ruhe in den Kinderzimmern. Im Wald fühlte sie sich irgendwie „frei“.

„Ich begann mir ernsthafte Gedanken darüber zu machen, wie ich meine Praxis würde weiterbetreiben können; jedenfalls konnte ich mir im Januar 2005 nicht vorstellen, so weiterarbeiten zu können, wenn die beschriebenen Symptome sich nicht bald bessern würden. Ich fühlte mich ziemlich am Ende meiner Kräfte und war verzweifelt, hatte ich gar keine Idee, woher diese seltsamen Symptome stammten.“

Im Januar 2005 fiel ihrem Mann ein Artikel über Emissionen von DECT-Telefonen in die Hand. Die Familie hatte im Sommer 2003 ein DECT-Telefon angeschafft. Die Basisstation befand sich neben dem Schlafzimmer.

Nach Messungen im Februar 2005 (HF 390 $\mu\text{W}/\text{m}^2$) wurde die Telefonanlage aus dem Nebenzimmer entfernt. Nach einer Woche hörten die Durchfälle auf. Nach zwei Wochen konnte sie wieder erholsam schlafen und beginnen, die Blutdruckmedikation auszuschleichen. Die Angstzustände besserten sich und traten selten auf. Ende April 2005 konnte die Blutdruckmedikation abgesetzt werden. Es dauerte jedoch ein Jahr bis sich Frau V. wieder ganz genesen fühlte.

Ihr Fazit: *„Gerade als Ärztin ist es mir ein Bedürfnis, dass wir alle bei Symptomen, wie beschrieben, differentialdiagnostisch Hochfrequenzstrahlung als mögliche Ursache unklarer vegetativer Beschwerden – nach Abklärung der organischen – in Betracht ziehen. In meinem Fall hätte man bereits nach meinem Krankenhausaufenthalt im November 2004 dran denken können, wäre nur mehr über diese „Krankheit“ bekannt und würden auch mehr Kollegen einfach darüber etwas wissen.“*

Seriöse Forschungen über die Auswirkungen von Hochfrequenz auf den menschlichen Organismus müssen intensiviert werden, was letztendlich auch finanziell von durchaus volkswirtschaftlicher Bedeutung ist (immerhin mussten in meinem Fall Rechnungen von mehr als 4000 Euro beglichen werden – für nichts! Ein wahrhaftig teures Telefon!).“

Ab 2005 wandten sich Anwohner von Sendeanlagen wegen der Häufung von Tumorerkrankungen in einzelnen Straßenzügen aus folgenden Orten an die Ärzteinitiative: Hof, Lichtenfels, Michelau/Oberfranken, Forchheim, Langensendelbach, Nürnberg, Reichelsdorf, Icking, Oberammergau, Kirchheim, Burgheim, Helmstadt, Haibach, Schwäbisch Gmünd, Schwäbisch Hall, Rosengarten, Düsseldorf, Oelde, Steinbach-Hallenberg, Scheibenberg, Schöneck/Vogtland, Sosa/Vogtland, Dresden und Börnersdorf.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/33-2004-frau-dr-med-v.html>

35-2004: Mädchen B. W.

Das Mädchen B.W., geb. 1994, begann unter Schlafstörungen und Tagesmüdigkeit zu leiden. Während eines Skilagers im Dezember 2006 hatte sie keinerlei Schlafprobleme, war körperlich fit und leistungsfähig. Ab 2007 kamen weitere Symptome hinzu: Kopfschmerzen, Schwindel, Konzentrationsstörungen, Verlangsamung, Muskelschmerzen, Muskelkrämpfe, Übelkeit, Schüttelfrost. Da die Schlafprobleme zu Hause unerträglich wurden und rätselhafte Unterschiede in Abhängigkeit vom Zimmer auftraten, wurden im März 2007 Messungen der elektromagnetischen Felder veranlasst. Diese Messungen zeigten Hochfrequenzimmissionen ausgehend von DECT-Telefonen und von

Mobilfunksendern an. Das eigene DECT-Telefon wurde umgehend nachts abgeschaltet und später ganz abgeschafft. Der Schlaf besserte sich etwas. Ab Oktober 2007 wurden die Kopfschmerzen oft unerträglich. Nach der Schule musste sich B. total erschöpft mehrere Stunden hinlegen. Immer häufiger konnte sie die Schule nicht besuchen. Eine Untersuchung des Kopfes mittels MRT war unauffällig. Im Januar 2008 brachte die verzweifelnde Mutter ihr leidendes und erschöpftes Kind für zwei Wochen zu den Großeltern in einen Ort in der Nähe von Hammelburg. Erstaunlicherweise war B. dort nach wenigen Stunden beschwerdefrei. Im Februar 2008 folgten erneute Versuche am Unterricht in Aschaffenburg teilzunehmen, die jedoch wegen erheblicher Symptome immer wieder für mehrere Tage unterbrochen werden mussten. Daher brachte die Mutter im März 2008 das Kind erneut zu den Großeltern. Dort war B. wiederum sofort wohl auf. Bei Betreten von Geschäften oder Einkaufszentren kommt es sofort zu Kopfschmerzen, Schwindel und Schwäche, die zum Verlassen zwingen. Eingehende Blutuntersuchungen bei einem Umweltmediziner wiesen Störungen im Immunsystem (Autoantikörper gegen Zellkerne, ZNS-Antigene, Serotonin, Ganglioside, Antikörper gegen Borreliose), Störungen der Schilddrüse, des Calciumstoffwechsels und Antikörper gegen Pilze nach. Da weitere Schulbesuche nicht möglich waren, lebte B. ab Ende Mai 2008 bei den Großeltern.

Um die Ätiologie der Beschwerden zu klären, trug B. an mehreren Tagen das Dosimeter ESM 140 der Firma Maschek. Die Hochfrequenzimmissionen betragen im Klassenzimmer, 2.OG, bis zu 10.000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ und in der Aschaffener Wohnung bis zu 3000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$. Im Kunstsaal, der sich im Erdgeschoss befindet und in welchem B. in der Regel keine Beschwerden hatte, lagen die Werte bis auf einem kurzen Spitzenwert von 150 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ unter 40 $\mu\text{W}/\text{m}^2$. Mit Hilfe des Dosimeters wurde ein funkarmes Internat gesucht (Außenbereich unter Nachweisgrenze von 20 $\mu\text{W}/\text{m}^2$). Das Internat war erfreulicherweise bereit die ständig sendenden DECT-Telefone zu ersetzen. Seit September 2008 besucht B. dieses Internat und sie ist dort weitgehend beschwerdefrei. Schon ein Spaziergang zum Bahnhof (Sender vorhanden) führte jedoch sofort zu Erschöpfung und Kopfschmerzen. Da B. sich dringend wünschte, Weihnachten zu Hause mit der Familie zu feiern, war sie über die Weihnachtsfeiertage in Aschaffenburg. Da sie jedoch wieder sehr stark reagierte, fuhr die Mutter mit ihr zu den Großeltern.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/35-2004-maedchen-b-w.html>

36-2005: Herr M. K.

Herr M.K., geb. 1960, begann ab 2005 in seiner Dienststelle unter folgenden Symptomen zu leiden: chronische Erschöpfungszustände, bleierne Müdigkeit bis zu apathischen Zuständen, Einschlafattacken bereits in den frühen Dienststunden, Konzentrationsstörungen, Völlegefühl, Blähungen, wechselndes Stuhlverhalten, Übelkeit, Heißhungerattacken, chronischer Tinnitus und später Augenbrennen. Er arbeitet in einem Gerichtsgebäude, in dessen Innenhof seit 1998 eine GSM-Mobilfunkanlage in Betrieb war. Im Jahr 2005 wurde UMTS hinzugefügt. Da nach Inbetriebnahme von UMTS etliche Mitarbeiter im Gerichtsgebäude unter vielfältigen Symptomen (auch Herzrhythmusstörungen) litten, wurde die Ärzteinitiative vom Richterverein um einen Vortrag am 30.09.2005 gebeten. Der Gerichtspräsident zog hieraus das Fazit, zumindest keine weiteren Sendeanlagen zuzulassen.

Herr K. an die Ärzteinitiative am 26.04.08: „Das ist ein völlig unbefriedigender Zustand. Die Behörden vor Ort sind informiert. Doch von da kommt keinerlei Hilfe, außer der Verweis auf deutsche Gesetzlichkeiten und Grenzwerte, nach denen das alles gar nicht sein kann. Befinde ich mich nicht in der Dienststelle oder an anderen Orten wo kaum Strahlenbelastung auftritt, habe ich keine Beschwerden. Das Abklingen dauert in der Regel so 2 -3 Tage. Danach stellt sich eine völlige Beschwerdefreiheit ein. Bereits 1 Tag im Dienstgebäude reichen, um das Beschwerdebild wieder vollumfänglich in Erscheinung treten zu lassen.“

Bronnen:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/36-2005-herr-m-k.html>

37-2005: Herr H. B.

: Herr H.B., geb. 1948, ehemaliger Telekommitarbeiter, erkrankte schlagartig ab Mitte Juli 2005. Es begann mit Übelkeit, Schwindel, Kopfschmerzen („wie tausend Nadeln im Kopf“), Konzentrationsstörungen (ständige Fehler beim Maßnehmen) und Schmerzen im Bereich der Schilddrüse. Am stärksten waren die Symptome auf dem Balkon, den er bald mied. Dann kamen hinzu: heiß brennende Schmerzen im Gesicht, am Hals und an den Schultern, Rot- und Braunverfärbung der Haut, sonnenbrandähnliche Flecken im Gesicht und am Körper (entstehend während der Nacht), brennende sowie gerötete Augen, schwerste Schlafstörungen bis hin zu völliger Schlaflosigkeit, Unruhe, Reizbarkeit, Kontrollverlust über das eigene Handeln, Wortfindungsstörungen, Vergesslichkeit, Herzrasen, Blutdruckschwankungen, massiver Haarausfall, nächtliches Schwitzen, ständiger Durst, Gewichtsabnahme von 10 kg in drei Wochen, Taubheitsgefühl der linken Gesichtshälfte, Schleier vor dem linkem Auge, braun-gelbe, fahle Gesichtsfarbe. Bekannte erkannten ihn nicht wieder. Auf einem Nachbarhaus in 30 m Entfernung war im Juni 2005 ein UMTS-Sender in Betrieb gegangen.

Als er völlig erschöpft war und nicht mehr leben wollte, sorgte seine Frau für einen Ortswechsel zu dem Sohn. Dort verschwanden die Krankheitssymptome nach wenigen Tagen fast ganz.

Bei seiner Ehefrau und vielen Nachbarn traten ebenfalls, nur etwas später, eine Vielzahl von Symptomen auf. Auf Unterschriftenlisten haben 26 Anwohner folgende Symptome vermerkt: brennende, gerötete oder tränende Augen, Nervosität, Kopfschmerzen, Schlafstörungen, hoher Blutdruck, Juckreiz, Hitzegefühl, Taubheitsgefühle, Ohrenscherzen, Schwindel und / oder Übelkeit, Gelenkschmerzen und Muskelschmerzen. Sechzehn Familien haben den Oberbürgermeister schriftlich um Hilfe gebeten. Besucher bei Ehepaar B. klagten nach einer halben Stunde über Unwohlsein, Benommenheit, Kopfschmerzen und brennende Augen und kamen daher nicht mehr.

Herr B. brachte feinmaschige Fliegengitter und Metallfolien zur Abschirmung an. Da dies nur geringfügige Erleichterung brachte, hielt er sich ab Dezember 2005 überwiegend im Keller auf. Die wegen unerträglicher Kopfschmerzen durchgeführte Untersuchung beim Neurologen ergab keinen pathologischen Befund.

Die Eheleute B. wandten sich in ihrer Notlage gemeinsam mit weiteren Anwohnern telefonisch und schriftlich an folgende Personen und Behörden: Oberbürgermeister von Völklingen, Vodafone, Gesundheitsamt Saarbrücken, LfU, Minister für Justiz, Gesundheit und Soziales Herrn J. Hecken, Bundesnetzagentur, Hausbesitzerin des vermieteten Daches, Landtagsabgeordnete, Bundestags-abgeordnete, Landesärztekammer, Bundesamt für Strahlenschutz und Medien.

Der Bundestagsabgeordnete O. Schreiner besuchte das Ehepaar und schrieb daraufhin am 24.03.2006 an Vodafone: „...Herr und Frau V. sowie weitere dazu geladene Nachbarn trugen vor, dass sich bei ihnen nur einige Wochen nach der Inbetriebnahme eines Mobilfunksenders in der unmittelbaren Nachbarschaft verschiedene Krankheitssymptome eingestellt hätten, die so schwerwiegend seien, dass sie sich nur noch vorübergehend im jeweiligen Haus aufhalten könnten. Die Betroffenen seien bis zur Inbetriebnahme der Anlage weitgehend beschwerdefrei gewesen, so dass ein ursächlicher Zusammenhang der Inbetriebnahme der Anlage und der Beschwerden auf der Hand liege. Ich selbst mag auf Grund fehlender Fachkenntnis die Vorgänge nicht beurteilen. Gleichwohl habe ich bei dem Besuch den Eindruck gewonnen, dass es sich bei den Betroffenen nicht um „eingebildete Kranke“ handelt....Aus den genannten Gründen bitte ich darum, die Mobilfunkanlage aus dem dichten Wohngebiet in einen anderen Standort umzusetzen.“

In der Folgezeit traten an Pflanzen (Bäumen, Zimmerpflanzen, Tomaten) Schäden auf. Wellensittiche und Kanarienvögel verstummten und starben. Singvögel verschwanden aus den Gärten auf der Senderseite. Die Mobilfunkmissionen erreichten bei einer am 27.07.07 im Auftrag des BfS durchgeführten Messung maximal 1,2% des Feldstärkegrenzwertes der 26. BImSchV. Daher lehnte Herr Dr. Weiss, BfS, trotz wiederholter Bitten von ärztlicher Seite Vorortuntersuchungen mit folgender Begründung am 21.09.07 ab: „ Unter Berücksichtigung des aktuellen wissenschaftlichen Kenntnisstandes wäre es fahrlässig, die beschriebenen gesundheitlichen Beeinträchtigungen der Eheleute B. ursächlich auf das Einwirken der schwachen elektromagnetischen Felder der auf dem benachbarten Grundstück errichteten UMTS Mobilfunksendeanlage zurückzuführen. Ich appelliere daher eindringlich an Ihre Verantwortung als Medizinerin, bei der Suche nach Ursachen für die Beschwerden der Eheleute auch andere mögliche Erklärungen zu berücksichtigen.“

Die Frage, welcher wissenschaftliche Kenntnisstand ihm über Dauerexposition mit UMTS vorliege, hat Dr. Weiss nicht beantwortet. Der Fall des Ehepaares B. war dem BfS aus einem Schreiben des Ärztlichen Qualitätszirkels vom 07.12.2005 an den Bundesumweltminister Gabriel bekannt. Eine ausführliche umweltmedizinische Kasuistik lag dem BfS seit 07.05.2007 vor.

Da das Haus unverkäuflich ist, lebt das Ehepaar bis heute in 30 m Entfernung von dem Sender. Bei beiden Eheleuten kommt es zu Hause zu Blutdruckentgleisungen bis zu 200/110 mmHg.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/37-2005-herr-h-b.html>

38-29.05.2006: Tann/Rhön

Inbetriebnahme digitaler Fernsehsender (DVB-T) auf dem Heidelberg und auf dem Kreuzberg; sofort auftretende extreme Gesundheitsprobleme z.B. in Tann/Rhön Familie J. hatte bis Mai 2006 keine schwerwiegenden Gesundheitsprobleme. Seit dem 29.05.06 hat sich dies drastisch geändert.

Der Junge M.J., geb. 1999, war ein fröhliches und unternehmungslustiges Kind. Seit Ende Mai 2006 leidet er mit zunehmender Intensität unter folgenden Symptomen: häufige Kopfschmerzen, Ohren-druck und Ohrenschmerzen, depressive Phasen abwechselnd mit Hyperaktivität und Aggressivität, Steigerung des Hungergefühls mit erheblicher Gewichtszunahme, vermehrtes Durstgefühl, Kon-zentrationsstörungen,

Vergesslichkeit, Lernstörungen, Bauchschmerzen und Übelkeit. Wangen und Ohren sind oft auffällig gerötet, die Augen glasig. Verschlechterung der Neurodermitis. Wenn er aus der Schule heimkommt, hat er häufig Kopfweg und ist völlig erschöpft. Seit Sommer 2008 besteht Verdacht auf vorzeitige Pubertätsentwicklung.

Das Mädchen E.J., geb. 2006, leidet unter folgenden Symptomen: Ein- und Durchschlafstörungen, chronische Müdigkeit, Antriebslosigkeit, Kopfschmerzen, Gereiztheit, schmerzhaftes Füße, Infektanfälligkeit, unkoordinierte Bewegungen, häufiges Hinfallen. Sie weint und schreit oft lange und kann nicht beruhigt werden und hat häufig dunkle Ringe unter den Augen.

Die Mutter K.J., geb. 1977, ist am Ende ihrer Kraft. Sie leidet unter: chronischer Erschöpfung, Antriebsarmut, Kopfschmerzen, Kopfdruck, Nervosität, Gereiztheit, Aggressivität, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Wortfindungsstörungen, Gelenkschmerzen (Arme, Füße), Muskelschmerzen (Arme, Beine), Schmerzen im Bereich der Nieren und des Darmes, Kieferschmerzen, Veränderung der Stimme, vermehrte Akne, Kribbeln der Haut, Taubheitsgefühl, Herzrasen und Herzschmerzen, Atemnot, Schwindel, Gleichgewichtstörungen, Lärmempfindlichkeit, Augenschmerzen, Geruchsempfindlichkeit.

Der Vater M. J., geb. 1969, leidet unter folgenden Symptomen: chronische Müdigkeit, Kopfschmerzen, Gereiztheit, Vergesslichkeit, starke Stimmungsschwankungen, Gewichtszunahme.

Während eines 14-tägigen Urlaubs auf Mallorca im Sommer 2007 fühlte sich die Familie gesund und war gut gelaunt, so wie früher. Nach der Heimkehr waren nach 24 Stunden alle Beschwerden wieder da. Die Familie wandte sich an die Ärzteinitiative: *„Dieser Zustand kann nicht so bleiben und diese schädliche Technik muss umgehend gestoppt werden! Unsere Kinder und wir werden immer kränker und haben keine Zukunft!!!“*

Herr A.H., geb. 1980, Erzieher in einem Behindertenheim, sportlich, vielseitig und voller Energie und Tatendrang litt ab dem 29.05.06 täglich unter folgenden Symptomen: Schlechter Schlaf, gerädertes Aufstehen (wie nach einem Alkoholexzess), Gliederschmerzen, Stechen in den Augen (Augapfel), Kopfdruck, Benommenheit, Kopfschmerzen, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Tagesmüdigkeit, Energielosigkeit, Unlust, chronische Erschöpfung.

Herr J.F., geb. 1957, leidet unter folgenden Symptomen: chronische Erschöpfung, Antriebsarmut, depressive Stimmung, Gereiztheit, Konzentrationsstörungen, Vergesslichkeit, Gelenkschmerzen (Schulter, Handgelenke, Knie), Schmerzen Unterbauch, Blase und Darm, Kieferschmerzen, Rote Flecken und Juckreiz an Hals und Nacken, Kribbeln der Haut, Schwindel, wechselndes Sehvermögen.

Frau B.F., geb. 1961, fasste ihre Symptome in einem Hilfesuch an die Bundeskanzlerin vom 14.04.2008 zusammen: *„Der daraufhin eintretende Zustand ist kaum zu beschreiben, es war als ob der Körper mit seinen Funktionen völlig kollabierte:*

STÄNDIGE KOPFSCHMERZEN; KOPFDROCK; BRENNEN DER HAUT; HERZRASEN; SCHLAFSTÖRUNGEN; KONZENTRATIONSTÖRUNGEN; SEHSTÖRUNGEN; BRENNEN AM GANZEN KÖRPER ALS WÜRDE MAN GEGRILLT; VERDAUUNGSSTÖRUNGEN; DICKE LYMPHKNOTEN; WASSER IN DEN BEINEN; GLIEDER-SCHMERZEN; MUSKELSCHMERZEN; BENOMMENHEIT; STECHENDE SCHMERZEN IN DEN ORGANEN; und und und...Bis zum heutigen Tag hat sich dies bis zum völligen Burn-Out-Syndrom und einer EXTREMEN ELEKTRO-SENSIBILITÄT gesteigert. Heute reagiere ich auf jede Strom- und Strahlungsquelle: Handysender, WLAN, DECT, Handy, Starkstromleitungen, Haushaltsgeräte und natürlich DVB-T-Sender.“

Sie bat um ein menschenwürdiges Leben an einem elektrosmogfreien Wohnort.

Frau F. hatte ebenso wie die oben aufgeführten Menschen ab dem 29.05.06 massiv reagiert.

Daher wandte sie sich in den folgenden Tagen an Techniker, Bundesnetzagentur, Bürgermeister, Bau-biologen und Ärzte. Mit Unterstützung der Bundesnetzagentur Fulda konnte sie anlässlich einer Rundfahrt feststellen, dass an Orten, an welchen ihre Symptome nachließen, die Sendeleistung des Fernsehens niedriger war als zu Hause.

Obwohl diese schwerwiegende Symptomatik eindeutig in zeitlichem Zusammenhang mit der Inbetriebnahme des digitalen Fernsehens aufgetreten war, wurde bis heute (April 2009) von behördlicher Seite keine Untersuchung der betroffenen Menschen zur Klärung dieser unerträglichen Situation veranlasst.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/38-29052006-tann-rhoen.html>

39-2006: Dipl.-Ing. R. M.

Dipl.-Ing. R.M., geb. 1967, Elektrotechniker, freute sich über die Versetzung in die Zentrale im Oktober 2006, da sie bessere Entwicklungsmöglichkeiten bot. Jedoch traten nach kurzer Zeit folgende Symptome am Arbeitsplatz auf: Konzentrationsstörungen, Unfähigkeit logisch zu denken, Müdigkeit, Benommenheit, Infektanfälligkeit, starker Schwindel, Verwirrtheit, Kopfschmerzen, Übelkeit, Gewichtsabnahme, Hitzegefühl im Augenbereich, rote Augenränder, Gesichtsmuskelzucken, Taubheitsgefühl und Kribbeln an Händen und Füßen, Stromschläge in Armen und Beinen, verschwommenes und schmerzhaftes Sehen. Auch zu Hause in seiner Wohnung, die sich in einem Wohn- und Einkaufszentrum befand, trat eine Verschlechterung auf: schwere Schlafstörungen, innere Unruhe, merkwürdiges Kribbeln im ganzen Körper, Gefühl aufgeladen zu sein, hämmernde Kopfschmerzen, völlige Kraftlosigkeit und Verlust des Lebenswillens. Untersuchungen bei Hausarzt, Neurologe und Augenarzt konnten die Ursache der massiven Beschwerden nicht erklären. Die Ärzte waren ratlos.

Der Besuch eines Studienfreundes in der Wohnung brachte Hinweise: mit dem mitgebrachten Laptop konnte der Freund 20 WLAN access points in unmittelbarer Nähe erkennen. Außerdem besaßen viele Nachbarn DECT-Telefone. Durch einen kurzfristigen Umzug Mitte 2007 ließen die Beschwerden zu Hause nach. Am Arbeitsplatz wurde es jedoch immer schlimmer und er fehlte häufig. Die vom Arbeitgeber durchgeführten Messungen wiesen WLAN, GSM-R, GSM und DVB-T nach. Da die geltenden Grenzwerte eingehalten waren, sah der Arbeitgeber keinen Handlungsbedarf. Seit Januar 2008 ist er dauerhaft krankgeschrieben. Im Wald fühlt er sich am wohlsten. Er weiß nicht, wie es weitergehen soll: *„Mein Leben wird folglich immer schwieriger, da durch die rein wirtschafts-orientierte Grenzwertfestsetzung unseres Gesetzgebers meine Existenz zunehmend bedroht wird. Die kabellosen Kommunikationstechniken haben an nahezu jedem Arbeitsplatz in Deutschland Einzug gehalten. WLAN, Bluetooth & Co. boomt mittlerweile so kräftig, dass diese Techniken nicht nur zu Hause, in Kneipen, Restaurants, Geschäften, Hotels, Verkehrsmitteln, Bahnhöfen oder Krankenhäusern(!), sondern auch an vielen öffentlichen Plätzen (sog. Hotspots) wie Innenstädte oder Sehenswürdigkeiten aufgebaut wird. Zusammen mit den anderen digitalen Mobilfunkanwendungen, wie UMTS, GSM, BOS, WiMAX, DVB-T usw. ist die Gesundheitsbelastung des menschlichen Körpers durch diese Techniken schon heute überschritten. Dies zeigt der Anstieg elektrosensibler Menschen in Deutschland.“*

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/39-2006-dipl-ing-r-m.html>

40-2006: Oberammergau

Ab September 2006 bemerkten alle ortsansässigen Ärzte in Oberammergau eine Zunahme von teilweise unerträglichen und ungewöhnlichen Krankheitssymptomen bei ihren Patienten: Extreme Schlafstörungen, Herzrasen, Blutdruckanstieg, Kopfschmerzen, Vibrieren, Zittern, Schwitzen, Brennen, Unruhe, Orientierungslosigkeit, Denkfähigkeit, Erschöpfung, Hörverlust, Ohrendruck, Sehstörungen, Augenentzündungen, Nervenschmerzen, Kribbeln, Taubheit und hartnäckige Infekte. Kinder waren schlaflos und hyperaktiv geworden.. Mehrere Menschen konnten sich nicht mehr in ihren Wohnungen aufhalten und mussten funkarme Stellen aufsuchen. Die Symptome waren so massiv, dass im November 2006 über 20 Bürger Anzeige wegen Körperverletzung erstatteten. Im August 2006 war eine neue Systemtechnik von T-Mobile eingebaut worden. Der ortsansässige Dipl.-Ing. W. Funk hatte ein neu aufgetretenes Signal festgestellt.

Am 21.11.2006 führte das Bayerische Landesamt für Umwelt das erste Mal Messungen der elektromagnetischen Felder durch. Die Experten gaben Entwarnung, weil die Immissionen im GSM 900 Band mit $5.120 \mu\text{W}/\text{m}^2$; die bundesweit geltenden Grenzwerte weit unterschritten. Zum neu aufgetretenen Signal hieß es in der Pressemitteilung: *„Das 10 Hz Signal, das mit einem Endotronic HF-Digimeter vor Ort akustisch signalisiert wurde, konnte von uns nicht nachgewiesen werden.“* Bürgermeister, Ärzte, Pfarrer und ein Nachrichtentechniker aus Oberammergau baten in einem Schreiben die Abgeordneten des Bayerischen Landtages um Hilfe: *„Bitte helfen Sie uns in unserer verzweifelten Lage. Es muss doch möglich sein, dass die Gesundheitsprobleme vor Ort untersucht werden. Man kann die besonders stark Betroffenen doch nicht im Wald überwintern lassen.“*

Dieser Hilferuf wurde auf der Anhörung zum Thema „Einfluss des Mobilfunks auf die menschliche Befindlichkeit“ am 07.12.2006 im Bayerischen Landtag, auf welcher Vertreter des BfS, des Bundesumweltministeriums und Umweltmediziner anwesend waren, verlesen. Keine Behörde unternahm etwas, um die Gesundheitsprobleme zu beseitigen.

Am 26.12.2006 führte Dr. med. G. Oberfeld, Landessanitätsdirektion Salzburg, Messungen durch und konnte ein „niederfrequentes Signal“ nachweisen: *„...Es zeigt sich, dass das gesuchte „niederfrequente Signal“ durch 4 Verkehrskanäle (TCH) der Frequenzen 951,8 MHz, 952,2 MHz, 954,4 MHz, 954,8 MHz bestimmt wurde. ...Bei dieser Auflösungsbreite wurden die vier oben bezeichneten Frequenzen selektiv und annähernd vollständig erfasst. Zur Bestimmung der Frequenz des „niederfrequenten Signals“ wurde bei einer Sweeptime von einer Sekunde der Trace als View abgespeichert. Die Auswertung über fünf Intervalle ergab eine Zeitspanne von 602 Millisekunden entsprechend 120,4 Millisekunden je Intervall. Dies entspricht einer Frequenz von 8,3 Hz (siehe Abbildung 4). Interessant erscheint in diesem Zusammenhang, dass dieses „niederfrequente Signal“ während der Untersuchungen ständig vorhanden war. Üblicherweise zeichnen sich Verkehrskanäle (TCH) dadurch aus, dass sie nur bei Nutzung aktiviert werden und in der übrigen Zeit nicht „on air“ sind. Weiters ist bemerkenswert, dass die Untersuchung der vier oben angeführten Einzel-frequenzen mit entsprechend verringerter Auflösungsbreite / Videobandbreite von 100 kHz / 300 kHz ebenfalls eine niederfrequente Signalabfolge zeigte, die jedoch als „unvollständig“ zu bezeichnen war. Erst bei gemeinsamer Betrachtung aller 4 Frequenzen ergab sich das regelmäßige und „bekannte“*

Signalmuster von etwa 8,3 Hz. Empfehlungen zur weiteren Vorgangsweise: Es wird empfohlen, den Anlagenbetreiber (T-Mobile) zu ersuchen, die Signalabfolge der Verkehrskanäle so zu ändern, dass das derzeit vorhandene "niederfrequente Signal" bzw. ähnliche Signale vermieden werden. Im Vorfeld dieser Änderung wird empfohlen über einen Zeitraum von etwa einer Woche von zumindest 20 bis 40 Personen ein tägliches Symptomtagebuch (morgens und abends) zu führen. Dieses Symptomtagebuch sollte jedenfalls jene Beschwerden umfassen, die verstärkt seit etwa August 2006 in Oberammergau und Unterammergau berichtet werden. Eine idente Tagebucherhebung sollte über einen Zeitraum von ebenfalls einer Woche nach Umstellung des Signals (Entfall des "niederfrequenten Signalanteils") erfolgen sowie in einem Abstand von etwa 4 Wochen von dieser ersten Umstellung. Es wird empfohlen parallel zu den Erhebungen, laufende Messungen der Signalamplituden und der Zusammensetzung der GSM Down-Link-Signale (Zerospan, Amplitudendemodulation) im Untersuchungsgebiet durchzuführen.

Im konkreten wird empfohlen an Hand der Situation in Oberammergau und Unterammergau und ev. weiterer Standorte eine interdisziplinäre Arbeitsgruppe mit der Abklärung und der Entwicklung von für den Menschen verträglichen Mobilfunktechniken zu beauftragen. Einer derartigen Arbeitsgruppe sollten idealerweise alle Stakeholder angehören wie z.B. Betroffene, Mediziner, Epidemiologen, Messtechniker, Hersteller und Entwickler der Systemtechnik (Stichwort - niederfrequente Signalmuster), Netzbetreiber und Verwaltung.

Am 20.01.2007 schrieb Dipl. Ing. W. Funk an Dr. med. V. Juds, Gesundheitsamt Garmisch-Partenkirchen: „Seit nunmehr beinahe 100 Tagen hat sich die Mobilfunkbelastungssituation in Oberammergau und Umgebung so dramatisch zugespitzt, dass Betroffene wegen schwerer Gesundheitsschäden ihre Häuser zumindest über Nacht verlassen müssen, um andernorts (z.B. im Wald) beschwerdefreien Schlaf finden zu können.

Ist diese Situation behördlicherseits als Dauerzustand vorgesehen? Oder warum schreiten Sie nicht ein?

Die Berufsordnung für Ärzte gilt doch auch für Ärzte des Gesundheitsamtes: „Aufgabe von Ärztinnen und Ärzten ist es, das Leben zu erhalten, Gesundheit zu schützen, Leiden zu lindern... und an der Erhaltung der natürlichen Lebensgrundlagen im Hinblick auf ihre Bedeutung für die Gesundheit der Menschen mitzuwirken.“ (§1).

„Der Arzt übt seinen Beruf nach seinem Gewissen, den Geboten der ärztlichen Ethik und der Menschlichkeit aus. Er darf keine Grundsätze anerkennen und keine Vorschriften oder Anweisungen beachten, die mit seiner Aufgabe nicht vereinbar sind oder deren Befolgung er nicht verantworten kann...“.

„Der Arzt darf hinsichtlich seiner ärztlichen Entscheidungen keine Weisungen von Nichtärzten entgegennehmen.“ (§2)

„Die Regeln dieser Berufsordnung gelten auch für Ärzte, welche ihre ärztliche Tätigkeit im Rahmen eines privatrechtlichen Arbeitsverhältnisses oder öffentlich-rechtlichen Dienstverhältnisses ausüben.“ (§23)

Die Betroffenen sind bereits in ihrer Gesundheit so massiv geschädigt, dass eine Heilung im medizinischen Sinne kaum mehr erfolgen kann: Elektrosensibilität ist eine irreversible Umwelterkrankung, die jeden treffen kann. Geschäftliche und private Verpflichtungen der am Mikrowellensyndrom Erkrankten führen dazu, dass sich diese nicht dauerhaft in die Deexposition zurückziehen können, sondern sich immer wieder der Befeldung im Ort aussetzen müssen. Als Folge schreitet die Elektro-sensibilität immer weiter voran. Vor diesem Hintergrund ist es unzumutbar, das Problem durch Warten auf weitere Studien vor sich herzuschieben bis sich dieses Problem von selber löst, z. B. durch Exitus.

Nach dem derzeitigen medizinischen Kenntnisstand ist daher Gefahr im Verzug und auch nach dem aktuellen physikalisch-technischen Kenntnisstand kann keinesfalls

Entwarnung gegeben werden: Die diesbezügliche Pressemitteilung des LfU ist längst widerlegt, denn zwischenzeitlich durchgeführte Messungen von mehreren unabhängigen Sachverständigen aus dem In- und Ausland haben eindeutig ergeben, dass die biologisch-relevante niederfrequente Modulation tatsächlich von den Mobilfunk-sendeanlagen abgestrahlt wird.

Das Gesundheitsamt erschien zwar vor Ort, zu Messungen des LfU (18.12.06, 2.Messtermin), weigert sich aber, die Erkrankten in ihrem häuslichen Umfeld zu besuchen, wodurch das Fortschreiten der Erkrankung bewusst in Kauf genommen wird.

Bei der Frage der gesundheitlichen Gefahren durch Mobilfunk handelt es sich nicht um einen Wissenschaftsstreit, sondern um einen Gegensatz zwischen wirtschaftlichen Interessen einer Industriebranche (Mobilfunkbetreiber) und gesundheitlichen Interessen der Bevölkerung (erkrankte Anwohner von Mobilfunksendeanlagen). Als Leiter des Gesundheitsamtes und als Arzt haben Sie gemäß Ihres abgelegten Eides und in Befolgung der ärztlichen Berufsordnung zu handeln, d.h. Sie haben die Interessen der Bevölkerung und nicht die Interessen der Industrie zu vertreten.

„Bei konkretem Verdacht auf gesundheitliche Folgen neuer Techniken muss direkt reagiert und nicht abgewartet werden, bis die oft komplizierten Ursachen lückenlos nachzuweisen sind.“ (Regierungschefs bei der Umweltkonferenz in Rio de Janeiro 2000) Mit dem Gebot ärztlicher Pflichten ist Ihre Haltung jedenfalls nicht vereinbar...“

Am 12.02.2007 musste das Bayerische Landesamt für Umwelt nach einer dritten Messung seine Aussage vom 21.11.2006 korrigieren:

„...Bei diesem Messtermin wurde auch die Zeitabhängigkeit der Verkehrskanäle (auf einem GSM-Signalisierungskanal ist eine andere Periodizität als ca. 1,7 kHz prinzipbedingt nicht möglich) untersucht. Es hat sich gezeigt, dass eine Periodizität von 8 1/3 Hz vorhanden ist...Vermutlich wurde bei dieser Umstellung auch die GPRS-Konfiguration neu festgelegt. GPRS kennt (wie GSM zuvor auch schon) einen „Timing Advance“, der den Abstand zwischen Basisstation und Mobilgerät bestimmen kann. Das Tackern resultiert daher, dass dieser Kontrollkanal als „Continuous Packet Timing Advance Channel“ mit eben 8 1/3 Hz kontinuierlich gesendet wird. Das vom LfU aufgenommene Signal reproduziert die Daten und Aussagen von Dr. Oberfeld (Salzburg), der dieses Signal bereits zuvor am 26.12.2006 untersuchen konnte. Auch er kommt zu dem Schluss, dass ein Verkehrskanal permanent aktiv sein muss, der das Tackern erzeugt.“

Etliche Menschen aus Ober- und Unterammergau mussten ihren Heimatort wegen unerträglicher Symptome verlassen. Der Pfarrer wurde in den vorzeitigen Ruhestand versetzt und hat den Ort ebenfalls verlassen.

Bron:

<http://www.aerzte-und-mobilfunk.net/erkenntnisse/erfahrungen-aus-der-praxis/fallbeispiele-kurzfassungen/40-2006-oberammergau.html>

Ervaringsverhalen van omwonenden na stillegging van kortegolfzender Beromünster (Dec. 2008)

donderdag, 02 juli 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

December 2008 werd de kortegolfzender Beromünster stilgelegd, tot grote vreugde van de omwonenden die de zender verantwoordelijk hielden voor een veelheid aan

gezondheidsklachten.

Hoe ging het de omwonenden na sluiting van de zender?

Im Schatten des Heimatsenders

Von Beat Grossrieder

Seit der Landessender Beromünster nicht mehr strahlt, geht es Mensch und Tier vor Ort besser. Und nicht nur das: Eine neue Studie belegt, dass der Sender während des Zweiten Weltkriegs nicht gar so mutig war wie sein Ruf.

«Beromünster» - während Jahrzehnten klang dieser Begriff wie Musik in den Ohren der Deutschschweizer Bevölkerung. Beromünster, das war zugleich Ort wie auch Programm, das war Standort der Sendeanlage für das beliebte Mittelwellenradio in der gleichnamigen Luzerner Gemeinde, und das war Sinnbild für die Inhalte von Radio DRS, bestehend aus Nachrichten, Ländlermusik, Gratulationen und Wunschkonzert. 1931 erbaut und 1937 erweitert, gilt die 215 Meter hohe Hauptantenne heute noch als das höchste Bauwerk der Schweiz. Und die Anlage strahlte lange Zeit mit einer so gewaltigen Potenz ins Land hinaus, dass selbst die Bergbauern im entlegensten Seitental beim Melken DRS hören konnten, wenn sie ihr Transistorradio auf der Frequenz MW 531 eingestellt hatten.

In der Zeit des Zweiten Weltkriegs sendete Beromünster mit einer Leistung von 100 Kilowatt und konnte damit auch in Deutschland und praktisch in ganz Europa gehört werden. In manchen Gebieten des Deutschen Reichs sei der Schweizer Sender sogar «besser zu empfangen gewesen als der Reichssender Stuttgart», wie der deutsche Historiker Michael P. Hensle in einer Studie über das Hören von «Feindessendern» im Nationalsozialismus nachgewiesen hat. In jener Zeit erwarb sich Beromünster den Ruf, kritisch und unabhängig zu sein; die Radiostation genoss gerade im Ausland hohes Ansehen. Im Inland diente sie vorab der Geistigen Landesverteidigung: Das Radio als damaliges Leitmedium wurde auf eine strikt regierungstreue Berichterstattung verpflichtet und brachte massenweise rührige Heimat- und Militärsendungen.

Die DDR funkt dazwischen

Im Mai 1969 erhielt Beromünster einen neuen Sender mit einer Leistung von 500 Kilowatt, denn ausländische Stationen hatten das Schweizer Produkt immer wieder gestört - insbesondere Radios aus der DDR und aus Nordafrika. Die PTT intervenierten vergeblich bei den Missetätern: «War die Beeinträchtigung des Empfangs durch den Sender Schwerin (DDR) schon erheblich», hielt der Bundesbetrieb damals fest, «so verschlimmerten sich die Verhältnisse entscheidend, als der algerische Sender Ain Beida seine Emissionen im Jahr 1966 genau auf der Beromünsterfrequenz aufnahm». Mit dem 500-Kilowatt-Sender konnten die Eidgenossen die fremden Störer mühelos übertönen. 1994 wurde die Leistung weiter ausgebaut auf 600 Kilowatt, doch wegen verschärfter Grenzwerte für Elektromog musste sie nach der Jahrtausendwende wieder auf rund 200 Kilowatt gedrosselt werden.

Heute ist das alles Schall und Rauch. Wer durchs 2580 EinwohnerInnen zählende Dorf fährt, erblickt am Horizont zwar noch den riesigen Hauptturm mit dem kleineren Reserveturm und den weitläufigen Anlagen; gesendet wird hier aber längst nicht mehr. Am 28. Dezember 2008 legte Radio DRS den Sender Beromünster definitiv still, nachdem er am Schluss mit der «Musigwälle 531» nur noch rund 300 000 NostalgikerInnen erreicht hatte. Denn einerseits hatten UKW-Empfang, Kabel-, Satelliten- und Internetradio die Mittelwelle abgelöst, andererseits hatte ein Blitz die Anlagen stark beschädigt, so dass kostspielige Sanierungen nötig gewesen wären, was sich aber nicht mehr lohnte. Also trommelte Radio DRS im Oktober 2008 Bevölkerung und Prominenz zu einem zweitägigen Abschiedsfest zusammen; 15 000 Personen kamen, es gab Feldkost aus der Militärküche, eine Ausstellung alter Radiogeräte und viel volkstümliche Musik. Schlagerkönigin Maja Brunner trällerte das eigens für den Anlass komponierte «Läb wohl, liebs Beromünster» ins

Mikrofon und spendete Trost für die Zukunft: «Tuets auch chli weh, mir gönd jetzt mit de neue Ziit.»

Dreimal duschen pro Nacht

Den AnwohnerInnen der Anlage muss das Lied wie blanker Hohn vorkommen - ihnen hat der Sender jahrelang «chli weh» getan. Zum Beispiel Rita Boog, einer Bäuerin, die rund anderthalb Kilometer vom Sendeturm entfernt wohnt. Vom prächtigen Bauernhof der Boogs aus wirkt die über 200 Meter hohe Antenne wie ein irrtümlich aufs Land versetzter Eiffelturm (zum Vergleich: das Pariser Wahrzeichen misst 300 Meter). Boog seufzt erleichtert, als sie zur Senderabschaltung befragt wird: «Es geht mir viel besser seither.» Als sie 1995 auf den Hof kam, hätten sich bald Beschwerden bemerkbar gemacht: Kopfweg, Unwohlsein, Gliederschmerzen beim Aufstehen am Morgen. Boog suchte einen Arzt auf, doch weil die Ursachen der Leiden unklar blieben, wollte der Mediziner der Vierzigjährigen kurzum Psychopharmaka verschreiben. Die Mutter von fünf Kindern lehnte ab und wick auf homöopathische Medikamente aus. Diese halfen ein wenig, doch richtig gebessert hat es bei der Bäuerin erst an Silvester 2008, drei Tage nach dem Abschalten des Senders: «Die Schmerzen beim Aufwachen waren plötzlich verschwunden.»

Die Schilderungen von anderen Betroffenen stützen die Erfahrungen Boogs. Zum Beispiel ein Ehepaar, das in der Umgebung eine Hühnerzucht betreibt. Es will nicht mit dem Namen in der Presse erscheinen, «weil man ja nichts beweisen kann». Doch ihr Urteil ist klar: «Uns geht es viel besser, seit der Sender stillgelegt ist.» Ein anderer Anwohner berichtet, er sei früher zwei-, dreimal in der Nacht aufgewacht und musste sich duschen, weil er wegen der Strahlung nicht mehr schlafen konnte. Stephan Furrer, ein Landwirt, der in der Umgebung wohnt und sich in der lokalen Umweltschutzgruppe engagiert, hat beobachtet, dass auf Gemeindegebiet «Kopfweg und Krebserkrankungen gehäuft auftreten» und dass viele über «Schlafstörungen und Unwohlsein klagen». Am meisten zu denken gibt dem 46-jährigen Vater dreier Kinder die Tatsache, dass es in einem Weiler in der Nähe der Anlagen innert kurzer Zeit drei Todesfälle durch Hirntumor zu beklagen gab.

Ob solche Symptome tatsächlich auf den Sender zurückzuführen sind, ist schwierig zu beweisen. Deshalb werden die Vorfälle von SkeptikerInnen gerne als «psychosomatisch» abgetan, doch damit macht man es sich zu einfach. Beim Elektromog handelt es sich um nichtionisierende Strahlung, die hoch- oder niederfrequent ist; Radio- und TV-Sender oder Handyantennen sind hochfrequent, Starkstrom- und Eisenbahnleitungen weisen niedrige Frequenzen auf. Verschiedene Studien zeigen, dass hochfrequente Strahlung biologische, nichtthermische Effekte auslöst, selbst wenn die Intensität deutlich unterhalb der internationalen Grenzwerte liegt. Eine Untersuchung der Universität Bern zum Beispiel stellte einen statistisch signifikanten Zusammenhang zwischen Schlafstörungen und dem Sendebetrieb des stillgelegten Radio-Kurzwellensenders Schwarzenburg BE fest. BewohnerInnen im näheren Umkreis klagten gehäuft über Nervosität, Unruhe, allgemeine Schwäche, Müdigkeit und Gliederschmerzen. Das Bundesamt für Umwelt schreibt dazu: «Dass es nicht-thermische Wirkungen gibt, ist unbestritten. Wie solche Effekte zustande kommen, ist jedoch nicht bekannt. Ebenso wenig lässt sich sagen, ob und unter welchen Bedingungen sie zu einem Gesundheitsrisiko werden. Die Auswirkungen schwacher Hochfrequenz-Strahlung auf den Menschen müssen deshalb weiter untersucht werden.»

Die neuste Untersuchung zum Thema liefert Martin Rösli, Professor am Institut für Sozial- und Präventivmedizin der Universität Basel. Er hat soeben einen Teilbericht des Nationalen Forschungsprogramms «Nichtionisierende Strahlung - Umwelt und Gesundheit» (NFP 57) veröffentlicht. Ende Jahr wird er eine weitere Studie publizieren, die den Einfluss der Strahlung auf Lebensqualität und Schlaf zum Thema hat. Die Frage, ob eine Anlage wie der Sender Beromünster für Krankheiten bis hin zu Krebs und Tumoren verantwortlich sein könne, kann Rösli nicht abschliessend klären: «Es könnte sich bei diesen Beobachtungen um einen sogenannten Noceboeffekt handeln.

Das ist das gleiche wie ein Placeboeffekt, nur dass die Auswirkungen auf die Gesundheit negativ statt positiv sind.» Dass es den Menschen im Sendegebiet schlagartig besser gehe, seit der Sender stillgelegt sei - daran mag der Präventivmediziner nicht recht glauben. Hingegen hält er Langzeitschäden für durchaus denkbar: «Es kann nicht ausgeschlossen werden, dass die chronische Exposition tatsächlich die Gesundheit beeinträchtigt. Doch dazu braucht es dringend zusätzliche Studien - auch angesichts der weiteren Zunahme der drahtlosen Kommunikation.»

Hormone für die Milch

Für Landwirt Stephan Furrer gibt es aber noch ein weiteres Argument, das die Gesundheitsrisiken des Elektrosmogs beweisen könnte: die Reaktion der Tiere. «Manche Bauern berichten, dem Vieh gehe es deutlich besser, seit der Sender nicht mehr strahlt - und das ist sicher nichts Psychosomatisches, das kann man messen.» In Beromünster beobachtete beispielsweise ein Schweinezüchter, dass seine Tiere nur wenige Tage nach dem Sendestopp «vitaler geworden» seien. Jahrelang hätten die Schweine an Stoffwechselstörungen, geschwollenen Gelenken und Bewegungsmangel gelitten. Heute seien sie «kerngesund».

Ähnliches berichtet der Landwirt August Lang, dessen Hof nur gut hundert Meter vom Sendeturm entfernt liegt. Schmunzelnd erinnert sich der 51-Jährige daran, wie er seinerzeit das Radioprogramm «direkt aus dem Dachkännel und dem Heukran» empfangen konnte. Oder wie es ihm immer wieder «die Hände verbrannt» habe, als er auf der Weide die Drähte der Viehzäune erneuern wollte - das Metall hatte sich wegen der Strahlung von selbst aufgeheizt. Als der Sender noch aktiv gewesen sei, hätten seine Kühe «immer ein Theater gemacht», wenn er sie in den Melkstand holen wollte; «ich musste sie drei-, viermal rufen und schubsen». Heute sei das anders, die Tiere kämen gerne und sofort in den Stall. Leicht verbessert habe sich auch der Milchfluss pro Minute; dieser sei heute etwa zwei Deziliter höher als zuvor. Und hätten früher mehrere Kühe Schwierigkeiten gehabt, die Milch abzugeben, was man hormonell unterstützen musste, seien diese Probleme inzwischen weniger geworden. Diese Vorkommnisse sind auch Silvia Ivemeyer vom Forschungsinstitut für biologischen Landbau (FiBL) in Frick AG aufgefallen. Das Institut unternimmt eine Langzeitstudie zu Eutergesundheit und Minimierung des Antibiotikaeinsatzes, bei welcher rund 150 Betriebe aus der ganzen Schweiz mitmachen - darunter auch jener von August Lang. Als der Sender noch in Betrieb war, konnten einige Tiere die Milch nur dann ins Euter lassen, wenn ihnen Lang das Hormon Oxytocin spritzte. Dieses Phänomen sei in der Umgebung kein Einzelfall, meint Ivemeyer: «Es ist auffällig, wie sehr das Oxytocin-Thema auf den Betrieben rund um Beromünster präsent ist. Was ansonsten nur selten, bei wenigen Betrieben und dann nur bei einzelnen Kühen vorkommt, hat dort in der Region eine Häufung.» Allein in Langs Herde mussten im letzten Jahr fünf von fünfzehn Kühen, die seit Ende 2008 gekalbt haben, gespritzt werden, also jede dritte Kuh. Von diesen fünf erhält heute nur noch eine das Hormon, zusätzlich muss eine weitere Kuh gespritzt werden. Definitive Resultate gebe es aber erst, wenn alle Kühe gekalbt hätten und in eine neue Laktation träten. Ivemeyer bilanziert: «Wenn jetzt immer mehr Kühe, die zur Milchgabe Oxytocin brauchten, in ihrer neuen Laktation nicht mehr gespritzt werden müssen, wäre das ein deutlicher Hinweis, dass das Problem mit dem Sender zusammenhing.»

Den Holocaust totgeschwiegen

Selbst wenn er die Gesundheit von Mensch und Tier beeinträchtigt hat - für viele bleibt der Landessender ein positiv besetztes Stück Heimat. Denn Beromünster gilt als Wahrzeichen der neutralen und wehrhaften Schweiz: Diese habe sich während des Zweiten Weltkriegs nicht gescheut, gegenüber dem Aggressor Deutschland Klartext zu sprechen - ein Urteil, das sich heute als Mythos entpuppt. So durfte Bertolt Brecht 1940 zwar sein Hörspiel «Das Verhör des Lukullus» bei Beromünster aufzeichnen und ausstrahlen; doch ansonsten hatte Aufmüpfiges wenig Platz im Programm. Dies zeigt ein kürzlich erschienenenes Buch des Zürcher Historikers Urs Bitterli, der das Wirken

von Jean Rudolf von Salis nachzeichnet. Von Salis, Historiker an der ETH Zürich, war in den Jahren von 1940 bis 1946 die wichtigste Stimme von Radio Beromünster; insbesondere seine «Weltchronik», jeden Freitagabend um sieben Uhr ausgestrahlt, galt als mutige, kritische Berichterstattung. Bitterli, einst Student bei von Salis, legt nun dar, dass dieser weit konformistischer gehandelt hat als bisher angenommen. So habe von Salis zwischen 1939 und 1942 das Streben Hitlers nach Revision der Versailler Verträge, den deutschen Überfall auf Polen und die Schlacht von Stalingrad sehr schonend kommentiert - von heftigem Widerspruch gegen die Nazis keine Spur. Auch habe er in einer Biografie die Sympathien von Bundesrat Giuseppe Motta für Benito Mussolini und die italienischen Faschisten gebilligt. Bitterli zeigt auf, dass von Salis 1940 von Bundespräsident Pilet-Golaz gerade deshalb zur Radiostimme gewählt wurde, weil er die vorsichtige Aussenpolitik des Bundesrats teilte. Weder die Judenverfolgung noch den Holocaust habe er damals explizit angeprangert. Dazu notierte kürzlich die «NZZ am Sonntag»: «Gemäss Bitterli widerlegt die heutige Lektüre die verbreitete kollektive Erinnerung, wonach von Salis' Kommentare einen <beherzten Akt des Widerstands> dargestellt hätten. Erst nach der Invasion in der Normandie 1944 sei seine Kritik an Deutschland deutlicher geworden.»

Ab auf den Schrottplatz?

Er sorgte an seinem Standort für Schmerz und Leid und war weit weniger mutig als sein Ruf - vom Landessender Beromünster blättert langsam der Lack ab. Und das auch im wörtlichen Sinn: Die Anlage ist Wind und Wetter ausgesetzt, das Gelände mit den beiden Türmen, den Technikgebäuden, Angestelltenhäusern und dem Sendebunker wirkt verlassen und trostlos. Bald werden Unterhaltsarbeiten nötig, für die niemand so recht zuständig sein will. Die Swisscom als Eigentümerin «erwägt einen Rückbau», wie es in einem Gutachten der Eidgenössischen Kommission für Denkmalpflege (EKD) heisst; sie möchte den Zeitzeugen also am liebsten verschrotten. Die EKD aber stuft die Anlage als «Denkmal von nationaler Bedeutung» ein und will sie integral zum Museum machen. Dafür müsste der Kanton Luzern grünes Licht geben, sagt Georg Carlen, kantonaler Denkmalpfleger: «Zuerst muss das Bildungs- und Kulturdepartement die Frage der Unterschutzstellung klären. Wir von der Denkmalpflege haben vor längerer Zeit einen solchen Antrag gestellt.» Die Standortgemeinde wiederum will lieber kein Museum, sondern möchte den Sender zwar erhalten, aber das Gelände neu nutzen. Im Moment sei noch alles offen, meint Gemeindepräsident Ignaz Sutter, «wir können uns etwa einen Kultur- oder Gewerbebetrieb vorstellen - aber auch ein Rückbau käme schlimmstenfalls infrage.»

Leuchten wie von Geisterhand

Die AnwohnerInnen lässt diese Diskussion kalt. Sie haben sich bereits gebührend vom Übeltäter verabschiedet: Als die Anlage am 28. Dezember verstummte, brachten August Lang, Rita Boog und weitere HelferInnen gegen 300 Personen aus der Umgebung zusammen, um trotz der Kälte die letzten Sendestunden mitzuerleben und bei Fondue, Flüssigem und Feuerwerk das Ende der Bestrahlung zu feiern. Um zu zeigen, dass die Zukunft weit weniger strahlend sein werde, verteilten Lang und seine Leute 150 Neonröhren unter den Feiernden. Wer eine solche in die Hand nahm, konnte erleben, was der Künstler Roman Signer bereits in seiner Aktion «Beim Radiosender Beromünster» sichtbar gemacht hatte: Signer liess beim Sendemast einen Ballon steigen, befestigte eine Schnur mit einer Neonröhre daran - und der Elektrosmog brachte die Röhre wie von Geisterhand zum Leuchten, ohne dass man sie an den Strom anschliessen musste. Als der Landessender um Mitternacht auf MW 531 zum allerletzten Mal die Nationalhymne abgespielt hatte, erloschen die 150 Neonröhren auf einen Schlag - und durch die tiefschwarze Nacht schallte ein vielstimmiges, erleichtertes Seufzen und Johlen.

WOZ vom 02.07.2009

Bron:

<http://www.woz.ch/artikel/inhalt/2009/nr27/Leben/18086.html>

Veel ernstige ziektegevallen door nabijheid zendmasten in Westheim, BRD
vrijdag, 29 mei 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Op een informatiebijeenkomst in Gaildorf berichtte de huisarts Dr. Therese Fernandez-Hampp over de vele ernstige ziektegevallen in haar praktijk door de nabijheid van zendmasten in Westheim, met name kwaadaardige tumoren en neurologische ziekteverschijnselen. Bovendien werd zij binnen zeer korte tijd geconfronteerd met drie zelfdodingen. Van collega's ontving de huisarts verdere patiëntengegevens die zij onderwierp aan een computeranalyse. Daaruit bleek een merkwaardige clustervorming op de as tussen twee zendmasten in respectievelijk Uttenhofen en Westheim.....

Analyse van bloedmonsters gaf steevast een verlaagd melatoninegehalte (zoals ook vastgesteld in andere waarnemingen rond zendmasten - Stopumts.)

Onderstaand eerst de oorspronkelijke tekst, daarna een Nederlandse (vrije) vertaling

Bron: SüdWest Presse 29 mei 2009

Gepulste Gefährdung

BI Risiko Mobilfunk informiert über Westheimer Krankenfälle

Eine Häufung schwerer Erkrankungen in Westheim hat die Gaildorfer Bürgerinitiative "Risiko Mobilfunk" in einer Informationsveranstaltung thematisiert. Hauptreferent war Dr. Christoph Scheiner.

Mit der Informationsveranstaltung am 18. Mai habe man den bisher größten Erfolg verbuchen können, berichtet Bernhard Geißler für die Bürgerinitiative "Risiko Mobilfunk Gaildorf". Der Kernersaal in Gaildorf sei bis auf den letzten Platz gefüllt gewesen.

Dr. Therese Fernandez-Hampp habe berichtet, dass sie in ihrer Praxis in Westheim mit einer auffälligen Häufung schwerster Erkrankungen konfrontiert sei: bösartige Tumore, neurologische Erkrankungen wie Fibromyalgie, Multiple Sklerose, Psychosen und Suizidgefährdung. Schulmedizinische Maßnahmen hätten meist keine Heilung erbracht. Die Schwere der Symptome habe bei vielen Patienten zu Arbeitsunfähigkeit und Verrentung geführt. Innerhalb kürzester Zeit seien drei Suizide zu beklagen gewesen, schreibt Geißler

Von Arztkollegen habe Fernandez-Hampp weitere Patientendaten erhalten, die sie einer Computeranalyse unterzog. Die auf die Wohnorte bezogene Analyse habe, auf die Landkarte übertragen, eine bemerkenswerte "Clusterbildung" auf der Achse zwischen den Antennenstandorten Wasserturm in Uttenhofen und Schützenhaus in Westheim ergeben. Ihre nachfolgenden Studien hätten ergeben, dass die Symptome typisch seien für Borreliose und Elektrosmoggerkrankungen.

Solche "Multisystemerkrankungen", erläutert Geißler, stünden häufig im Zusammenhang mit einem geschwächten Immunsystem. Die Analyse der Blutwerte habe fast ausnahmslos einen stark erniedrigten Melatoninspiegel ergeben.

Hauptreferent war Dr. Christoph Scheiner. Dieser habe, berichtet Geißler, das Gefahrenpotential digital gepulster Mobilfunkstrahlen aus technischer und medizinischer Sicht erläutert und durch Studien belegt, dass Mikrowellen Einfluss auf das Zentrale Nervensystem und damit auf Neuronentransmitter wie Serotonin und Melatonin hätten.

Melatonin sei ein "potentes endogenes Antioxidans", stimuliere das Immunsystem und steuere den Tiefschlaf. Es fahre in der Nacht viele biologischen Prozesse zurück. Daraus leite sich seine lebensverlängernde Wirkung ab.

Die früh einsetzende Schädigung des Melatonin-Serotonin-Systems bei Kindern werde laut Scheiner mittelfristig schwerwiegende Folgen haben, so Geißler weiter. Die jetzige Elterngeneration müsse fit genug bleiben, um ihre Kinder pflegen zu können. Diese Situation werde unser Gesundheitssystem an den Rand seiner Leistungsfähigkeit bringen.

Offengelegte persönliche Schadwirkungen der Mobilfunktechnik, seien die wesentlichen Punkte in der anschließenden Diskussion gewesen, so Geißler abschließend. Im Publikum sei nachdrücklich der Wunsch geäußert worden, dass Lokalpolitiker sich des Themas annehmen müssten. Dr. Ulrich Bauer, einziger anwesender Stadtrat, habe für seine Bereitschaft, die hier geäußerten Argumente anzuhören, spontanen Applaus erhalten.

Benachbarte Initiativen hätten zudem angemahnt, dass die mobilfunkkritische Bewegung zusammenfinden müsse, um von den Politikern als gestaltende Kraft wahrgenommen zu werden.

Voor het originele artikel zie:

www.suedwest-aktiv.de/region/neuekreisrundschaue/rundschaue_lokal/4372341/artikel.php?SWAID=a21934dfbff570114df94a1c193865b3 .

Mobiele straling: Gepulseerde dreiging

Risico-informatie over Westheimer ziektegevallen door mobiele telefonie.

Onderdrukte werkelijkheid Motzblog, studie en rapporten over de blootstelling aan straling. Geen commentaren.

In een informatieve bijeenkomst werd besproken: een opeenstapeling van ernstige ziektes in Westheim, en het initiatief van de bewoners van Gaildorf ten aanzien van "het delen van kennis over draadloze risico's".

Hoofdspreker was dr. Christoph Scheiner.

Met de briefing op 18 Mei, rapporteerde Bernard Geissler over het "risico Gaildorf mobiel", een van de grootste successen dankzij het initiatief van de inwoners. De Kernersville zaal in Gaildorf was tot de nok toe bezet.

Dr. Fernandez-Therese Hampp meldde dat zij in haar huispraktijk in Westheim geconfronteerd werd met een abnormale opeenhoping van ernstige aandoeningen, zoals kwaadaardige tumoren, neurologische aandoeningen, zoals fibromyalgie, multiple sclerose, psychose en zelfmoord. Medische acties geven meestal geen

genezing. De ernst van de symptomen heeft bij veel patiënten geleid tot invloed op werk en pensioen. Geissler schrijft dat in korte tijd drie zelfmoorden waren te beklagen.

Van collega-artsen ontving Fernandez Hampp meer patientengegevens, waarvan zij een computer analyse maakte. De locaties die verband houden met de analyse onthulden dat op de kaart een opmerkelijke clustering te zien was op de as tussen de antennes in de Wasserturmstraat in Uttenhofen en het Schützenhaus in Westheim. Vervolgstudies hebben aangetoond dat de symptomen typisch waren voor de ziekte van Lyme en electrosmogziektes.

Deze “Multi-systeem aandoeningen” zegt Geissler, worden vaak geassocieerd met een verzwakt immuunsysteem. De analyse van de bloedspiegels resulteerde bijna altijd in een sterk verminderd melatonine-niveau.

Hoofdspreker was dr. Christoph Scheiner. Deze rapporteerde flagrante zaken (vrij vertaald), nl. het potentiële gevaar van gepulste digitale straling van mobiele telefonie vanuit een technisch en medisch oogpunt en toegelicht door studies, die aantonen dat electromagnetisme invloed heeft op het centrale zenuwstelsel, neuronen, en dus op de aanmaak van serotonine en melatonine. Melatonine is een krachtig endogene antioxidant, die het immuunsysteem krachtig stimuleert. 's Nachts komen veel biologische processen weer op gang. Dit geeft een levensverlengend effect.

Volgens Scheiner zal het in een vroeg stadium ontstaan van schade aan het melatonine en serotonine systeem bij kinderen op middellange termijn ernstige gevolgen hebben. De huidige generatie van ouders moeten fit genoeg blijven om de zorg van hun kinderen aan te kunnen. Deze situatie zal ons systeem van gezondheidszorg aan de grenzen van haar capaciteit brengen.

In de daarop volgende uitputtende discussie waren de bekendgemaakte persoonlijke schadelijke effecten van de gsm-technologie de belangrijkste punten. Vanuit het publiek kwam sterk de wens naar voren, dat de lokale politici zich bewust zouden moeten worden van het probleem. Dr. Ulrich Bauer, de enig aanwezige wethouder, verklaarde zich bereid om naar de argumenten te luisteren en ontving zo een spontaan applaus.

Aanvullende initiatieven eisten ook dat de kritische mobile beweging zich moet verenigen, zodat de politici dit als een creatieve kracht zullen ervaren.

Meer Duitstalige ervaringsberichten vindt u o.a. op:

www.diagnose-funk.org/soziales/betroffenenberichte/index.html .

Bron:

[http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3704/veel_ernstige_ziektegevallen_door_nabijheid_zendmasten_in_westheim_brd](http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3704/veel_ernstige_ziektegevallen_door_nabijheid zendmasten_in_westheim_brd)

[Ich kann nicht mehr in Bussen und Bahnen fahren!
Elektrohypersensibilität. Eine Bürgerin berichtet:](#)

„Ich kann nicht mehr in Bussen und Bahnen fahren!“

Vorbemerkung: Sie leben unter uns, Menschen, die Kopfweh, Erschöpfungszustände, Schlaflosigkeit oder Herzrasen durch elektromagnetische Felder von Antennen,

Handys, DECT-Telefonen oder WLAN bekommen. Gehen sie zu einem Arzt, werden sie oft als psychisch krank eingestuft. Bei Nachfragen stellt sich schnell heraus, dass die Ärzte sich mit diesem Thema gar nicht gründlich befasst haben, oft Argumente der Mobilfunkindustrie wiedergeben. In Schweden wird Elektrohypersensibilität als Behinderung anerkannt, in mehreren Bundesstaaten in den USA wird durch Proklamationen der Gouverneure auf diese Krankheit durch „Monate der Elektrosensibilität“ aufmerksam gemacht. Viele Menschen bei uns wissen aber gar nicht, dass ihre Symptome auch vom dauerstrahlenden DECT-Telefon oder Handymasten kommen können.

[Interview mit einer Betroffenen aus Stuttgart](#)

Wie haben Sie gemerkt, dass Sie gerade auf die Strahlung mit Beschwerden reagieren? Es hat erst einmal fast 3 Jahre gedauert, bis ich dahinterkam, dass meine Beschwerden von Mobilfunkstrahlung herrührten. Ich hatte lymphatische Ödeme, Herzrhythmusstörungen, Schlaflosigkeit, Erschöpfung - ich wusste nicht mehr, wie es sich anfühlt, wach zu sein, und alles habe ich nur noch wie durch Nebel wahrgenommen. Erst ein Freund hat mich darauf aufmerksam gemacht, dass auf dem Dach des Nachbarhauses am Kernerplatz ein Mast steht. Ein Elektrobiologe hat durch Messungen bestätigt, dass meine Wohnung, besonders mein Schlafzimmer, sehr belastet ist - auch durch das DECT-Telefon des Nachbarn unter mir. Ich selbst hatte nie ein Handy oder ein schnurloses Telefon.

Extreme Strahlenbelastung In Bussen und Bahnen herrschen z.T. extreme Strahlenbelastungen, weil die Fahrzeuge wie Faradaysche Käfige wirken. Die Landesärztekammer Baden-Württemberg fordert deshalb handyfreie Zonen in öffentlichen Verkehrsmitteln.

Was haben Sie dagegen getan? Ich bin umgezogen, seither geht es mir besser. Zuerst war das Gefühl von Nebel weg, nach 3 Wochen verschwanden die lymphatischen Ödeme, der Schlaf wurde erst im Lauf von 3 Jahren wieder besser - schließlich lebe ich auch dort nicht im Funkloch und bin täglich S-Bahn und Bus gefahren. Natürlich war dieser Umzug aus meiner Eigentumswohnung in eine Mietwohnung mit enormen finanziellen Belastungen verbunden.

Was sind Ihre Erfahrungen mit Ärzten? Die Ärzte konnten meine Symptome überhaupt nicht erklären, Untersuchungen führten zu keinem Ergebnis. Erst als ich meinem homöopathischen Arzt davon berichtete - nach der Entdeckung der Ursache - zeigte er sehr großes Verständnis. Im Krankenhaus, wo ich wegen DECT und WLAN fast erstickt wäre (der Hals ist angeschwollen, und ich wurde intubiert und künstlich

beatmet), hatten die Ärzte das Wort Elektrosmog noch nie gehört. Sie unterstellten mir, dass ich vor der OP blutgerinnende Medikamente genommen hätte.

Kennen Sie noch andere Elektrohypersensible in Stuttgart? Ja, die sind teilweise noch schlimmer dran als ich, weil sie nicht umziehen können. Sie sind kaum in der Lage, sich im öffentlichen Raum zu bewegen. Es sind erhebliche Einschränkungen damit verbunden. Wir fahren nicht mehr mit öffentlichen Verkehrsmitteln, gehen nicht mehr ins Restaurant oder Café, und beim Einkaufen müssen wir uns die Läden genau ansehen, ob es dort schnurloses Telefon, Handyindoorsender oder WLAN gibt. Wenn ich zum Arzt muss, telefoniere ich mindestens zwei Stunden, bis ich einen gefunden habe ohne DECT und WLAN. Die Lebensqualität der Elektrohypersensiblen ist erheblich reduziert.

Was soll sich Ihrer Meinung nach ändern? Viel! Zunächst einmal muss sich dringend die rechtliche Situation ändern. Es kann wohl nicht sein, dass man aus seiner Wohnung vertrieben wird, weil man es nicht mehr aushält. Die Unverletzlichkeit der Wohnung – auch gegen Einstrahlungen, muss ein Grundrecht sein. Die Nachweispflicht, dass man Beschwerden durch Mobilfunk hat, liegt immer noch beim Patienten! Und er muss nachweisen, dass die Beschwerden ausschließlich (!) vom Mobilfunk kommen. Die Elektrohypersensibilität muss als Krankheit anerkannt werden. Es herrscht, wie es aussieht, das Recht des Stärkeren, d.h. in dem Fall des Finanzkräftigeren. Leider stehen mir keine 50 Mrd. Euro zur Verfügung, um einen Einfluss auf Grenzwerte, Gesetzgebung, Forschung und Medien zu sichern. Vor allem sollte dafür gesorgt werden, dass vor der Einführung neuer Technologien – wie jetzt LTE - zweifelsfrei durch unabhängige Forscher die Unschädlichkeit nachgewiesen wird. Die Aussichten durch die totale Vernetzung z.B. des Verkehrs – die LTE bringen wird - sind für Elektrohypersensible geradezu verheerend! Damit sich etwas ändert, arbeite ich in der Bürgerinitiative mit.

(Quelle: Vier Jahre Mobilfunkwiderstand in Stuttgart, Jubiläumsbroschüre Stuttgarter Bürgerinitiativen.

Veröffentlicht mit freundlicher Erlaubnis der Stuttgarter BI.)

Bron:

<http://www.diagnose-funk.org/gesundheits/erfahrungsberichte/elektrohypersensibilitaet-eine-buergerin-berichtet.php>

[Die Macht der Unerreichbarkeit](#)

20.08.2008

Die Macht der Unerreichbarkeit

Warum Handys Unterdrückungsinstrumente darstellen

HUHKI - Erstveröffentlichung in BRENNSTOFF Nr. 12/2008

Vor zwei Jahrzehnten fielen die Leute, an denen ein Mobiltelefon baumelte, noch auf. Heute baumeln wir alle unauffällig am Handy. Totale Erreichbarkeit, früher eine Horrorvorstellung, ist zum Standard geworden; Kinder, die mit ihr aufwachsen, kennen nicht, was wir einmal ›Privatleben‹ nannten. Das freut die so genannte Wirtschaft.

Sozialer Suizid?

Ich werde ab Sommer diesen Jahres auf den Gebrauch von Mobiltelefonen verzichten. Seit ich meine Umgebung behutsam darauf vorbereite, höre ich immer das nämliche:

Dann bist du ja nicht mehr erreichbar! Zu denken gibt mir der leicht entsetzte Blick, von dem diese Warnung begleitet wird. Quasi: Paß auf, das ist gesellschaftlicher Selbstmord. Hätte ich angekündigt, in Zukunft das trappistische Schweigegelübde auf mich zu nehmen, könnte die Irritation nicht größer sein.

Andere fühlen sich selbst zum Schweigen verdammt: *Wie soll ich dich denn dann erreichen?*, fragte bang besorgt eine philosophische Mitkämpferin, mit der ich seit Jahrzehnten zusammenarbeite. Ja, wie hat sie mich denn in der Festnetzzeit erreicht?

Dann gibt es verkappte Vorwürfe, ein kommunikativer Eigenbrötler, ja ein fernmündlicher Parasit zu sein: *Aha, du ziehst dich also aus dem Verkehr und setzt auf die Erreichbarkeit der anderen!* Tu ich das? Was hat es überhaupt auf sich mit dieser mysteriösen ERREICHBARKEIT, immer und überall, die uns früher nie abgegangen ist und ohne die niemand mehr auskommen will? Nützliche Handyoten.

Bei allen gesellschaftlich wahnwitzigen Trends zählt zuerst die Frage: *Cui bono?* Wem nützt's? Und da sehe ich ganz klar, wer profitiert und wer die Zeche zahlt.

Psychologisch betrachtet, sind die handlichen akustischen Folterinstrumente ausgezeichnete Trainingsgeräte. Schon Kinder lernen so, immer auf Abruf zu leben, stets auf ein Signal hin verfügbar zu sein. Immer Rechenschaft zu geben: *Wo bist du jetzt? Was machst du gerade?*

Man ist eingeschläfert
worden und weiß
nicht, dass man
schläft. Man denkt,
man sei normal.

KRISHNAMURTI

Denn genau das will später der ›Arbeitgeber‹ wissen, der in Wahrheit die Früchte deiner Arbeit *nimmt* und daraus seinen Profit zieht.

Überhaupt geht das Argument: »Handys werden doch privat viel intensiver verwendet als beruflich« windschief am Problem vorbei. Denn die totale telefonische Mobilisierung führt zur strafferen Organisation gesellschaftlich notwendiger, aber *unbezahlter* Arbeit, deren Löwenanteil noch immer Frauen verrichten. (»Meine Liebe, du bist wirklich *unbezahlbar*; was täten wir nur ohne dich?«)

Ich glaube, es ist kein historischer Zufall, daß die ›Cellphone‹-Welle in den USA später anbrandete als bei uns. Die Amerikanerinnen arbeiten etwa soviel wie bei uns, nur weit öfter gegen Bezahlung, in einem offiziellen Beschäftigungsverhältnis. Dagegen werden ›private‹ Verrichtungen, wie Kochen und Verköstigen, Feiern organisieren oder Rasenmähen in den Staaten meistens von Profis verrichtet. Deshalb ist der *indirekte* Nutzen des Handys für die so genannte Wirtschaft in Europa ungleich größer als in den USA. Denn nun kann die Gratisarbeit österreichischer, deutscher und italienischer Frauen ›effizienter‹ organisiert werden, sodass man auch mehrfache Mütter noch zwischendurch in McJobs auspressen kann. Selbststrationalisierung am heimischen Arbeitsplatz schafft freie Zeit zum Ausgebeutetwerden draußen. Verfügung statt Fügung.

Dass der Preis für die totale akustische Mobilisierung die Spontanität des Alltags ist, steht nicht in den Handy-Verträgen. Die Kontrollgier der meisten Menschenwesen wächst mit den Kontrollmöglichkeiten. Je mehr wir auch unser Privatleben planen,

organisieren, entwerfen, desto weniger kann uns überraschen, erstaunen, beflügeln. Immer seltener geben wir dem *Geschick* Gelegenheit, unser Leben zu lenken, wir vertrauen statt dessen unserer Geschicklichkeit als Zeitmanager.

Wenn ich zurückblicke, dann beruhen die meisten glücklichen und wunderbaren Wendungen auf zufälligen Treffen und gelegentlichem Verpassen – zwei Ereignisarten, die durch das Handy auf der roten Liste aussterbender Situationen gelandet sind.

Die mobile Telefonie beseitigt einen Gutteil der natürlichen Anmut des Lebens, sie killt den Charme des Unerwarteten. Deshalb sage ich mich von ihr los. Nicht nur aufgrund der gesundheitlichen Bedenken.

Mein Rat: Erzählt euren Bekannten, dass euch das Handy Migräne oder Alpträume beschert hat. Erzählt am Arbeitsplatz, der Arzt habe eure Leistungsminderung auf Mobiltelefonate zurückgeführt. Sammelt Studien über die Schädlichkeit dieser Unterjochungstechnologie. Oder werdet offensiv, macht den Leuten klar, daß Erreichbarkeit Abhängigkeit bedeutet.

Und wenn das alles nichts hilft:
ZERSTAMPFT DIE HANDYS, KAPPT DIE MASTEN !

Bron:

<http://www.diagnose-funk.org/gesundheit/erfahrungsberichte/die-macht-der-unerreichbarkeit.php>

Kommt die Einsicht erst, wenn es zu spät ist?

13.08.2008

[Kommt die Einsicht erst, wenn es zu spät ist? >>>](#) [23 KB]

Erfahrungsbericht einer 19-jährigen Studentin

Ich bin jetzt Studentin im 1.Semester, Physik, in Erlangen. Von kritischen Stimmen gegen Mobilfunk habe ich vor ca. 3 Jahren zum ersten Mal gehört. Zu diesem Zeitpunkt war ich selber noch im Besitz eines Handys und hielt diese Bedenken nicht für vollkommen falsch, jedoch im Bezug auf junge, gesunde Menschen für irrelevant und übertrieben. Es bewirkte aber, dass ich mein Handy zumindest in der Nacht ausschaltete. Als das Handy ein Jahr später kaputt ging, besorgte ich mir, auch aufgrund von Geldmangel kein neues Gerät und gewöhnte mich sehr schnell wieder an die „Freiheit“, nicht über jeden Schritt alle Freunde zu informieren.

Nun hörte ich aber auch immer konkretere Bedenken und erfuhr von ärztlichen Auswertungen, von Beschwerden / Krankheiten, ausgelöst angeblich durch Mobilfunk. Ich fand es sehr einseitig und unglaubwürdig, so viele verschiedene physische und psychische Krankheiten auf diese „unsichtbaren“, mit keinem der fünf Sinne erkennbaren Mikrowellen zu schieben.

Doch ich entdeckte mit der Zeit den „6. Sinn“. Durch Gespräche, Erzählungen, Vergleiche etc. fielen mir einige Ungereimtheiten auf, die teilweise doch recht eindeutig auf dieses, anscheinend sehr einseitig erforschte Gefahrenpotential hinweisen. Möglichst kurz:

1. Eine Freundin klagte besonders in Mathematik über Kopfschmerzen und bekam auch immer einen roten Kopf bzw. fleckige Wangen: Konzentration? Jedoch fiel uns dann auf, dass dies nur in einem Gebäude der Schule der Fall war; hatten wir im

anderen Trakt Unterricht (gleiches Fach) fehlten Kopfschmerzen sowie die Rötung.

2. Im gleichen Trakt, mit den Fenstern in dieselbe Richtung, befindet sich das Mathe/Physik Lehrerzimmer. Insgesamt 3 Physik/Mathe Lehrer sind in den letzten 2 Jahren an 2mal leichtem, einmal schwerem Tumor erkrankt. Insgesamt gab es an der Schule in den letzten 5-6 Jahren 5 Tumor-erkrankte Lehrer

3. Im Winter fuhr ich meistens mit dem Bus in die Schule. Als ich regelmäßig mit Kopfschmerzen nach 20min Fahrt ankam, schob ich es zunächst auf fehlende Frischluft und Bewegung (sonst fahre ich Fahrrad). Fuhr ich einen Bus später (deutlich weniger Schüler) merkte ich nichts. Um „dicken“ Luft zu entgehen, setzte ich mich dann möglichst hinter geöffnete Fenster, es änderte nichts an den Kopfschmerzen.

4. Ich fragte immer mehr Freunde und Bekannte und erfuhr ähnliche Geschichten. Selbst wahre Handy-Liebhaber gaben stechende Kopfschmerzen nach Telefonaten zu, nahmen diese jedoch in Kauf, für das „nette“ Gespräch. Wieder andere, die auch auf DECT-Telefone aufmerksam gemacht wurden, bzw. die Eltern sie austauschten hatten anschließend viel besseren Schlaf (keine Einschlafprobleme)

5. Es könnte ewig so weitergehen, aber im Vergleich zu noch wesentlich schlimmeren Beispielen von Menschen, die in der Nähe von Mobilfunkanlagen wohnen, nicht sehr bedeutsam. Noch eines möchte ich jedoch erwähnen und zwar Partys. Nirgendwo sonst klagen so viele Menschen über Kopfschmerzen, und das vor Coffein! oder Alkohol-Konsum. Dazu kommt, das egal ob in Kneipen, Cafes oder Diskos meine Freunde relativ schnell (ca. 23:00) müde werden und Kaffee trinken, wogegen auf privaten Feiern, mit wenigeren Leuten, die meisten sehr viel länger fit sind und überhaupt keinen Kaffee benötigen

6. Jetzt suchen meine Freundin und ich eine Wohnung in Erlangen, es ist sowieso schwer dort unterzukommen, aber eine zu finden die nicht von Mobilfunkwellen belastet ist, ist wohl nahezu unmöglich. Dazu kommt, dass ich nach 3-monatigen erholsamen Ferien, schon auf der ersten Zugfahrt um 7 Uhr früh die altbekannten stechenden Kopfschmerzen wiedererkannt habe (der Zug ist gut klimatisiert), fahre ich einen späteren Zug, ca. um 8 Uhr, schätzungsweise nur 1/4 der Personen des früheren Zug, ist kaum etwas zu merken und man kann sich gut konzentrieren. Dementsprechend ist es im 7-Uhr Zug unmöglich ein Buch zu lesen, selbst wenn man sich mit aller Macht darauf konzentriert

Bis heute ist das öffentliche Interesse für dieses Thema nahezu null! Die Meinung ist nach wie vor, einige wenige, offiziell ca. 11% sind sog. „Elektrosensible“, der Rest merkt doch davon nichts. Das ist falsch. Ich denke es hat auf jeden Auswirkungen, nur, die einen bemerken sie vielleicht nur unbewusst, andere nehmen sie hin „man muss mit dem Fortschritt gehen“ und bei manchen mit starke Auswirkungen und Krankheiten gibt es vielfältige andere Erklärungen (Stress, Psyche...) - nur wenn auch das mit dem Mobilfunk gekoppelt ist, stecken sie in einem Teufelskreis.

Und noch eines ist auffällig und unheimlich: „die Augen“. Ich schaue Menschen gerne in die Augen, häufig erkennt man daran Stimmung, Laune etc. Nachdem ich auch Freunde darauf aufmerksam mache, beginnen wir zu suchen: nach Augen ohne dunkle Ringen darunter, Augen ohne geschwollene Lieder, Augen die fröhlich, neugierig und zukunftsfreudig in die Welt schauen, nicht solche die müde, gestresst und ergeben, dem Schicksal „Aspirin zum Frühstück, Mittag und Abend“ in die Welt stieren. Ich bin noch nicht alt genug, um persönliche Vergleiche als „Beweise“ heranzuziehen, aber durch Gespräche mit Eltern, Omas etc. aber auch Büchern (alte, sowie heutige) bekommt man den Eindruck, dass sich nicht allein durch die neue Lebensweise, die Menschen so verändert haben, so müde geworden sind...

Erlangen, Dezember 2005 19-jährige Studentin

Bron:

<http://www.diagnose-funk.org/gesundheit/erfahrungsberichte/kommt-die-einsicht-erst-wenn-es-zu-spaet-ist.php>

Mit Strahlenschutzgitter gegen die Willkür

06.03.2008

Mein Leben mit Mobilfunk

Mein Name ist Josef Schmitt, ich bin 52 Jahre alt, verheiratet, von Beruf bin ich Maschinenschlosser und wohne seit 1982 mit unserer Familie auf einem wunderschönen Grundstück, mit Wohnhaus, Werkstatt und Musikstudio, am Ortsrand in Weilersbach / Oberfranken. Bis zum Sommer 1999 lebte ich dort völlig gesund und konnte meiner Arbeit als Handwerker und meinem Hobby als Musiker mit großem Einsatz und viel Freude nachkommen. Man sagt mir nach, ich sei ein „Workaholic“.

Im Sommer 1999 wurde auf einer Feldscheune, 70 Meter von unserem Grundstück und 110 Meter von unserem Wohnhaus entfernt ein Sendemast von T-Mobile angebracht. Da ich zu dieser Zeit noch völlig unbelastet war und von Mobilfunk noch keinerlei Ahnung hatte, nahm ich auch keine größere Notiz von dem Projekt.

Ein weiter entfernt wohnender Nachbar fragte mich damals: „Dass ihr euch so etwas hier her bauen lasst?“ Und ich gab ihm zur Antwort, so wie eigentlich jeder normal denkende Mensch reagiert: „Wenn es gefährlich wäre, dann dürften sie den Sendemast sicherlich nicht errichten.“

Seit diesem besagten Sommer 1999 begann mein Leidensweg.

Zuerst bekam ich ein nie gekanntes Jucken zwischen den Fingern und den Zehen, dann an den ganzen Händen und Füßen. Das Jucken wurde so stark, dass sich die Füße wund scheuerten und an den Händen bildeten sich Schuppen, die Haut trocknete aus und platzte auf, sie bekam Risse und wurde wund, so dass man das offene Fleisch sehen konnte. Gleichsam bekam ich ganz unregelmäßig Schwindelanfälle, wie mir schien, nur Bruchteile von Sekunden, aber dennoch auffallend oft.

Auch brannten mir ständig die Augen und waren immer trocken.

Da ich immer ein sehr aktiver Mensch war, fiel mir plötzlich auf, dass ich mich auf einmal so matt und schlaff fühlte und es wurde täglich schlimmer. Ich kam abends todmüde von der Arbeit nach Hause, musste mich hinlegen und war nicht mehr im Stande, Arbeiten im Haus und Hof zu verrichten. Zu jedem Handstreich musste ich mich quälen.

Das ging weiter indem ich auch schon morgens schlapp und wie gerädert zur Arbeit ging. Mein Körper und mein Befinden ging zusehends aus dem Gleichgewicht. Ich wurde schwach und schwächer und fiel immer mehr in ein absolutes Downgefühl.

Zudem kamen Gelenkschmerzen. Zuerst in beiden Schultern, dann über Ellenbogen, Hüften, Knien bis zu den Fußgelenken.

Die Gelenkschmerzen verstärkten sich so stark im Schulterbereich, dass ich mit der Diagnose: Schultergelenkstarre beidseitig, zu einem Kuraufenthalt nach Bad Soden/Saalmünster geschickt wurde. Ich konnte beide Arme nicht einmal mehr 90° vom Körper abheben. Nur unter größten Schmerzen! Noch höher war schier unmöglich. Auf der Kur konnte mir das Fachpersonal durch Bäder, Elektotherapien, Massagen und gezielte Bewegung der Schultern zu einer guten Linderung verhelfen, welche mein Befinden stark verbesserte.

Ich war gerade eine Woche von der Kur zu Hause, da traten die gleichen Probleme wie vorher wieder auf. Jucken, Schwindel, Gelenkschmerzen, Niedergeschlagenheit, mein Körper war wie ausgebrannt. Nachts kam noch starkes Zähneknirschen dazu, was ich vorher nie hatte.

Mein Zustand verschlechterte sich jedoch noch weiter. Ich bekam zwei Allergieschocks mit großen roten Flecken am ganzen Körper, unsagbares Jucken, immenses Herzrasen und enorme Atembeschwerden.

- Ich hatte Todesangst! -

Beide Male wurde der Notarzt angerufen und er gab mir Cortisonspritzen damit sich mein Zustand wieder stabilisierte. Das Eigenartige aber war und ist, ich wurde kurz vorher von einer Dermatologin untersucht, unterzog mich einen großen Allergietest mit dem Ergebnis, dass keine Probe bei mir positiv ausfiel, was wiederum heißt, ich bin gegen herkömmliche und bekannte Pollen, Hausstaub, Tierhaare etc. nicht allergisch.

Ich bekam eine dritte Herzattacke, wurde wiederum vom Notarzt behandelt und von den Sanitätern ins Forchheimer Krankenhaus gebracht, lag auf der Intensivstation, an vielen Schläuchen angeschlossen. Hirnströme wurden gemessen und überwacht, ebenso ein Elektrokardiogramm, auch wurden Ultraschalluntersuchungen durchgeführt. Am nächsten Morgen wurde ich sofort in die Uniklinik nach Erlangen gefahren und man legte mir einen Herzkatheter. All diese Untersuchungen ergaben: Ich bin kerngesund und man konnte nichts, aber auch absolut nichts feststellen. Blutwerte sind in Ordnung, Herzkranzgefäße sind nicht verengt, Herzkreislauf ist OK, Lunge arbeitet normal, keiner hatte eine Erklärung. Ich war während meiner Krankheitsphase beim Internisten, beim Neurologen, bei Dermatologen, bei Orthopäden, beim Zahnarzt und beim Allgemeinarzt, sprich Hausarzt und absolut kein Arzt konnte mir die Ursache sagen.

In all dieser Zeit lebte ich zwei ganz schlimme Jahre neben diesem Sendemast und hatte nicht einmal und auch zu keiner Sekunde daran gedacht, dass all meine Krankheiten von demselben ausgehen könnten.

Ich begann selbst nach möglichen Ursachen zu suchen und grenzte ein um das andere mögliche Problem aus. Im Haus, im Garten, in meinem Umfeld, in meinem Lebensstil und an meinem Arbeitsplatz. Ich ließ alle Chemikalien, mit denen ich während der Arbeit zu tun hatte im Labor an der Uniklinik Erlangen untersuchen, es erwies sich alles als negativ, hinsichtlich der Suche nach der Ursache meiner Erkrankung.

Ich kam zu dem Schluss: Ich war vier Wochen auf Kur, das heißt aus meinem gewohnten Umfeld weg und es ging mir besser. Nachdem ich wieder zu Hause in meinem gewohnten Umfeld war ging es mir sofort wieder schlecht. Dies gab mir die Gewissheit, der Ursprung meines Übels ist zu Hause in meiner nächsten Umgebung zu suchen.

Im November 2001 sprach mich ein Mitbürger aus Weilersbach darauf an, ob ich mir schon einmal Gedanken gemacht hätte, dass all meine Probleme von dem Sendemast ausgehen könnten?

Daraufhin besorgte ich mir Unterlagen, Handzettel etc. über Mobilfunk, Mobilfunksendeanlagen, Handys und über die möglichen Krankheitsbilder dieser Technik. Ich war zu Tode erschrocken! All diese dort aufgezeigten möglichen Krankheitsbilder hatte ich in mir vereint. Es war ein Schock!

Ich bestellte am 17.01.2002 eine Baubiologin, Frau Ruth Frank, und ließ mittels Spektralanalyse, Messungen vornehmen, die ich in einem Untersuchungsbericht von ihr ausgewertet zurück bekam. Ich höre heute noch die Worte dieser Frau: „Ich habe schon viele Messungen im D-Netz gemacht, aber so hohe Werte hatte ich noch nie!“

Auf dem Balkon/Terrasse waren es 7.061,12 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;
Im Wohnzimmer waren es 4.503,39 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;

Die Richtwerte der Baubiologie: 5 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;= schwache Anomalie
5-100 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;= starke Anomalie
größer 100 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;= extreme Anomalie

Daraufhin ging ich zu dem Vermieter dieser Feldscheune, Alfons Roppelt, erläuterte und erklärte ihm die gemessenen Daten und die einzig für mich logische Ursache meiner Erkrankungen,

der Sendemast!

Darauf seine erste Aussage: „Wenn der Mast gefährlich ist, muss er herunter!“

Wir waren damals 4 Bürger von Weilersbach, die in nächster Nähe dieses Sendemastes noch immer wohnen, welche dieses Thema sehr ernst nahmen, und uns Sorgen um unsere Familien, vor allem um unsere Kinder machten. So gründeten wir eine Bürgerinitiative zum Schutz der Bevölkerung von Weilersbach vor Strahlenbelastung durch Mobilfunkantennen.

Da ein Sender der Antenne direkt auf unser Wohnhaus ausgerichtet ist und der zweite der Schule zugewandt war, sahen wir es als besorgte Mitbürger als unsere Pflicht, die Gemeinde darüber zu informieren.

Wir besuchten eine öffentliche Gemeinderatssitzung und trugen unser Anliegen vor. Wir schilderten dem Gemeinderat und dem damaligen Bürgermeister, Anton Dennerlein, welche Gefahren von diesem Sendemast ausgehen können und ich untermauerte die Gefahr mit meinem damaligen Krankheitsbild und dass ein Sender in Richtung Schule strahlt und somit Gefahr für die Kinder ist. Weiterhin schilderte ich mein Gespräch mit den Vermieter der Feldscheune, auf der sich die Ursache allen Übels befindet, der noch dazu Gemeinderatsmitglied ist, dazu zu bewegen, seinen Vertrag mit T-Mobile schnellstmöglich zu kündigen und er bestätigte seine oben genannte Aussage.

Wir legten unsere Messergebnisse vor, die mittlerweile jeder von uns privat zu Hause und zu eigenen Kosten vornehmen ließ, damit die Gemeinde bei eventuellen Gesprächen mit dem Betreiber bestmögliche Fakten in der Hand habe.

Plötzlich wurde uns vorgeworfen, wir betreiben Panikmache und dass dieser Sendemast überhaupt keine Gefahr darstellt, dass überall solche Sender stehen und

man rechtlich sowieso keine Chancen hätte ihn wegzubringen. Auch will man nicht unsere Messung nehmen, sondern ein akkreditiertes Messunternehmen beauftragen, von Gemeinde-seite aus, eine erneute Messung durchzuführen, an Messpunkten, die vom Gemeinderat bestimmt werden.

Eine weitere klare Aussage des Gemeinderates war, dass ein einstimmiger Beschluss vorliegt, kein Sender wird auf ein öffentliches Gebäude in der Gemeinde Weilersbach montiert werden. Somit wurde ein Antrag vom Betreiber einstimmig abgelehnt! Auch vom Gemeinderatsmitglied Alfons Roppelt!

Einen Tag nach besagter Gemeinderatssitzung kam ein Montageteam von T-Mobile, verdrehte und veränderte die Richtung des Senders, welcher zur Schule ausgerichtet war. Davon haben wir einen fotografischen Bildbeweis!

**Am Mittwoch, den 20.02.2002 wurde ein totes Kalb aus der Scheune getragen!*

Die BI druckte Flugblätter über die Gefahr dieser Sendemasten und legte diese dem Gemeindeblatt bei. Anschließend sammelten wir Unterschriften und baten die Mitbürger dadurch um ihre Unterstützung, den Sendemast außer Orts zu bringen. Wir hatten im oberen Teil von Weilersbach, also im unmittelbaren Strahlungsbereich bereits über 500 Unterschriften erhalten, bei einer Ortschaft von damals knapp 2000 Mitbürgern.

Weiterhin organisierte die BI am 15.03.2002 einen Informations- und Aufklärungsabend für alle Bürger von Weilersbach und interessierten Auswärtigen in der Turnhalle. Hauptredner war Siegfried Zwerenz aus Tirschenreuth, 1. Vorsitzender des Dachverbandes der Bürger und Bürgerinitiativen zum Schutz vor Elektromog. Ein weiterer Redner über die Technik war Helmut Günther, Ingenieur i.R. bei Phillips vom Bund Naturschutz.

Am 23.04.2002 wurde in Weilersbach dann die versprochene akkreditierte Messung vom Ingenieurbüro Dr. Rasek / Moggast durchgeführt, welche die erwarteten Ergebnisse brachten:

Schulhof (Nach Verdrehen des Senders und hinter einigen Schulmauern!)

Schulhof: Leistungsdichte 0,68 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;

Am Hetzenhof: Leistungsdichte 4213,94 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;

Am Baumgarten: Leistungsdichte 183,95 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;

Am Rathaus: Leistungsdichte 46,86 $\mu\text{W}/\text{m}^2$;

Am 10.05.2002 führte ich ein Telefonat mit Alfons Roppelt, sprach ihn wieder auf die Problematik des Senders an und er bat mich um Bedenkzeit.

Der Landwirt und Vermieter der Feldscheune, Alfons Roppelt, hielt währenddessen Rücksprache mit dem Betreiber T-Mobile. Diese erklärten ihm, welches er, am 18.05.2002, bei einem zweiten Telefonat mit mir betonte, dass meine Krankheiten keinesfalls von dem Sendemast ausgehen können, da dieser weit unter den geltenden Grenzwerten sendet und baurechtlich nicht über die erlaubte und genehmigungsfreie Höhe von 10 Metern errichtet wurde. Er brauche sich in dieser Sache absolut keine Gedanken machen und solle zu diesem Thema mit keinem Menschen mehr reden, geschweige denn irgend eine Auskunft zu geben, denn er ist im Recht! Sollten irgendwelche Fragen auftreten könne man sich direkt an die Deutsche T-Mobile wenden. Zudem habe er keine Lust mehr mit mir darüber zu sprechen und er legte den Hörer auf.

Beim dritten Versuch, am 05.06.2002, nochmals mit ihm ins Gespräch zu kommen,

legte er sofort demonstrativ den Hörer auf, ohne ein Wort zu verlieren. Schließlich versuchte sogar Pfarrer Schrenk die Familie Roppelt zu einem Gespräch mit der BI zu bewegen – vergebens, er wurde übelst beschimpft!

Nachdem der damalige Gemeinderat, bestärkt durch die akkreditierte Messung des Herrn Rasek, das Risiko einer möglichen Erkrankung durch den Sendemast herunterspielte und mit dem Vermieter nicht mehr zu reden war, versuchten wir, mit Erfolg, über die Presse und Öffentlichkeit diese Herren und Damen zum Nachdenken zu bewegen. Es entstand eine Art Redeschlacht durch Leserbriefe in den örtlichen Zeitungen und im Gemeindeblatt. Diese wurde sogar von der Gegenseite durch sehr polemische Leserbriefe von einem Mitarbeiter der T-Mobile, einem gewissen Herrn Ott unterstützt.

Nach ständig vergeblichen Aufklärungsversuchen und ebenso vergeblichen Bitten um Mithilfe in dieser, für viele Mitbürger, höchstgefährlichen Angelegenheit, kam ich für mich persönlich zu dem Entschluss, wenn du dir nicht selbst hilfst, hilft dir keiner!

**Am Mittwoch, den 11.09.2002 wurde ein totes Kalb aus der Scheune getragen!*

Ich machte mir Gedanken darüber, wenn ich wirklich von dieser Strahlung krank wurde, wie ich meine Familie und mich sinnvoll schützen könnte. In der Schule haben wir gelernt, dass durch einen Faradayschen Käfig keine Strahlung hindurch dringen kann. Doch gefiel mir der Gedanke nicht, einen Käfig über unser Haus bauen, denn ich wollte nicht wie ein Tier im Käfig leben und so kam ich zu einer anderen Idee. Wenn ich an unserer Grundstücksgrenze ein riesiges Schutzgitter so errichte, dass unser Haus, bildlich gesehen, im Windschatten zum Sendemast liegt, so kann ich mich nicht nur im Haus, sondern auch auf der Terrasse, dem Balkon und im Garten frei und vor allem geschützt bewegen.

**Am Freitag, den 07.11.2002 wurde ein totes Kalb aus der Scheune getragen!*

Um diese Idee zu untermauern, ließ ich am 09.11.2002 nochmals Messungen von Frau Frank vornehmen. Wir legten auf der Terrasse einen Fixpunkt fest, an dem wir die Empfangsantenne des Spektralanalyzers auf einem Stativ zum Sendemast ausrichteten. Darauf folgte die erste Messung, die mit der Messung am 17.01.2002 identisch war.

Danach hielten wir zwischen Sender und Empfänger ca. 1 m²; große, verschiedene Gitter und Gewebeproben, und wir machten jedes Mal erneut eine Messung. Speziell waren dies: ISPOGewebe, Swiss-Shield Stoff, Cuprotect-Gitter, Hasendraht einfach und Hasendraht doppelt. Der Hasendraht doppelt, versetzt übereinander gelegt ergab das beste Ergebnis:

Mit diesem 1 m²; Stück Hasendraht konnte ich bereits über 95% der Strahlenbelastung abschirmen.

**Am Mittwoch, den 13.11.2002 wurde ein totes Kalb aus der Scheune getragen!*

Worauf ich den Schluss zog: Hat mich die Strahlung tatsächlich krank gemacht und ich kann mehr als 95% davon abschirmen, muss es mir folglich nach dem Bau eines Strahlenschutzgitters wieder besser gehen!

Sofort fing ich mit der Planung und Statik dieses Bauvorhabens an. Ich besorgte mir einen Lageplan und nahm den Sendemast auf der Feldscheune als Ausgangspunkt.

Dann zog ich von dort eine Linie links an unserem Haus vorbei und ebenfalls eine Linie rechts vorbei. Anschließend zog ich eine Linie direkt auf unserer Grundstücksgrenze zwischen den beiden ersten Linien. Somit waren die beiden ersten Linien miteinander verbunden und es entstand die Länge meines Strahlenschutzgitters. Es war eine Länge von 24 Metern.

Das gleiche machte ich per Augenschein vor Ort und schlug zur Orientierung Holzpfosten in die Erde. Anschließend konnte ich nachmessen und es ergab ebenfalls 24 laufende Meter. Um die Höhe zu ermitteln, schraubte ich Dachlatten aneinander und markierte alle Meter einen dicken schwarzen Strich. Ein Freund hielt die Dachlatten senkrecht zwischen Wohnhaus und Sendemast, ich ging auf den Dachboden, schaute über den First zur obersten Spitze des Sendemastes und konnte somit auf der Dachlatte, die genau dazwischen stand, die Meterzahl ablesen. Es ergab sich eine Höhe von 9 Metern.

Ich fertigte eine Handskizze an, wie das Projekt in etwa aussehen soll und hielt Rücksprache mit unserem Bürgermeister wegen meines Vorhabens. Dieser sagte mir, dass ich bei einem Projekt dieser Größe einen Bauantrag stellen muss, der zuerst von der Gemeinde und dann vom Landratsamt genehmigt werden muss.

Daraufhin beauftragte ich einen Architekten, einen Bauplan in dreifacher Ausführung anzufertigen, welchen ich bei der Gemeinde Weilersbach abgab. Die Abstimmung fiel knapp, spät, wegen der Sommerpause, aber zu meinen Gunsten aus.

Nachdem dieses in der Presse berichtet wurde, kam, zu einer zwischenzeitlich einberufenen, öffentlichen BI-Sitzung, ein Vertreter des Betreibers T-Mobile, ein gewisser Herr Ott und stellte mir die Frage: Wie viel Sendeleistung müsste ihrer Meinung nach T-Mobile zurückdrehen, damit sie ihr Strahlenschutzgitter nicht errichten?

Meine Antwort war klar und unmissverständlich: Nur wenn der Sender abgebaut wird, werde ich kein Gitter errichten!

Anschließend ging der Bauplan zum Landratsamt. Von dort bekam ich eine Eingangsbestätigung, dass das Bauvorhaben: Errichtung eines Strahlenschutzgitters, am 14.11.2002 eingegangen ist.

Um mein Vorhaben zu untermauern ging ich am 18.11.2002, persönlich zum damaligen Chef des Bauamtes in Ebermannstadt, Herrn Ziegelmeier, erklärte ihm nochmals die Dringlichkeit dieser Schutzmassnahme und übergab ihm das Ergebnisprotokoll der letzten Immissionsmessung, welche am 09.11.2002 stattfand. Ich betonte nochmals eindringlich, dass ich im Falle einer Ablehnung nicht weiß, ob ich die vierte Herzattacke überleben werde, denn ich will mich nur schützen und keinem anderen zur Last fallen.

Da so ein riesiges Gitter (H 9m x B 24m) optisch natürlich nicht in so ein ländliches Gebiet passt und aus Angst vor etwaigen Nachahmern, war die Genehmigung sicherlich nicht einfach. Aber ich erhielt sie am 04.12.2002 .

Nach dem strengen Winter konnte ich erst im Februar 2003 mit dem Aushub der Fundamente beginnen. Metallvorarbeiten konnte ich schon während des Winters erledigen, wie Grundplatten schneiden, bohren, Anker anfertigen, zum Verankern im Fundament, Grundierfarbe und Lackfarbe, sowie Schrauben, Muttern, verzinktes Sechseckgitter (Hasendraht 6 Rollen a 50m²;), alle Stahlträger und Rohre in verschiedenen Ausführungen besorgen.

**Am Freitag, den 16.05.2003 wurde ein totes Kalb aus der Scheune getragen!*

Mit den Schweißarbeiten der großen Träger begann ich nach dem Winter. Zum Aufrichten der Träger und Rohre benötigte ich ein Hubgerüst und viele Helfer. Nach Aufrichten des Unter- und Obergerüsts und nach Anbringen der Quer- und Schrägzugstangen legten wir das Gitter über den Unterbau und am 14.06.2003 war das Projekt fertiggestellt.

Nun sollte sich herausstellen, ob mich das sogenannte Strahlenschutzgitter auch wirklich gegen diese gepulste und mich wahrscheinlich krankmachende Strahlung schützen kann. Es verging eine Woche, zwei Wochen, eine dritte Woche und ich begann schon zu zweifeln, ob meine ganze Arbeit und Energie, die ich in dieses Projekt gesteckt hatte, vielleicht doch vergebens waren. Dennoch sagte ich mir, du hast es wenigstens versucht.

Ein guter Bekannter, der mit asiatischer Heilkunde vertraut ist, sagte mir, dass mein Körper durch Strahlungseinfluss von außen krank wurde. Daraufhin hat mein Körper reagiert und hat Abwehrkräfte aufgebaut. Trotzdem war ich bis zu einem gewissen Grad krank. Jetzt habe ich durch das Strahlenschutzgitter eine Barriere aufgebaut, so dass die Strahlung von außen nicht mehr mit dieser hohen Leistung auf meinen Körper trifft. Aber mein Körper produziert immer noch die Abwehrkräfte. Das heißt, es kann mir kurzfristig noch schlechter gehen. Jetzt muss mein Körper erst erkennen, dass er die Abwehrkräfte nicht mehr produzieren muss, dann wird es besser werden.

Und siehe da, nach vier Wochen wurde es von Tag zu Tag besser. Es dauerte maximal eine Woche und alle Symptome, die ich bislang hatte, waren wie weggeblasen. Das Jucken, die wunden Hände heilten wieder zu, das Augenbrennen war weg, die ständige Müdigkeit, die Gelenkschmerzen, alles weg wie von Geisterhand. Seither auch keine Allergie und keine Herzattacken mehr.

Ich fühlte mich wie neu geboren, wie ein neuer Mensch und hatte für mich die absolute Bestätigung, dass ich recht hatte.

Am 12.08.2003 ließ ich wieder eine Messung durchführen (Dr. Moldan) und es stellte sich

Am 12.08.2003 ließ ich wieder eine Messung durchführen (Dr. Moldan) und es stellte sich heraus, dass ich durch meine Abschirmmaßnahme 99% der bisher gesendeten Leistung abschirmen konnte!

Auch diese Messung wurde wieder im Beisein der Presse und des Bürgermeisters durchgeführt und über die dpa (Deutsche Presse Agentur) nicht nur in den regionalen Zeitungen gebracht, sondern Deutschland weit verbreitet.

Dies führte bundesweit zu Reaktionen. Die Betreiber spielten alles herunter und stellten mich als Spinner hin, dass es ein reiner Placeboeffekt sei, Glaube versetzt Berge usw., und meine Krankheiten reiner Zufall wären.

Der Bayerische Rundfunk Bayern1 und Bayern2 meldeten sich an, ebenso das Fernsehen, Bayerischer Rundfunk Regionalprogramm, Oberfranken TV, RTL, SAT1, alle berichteten über die damals einzigartige Abschirmmaßnahme.

Ich bekam bundesweit Anrufe von betroffenen Bürgern, die nicht mehr ein noch aus wussten und mich um Rat und Hilfe gebeten hatten. Viele schwer Elektrosmog - geschädigte Menschen besuchten mich und fühlten hinter meinem Gitter sofort Linderung ihrer Beschwerden. Insgesamt 1 ½ Jahre konnte ich mich wieder bester

Gesundheit erfreuen. Aber ich hatte etwas geschaffen, was den Betreiber T-Mobile nicht gefiel.

Denn plötzlich gegen Ende Oktober, Anfang November 2004, spürte ich wieder dieses Jucken zwischen den Fingern, Bläschenbildung und Aufbrechen der Haut. Ich sagte zu meiner Frau, dass sich irgend etwas verändert hätte und ich muss wieder eine Messung machen lassen, um Antwort darüber zu erfahren.

Am 11.01.2005 machte Dr. Moldan wieder eine Messung und stellte fest, dass der Betreiber T-Mobile die Sendeleistung um über 100% erhöht hatte. Somit hatte sich auch die Strahlungsstärke hinter meinem Gitter erhöht, die in dieser Höhe wiederum schon reichte um mich krank werden zu lassen.

Ich begann erneut zu überlegen, was ich gegen diese neue Situation tun könne.

Ich kam zu dem Schluss, wenn ich über die vorhandenen Schrägstreben meines Strahlenschutzgitters Drahtseile spanne und diese ebenfalls mit Hasendraht bespanne, habe ich einen zusätzlich anderen Einfallwinkel der Mobilfunkstrahlung.

Im Mai 2005 besorgte ich mir Drahtseile, 3 Rollen a 50m²; Hasendraht und bespannte mit einigen Helfern die Schrägstreben des vorhandenen Gitters.

Und siehe da kurz darauf ging es mir wieder besser und alle Krankheitssymptome verschwanden restlos, ein zweites Mal. Spätestens hier hört bei mir der Zufall auf! Jedoch schon am 07.11.2005 wurde begonnen den Sendemast um 2 Antennenebenen zu erhöhen, definitiv um 3,25 m. Es wurden nun zusätzlich auf die erste Ebene drei UMTS - Sender montiert und die beiden vorhandenen D1 - Sender wurden um 3,25 m höher, auf die zweite Ebene angebracht.

Nach dem Errichten meines neuen, schräggestellten Gitters, auch wegen der Errichtung des höheren Sendemastes, machte Dr. Moldan am 23.12.2005 eine erneute Messung mit dem Ergebnis, dass die UMTS - Sender noch nicht zugeschaltet waren, jedoch konnte ich die um 100% erhöhte Sendeleistung der beiden D1 - Sender wieder um 99% reduzieren, aber nur auf dem Terrassenbereich und im 1. Stock.

Im Jahr 2005 baute ich den 2.Stock in unserem Wohnhaus für unsere Tochter aus. Diesen bezog sie mit ihrem Ehemann im März 2006. Was mir große Sorgen bereitete war, dass durch die Sendemasterhöhung die beiden D1 - Sender nun voll über mein vorhandenes Strahlenschutzgitter, direkt in die Wohnung im 2.Stock strahlten.

**Am Freitag, den 07.07.2006 wurde ein totes Kalb aus der Scheune getragen!*

Mein bis dahin perfekt funktionierendes Strahlenschutzgitter stellte nun keinen ausreichenden Schutz mehr dar, denn die gepulste Strahlung konnte wieder ungehindert in unser Haus eindringen. Dieses musste ich auch bald wieder am eigenen Körper erfahren. Durch die Reflektionen der Strahlung im Haus bekam ich wieder Gelenkprobleme in den Fingern. Wenn ich die Hand zur Faust balle, spannen alle Glieder der Hand als wären sie geschwollen.

Am 06.03.2007 wurde zusätzlich noch eine Richtfunkantenne/-sender an den vorhandenen Mast angebracht. Dieser und die seit 2006 zugeschalteten UMTS - Sender beeinträchtigen meine Gesundheit wenig, da sie hinter meinem Gitter sind, jedoch die zwei ursprünglichen D1 - Sender machen mir wieder zu schaffen.

Den Anstoß zur Erhöhung meines Strahlenschutzgitters war die Geburt unserer Enkeltochter am 19.05.2007.
Zeitgleich habe ich erfahren, dass der Landwirt und Vermieter der Feldscheune, Alfons Roppelt, einen weiteren Sendemast von dem Betreiber O2 auf seine Scheune anbringen lässt.

Am 17.07.2007 wurde dieser besagte neue Sendemast errichtet.

Am 20.07.2007 wurde mein, in dreifacher Ausfertigung, eingereichter Bauplan, in einer Sondersitzung des Gemeinderates Weilersbach, bereits genehmigt. Nun erwarte ich die Genehmigung vom Landratsamt. Sobald ich diese habe, werde ich mein bisheriges Strahlenschutzgitter von 9m x 24m auf 13m x 30m erhöhen und erweitern!

Ich mache diese Wahnsinnsarbeit weder aus Spaß, noch um irgendjemanden zu ärgern, ich muss es machen, damit ich leben kann!

Weiteres werde ich nach dem Ausbau des Gitters berichten.

Mit freundlichen Grüßen: Josef Schmitt, Weilersbach, den 03.08.2007

* Die toten Kälber, die ich mit Datum versehen habe, sind nur jene, welche wir tatsächlich gesehen und registriert haben!

Bron:

<http://www.diagnose-funk.org/gesundheit/erfahrungsberichte/mit-strahlenschutzgitter-gegen-die-willkuer.php>

„Burnout“ durch Elektromog – ein Erlebnisbericht
19.07.2007

„Burnout“ durch Elektromog – ein Erlebnisbericht [48 KB]
Quelle: Bürgerwelle Schweiz

Warum man von DECT-Schnurlostelefonen
unbedingt die Finger lassen sollte

Hätte mir jemand zum Zeitpunkt meiner Erkrankung gesagt, mein Gesundheitszustand sei durch ein blödes, modernes Telefon ausgelöst worden, so hätte ich nicht mal darüber lachen können. Denn zu jenem Zeitpunkt war ich depressiv. Ich hätte vielleicht gerade noch die Energie aufgebracht, den Kopf zu schütteln über derartige Albernheiten.

Trotzdem. Es war so. Ich hatte ja schon den Verdacht, dass ich mit dem, was mir als „Burnout“ vorkam, eine für mich eher untypische Krankheit ausbildete. Schliesslich war ich nie depressiv veranlagt, habe schon immer – und gern – auf verschiedensten Hochzeiten getanzt und meine vielseitigen Talente ausgebildet und gepflegt. Neben Karriere und Kinder Weiterbildung, Ausbildung und Forschung, einfach so aus Spass. Und jetzt das!

Angefangen hat alles mit diesem schrecklichen Gefühl in der Nacht. So oft bin ich aufgewacht, hatte einen erdrückenden Alb auf meiner Brust, konnte kaum mehr

atmen. Geschweige denn wieder einschlafen. Die wildesten Befürchtungen jagten mir durch den Kopf. Ich analysierte Millimeter für Millimeter den vergangenen Arbeitstag, suchte nach den kleinsten Fehlern, die mir unterlaufen sein könnten.

Dann trat der Alb auch in meinen Alltag. Das Gefühl, einen folgenschweren Fehler begangen zu haben, begleitete mich in den Tag hinein und wuchs heran zur Gewissheit, bei der nächsten Handlung einen folgenschweren Fehler zu begehen. Dazu gesellte sich die feste Überzeugung, dass alle um mich herum von diesem Fehler schon wussten und nur auf eine Gelegenheit warteten, mir meine Unzulänglichkeit an den Kopf zu werfen.

Ich traute mich kaum mehr aus dem Haus, betrat mein Büro mit schlotternden Knien, musste mich zwingen, Telefonanrufe entgegen zu nehmen und brachte dann oft nicht mal meinen Namen heraus. Der Blick in die Mailbox wurde zur Mutprobe, öffentliche Veranstaltungen zum absoluten Grauen, an Geschäftssitzungen nahm ich, gelähmt vor Entsetzen, nur noch teil, wenn ich's nicht verhindern konnte.

Und dann passierte es. Was ich wochenlang befürchtet hatte, trat ein. Ich beging einen Fehler. Keinen unwiderruflichen oder folgenschweren, aber einen, der die Kritik meiner Vorgesetzten auslöste. Und diese Kritik gab mir den Rest. Der Fehler passierte an einem Donnerstag, am Freitag erreichte mich die Kritik und am Sonntag lieferte mich mein Lebenspartner in die Notaufnahme ein. Verdacht auf Herzinfarkt.

Natürlich war es kein Herzinfarkt, der Atemnot, Herzflimmern und Taubheit in den Gliedern ausgelöst hatte. Die Ursache waren die Nerven. Der Notarzt fragte mich kurz aus, rief dann meinen direkten Vorgesetzten an und informierte ihn, dass ich am Montag meine Arbeit nicht antreten könnte. Er schrieb mich umgehend und zu hundert Prozent krank, auf unbestimmte Zeit.

Neubeginn, aber ohne nachhaltigen Erfolg

Es dauerte drei Monate, bis ich halbtags wieder arbeiten konnte und drei weitere, bis ich wieder zu hundert Prozent einsatzfähig war. Monate, in denen ich Psychopharmaka erhielt und mehrmals wöchentlich zur psychiatrischen Therapie musste. Monate, in denen ich auf schmerzhafteste Art und Weise wieder lernen musste, mich und mein Leben zu schätzen und zu genießen. Monate, in denen mich nur meine Familie und die Fachleute davon abhielten, meinem Leben ein Ende zu setzen. Weil ich überzeugt war, dass die Welt ohne mich eine bessere wäre.

Danach änderte ich mein Leben radikal. Ich richtete meine berufliche Karriere neu aus, plante Auszeiten fest ein, teilte den Tagesablauf penibel zwischen energiebrauchenden und energiegebenden Tätigkeiten auf. Wir stellten unser Haus um, richteten das Schlafzimmer anders ein, platzierten das Bett neu, schufen frische Büroräumlichkeiten. Langsam stellte sich der Schlaf wieder vermehrt ein, wenn er auch nicht immer erholsam war.

Doch trotz allen Veränderungen, so richtig frisch fühlte ich mich immer noch nicht. Noch fehlte mir die gewohnte Energie, noch tanzten meine Lebensgeister nicht, auch wenn sie nicht mehr so stark lahmten. Na ja – dachte ich und wurde von meiner Umgebung in diesem Glauben bestätigt – das ist halt wie bei einem Akku. Je älter er ist, umso geringer wird sein Ladevermögen. Ich werde mich wohl damit abfinden müssen, dass ich nie mehr dieselbe Energie und Nervenstärke würde aufbringen können.

Die mehrmonatige Medikamenteneinnahme hatte mich der chemischen Produkte überdrüssig gemacht und ich wandte mich vermehrt den alternativen Heilmethoden

zu. Shiatsu, Homöopathie und Gedankenkraft heilten die meisten meiner Beschwerden, die im Rahmen oder als Folge des vermeintlichen Burnouts aufgetreten waren. Doch so richtig kam ich dennoch nicht vom Fleck. Es war, also ob eine fremde Kraft mich davon abhalten würde, zu gesunden.

Und dann erinnerte ich mich plötzlich an eine ehemalige Bekannte. Einmal, in meiner Jugend, hat mich diese Frau für eine Zeit in ihrem Haus wohnen lassen und mir einiges über Pflanzenheilkunde und Fussreflexzonenmassage vermittelt. Und zwei Monate, nachdem ich mich aus heiterem Himmel das erste Mal wieder an diese Frau erinnert hatte, rief ich sie an und machte einen Termin bei ihr ab.

[Stecker des DECT-Telefons raus – und schon ging's](#)

Ich schilderte ihr meine Beschwerden. Migräne, Energielosigkeit, Erschöpfungszustände nach der Arbeit, schwere Beine, heftige Menstruationsbeschwerden, Gewichtszunahme trotz oftmaliger Appetitlosigkeit. Und bevor sie etwas anderes sagte, fragte sie mich, ob wir zuhause ein digitales Drahtlostelefon hätten.

Von da an gings Schlag auf Schlag. Messungen ergaben, dass wir eines der am schlimmsten pulsierenden DECT-Telefone hatten. Und dass unser Bett – früher total, mit der neuen Einrichtung etwas weniger – im Strahlungsbereich dieses Apparates stand. Also zogen wir umgehend den Stecker dieses Telefons. Ab der ersten Nacht schliefen mein Lebenspartner und ich besser, wachten besser erholt auf.

Also begannen wir uns über die weiteren Ursachen und Auswirkungen von Elektrosmog zu informieren. Ein Fachmann mass unser ganzes Haus aus und deckte noch weitere Strahlungsbomben auf, die wir Stück für Stück entschärfen. Und Stück für Stück begann meine Gesundheit. Erholsamer Schlaf, abnehmende Häufigkeit der Migräneanfälle, normal verlaufende Menstruationen, wieder erwachende Lebensgeister. Welt, Du hast mich wieder!

[Vorübergehender Rückfall als Bestätigung](#)

Doch am eindrücklichsten war für mich eine neuerliche, zeitlich begrenzte Anwesenheit in einem Elektrosturm. Von Berufes wegen verbrachte ich einen Tag in einem Kongresszentrum, welches vor allem wegen seiner technischen Einrichtungen sehr geschätzt wird. Jeder Raum verfügt über sehr leistungsstarkes WLAN für Internet, Funk-Stationen, damit korrespondierende Laptops, Beamer mit Drahtlos-Verbindungen und so weiter und so fort.

Keine zwei Stunden in diesem Zentrum – und meine Beine schmerzten höllisch. Nach einer weiteren Stunde begannen die Kopfschmerzen, anschliessend das beklemmende Herzklopfen, dann das Kribbeln überall im Körper, welches mich fast zum Wahnsinn trieb. Innert kürzester Zeit machte ich sämtliche Burnout-Symptome im Eiltempo durch, durchlebte ein Wechselbad der Gefühle und wollte vor allem nur noch eins: raus da!

Von nun an wurde der Verdacht zur Gewissheit: Der Elektrosmog trug einen massgeblichen Teil zu meinem „Burnout“ bei. Gibt es eigentlich Studien, die den Zusammenhang zwischen Burnout-Häufigkeit und Verstrahlung untersuchen? Warum nicht? Fürchten sich die Kommunikationskonzerne, dass sie ihre Produkte nicht mehr verkaufen könnten oder für die Milliarden-Schäden, welche durch Burnouts verursacht werden, verantwortlich gemacht würden?

Ich jedenfalls nehme zukünftig meine Verantwortung wahr. Ich selbst lade keine Teilnehmer mehr in Räume ein, die derart verstrahlt sind, dass sie krank machen. Ich beziehe meine Erkenntnisse zukünftig in jede private oder geschäftliche Entscheidung mit ein. Und ich empfehle Ihnen dringendst: Lassen Sie die Finger von

dem ganzen Drahtlos-Kram. Ihnen und Ihrer Umwelt zuliebe.

Eine Unternehmerin, Mutter und lebensfreudige Frau
Mai 2006

(Aus der Tätigkeit der Bürgerwelle Schweiz. Die Verfasserin des Erlebnisberichtes sowie die im Bericht genannte Heilpraktikerin sind der Redaktion persönlich bekannt.)

Bron:

<http://www.diagnose-funk.org/gesundheit/erfahrungsberichte/burnout-durch-elektrosmog--ein-erlebnisbericht.php>

Stromzähler und Heizungsmesser: Mikrowellenstrahlung

Siehe <http://www.buergerwelle.de/pdf/datenblatt-ehkv.pdf> .

Habe jetzt schon Patienten kennengelernt, die wieder gesund wurden (u.a. durch Eliminierung von HF-Strahlenquellen), aber nach

Ablesen und turnusmäßigem Einbau von neuen Wärmemesszählern auf Funkbasis, vielerlei Beschwerden und Krankheiten erworben haben (obwohl sie nicht davon wussten, dass damit neue Strahlenquellen im Haus sind). Diese beinhalteten das bekannte Spektrum des Mikrowellensyndroms: Schlaflosigkeit, Kopf- und Körperschmerzen, Herzpalpitation, Blutdruckkrisen, Schwindel, Müdigkeit, Gedächtnisschwäche, Augenbrennen, Hautbrennen, Tinnitus, Depressionen etc. Diese wurden erst besser (nach Latenz von 2- 4 Tagen) , nachdem die Fachfirma die elektronischen Wärmesähler demontiert und dafür wieder die alten Messröhrchen an den Heizkörpern angebracht hatte. Zuvor konnten mittels Hochfrequenzmessung die Strahlenquellen ausgemacht werden.

Wenn bei Patienten trotz guter und normalerweise sonst wirksamer Therapie, die Beschwerden nicht besser werden, muss sicherlich auch an solche Ursachen im Wohnbereich gedacht werden. Zu beachten ist, dass Patienten und deren Familien, die in Mehrfamilienhäusern leben, und von einer Vielzahl von Nachbarn umgeben sind, die neben Handy, DECT, WLAN auch noch elektronische Wärmesähler, und strahlende Energiezähler (und wohl in Zukunft auch Wasserzähler) betreiben, eigentlich keinerlei Chancen mehr haben, in Ihrem Leben auch nur noch eine Minute zu genießen, in der die HF-Strahlenbelastung unterhalb des von der österreichischen Ärztekammer empfohlenen Grenzwerte für Innenräume liegt. Da viele Patienten nach einer HF-Exposition meist mindestens einen Tag oder mehr in strahlenarmen Arealen, welche fast nicht mehr existieren, benötigen, bis sich wieder erholen können, werden chronische Krankheiten mit an Sicherheit grenzender Wahrscheinlichkeit in Zukunft nicht gerade abnehmen.

Dr. med. Joachim Mutter

Facharzt für Hygiene und Umweltmedizin

Akupunktur, Naturheilverfahren

Belegarzt Zahnklinik

Lohnhofstrasse 2

D-78467 Konstanz

Tel: ++49(0)7531/ 991603 (Sekt.)

Fax: ++49(0)7531/ 991604

www.zahnklinik.de

jo.mutter@web.de

jm@zahnklinik.de

Betreff: [Fwd: WG: Energie clever nutzen!]

Von: Leonard.Stroehla
Datum: Sat, 21 Mar 2009 18:57:36 +0100
An: jo.mutter@web.de

----- Original-Nachricht -----

Betreff: WG: Energie clever nutzen!
Datum: Sat, 21 Mar 2009 12:42:41 +0100
Von: Hans Schmidt

Sehr geehrter Herr Moldan,
ich wurde von Frau Ströhla über dieses System informiert und war ebenso überrascht, weil ich bisher davon ausgegangen bin, dass es nur für die Jahresabrechnung zu Funkverbindungen kommt.

Hier tut sich eine neue Dimension von Funkbelastungen auf, und bei einem flächendeckenden Einbau und viertelstündlichem Funkkontakt zum nächsten D1-Sender wird sich die Anzahl von Mobilfunksendern in Wohngebieten drastisch erhöhen. Bei 24-stündigem Betrieb ergibt sich eine bisher nicht dagewesene Hochfrequenzbelastung, vor allem nachts!

Wir bitten Sie deshalb, uns über Ihre Messergebnisse zu informieren, damit wir eine breite Öffentlichkeit damit konfrontieren können - wir wollen die anstehenden Wahlen nutzen.

Vielen Dank im Voraus für Ihre Mithilfe,

Dr.-Ing. Hans Schmidt

Sprecher der mobilfunkkritischen Initiativen im Landkreis Bad Tölz-Wolfratshausen und Umgebung

Mitglied des Koordinationsrates des Netzwerks Risiko Mobilfunk Bayern

-----Ursprüngliche Nachricht-----

Von: Leonard.Stroehla
Gesendet: Samstag, 21. März 2009 11:55
An: hansdieterschmidt

Betreff: Energie clever nutzen!

Sehr geehrter Herr Schmidt,

die Messungen mit Dr. Moldan, gestern vor Ort, waren schockierend.

Da ist der "intelligente Stromzähler noch harmlos im Gegensatz zu den funkferngesteuerten Heizkostenverteilern. Dr. Moldan war auch betroffen, das war seine 1. Messung, er kannte diese Systeme auch nicht.

Diese funkferngesteuerten Heizkostenverteilern, senden alle 30 - 35 Sekunden, sehr breit zwischen 250 und 500 (manchmal auch mehr) Mikrowatt und das an jedem Heizkörper und am Warmwasser in Bad und Küche.

Zu dem Stromzähler meinte Dr. Moldan nur, diesen würde er sich nie einbauen lassen. Das ist leider ein Wunschdenken, denn wir werden überhaupt nicht gefragt. Ich habe mehrmals deshalb mit eon telefoniert und bekam die Auskunft, wenn dieses Pilotprojekt abgeschlossen ist, durch die gewonnenen Erkenntnisse, ev. Verbesserungen vorgenommen werden und ab 2010 per Gesetz in alle neuen Häuser eingebaut. Dann werden nach und nach alle alten Stromzähler durch diese neuen ersetzt, sowie in Schweden, da läuft das alles wunderbar. Durch den Bericht über die Energybox, bin ich überhaupt erst darauf aufmerksam geworden. Das ist unsere Zukunft!

Inzwischen beängstigt mich nicht die Technik, sondern dass niemand etwas weiß.
Renate Ströha

[<http://omega.twoday.net/search?q=Mikrowellenstrahlung>

<http://omega.twoday.net/search?q=Mikrowellensyndrom>

<http://omega.twoday.net/search?q=DECT>

<http://freepage.twoday.net/search?q=DECT>

<http://omega.twoday.net/search?q=WLAN>

<http://freepage.twoday.net/search?q=WLAN>

<http://omega.twoday.net/search?q=Joachim+Mutter>]

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3485/de_slimme_meter_wirklich_schlimm!_ervaringsberichten_uit_duitsland_%28upd%2B3rd_ext%29

WLAN: Drie ervaringsberichten uit Zwitserland
dinsdag, 03 maart 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Gezondheidsproblemen bij een lerares, een timmerman en een bakkersfamilie door draadloze routers:

Lehrerin am Rand ihrer Kräfte: Es war WLAN

Die Lehrerin einer kleinen Bergschule bekam immer stärkere Rückenschmerzen. Mit letzter Kraft schleppte sie sich durch den Unterricht bis zu den Sommerferien. Dann suchte sie Rat bei der Naturheilpraktikerin. Von dieser erfuhr sie, dass in solchen Fällen der Grund für die gesundheitlichen Probleme oft in hausinternen Funkstrahlungsquellen zu suchen ist. Tatsächlich war im Schulzimmer ein WLAN-Router ständig eingeschaltet, und dies zwei Meter hinter ihrem Rücken. Während der folgenden Ferienwochen begann sich die Lehrerin zu erholen. Zugleich wurde auf ihr Ersuchen hin die WLAN-Anlage demontiert. Das war offenbar die Ursache, denn nach Schulbeginn ging es ihr nicht etwa wieder schlechter, sondern weiterhin immer besser. Schliesslich hatte sie sogar die Kräfte, neben dem anstrengenden Schulunterricht zusätzlich die Regie beim Einstudieren einer Aufführung des Dorftheaters zu übernehmen.

WLAN und DECT-Telefon verursachen „Burnout“

Ein aktiver, tatkräftiger Schreiner (40) fühlte sich immer müder und kraftloser. Auch psychisch ging es ihm zunehmend schlechter. Schliesslich musste er mit der Arbeit aussetzen. Er dachte, nun habe er halt auch ein „Burnout“... Sein Arzt verschrieb ihm Psychopharmaka, aber die wollte er nicht nehmen. Statt dessen suchte er vor kurzem die Naturheilpraktikerin auf. Sie fragte ihn, ob er Geräte mit Funkstrahlung wie WLAN und DECT-Schnurlostelefon installiert habe. Tatsächlich hatte er beides. Er nahm die Geräte umgehend ausser Betrieb. Seine Erwartung, nun gleich wieder leistungsfähig zu sein, erfüllte sich allerdings nicht sofort. Es ist die Erfahrung der Naturheilpraktikerin, dass nach der Beseitigung der Strahlungsquellen in solchen Fällen meist erst nach vier Wochen therapeutischer Begleitung des Patienten eine klare Wende zur Besserung eintritt. Dies war auch in diesem Fall so. Jetzt (anfangs März 2009) ist der Schreiner so weit, dass er wieder in seine Berufsarbeit einsteigen kann. Er ist guten Mutes, dass seine frühere Leistungsfähigkeit zurückkehren wird.

Vater und Sohn durch WLAN geschwächt

Der Besitzer einer Bäckerei/Konditorei mit Café und Terrasse in einem Ferienort in den Bergen bekam einen schweren Husten, den er monatelang nicht los wurde. Alle vom Arzt verschriebenen Medikamente, die er einnahm, nützten nichts. Sein Sohn litt zur selben Zeit oft an Schmerzen, die sich vom Rücken bis ins Bein hinunter zogen. Beide waren über die Risiken der elektromagnetischen Strahlungsquellen aufgeklärt und hatten zunächst keine solchen Geräte installiert. Die Naturheilpraktikerin fragte den Sohn, wann er denn diese Schmerzen jeweils habe. Es ergab sich, dass sie immer bei der Arbeit am Computer begannen. Dort aber war seit einiger Zeit ein WLAN-Router in Betrieb. Der Sohn wollte den Gästen des Cafés die Möglichkeit der Internetverbindung anbieten. – Nach der Ausschaltung der WLAN-Anlage waren Vater und Sohn nach kurzer therapeutischer Arbeit bald gänzlich von Husten und

Schmerzen befreit, und so blieb es.

*Der Bürgerwelle Schweiz bekannte, erfahrene Naturheilpraktikerin
SVANAH/Naturärztin NVS, kantonally approbiert

WLAN = Wireless Local Area Network heissen die privaten oder öffentlichen Netzwerke für den drahtlosen Internet-Zugang. Der WLAN-Router (Access Point) sendet andauernd Einzelimpulse mit einer Frequenz von 10 Hertz (10 Impulse pro Sekunde), solange er eingesteckt oder eingeschaltet ist. Die Frequenz der Alpha-Gehirnwellen des Menschen beträgt 8-12 Hertz. Die WLAN-Strahlung in Wohnungen und Büros erweist sich in der Praxis immer deutlicher als eine besonders aggressive Strahlungsart. Achtung: Bei der Lieferung einer Einrichtung für DSL-Internet (Starterkit für Neukunden) gehört WLAN heute oft zur Standardausrüstung, auch wenn man den Computer nur mit Netzkabel anschliessen will. Im Lieferzustand ist die WLAN-Strahlung aktiviert! Sie muss extra deaktiviert werden (Provider anrufen).

www.buergerwelle-schweiz.org .
02.03.09

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3390/wlan_drie_ervaringsberichten_uit_zwitserland

Ervaringsbericht uit Zwitserland van een slachtoffer die niet meer weet waar naar toe te verhuizen.

maandag, 23 februari 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Leven onmogelijk gemaakt door zendmasten en DECT telefoons. Aanvallen die lijken op epilepsie, Wie stopt de catastrofe?

Hirnverletzung: Elektrosensibel!

Ich hatte eine Hirnverletzung. An meinem letzten Wohnort meldete sich dann plötzlich ein Kopfzittern. Dieses Kopfzittern wurde mit der Zunahme der DECT-Telefone in meiner Nachbarschaft immer stärker. Die Beschwerden sind im Kopf, in der Gehirngegend. Es äussert sich mit starkem Kopfzucken. Es ist anfallartig und hat Formen wie ein epileptischer Anfall.

Eine Nachbarin hatte gerade neben meinem Schlafzimmer ein DECT-Telefon. Schräg unter mir hatte ein Nachbar eine WLAN-Anlage. Das fand ein Spezialist heraus, der bei mir Messungen machte. Er liess mir grosse Abschirmtücher, mit denen wir im Schlafzimmer zwei Wände und den Boden ganz verkleideten. So konnte ich nachts besser schlafen.

Ein Jahr lang ging das einigermaßen. Dann erfuhr ich, dass in meine Umgebung eine Natel-antenne für GSM und UMTS kommen sollte. Und die Nachbarn wollten ihre DECT-Telefone immer noch nicht auswechseln.

Ich entschloss mich umzuziehen. Da die Abschirmtücher andernorts wieder gebraucht wurden, gab ich sie drei Wochen vor dem Auszug zurück. Ich dachte, so lange halte ich es schon ohne Tücher aus. Es war aber unmöglich zu schlafen. So

verlegte ich bis zum Auszug den Schlafplatz auf den Estrich unter das Dach, wo es besser ging, weil ich dort weiter von den DECT-Telefonen und der WLAN-Anlage entfernt war.

In der neuen Wohnung sind zwar die Natelantennen weit weg, aber die Nachbarn haben zum Teil wieder DECT-Telefone. Seit ich hier bin, haben meine Anfälle stark zugenommen, sodass ich im Frühjahr in die Epi-Klinik zur Abklärung musste. Leider hat man nichts herausgefunden. Jedoch meine Anfälle mit Zuckungen ohne Unterbruch während bis zu 5 Stunden werden immer stärker. Während eines Anfalls habe ich auch Herzschmerzen. Nach einem solchen Anfall fühle ich mich für einige Tage total erschöpft. Mittlerweile kann ich nicht mehr alleine sein, wenn ich diese Anfälle habe. Kleinere Anfälle, die ich ca. drei- bis viermal pro Woche habe, die kann ich gut alleine durchstehen. Weitere Beschwerden sind starkes Augenbrennen, Gleichgewichtsstörungen, starkes Druckgefühl im Kopf, Ohrenpfeifen, Schlafstörungen.

Wenn ich Zug oder Bus fahre, oder in Zonen mit Antennen gehe, leide ich besonders. Ich darf nicht lange in solchen Zonen sein. Ich habe grosse Probleme mit Natelantennen. Ich merke jede Natelantenne. Da eine Natelantenne 300 – 400 m strahlt, merke ich das gleich am Anfang, wenn ich in der Zone bin. Ich fühle einen starken Druck zwischen den Augenbrauen, in der Mitte der Stirn. Je mehr ich mich der Antenne nähere, um so stärker wird der Druck. Ich bekomme auch taube Arme und Beine. Bin ich für längere Zeit in einer solchen verseuchten Zone, kann ich auch nicht mehr gerade gehen, ich schwanke leicht.

Letzten Sommer war ich auf einem Bauernhof ohne Strahlung für ca. 3 Wochen. In dieser Zeit hatte ich absolut kein Zittern im Körper. Ich fühlte mich so fit und stark wie schon lange nicht mehr.

Für mich ist das Beweis genug, dass es mit dem Elektrosmog zu tun hat. Das ist kein Leben mehr. Jedesmal wenn ich in die Stadt muss und Zug oder Bus fahre, habe ich dieses Problem, noch stärker als in der Wohnung.

Es muss etwas getan werden. Wir brauchen jede Stimme, die ihre Beschwerden der Öffentlichkeit preisgibt. Nur so können wir diese Katastrophe stoppen.

Rosa Hasler, Mönchaltorf
(Herbst 2008)

Bron: www.buurgerwelle-schweiz.org
21.02.09

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3366/ervaringsbericht_uit_zwitserland_van_een_slachtoffer_die_niet_meer_weet_waar_naar_toe_te_verhuizen.

Ervaringsbericht uit Italië: Electrohypersensitivity. (Rapport in het Engels)
donderdag, 19 februari 2009 - Dossier: Appellen en oproepen van artsen en wetenschappers

Bericht uit Italië (in het Engels) over een 48 jarige dame uit Toscane die zelfdoding uitvoerde na buitengewoon overgevoelig geworden te zijn voor Elektromagnetische Velden, mogelijk door de aanwezigheid van metaalprothesen in haar lichaam.

Het bericht is geschreven door de voorzitter van de Italiaanse EHS (Electro Hypersensitivity) vereniging, zie het bijgevoegde PDF.

[Bekijk het PDF bestand](#)

[Electromagnetic Hypersensitivity \(EHS\): Desperation for a Denied Illness](#)

Pistoia, 15th February 2009 – During the night between 14th and 15th February a 48-year old lady, M. from Pistoia in Tuscany, committed suicide because exasperated by a complex disabling condition.

She had a motor disability and a few months ago she started to be extremely reactive to electromagnetic fields and chemicals so she had lost her autonomy and she also suffered for the isolation caused by these sensitivities. The help of friendly people and of patients-organizations was not enough to give her confidence in the future.

M. had a burning sensation in the head and throughout the body, tinnitus in the ears, a feeling of suffocation when she was in contact with a freshly washed fabric or near a computer, a phone or electrical. She could not even use the phone because it caused her headache. These are all very common symptoms for those suffering from Electromagnetic Hypersensitivity (EHS), a condition that, according to medical estimates, affects from 1 to 8% of the population.

M. was in contact with the Association for Chronic Toxic and/or Environmental Injury (AMICA) and the Association of Italian Electro-Hypersensitive people (AIE), which have been trying for months to help the lady as much as possible and had provided scientific evidence to bring to her doctors.

"We know that she had plans to move to the mountains, away from phones, masts and power lines", Silvia Bigeschi, Vice President and Head of AMICA Tuscany comments.

The lady started to react to electromagnetic fields since last April, shortly after a therapy with electromagnetic stimulation, and she wondered if this could be the cause of her deterioration.

"M. had metal plates in her body that may increase the absorption of electromagnetic fields up to hundreds of times and, according to some scientific studies (Irvine No 2004), these represent a risk factor for EHS", said Anna Zucchero, physician and President of Associazione Italiana Electro.

"The ICNIRP guidelines (International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection) does not specify limits to ensure safety for the population with metal prostheses and we are still waiting, since 10 years ago, that the CENELEC (European Committee for Electrotechnical Standardization) determines limits of exposure for these subjects", Dr. Zucchero adds.

"Many scientists complain that the current standards do not protect the health of citizens and the European Parliament has recommended last September to review the limits for exposure to electromagnetic fields of ICNIRP precisely because the emergence of diseases like the EHS and MCS", Francesca Romana Orlando, Vice President of AMICA, comments.

EHS is a recognized disability in Sweden, where there are initiative to overcome "electric barriers" and, similarly, in the United States and in Germany, Multiple Chemical Sensitivity is recognized as a physical disability by several administrations. A few months ago the first village for EHS was created in France:

www.zoneblanche.fr

According to international associations, such as www.next-up.org or www.microwavenews.com, the non-recognition of this condition worldwide is attributable to the heavy conflict of interests of the leader of the WHO group of study about electromagnetic fields.

A.M.I.C.A. and A.I.E. believe that the silence of the institutions and their failure in protecting who is suffering from Multiple Chemical Sensitivity and

Electrosensitivity might be a real crime and the two organization are considering to take legal action.

"The only investment by the Ministry of Health to the Istituto Superiore di Sanità (the scientific arm of the Ministry) is used for a study about the change the perception of the risk from electromagnetic fields (project CAMELET); this is contrary to the provisions of the law suggesting the need for studies about the health impact", the President of the Italian EHS complains.

"M. loved the truth, the intellectual honesty and the social commitment: we invite everyone to listen to what she is telling us with her death in order to avoid to others the same suffering she had", Dr. Zuccherò says.

Press contacts:

Silvia Bigeschi

Vice President of A.M.I.C.A.

P.O. Box 3131 - 00121 Roma

amica@infoamica.it - www.infoamica.it

Tel. 0039.0572-767884

Anna Zuccherò, MD

President of the Associazione Italiana Elettrosensibili

via Cadorna n°5 35123 Padova

presidente@elettrosensibili.it - www.elettrosensibili.it

Tel. 0039.041.908951

Informant: Martin Weatherall

[<http://omega.twoday.net/search?q=sensibility>

<http://omega.twoday.net/search?q=EHS>

<http://omega.twoday.net/search?q=electromagnetic+fields>

<http://omega.twoday.net/search?q=ICNIRP>

<http://omega.twoday.net/search?q=guidelines>

<http://omega.twoday.net/search?q=World+Health+Organization>]

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3356/ervaringsbericht_uit_itali%C3%AB_elctrohypersensitivity._%28rapport_in_het_engels%29

Evaringsverhaal Nederlandse wetenschapper met schokkende conclusie. (Upd)
donderdag, 22 juli 2010 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Oorspronkelijk geplaatst 18 juni 2010, laatst gewijzigd commentaar 22 juni 2010,
last update 22 juli 2010

Stopumts ontving onderstaand ervaringsverhaal van een Nederlandse klinisch psycholoog, extreem elektrogevoelig geworden na verblijf in de omgeving van zendmasten voor mobiele telefonie.

Na lezing van dit schokkend relaas, over omstandigheden waaronder veel slachtoffers lijden die zich daardoor zelfs niet meer kunnen verweren, moeten medewerkers van Antennebureau, Kennisplatform en Gezondheidsraad toch bij zichzelf te rade gaan welke ethische normen zij nog kunnen overschrijden bij voortzetting van hun "niets aan de hand" propaganda waarbij zij de nadruk leggen op cognitieve therapie voor de slachtoffers om van een (door de Gezondheidsraad bedacht) perceptie probleem af te komen.

Geachte redactie,

Hierbij wil ik melden wat me sinds 2004 is overkomen. We hebben in dat jaar een

huis gekocht in het oosten van het land. Hoewel we bij de aankoop daarvan de GSM mast (op 300 meter afstand) en de andere mast (ook op 300 meter afstand, met wat later bleek: o.a. 2 radio FM zenders, wifi lan, semafoon, en GSM) hebben waargenomen, hebben we dit absoluut niet gezien als een belemmering om het huis te kopen. Hier volgt een verslag van wat er in de periode daarna is gevolgd.

Juli 2004: We verhuizen vanuit het westen van het land naar het oosten. Ik richt met succes mijn psychotherapeutische praktijk weer in, en word lid van een aantal plaatselijke besturen.

December 2004: Toenemende vermoeidheid

Februari 2005: Rood worden van de huid en warmtesensaties in het gezicht en lichaam. Vermoeidheid.

Medio april 2005: Weken lang zeer ernstige gewrichtsklachten (zowel grote als kleine gewrichten). De gewrichten kraken en knakken bij elke beweging. Nog steeds: heel erg warm. Huidklachten: onderhuidse pukkels, kleine rode pukkeltjes op voorhoofd en wang, rode en schrijnende vlekken in het gezicht.

6 mei 2005: Voor de gewrichtspijn de huisarts geraadpleegd. Bloed nagekeken: alles o.k.

Medio mei 2005: slaapstoornissen en ernstige vermoeidheid. Wakker rond 3 uur. Niet meer in staat om door te slapen. Huidklachten blijven. Ernstige zwelling van oogleden en gezicht. De warmte sensaties blijven doorgaan.

Juni en juli 2005: Buitensporig moe en duizelig. Steeds meer last van stoornissen in het korte termijn geheugen en licht afatische symptomen. Ook treden concentratie stoornissen op. Verder: druk en pijn boven in het hoofd (vooral links), geknars in het hoofd, snerpemde felle fluittonen, gezoem, en een soort 'pijn' in het hoofd. Dat laatste is met niets te vergelijken wat ik ken en ik krimp er van in elkaar. Ernstige maag en darm stoornissen. Heftige evenwichtsstoornissen waardoor ik, als ik van de ene kant van de kamer naar de andere wil komen over de grond kruip. In de laatste weken van juni kan ik alleen nog maar in bed liggen. In tegenstelling tot de eerdere 'warmteaanvallen' ben ik nu ontzettend koud en kan mezelf niet meer warm houden, zelfs niet onder drie dekbedden en kruiken.

24 juli 2005: Zeer goede vriend en collega op bezoek. Hij raadt me dringend aan een internist te bezoeken, omdat ik er, volgens hem nog nooit zo slecht heb uitgezien.

26 juli 2005: naar tandarts: een acute ontsteking onder een van mijn kronen.

1 augustus 2005: bezoek aan internist. Vele bloed- en urine testen. Bloeddruk: 120/90. Alles blijkt o.k.

9 augustus t/m 12 augustus 2005: verblijf in bossen in Duitsland: ik knap op, de symptomen worden minder. De huid wordt rustiger. Langzaam maar zeker begin ik steeds meer te vermoeden dat het in de buurt van ons huis niet o.k. is. De zendmasten?

Eind augustus, begin september 2005: de symptomen breiden zich uit met onwillekeurig heftig schudden en spierspasmen van hoofd, romp en armen. Duizelig, het evenwicht is weg. Geen beweging is meer vanzelfsprekend omdat ik me niet meer kan oriënteren in de ruimte: bij elke beweging moet ik mezelf opnieuw in de ruimte

'bepalen'. Druk en geknars in het hoofd. Voortdurend snerpend gefluit en herrie in mijn oren. Gezichtspieren zijn stijf. Gezicht, mond en ogenleden zijn opgezet, de ogen staan flauw.

Bevriend arts adviseert om naar de neuroloog te gaan. Ook bivakkeren we steeds vaker in een weiland ver buiten ons huis. De ergste symptomen verdwijnen dan. Eenmaal terug in huis komt alles terug.

9 september 2005: Telefonisch contact met internist. Om elke 'lichamelijke' oorzaak (zoals een hersentumor) uit te sluiten (voordat we het huis zouden moeten verkopen), stuurt ze een afspraak aan met een neurologe eind oktober 2005.

Eerste twee weken september: ik ben zwerver in ons huis geworden. Overal liggen matrassen in de hoop ergens toch in slaap te kunnen vallen. Kan steeds minder tegen zaken als dimmers, trafo's, ringleiding enz.. Daarmee is het moeilijk geworden mijn moeder (90 jaar) en haar zus (93 jaar) in de bejaardenflats te bezoeken. Bij onze kinderen in de 'grote' stad kan ik al helemaal niet meer komen.

20 september tot 23 september: naar Duitsland naar een natuurpark. Slaap daar de eerste nacht onafgebroken 12 uur en vervolgens 10 uur. Knap weer op.

24 september 2005: Thuis weer onderuit. Zelfde symptomen als daarvoor. We weten nu nagenoeg zeker dat mijn conditie te maken moet hebben met de toestand rondom ons huis. Maar we wachten op de uitslag van het neurologisch onderzoek voor we besluiten het huis te verkopen.

oktober 2005:

Desoriëntatie neemt toe: bijv. 's avonds, komend van een vergadering in mijn eigen dorp (die voor mij in het tuinhuisje is gehouden) weet ik desondanks de weg niet meer naar huis. Neem de verkeerde afslag en beland in een dorp verderop. Uiteindelijk rijd ik een sloot in.

Verder verloop: De neurologe vond in oktober 2005 geen afwijkingen (MRI). EEG was onrustig, maar niet afwijkend. Geen parkinson en geen epilepsie. Verder concludeert de neuroloog dat er ontregelingen zijn op subcorticaal niveau.

De klachten gingen helaas niet over. In november 2005 werd er in het dorp waar we woonden C2000 (tetra) geïnstalleerd, en daarmee werd het erger.

In maart 2006 was ik zo ziek, dat we een huisje op het platteland hebben gehuurd. We hebben vervolgens twee jaar in drie huisjes gewoond. Bij de eerste twee huisjes, waar we een half jaar zijn geweest, was er geen telefoon en t.v., m.a.w. geen communicatie meer met de buitenwereld (gsm kon ik zélf niet meer gebruiken). Ik kon niet meer bij mensen in huis zijn (vanwege allerlei systemen in hun huis: dimmers, wifi, trafo's, spaarlampen etc..) geen boodschappen meer in het dorp doen. Ik kon zelfs niet meer bij mijn eigen huisarts komen, omdat zij inmiddels in een gebouw was gevestigd, waar allerlei moderne elektronische zaken waren aangebracht.

In ons eigen huis ben ik niet meer terug geweest, niet om te slapen of te werken (dat huis is in het derde kwartaal van 2007 verkocht; en in mei 2008 hebben we een huis kunnen kopen in het noorden van het land). Ik ben langzaam opgeknapt, beginnend bij het twee jaar verblijf in de huisjes op het platteland en sinds twee jaar in ons nieuwe huis in het Noorden. Helaas kan ik nog steeds niet bij mensen in ons nieuwe dorp op bezoek, laat staan een concert bijwonen, een museum bezoeken of -en dat

is pijnlijk - mijn kinderen, familie of vrienden opzoeken. We hebben ons huis laten aanpassen zodat de elektro-belasting minimaal is. Maar mijn gevoeligheid blijft en die treedt onverminderd op bij een zekere mate van elektro (magnetische) velden.

Ik denk dat het niet eenvoudig is om zich te realiseren hóe sociaal isolerend een aandoening als deze is. En dan spreek ik nog niet eens over wat het betekent voor mijn echtgenoot, mijn kinderen, mijn moeder (die gestorven is zonder dat ik bij haar kon zijn; evenals mijn peettante), mijn familie en vrienden. De onmacht die hen overvalt, omdat ze het ook niet kunnen oplossen, is pijnlijk voor hen en pijnlijk voor mij om aan te zien.

Mijn eens zo actieve leven (o.a. vele reizen in het kader van mijn werk, voor o.a. Buitenlandse Zaken, de Wereld Gezondheid Organisatie, Unesco) is voorbij. De vanzelfsprekende mogelijkheid om overal te kunnen komen waar ik wilde komen, het onderhouden van allerlei sociale- en werk contacten (gelukkig zijn er in de familie/vriendenkring mensen die steeds de moeite nemen om óns bezoeken), is nu al zes jaar tot stilstand gekomen.

En de consequenties van het, voor deze tijd, niet te bevatten sociale isolement dat er het gevolg van is, is van een omvang die, in deze huidige tijd (in onze westerse wereld) eigenlijk niet meer is voor te stellen en uit te leggen. Mensen die er naar luisteren zeggen in een zeker ongeloof: maar dan kun je nergens meer komen... en dat is dus precies wat het is!

Verder zwerft aan de rand van mijn bewustzijn het volgende: Hoe moet het verder? Hoe moet het als mijn echtgenoot of mijn kinderen me écht nodig hebben? Als ze in een ziekenhuis belanden.... ? of als ze gaan trouwen, als er kleinkinderen komen? Hoe moet het als je zélf naar een ziekenhuis moet? Of naar een bejaardenflat of verpleegtehuis?

Op de financiële consequenties wil ik niet te diep ingaan. Wij zijn in de gelukkige positie dat we ons voorlopig hebben kunnen 'redden'. Maar voor velen met deze aandoening is dat niet weggelegd en die moeten blijven waar ze zijn, met alle negatieve gevolgen van dien.

Als wetenschapper heb ik me verdiept in de onderzoeken over de (correlatie tussen) elektro (magnetische) velden en gezondheid. Ook heb ik kennis genomen van de voorzorgsmaatregelen die in de landen rondom ons op dit moment worden voorgenomen of worden toegepast. Dit laatste om de mogelijke consequenties voor gezondheid van de 'man made' elektro (magnetische) velden te verminderen.

Een en ander met zorg bestudeerd hebbend ben ik geschokt door het feit dat onze Gezondheidsraad en/of daarmee onze Overheid de houding blijft aannemen dat er niets aan de hand kán zijn en dat mensen met problemen zoals de mijne "verkeerd attribueren" m.a.w. een perceptie probleem zouden hebben, waardoor wij ten onrechte onze symptomen toeschrijven aan elektromagnetische velden. Met deze opvatting rechtvaardigen zij - en naar mijn mening zeer ten onrechte-, dat ze daarmee het voorzorgsbeginsel niet hoeven toe te passen.

In feite -en die conclusie is buitengewoon wrang- lijkt het er op, dat wij als elektrogevoelige mensen niet mogen bestaan. We lijken een bedreiging te vormen voor mogelijk grote financiële belangen en moeten dus als zodanig worden "weggeredeneerd".

Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4842/ervaringsverhaal_nederlandse_wetenschapper_met_schokkende_conclusie._%28upd%29

Nederlandse wetenschapper publiceert zijn ervaringsverhaal op Computable.
dinsdag, 13 april 2010 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

In de discussie op Computable naar aanleiding van het opstappen van o.a. Stopumts uit de klankbordgroep van het Kennisplatform EMV schrijft een gepromoveerde ingenieur over zijn ervaringen en gezondheidsklachten door electrosmog:

Bron: Computable 12 april 2010

Ik ben gepromoveerd (dr.ir.) in de elektrotechniek, en werkte bij een elektronicagigant in het zuiden aan geïntegreerde circuits (chips) voor de nieuwste generatie mobiele telefoons (LTE). Ik had vanaf 1995 een mobiele telefoon, en daarna de eerste UMTS smartphones, Wii, alles. Ik werkte met uitzicht op een zendmast en naast een Wi-Fi accesspoint. Totdat ik ziek werd. Dat begon zo'n drie jaar geleden. Eerst was het hoofdpijn als ik naast de WiFi router zat. Daarna vermoeidheid, hoofdpijn, misselijkheid, en concentratieproblemen. Op de ene locatie wel en op de andere locatie niet. Ook extreem last van hooikoorts.

Ik kreeg dezelfde klachten vervolgens ook bij het werken aan mijn laptop, en zelfs bij gewone computermonitors! In de slechtste periode voelde ik een soort speldeprikken, als ik in het donker naar huis reed, telkens op dezelfde locatie, schreef de kilometerpaaltjes op en overdag bleek dat daar een zendmast langs de weg stond of zelfs een hoogspanningsleiding over de weg liep. Je kunt je wellicht voorstellen dat het me maanden heeft gekost voordat ik dat zelf durfde te geloven.

Het is heel grillig, hangt af van je lichamelijke conditie (sporten, ontspannen helpt) en de gevoeligheid varieert van dag tot dag. Het lijkt een soort stressverhogende factor te zijn.

Het is nu veel beter geworden door het vermijden van de Wi-Fi, DECT, zendmasten (maar dat is zo goed als onmogelijk). Concentratie is weer veel beter. Kwetsbaarheid blijft echter en ik kom er vooralsnog niet meer helemaal vanaf. Vandaag de dag voel ik de dingen niet meer acuut (tijdsschaal is trager geworden) maar zijn de effecten er nog wel (vaak lichte hoofdpijn), effect op algehele vermoeidheid. De allergie (hooikoorts) is weg!

Volgens de ARBO-arts is er 'geen medisch substraat', er is dus 'geen sprake van een ziekte'. Met andere woorden: 'dit bestaat niet meneer'.

Voor het originele bericht zie de reactie van Dr. Ir. David op het artikel in computable:

www.computable.nl/artikel/ict_topics/infrastructuur/3316858/2379248/elektrogeveligen-stappen-uit-overleg.html?utm_campaign=rss#3318311 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4664/nederlandse_wetenschapper_publiceert_zijn_ervaringsverhaal_op_computable.

Zweden: De man die allergisch was voor radiogolven. (Upd. + 2nd ext.)
donderdag, 11 maart 2010 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Gepubliceerd 24 febr. 2010, laatste wijziging 11 maart 2010

Update in verband met de stortvloed aan reacties op het originele artikel in Popular Science. Zeer veel mensen schrijven onder hun eigen naam over hun eigen ervaringen, daarnaast ook (betaalde?) anonieme bijdragen van zogenaamde deskundigen (van Big Telecom?) die de slachtoffers met dezelfde argumenten als de Nederlandse Gezondheidsraad naar de cognitieve therapie proberen te verwijzen, zo niet erger.

Oorspronkelijk bericht van 24 febr. 2010:

Al in 1993 publiceerde Ericsson een rapport onder de titel "Hypersensitivity in the Workplace". Toen al was men er intern van op de hoogte dat *sommige* mensen van *sommige* elektromagnetische velden ziek worden, zoals Per Segerbäck, top-ingenieur bij Ericsson.

Zijn ervaringsverhaal is een must voor de auteurs van het [Kennisbericht elektrogevoeligheid](#):

Bron: Popular Science 14 febr. 2010

Per Segerbäck lives in a modest cottage in a nature reserve some 75 miles northeast of Stockholm. Wolves, moose and brown bears roam freely past his front door. He keeps limited human company, because human technology makes him physically ill. How ill? On a walk last summer, he ran into one of his few neighbors, a man who lives in a cottage about 100 yards away. During their chat, the man's cellphone rang, and Segerbäck, 54, was overcome by nausea. Within seconds, he was unconscious.

Segerbäck suffers from electro-hypersensitivity (EHS), which means he has severe physical reactions to the electromagnetic radiation produced by common consumer technologies, such as computers, televisions and cellphones. Symptoms range from burning or tingling sensations on the skin to dizziness, nausea, headaches, sleep disturbance and memory loss. In extreme cases like Segerbäck's, breathing problems, heart palpitations and loss of consciousness can result.

Segerbäck was once an elite telecommunications engineer. He worked for Ellemtel, a division of the Swedish telecom giant Ericsson, for more than 20 years, leading an engineering group that designed advanced integrated circuits for prototype telecommunication systems. He used the newest and most advanced computer and telecom equipment available, the kind of stuff only Ericsson and the Swedish military had access to. He was, as a result, up to his eyeballs in a non-ionizing radiation bath, from computers, fluorescent lights and the telecom antenna located right outside his window.

He noticed his first symptoms—dizziness, nausea, headaches, burning sensations and red blotches on his skin—in the late 1980s, a decade into his telecommunications research work. All but two of the 20 or so

other members of his group reported similar symptoms, he says, although his were by far the most severe. His EHS worsened and now, he says, even radar from low-flying aircraft can set it off. Segerbäck is convinced that the perfect storm of EMFs in his office, combined with potentially toxic fumes from his brand-new computer, were responsible for his condition. "The company doctors didn't understand what was going on," he says.

Agne Fredriksson, who managed Segerbäck's group at Ellemtel and retired from Ericsson in 2006, says a commonly reported symptom was "a feeling of heat in the face," which everyone attributed to the new computer workstations. When members of Segerbäck's group started calling in sick and people from other departments began reporting similar symptoms, Fredriksson recalls, "that's when we started to look into what could be done about it. There was a lot of worry from the groups in which people reported the most symptoms."

A new office space was created for the worst-affected employees; about half a dozen people shared this fully shielded room. Others switched to different computer workstations, while others managed by spending less time in front of their screens. No one had ever encountered anything like it before. "Why are we so special?" Fredriksson remembers wondering. He later learned that other companies faced similar situations at the time, although that information remained internal.

Ericsson went to great lengths to keep Segerbäck, a key member of the firm's design team, on the job. In the early 1990s, the company installed metal shields around his bedroom and study at home so he could sleep and work without radiation exposure. To enable him to go outside, medical authorities gave Segerbäck an EMF-resistant suit like the ones worn by engineers working in close proximity to live telecom towers and high-voltage power lines. The firm even modified a Volvo so he could travel safely to and from work. His commutes ended when cellphone towers began to spring up around Stockholm in the mid-1990s, eventually forcing his retreat to the woods.

In 1993 Ericsson produced a report, "Hypersensitivity in the Workplace," about what happened at Segerbäck's lab. In the foreword, Ellemtel's vice president Örjan Mattsson and administrative chief Torbjörn Johnson wrote: "A new problem in the work environment has appeared: hypersensitivity. When dealing with traditional occupational injury, as a rule you can establish a cause and effect relationship. Not so with regard to hypersensitivity. When the first serious cases occurred at Ellemtel at the end of the 1980s, we were not prepared. Soon, we came to look upon hypersensitivity as a serious threat to the company business. . . . We started wondering if we were faced with a modern-day scourge."

THE DISCONNECTED LIFE

Segerbäck is convinced that cellphones are dangerous. "I'm an engineer, and even I don't know how to design a phone that doesn't affect health," he says. Radiation limits "are all based on thermal effects, and that's wrong." In the early stages of his condition, Segerbäck was still able to lead a fairly normal life. His daughter, Anna,

was just a child when he became ill. She used to run ahead of him at home switching off all the lights in every room before he entered. It is everyday family life that Segerbäck misses the most, something as simple as the chat and laughter on the morning drive to school.

Today he cooks all his meals on a wood-burning stove. The fireplace is his only source of heat. He has electric lights, a phone and a computer, but their power source—a 12-volt battery—is buried in an underground cellar about 30 yards from his house, far enough away that the EMFs can't reach him. His computer and his mouse are both surrounded by metal plates so no radiation escapes. His neighbors all know about his condition and (with occasional, painful exceptions) know not to carry cellphones near his house.

Segerbäck is surprisingly sanguine about his situation. "Of course it's a very sad thing that happened to me," he says, "but it can only be regarded as an accident. I am a positive person, from a line of very stubborn people able to survive under tough conditions." He is determined, in his affable, soft-spoken way, to gain greater recognition and greater credibility for EHS. Not by banning cellphones—he's still too much a telecom engineer for that—but by somehow making cellphones safer. In fact, he even takes some responsibility for being part of an industry that designed devices he now believes are hazardous to people's health. "Guys like me were so far ahead of society," he says. "We didn't know medicine. We didn't think what we were developing could harm anyone. It's hard to admit we've been wrong for so long."

Voor het volledige artikel (4 pagina's met foto's) en de stortvloed aan reacties zie: www.popsci.com/science/article/2010-02/disconnected .

Opm. Stopumts:

Als Ericsson al in 1993 wist wat elektromagnetische velden bij een topmedewerker kon aanrichten, hadden ze dan niet kunnen bedenken dat er nog veel meer slachtoffers zouden vallen als miljarden mensen met een hoogfrequent zender aan hun hoofd zouden gaan rondlopen?

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4535/zweden_de_man_die_allergisch_wa_s_voor_radiogolven._%28upd._%2B_2nd_ext.%29

Een grappig verhaal, als het niet zo ernstig zou zijn.

maandag, 27 oktober 2008 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

De schrijver, Örjan Hallberg, is in Zweden een bekend wetenschapper met een eigen onafhankelijk onderzoeksbureau gespecialiseerd in epidemiologische verhandelingen mbt mobiele telefonie. (Een van zijn bekendste publicaties: "Say the countryside goodbye when even healthy people die").

A mobile cancer story

A year ago I attended the funeral of a young relative. He died from a brain tumor in the left side of his head. I heard that he used to talk regularly in his cell phone while driving around in the forests up north in Sweden. The output power inside a car is most of the time at the highest level, especially in the countryside where the distance to base stations generally are greater than in city regions. With the right hand on the steering wheel and the left hand at your left ear it is not surprising that the tumor developed where it did.

About half a year later I took a coffee break in a restaurant during a bus travel up north. I happened to be seated next to a gentleman who was driving a car from north to Stockholm. Then he was going to bring another car back up from Stockholm. He had been transporting cars like that for many years but quite recently he had been hit by a brain tumor that now successfully had been removed. He felt quite happy and was back to normal business again.

- Do you speak a lot in your cell phone while driving? I asked.

- Yes, I always keep a good contact with my bosses and customers to know exactly where to deliver the cars, he answered.

- So, I guess your tumor was located in your left side of the brain, I said.

- No, it was on the right side, he answered.

- Odd, I said, most drivers use their right hand for steering and their left hand to hold their mobile phone. You seem to be an exception to that rule.

The gentleman was silent for a couple of seconds, and then he said:

- But I hold my phone like this!

And he showed me how he placed the mobile phone close to his right ear while holding it in his left hand across his chest. The left ear had already since long become damaged and he could not hear so well.

Örjan Hallberg

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2961/een_grappig_verhaal_als_het_niet_zo_ernstig_zou_zijn.

Natuurkundige krijgt last van tinnitus (oorsuizingen)

vrijdag, 13 juni 2008 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Overgenomen van MastVictims.org

I'm a Ph.D. physics researcher who applies physics to biology. My research is cited in textbooks, and in 2003, I served on a committee of the World Health Organization in Geneva, Switzerland, trying to prevent epidemics. About that time, in my early 40s, I started having dull headaches every afternoon at work. By 2005 I had trouble concentrating at the computer, when my ears would ring. I came home from work exhausted, yet had terrible trouble sleeping. By the end of 2006, my ears always rang. I had trouble remembering colleagues' names and following technical conversations. After two or three hours of sleep I'd be wide awake, but still exhausted. My face became contorted. The doctors said the ringing was caused by nerve damage, and they confirmed my memory problems, but knew of no cures. Then, I noticed that my ears rang louder upstairs. One night, approaching bed, I remembered being told that having electronics near the headboard is unhealthy. I unplugged my clock radio, hoping. The ringing didn't change, but within seconds, a muscle in my face that I had not been aware of suddenly relaxed. I began sleeping

better as I unplugged more and more of our computer gear, digital surround sound and electronically enhanced appliances. Our daughter, then in pre-school, also began sleeping straight through the night! Fixing a wiring error in the house helped me further, and a sense of well-being returned. The ear ringing was gone sometimes, but turning on a dimmer switch could start it again. Also, it would get suddenly louder seconds after I drove near certain cell-phone towers. I questioned whether this effect might be psychological, but found it could happen with towers not in view. Some towers were so well disguised that I only confirmed their presence later using a microwave meter.

The microwaves produced by cell phones, towers and Wi-Fi networks are millions of times stronger than the microwaves emitted by the sun and stars. The visible and UV light from the sun contains more energy, but our bodies have defense and repair mechanisms to cope with that. We have no natural defenses against microwaves. I realized that the slight sensation I got in my head when using a cell phone or our cordless could be a danger sign. I decided to stop using all microwave-based devices. Now if I pay attention and limit my exposure to all electromagnetic fields, including Wi-Fi wireless internet, my memory recovers, my mind is clear, and I sleep well, with only occasional ringing in my ears. If I go somewhere far away from electricity and microwave transmitters for a day, my ears don't ring, and I feel great again. I know other people, including kids, with chronic headaches, ear ringing and sleep disturbances. Some have tried turning off their Wi-Fi and had remarkable improvements. As a scientist who cares about public health, I'm disturbed to realize that the regulations meant to protect us from over-exposure to microwave radiation are completely inadequate and based on faulty assumptions. Research clearly demonstrates negative health effects, from behavior changes to devastating incurable diseases, caused by microwave and other electromagnetic exposure well below the current limits. It's time we paid attention to this research, much of which has been buried in the literature for years or even decades. We must stop accepting our declining neurological health as a normal part of modern life, and we must not allow decades of harm as happened with asbestos, DDT, tobacco and trans fats. Those interested to learn more can find an index of hundreds of studies at www.electricwords.emfacts.com and other links at www.whyfry.org . William J. Bruno, Ph.D., is a research scientist living in Santa Fe.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2609/natuurkundige_krijgt_last_van_tinnitus_%28oorsuizingen%29

Wetenschappers monddood gemaakt
woensdag, 28 maart 2007 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

„Wissenschaftler mundtot gemacht“

www.echo-online.de/suedhessen/template_detail.php3?id=446859

Mobiele telefonie: Dr. Wolfram Haas is ervan overtuigd dat mensen ziek worden van electrosmog. Probleem is dat de reguliere geneeskunst het niet aan kan tonen.

KIRSCHHAUSEN. Dr. Wolfram Haas was internist voordat hij zich zo'n zeven jaar geleden ging interesseren voor de geneeskunst die zich bezig houdt met de informatie- en energie-overdracht binnen de cel (Informations- c.q. Quantenmedizin). Afgelopen maandagavond hield de arts een spreekbeurt in het kader van een informatiebijeenkomst "Mobiele telefonie en gezondheidsrisico's" in Kirchhausen.

Iedere zieke cel heeft volgens de arts een tekort aan energie. Dit leidt tot energietekorten bij het orgaan en uiteindelijk van het hele lichaam. Het doel is om de cel weer te helpen aan haar natuurlijke energieniveau.

Het functioneren van het hele lichaam is slechts dan gewaarborgd als de noodzakelijke bio-electromagnetische processen niet gestoord worden. En dat is precies de reden waarom steeds meer mensen door electrosmog ziek worden. Als de onderlinge communicatie tussen de cellen gestoord wordt door invloeden van buitenaf (zoals zendmasten voor mobiele telefonie) dan kan ook het energietransport verstoord worden.

De reguliere geneeskunst grijpt pas in als de ziekte al volledig ontwikkeld is, dus aan het einde van de keten der oorzaken. Als voorbeeld noemde Haas een hartaanval, veroorzaakt door aderverkalking. Er wordt pas ingegrepen "als het kind al in de sloot gelopen is".

De informatiegeneeskunde begint echter bij de eerste schakel van de keten van oorzaken. Als de signaalverwerking binnen de cel weer natuurlijk verloopt, kan de cel en daarmee het organisme weer gezond worden. Een dergelijk gevoelig systeem zoals dat binnen een cel bestaat wordt gemakkelijk verstoord door externe kunstmatige elektromagnetische velden. De internist sprak over een buitengewoon complexe materie: "ik sta hier nog maar aan het begin".

Het verraderlijke van de ziekteverschijnselen die door electrosmog veroorzaakt worden is dat het sluipenderwijs gebeurt. Als je onmiddellijk ziek zou worden nadat je een paar minuten met je mobieltje gebeld had, dan zouden veel meer mensen op deze gevaren reageren en kritische vragen stellen bij deze moderne technologie. Haas had scherpe kritiek op de pogingen om wetenschappers monddood te maken, die onderzoeken hadden verricht naar de gevaren van electrosmog. Zo zouden hoogleraren in het verleden ontslagen en instituten in brand gestoken zijn zoals in 1996 in Heidelberg.

Uit nieuwste studies zou men zeer verontrustende aanwijzingen kunnen ontnemen maar geen kinderarts die zo'n studie, waarbij gewezen wordt op het verband tussen electrosmog en ziekte, onder ogen krijgt. En daarbij gaat het niet "slechts" om slaapproblemen of ADHD maar ook om ernstiger ziekten zoals leukemie.

Haas spreekt overigens uit eigen ervaring zoals hij het publiek op de informatiebijeenkomst in Kirchhausen toevertrouwde. Hij kreeg zelf EHS (Electrical hypersensitivity) hetgeen zich uitte in zware hartritmestoringen.

Ook geraadpleegde specialisten konden geen oorzaak ontdekken. Uiteindelijk had hij vastgesteld dat de symptomen steeds 's-nachts optraden. Bovendien kreeg hij in de loop der tijd ook tinnitus. Een telefoontje met prof. Wilhelm van de kliniek voor hoofdaandoeningen in Frankfurt had hem op het spoor gezet van de oplossing van al zijn problemen.

Prof. Wilhelm wees hem op electrosmog als mogelijk oorzaak. Onmiddellijk stopte Haas met het gebruik van zijn mobieltje en na een half jaar ging het hem al een stuk beter.

De medicus verwees naar een proef van het Universitair Medisch Centrum in Milaan. Daar werd onder een operatie bij een patiënt gedurende twee minuten een in werking

zijn mobieltje bij de blootliggende gehoorzenuw gehouden. Metingen wezen uit dat het 8 minuten duurde voordat de prikkelgeleidingsnelheid van de zenuw zich weer genormaliseerd had.

Wetenschappers uit Londen kwamen tot vergelijkbare resultaten toen zij onderzochten wat er gebeurt met het EEG gedurende een telefoongesprek van twee minuten. Na het telefoontje was het EEG zwaar pathologisch geweest en bij enkele proefpersonen had het nog zeven dagen geduurd voordat het EEG zich weer genormaliseerd had. Haas: "Dat deed voor mij de deur dicht".

Vanaf dat moment heeft hij in zijn eigen praktijk bij patiënten ziektebeelden gezien die hij plotseling in het juiste verband kon brengen. Hij heeft (veldsterkte)metingen laten doen bij woningen en arbeidsplaatsen. "Voor ons is er geen enkele twijfel meer dat electrosmog ziekmakend is" benadrukt Haas. Het probleem is echter om het ook in de reguliere geneeskunde aan te tonen. De ene mens reageert nu eenmaal anders dan de andere op invloeden van buitenaf.

Over zendmasten voor mobiele telefonie heeft Haas een duidelijke mening: "Die dingen behoren verwijderd te worden tot het tegendeel bewezen is".

Dr. Dr. Wolfram Haas
Facharzt für Allgemein Chirurgie
Karlsruher Str. 87a
75179 Pforzheim

Vertaling voor stopumts.nl:
Henk Wever, Enkhuizen
hw@ezs.nl

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1785/wetenschappers_monddood_gemaakt

Arts ontwikkelt hartritmestoornis na installatie draadloos netwerk
woensdag, 08 november 2006 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Bron: [www.beperkdestraling.org/berichten/documenten/\(document%20-%2020063029\)%20Dr%20Fox.doc](http://www.beperkdestraling.org/berichten/documenten/(document%20-%2020063029)%20Dr%20Fox.doc) .
Zie ook www.beperkdestraling.org/ .

Last July, out of the blue I developed a disruption to my heart rhythm. As a qualified, but non-registered, Doctor I considered possible causes, such as caffeine intake, tiredness, high blood pressure, or the onset of menopausal symptoms.

Being slight of frame, with normal to low blood pressure and excellent general health, I reasoned the ectopic beats and variable pulse rate would probably go away with a reduction in my tea and coffee, and a little rest.

Over the next 6 weeks, the arrhythmia continued to the point where I was aware of it for the majority of the day. I also experienced disturbance to my sleep, waking in the early hours and then being unable to fall asleep again. From the tightness of my upper chest I knew I was not getting enough oxygen.

I was very reluctant to consult a doctor, aware of the investigations it would initiate, and also of the many drugs in the armoury for treating arrhythmias with their multitude of side effects. There was no precipitating factor I could identify that would afflict a fit 49 year old, with no pre-existing heart or respiratory problems, in this way.

On the verge of making an appointment with my GP, I linked the onset of my symptoms to our acquisition of a laptop with a wireless modem situated in the hallway. This "base station" had been transmitting microwaves 24 hours/day at a frequency of 2.4GHz, extending to a radius of 150 feet.

We disconnected the wireless base station, replacing it with a fixed line. Within 3 weeks I was totally free of any abnormality as detected by pulse or symptoms, my sleep settled back to normal, as did my energy levels.

On consideration, during the summer others in my family of 5 have been abnormally fatigued with disturbed sleep patterns. My 18 year old daughter had an episode of extreme dizziness lasting a whole day after close contact with the transmitter. My 22 year old son similarly experienced vomiting and vertigo, disabling him for a day after spending 2 hours within feet of the apparatus.

The base station is marketed by NET GEAR and is a Wireless ADSL Modem Gateway DG824M. These (and similar) are being placed in the foyers of airports, and hotels, in GP's surgeries, coffee shops and student halls of residence, so individuals can use their laptops with the minimum of fuss.

From March 2004 a number of airlines are introducing these on their planes, following trials by BA and Lufthansa. It is expected that within three years 23 million people in the UK will have access to the web by wireless network.

If this is how it affects a healthy family of adults over a short period of time, what will be the consequences on a cross-section of the general population, let alone those with recognised heart problems or pacemakers, the pregnant and the young?

What is the real price of convenience?

Francesca J. Fox MB ChB
(written September 2003)

In the summer of 2003 I installed a wireless modem for Broadband in my home. Over the following weeks I and my family showed a variety of symptoms, which only vanished when the modem was removed. In my case, lethargy was predominant. Returning to school in September 2003 I discussed the issue of wireless transmitters with my Headmaster. At this point the school had no wireless network installed. At the beginning of 2004 plans were announced to introduce this into different parts of the school. When my Headmaster asked me to move my teaching room into a block designated for maths and computing, he reassured me that all computer connections would be hardwired to prevent any adverse effects on me.

On this understanding I began to teach in the block from September 2004. Within three weeks I began to feel tired, my concentration was poor and after five weeks I felt as though I was losing my mind. My wife bluntly told me that she thought the computer department were using wireless transmitters. Next day I confronted the

computer technician, who told me that the wireless transmitters had been switched on at the start of the school year. Unbeknownst to me I was working for 8 hours a day bathed in the same radiation that had made me ill the previous summer. When I brought this to the attention of my Headmaster, he was stunned. I don't think that he had believed me up to that point. He kept saying to me, "But you couldn't have known it was switched on, could you?" No, I didn't. That's precisely my point. On his orders the transmitters were switched off, my fatigue passed and concentration was restored.

I am a teacher with 32 years experience, having obtained a First Class Honours Degree in both mathematics and physics from Cambridge. I am in excellent health. I do not even know the name of my current GPs, it's been so long since I had to call on their services. I am not a Luddite, but I do not ignore the evidence of my own experience, or that of others. This is disparagingly referred to as "anecdotal", by those with a vested interest in promoting the sale of these technologies. I prefer to call it commonsense. Mobile phone technology and wireless modems damage the health and well being of some members of our community. I do not believe it is fair to students, or employees, in a school to expose them to such risks. The only people, who will suffer from not using wireless connections are the manufacturers and educational establishment which promote them.

If the precautionary principle had been followed in the last century, many of our countrymen would not be suffering the crippling effects of asbestos related illness. Doubtless any questions about the safety of asbestos were also dismissed as unfounded.

John Fox MA Cantab.
(written 2005)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1479/arts_ontwikkelt_hartritmestoornis_na_installatie_draadloos_netwerk

61% Zwitserse huisartsen: Straling beïnvloedt gezondheid
donderdag, 08 december 2005 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Onderzoekers van De Universiteit van Bern hebben in mei en juni 2005 huisartsen telefonisch geïnterviewd i.v.m. de gezondheidseffecten van electromagnetische straling.

Van de 342 geïnterviewde artsen zegt 61% dat straling wel degelijkheid de gezondheid van mensen kan beïnvloeden. Typische klachten die verband houden met electromagnetische velden zijn vooral onspecifieke klachten zoals slaapstoornissen, nerveusiteit en vermoeidheid.

14% van de artsen heeft bij eigen gezondheidsklachten electromagnetische velden als mogelijke oorzaak overwogen. 43% van de artsen vindt dat de Zwitserse overheid niet genoeg onderneemt om de bevolking tegen potentieel schadelijke gevolgen te beschermen.

Lees verder op: www.milieuziektes.be/report_aerzte__final.pdf .

1. Zusammenfassung

HINTERGRUND UND ZIEL Ärzte spielen eine wichtige Rolle in der Diskussion um mögliche gesundheitliche Wirkungen von elektromagnetischen Feldern (EMF). Allgemeinärzte sind häufig die ersten Ansprechpersonen für Personen, die ihre Gesundheitsprobleme auf EMF zurückführen. Zudem erwartet die Öffentlichkeit von Ärzten und Ärztinnen eine kompetente Einschätzung zu möglichen gesundheitlichen Risiken durch EMF. Hauptziel der Studie ist es, systematisch zu erheben wie sich das Thema EMF in der Arztpraxis darstellt und wie die Ärzteschaft die Problematik einschätzt.

METHODIK Zielgruppe der Befragung sind Ärztinnen und Ärzte, die eine Praxistätigkeit im Bereich der Grundversorgung ausüben. Im Mai und Juni 2005 wurden Hausärzte aus der deutsch- und französischsprachigen Schweiz telefonisch befragt. Die Ausschöpfungsquote lag bei 28%. Damit resultierten 342 Interviews.

RESULTATE

61 Prozent (95%-Konfidenzintervall: 56-66%) der Ärztinnen und Ärzten "glauben, dass es Personen gibt, bei denen Gesundheitsbeschwerden durch elektromagnetische Felder ausgelöst werden". Als typische Beschwerden wurden hauptsächlich unspezifische Gesundheitssymptome genannt wie Kopfschmerzen, Schlafstörungen, Erschöpfung oder Nervosität. Rund 14 Prozent hat bei eigenen Gesundheitsbeschwerden schon einmal "EMF als Ursache in Betracht gezogen". 43% sind der Meinung, dass die schweizerischen Behörden nicht genug unternehmen, um die Bevölkerung vor potentiell schädlichen Einflüssen von elektromagnetischen Feldern zu schützen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/797/61_zwitserse_huisartsen_straling_be_invloedt_gezondheid

Arts wordt ziek van DECT telefoon

donderdag, 10 november 2005 - Dossier: Ervaringen artsen, medici en wetenschappers

Bron: blz. 5 en 6 van dit artikel: www.saez.ch/pdf/2004/2004-03/2004-03-1299.PDF

Titel: Gedanken und Anregungen zum Thema

«Mobile Kommunikation und Gesundheit»

Geschreven door: Dr. Med. E. Steiner-Rüedi

Vertaling eerste alinea's

Dr. E. Steiner Rüedi woont inmiddels 5 jaar met haar familie in een eengezinswoning in Duitsland. De eerste 2 maanden voelde ze zich heel goed daar. Daarna kwam het ineens, van de een op de andere dag: Een gedrukte stemming, vermoeidheid overdag, concentratiestoornissen, innerlijke onrust, verminderde belastbaarheid (stressgevoeligheid), hoofdpijnen en nekpijnen en gevoeligheid voor infecties.

Ze ontwikkelde al snel een afkeer tegen het huis en ze ging met de matras onder de arm op zoek naar betere slaapplekken. Ze kocht een nieuw bed en verbeterde haar leefgewoonten, maar helaas: Alles bleek tevergeefs. De maanden gingen voorbij en de klachten bleven constant.

Ze kon haar depressieve toestand zelf diagnosticeren, arts zijnde. Haar gevoel en intuïtie zeiden echter dat ze niet bij de psychiater moest zijn, maar bij een bouwbioloog (Baubioloog). Deze constateerde al snel een hoge belasting door gepulste hoogfrequente elektromagnetische straling in haar huis. De boosdoener was een draadloze huistelefoon volgens de DECT standaard, die zij en haar man 2 maanden nadat ze verhuisd waren gekocht hadden. (Lees meer over DECT: [Veel%20gestelde%20vragen/99](#))

De blootstelling aan straling werd weggenomen door de stroomstekker uit het DECT basisstation te halen. Haar depressieve stemming verdween van de een op de andere dag, net zo snel als die gekomen was. De overige klachten hadden wat meer tijd nodig, maar binnen enkele weken waren alle klachten verdwenen.

Naderhand kreeg ze helaas toch haar klachten weer terug, als ze in het huisje in de bergen zaten. Logischerwijs begon ze te zoeken naar een stralingsbron, maar ze kon niet direct iets vinden. Wel ontdekte ze dat ze alleen klachten had als haar onderbuurman ook op vakantie was in het huisje.

Ze zocht de moed bij elkaar en ging naar de buurman in de onderliggende woning. Wat bleek: Als de buurman het huisje onderverhuurde was er een gewone analoge draadtelefoon in gebruik, echter wanneer de man zelf het huisje betrok, nam hij altijd zijn DECT telefoon mee. Het basisstation stond in zijn slaapkamer en was daardoor slechts 2 meter verwijderd van het bed van de arts.

Duitstalig origineel, blz 5 en 6

Ein Erlebnisbericht: Plötzlich aufgetretene «funktionelle Beschwerden», die Feststellung einer hohen Belastung mit gepulster Hochfrequenzstrahlung und das prompte Verschwinden der Symptome nach Beseitigung der Strahlenbelastung geben Anlass zu Gedanken zum kontroversen Thema Elektrosmog aus der Sicht einer Ärztin. Ist Elektrosmog für die Schulmedizin ein Thema, und warum eigentlich nicht? – Ein Appell an die Ärzteschaft, sich vermehrt ernsthaft mit der potentiell krank machenden Wirkung von Hochfrequenzstrahlung auseinanderzusetzen.

Vor fünf Jahren bezog ich mit meiner Familie ein älteres Einfamilienhaus. Nachdem ich mich in den ersten zwei Monaten sehr wohl gefühlt hatte, überkam mich praktisch über Nacht eine gedrückte Grundstimmung. Allmählich kamen weitere Symptome hinzu: Tagesmüdigkeit, Konzentrationsstörungen, innere Unruhe, verminderte Belastbarkeit, Reizbarkeit, Kopf- und Nackenschmerzen und Infektanfälligkeit. Ich entwickelte eine Abneigung gegen das Haus und machte mich mit der Matratze unter dem Arm auf die Suche nach geeigneten Schlafstellen. Ich förderte die Bettwarenbranche, indem ich diverse Kopfkissen und sogar ein neues Bett kaufte.

Ich optimierte meine Lebensgewohnheiten – allerdings vergebens. Die Monate vergingen, der Zustand setzte sich fest. Die «Ärztin» in mir beschrieb die Krankheit als depressives Zustandsbild

mit funktionellen Beschwerden. Mein Erfahrungswissen und mein Gefühl führten mich schliesslich nicht zum Psychiater, sondern zu einem Baubiologen. Dieser fand im Haus eine nicht tolerierbare Belastung durch gepulste Hochfrequenzstrahlung. Die hauptsächliche Immissionsquelle war eine Schnurlostelefonanlage nach dem DECT-Standard, die wir zwei Monate nach Bezug des Hauses installiert hatten. Die Immission durch die DECT-Anlage wurde durch ein einfaches Ausstecken der Telefonanlage behoben. Meine depressive Grundstimmung verschwand, wie sie gekommen war, nämlich über Nacht! Die übrigen Beschwerden waren innert weniger Wochen ebenfalls weg. In der Ferienwohnung in den Bergen «rezidierte» das Beschwerdebild. Deshalb begann ich auch hier nach einer möglichen Immissionsquelle zu suchen. Meine Beschwerden zeigten eine deutliche Assoziation mit der Belegung der Wohnung unter uns. War die untere Wohnung nicht belegt oder durch Untermieter besetzt, ging es mir gut. War der Besitzer selber in der Wohnung, stellten sich die genannten Symptome wieder ein. Ich fasste Mut und ging zum Nachbarn in der unteren Wohnung. Tja, meinte er, wenn er Untermieter habe, sei das gewöhnliche Analogtelefon mit eingebautem Gebührenzähler in Betrieb; wenn er selbst in der Wohnung sei, nehme er seine Schnurlostelefonanlage aus dem Schrank und installiere die Basisstation in seinem Schlafzimmer auf dem Nachttisch – in einer Entfernung von etwa 2 m unter meinem Bett ...

Mein gesunder Menschenverstand sagt, wenn dir etwas schadet, dann meide es. Was meint jetzt die Medizinerin in mir zu der fraglichen Unverträglichkeit einer Schnurlostelefonanlage? Der Zusammenhang meiner Beschwerden mit gepulster Hochfrequenzstrahlung und die Möglichkeit einer kausalen Verknüpfung weckten mein fachliches Interesse. Im Internet fand ich abendfüllende Informationen zum Thema Elektrosmog und Gesundheit aus der Warte ganz verschiedener Interessengruppen, von Betroffenen selber über Umweltvereinigungen und wissenschaftliche Experten bis hin zu Behörden. Ich wandte mich mit der Frage nach eventuellem Weiterbildungsangebot zum Thema Gesundheit und Elektrosmog an das FMHZentralsekretariat in Bern und gelangte so an die Vereinigung Ärztinnen und Ärzte für Umweltschutz.

Nichtwissend mache ich also die persönliche Erfahrung, dass ich gepulste Hochfrequenzstrahlung

schlecht ertrage. Dann erfahre ich,
dass die Frage nach einer möglichen gesundheitsschädigenden
Wirkung von gepulster
Hochfrequenzstrahlung im Niedrigdosisbereich
schon seit Jahren ein kontroverses Diskussionsthema
von Forschung und Politik ist.

Als Medizinerin und Betroffene kann ich weitere
Forschung und einen vorsorgeorientierten
Umgang mit nichtionisierender Strahlung natürlich
nur bejahen. Als Betroffene kann ich ein
leichtes Unbehagen nicht verleugnen. Das Verhältnis
zwischen zu erforschendem Menschen
und erkenntnisschaffender Methode ist verzerrt.
Manchmal macht es den Anschein, dass die
Methode den Menschen, sowohl den Arzt als
auch den Patienten, beherrscht. Aber Medizin
kann keine nüchterne Naturwissenschaft sein.
Medizin ist lebendig und lebensnah.

Schon als Assistentin habe ich den Brückenschlag
zwischen Erfahrungswissen und aktuellem
Wissensstand häufig vermisst. Eine genaue
Anamneseerhebung und umfassende Beurteilung
des einzelnen Kranken ist auch heute nicht
nur von fallspezifischem Nutzen, sondern auch
im Hinblick auf neue wissenschaftliche Erkenntnisse.
Medizinische Datenbanken, wo Ärzte Beobachtungen,
Erfahrungswissen und Ungereimtheiten
unbürokratisch an Wissenschaftler
weitergeben könnten, wären heute technisch
einfach und kostengünstig zu realisieren. Das gezielte
Sammeln und Auswerten von Daten aus
der realen Welt – medizinischer Alltag – könnte
Wertvolles leisten bei der wissenschaftlichen
Konzeption epidemiologischer Studien. Die Idee
der evidenzbasierten Medizin liesse sich ausweiten
zur Erforschung potentiell krank machender
und gesundheitsfördernder Faktoren.

Die Ärzteschaft im neuen Jahrtausend ist gefordert.
Wirtschaftswachstum und Wohlstand
fordern ihren Preis. Das krank machende Potential
ist eventuell grösser als vermutet. Hierfür ist
das Thema Elektrosmog und Gesundheit ein
gutes Beispiel. Durch das vermehrte Wiedereinbinden
von realer Umwelt und Erfahrungswissen
in die Forschung könnte die Medizin
leichter dem Wohl des einzelnen Patienten und
der Bevölkerung dienen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/722/arts_wordt_ziek_van_dect_telefoon

Eindhoven: Bewoners industrieterrein De Hurk ziek door zendmast.
zondag, 20 maart 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Studio 040 Eindhoven 17 maart 2011
Updated 20 maart 2011 met videolink.

Bewoners: Ziek door zendmast

Omwonenden van industrieterrein De Hurk zijn bezorgd over de straling van een zendmast in de buurt. Zendmast

Ze klagen over suizende oren en slecht slapen door de mast. Leefbaar Eindhoven wil de kwestie op de politieke agenda krijgen.

Volgens wethouder Helms blijft de straling op De Hurk binnen de norm.

Eerder oordeelde de Raad van State dat de stralingsnorm omlaag moest. De bestuursrechter heeft Eindhoven de opdracht gegeven voor de zomer de norm officieel aan te passen naar 3 volt per meter.

Vorig jaar kreeg de gemeente al tien klachten van bewoners binnen over de zendmast.

Voor het originele bericht zie:

www.studio040.nl/nieuws/overig/bewoners-ziek-door-zendmast-13123 .

Zie ook:

www.youtube.com/watch?v=spvYq5nfTp8 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5591/eindhoven_bewoners_industrieterrein_de_hurk_ziek_door_zendmast.

Eindhovenaren zijn nog meer zendmasten zat. Hoofdpijn en duizeligheid.
vrijdag, 18 maart 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

Eindhovenaren zijn zendmast zat

Auteur: Martijn de Bie

Zendmast bezorgt buurtbewoners zorgen

EINDHOVEN - Er is ophef over de straling van een zendmast in de Eindhovense wijk Gestel. De buurtbewoners zijn al drie jaar bezig om de mast te laten verdwijnen en geven niet op tot het zover is.

Volgens de bewoners zou die zorgen voor hoofdpijn en duizeligheid. Ook de televisie en de radio zouden niet naar behoren werken. Een buurtbewoonster denkt zelfs na over verhuizing.

De bewoners zijn al eens naar de Raad van State gestapt, maar de bezwaren werden grotendeels afgewezen. De gemeente Eindhoven wil de mast niet weghalen. Volgens

de rechter en de gemeente valt de straling namelijk binnen alle normen.

Dinsdag staat het onderwerp weer op de agenda van de raadscommissie. De bewoners hopen dat de gemeente alsnog iets doet aan hun probleem.

Voor het originele bericht zie:

www.omroepbrabant.nl/?news/152293882/Eindhovenaren+zijn+zendmast+zat.aspx

.

Opm. Stopumts;

Zouden die normen soms niet deugen, net zomin als de normen van de mensen die deze normen verdedigen?

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5592/eindhovenaren_zijn_nog_meer_zen_dmasten__zat._hoofdpijn_en_duizeligheid.

Authentiek ervaringsverhaal uit Heemskerk!
maandag, 14 februari 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd bericht: [Berichten%20Nederland/989](#)

Hoi allemaal,

Februari 2011

Ik Ben Stefan en heb vanaf mijn 15de tot aan mijn 19de op straat geleefd wegens omstandigheden thuis.

Heb op straat overal geslapen.

Maar nergens niet kunnen slapen.

Wel vaak wakker geworden van de kou.

Sinds 3 jaar heb ik weer een eigen woning in Heemskerk.

Een mooie flat op de Euratomplein.

Heb zins ik daar woon slaap problemen.

En voel me elke dag verrot.

Loop tot jan 2011 van arts naar arts en kom geen steek verder.

Het zit tussen me oren meent men te beweren.

Tot ik op internet op zoek ga naar mijn klachten.

Slapeloosheid, hoofdpijn, vermoeidheid, pieptonen, depressief zijn.

Kom ik op allemaal websites waar deze klachten worden opgenoemd.

En ook waarvan ze komen.

GSM, UMTS en DECT en WIFI enz.

Nu woon ik in een flat in Heemskerk Het Euratomplein.

En kijk recht tegenover mij op het dak van de flat aan de overkant tegen een woud van zendmasten aan.

Las op verschillende websites ook over oplossingen tegen deze straling.

En ben dus aan de gang gegaan met aluminiumfolie.

En ja hoor. Weg me slaap problemen.

De woningbouw vereniging WoonOpMaat weet van niks zeggen ze.

Terwijl zeven jaar geleden in de flat waar de zendmasten op staan een rel aan de gang is geweest door de zendmasten.

Schandelijk van deze woningbouw organisatie.

Ze weten het maar hebben gewoon een onoplosbaar probleem.

En laten de inwoners van deze flats er gewoon mee zitten.

Ik ga nu zo snel als het kan weg uit deze flat, maar vind het geen stijl.

Heel erg sneu voor nieuwe bewoners.

Ze blijven gewoon nieuwe bewoners erin stoppen.

Net zo lang als er iemand in komt die niets doorheeft.

En ondertussen allemaal rond lopen met de zelfde gezondheidsklachten.

Hier mijn website: problemenmetwoonopmaat.jouwweb.nl/

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts. In de woning werd 3000 microwatt/m² gemeten).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5498/authentiek_ervaringsverhaal_uit_heemskerk!

Enschede: Stralingslachtoffer ten einde raad.

zondag, 06 februari 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

De redactie van Stopumts ontving de onderstaande brief van een radeloze man, overgevoelig voor elektrosmog en draadloze technologie:

Ik ben al jaren aan het stoeien met mijn gezondheid en er zijn geen duidelijke oorzaken voor te vinden.. Het is begonnen met hoofdpijn en slaapproblemen . En een erg gestrest gevoel wat nooit lijkt te verdwijnen 2008. Reumatische gewrichtsklachten in mijn handen en voeten. Zenuwpijnen, tintelingen en een dood gevoel in mijn rechterhand. Diverse ontstekingen, waterpokken.

Daarna kwamen de piepen in mijn oren, lichen planus eind van de zomer 2009 in mijn mond (kaakchirurg geweest) eczeem aan mijn voeten en handen herfst 2009 (meerdere bezoeken aan de dermatoloog). Problemen met het zien door opeens hele erge eiwitten in mijn ogen winter 2009/2010. Deze herfst krentebaard gehad en erge last gekregen van het antibiotica zelfje daar tegen. Ik woon al sinds maart 1989 in deze woning maar de klachten zijn van de laatste jaren.... Eigenlijk sinds al die zendmasten op eens daar op het dak staan.

Een boom die opeens dood gaat (winter/voorjaar 2010) naast mijn slaapkamerraam

en die recht in de straling van de 3 UMTS en GSM masten op de flat aan de Jekerstraat/Fazantstraat gebouw De Jeker staat op ongeveer 150 meter van mijn flat. Mijn woonkamermuur en slaapkamermuur staan ook precies goed om maximale straling van al die masten te ontvangen.

Ook zijn er zeker twee WIFI punten op 100 meter van mijn huis.

Mijn klachten zijn duidelijk nog veel erger in de winter dan zijn alle eikenbomen die nog een beetje bescherming lijken te bieden zonder bladeren en ik ben veel meer thuis omdat het dan te koud is om veel de natuur in te gaan. Nu heb ik al weer maanden erg eczeem en allerlei ontstekingen in mijn gezicht wat ik natuurlijk heel erg vind en maakt dat ik me erg K.. voel en daardoor nog meer thuis ben maar dus ook nog zieker word...

Ik had altijd al last van 230V en ook van mijn mobiel alleen niet zo extreem als nu. Ik heb 5 jaar op 25 meter van hoogspanningsmasten gewoond, toen had ik altijd migraine en ook dat gestreste gevoel (1984-1989). Dat nare gevoel heb ik ook altijd al gehad bij het gebruik van een magnetron (die ik dus ook nooit heb gehad). Ook weet ik zeker dat ik last heb van WLAN omdat ik op mijn laatste werkplek daarbovenop moest slapen en dat lukte toen ook niet (2007).

Ik weet niet hoelang al die masten daar al staan maar ik vind het wel heel erg veel en ik woon toch wel heel erg dichtbij. Het lijkt alsof mijn lichaam niet meer kan uitrusten en niet meer kan herstellen; wonden genezen heel erg slecht en ik voel me heel erg slecht. Ik was al jaren allergisch voor pollen en sommige voeding.

Ik denk dat mijn lichaam al die ongevraagde extra straling opeens helemaal NIET MEER KAN VERDRAGEN!

Ik heb geen geld om dat te laten onderzoeken net zo als de straling te laten meten of dure verf of behang te kopen. Ik zoek werk maar dat is ook bijna onmogelijk als je iedere keer eczeem en ontstekingen in je gezicht hebt.

Ik heb nu een groot gedeelte van de slaapkamer muur ingepakt in aluminiumfolie en een heel groot gedeelte van mijn plafonds en ik voel me opeens een stuk rustiger als ik daar achter/onder ben.... Als ik voor mijn woonkamerraam sta voel ik opeens weer voor de gestreste onrust net als buiten voor mijn deur.

Als er bewezen is dat er blaadjes van bomen doodgaan van wifi wat is toegestaan vraag ik me ondertussen toch af hoeveel mensen hier ziek van moeten worden en van doodgaan voordat iemand toegeeft dat het toch niet zo heel erg gezond is.. En word er wel toezicht op gehouden hoeveel van welke masten er waar geplaatst worden... En ik vind het raar dat ik het heel erg lang niet eens wist omdat het op zo'n toren flat niet zo opvalt.. Ik heb pas op het internet ontdekt waar ze staan en hoe dicht bij dat eigenlijk is omdat ik al heel lang op zoek ben en de huisarts en specialisten en de geneesmiddelen mij niet meer gezond kunnen maken. Van de voorgeschreven zalfjes en pillen ben ik alleen nog maar zieker geworden de laatste jaren..

Ik woon in de xxxxxstraat 00 dat zijn flats met holle stenen in het plafond en mijn nieuwe bovenburen hebben ook allerlei draadloze apparaten die ze de hele nacht door gebruiken vlak boven mijn hoofd als ik in mijn bed lig; ook daar heb ik hele erge last van..

Ik ben al bijna 1 jaar lang bezig om een ander goedkoop huurhuis te vinden maar dat is heel erg lastig in Enschede. De Woonplaats wil me daar ook niet mee helpen en zegt niets te kunnen doen. Urgentie bestaat niet meer.

met vriendelijke groet,
(naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5477/enschede_stralingslachtoffer_ten_einde_raad.

Een wake-up call vanuit Australië: toon deze video aan uw kinderen en op scholen!
dinsdag, 01 februari 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

In een interview in het programma today/tonight spreekt een 27 jarige vrouw samen met haar neurochirurg over de tumor in haar hoofd, volgens haar veroorzaakt door het vele mobiele bellen:

electricsense.com/1270/anna-knows-that-her-tumor-was-caused-by-cell-phone-radiation/ .

Anna Knows That Her Tumor Was Caused By Cell Phone Radiation

De uitgeschreven tekst luidt als volgt:

At 27, she should be planning her future, instead she's in a life and death battle preparing to have surgery to remove a brain tumor the size of a lemon. Now, Anna and her doctors are convinced the tumor, a glioma like that of Alan Marks and Ted Kennedy, was formed because she was a heavy mobile phone user.

Listen to Anna's story, I am in no doubt about the dangers of cell phone radiation. Anna is telling her story because she wants people to know the truth about the dangers of cell phones. If you have someone in your family or one of your friends who is a regular cell phone user, show them this video. It could be the wakeup call they need to protect themselves from cell phone radiation.

Anna: Finding out that you have a brain tumor is really hard to take. That dark patch there, that's the brain tumor. As you can see, it is quite large.

I think they (telecommunications companies) should take a little more responsibility. I mean, I don't want to go pointing a finger or anything, but I guess they're making a lot of money out of these mobile phones.

Interviewer: Anna Tarrant's story is a chilly one. At 27, she's about to undergo life-threatening brain surgery to cut this large tumor out.

Anna: It's positioned right behind the ear lobe. I'm always using my right hand, and my right ear, so it's pretty much positioned right behind where I've used my phone. You put terms together and it's pretty much pointing in one direction.

Interviewer: Four weeks ago, after suffering a seizure, Anna spent five days in hospital. She was eventually diagnosed with a glioma, an aggressive brain tumor. Since the diagnosis, she's been researching how and why she has the tumor.

Anna: I really have used the phone, the mobile phone, for at least a minimum of three hours a day, for five to seven years. And, my tumor is placed about my right ear. I

find that to be quite coincidental. I'm not a scientist, I'm not an expert, but all things are leading to mobile usage.

If there is some way that we can make them more accountable, or have warning signs put on every single mobile phone package, maybe we will be able to save some lives.

Interviewer: Even our top epidemiologist in Australia, Dr. Bruce Armstrong, believes the research is now strong in terms of mobile use and tumors.

Dr. Armstrong: What was found, there was evidence of a two fold increase in risk of tumors. I would not want to be a heavy user of mobile phones.

Anna: It's very scary. I'm pretty good at putting on a brave face, but the thought of leaving the people I love behind is very daunting.

Interviewer: The neurosurgeon, the world-renowned Dr. Charlie Teo, is worried that yet another young person has come to him with a tumor near their ear.

Dr. Teo: We're seeing an increase in the frequency of tumors in the insular region, which is this region right here - the temporal lobe, the frontal lobe. So, it's right where you hold your phone.

I'm not the world expert on mobile phones, nor am I the world expert on electromagnetic radiation, but I do keep up with the literature. I personally feel there is a link between mobile phone usage and the genesis of brain tumors.

Interviewer: Dr. Teo rates Anna's chances of surviving the operation as good. But, her long term prognosis isn't.

Dr. Teo: You can't take out all the cells. In other words, it's going to grow back again. But, with radical surgery, you're hoping to extend the survival to ten years or more.

Interviewer: In the days leading up to her surgery, Anna's mission is to get the message out. Particularly to parents who issue mobile phones to their children.

Anna: I just hope that in some way that this interview can make people think twice before they answer their phone without using a hands-free. And maybe parents think about the responsibility they have to their children. Wouldn't it be better to take that precaution and avoid something like that happening to your child or you.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5461/een_wake-up_call_vanuit_australi%C3%AB_toon_deze_video_aan_uw_kinderen_en_op_scholen!

Belgische dame: Speekselklierkanker na 15 jaar bellen.
vrijdag, 28 januari 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerde studie: [Onderzoeken/5371](#)

Bron: Het Nieuwsblad 28 jan. 2010

Mireille Van Hoornweder was 15 jaar lang intensieve beller en heeft nu speekselklierkanker

'Gsm gaf mij kanker'

Auteur: Dirk Musschoot

BRUGGE - Vijftien jaar lang hing Mireille Van Hoornweder (61) beroepshalve van 's ochtends tot 's avonds aan haar gsm. 'Soms kreeg ik tijdens het bellen pijnlijke steken en moest ik het toestel aan mijn andere oor houden.' Begin oktober kreeg Mireille te horen dat ze aan de kant van haar 'telefoonoor' speekselklierkanker heeft. 'Ik heb die gsm meteen gebannen.'

Mireille en haar man hadden in Brugge twee succesvolle antiekzaken. 'We gebruikten onze gewone telefoon amper omdat we steeds onderweg waren. Dus verliep bijna al ons telefoonverkeer via de gsm. Dat was het makkelijkst. Ik liep van 's ochtends tot 's avonds met zo'n toestel aan mijn rechteroor.'

Het duurde niet lang of Mireille kreeg fysieke klachten. 'Niets ergs, hoor. Een bobbeltje achter mijn oor. Ik liet er naar kijken en de dokter vroeg of ik er last van had. Niet echt, dus lieten we dat bobbeltje maar. Later kreeg ik steken als ik langdurig telefoneerde. Alsof iemand mij kleine speldenprikken toediende. Dat werd erger en steeds vaker moest ik het toestel aan mijn andere oor houden omdat het te veel pijn deed. Ik zei nog lachend: straks valt mijn oor er nog af! Ik heb een tijdje geprobeerd te bellen met oortjes, maar dat was zo'n gedoe. Op de duur moest ik van pure ellende gsm-oproepen zo snel mogelijk afhandelen.'

Kwaadaardig

In juli vorig jaar vond Mireilles dochter, die arts is, dat er wat scheelde met het gezicht van haar moeder. 'Ik vond dat mijn dochter zich iets inbeeldde, maar ik ben toch op de afdeling neurologie van het AZ Sint-Jan in Brugge langsgegaan, waar men vaststelde dat ik een gezichtsverlamming had. Een virale infectie. Het zou overgaan, zeiden ze. En dat kliertje, dat intussen groter was geworden, was niets om mij zorgen over te maken.'

Maar het ging niet over en Mireille begon zich zorgen te maken. Bovendien bleken ook haar witte bloedcellen niet helemaal in orde. Een hersenscan bracht niets aan het licht. Dan naar de neus-, keel- en oorarts. Die nam een biopsie van het kliertje dat Mireille steeds vervelender was beginnen te vinden. 'Het had de grootte van een boontje. Groter dan het ooit was geweest, en ruwer.'

'De arts zei onverbloemd dat ik een kwaadaardige speekselklierkanker had en dat ik een zeldzaam geval was. Ik wist meteen waar ik dat had gehaald. Het komt door dat mobiel telefoneren, zei ik. De arts geloofde me niet. Hoe weet u dat, vroeg hij. Kunt u dat bewijzen? Natuurlijk kon ik dat niet bewijzen. Wie wel? Ik wist het gewoon. Die steken die ik altijd maar kreeg als ik mobiel belde... Ik kreeg bovendien nooit pijn als ik met een gewone telefoon belde, eentje met een snoer.'

Waar zitten de anderen?

Mireille heeft de gsm in de hoek gegooid. 'Ik raak hem alleen nog aan om een sms te versturen. Alle oproepen worden voortaan doorgeschakeld naar een vast toestel. Ik heb nu her en der in huis vaste telefoontoestellen. Geen draadloze, want die zijn ook niet veilig. En de gsm ligt nooit meer op het nachtkastje.'

Aan wie het wil horen, vertelt Mireille haar verhaal. 'Omdat die gsm's zo verdomd

gevaarlijk zijn. Al die kinderen die hele dagen met een gsm in hun zakken lopen! Enig idee wat dat doet met jongetjes? Akkoord, niemand weet het op dit moment precies, maar zouden we niet daarom niet wat voorzichtiger zijn? Denk ook even hieraan: ik ben beginnen te bellen met een gsm toen ik 45 was. We zijn vandaag ruim 15 jaar later en ik heb kanker. Wat zal er over 15 jaar gebeuren met al die kinderen die vandaag niet zonder gsm kunnen? Die gedachte alleen al vind ik schrikbarend.'

Mireille Van Hoornweder is boos. 'Ja, ik ben boos. Omdat men dit klaarblijkelijk niet al te serieus neemt. Het is schandalig dat men de mensen niet wijst op de mogelijk kwalijke gevolgen van veelvuldig gsm-gebruik. Ik kan me niet voorstellen dat ik de enige ter wereld ben met kanker ten gevolge van overdadig gsm-gebruik. Waar zitten die anderen? Elk kind van twaalf heeft tegenwoordig een gsm. Waar gaat dat op de duur toe leiden?'

Voor het originele artikel met reacties zie:

www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=G4335KG35 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5447/belgische_dame_speekselklierkanker_na_15_jaar_bellen.

Man bijt hond: uitzending over electrohypersensitivity.
dinsdag, 11 januari 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

(De content van deze pagina is na eerdere beschadiging op 10 jan. 2010 hersteld).

Als u de (korte) uitzending gemist heeft kunt u deze alsnog bekijken op:

www.manbijthond.nl/fragmenten/elektro-vluchtelingen .

Leest u daar ook de vele reacties en nog meer ervaringsverhalen.

Op 23 en 28 nov. 2010 besteedde het NCRV programma "Man bijt Hond" op Nederland 2 enkele minuten aan mensen met EHS. De reportage was evenwichtig en informatief.

De begeleidende tekst van Man bijt Hond luidde:

Sinds de opkomst van de mobiele telefoon verschijnen er telkens meer digitale snufjes op de markt. Steeds meer signalen dwarrelen door de lucht, maar er zijn ook mensen in Nederland die ten onder gaan aan al deze moderne snuisterijen.

Zij hebben erg te lijden onder al deze elektrische stralingen. Deze onbegrepen groep, noemt zichzelf Elektro-vluchtelingen. Regelmatig zoeken ze elkaar op bij camping De Bosakker in Ermelo.

In deze stralingsvrije zone voelen de lotgenoten zich goed en kunnen ze lief en leed met elkaar delen. Man bijt hond schenkt vandaag aandacht aan hun probleem en gaat op bezoek bij deze bijzonder groep vluchtelingen.

Stopumts schreef voorafgaande aan de uitzending van 23 nov. 2010:

Stopumts hoopt van harte dat het programma een serieuze benadering toont over de intolerantie die sommige mensen ontwikkelen voor elektromagnetische velden en dat het geen schertsvertoning wordt waarin stralingsslachtoffers op minderwaardige

wijze belachelijk gemaakt worden. Wat dat betreft kan de NCRV een voorbeeld nemen aan de uitstekende voorlichtende programma's over dit ernstige probleem voor de volksgezondheid zoals die door buitenlandse omroepen zijn uitgezonden.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5399/man_bijt_hond_uitzending_over_electrohypersensitivity.

USA: Slachtoffers elektrosmog vertellen over hun ervaringen met slimme meters.
zondag, 09 januari 2011 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsverhalen van drie mensen uit Californië. Hun leven is totaal overhoop gegooid door de installatie van slimme meters in hun woningen en leefomgeving.

Luistert u naar de verhalen van :

David Wientjes, een onroerend-goed makelaar uit San Anselmo,
Sandi Aders, juridisch medewerker te San Clemente en
Sarah Riley, uit Fairfax.

U zult zien dat dit mensen zijn van vlees en bloed, goed opgeleide, welsprekende, hard werkende mensen van verschillende leeftijd.

Opmerkelijk dat het normale mensen zijn. Ze zijn niet gek.

Wat hen overkwam kan ook u overkomen:

De Engelstalige video "Wounded by Wireless Smart Meters" (15 min) kunt u beluisteren op:

electricsense.com/1462/wounded-by-wireless-smart-meters-more-people-are-succumbing-to-the-effects/ .

De gesproken tekst is daar ook in zijn geheel als transcript te lezen.

(Met dank aan onze collega Lloyd Burrell van Electricsense).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5401/usa_slachtoffers_elektrosmog_vertellen_over_hun_ervaringen_met_slimme_meters.

11

Electrohypersensitive

Gunilla Ladberg

Forced to Disconnect

fugitives in Sweden

Foreword

This book is about people in Sweden who after having developed hypersensitivity to electricity or/and microwave radiation from wireless technologies have become fugitives in their own country. I must first say that neither I nor anyone in my family has been affected by this condition. I started to write about the issue after learning about the health hazards caused by cell phones and other wireless communication gadgets. That's how I met a number of people who had become electrohypersensitive (EHS). This condition has disabled some of them to such an extent that they had to flee

from their homes and workplaces to find refuge in forested areas as far away from electrical power and cell phone towers as possible. Hearing their stories was a major eye-opener. The fact is that some of my fellow citizens are forced to live as fugitives in their own country! They are not fleeing from wars or terrorism, but from modern technology. They are fugitives in one of the safest countries in the world, or, what once, before the introduction of the latest in information technology and wireless communications systems, was a safe country.

The stories of these people need to be told – for their own sake because of the obvious injustice, and because this is everybody’s business. Their stories are stories about us. People with EHS are no different from you or me. The only thing that separates us from them is luck.

I have travelled around the country and met many EHS fugitives. I have interviewed some twenty people out of more than 600 identified by The Swedish Association for the ElectroSensitive¹. As certain themes in their stories kept coming up again and again, I decided to dedicate separate chapters to them.

55

Some EHS fugitives wished to remain anonymous, while others did not mind going public. “I believe everyone is responsible. That’s why I want to tell my story,” one person said. However, I decided to give them all fictitious names as not to spotlight the individual, but to emphasize that they can be anyone of us.

I wish to thank all my new friends, under their assumed names – Maria, Siv, Björn, Klas, Mia, Eva, Thomas, Inger, Birgit, Naser, Elisabeth, Kenneth, Johanna’s dad, and Jonas’ mom. Thank you for sharing your many painful experiences so willingly and sincerely. Thank you for your endurance. Thank you for putting your trust in me. I hope this book reflects my gratitude.

Gunilla Ladberg

1. a.k.a FEB

66

CHAPTER 1

Klas: Yes, it’s a beautiful prison

As we walk down towards Klas’ small cottage, I remark on the beautiful setting by the lake. “Yes,” Klas replies. “It’s a beautiful prison, but a prison just the same.”

Klas is able to use some electronic devices that other EHS refugees cannot. He has built his own studio, where his equipment is protected from harmful electrical and magnetic fields with the latest in shielding know-how. This set-up makes it possible for him to work in the studio, as long as the overall radiation in the environment remains stable.

I used to work in advertising. I also compose music, and right now I’m in the midst of writing a musical. Back in 1996, I used a cell phone as my answering service at work. I always carried the phone in my back pocket. One day, I noticed a big red spot on my buttock when I came home. That’s when I realized that there might be something weird happening with this new technology. I have not used a cell phone since then. I started using a pager instead.

Uncontrollable perspiration and listlessness

Before 1999, life was fairly uneventful. Then I got a job as a Web designer and a multimedia producer. When I started at my new workplace, my whole body went out of balance. My feet started perspiring

uncontrollably, to the point that my eyes started tearing. I had to wash my feet five times a day. It turned out that my work area was 80 centimeters from a DECT2 panel, and I was also surrounded by three computer screens. I started having problems concentrating and I became listless. I had to make to-do lists and tick them off to get anything done at all. Otherwise I just ended up staring out the window all day. It was so frustrating. I lost all pride in my work. I simply couldn't manage to edit texts any longer. I kept

77
losing my train of thought. When I went in to see my boss for the third time, and he pointed out that the same mistakes were still there... I just wanted to cry.

[I stopped sleeping](#)

Fortunately I was laid off when the dot.com industry crashed in 2002. I focused on my health instead and started exercising, eating a balanced diet and abstaining from alcohol. All of a sudden, in November 2003, I stopped sleeping. This lasted for 5 ½ months. I lay awake, and dozed off maybe for an hour or so each night. It was extremely debilitating.

After this time I began checking out my surroundings a bit closer. That's when I happened to look up at the rooftops, and wondered: "What's been put up there?" I had no idea of what it was, so I started doing research on the Internet and discovered: "Oh my god, we've been introduced to a new technology!" I realized that I lived 250 meters from a relay antenna, and that another antenna was located 110 meters from where I worked. I wondered if my sleeplessness had something to do with this. So I started researching. I got the opportunity to borrow a house in an area with no cell phone coverage for a while, to find out if I would sleep better there. I slept well the first night, and even better the second night.

[It's like turning up the volume](#)

Some time later, I borrowed my parents' car and commuted to Karlstad city centre. As I approached the nearby transmission tower, it felt like someone was cranking up the volume. The tension in all of my muscles increased. I started experimenting by walking towards a few cell towers to find out what would happen. I wanted to figure out what was physical and what was psychological. Every time I was about 50 meters from the towers I started to tremble, my heart started beating irregularly, I was nauseous, my muscles felt weak and I began seeing double. It became quite obvious what was happening to me.

I got in touch with the cell phone operator, only to receive rude letters from the company lawyer, basically telling me to see a psychiatrist. Finally,

88
I realized that I had to do something radical. I talked to people who knew more about this condition. I also constructed a so-called Faraday cage³ from metal mosquito netting. This cage helped somewhat, but it wasn't enough. One night I felt I had two choices - either remain in the cage all the time or flee from the city. I found an old cabin for a live-in trial, but that location didn't work for me. I was too debilitated already. Finally I found this place, and as I sat down in the kitchen I realized: 'Klas, you'll never be able to move back to Karlstad. You'll never use public transit again. And the studio you built will never be used.'

My studio had cost SEK 400,000⁴ and taken me four years to build. It took two days to tear it down, load the truck and haul it away.

[It's the CELL TOWERS!](#)

When I moved to this place I didn't know what EHS was about. The next big shock came one day when I was cooking. I suddenly couldn't handle standing by the stove. "What is this!?" I thought. "It's cell towers I can't

handle!" Later, when I used my MP3 player, it took only about 10 minutes before I started feeling nauseous.

After being at this place for a while, I started feeling like a human being again. But that also varies with the density of the wireless smog. Some days I notice by my neighbours' body language when the smog clears. They stand up straight and start doing things again.

If the overall radiation were lower here, I would be able to work and compose music all the time. I don't sleep soundly; I sleep, but it's fitful. No future

I've been on sick leave since I moved here, but this support has just been terminated. The authorities claim that I have fully recovered, and that I'm able to return to work. Right now I'm surviving on borrowed money. Future? There is none. I drove to some friends once to stay overnight, and brought my Faraday cage with me. But as soon as I went outside, it sort of felt like leaving a submarine underwater. I'm constantly being deprived of

99
moving around freely or just having fun, travelling, enjoying a normal social life with my friends.

In conclusion, Klas says, "...those five months without sleep. Sitting naked on the floor, with splitting headaches, shaking and crying while rubbing my skin with olive oil to ease the stinging was the worst experience I've ever had." He adds, "Even ten million Swedish crowns a month couldn't compensate for my suffering."

2. *DECT=Digital Enhanced Cordless Telecommunications, or Digital European Cordless Telecommunications*

3. *A Faraday cage diverts electromagnetic radiation. It basically functions like a lightning rod.*

4. @ 57,000 USD
1100

CHAPTER 2

Impossible to escape

Most of the EHS refugees I interviewed have had to relocate multiple times. This is not the same as when you or I decide to move. This is literally about escape. "I've had to flee from electricity and microwaves to simply survive. I didn't have a choice really. It's the survival instinct, plain and simple," Maria says.

Eva's and Thomas' flight

Eva suffers from EHS. Thomas is her husband and is therefore indirectly affected. Both by being forced to live such a restricted lifestyle, and by his painstaking to make each new refuge as livable as possible for Eva. When I ask Thomas to tell his story he replies: "My story is parallel to Eva's, and it has been for over thirty years."

Two years in the basement

Eva: "We used to live in Järna. But I became increasingly more sensitive to electricity, until I couldn't cope with it any longer. There was no point in trying to further adapt the house to my condition, because the magnetic fields were too strong. I felt a bit better in the basement, and I lived down there for two years with only two peepholes for windows. Finally, we just had to leave.

We found a cabin on the outskirts of Södertälje. Thomas renovated and insulated it, added a garage and a guest cottage. We only had one neighbour when we moved there. By the time we moved away, 13-14 residents lived there year round with their televisions and their security

alarms and so on. And then the expansion of wireless communication systems began. A cluster of transmission towers sprang up on the other side of the lake.

Life got a lot worse. I felt vibrations in my whole body. It became unbearable. I couldn't sleep at night. Instead I would stagger around in the woods with our dog."

1111

Thomas: "We had to flee from that area too. We spent every waking hour looking for another home. We bought a camping trailer and placed it in a safe location for Eva. Then we sold our house by the lake we moved to Björnlunda, where we had found a nice house. Once again I took steps to mitigate the electromagnetic fields in our new home."

Complete collapse

Eva: "I felt good there. I went for walks without getting tired. It was so wonderful. The hellish headaches had stopped and I slept well. I slept a lot actually. Then the new wireless utility meters were introduced. I completely collapsed again. We managed to keep our old electrical meter, but our neighbours' new meter was hooked to the same utility pole and as a result our mitigation efforts were ruined. We were also able to measure this interference.

The utility company was not very forthcoming, to say the least. But we are getting used to that – being treated like lesser beings.

We bought an electrical filter which cost us SEK 16,000. It wasn't great, but it was enough to help me carry on. After a while, something else happened, which made it impossible to spend any time outdoors. Wimax, the new wireless broadband system had started up. I kept staggering around and had a real hard time breathing.

We finally ended up in this cottage after trying it out during our holidays. It felt like a dream come true just being here. We returned home, Thomas quit his job, we sold our house and moved to this cottage instead. Now we survive on my disability pension.

We hardly use any electricity now, and the kitchen lamp has a shielded cable. We have an outhouse, and when it's cold outside, the indoor temperature is as low as +11 degrees Celsius. The place is picturesque, but now we are getting to the age when we need more conveniences. It is not by choice anyone would leave a warm and well-built house for a cottage with an outhouse."

1122

Elisabeth's escape

Elisabeth became sick when she changed careers and started using a computer.

"I attended a graphic design program and worked on a computer every day. It was so much fun! This was my chosen career. After I finished my training, I worked as an apprentice, but after three weeks I was a wreck. I felt dizzy and had heart trouble, headaches, skin and eye irritations, and could hardly concentrate on my work."

Gradually, Elisabeth's health declined considerably.

"In January 2005, the new wireless utility meters were installed, apparently the worst model. My symptoms became severe. I contacted the utility company, and they were quite forthcoming at first, and installed an electrical filter on the utility meter. But it didn't help. My testing equipment did not register any improvements either. When I reported back to the utility company their attitude suddenly changed. I wrote several letters, first to middle-management and then to senior management. Their reply was that they had done enough. It was not their

responsibility to fix it.”

One night here, one night there

“During this time I was unable to sleep in my own place. I slept at friends’, one night here, one night there. That was not a solution either. It’s hard to find low radiation places for us suffering from EHS. After some time, I cleaned out my camping trailer and started living there instead. It was OK – for a while. I spent the days outdoors as much as possible, and kept the electricity turned off most of the time when I was inside. Just the same, I became much worse during the spring. I went away for a week and recuperated quite well. But when I returned home, I became just as sick again.

I felt I just had to get away, far, far away. But where would I go? I happened to notice a classified ad in Ljusglimten, the FEB magazine⁶, about a place in the village Grangärde in Dalarna county. My partner drove me there.

1133

That’s where I met Erika. She suffered from severe EHS. Erika understood me; she knew what it was like. I couldn’t sleep. I was so sick, and so scared, so terribly frightened. ‘Am I supposed to feel like this for the rest of my life??’ It was devastating not to understand what was happening to my body. Erika said to me, ‘You can do whatever you want. You can scream, cry, fight or whatever you want. *But not give up!*’

I cried and kicked the trees

“During my two month visit outside of Grangärde, I started to feel better. The old farm nestled in the hills, and I stayed in my trailer away from the main buildings. In the beginning, I hardly slept at all, only an hour or so per night. My body was completely out of balance. I lay sleepless night after night and felt very distressed. I went for long hikes in the forest and yelled, cried, and kicked the tree trunks. Every day I thought, ‘How am I going to manage?’ Gradually my body started to feel better, and when I left Grangärde after two months I felt recuperated.

At that time some friends of mine had found a cabin for me outside of Sala. They brought EMF testing equipment, measured the location and reported that it was livable. I went there to try it out. The cabin was quaint and situated at the edge of the forest. I spent one restless night there. In the morning my throat and lungs felt so sore. I could hardly breathe and had to leave.

I carried my stuff back to my camping trailer and stayed there instead. A new problem. Where could I go? I was all alone in the woods without a telephone and was barely able to drive. When the owners of the cabin found out that I was not going to buy it, they told me that I had to leave with my trailer in two days. I was struck by panic!

That’s when the veritable moving circus started. My son and some EHS friends helped me out by moving the trailer several times. I tried living on properties of various friends and friends of my friends, but I felt more or less sick in all those places. One month, I parked my trailer with some EHS friends. It was really nice there. Staying so much closer to my old home, I had more visits too. Unfortunately, I was unable to tolerate the ambient radiation there either. I felt desperate. Once again I had to give up home turf.”

1144

Alone on a deserted campground

“Earlier that year I had checked out a campground, and this became my next refuge – my fifth move in 2 ½ months.

That’s how I ended up all alone on a deserted campground in dark November. Friends and acquaintances tried to help me look for a decent place to

live, but all leads ended up nowhere. I sat in my trailer and all I could do was write letters. I felt so helpless.

More problems started to pile up. Where would I move in the spring? I knew I could not stay on the campground, when people started to show up with their cell phones and all their electronic stuff. How would I cope financially? I had been told that my sick leave had expired. Would I qualify for any extended benefits? How much? Finding an apartment in a low radiation area seemed impossible, but how would I be able to afford a cabin outside town? The relationship with my partner was becoming more strained.

I felt so worn down when I arrived at the campground. The constant moving in and out of bad locations had taken its toll.”

Elisabeth was forced to flee a few more times before she ended up in her present home. Not an ideal situation but somewhat better than before, she says. She has now separated from her partner.

The drastic escape

You may be forced to leave your home abruptly, never to return.

Björn: “On June 1, 2003 at 3 am I woke up suddenly for the last time in our old house. My heart was racing, my skin was burning. I had unbearable pains in my tongue, and a thirst that could not be quenched. The symptoms got worse with every passing minute. ‘Damn, it must be the electrical fences!’ We ran to the car for a quick escape.

It turned out that our neighbour had switched on the electrical fences at midnight for the first time that season without warning us first. Over the 1155

years, we had been entrusted with the responsibility of turning the electrical fences off when we were at home, and turning them back on when we left. As it turned out, the owner, a nurse, was tired of paying attention to sick people during her off time too. She now wanted the fences to be on around the clock, even though she said she did not doubt that we had EHS.

Fortunately, we managed to borrow a camping trailer (with no insulation) for a short time. Living in our Volkswagen was a bit cramped to say the least.”

Live-in trial

I had never heard the expression ‘live-in trial’ before I met the EHS refugees. They often test a new location by staying there for a short while to find out if their bodies tolerate the ambient radiation at that particular location, which may vary drastically. A tolerable location the first day, may become intolerable after a week. That’s why it is important to do a ‘live-in trial’ – we create the words that we need.

Kenneth: “Live-in trial is vital for me. That’s how I find out if I’ll be able to rent or buy a place. I have moved about 25-30 times. I have slept in cars and tents. Now I own a camping trailer too.”

For the average person, it is enough to just check out a new place before deciding whether or not to move there. A live-in trial is hardly a normal thing to do before buying a house or renting an apartment, and any real estate agent would be puzzled by the request.

Nearly all the people I interviewed had resorted to live-in trials, but sometimes that was not possible. They take a chance instead, only to discover another impossible location.

And tomorrow?

The ambient electromagnetic radiation at any location is seldom consistent as the concentration varies. What we can expect, however, is that the 1166

overall radiation will increase in most places. We use wireless networks, wireless internet and electronics at home. Cars and stores are similarly equipped. Soon there may be no free zone anywhere.

Björn: "When the owners of the cabin next door show up on weekends or holidays with their cell phones we have to leave immediately. 'If you can't handle our cell phones, you may as well leave when we arrive,' they said. 'Could you please call us before you arrive then?' we asked. They did not want to. That's why we always have to be ready to leave. And we never know how long we have to stay away from our home either."

Mia: "I never feel settled, because I just never know about anything. Will I be able to stay here? The overall radiation is a lot worse today, compared to when I first moved here. Do I have the right to have access to my own home? Some politicians talk about hospital accessibility and so on. The home environment is even more important. We are not being treated like human beings. It's as if we don't exist. We are not allowed to exist. We are constantly chased by wireless technology. It feels like being constantly persecuted."

5. @ 2,300 USD

6. *Quarterly magazine published by Swedish Association for the ElectroSensitive (FEB).*

1177

CHAPTER 3

Inger: In 3 days my life changed forever

I've had EHS for 4 ½ years. It took only 3 days for my life to change forever! It happened in June 2002, when I had just bought a new computer. My husband was away on a school trip with his students, and our daughter had just left home. The summer nights were wonderful, and I spent them in front of the computer designing programs.

Right from the start I suffered from foggy vision. It was quite warm so I thought I was dehydrated. I kept drinking water, but it didn't help. The following evening I felt dizzy and had a prickling sensation in my face. So I drank a glass of wine, thinking that's what I really needed! The third evening I fainted in front of the computer. I didn't understand why. Instead I sat down in front of the television, and that's when my whole body reacted with a prickling skin sensation, dizziness and double vision. The next morning I couldn't handle standing close to the fridge, the freezer or the stove.

Lengthy conversations on a cordless phone

I worked part-time at a drugstore and had used a computer since the 1980s. It took me quite some time before I bought a cell phone. Instead I used a digital cordless phone at home. I was politically involved and spent a lot of time on the phone.

When all of this was happening to me, I called someone I know to find out how EHS symptoms started. She told me about the prickling sensation in the face. I broke down and spent three days crying in the hammock. I knew I was in for a tough time.

What should I do? I couldn't live at home any more, so I borrowed a camping trailer and lived in it for a while. When fall arrived, I had to turn on the heat to keep the chill out. This resulted in me crawling out of the trailer on all fours. I couldn't handle the electromagnetic fields from the heater's battery.

After some time, I managed to find a cabin in the forest near the border of Dalarna County. It had no running water, central heating or a toilet. The

1188

fireplace was my only convenience, and it did not spread much heat. I

lived alone. My husband came by at times with clean clothes, water, propane and food. I had no heat until October/November when it got really cold. At that time, we managed to find another cabin, also without running water but with a wood stove. I lived there through the winter. Three weeks in a row the temperature stayed below -25 degrees Celsius. Inside it hovered around zero. I slept in layers, and layers, and layers of clothes. I scraped ice off the floor and my dog's water bowl. I had my suitcase packed with clean underwear, and when I unpacked them there were icicles dangling from the fabric. That was my life. I had no choice really.

I lived behind a tree stump

One morning I woke up and felt unusually sick. A friend of mine came by and picked me up. She said to me, "Your face is the same colour as your white sofa!"

She drove me back to my house. I felt completely exhausted, and I don't remember much of that trip. However, I figured that the background radiation must have suddenly increased. Later on, I found out that a couple of new transmission towers had been activated in the area, as well as a new wireless tracking system for truck drivers.

There was no safe place for me anywhere. I found a fallen tree stump in the forest and I settled there for a while. It was the middle of winter. I only slept there. During the days I kept wandering about. It was a matter of survival.

Finally my husband and I bought a small construction trailer. It was such a relief. We put it close by our house, and this made it much easier to get food. I had no heating, so I bought a propane heater but could only use it in the daytime.

Throughout this time period, I had a nonstop letter exchange with the municipality. After many trips back and forth I was finally allowed financial help to mitigate the electromagnetic fields in our house. I received SEK 50,0007 but had to add SEK 70,0008 of my own money. In December 2003, I was able to move back into the house. But after a month I became sick 1199

again. Why? A new transmission tower had been activated about three kilometers from home. I had to leave again!

I have no home

I finally ended up in this place, a building I share with a few other people who also suffer from EHS. It was terribly substandard, with only a dirt floor, no indoor toilet and no central heating. Over the years, we've managed to make some improvements. The ambient radiation in this area is not low enough for me, but for people as debilitated as we are, such a place is hard to find in this country.

I never brought any of my personal belongings to the places I moved to, including this one. Instead I borrowed or was given things. I always lived with the hope of moving back home again. That hope has died completely by now.

Recently, I brought some of my own things to this place, for example my kitchen table. I'll never forget how I felt when I saw it here for the first time. I sat down and cried. This is my table, my scratches... I went back home for more. But home? No, I don't have a real home anymore.

Divorce

As time went on, my marriage of 32 years finally ended in divorce. My husband could not handle being with me any longer. He had handled all my practical needs, like shopping, the water supply, laundry, and newspapers. He was amazing when it came to helping out, or thoughtful

enough to bring me an extra chocolate bar, when I hadn't asked for one. But he never lived with me during this time. My weekends were spent in solitude.

During the summer of 2005, I suggested several things we could do together, like hiking in the mountains, canoe trips, or getting involved in the popular trend of mapping old rural homesteads. But he always said "no" to my suggestions. Finally I brought up our relationship with him. It was a short discussion. I asked him: "How do you really feel? What should we do? How about buying a house in a forested area where both of us can live?" He answered, "I don't know what to say. I just know that I
2200

really can't live like you have to live, without television, without radio and everything else". So I said: "We may as well let go and live our own separate lives, then?" Yes, he thought so. I asked him if he felt we should go as far as filing for divorce. That's when he revealed his true feelings. "YES!" he said. "Well, it will cost us SEK 4509." "I'll pay!" he said. In those ten minutes our 32 years together completely disintegrated.

[My daughter avoided me](#)

Our daughter has been very angry and disappointed about our divorce. She distanced herself from me for a while, basically because she was scared. It's better now, and I have a wonderful grandchild who now visits me regularly. We spend a lot of time together here.

I spent Christmas Eve with them at their home for three hours. We had dinner and opened presents. All I kept thinking was "As long as I don't faint or throw up, this will all work out."

[The book bus](#)

Sometimes nice things happen too. I've managed to arrange a few things for us here. With my political experience, I know how to get things done. Now we are able to use the disability transit service and get medical home care whenever we need it. I have also arranged for the book bus to stop at our place. This is our only cultural event, since the town library is not accessible for us. When we arrive, the driver immediately turns off the motor, the computer, the fluorescent lights and his cell phone. We leave the bus while he registers the books on the computer.

["This is your life"](#)

Two years ago I was quite depressed because of all this. I suddenly realized that this is my life! Nothing will change. I'm too debilitated.

National and international news do not always reach me. Sometimes things get a bit peculiar, like yesterday. A friend of mine called from Bangkok. She said, "I just wanted to let you know that I'm still alive." Why wouldn't you be alive?" I asked her. "There's a lot of gunfire around here," was her reply. I had no idea that there had been terrorist attacks in Bangkok. It's really hard to keep up with the news. Newspapers are expensive.

2211

Suffering from EHS is a financial disaster. We can't take anything for granted. On the other hand, a very small change can be a huge improvement. Soon I'll be getting a propane lamp, so I don't have to be dependent on candles anymore. A major improvement!

[I want to be around when people finally get it!](#)

This is no life. And now that it is getting more difficult to live here too I'm constantly thinking, I can't move one more time. I don't have the energy to do it. The ambient radiation around here has increased a lot recently. Over the last few years my health had somewhat improved. No more vomiting and fainting. Other symptoms subsided too. Now my health is declining again.

Yesterday something happened to me that I've never experienced before. I went down to visit Klas for ten minutes to check out a few things on his computer. Then my eyes suddenly were turning inwards, like being crosseyed, although it was more severe. I had to cover one eye to be able to see with the other eye. It took a couple of minutes before it all cleared up. I was terrified.

Everything here centres on the most basic things in life, like having a roof over our heads and not freezing. Feeling like an outsider is very painful, as is not being taken seriously, and not knowing what is happening to us. From having been politically active with a busy schedule, within three days my life came to a complete halt.

Thoughts of suicide are my constant companion. Not a day goes by without my thinking about how to end it all. But today I'll get a new lamp! And my granddaughter will be visiting soon. These simple things keep me going for now. I want to write and tell our story. I am determined to be around when others finally get it! When we are able to say, "We told you so! Why didn't you listen to us?!"

7. @ 7,350 USD

8. @ 10,300 USD

9. @ 65 USD

2222

CHAPTER 4

Symptoms: varying, changeable, and getting worse

My EHS friends describe a long list of physical symptoms. Simply speaking, EHS ranges from mild discomfort to unbearable symptoms. At the early stages, mitigation efforts at home can remedy the symptoms. However, when they are more severe, the only known remedy is to live in a location free of electromagnetic pollution.

Eva: "I felt vibrations going through my body. It was unbearable. I couldn't sleep and ended up walking aimlessly at night. I roamed around in the woods with my dog. Most people don't understand what it feels like. It burns and tingles, and that may not sound too serious. But it's so much more, and completely devastating."

Klas said this about his five sleepless months: "My head felt like it was going to burst, and I ended up sitting on the floor quivering and crying while rubbing my skin with olive oil to relieve the stinging pains."

Maria: "I felt dizzy, had a constant headache, tinnitus, muscle pain, joint pain, stomach problems and more. I was totally exhausted; I had such a hard time doing the simplest task. Total fatigue and unrelenting stress symptoms in my body that just wouldn't go away."

Elisabeth describes how it all started: "Dizziness, heart problems, skin and eye problems, headaches, fatigue and a feeling of being completely unfocused.

I stayed at the campground from October until May. In the spring, I started feeling gradually worse instead of gradually better as you might expect. I even became sensitive to sunlight¹⁰ and had to wear dark sunglasses. I couldn't be outside even with double sun glasses. This was in March with lots of snow and endless sunshine. During my most sensitive time, I could only venture outside before sunrise or after sundown. Even so, I had to

2233

wear double sunglasses. I ended up with severe bouts of anxiety. I was confined to the camping trailer for two weeks, until I was able to tolerate daylight again."

Symptoms ease off - and return

Klas and Elizabeth told me that their symptoms eased off sometimes, unexpectedly and inexplicably, only to return later. The variable intensity of the wireless pollution makes it difficult to plan the day, or the following day. Or even the next hour. A regular life is not attainable. This is very draining psychologically.

Mia: "When I look back at my life I realize that I haven't really been able to tolerate electricity for a long time. For as long back as I can remember, my eyes became red and itchy when I watched television. I grew up in the country. As a teenager I went to the city to shop and so on. I knew I was reacting to something there. Was it the fluorescent lighting? I felt sick, especially in the subway."

Today Mia lives like a fugitive in the woods, in a cabin with no electricity. "My symptoms are fatigue, irritability, dizziness and numbness in my face, jaws, hands and arms. I feel pressure in my chest and find it hard to breathe. I get heart pains and shortness of breath when I talk. I also get unfocused and scatterbrained; I just can't seem to focus. I get tinnitus, earaches, headaches, a feeling of heavy pressure on my head, stress and anxiety."

It just can't be this bad!

When I hear Mia and the others tell me about how they suffer, I become aware of my own reactions. I don't want to hear any more. *"That's enough! Not another symptom. It can't be this bad!"*

Afterwards, when I settle down at home to go over the interviews, the same thoughts come up: "Why did I take on this job!? I don't suffer from EHS!" That's when it hits me. Maybe that's why many of the refugees have told me about families and friends, who desert them by refusing to accept 2244

what they hear. "No, it can't be this bad!" And so they pretend that it doesn't exist...?!

It's not noticeable

I ask Mia during our chat how she feels right now. She speaks so calmly and clearly, and I cannot detect any particular symptoms. She looks perfectly fine. She describes it like this: "I feel pressure and pain in my head and my jaw is a bit numb. My tongue is swollen and my hands are numb. I feel dizzy. It is very exhausting to talk to you and keep my thoughts on track at the same time."

Almost all the EHS refugees I've met look healthy. When they tell me how they feel at any particular moment, I find it hard to believe that they are unwell – they just don't look it! Maybe that's another reason why other people don't believe them.

When the brain shuts down

Many of the EHS symptoms show that the brain and the body do not receive the right signals. Electromagnetic fields and microwaves apparently interrupt the body's natural electrical system. Many of the EHS refugees describe this aspect as the worst part of it all.

Björn: "Even the most mundane task becomes difficult. I've done plenty of carpentry in my days, but sometimes when I hold a screw in one hand and a nut in the other, it ends up as an onerous task. Or when I'm about to write a simple note, nothing ends up on the paper. I'm quite a good writer too."

Eva: "What's really scary is that you could call me a little senile. I can't remember things."

Thomas: "I notice immediately when Eva reacts to electromagnetic fields or microwaves. One day when we went to the supermarket and later unpacked the food at home, I noticed a lot of unusual items. So I asked

her: 'Why did you buy these things?' She didn't remember that she had bought them. The anti-theft device by the cash registers and the store entrance affect her too when she counts money.

2255

At times she walks around completely confused. Once she was supposed to buy some flowers while I did the grocery shopping. I went around putting stuff in the shopping cart. When I met up with her again she was still looking for the flower display."

Eva: "Sometimes my thoughts get so jumbled. For instance, when I do crossword puzzles I sometimes write down things that don't make any sense at all. What is really happening to my brain?"

Siv: "I may be standing with a cup in my hand and ready to drink from it. Suddenly it slips from my grip. But the worst part is what's happening to the brain. All of a sudden I lose my sense of self and my ability to think. It feels as if I'm standing at a precipice. It's like vertigo, and it is horrifying."

[What makes me sick?](#)

How are the EHS fugitives supposed to know what makes them sick?

Sometimes it's really obvious.

It was easy for *Klas* to figure it out. "When I got closer to the Lövnäs tower it felt like a volume button was turned up. Tension increased in all my muscles. Every time I was about 50 meters from the tower I started trembling. My heart started beating irregularly, I got nauseous, my muscles felt weak and I had double vision."

Klas also noticed different symptoms from different transmission systems. "With GSM11 it feels like a burning sensation in my head, my stomach muscles contract with cramps, my hands feel larger, and I get heart trouble. With UMTS12 my muscles tighten and it feels like my heart is going to stop beating. It's really important to get away from the source as fast as possible. With digital cordless phones¹³ I get a buzzing and crawly feeling under my skin, and a constant pressure in my head."

Elisabeth says this about one of the places she had to flee from: "There were electrical fences close by. I could tolerate them before, but when the new wireless utility meters were installed I couldn't live there any longer. This added burden turned out to be too much for me. I couldn't even manage to talk on the phone. At night I tried to sleep in my car. It was

2266

parked in the woods but I still couldn't sleep. I lost weight and food passed right through me. My body was completely out of balance."

["I thought it was psychological"](#)

Sometimes it is quite hard to figure out what is actually causing the symptoms.

"I thought it was psychological," *Kenneth* says after telling me how he became dizzy and lost his focus every time he entered a store. When he felt sick in some of the apartments he lived in, for quite some time he linked the symptoms to mould.

Naser: "When I experienced my first EHS symptoms, it was difficult to decipher what triggered them. At the time I reacted strongly to an electric candelabra, so I covered it with plastic wrap thinking it was the lacquer that bothered me. But it was the electromagnetic fields. And with the cell phones - I thought my reactions came from the chemical vapours. After a while, I knew how to differentiate between these things."

["I should feel good here..."](#)

Sometimes the symptoms manifest suddenly and are therefore a bit tricky to figure out.

Eva: "Once we visited a cottage from the 17th century. It was fascinating

to view it but I didn't feel well inside. I thought, 'I must be going mad! There's no electricity in this old house, so this place should make me feel good.' That's when Thomas said: 'Take a good look around. There are motion detectors and surveillance cameras all over this building.' I had been admiring the beautiful old furniture and did not pay attention to such things.

One sunny summer day after we bought the cottage outside Södertälje, we took off in the rowboat across the lake. Suddenly I felt worse in one particular area of the lake. We rowed away from there in a hurry, and I felt immediately better. After some time we noticed a sign that read: High Voltage Cable. It had been submerged along the bottom of the lake.

2277

Thomas is often able to notice when I react to something, although I may be unaware of it myself."

Visible symptoms come handy

My hostess Siv and I decide to go for a hike in the woods. A fresh blanket of snow is on the ground, and we notice some animal tracks. Siv stops and studies the tracks. "I wonder what it is. Not a wolf anyway, their tracks are bigger. Maybe a dog, although I can't see any human footprints. It must be a stray dog." Siv finds this a bit peculiar, because the dogs in the neighbourhood are not allowed to run loose.

During our walk Siv's face gets increasingly red and puffy. When we return to the cottage her face is beet red. I am quite concerned and wonder what's wrong. "I don't know," she answers. "I felt something the whole time. Some forestry equipment maybe?"

After a while we leave the cottage again, but in another direction downhill towards the road. That's when we happen to cross paths with a hunter carrying a shotgun. "This is our explanation," Siv says. "They are still moose hunting. It is the hunter's cell phone I reacted to and also to their dogs, because they carry GPS trackers on their collars."

Later that day Siv wryly remarks how practical it is to get a red and puffy face, so people cannot help but notice how affected she is by electromagnetic radiation.

Involuntary testing

Björn: "When we first came to this area, other EHS refugees warned us about the forestry equipment. 'It's possible to feel the effects from 10 kilometers away,' they said. It can't be that bad, we thought. In the beginning, it was absolutely wonderful around here. But one night I woke up and felt terrible. I got up, looked out the window and saw a shining light three mountain ridges away. After a while the tension eased off. I looked out again - no lights! Suddenly I felt worse again, and I noticed the lights once more. These machines drive up and down the mountain ridges. When they get to the top of the ridges, the radiation from them reaches us too."

2288

An involuntary provocation test happened when I first visited Siv and Björn. After we'd been chatting for a few hours, they politely asked me: "Did you bring something with a battery? A digital camera maybe? We react to them too." Oh no, I never even suspected the digital camera! What should I do now? Fortunately, removing the batteries did the trick.

The electromagnetic burden accumulates

The physical stress symptoms that many EHS refugees experience often has a cumulative effect that manifests as 'burnout.' This actually makes a lot of sense.

Stress, whatever its cause may be, affects the same systems in our body

and brain. The stress defense and the immune system kicks in regardless of the root causes. It may be chemicals, drugs, the flu, psychological distress, work-related stress, electrical energy or a combination of several factors.

Each stress factor contributes to the total physiological burden.

If the individual's immune system is already compromised by one or several causes, the addition of one more factor may be the breaking point. For example, Elisabeth could tolerate electrical fences. Her overload happened with the additional radiation from the new wireless utility meters.

A lowered threshold

When the burden of electromagnetic radiation becomes too much, the symptoms also intensify. This, in turn, results in longer recuperation time. The physical resistance is lowered, making the individual more sensitive. The price someone pays for ignoring the physical symptoms is high, and many end up with lifelong disabilities.

Mia: "The overall radiation is getting worse around here. But it's still better to stay put in this cabin and not venture into town. Sometimes we have to go shopping or, as in my case, make it to the vet with my dog. I know I'm disabled and I don't want to make it worse, so I look after myself by staying at home as much as possible."

2299

"I look forward to the relief"

Many who suffer from EHS find it hard to describe the severity of their situation in a way that others will understand.

"That's how we all feel before we go on vacation," one politician remarked when a couple of EHS refugees recounted their stories. Hardly. We need to listen more closely.

"Everything is in shambles, and it's hard to focus on anything at all."

"My brain only seems to have a 20 % capacity. It's getting harder and harder to think clearly."

"Sometimes I just want to die," are words most people blurt out carelessly at some point in their lives. I have done it myself, but I'll likely not do it again.

"I don't think I'll commit suicide. I hope not. But I look forward to the relief."

10 Sunlight is like electricity, a form of electromagnetic radiation.

11. GSM=Global System for Mobile Communications. 2nd Generation.

12. UMTS= Universal Mobile Telecommunications System. 3rd Generation.

13. DECT= Digital Enhanced Cordless Telecommunications

3300

CHAPTER 5

Maria: It's like being a leper

Maria is a petite, dark-haired woman in her 50s with a calm and quiet demeanour. She once worked as a teacher.

I started getting EHS symptoms about 17-18 years ago, but I didn't understand what it was until much later. At that time, nothing was written about EHS.

I used to feel a bit sick and had a prickling sensation in both my hands and feet when I watched television. My health declined over time, but I kept on working because I wanted to be like everybody else. I pushed myself every day at work. I had no clue how to interpret my body signals, so I kept working until I finally crashed. I became really nauseous and my skin turned yellow, so I presume my liver was somehow affected. I had double vision and my heart kept racing. My short-term memory doesn't work, my

ability to concentrate, I'm simply unable to focus. I have sleep problems and heart spasms. It's just gotten worse.

I have been diagnosed with both fibromyalgia and chronic fatigue.

When it's really serious I end up in bed vomiting

I react both to electricity and microwaves. 3G14 wireless signals make everything much worse. I had to flee to this place because I got very sick from the transmission towers. I get heart spasms from microwave radiation, but not from electricity. Otherwise the symptoms are basically the same from both. Dizziness, headaches, tinnitus, aching muscles and joints, stomach problems and so on. When it's really serious, I end up in bed vomiting.

My sleep problems are serious. I lie awake a lot. After I have been sleep deprived for a while, I feel like I'm going crazy. I feel completely exhausted and the simplest physical activity becomes overwhelming, and with no strength to do anything. When it's really bad, I eat dinner directly out of a 3311

tin can. It feels like my head is not working at all. The stress in my body is intense. It's like feeling constantly thrashed about.

A fight for my life

I have lived in a cabin without heat or water, where it took me half an hour by bike to get water. I have lived in tents, in an attic and on park benches. Ultimately it's all about getting food and a roof over my head. Every morning that I manage to get up and get dressed is a victory.

Homeless

One year, I lived in a tent from spring to fall. At that time I moved to the attic in an apartment building. It was really cold, but at least I was protected from the wind and snow. I lived there for 8-9 months. That was my year of being homeless. I spent the days on park benches, because when the tenants woke up they started using electrical stoves, electrical devices, the TV and everything else. I had to flee from the building. I was lucky to have the handrail to guide me down the stairs. Otherwise I would have stumbled down, my balance was so bad.

The doctor at the city clinic believed that I had EHS, but said he was unable to help me. Society doesn't have the resources.

The joy in my life

I have been an EHS fugitive since 2000. My siblings, their children and my friends are a big comfort to me. They accept my sickness, which is a relief. It was really hard to leave them behind when I had to flee from the city.

My near and dear ones were my security net.

It felt like my whole world came crashing down when I had to leave them behind, like the ground I walked on simply disappeared from under my feet. Those people mean everything to me. They are still around. Some of them still visit, but not very often. We talk on the phone, but only short conversations. I can't talk on the phone for a long time, so we write to each other instead. That's the joy in my life now.

3322

I found this place through an advertisement in Ljusglimten15. I did a live-in trial for a month because I had to flee from the 3G16 tower in my neighbourhood. Before that time I experienced problems with electricity, TV masts, and my neighbours' cell phones and cordless phones. I lived by the 3G tower for 1½ year while trying to find another home. I could hardly stand on my feet. I was actually too exhausted to move, but I carried it through on sheer willpower.

I have lived here for almost a year and a half now. I feel so drained most of the time. Exhausted and weak, there is not much I really manage to do.

But the electrical situation is better here. One of my next door neighbours used to have electricity, but when the electricity in that house was turned off I felt better.

The lepers were fortunate to get their own islands

I have no idea how long I'll be able to stay put. The stress symptoms in my body are a constant threat. Living with uncertainty is debilitating.

This community is now in the midst of choosing between the installation of wireless internet or fibre-optic cable. We have not heard the final decision yet. This insecurity is really hard to live with. My thoughts are preoccupied with being forced to move once again. Should I start packing? Where will I end up? There is no help out there. I've pleaded for help in every community I've lived in. The only answer I get is, "Sorry, we can't help you."

It's as if we had leprosy or something like that, but at least the lepers were fortunate enough to get their own islands. Society acknowledged their sickness. Life is really hard without any help. It is hard to be so marginalized and have no right to the social assistance others take for granted. There is no political will to create low radiation areas for us to live in either.

Living in exile in my own country

It brings on such sadness and depression not to have any access to my community or to my country - not being able to go to the movies, 3333

concerts, theatres and museums. I'm not able to listen to the radio or a record player. Talking on the phone is only possible for short periods of time. Candles are my only source of light, but they are not bright enough for reading, sewing or anything else really. The lack of things to do is not healthy for either body or soul. I love walking in the forest, but I can only manage shorter walks.

Living like this makes it really easy to empathize with the plights of other people, with other EHS fugitives and all the people who have to flee war and terror. Our situation is not so different from theirs'. Our circumstances are the same - we all had to flee.

The great sorrow: young people

What really hurts is when I think of the children and the young people. They are the future of the country, they are the ones who should make wise decisions in the years to come. A worst case scenario is that a whole generation will be more or less damaged from this giant health experiment. This is total insanity.

I have re-evaluated my priorities several times during these years and have become more humble towards life. I've always been environmentally aware, but I am even more so today. We need to be very careful and protect what we've got; to prioritize what's important for everyone. Democracy means equal opportunity. Everyone deserves a decent life. All of us have potential, and nobody should be left out.

This is a real-life tragedy, a serious trauma. I'm not bitter or angry, but there's such sorrow in my heart.

14. UMTS= Universal Mobile Telecommunications Systems

15. Quarterly magazine for the members of FEB-The Swedish Association of the ElectroSensitive

16. 3G= 3rd Generation wireless telecommunications systems, UMTS.

3344

CHAPTER 6

A hard life

Can you imagine a life without the following: TV, radio, telephone,

computer, record player, vacuum cleaner, washing machine, light bulbs? Only a wood stove for heating and candles for light? Not likely. None of the people I interviewed could imagine this either before they were forced to live this way. One of the many barriers that make the life of an EHS fugitive so hard is all the things he or she has to do without.

Imagine not being able to walk around town or to go shopping, not even for groceries, or go to the recreation centre or play your favorite sport. Movies, concerts, libraries? Impossible. Even a doctor's or dentist's office. Trying on new clothes in a store is off limits too. Shopping by mail order or wearing others' hand-me-downs becomes the norm. Get someone to do your shopping for you or, if you have no choice, write down a precise list of what you need, rush into the store, pick out your items quickly before the dizziness and disorientation overwhelm you, and then get out of there as quickly as you can. You can count on feeling sicker for a day or more afterwards.

You cannot travel by public transit because of the ubiquitous use of electronics in trains, buses and cars. You may be able to travel in an old car with basic electronics or maybe no car at all. Instead, you're being involuntarily stuck in one place, and not able to visit your aging parents or your children whenever they need you.

Maria: "It's a real sorrow not having access to movies, concerts, theatre, museums... Not being able to go to doctors or dentists and stores. I can handle one store in this community, but I always feel worse afterwards. I can't listen to music or the radio. Short phone calls are OK. I can only use candles. The light is too soft for reading or sewing, so I don't do much of anything."

3355

Mia: "I moved here with my dog three years ago. It took a week to warm up the house. The first morning I woke up to +2 Celsius, the next morning it was +4, and the third +6. You get used to it. I only have cold water. I live alone and I don't have a phone. Despite this, it was a relief to move here. The electricity is turned off, so I can't use any electrical appliances."

Siv: "What I miss the most is not being able to listen to music."

"I slipped a few times"

Sometimes the forced isolation gets to them, and EHS fugitives do exactly the things they shouldn't do.

Inger: "I 'slipped' and went to a couple of concerts, and to a Christmas buffet at a hotel. I am concerned though, because I know what can happen afterwards. Still I sometimes keep thinking, 'I don't care what happens, I'll manage somehow.' I need to meet people, be part of the world, because it's really important for my soul. I need to feel that I belong to this society. This excursion made me so much worse, that it will take a few months or so to recuperate. Next time I get that impulse I will be more careful."

EHS fugitives can only fantasize about things that most of us take for granted.

Klas: "I want to go to Stockholm and just walk around. I love that city."

[The ongoing struggle](#)

Since EHS fugitives have to give up so many of the modern comforts, daily chores are a constant challenge. Imagine that the only suitable house you've found is dilapidated with mould in the basement, a leaky roof and sewage pipes that don't drain. You struggle daily to get out of bed, and you live on very limited financial means. This is how my hosts Siv and Björn live.

Siv tells me about other EHS refugees they know: "Some of us live in

decrepit cabins, trailers, cars or tents. One man we know lives in a goat
3366

shack. A reporter wanted to come to his place for an interview, but he cancelled it at the last minute. He was too embarrassed about his home and couldn't cope with the thought of having to show it."

"People wonder what we do all day, how we get the time to pass."

"Living as a fugitive is a very BUSY life!" Siv exclaims with her affable sarcasm, something I really admire in her.

This is what I notice during my visits to Siv and Björn's home:

They bring in the firewood, rest from exhaustion, make a fire, pick up the mail, prepare food, rest from exhaustion, haul in the water, repair this or that, rest again, look for the papers they put somewhere to write yet another letter to the authorities, rest, once again, try to repair what they failed to yesterday, discuss with a neighbour what to do about the mounting threats of wireless internet in their community, try to write another letter to the editor again... For many days nothing at all can be done, the days just disappear in a haze.

"I have to take just one more step..."

Siv: "A couple of EHS fugitives lived here for a week before they could move into their own place. This took so much energy out of me that I practically counted every step I made. When this happens my only thought is, I have to take just one more step..."

"My sister called me a while ago and told me that she had been diagnosed with cancer. My first thought was: 'It is so unfair. I would much rather it had been me.' I don't intend to commit suicide, but I long for the relief. My neighbour down the road considers this an alternative and has said, 'I may have to resort to that if life becomes totally unbearable'."

3377

CHAPTER 7

Kenneth: I thought it was psychological

Kenneth is in his forties and has just moved into a house, which he shares with three other EHS refugees.

My symptoms started around 1994. But when I think of it, I reacted to fluorescent light and heaters long before that. My first apartment had oldfashioned heating elements, and I never felt well there. The same happened when I went into stores with a lot of fluorescent lights. At the time, I thought it was psychological. It took a while before I realized that the actual indoor environment made me sick.

I would get unfocused, forgetful and very tired. It felt a bit like being switched off from the world around. It feels so abstract and hard to describe. I felt something was wrong but couldn't figure out what it was. If you have the flu or a broken leg, it is obvious why you're not well. It was such a relief to finally get in touch with people who understood why I felt this way and could help explain what was going on. My other thoughts were...maybe I have a tumour or brain damage or something like that.

My guess was mould contamination

I also lived in a 1960s apartment building in Skara for a while, but felt sick there too. My guess was that the building was contaminated with mould or something like that. So I decided to move to a wood-framed house from the 1920s. I felt better there.

In 1999, I moved to another town to attend community college. I was determined to find a wholesome home that was clean from mould, radon and chemicals. I remembered hearing something vague about the effects of electricity, but back then I had no knowledge about that and I didn't make the connection with my own situation. I managed to find an attic

apartment in town. After I graduated I did a live-in trial at my brother's house outside Skara. When I once again had to find another apartment in town, electrical heating was not an option for me.

3388

I need to do live-in trials before I rent or buy a place. I have lived in 25-30 different places by now and slept in both cars and tents...Now I own a camping trailer too.

For a while, I lived in a tent in the woods. Later on I found a cabin, but unfortunately with electrical heaters. Still I talked myself into trying it out for a while. I turned the heaters on during the day and spent a lot of time outdoors, and turned them off when I got home. It didn't work anyway.

I wanted to find a self-subsistent farm in the country and I found my dream house in Dalsland County. But I felt really sick there too, probably from the electrical fences and the transmission towers in the area. It was so sad. I managed to last there from mid-June to October/November.

That's when I moved here.

[Wasting a couple of months each time](#)

My dream is to buy my own house. I had a lead on a cabin, and I tried it out for 2-3 weeks, but I soon realized that it was no good. Every time I do a live-in trial, a couple of months get wasted. I just lie around apathetic and don't even have the strength to read or do anything of value. I feel relatively OK here. Now I'm careful about not taking risks with my health. I have moved so many times... it's a mental drain just to unpack my stuff. The only things I bring with me nowadays are my backpack and my guitar. About working. Employers do not welcome requests like, "Please replace the fluorescent lights. They make me sick." The likelihood of me being replaced instead is very high...

[Like a hobo](#)

This is a real tough life. I don't count on people to understand it. In the beginning, people asked: "What on earth are you doing?" Then they have disappeared out of my life one by one. I have no contact with my family, although my son still sort of keeps in touch. He doesn't want to come and visit me here though, and I don't want to force him. I have to continue my

3399

live-in trial here to see if I can take it. I've been forced to give up a lot. I have no family to help me, and I have not had an intimate relationship during this whole time.

It feels like I now depend on the good will of others. I feel like the hobos must have felt years ago, not being worth as much as their fellow human beings.

Nowadays, people use a lot of medicine, sleeping pills and antidepressants. They suffer from fibromyalgia, headaches and muscle tension.

When I watch people at work, I wonder: "Why are their bodies so tense?" What was it like during the Bronze Age, for instance? Did people suffer as much from headaches back then?

Today people are not allowed to get sick. If you suffer from what is considered a medically diffuse illness, you are out of luck. A cousin of mine once said to me, "Nobody would willingly live like you do. To call you a 'scam artist' is totally absurd!"

4400

CHAPTER 8

[Losing family and friends](#)

Being an EHS fugitive often means losing friends, and sometimes family too. Many EHS sufferers know what it is like to be misunderstood or abandoned by the people they love or used to trust. Inger's husband left

her because he could not accept living like her. Kenneth no longer has contact with his family.

Those still in touch with their families have to live with the agony of not being able to help their parents or children in their time of need.

Invariably, the whole family suffers in one way or another.

Eva: "In 1992, my mother had a stroke and spent half a year in hospital before she finally let go. It was very difficult for me to visit her. I risked it a couple of times anyway, but I was not able to be by her death bed."

Elisabeth: "My mother is 88 years old. We haven't seen each other for a long time. She got really sick last summer and ended up in hospital with intestinal hemorrhage. And I didn't know anything about it. She didn't want to contact me, since I couldn't help her anyway. I got very upset. *I have to know!* I cried over that a whole day. Imagine if she hadn't survived and I knew nothing about it!

I got some psychological coaching to cope with this, and in September I managed to make travel arrangements to see my mother. I forced myself to go, although I was feeling poorly. I visited her and we had a good talk. I felt extremely relieved. We said things we hadn't said before, and I was touched by her love and concern. 'I will be with you all the time in my mind and spirit,' I said to her.

It's so painful to realize that I won't be able to just go and see my mother if she ends up in hospital again. Or if something would happen to my children. Travelling home to them to help out is not as simple as it sounds."

4411

Siv: "I have never met my nieces' and nephews' four children. They can drive here to see me, but I don't have enough physical stamina for such visits any more. Having children around is very draining on someone like me."

The EHS fugitive is not the only one suffering

The whole family is affected. Eva's husband Thomas is worn out with chronic pain in his hands from the many renovations he has had to make wherever they lived.

Thomas: "I was a store manager for several years and worked alongside 20-30 year olds. Reducing my work hours was impossible with all my responsibilities at the store. The last few years were particularly exhausting. I left home around 7 a.m. and worked until 8-9 p.m. On top of that I had a long commute. During my time off I repaired and rebuilt our many homes. Sometimes I worked on the house until 1 a.m. and got up again at 6 a.m. I have done it all, including plumbing and electricity. It feels like I have removed miles of electrical wiring from walls."

Eva: "How have our daughters been affected? They've had a sick mom all these years."

Thomas: "Naturally, they have been upset many times, especially when Eva couldn't attend events that their friends' moms were able to go to. One time when Eva's brother and brother-in-law visited us, our oldest daughter blurted out: 'Can't you talk about something else? Just for once!?' "

Eva: "Another time she said, 'Mom, I pretend that you are well'."

Inger: "My daughter became clinically depressed a few years ago. I told her to get some professional help. So she went to see a psychologist to talk about her situation. Her problems were about having lost her mother, and thereby her given support system. Simple things like going shopping

4422
together and other things mothers and daughters do. We've begun

patching things up a bit, but there are still some missing pieces in our communication.”

Kenneth: “People usually don’t understand. In the beginning they asked, ‘What on earth are you doing?’ But now they have disappeared from my life one by one. I have no contact with my family. I have some contact with my son, but he really doesn’t want to visit me here, and I don’t want to force him.”

Eva: “We become inconvenient. We lose friends. They simply disappear. We are unable to visit them at their homes, and people feel uneasy if they get no chance to reciprocate the visit.”

Inger: “Old friends and neighbours who used to be a big part of my life have slowly disappeared one by one. They think that I’m strange. I met one of my old neighbours when I lived in another cabin. ‘I haven’t seen you for such a long time’, she said. ‘I was thinking of visiting you but it’s so cold. I’m worried about my leg pains.’ ‘Thanks, but don’t bother to visit. Oh, and where do you imagine I hurt? I live in freezing temperatures all the time.’

Where are all the people who cared about me? Where *are* they? My closest friend is still part of my life. She has not given up on me. But all the others... They know I have a phone, so they could give me a call. But do they? Not a chance...”

Klas: “Neighbours around here all react differently. Some think that we are a bunch of idiots, hypochondriacs, or that we abuse the social welfare system. They question things like: ‘How are they able to go to a party in town, or go shopping?’ They have no clue what price we pay. To use an analogy of alcohol consumption: If you drink too much you feel really sick the next day. For us, the effect of electromagnetic radiation is not limited to just the day after.

One neighbour believes that we are welfare bums and that we create a negative atmosphere in this community. She says that she would never be

4433
able to get social benefits for ‘vague’ symptoms such as ours.

Good things happen too. One time during the Christmas rush I was standing in a store lineup. The guy in front of me took out his cell phone and started talking. In those situations I often just grin and bear it, but that time I said: ‘Sorry, but I have to step out of the lineup for a while, because I get sick from cell phones.’ So I walked away. When I returned to my spot, the person behind me tapped me on the shoulder and asked: ‘Excuse me, but what do you mean – you get sick? What happens?’ The other people around us turned around and listened when I explained the symptoms. Afterwards the guy who asked the question wished me a Merry Christmas.”

Elisabeth: “People have a really hard time understanding. Often when I’ve asked people to turn off their cell phones and unplug their digital cordless phones my requests have been respected. Sometimes they ask, ‘How can my cell phone affect you when I’m not even using it?’ The only answer I have is, ‘I don’t know exactly why, but I get symptoms just the same.’

Among other things, my heart starts to beat irregularly.¹⁷

At that time I was not as sick as I am now, and then it was easier for people to understand. Nowadays when it is so much worse, people have a really hard time understanding.”

Naser: “When our neighbour in the summer cabin next door arrives, we have to leave our home. He’s promised not to use his cell phone here, but he does it anyway. No use getting violent, although I really feel like it sometimes!”

Björn: “Our neighbours and their friends are a constant threat to us,

because we never know when they bring stuff around that we'll get sick from. At times someone will cut across our property with their cell phones turned on to test us. Can you imagine ever doing that to someone with a nut allergy; putting a few nuts in their food to see if they get sick? ... We seem to be fair game for anybody."

17. A cell phone in 'snooze' mode also emits microwaves. Its functions remain active with signals radiating to the nearest relay antenna.

4444

CHAPTER 9

Not only adults

I have only interviewed adults, but children are also affected. Here are three stories about children, one baby and two elementary school students.

BABY

Electronics and epilepsy

A young couple was overjoyed about their newborn son, but their joy turned into fear when the baby started having epileptic fits. Life threatening attacks that resulted in several emergency trips to the hospital. One day the baby's mother discovered a strange looking contraption on the roof of the apartment building across the street. Someone told her that it was a cell phone transmission antenna for the new 3G18 system. She wondered if this antenna had something to do with her son's epileptic fits, so she asked someone well informed on the subject, who confirmed that there was research to support her conclusion.

The parents were advised to find an area with less radiation from wireless systems, and to not bring any electronic gadgets with them. They followed this advice, and their baby's symptoms disappeared.

They realized that they had to move from their home and leave their electronic gadgetry behind. After finding a new home in an acceptable location, they invited their friends to a house-warming party. They put the roast in the oven, and sat down on the sofa to relax before the guests arrived. All of a sudden their baby had another epileptic fit.

The mother yelled out in despair, but at the same time discovered that she was holding the receiver to the wireless oven thermometer. "Is this the reason?" she thought and quickly pulled the thermometer out of the oven, emptied out the batteries and threw everything in the garbage. The fit stopped. Tears of joy. The guests arrived and the party began.

4455

Since that time there are no more wireless devices in their home. No more epileptic fits. The baby is well. "Spontaneous healing," the doctor called it, but did not want to hear the parents' explanation. The nurses, on the other hand, were all ears.

GIRL, 11

Johanna cannot attend elementary school

Johanna is 11 years old. Her dad tells her story:

We moved to the countryside a year ago, when a 3G antenna was installed very close to our home. We lived in the town centre, in a community sold on wireless communication. There were wireless routers in every school. All of us started to sleep poorly upstairs, so we moved down to the recreation room in the basement and slept there for half a year. My wife has EHS since 15 years ago. She knows the symptoms and knows what to be wary of. At this time Johanna began to react to the overall radiation along our street as well. That's when my wife said: "This won't do. We have to move away from here."

Headaches and abnormal fatigue

In the spring, Johanna started having serious headaches at school and often felt abnormally tired. One day when my wife picked up the kids at school she noticed that Johanna didn't look well. We talked to the teacher about this and that Johanna mentioned feeling worse when she was near the computers.

The teachers tried to accommodate, but there was no noticeable improvement. That was when we contacted the school nurse. She got in contact with the principal, who in turn told her to ignore it.

During the fall term, Johanna became progressively worse. It turned out that the old computers had been replaced with wireless laptops. I made a fuss and the school staff became a bit anxious. Her teacher took on the task of calling a parent-teacher meeting. The principal participated, but concluded: "I believe there is something called electrohypersensitivity, but 4466

that is not the case here. Among other things, we have problems with the ventilation system in this school." The principal blamed my daughter's condition on all kinds of things.

Tippling point: the wireless film projector

Johanna was still able to go to school, but in February she couldn't manage any longer. At that time the school started using a wireless film projector. During the first film screening Johanna's symptoms became so severe that she had to leave the classroom after only a few minutes.

We got very upset. Having tried so hard for six months to get them to listen to us, and instead they introduce yet another wireless gadget. We went after the teacher with our pleas: "Could you please turn it off?" But the teacher flatly refused. Obviously new technology is the Holy Grail of our times. More important than our kids' health.

We decided to get Johanna out of school, and I arranged for a job shadow at my workplace. This arrangement is still in place. We have the standard computer equipment there, but it is hardwired. She now surfs the internet without any problems.

Legal battle

We sat through yet another parent-teacher meeting and were treated very poorly, especially by the principal. This experience made us quite disheartened. Fortunately, we got some help from friends who are familiar with the law.

"You should report this as discrimination," they advised us. In March, we reported Johanna's school to the School Board, and the Board responded fairly quickly. An investigation took place with detailed questions about what had been done so far, and what was planned to enable her return to school. This was our first victory. Until then all the blame had been put on us, so we were overjoyed when we received the news.

The physician reported us

After the parent-teacher meeting, my wife was called for an appointment with the Occupational Health Authorities. Maybe they expected her to show up alone, but we arrived with a friend of ours, a psychologist. 4477

Instead of two against one, we were four against two. They talked about Johanna, and the physician said that we should not worry about her. If she had a headache she could take a Tylenol. We said that we were not worried, because she was not going back to school. "I will report you to Social Services," the physician said. But we said: "This is a case for the school, and not your responsibility, so you don't have to be concerned." Their reply came in the form of a formal complaint to Social Services.

Johanna receives home schooling – finally

After yet another parent-teacher meeting, Johanna finally received home schooling in her core subjects four hours per week. Earlier on, from February to the end of April, she had no formal education. Instead we picked up her homework at school once a week.

Over time the principal became friendlier and more restrained. We thanked the School Board and told them that their involvement had made Johanna's school a much friendlier place.

Soon after the letter exchange started in earnest. The principal attacked us by responding to the letters from the School Board. This barrage continued until the summer holidays, when we ended up with the 'last word,' with the principal more subdued. She finally said, "Now I won't write any more."

Instead a new letter exchange started about the home schooling, because the principal maintained that Johanna received four hours of education per day. In fact it was only three hours. We also questioned the principal on why she deemed it more important to contact the Occupational Health Authorities than the School Board for advice. It didn't make any sense.

School attendance on certain days

Johanna now goes to school on certain days. When she joins her friends in the lunch room, the staff removes the cordless phone. She also attends gym class and school trips, so she won't miss out on the social contact. But she is not able to attend on a full-time basis, because she gets too
4488

debilitated there. We already know that electrohypersensitivity is a progressive condition. And it doesn't really matter if a student ends up with good grades. If he or she suffers from EHS, the chances of getting hired are almost nil.

The 'big picture'

Johanna is sensitive to all kinds of wireless devices and also to the digital cordless phones. Once she stayed overnight at a friend's place, and woke up with a headache. The reason was the cordless phone in the house. Next time she stayed over there we asked the parents to unplug the phone. She slept well and did not wake up with a headache. But she has not been invited again.

There is quite the turnover of friends for people in our situation. Some stop calling, but sometimes a new, more caring friend turns up. We have been very fortunate to have the support of some knowledgeable friends. This community is totally sold on wireless. We have suggested that the school should replace it with fiber-optic cable instead. "No we can't," they reply." – You can't?! My workplace did, why can't you?

As I see it there is no well-grounded knowledge to support that. It looks more like a cult phenomenon to me. For the time being Johanna comes to my workplace three times a week.

BOY, 11

Jonas' refuge is the summer cabin

The mother of a family with four children tells her story:

All of us are sensitive to electromagnetic radiation, although I don't know if it affects my youngest child. Jonas is turning 12 and has the most pronounced symptoms. He suffers from recurring headaches and pressures over his heart. His heartbeat is irregular. The school nurse detected that too, when it increased from 78 to over 100 beats per minute. He describes the symptoms as having a hot frying pan placed on his chest. At times he gasps for air, gets dizzy, his arms and legs get numb, and
4499

his stomach acts up. We notice immediately by the look in his eyes when he is affected.

Fewer headaches in the country

Jonas has not attended school for almost a year. He gets home schooling. For his sake, we moved to a summer cottage without electricity and telephone. This valley acts as a natural shield from microwave radiation, and it's not too far from town. Jonas' headaches disappear when he is here. We still have our house in town and we return from time to time, especially to take showers and do the laundry.

It all started in 2003, when the 3G towers were installed. We returned from our holidays, as the transmission from two towers had just started. They are located 3.5 and 4.5 kilometers respectively from our house. Our immediate symptoms were poor sleep, and our 7 year old daughter kept waking up screaming in the middle of the night. She had never done that before. She complained of pains in her legs.

One of our neighbours also has EHS, so we understood right away what was going on. He was diagnosed with burnout and lives on disability benefits. But he had to flee from this place.

Suddenly we slept through the night

When the nearest 3G tower was shut down for a week, I started sleeping through the night again. All of us actually slept well, and Jonas became his old self again. At the time we didn't understand why. That's when we happened to meet our old neighbour again. "Oh, so you are back?!" we asked. "Yes, have you noticed how great it feels here now when the 3G tower is shut down?" He had brought a radio frequency meter with him and showed us how low the measurements were. A week later the transmission started up again and our symptoms returned.

Jonas was in the first grade at this time, and a WLAN19 router had been placed directly outside his classroom. This ended with us carrying him home from the school bus. He tried very hard to stay focused at school, but collapsed when he stepped off the school bus. His class later moved to another room a bit further away from the router. He felt a bit better there.

5500

The teacher refused to listen

In fifth grade he got a new teacher who simply refused to understand. She claimed that his symptoms would pass, despite the fact that we had had a parent-teacher meeting with her and Jonas and he had felt pretty sick at the time. She kept talking about how it is normal to feel anxious about anything new. Not true. Jonas loves going to school. He has very good grades and he gets along well with his classmates.

Our oldest son goes to another school. He has a hard time concentrating when the wireless film projector is turned on. Fortunately for him, his teacher understands. The microwave oven in the cafeteria also affected him, but the staff has kindly removed it.

Our wireless rural community

Many people are puzzled by the fact that you can get EHS symptoms in a rural community. But our municipality has been very active in the introduction and promotion of hi-tech, and it is everywhere. Each school is well equipped.

The Superintendent of Education did not want to hear what we had to say, and he did not know that EHS is recognized as a functional impairment in this country.

Catch-22

We have now been given an ultimatum. The School Board believes that it has done its due diligence, and we must either take Jonas to the hospital

for a check-up or face legal consequences. The problem is that Jonas is not able to cope with the electromagnetic environment in the hospital either, or the travel there. We promised him not to put him through that ordeal.

18. 3G= 3rd Generation wireless telecommunications systems, UMTS

19. WLAN= Wireless Local Area Network

5511

CHAPTER 10

Contradicted, and not trusted

How are EHS people treated when they seek help from doctors, authorities, civil servants and so on? As you might expect, it varies. Some people have positive experiences. They have received help – or at least some understanding.

Kenneth: “I was lucky to find a doctor, someone who knew about EHS and treated me with respect.”

Maria: “My doctor believed me but couldn’t help me. He said that our society doesn’t have the necessary resources.”

However, the prevailing answer is this:

Inger: “I went to Social Services about my housing needs. After I told her about my plight, she hissed at me: “EHS is not scientifically proven. If you apply for services, I’ll make sure that your application gets rejected!”

‘Delusional thinking’

Before I met the EHS refugees, I knew of a 25 year old man who also suffered from EHS. His most debilitating symptom was severe body pains. When he finally realized that his attacks were linked to electricity and cell phones, he tried to explain this to his doctor, who immediately started talking about drugs. After the appointment he happened to glance at the file. His diagnosis was: delusions.

Elisabeth: “The doctor dismissed my complaints. ‘EHS doesn’t exist!’ How could he say so?! My symptoms so evidently displayed in front of the computer. He just didn’t want to hear me, and instead prescribed a week’s sick leave for ‘inexplicable dizziness.’ He also referred me to another physician. Great, I thought, hopefully a smarter doctor. But he was even worse.

5522

He allowed more time for the appointment and spent that time giving me a lecture. ‘People have always been afraid of new technologies. When trains were introduced, people believed that the speed of the train was really dangerous. Today people think computers are dangerous.’

After that he launched into what he described as mass psychosis, similar to the 19th century ‘frog illness’, when people believed they had live frogs in their stomachs. He drew a parallel between ‘frog illness’ and the debilitating symptoms from mercury amalgam and electromagnetic hypersensitivity. He called all that mass psychosis.

He also asked me if I disliked my job. I loved my job. He didn’t allow for sick leave, but insisted that I continue with computer work, at least parttime.

The only help he offered me was a referral to a psychologist. When I politely asked him to turn off the fluorescent lights in his office because they bothered me so much, he simply ignored my request.

I went to see the doctor because I was in desperate need for help. I didn’t understand my body’s reactions. It was a terrible insult to be questioned and not believed. I felt completely annihilated. I cried and cried.”

Dolls and baby shoes?!

Mia: “National Insurance wanted me to travel to Nynäshamn for a 4-day examination and stay at a hotel that was 50 meters from a 3G tower. This was obviously impossible. As an alternative they contacted a consultancy

for the job assessment. I then had a visit by a doctor, a physiotherapist and a psychologist.

The psychologist had brought dolls and a pair of baby shoes. She started our session by talking about how things sometimes happen during childhood, and how these memories can keep festering inside.

I didn't understand a thing. I said: 'I thought this was about why I am not able to work. Have you read my report?'

No, she had not received it.

5533

'What do you know about me?'

'That you have lived in this cabin for a few years, that your husband died, and you are a widow.'

She knew absolutely nothing about my background. She presumed it was psychological. My childhood experiences and my husband's death..."

"You don't live in reality"

Eva: "We have to be very resilient psychologically to cope with the world around us. Even after all these years, there is still little understanding, but plenty of doubt and mistrust.

When doctors don't know what's wrong, they send us to psychologists or psychiatrists. I was sent to a psychiatrist with a bizarre approach. He sat with his feet on the table and challenged me: 'So you can feel electricity. Describe it!' I did, and that's when he pounded his fist on the table and yelled: 'You don't live in the reality. We have had electricity for over a hundred years!'

Our health care system is appalling. It seems like it's perfectly okay for physicians to talk to us with contempt. Even today I won't tell a doctor that I suffer from EHS. It gets too complicated. I've been called for a mammogram, and I won't tell them either. I just have to endure.

Yet, it is not healthy to stay silent just because health professionals have unprofessional attitudes."

My thoughts precisely.

Scared of new technology? No, delighted

One common belief my new friends constantly hear is that they are afraid of new technology, that their symptoms are psychological. My interviews reveal a different story. Many of them have been totally immersed in new technology. Like Inger who spent many nights in front of the computer, or

5544

Klas who worked as a multimedia producer. Maybe that's the reason why they got sick.

Elisabeth tells me how it all started for her.

"I worked as a preschool teacher. It was a lot of fun, although quite the strain on my body. I ended up on part-time sick leave because of pains in my shoulders and neck. I realized that it would be hard to return to work full-time. So instead I took a course in graphic design. I worked on a computer and my new-found career was so much fun!

When I finished my education, I got an apprenticeship. After three weeks I felt burnt out. I was dizzy and really tired, had heart trouble, skin and eye problems, headaches, and felt so unfocused. One morning I experienced those symptoms as soon as I turned on the computer. 'I can't make it,' I thought and went home and spent a couple of days in bed shivering.

I was quite sick but had no idea that it could be EHS, because I didn't know what it was."

A phobia? Quite the opposite!

Calling EHS a phobia is not too unusual. However, nobody I've talked to displays phobic reactions. A phobic individual categorically avoids

situations and places that present as frightening, often beyond reason. My friends proved the opposite to be true. They deliberately tested locations, where they had noticed that their symptoms got worse. They valiantly walked towards cell phone transmission towers and electrical fences to verify their symptoms. By doing so they found out what they can tolerate, what causes discomfort, and what is disabling for them. Many also keep on doing what they know they should avoid. They go into stores, although this makes them worse, or go to a concert or a restaurant, because they can't stand being isolated all the time. They visit relatives, although they always get struck by overwhelming fatigue. This is the direct opposite to phobic behaviour.

5555

Eva: "I get stubborn sometimes. I don't want to be affected by EHS. I want to be normal! That's when I do things I shouldn't be doing, like traveling somewhere just to get the opportunity to mingle with people. And that's how I get sicker."

Many of the people I interviewed knew they were sensitive to something, although the explanation came later. Eva talks about how her husband detected how she got increasingly worse in the cottage museum, while she wondered if she was imagining things.

My conclusion is that all the people I interviewed are very rational and tell their stories with remarkable insight. It makes no sense that a physician or anyone else listening to them should even consider that their symptoms are just imagination, psychological weakness or a mental aberration.

Unbelievable really. It makes me wonder - with a grain of sarcasm: Is the medical profession delusional!?!?

Why the denial?

Björn: "We are not treated as regular human beings in our full right, and our experiences do not count."

I keep wondering why these first-hand experiences are so hard for society to accept. I presume there are a number of contributing factors.

One reason is likely the powerful economic interests surrounding the telecommunications industry, supported by our government. History tells us that this is nothing new. The same happened with the tobacco and asbestos scandals, with several pharmaceutical drugs, with pesticides, and herbicides too. The industry resists the spread of vital facts by covering up with disinformation, until the facts are too obvious to ignore.

5566

The consequences

When it comes to family and friends, there are other reasons why they choose to avoid the truth. Acceptance of this insight may entail a need for major lifestyle changes. Many of them are so accustomed to electrical gadgets, cell phones and cordless phones and are simply reluctant to take in new information. The consequences are too serious and may hamper their routines, relationships and their entire lifestyle.

Mia: "My family is willing to help me, but they don't really get what this is all about. It is not only the industry we are up against, but all the people around us as well. Few are willing to live without their wireless gadgets. Most of our relatives won't, and that's very hard on us. Everyone has surrendered to the marketing trends. I'd probably do the same if this hadn't happened to me. I'd likely be stuck in the same mess too."

Provocations

Björn: "Before we bought this cottage, we went and talked to our neighbour-to-be in the summer cottage next door. We told him that we

would buy this property, provided that nobody uses a cell phone around us. So we would appreciate if he spoke his mind on the subject. We asked if he would be willing to leave his cell phone at home when visiting his cottage. 'Sure, of course.' After all, he already had a landline there. Again we asked: 'Are you sure? We don't want to pester you.' 'No problem,' he assured us.

Nowadays, when he and his family arrive, they always bring their cell phones along. When we mentioned it again, he blurted out: 'Enough already.' 'But don't you remember your word?' 'Yes, but that was three years ago!' Now we have to flee whenever they come around.

We are always on guard, and when they arrive we take off right away. As soon as we hear a car we check out who it is. If we ignore their arrival, we may be too debilitated after a few minutes, which makes it harder for us to escape. One time our neighbour arrived with his family while I was out for a walk in the forest. When I came back I found Siv on the ground beside the wood pile. She had fainted.

5577

Neighbours and friends become 'enemies', because we never know when they bring something along that could make us sick. Sometimes people in our community cut across our property with activated cell phones just to test us, to see if we really react!! We are treated as fair game."

Siv, who could sense my digital camera, comments:

"Several provocation studies have been done on EHS sufferers and cell phones. This type of testing is supposed to reveal if we can detect if the phones are on or off. The problem is that these laboratory studies are carried out in locations that are already heavily infested for people like us. When I go into town I don't notice right way when someone turns on a cell phone, because I already feel sick by the overall radiation. It's like being in a smoke-filled room and asked to detect when someone lights up another cigarette."²¹

Other studies have focused on identifying psychological differences between EHS sufferers and 'normal' people. It should come as no surprise that these tests have failed.²²

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5383/zweden_gedwongen_op_de_vlucht_voor_de_draadloze_maatschappij.

Zwitserland: Pastoors vluchten uit pastorie na plaatsing zenders in kerktorens.
vrijdag, 17 december 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Onderstaand korte Duitstalig essay bevat eigenlijk geen duidelijk ervaringsverhaal maar is wel een mooie aanvulling op de discussie die ook in Duitsland woedt over de plaatsing van zenders voor mobiele telefonie in kerktorens.

Tussen neus en lippen door wordt echter wel in twee voorbeelden de vlucht van pastoors uit hun pastorie gemeld, na plaatsing van dergelijke zenders in de aangrenzende kerktorens....

En het citaat uit het kerstlied van Martin Luther mag u in deze kersttijd niet missen:

Elektrosmog: Auch vom Kirchturm hoch, da komm ich her ...

Auteur: Walter Hess, Publizist, Biberstein AG/CH (Textatelier.com)

Vom Himmel hoch, da komm ich her.
Ich bring' euch gute neue Mär,
Der guten Mär bring ich so viel,
Davon ich sing'n und sagen will.

Die oben zitierte, einzelne Strophe aus dem bekannten Weihnachtslied von Martin Luther stammt von Valentin Triller (1555). Vom Himmel hoch und tief kommt heute auch der Elektromog her, eine grausame Folge des unbändigen Kommunikationsbedürfnisses moderner Menschen, die ihre ganze Bekanntschaft ständig mit Geklingel stören und mit Informationsschrott zupflastern. Natürlich sind alle diese Leute innerhalb des sozialen Gefüges viel bedeutender als ich, was sich schon daraus ergibt, dass ich manchmal einen ganzen Tag lang kein Telefon- und schon gar kein Handygespräch führe.

So lange ich nicht betroffen bin, ist es mir egal, wie intensiv sich Kinder und Erwachsene bei fallenden Tarifen gegenseitig belästigen. Ich bin allerdings gleichwohl vom Elektromog in Mitleidenschaft gezogen; denn Telefonate, Internetdaten (diesbezüglich bin ich kein unbeschriebenes Blatt), Musikfernübertragungen, Unterhaltung und dergleichen reiten auf hochfrequenten, elektromagnetischen Wellen. Die Welt, die ja angeblich flächendeckend bestrahlt werden muss, wird in sogenannte Funkzellen aufgeteilt, die jeweils von ortsfesten Funksendeanlagen aus versorgt werden. Diese sind es dann, die mit Hilfe elektromagnetischer Felder mit mobilen Endgeräten, unter denen es das Handy zur grössten Berühmtheit gebracht hat, kommunizieren: Kommunikation um der Kommunikation willen.

Mit dem sich ständig ausweitenden Mobilfunk nimmt die Intensität der hochfrequenten magnetischen Felder zu, das heisst, dass die Strahlung immer intensiver wird, ein angesichts der biologischen Wirkungen abenteuerliches Unterfangen, ein gigantisches Menschheitsexperiment. Wenn sich die Kommunikationssucht schon nicht auf therapeutischem Wege heilen lässt, ist es klar, dass wenigstens Vorsichtsmassnahmen angezeigt sind. Ich hänge noch fest an Festnetzen, für mich eine vergleichsweise festliche Angelegenheit, weil sich die Strahlung dadurch um Grössenordnungen reduzieren lässt. Sogar an meinem Computer-Kabelsalat, der sich als Staubfänger betätigt, habe ich festgehalten, wodurch mein Gehirn kaum Schaden nimmt, was jeder Leser beim Studium meiner Blogs bestätigt findet ...

Eine weitere Vorsichtsmassnahme müsste zumindest darin bestehen, die Strahlenexposition durch die Funkanlagen-Fernhaltung von grossen, länger dauernden Menschenansammlungen zu verringern: Kindergärten, Schulen, Kirchen und dergleichen. Im freien Raum sinkt die Intensität der Leistungsflussdichte quadratisch mit der Entfernung.

Ein frommer Wunsch. Denn ausgerechnet die hohen Kirchtürme sind (wenn auch bloss aus technischer Sicht) ideale Standorte für Funksendeanlagen. Und es schien mir angesichts der kürzlich ausgebrochenen Adventszeit sinnvoll, abzuklären, welche Kirchtürme in einem besonderen Strahlenglanz in der Landschaft herumstehen. Hans-U. Jakob, Flüehli 17, CH-3150 Schwarzenburg, von der Schweizerischen Interessengemeinschaft Elektromog-Betroffener (www.gigaherz.ch) schien mir die gegebene Anlaufstelle zu sein. „Gibt es eine Liste der in Kirchtürmen versteckten Mobilfunkantennen?“ fragte ich ihn per E-Mail, weil es halt so bequem ist.

Die prompt eingetroffene Antwort: „Darüber habe ich leider kein Verzeichnis. Ich war bisher nur in 6 Kirchturmfälle involviert. Das war in Zermatt VS, Uetikon am See ZH, Versoix GE, Heiden AG, Saas-Fee VS und natürlich in Hemberg SG. Ich weiss nur, dass

das immer wieder zu schweren Konflikten in den Kirchgemeinden führt. In Zermatt musste der Pfarrer gehen, in Uetikon Mitglieder des Kirchgemeinderates.

So etwas wie in Zermatt habe ich noch nie erlebt. Als an der Einspracheverhandlung der Gemeindepräsident bekannt gab, dass der Pfarrer den Hut genommen habe, haben die Anwesenden 50 Leute laut und lange applaudiert. Es war der Pfarrer, welcher den Mietvertrag mit Swisscom unterschrieben hatte. Angeblich rechtsgültig. Offenbar hat der Pfarrer das gesundheitlich nicht verkraftet und ist einige (18 ?) Monate später an Krebs gestorben.

Im Kanton Bern hat der Synodalrat die Kirchgemeinden angeblich vor solchen Konflikten schriftlich gewarnt. Näheres darüber ist mir nicht bekannt. Mehr kann ich Ihnen darüber auch nicht berichten.“

Herr Jakob fügte die entsprechenden Links zu Internetseiten an, deren Aufruf zu vielen Erkenntnissen aus dem tragikomischen Bereich führt:

Heiden: www.gigaherz.ch/1058 .
Zermatt: www.gigaherz.ch/1052 .
Saas-Fee: www.gigaherz.ch/1017 .
Hemberg: www.gigaherz.ch/1010 .
Ein Gedicht: www.gigaherz.ch/1008 .
Vom Glockenmonteur www.gigaherz.ch/270 .

Als beispielsweise in Heiden im Juli 2005 die Antenne zu strahlen begann, hielten es das Pfarrehepaar und die Singvögel im nahen Pfarrhaus nicht mehr aus, woraus sich übrigens auch der Wertverlust von Gebäuden in der Nähe von Funkmasten ganz im Allgemeinen erklärt. In Zermatt läutete die funkende Antenne umfangreiche Gerichtsverfahren ein, was den Walliser Regierungsrat im November 2005 dazu bewog, den weiteren UMTS-Ausbau zu stoppen. Beim UMTS handelt es sich um das Universal Mobile Telecommunication System, eine breitbandige Übertragung, geeignet für grosse Datenmengen.

Wahrscheinlich ist die Auflistung der Mobilfunkantennen in Kirchtürmen unvollständig, wie aus einem Schreiben eines Sigristen aus der Innerschweiz an Gigaherz hervorgeht: „In der Schweiz gibt es immer mehr reformierte und katholische Kirchen, in deren Glockenturm eine Mobilfunkantenne installiert wurde.“ Mein Gratistip: Es ist zu empfehlen, vor dem Absingen des Halleluja in Kirchenschiffen zuerst einmal bei Gemeinde und Kirchenpflege nachzufragen, ob die Lobpreisung gerechtfertigt sei oder man sich in der Kirche in einem Strahlenmeer befinde, das einen beschleunigt dem Gottesreich bzw. der Hölle entgegenführt, oder ob ein Aufenthalt im Stall zu Bethlehem sicherer wäre.

Freuet euch, ihr Christen, alle, einschliesslich der besonders intensiv bestrahlten, die einen Heiligenschein verpasst erhielten: das Symbol für Erleuchtete.

Voor het originele artikel zie:
www.textatelier.com/index.php?id=996&blognr=3616 .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5362/zwitserland_pastors_vluchten_uit_pastorie_na_plaatsing_zenders_in_kerktorens.

De strijd voor een internetverbinding zonder straling. Andere router: hoofdpijn verdwenen.

zaterdag, 27 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd bericht: [Folders%20en%20publicaties/4623/redirect](#)

Ook als je herhaaldelijk zegt dat je wèl een aansluiting op het Internet wil hebben, maar geen WiFi-straling, wordt deze voortdurend door de providers opgedrongen. Misschien kan het onderstaande ervaringsverhaal lezers van Stopumts helpen:

Hoe kun je een goede verbinding hebben met het internet, zonder de WiFi-straling te moeten ondergaan ?

Ik vertel wat ik meegemaakt heb. Mijn ervaring kan misschien andere mensen helpen.

In december 2006 kocht ik in Leuven een draagbare computer. De verbinding met het internet gebeurde via kabel. Standaard wordt mijn laptop geleverd met een geactiveerde WiFi software. Bij mij was de geactiveerde WiFi (2 antennetjes bij het scherm) 3,7 V/m sterk, op een afstand van 30 cm, de plaats van mijn hoofd. Volkomen nutteloos werd mijn hoofd (en de rest) sterk bestraald met gepulseerde hoogfrequente golven. Ik was mij van geen kwaad bewust, tot ik in april eens het bewustzijn verloor in een soort crisis van epilepsie. Toen ik begreep wat er gebeurde, heb ik de WiFi gedesactiveerd op mijn PC met een speciale functietoets. Een WiFi-straling vanuit de router (modem) had ik niet. Maar de routerantenne van mijn buurman straalde met een sterkte van 7 V/m op een afstand van 30 cm.

De WiFi's en de DECTs van de burens hebben mij uit mijn appartement verjaagd en ik ben gaan wonen op het platteland in Normandië.

Toen ik daar aansluiting vroeg op het Internet, heb ik duidelijk gezegd dat de connectie gebeurt met een ADSL-kabel en dat ik absoluut geen WiFi-straling wilde hebben.

Een week later kreeg ik mijn modem per post. De WiFi software was toch actief. Ik vroeg de maatschappij (Orange) om de WiFi uit te schakelen. Maar ik kreeg als antwoord: "dan kunt u geen aansluiting met het Internet hebben".

Dat was een leugen. Een vriendelijke ingenieur uit België heeft mij uitgelegd hoe ik de WiFi kon desactiveren. Het lukte prachtig; ik had toegang tot het Internet zonder WiFi. Drie jaar heb ik zo kunnen werken zonder hoofdpijn.

De hoofdpijn is teruggekomen in de lente van 2010. Mijn meetapparaat liet zien dat er WiFi-straling uit de modem (een 'Livebox' van Orange) kwam. De WiFi software was gedesactiveerd maar de telecomfirma gebruikte de antenne en de WiFi kaart in mijn Livebox voor andere doeleinden (draadloze televisie). Wat eerst een leugen was, is nu juist: geen Internet zonder WiFi-straling.

Mijn vriendin heeft de Livebox in Aaronia Shield gewikkeld wat de straling verzwakte maar niet helemaal wegnam. Gedurende zes maanden betekenden Internet en Outlook: hoofdpijn.

De oplossing is er in november 2010 gekomen. Ik heb een nieuwe router gekocht die geen WiFi kaart heeft en geen antenne: 'DSL2' van 'D Link' (zoekrobot Google).

Wat een strijd heb ik moeten voeren om van die draadloze vervuiling verlost te geraken. Privé-firma's mogen zo maar de mensen bestralen.. Voor gevaarlijke experimenten op menselijke proefkonijnen werden nazi-artsen in Nüremberg veroordeeld. Hebben wij nog ministers van Volksgezondheid ?

Ik heb mijn ervaringen met draadloos gevaar neergeschreven in mijn boek 'Stralingsgevaar ! Vervuiling in een gsm-maatschappij', uitgegeven bij EPO in Antwerpen..

Patrick Vanden Berghe.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5307/de_strijd_voor_een_internetverbinding_zonder_straling._andere_router_hoofdpijn_verdwenen.

Ervaringsverhaal van een opa en oma, beide elektrogevoelig.
donderdag, 25 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Een ervaringsverhaal van een opa en oma, beide elektrogevoelig.

Na een paar dagen, even bijtanken in de Achterhoek, op weg naar huis nog even langs onze dochter, schoonzoon en kleinkinderen..

Opa was die dag jarig en dat wilde we vieren met kinderen en kleinkinderen, die mooie tekeningen hadden gemaakt voor opa.

Normaal kunnen we daar een paar uurtjes vertoeven.

Maar deze keer bij binnenkomst voelde oma al dat het niet goed voelde. Eerst maar even zitten, kan ook van de autorit zijn. Maar het gevoel bleef.

Bij beide burens is er afgelopen weken een kindje geboren. Van te voren burens al ingelicht over gevaar van Dect babyfoon door onze dochter. Gewezen op stralingsarme babyfoons.

Toch maar een telefoontje naar de burens of de Dect babyfoon misschien aan staat. Nee, wij hebben 'm uit was het antwoord, maar misschien de andere kant? Eerst maar naar boven met de detector en ja hoor, bij het hoofdeind van de slaapplek van kleine Bas van 3 jaar kwam de Dect babyfoon loeihard naar binnen. Gebeld met de buurvrouw en ze heeft 'm voor ons uitgezet.

De afgelopen weken kroop kleine Bas van 3 jaar steeds bij papa en mama in bed. Het werd voor ons op dat moment wel duidelijk waarom.

Toen we aan Bas vroegen, waarom ga je niet in je eigen bed slapen? Zei hij:

"Ik heb steeds pringels in mijn hoofd als ik daar lig".

Opa, oma, dochter en schoonzoon keken elkaar aan.

Als je leest over een volwassen man in het [ervaringsverhaal van 19/11](#) met "prikkelingen in zijn hoofd". Wat knap van een 3-jarig kind wat niets weet van deze materie, maar toch zo feilloos kan aangeven "pringels in mijn hoofd".

Wij weten inmiddels wat de effecten en gevolgen zijn.

Waarom wordt zo'n jong gezinnetje niet gewezen op de gevaren van een o.a Dect babyfoon. Waarom doet de overheid hier toch niets aan.

Kleine Bas kan nog weggelopen naar een andere kamer, wat overigens niet voldoende is, maar zo'n klein kindje ligt en kan niets doen.

Je kan praten als Brugman maar heel veel mensen staan nog niet open voor dit probleem.

(Naam en emailadres bekend bij de redactie van Stopumts)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5304/ervaringsverhaal_van_een_opa_en_oma_beide_elektrogevoelig.

Politie officier ernstig ziek door straling draadloze systemen, elektrosmog.
vrijdag, 19 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Leest u onderstaand het ervaringsverhaal van een hoge politiemedewerker die door de straling van draadloze systemen in korte tijd aftakelt van een gezonde, sportieve, hardwerkende man met een verantwoordelijke en zeer afwisselende baan tot een lichamelijk wrak en kluizenaar op een camping, overgevoelig voor alle vormen van electrosmog en licht.

Opmerkelijk de totale onwetendheid en het onbegrip van artsen en specialisten:

In november 2008 kreeg ik last met slapen. Ik sliep slecht in en niet goed door. Ik bleef eigenlijk in een soort van alertheid waardoor de slaap niet intrad. Ik ging bij mijzelf na of ik last had van problemen of zorgen, maar kwam er al snel achter dat dit het geval niet was. Ook ontstond er een rode vlek op mijn wang die niet meer weg ging.

In februari 2009 ging ik hiermee naar de huisarts. Voor de huiduitslag kreeg ik een zalfje en voor het slaapprobleem slaappillen. Ik moest terughoudend met de slaappillen om gaan en er zo nu en dan een innemen als ik eens een goede nacht wilde hebben. In de grote vakantie in Frankrijk sliep ik goed. Ik kon dit jaar wel veel slechter tegen de zon. Dit was opmerkelijk, want andere jaren kon ik hier juist heel goed tegen. De slaapproblemen kwamen direct na de vakantie terug en in augustus 2009 ging ik opnieuw met dezelfde klachten naar de huisarts.

De klachten waren verergerd en ik was soms duizelig. 's Nachts had ik tintelingen in mijn hoofd en ik bleef alert waardoor ik niet sliep. Bloedonderzoek en onderzoek naar suikerziekte wezen uit dat er ogenschijnlijk niets mis was met mij. Tot november sukkelde het zo door, terwijl de klachten en de vermoeidheid verergerden. Eind november 2009 verwees de huisarts mij door naar de neuroloog. Ik vertelde hem over het slaapprobleem en dat ik vaak een raar gevoel had in het hoofd, tintelingetjes net onder het haar, en dat ik soms enigszins duizelig was.

De neuroloog gaf aan dat ik misschien maar beter naar een dermatoloog kon gaan. Hij herkende in ieder geval niet de oorzaak van de problemen waar ik zelf later achter ben gekomen. Hij liet mij wel een slaaptest doen om te zien of ik wel op tijd melatonine aanmaakte. Dit betrof een speekseltest. Uit onderzoek bleek dat ik te laat en te weinig melatonine aanmaakte om goed te kunnen slapen. Ik kreeg melatonine tabletten.

Vlak voor de kerstdagen ging ik met mijn vrouw boodschappen doen bij de supermarkt. In deze winkel werd ik raar in het hoofd. Ik kon mij niet meer concentreren en reageerde niet goed op de dingen die mijn vrouw mij vroeg. Buiten deze winkel ging het wel weer beter.

Op 1 januari 2010 werkte ik in de avonddienst binnen het bureau. Ik voelde mij ziek en ik had het gevoel dat ik helemaal opgloeide. Toch voelde het anders aan dan koorts. Ik merkte dat ik last kreeg met de spaarlampen, die overal hingen. Met moeite heb ik deze dienst volbracht.

Op mijn eigen werkplek merkte ik dat het ook niet goed ging met de spaarlampen. Dit waren Osram TL-spaarlampen. Later bleek mij dat dit dezelfde lampen waren als in de supermarkt. Ik probeerde andere lampen te regelen voor mijn werkplek.

Via de huisarts kwam ik bij de dermatoloog. Ik vertelde hem over de tintelingen net onder mijn haar en liet hem de rode vlek op mijn rechter wang zien.

Ook vertelde ik hem dat dit mogelijk kwam door spaarlampen. Op internet had ik hierover gelezen. Volgens de dermatoloog kon dit niet. Ik moest een 3-tal uitgebreide allergietesten ondergaan en dan zou er wel uitkomen waar ik allergisch voor was. Ik vroeg nog of ik misschien getest kon worden op een allergie tegen spaarlampen, maar dit kon niet.

Ik onderging de 3 testen en daaruit bleek dat ik nergens allergisch voor was. De dermatoloog wist de oorzaak niet en ik kreeg een zalfje dat mij niet hielp.

Op het werk kreeg ik last van mijn ogen en ik merkte dat ik niet meer tegen normaal daglicht kon. Ik ging een donkere zonnebril dragen en kwam in januari 2010 ziek thuis te zitten.

Hierna werd ik erg ziek. Zo schommelde mijn lichaamstemperatuur sterk over de hele dag. Dan was het weer 36,1, anderhalf uur later 38,0 graden. Hierna liep het dan weer snel terug. Het snel teruglopen van mijn lichaamstemperatuur was erg naar. Ook had ik pijn in mijn armen benen. Het nare gevoel in mijn hoofd nam toe en ik sliep 's nachts niet zonder slaappillen. Ik voelde mij in bed heel naar. Ik had last van spanning op het lichaam en een soort van spasme op mijn spieren.

Voor mijn lichtgevoeligheid kwam ik bij de oogarts. Hij deed een uitgebreid onderzoek en constateerde dat ik zeer goede ogen had. Met beide ogen zag ik 160%. Ik had wel last van geïrriteerd oogslimvlies en daardoor had ik last met licht en verlichting. De oogdruppels die hij mij gaf, gaven verbetering.

Ik merkte dat ik last had van mijn totale weerstand. Ik kon nergens meer tegen en als ik van buiten was geweest, zagen mijn handen blauw van de kou. Dit was gewoon eng om te zien en ik heb er een foto van gemaakt om te laten zien aan de dokter.

Via de huisarts kwam ik bij een internist/endocrinoloog. Hij schonk serieuze aandacht aan mijn klachten en onderzocht mij.

Uit bloedonderzoek bleek dat ik wel voldoende vitamines had. Alle was op peil, maar mijn witte bloedlichaampjes, daar had ik er te weinig van. De leukocyten werden opnieuw onderzocht. Twee weken later was er herstel te zien in de bloedwaarden en hiermee was eigenlijk het onderzoek afgerond. Ik was nog steeds ziek, maar de bloedwaarden waren kennelijk weer op peil.

Omdat ik niet beter werd, bleef ik ziek thuis. Ik had wel gemerkt dat als de televisie aanging, ik hiervan erg veel last kreeg. Ook als ik op grote afstand van de tv ergens anders in huis was. Ook de computer kon ik niet langer verdragen.

Dit beperkte mij enorm in het opsporen van wat ik nu mankeerde.

Mijn vrouw deed nu het zoekwerk op de computer en meldde mijn klachten bij het meldpunt gezondheid en milieu.

Via het meldpunt ontving ik een reactie waar ik wel wat mee kon. Er was nog niet bekend dat mensen last hadden van [spaarlampen](#), maar mogelijk wel van andere stralingsbronnen.

Ik woonde op korte afstand van een grote zendmast (C2000, UMTS) en werkte zelf beroepsmatig met het C2000 systeem. Omdat ik thuis heel veel klachten kreeg en hield, hebben wij met ons gezin 3 weken in een vakantiehuisje doorgebracht in Harfsen. Het ging hiervoor heel slecht met mij en mijn korte kortetermijngeheugen functioneerde slecht. Soms leek ik wel dement. In het begin in het vakantiehuisje dacht ik soms dat ik het niet zou redden. Buiten de toenemende hoofdpijnklachten en de spanning op mijn lichaam had ik klachten met mijn nek. Ik kon alleen nog maar op een speciaal kussen liggen en dan precies op één manier. Anders werd het gevoel ondragelijk in mijn hoofd en leek de bloedtoevoer naar mijn hoofd te blokkeren. Ik was totaal afhankelijk van de zorg van mijn familie.

Bij de bedrijfsarts gaf ik aan dat ik graag een onderzoek had op mijn werkplek en bij mij thuis.

Via de stichting EHS (Elektro Hypersensitiviteit) kwam ik aan het bedrijf Electrosense dat bij mij thuis en op mijn werk een onderzoek naar straling verrichtte.

Bij mij thuis was er de normale straling die in oude woningen wordt gemeten. Niet alle stopcontacten in de woning waren geaard en dan geven elektrische apparaten meer straling af. Ook de zendmast in de omgeving van mijn woning werd gemeten.

Op mijn werkplek bleek mijn bureau onder 208 V/m² te staan. De rubberen doppen onder het bureau lieten de stroom die via de kabels van de computer liep niet weg lopen. Ook de TL-spaarlampen van Osram gaven veel straling en vuile stroom. Zowel bij mij thuis als ook op mijn werk werden echter de Nederlandse normen die gelden voor de verschillende straling, niet overschreden.

Mijn gezondheid ging, toen ik terugkwam uit het vakantiehuisje, erg snel achteruit. Thuis probeerde ik te slapen in verschillende slaapkamers en in de badkamer, maar dit lukte niet meer. Ik kreeg een hele nare prikkeling over het hele lichaam en het was alsof mijn lichaam en hoofd in brand stond. Ik probeerde te wonen in twee verschillende woningen bij familie. Ook hier ging het niet meer.

Op advies ging ik in een caravan op een natuurcamping staan in Harfsen. Ik maakte er geen gebruik van de stroomvoorziening en ik stond zo veel mogelijk in de schaduw. De dichtstbijzijnde zendmast was op enkele kilometers afstand. Ik vond het vreselijk dat ik, om aan de straling te ontkomen, gedwongen werd om op een camping te moeten gaan leven en dan juist op het moment dat ik mij erg ziek voelde.

Ik had gemerkt dat ik steeds slechter tegen de zon kon. Ik had een bepaalde nare spanning op het lichaam die niet meer weg ging en de hoofdpijn werd steeds erger. Mijn korte kortetermijngeheugen was heel slecht en ik had constant iemand bij me, omdat ik heel duizelig was. Na ongeveer twee weken op de camping doorgebracht te hebben, werd het niet erger en werd ik stabiel zou je kunnen zeggen. De ongecontroleerde beweging in mijn lichaam, die vaak heel goed zichtbaar waren, werden langzaam minder.

Hoewel ik veel bezoek kreeg, was het isolement op de camping heel vervelend.

Zo kon ik niet naar de diploma-uitreiking van mijn dochter, het afscheid van de lagere school van mijn zoontje en het feest dat mijn ouders gaven, omdat ze beiden 75 jaar waren geworden.

Ik heb 5 weken op de camping doorgebracht. Gedurende die tijd hebben mijn vrouw en ik besloten om ons huis te verkopen en om een nieuwe woning te kopen en die zo aan te passen, dat ik er samen met mijn gezin in kon wonen. De nieuwe woning werd speciaal gekeurd of hij geschikt was.

Op 30 juni 2010 trok ik in ons nieuwe huis. Ik trok er in op de dag dat we de sleutel kregen. Het was een kaal huis, maar ik kon hier wel verblijven. Vooraf vond ik dit heel spannend, want als het niet zou gaan, wat moest ik dan?

We kregen aanpassingen in het huis d.m.v. speciale koolstofverf uit Duitsland en netvijschakelaars. Alle verbindingen gaan nu via kabeltjes. Niets is nu nog draadloos. Langzaam merk ik dat ik begin op te knappen. Zonder medicatie begin ik weer te slapen. Dit doet mij goed. Ik bouw heel langzaam aan weer wat weerstand op.

De eerste weken bleef ik in de woning. Het was erg warm en zonnig buiten. Temperaturen van boven de 30 graden. Andere jaren was ik altijd blij met dit weer, maar dit jaar kan ik niet tegen de zon en moet ik veel binnen blijven. 's Avonds liet ik in het bos in de buurt de hond uit. Ik was niet meer duizelig.

Na enkele weken binnen te zijn geweest, ging ik 's avonds met mijn dochter wat verder wandelen. We gingen naar mijn ouders. Ongeveer 2,5 km lopen. Dit ging best goed en het gaf me hoop dat ik in de toekomst toch weer ergens heen kon. De weken die volgden zijn we heel voorzichtig weer wat buiten de deur geweest. Soms even naar een bouwmarkt of op bezoek bij iemand. Telkens kleine stapjes om te zien hoe het ging. Ik probeerde geen terugval te krijgen, maar soms ontkwam ik hier niet aan.

Toen ik de televisie en computer weer had aangesloten, bleek dat de beschermende kabels en speciale contactdozen mij in staat stelden dat ik hier weer voor korte tijd gebruik van kon maken. Ik was nu ook weer in staat om op internet te zoeken naar mogelijkheden om mij te genezen. Ik las het verhaal van een [Franse vrouw](#) die elektrogevoelig was geworden. Ik keek of er voor mij ook dingen in stonden waar ik iets mee kon. Ook las ik de ervaring van [Mevr. Kienhorst](#). De klachten die zij omschreven kwamen sterk overeen met mijn klachten.

Uit meerdere verhalen die ik gelezen heb en uit mijn eigen ondervinding ben ik er van overtuigd dat ik door straling ben verzwakt. De straling heeft mijn weerstand gebroken. 's Nachts bleef ik alert door de prikkeling in mijn hoofd. Hierdoor kon ik niet meer slapen, waardoor ik 's nachts niet herstelde en werd mijn weerstand juist afgebroken. Ik raakte gevoelig voor zaken die ik eerder niet voelde.

Toen mijn weerstand verslaptte, raakte ik gevoelig voor het felle licht op mijn werk en als ik in het donker in mijn auto reed, kon ik slecht tegen de verlichting van de tegemoetkomende auto's. Mijn oogslimvlies raakte geïrriteerd. Ook kon ik niet meer tegen de kou als ik buiten was. Ik kreeg blauwe handen. Van het een kwam het ander. Allemaal door de verzwakte weerstand. Zo ging ik de spaarlampen voelen en

later ook de oudere TL-buizen, de tv en het computerscherm. Spaarlampen geven veel meer straling af dan gewone gloeilampen. (Heel jammer dat de gloeilamp verboden wordt en zeker omdat we nog niet goed weten wat de spaarlamp met onze gezondheid gaat doen.) Later kon ik nergens meer zijn en moest ik mijn eigen huis ontvluchten om op een camping te herstellen.

Dit alles heeft een enorme impact op mij en mijn gezin gehad. Van een gezonde, hardwerkende man die een verantwoordelijke en zeer afwisselende baan had, werd ik een soort van kluizenaar op een camping. Ver weg van alles en iedereen. Buiten de lichamelijke gezondheidsklachten is het emotionele aspect van overgevoeligheid voor straling enorm!
Met hulp van een natuurarts uit Zutphen probeer ik weer voldoende aan te sterken om weer te kunnen functioneren.

Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5280/politie_officier_ernstig_ziek_door_straling_draadloze_systemen_elektrosmog.

Italië: De vloek der mobieltjes. Enkele stralingsslachtoffers vertellen hun verhaal.
donderdag, 18 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

In een Duitstalige uitzending van MDR, waarvan u het manuscript onderstaand kunt lezen, doen stralingsslachtoffers van de draadloze maatschappij hun verhaal; hoe zij familie, vrienden en kennissen verliezen omdat de gezondheidsschade niet officieel erkend wordt en men (net als in Nederland) door velen voor psychisch gestoord gehouden wordt, hoe je moet trachten te overleven in de natuur omdat je de elektromagnetische velden niet verdraagt, hoe internet het enige middel is om je te verweren en om gehoord te worden:

Bron: MDR 7 nov. 2010

Italien

Der Fluch der Handys

Auteur: Robert Jahn

Jederzeit und vor allem überall erreichbar sein, lautetet der verheißungsvolle Lockruf von Handys. Doch für manche wird das zum Fluch: Die Handystrahlung störe das Magnetfeld ihrer Körper, verursache Beschwerden, behaupten sie. Einbildung oder doch Sensibilität?

Die Idylle trügt. Auch hier oben auf 1.200 Metern Höhe sind die Funkwellen allgegenwärtig. Rocco Panzavolta machen sie das Leben zur Hölle. Er ist Mitte 40, doch sein Körper ist der eines alten Mannes. Rocco war Alpinist und begeisterter Taucher - dann kam die Krankheit. 2004 hatte er mehrere Zusammenbrüche, er reagierte allergisch auf jegliche Art von elektromagnetischer Strahlung. Er verlor seine Arbeit und haust in einem fahruntüchtigen Camper.

Rocco Panzavolta, EHS- und MCS-Kranker:

"Ich habe alles verloren. Mein Leben existiert nicht mehr. Aber das schlimmste ist, dass mich auch fast alle meine Freunde und meine Familie im Stich gelassen haben.

Deren moralische Unterstützung wäre so enorm wichtig für mich. Das Problem ist eben, dass diese Krankheit in Italien nicht anerkannt ist und als geistige Störung gesehen wird."

Zum Schutz gegen die Strahlung trägt Rocco wenn er elektronische Geräte nutzt einen speziellen Anzug. Die Metallfäden im Gewebe sollen die Elektrowellen zurückhalten. Um seinen schwachen Körper zu stabilisieren, braucht er teure Medikamente aus den USA. Seine Krankheit ist in Italien nicht anerkannt, deshalb muss er die Kosten selber tragen. Trotz seiner Schwäche führt er seinen zähen Kampf für sich und die anderen EHS-Kranken. Seine einzige Waffe ist der Computer.

Ob und wie elektromagnetische Strahlung krank macht, ist unklar. Ein Einfluss auf das Nervensystem und den Hormonhaushalt werden diskutiert. Offiziell anerkannt ist nur, dass intensive Handynutzung zu Gewebeerwärmung führt. Doch egal wie die Erkrankung entsteht, Menschen die unter EHS leiden, brauchen eine Umgebung frei von Handys und Wireless Lan. Ein Fluchtversuch, der unmöglich scheint. Doch so aussichtslos ist der Versuch nicht. 50 Kilometer südöstlich von Bologna in den Hügeln nahe des kleinen Örtchens Brisighella liegt die erste offiziell Elektrosmog freie Zone Italiens.

Marcello Stampacchia, Elektrosmog-Free-Zonen-Initiator:

"Wir hatten das Glück, dass Lokalpolitiker und der Chef des regionalen Naturparks sich auf die Ausweisung der Elektrosmog freien Zone eingelassen haben. Und das, obwohl sie sich mit diesem Thema vorher nie befasst hatten."

Die Elektrosmog freie Zone ist Teil des Naturpark Carnè. Um zu zeigen, dass die Zone keine esoterische Spinnerei ist, sondern auf handfesten Fakten beruht, ließ Marcello von Anfang an die Zahlen sprechen. Ein Elektroingenieur untersucht das gesamte Gebiet auf Strahlenbelastung. Und überall liegen die Werte nahe der Nachweisgrenze.

Matteo Citti, Elektroingenieur Polab:

"Das Gesetz in Italien schreibt ein Limit von sechs Volt pro Meter für Orte an denen man sich länger als vier Stunden aufhalten muss vor. Für Orte an denen man sich kürzer aufhalten muss, sind es 20 Volt pro Meter. Hier im Park liegen wir unter 0,2 Volt pro Meter."

Warum es die staatlichen Grenzwerte überhaupt gibt, wenn die Strahlen doch nicht krank machen, scheint ein Rätsel ohne Lösung. Fest steht, die Strahlung im Park und der Pension für EHS-Kranke ist extrem niedrig – für Strahlenopfer ein Paradies, auch weil sie sich nicht verstecken brauchen.

O-Ton: Stephen McGill, EHS-Kranker

"Jeder der sagt, er hat ein Problem mit Wireless Lan oder Handys, jeder der sagt, dass diese Dinge ihn krank machen, wird ausgelacht und für verrückt erklärt. Und das ist ein Stress, dem man sich als EHS-Kranker nicht aussetzen möchte. Man hat genug mit seinen Beschwerden zu tun. Deshalb lernt man recht schnell sehr diskret mit dieser Krankheit umzugehen."

Sich schweigend seinem Schicksal ergeben. Für Rocco Panzavolta kommt das nicht in Frage. Für ihn zählt nur eins. Weiterkämpfen. Für die Freiheit krank sein zu dürfen und nicht als geistig Gestörter zu gelten.

Voor het originele manuscript zie:

www1.mdr.de/windrose/7847079.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5275/itali%C3%AB_de_vloek_der_mobieltjes_enkele_stralingslactoffers_vertellen_hun_verhaal.

ICT'er komt er na jaren achter dat hij ziek wordt van draadloze systemen
maandag, 15 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving onderstaand ervaringsverhaal op 15 nov. 2010:

Ontdekking en Omgang met EHS

Ik zit in de ICT en wordt bij verschillende bedrijven gedetacheerd op verschillende locaties. En dit is (in het kort) mijn EHS verhaal.

Begin 2008 meldde ik me ziek op werk. Ik had geen fut meer om ook maar iets te doen. Klachten: moe, futloos, niet tegen fel licht kunnen, brandende ogen en toch niet kunnen slapen 's-nachts. Dit zijn allemaal klachten die je ook kunt hebben door vermoeidheid. Deze klachten heb ik al veel langer, maar nu trok ik het echt niet meer. Toch leek het in eerste instantie veel op Burn-Out.

Na een paar maanden ging ik weer enkele dagen werken, maar het voelde net zo aan als voordat ik me ziek meldde, zwaar en vermoeiend. De huisarts kon niets vinden in mijn bloed en ondertussen heb ik via de arbo-arts bij een psycholoog een screening gedaan, maar de conclusie was dat ik mijn werk niet meer leuk vond. Hoewel dit een logische conclusie is als je moe en ziek van werk thuiskomt, was ikzelf niet overtuigd dat dat de oorzaak is. Want als je moe bent, staat alles tegen, zelfs je favoriete hobby's. De huisarts was na een paar maanden wel van overtuigd dat het geen burn-out was, want het herstel duurde te lang. Je gaat naar alternatieven zoeken en komt je bij een alternatieve arts. Bij mij was het een bioresonantie arts. Maar ook hier heeft het me niets opgeleverd.

In de tussentijd dat ik thuis was ben ik wel zelf gaan kijken wanneer ik moe was en wanneer het beter ging. Dit was nogal lastig, maar het viel wel op dat ik uitzonderlijk moe werd na het spelen van computerspellen, maar dit was niet altijd het geval. Ik kreeg een vermoeden dat het wellicht aan de computer lag. Dus dan maar een paar dagen geen computer. Maar ook dat hielp niet. Dan eens proberen om de wifi een dagje uit te zetten, ook dat hielp niet. Uiteindelijk ging ik een computer overnieuw installeren en door omstandigheden was de wifi verbinding van de PC vlak bij mijn hoofd. Na een paar uurtjes werken had ik zo'n aanval van moeheid dat het erg op leek dat het toch aan de wifi lag.

Natuurlijk heb ik gelijk alle wifi uitgezet en na een paar dagen ging deze zware moeheid voorbij. Doordat de wifi af en toe werd aangezet werd voor e-mail kijken en er vergeten was deze weer uit te zetten werd ik weer moe. Na een week sukkelen hiermee heb ik de wifi compleet vervangen voor draad zodat deze niet per ongeluk weer aanstond. Ondertussen bleek dat ook dect en mobiele telefoons dezelfde frequentie gebruiken. Deze heb ik dus ook vervangen en mijn mobiel heb ik niet meer aangeraakt. Daarna pas ging het stukken beter.

Langzaam aan drong het tot me door hoe lang ik deze klachten heb. Ik heb ze al 10

jaar. Maar je lijkt gezond, je werkt hard, je denkt dat het normale moeheid is en gaat vroeg naar bed. Ondertussen ben je al die tijd ziek. Hoeveel tijd van je leven ben je daardoor kwijt? De eerste echte problemen waren toen ik als student een bijbaan had waar ik veel met een mobiele telefoon moest bellen. Ik was ook doodmoe elke werkdag. Het erge is dat dit een enorme invloed had op mijn studie. Ik kan het eindpraatje herinneren dat ik in het begin zo weinig tot actie was te zetten.

Hoe moet ik nu verder met werk? ICT en draadloos lijken nogal verweven te zijn. Maar eigenlijk is er bijna geen werk te krijgen waar je niet mee in contact komt met draadloos netwerk of mobiele telefonie. Ik besloot toch om in de ICT te blijven en er mee leren om te gaan.

Niet lang erna heb ik een meter aangeschaft die deze straling en locatie kon bepalen. Ik woon in een flat met een totaal van 8 burens om me heen. Hier bleek dat een kant van de woning (gelukkig niet de slaapkamerkant) bestraald te worden door een zendmast en de onderbuurvrouw een dect telefoon had die de meter op tilt deed slaan door een gewapend betonnen vloer heen. De buurvrouw heeft een nieuwe stralingsvriendelijkere dect telefoon gekregen en mijn woning is nu een halve kooi van Faraday. Wat nog belangrijker is, mijn gezondheid ging in grote stappen vooruit. Mijn woning is nu schoon genoeg tot ik ga verhuizen.

Omdat ik gedetacheerd word heb ik regelmatig te maken met verschillende werkplekken. In eerste instantie was ik hiervoor bang, maar het bleek dat openbaar vervoer een veel groter probleem is. Hier bellen mensen graag in een omgeving waar het mobieltje een sterker signaal moet maken om de zendmast te bereiken. Daarbij in een auto, bus of een trein gaan mobieltjes om de zoveel kilometer zoeken naar een zendmast en deze doen dat met het meest krachtige signaal dat ze hebben. Dit doen ze heel kort, maar als je in een omgeving zit met meerdere mensen doen ze dat allemaal. Uiteindelijk heb ik een aluminium hoedje op mijn hoofd gedaan. Eigenlijk was het een pet met aluminium, maar hoe stom het ook klinkt, dit hielp erg goed. Nu heb ik een professionele pet aangeschaft en deze draag ik vrijwel altijd. Hieruit blijkt ook dat deze signalen voornamelijk inwerken op mijn hersenen. Verder ben ik rijlessen gaan nemen om het openbaar vervoer zo veel mogelijk te mijden. Deze maatregelen hebben me bijgedragen om weer 100% gezond te zijn.

Ik lees regelmatig artikelen over straling en zie dat er veel protesten zijn tegen zendmasten. Ook ik ben tegen nog meer zendmasten, maar zendmasten die hoog en degelijk geplaatst zijn geven veel minder overlast dan iemand die bij je in de buurt mobiel belt of een collega/buur met dect telefoon. Als een buurtgenootschap protesteert tegen een zendmast, kan ik alleen maar denken: 'hoeveel van deze mensen hebben zelf een mobieltje, dect en wifi in huis! Hoe maak je deze mensen bewust hiervan?'

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5261/ict_er_komt_er_na_jaren_achter_da_t_hij_ziek_wordt_van_draadloze_systemen

Al weer een ervaringsverhaal.

zaterdag, 13 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Kom net van de naailes, waar ik heb gevraagd 'of de lerares niet wil vragen of ze

tijdens de les de mobiele telefoons af willen zetten'? Omdat ik daar steeds zit met een knellende nek.

Maar volgens hen allen komt dat niet door de mobiel, de een zegt het zijn je zenuwen, 't is omdat je magnesium te kort hebt is een rotsvaste overtuiging van de ander! Om haar te plezieren en te bewijzen dat het dat niet is, zo zegt mij mijn innerlijk weten, zoekt de doktersassistente nu uit hoe ik het magnesium gehalte kan checken..

Steeds weer die vervelende discussies over wel of geen last van elektromagnetische velden, erg lastig. Maar gelukkig ook steeds meer erkenning, gisteren sprak ik een man eigenaar van een elektronica winkel, die het zó met mij eens was, geweldig een gesprek met erkenning.

Dit wordt mijn verhaal over hoe ik overleef in deze wereld vol met elektromagnetische

velden, straling, pulsen, golven hoe het ook heten mag, in achterwaartse volgorde, zo goed als het me lukken gaat!

Ben nu dus thuis en mijn nek is rustig, die knel tijdens de naailes is verdwenen.

Zit in mijn kamertje waarvan een muur met folie beplakt is en voor de ramen hangen zijden gordijnen, die wonderwel goed bevallen. In de keuken heb ik speciale gordijnen die de hoogfrequente velden moeten weren, en die zijn raar. Of ben ik toch diegene die raar is?

Want soms voelt het oké en dan weer niet, maar toen ze er nog niet hingen was het continu fout, steeds die knel in mijn nek!

Begin 2009 hebben ze aan de keukenkant, die ik de voorkant zal noemen, 100/150 bomen gekapt en twee villa's geplaatst, in die villa's hebben ze... iets waar veel foute velden van af komt. Ook is er rond die tijd een UMTS-mast geplaatst op zo'n 500m. afstand van de voorkant.

Eerder eind 2008 heeft er een meting plaats gevonden waar uit bleek dat er aan de achterkant GSM 900 en GSM1800 binnen kwamen, en dat de Dekt van de onderbuurvrouw gemeten breedbandig 1100uW/m² toont, voldoende om mij twee slapeloze jaren te bezorgen, en vier kilo's af te vallen door onsmakelijke diarree aanvallen, of waren het drie jaren?

Waarin ik verschillende keren met verschillende klachten bij de dokter heb gezeten en weer weg ging met 'ik weet niet wat het is'? Uit het ontlastingsonderzoek bleek 'alles is goed'!

Mijn linker pols die steeds vermoeider werd, er waren dagen bij dat ik geen boek vast kon houden 'ik weet niet wat dat is'? Op een spontaan optredende voetverlamming + verdikking

die mij drie weken heeft laten strompelen, gelukkig weer is verdwenen, is ook nooit een bevredigend antwoord gekomen!

Ergens in 2005 kreeg ik van mijn vriend een nieuwe telefoon, eentje waarmee ik, zonder die vervelende draad, door het huis kon lopen, en waar een antwoordapparaat op zat, met een zeer mechanische stem die mij vertelde 'You got three messages. Message one. Monday tree pm.at ten a clock..' WOUW daar flipte ik al met die hoorn in mijn handen, druk stom op een knopje, kijk naar dat ding wil het gooien, dat is dan ook verschillende keren gebeurd.

Dan riep Twan 'Wat doe je nou? Ben je gek of zo? Je gaat toch niet met een telefoon gooien'? De knopjes zaten meer en meer schots en scheef, met het gevolg dat ik niet meer kon bellen want de drie was een vier geworden de vier een zes etc.

Die verdomde Dect telefoon lag al twee jaar op de stort voordat ik wist dat er zoiets als elektromagnetische pulsjes bestond! Wat voor mij voldoende bewijst dat ik een

elektrostresser ben.

Een item op de BRT televisie heeft mij mijn ogen geopend,. 't Ging over de jeugd die steeds meer met slaap problemen te kampen had, en dat het waarschijnlijk kwam door de mobiele telefoon die vaak onder het hoofd kussen lag, om bereikbaar te zijn! Iets zei me 'dit is het ja dit is het'! De dubbeltjes vielen op zijn plaats. En inderdaad ik ging minder tot niet meer sms'en en de vermoeidheid uit mijn pols verdween. De dokter vroeg, 'ben jij dan links?' 'Nee, maar die telefoon ligt in mijn linkerhand en die pulsjes schieten de linkerarm in.'

Dat was later want eerder heb ik hem gebeld om te vragen 'Zou het kunnen dat ik wakker lig door het mobiele internetten van mijn buurvrouw'? Hij moest lachen en zei 'dat ik dan de enige in Nederland was'! Niet ontmoedigt en gesterkt door dat BRT programma ging ik naar de bibliotheek, die toen nog tof was, niets geen draadloos hoog/laag frequente straling bevattend, zoals nu, en vroeg een bibliotheeksecretaresse hetzelfde, 'Ja hoor dat kan heel goed', zei zij tot mijn verrukking.

Ik ging naar huis met het boek Elektrostress en Gezondheid van Dr. ir. Michiel Haas.

Dat was schrikken. Onvoorstelbaar en dit is de werkelijkheid..?

Dat boek vertelt over de mens die ook een elektromagnetisch wezen is!

Over de vele proeven op dieren en planten die niet goed functioneren onder EMV.

En dat de mens met een warme waterzak vergeleken word in de wetenschappelijke proeven gefinancierd door telecom bedrijven. En dat ze ongetwijfeld verplaatst zullen moeten worden, wanneer algemeen erkend word dat deze zenders in de nabijheid van mensen schadelijk zijn...

En, en, en door dat geweldige boek ben ik veel te weten gekomen over elektromagnetische velden en de grote boosdoener de gepulste signalen.

Die mij dus helemaal gek maakten als ik de Dect telefoon in handen had.

Door dat boek is de woonbioloog gekomen, die opmerkte, dat mijn bed, al eerder naar de huiskamer verhuisd, daar op de beste plek stond.

Maar toen de woonbioloog hier was waren die villa's er nog niet en ook die UMTS mast stond er nog niet. De situatie is weer helemaal veranderd en op eigen houtje heb ik voor de keuken ramen Swiss shield naturel gehangen, wat hoogfrequente straling moet weren,

maar niet altijd en voldoende helpt? Wat kun je doen, weer een woonbioloog, weer 250e.

Laatst stond ik te koken en 't komt weer op zetten die knel in mijn nek. Hoe kan dat nou, wat is daar nou? Blijkt de zoon van de buurvrouw op het stoepje te zitten op moeders te wachten, met natuurlijk een mobiel in zijn zak. Een uurtje later was hij weg en verdween ook die knel in mijn nek.

Niet altijd heb ik het gevoeld in mijn nek. Die knel is er sinds een jaar of twee. Eerder voelde ik iets wat ik nu ook nog voel mijn arm zwaar gaan worden als ik naast iemand loop die een mobiel bij zich draagt en ik aan die kant loop waar diegene zijn mobiel heeft, als ik dan aan de andere kant ga lopen trekt het weg!

Ook in de auto of de trein voelde ik vaak een spanning die ik nu kon verklaren.

Een andere belangrijke ervaring maakte ik mee in Breskens op de camping in het voorjaar. Mei, er is bijna niemand op de dan fantastische camping, fiets ik naar Breskens om boodschappen te halen, de week ervoor ook boodschappen gehaald en was er niets aan de hand, liep ik rustig en op mijn gemak door de winkel zoekend naar wat ik nodig had. Mei, het toerisme komt op gang het word drukker in Breskens. Ik stap dezelfde winkel in als de week ervoor, en het springt in mijn nek, het knelt,

het knerpt, het ging voor het eerst zeer doen, een pijn die naar boven trok, mijn nek en achterhoofd was een pijn die er uit wilde springen.

Een samengebalde spanningsmassa die uit elkaar wil springen maar de ruimte niet heeft en daardoor tegen alle kanten klemt, knelt, duwt, wringt. Zo snel mogelijk die winkel uit en terug in ons rustige camping straatje zet ik mijn fiets in de schuur, de knel in mijn hoofd en nek is duidelijk minder, schiet er een pijnlijke kramp in mijn voet. Mijn tenen hebben een kwartier lang omhoog gewezen, gelukkig is het weer genormaliseerd, voor zo lang het duren mag!

Ik voel me beroofd van mijn leven, van mijn gezondheid.

Wat ik nog wil vertellen (ik kan nog uren doorgaan maar moet er een keer mee stoppen).

In de huiskamer aan de voorkant heb ik twee lagen met katoen gevoerde zijden gordijnen, zelf gemaakt uit de reclame, wel altijd gordijnen dicht maar het is duidelijk beter dan in de keuken.

Tot zover dan een stuk uit mijn zoek en trektocht in deze wereld vol elektromagnetische pulsen, die ongetwijfeld nog vele nare gevolgen gaat hebben.

Naam bekend bij de redactie van Stopumts.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5255/al_weer_een_ervaringsverhaal.

België: Ziek door straling en weer gezond na afscherming en vermijding EMV
donderdag, 04 november 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Uit een ingezonden brief naar De Standaard naar aanleiding van het artikel "[Stralende Onzin](#)".

Op 04 november 2010 omstreeks 02:08, zei Eric Eric, Hoeilaart:

'op zoek naar GELD' is beledigend! Maar er is erger. Enkele jaren geleden toen ik ziek werd (pijn, slapeloosheid, vermoeidheid, krampen...) heb ik niet dadelijk begrepen dat het aan de elektrische straling te wijten was. Er was geen mast te zien in mijn omgeving, ik was zelfs niet op de hoogte van een gevaar, dus kon het niet uit angst komen, dat is een leugen ! Na informatie ben ik mij beschermd met aluminiumfolie, gordijnen en kleding die metaal vezels bevatten, en ben begonnen de gebruikers van draadloze technologieën te vermijden. Als gevolg heb ik mijn perfecte gezondheid teruggevonden. Maar als ik had zoiets gelezen, dan zou ik geen bescherming geplaatst hebben en zou ik misschien zelf wi-fi gebruiken. Ik zou al dood kunnen zijn, zoals zoveel ongeneesbare 40 plussers nu. Dus zijn onze 2 advocaten van de wi-fi (alhoewel ze door hun beroep liever aan de dienst van de gezondheid dan van de wi-fi zouden moeten zijn), volgens mij CALAMITEUS maar ook GEVAARLIJK.

Voor het origineel zie de reacties op:

www.standaard.be/meningen/forum/index.aspx?pagename=detail&forumid=2018428.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5230/belgi%C3%AB_ziek_door_straling_en_weer_gezond_na_afscherming_en_vermijding_emv

Jurist getuigt voor rechtbank Den Haag over gezondheidsschade door zendmast mobiele telefonie.

vrijdag, 08 oktober 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Rechtbank Den Haag 8 okt. 2010.

In een zitting voor de rechtbank te Den Haag getuigt de jurist Mr. A. Honcoop over zijn persoonlijke betrokkenheid vanwege ondervonden gezondheidsschade door een zendmast voor mobiele telefonie. Citaat uit de pleitnota:

Eerst wil ik u echter mijn persoonlijke betrokkenheid met dit onderwerp verklaren.

In het jaar 2006 werd op het dak van het door mijn toenmalige werkgever gehuurde kantoorpand een UMTS-mast geplaatst. Niet lang daarna kreeg ik te kampen met de fysieke klachten waarvan ik naderhand begreep dat deze aan elektromagnetische straling gekoppeld worden: zeer zware, knellende, hoofdpijn, concentratieproblemen, troebel zicht, vreemde duizelingen (alsof ik elk moment zomaar kon neervallen), ik had het ontzettend en onverklaarbaar warm en had huiduitslag op beide benen. Deze klachten verdwenen als ik een aantal dagen verlof had maar kwamen net zo hard terug als ik weer op kantoor kwam. Uiteindelijk zijn die klachten ook mede een reden geweest een andere werkgever te zoeken. Vervolgens zijn die klachten niet meer teruggekomen.

De volledige tekst van de interessante pleitnota en de zeer gedegen Conclusie van Replik vindt u onder:

[Juridische%20Informatie/5163](#)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5164/jurist_getuigt_voor_rechtbank_den_haag_over_gezondheidsschade_door_zendmast_mobiele_telefonie.

Nederland: Overall schade aan bomen rondom zendmasten. Wanneer volgen de mensen?

woensdag, 06 oktober 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: EHS ervaringen 6 oktober 2010

Afgelopen zondag waren we aan het fietsen toen het mijn vriendin was die me uitdaagde over het stralingsverhaal. Kijk zei ze, daar staat een zendmast op een flinke afstand, maar waar is die schade in de natuur dan? Toen ben ik gestopt en even rustig rond gaan kijken en het volgende is het resultaat.

Het speciale aan dit verhaal is dat de schade te zien is over een afstand van een bijna een kilometer. Op een kleinere afstand is er geen onderzoek gedaan. Ook is er geen meting gedaan vanwege het ontbreken van de apparatuur tijdens het fietstochtje.

Gewicht van de locatie

Deze zendmast staat op het terrein van de Aviko in Steenderen en heeft een flinke batterij zenders in de mast hangen. Omdat Aviko zo afhankelijk is van producten die uit de natuur komen zouden ze gevoelig moeten zijn voor welk gevolg het plaatsen

van zo'n mast heeft op de omgeving.

Klik [hier voor de foto's](#) en de uitgewerkte versie

Conclusie

In tegenstelling tot wat er algemeen wordt aangenomen is de reikwijdte van een zendmast dus veel groter dan 400 meter. Dat is met dit simpele onderzoekje wel aangetoond. Blijkbaar gaat het dus om het middelpunt van de zendstraal en de frequentie en niet om de sterkte.

Levende organismen die in het hart van zo'n bundel komen en daar moeten wonen, werken of slapen worden na verloop van tijd ziek. Effecten van een verstoorde celwerking gaan optreden. Waar hebben we dit bij mensen eerder gehoord.... Bij bomen blijkt het effect na enkele jaren zichtbaar te worden. Bij mensen moeten we het maar afwachten.

Voor het originele bericht zie:

www.ehs-ervaringen.nl/blog/2010/10/schade-aan-bomen-3/ .

Leest u dan tevens:

www.ehs-ervaringen.nl/blog/2010/10/schade-aan-bomen-2/ .

www.ehs-ervaringen.nl/blog/2010/09/schade-aan-bomen/ .

en neemt u ook een kijkje op:

www.boomaantastingen.nl .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5154/nederland_overal_schade_aan_bomen_random_zendmasten_wanneer_volgen_de_mensen

Zwitserland: Wlan, voor gebruikers fantastisch, voor anderen een ramp.
vrijdag, 01 oktober 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Het blad K-Tipp publiceerde een artikel over de overlast die draadloze routers (Wlan) veroorzaken bij mensen die gevoelig zijn voor elektromagnetische velden. Veel slachtoffers willen niet met hun naam in de krant omdat de omgeving hen voor gek verklaard. Het standpunt van de Zwitserse (en Nederlandse -red.) overheid draagt daar toe bij.

De Pianiste Silvia Van der Waerden: Wlan is voor gebruikers fantastisch maar voor mensen die erdoor getroffen worden verschrikkelijk. Meettechnicus ir. Peter Schlegel raakt gedeprimeerd van de vele meldingen die hij ontvangt van slachtoffers. "Het wordt nu toch echt tijd dat gezondheidsautoriteiten stappen ondernemen". Maar helaas is het officiële standpunt in Zwitserland (en Nederland - red.) nog steeds dat "uit de voorhanden zijnde literatuur geen gezondheidsschade te verwachten is van draadloze systemen":

Bron: Redaktion K-Tipp 19 sept. 2010

Auteur: Ernst Meierhofer

(Veröffentlicht auf Diagnose-Funk mit freundlicher Erlaubnis der Redaktion)

Drahtloser Internetzugang: Elektrosensible Menschen berichten von ihren gesundheitlichen Leiden

Empfindliche Leute erleben die hausgemachte Netzwerkstrahlung als besonders aggressiv. Oft hilft Verhandeln oder Abschirmen. Vielen bleibt aber nur die Flucht – oder sie resignieren.

Silvia Van der Waerden: Ihre Beschwerden konnte sie sich lange nicht erklären

Er hatte Schlafprobleme, und wenn er in der Nacht wach lag, raste sein Herz: So schildert Heinz Tschanz aus Münchenbuchsee BE seine unangenehmen Erfahrungen mit den WLAN-Sendern seiner Nachbarn. WLAN steht für «Wireless Local Area Network», auf Deutsch: örtliches Drahtlos-Netzwerk.

Doch Tschanz hatte Glück: Die Nachbarn waren bereit, ihre WLAN-Sender mit einer Zeitschaltuhr nachts abzustellen. Danach konnte er wieder schlafen. Ben Güntert aus Lugnorre VD beschreibt seine Beschwerden so: «Ich fühlte mich beim Aufstehen wie ein Zombie. Ich litt unter Atemnot, Herzaussetzern, und auch die Nieren funktionierten nicht mehr richtig. Am Bildschirm schlief ich oft ein.»

Ben Güntert

Ben Günterts Nachbarin war bereit, ihren WLAN-Router umzuplatzieren und die Sendeleistung zu reduzieren. «Seither kann ich wieder normal schlafen, aufwachen und arbeiten.» Silvia Van der Waerden aus Schaffhausen ist eine passionierte Klavierspielerin. Doch ab einem gewissen Zeitpunkt ermüdeten ihre Augen beim Üben schnell, die Finger gehorchten ihr nicht mehr richtig.

Und bei Stücken, die sie eigentlich auswendig kannte, hatte sie plötzlich Ausfälle und wusste die Noten nicht mehr. Sie konnte sich die Beschwerden nicht erklären - bis sie herausfand, dass die Nachbarin über ihr einen WLAN-Sender hatte - am Boden direkt über dem Klavier. Die Nachbarin zeigte sich verständnidvoll und liess ihren Internetanschluss verkabeln. Darauf verschwanden die Symptome sofort.

Job aufgegeben wegen Strahlung

Andere elektrosensible Leute haben weniger Glück. Wie zum Beispiel die Frau aus dem Kanton Basel-Landschaft, die einen attraktiven Teilzeitjob aufgeben musste, weil in der Firma der ganze Stock mit einem WLAN-Sender bestrahlt wurde. Sie litt unter Kopfweg, leichtem Schwindel, Unwohlsein und Hautausschlag. Sie sagt: «Für die Benutzer ist der kabellose WLAN-Zugang super. Doch für die Betroffenen ist WLAN schrecklich.»

Unter WLAN-Strahlen leidet auch eine Betroffene aus dem Raum Bern: Sie kann nicht mehr in ihrer Wohnung schlafen und muss ständig nach einer auswärtigen Schlafgelegenheit suchen. Sie leidet unter Gleichgewichtsstörungen und hat zunehmend Mühe, ihren angestammten Beruf auszuüben.

Der K-Tipp darf ihren Namen nicht nennen - und das ist kein Wunder. Viele Elektrosensible wagen sich nicht an die Öffentlichkeit, weil sie nicht ernst genommen, oft belächelt und im schlimmsten Fall als hysterisch oder gar als psychisch krank abgestempelt werden.

Auch das Ehepaar aus Zürich, mit dem der K-Tipp gesprochen hat, will anonym bleiben. Weil die beiden jede Nacht nur noch drei bis vier Stunden schlafen konnten - und auch dies oft nur mit Schlafmitteln -, hat das Paar die ganze Wohnung gegen Strahlen abschirmen lassen. Das kostete 22000 Franken.

Gerade in diesem Fall zeigt sich, dass WLAN nicht die einzige Strahlenquelle ist, die Probleme bereitet. In nur 15 Meter Entfernung vom Schlafzimmer steht nämlich eine UMTS-Mobilfunkantenne. Viele Mitbewohner im Wohnblock benutzen zudem kabellose DECT-Telefone, die ebenfalls aggressiv strahlen.

Zum Glück zeigten die meisten Nachbarn Verständnis. Sie haben das Internet verkabelt oder stellen den WLAN-Sender nachts und bei Nichtgebrauch ab. Und alle haben ihr DECT-Telefon durch das Modell Ecomode plus oder durch einen Festanschluss ersetzt. Falls nötig, hat das Ehepaar die Kosten für die Verkabelung und für die Ecomode-plus-DECT-Telefone übernommen.

Immer mehr WLAN im privaten Bereich

Diese Beispiele zeigen: WLAN wird immer häufiger eingesetzt, und damit nehmen auch die Probleme von Elektrosensiblen zu. Einen strahlungsarmen Wohnort und Arbeitsplatz zu finden, wird für sie schier unmöglich.

der Nähe einer Mobilfunkantenne hatte. Seine jetzigen Symptome: Ohrendruck, elektrisierendes Kribbeln auf der Haut, Schlafstörungen, Herzrasen bis zu infarktähnlichen Symptomen.

In der Regel ist WLAN ein Problem unter Nachbarn. Ist das Sendegerät - der sogenannte Access Point - nur 2 Meter entfernt, kann die Feldstärke der Strahlung durchaus 1 bis 2 Volt pro Meter (V/m) erreichen.

Baubiologen geben für Elektrosensible am Schlafplatz jedoch einen Richtwert von 0,006 V/m an. Einer von ihnen ist der Zürcher Mess-Ingenieur Peter Schlegel von der Organisation «Bürgerwelle Schweiz».

Er hat täglich mit Leidenden zu tun - und schreibt: «Ich gerate langsam ans Ende meines Lateins. Die Lage der Betroffenen bedrückt mich sehr, weil ich all diese Verzweiflung miterleben muss. WLAN mit seiner gepulsten Strahlung ist wirklich aggressiv. Das Bundesamt für Gesundheit müsste doch jetzt konsequente Schritte unternehmen.»

Doch von diesem Bundesamt ist keine Hilfe zu erwarten: Der offizielle Standpunkt lautet nach wie vor: Eine gesundheitliche Auswirkung durch drahtlose Netzwerke kann «aus den vorhandenen Studien» nicht abgeleitet werden.

(Met dank aan onze collega's van Diagnose Funk.)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5143/zwitserland_wlan_voor_gebruikers_fantastisch_voor_anderen_een_ramp.

indhoven: Open brief aan de gemeente over gezondheidsproblemen omwonenden digitenemast
maandag, 27 september 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Geplaatst 21 sept. 2010. Update in rubriek Ervaringen Burgers 27 sept. 2010

Gerelateerd artikel: [Artikelen/5073](#)

Stopumts ontving afschrift van onderstaande brief, verzonden aan de lokale politiek en de GGD:

Aan: Politiek Eindhoven, GGD, betrokkenen (inmiddels ruim 300! Dit is echt geen individueel geval!).

Geachte Gemeente Eindhoven,

Oorspronkelijk heb ik nooit zo in de schadelijk van elektromagnetische straling geloofd. Toen hier vlak naast onze woonwijk in Eindhoven ineens een Digitennemast verscheen (waarvan niemand in het begin wist wat het überhaupt was) schonk ik hier in eerste instantie weinig aandacht aan. Na verloop van tijd merkte ik echter dat ik de laatste tijd toch slechter sliep. Ik werd meerdere keren per nacht wakker en was 's ochtends minder uitgerust dan voorheen. Ik vond het wel interessant dat dit begonnen was zo rond het moment dat de zendmast in gebruik genomen was, maar precies wist ik het niet meer. En ach, slaapproblemen kunnen natuurlijk allerlei oorzaken hebben.

Nadat in de buurt langzaamaan duidelijk werd dat er meer mensen last hadden van allerlei klachten (variërend van technische klachten door storing op TV ontvangst en het niet meer correct functioneren van elektronische weegschalen, tot gezondheidsklachten als slaapproblemen, oorsuizingen en meer) begon ik te twijfelen aan het effect van straling. Zou dat dan toch wat doen? De vele verhalen leveren geen bewijs, maar toch wel aanwijzingen dat er wel degelijk schadelijke effecten zouden kunnen zijn. Wellicht zouden we toch een zekere mate van voorzorg in acht moeten nemen. Immers er is nog weinig bekend van korte termijn effecten, en vrijwel niets van lange termijn effecten van dit soort straling.

Ondertussen wilt u van geen wijken weten. De ene na de andere fout wordt gemaakt, de buurt wordt geschoffeerd, en u doet alles wat u kunt om zoveel mogelijk stralingscapaciteit te vergunnen voor de mast. U neemt uw inwoners totaal niet serieus. U heeft de mast dichterbij de woonwijk gezet dan nodig was, verlaagd zodat de straling dichterbij komt, een extra zender vergund zodat de straling verder toeneemt, de buurt pas achteraf geïnformeerd en wijst alle bezwaren of hulpverzoeken categorisch af. De lijst is bijna eindeloos.

We zijn inmiddels ruim twee en een half jaar verder. Er zijn diverse bezwaarprocedures doorlopen en uw inwoners hebben vele pogingen gedaan om u te bewegen het toch een keer voor hen op te nemen; voor hen is de mast immers geen vrijwillige keuze, maar door u opgedrongen. Echter weigert u nog steeds iets aan de problemen te doen. Ook uw GGD kan 'niets doen' want ze heeft zelf geen eigen kennis op dit gebied, onderzoek is 'niet zinvol' en tja, voorzorg is niet wettelijk verplicht.

Het motto lijkt te zijn om de buurtbewoners maar te laten stikken. Is de GGD volgens haar eigen website niet wettelijk verplicht de gezondheid van burgers te bevorderen en beschermen tegen ziekten en calamiteiten? Kunnen we dan misschien in samspraak afscherming regelen voor de directe omgeving? Niet volgens u, want ook dit is niet wettelijk

verplicht. U kunt zoiets wel in de vergunning opnemen, maar ziet daar geen aanleiding toe. U wilt geen enkele vorm van ondersteuning bieden voor mensen die eventueel zelf iets willen ondernemen om de straling binnenshuis te verminderen. Zelfs kennis of contacten heeft u niet of wilt u niet beschikbaar stellen. Wij mogen alles zelf maar uitzoeken.

Vanwege de verhoogde straling en de problemen op elektrische apparatuur hebben we zo'n twee maanden geleden een verzoek aan het Agentschap Telecom gedaan om ook eens te komen meten. De straling is hier immers hoger dan waar dan ook in een woonwijk en het effect op apparaten is ons duidelijk. Het Agentschap maakt zonder problemen een afspraak en komt meten! Deze metingen geven een heel interessant beeld: de straling blijkt binnenshuis op veel plaatsen nog veel hoger te zijn dan buiten waar u eerder metingen heeft laten verrichten om aan te tonen dat er 'niets aan de hand' was! Bovendien varieert de straling behoorlijk van plaats tot plaats en is de hoogte ervan moeilijk te voorspellen. Plaatselijk meten is dus belangrijk!

Nu zat ik ondertussen nog steeds met mijn slaapproblemen, dus wilde ik ook eens weten hoe hoog de straling in mijn slaapkamer was, en in een aantal andere kamers binnenshuis. Ik had eerder wel geprobeerd iets aan afscherming te doen, maar door gebrek aan kennis en meetapparatuur heb ik dat niet doelmatig kunnen doen. De man van het Agentschap Telecom was zo vriendelijk om even door het huis te lopen met een eenvoudige meter die het totaal aan straling meet. Kwestie van 5 minuten werk.

Wat bleek: De straling precies op de plaats van het bed was het hoogst gemeten, en qua vermogen zelfs een factor 25 hoger dan in een aangrenzende ruimte. U zult begrijpen dat ik daarop direct van slaapkamer gewisseld ben. Al in de eerste week werd mij het verschil duidelijk. Ik sliep beter!

In de weken daaropvolgend is het beeld alleen maar duidelijker geworden. Ik kan zoals vanouds weer langer opblijven omdat ik 's avonds niet zo snel meer moe ben, ik slaap (veel) dieper, wordt niet zo vaak meer wakker en kan me bovendien weer flarden van dromen herinneren zoals ik tot ruim twee en een half jaar geleden ook kon. Ik ben 's ochtends weer goed uitgerust en heb 1 tot zelfs 2 uur minder slaap nodig per nacht. Bijna letterlijk een verschil van dag en nacht dus.

Ik heb me de afgelopen jaren regelmatig afgevraagd of mijn slaapproblemen nu echt door de straling zouden komen. Sinds ik van slaapkamer ben gewisseld ben ik echter overtuigd. Of dit nu komt doordat het Digitenne straling is, of gewoon omdat de totale hoeveelheid straling zo hoog is, ik beken dat ik het niet weet. Of ik meer gevoelig ben dan anderen kan ik ook niet vertellen. Maar ik weet wel: Op mij heeft het wel degelijk effect, en niet weinig ook. Slechts dankzij de metingen en de wijzigingen die daardoor mogelijk werden gemaakt heb ik mijn leven weer terug!

Dat dit ruim 2 1/2 jaar heeft moeten duren is wellicht te wijten aan mijn verwachting als burger dat u en uw GGD iets voor mij zouden moeten kunnen betekenen. Moet u niet uw inwoners beschermen? Ik - en velen met mij - heb bij u dus lang gestreden voor informatie, hulp en oplossingen. Helaas is dat vechten tegen de bierkaai gebleken en blijkt uiteindelijk

dat ik beter af was bij een externe partij die bovendien niet komt voor de gezondheidseffecten, maar voor storingen op apparaten.

Net als u neemt het grootste deel van de overheid geen voorzorg in acht bij het plaatsen van deze masten omdat het bewijs van schadelijkheid nog niet uitvoerig genoeg geleverd is. Wachten op onderzoek en het bijstellen van de gehanteerde normen - wat in de ons omringende landen inmiddels wel steeds vaker gebeurt - gaat dus nog jaren duren. Metingen zijn zo ongeveer het enige middel dat de burger kan toepassen om zijn situatie in kaart te brengen en zijn leefomgeving aan de hand daarvan aan te passen (voor zover mogelijk). De burger heeft echter zelf niet de kennis en middelen om metingen uit te voeren.

Geachte gemeente Eindhoven, naar aanleiding van mijn bovenstaande verhaal wil ik u toch nog eens vriendelijk doch dringend verzoeken uw standpunten te herzien. Ik weet dat ik weinig van u hoeft te verwachten, maar wellicht kunt u dan toch op zijn minst meetapparatuur en expertise beschikbaar stellen voor uw inwoners. Zij kunnen dan, net als ik, meten hoe de omstandigheden in hun huis zijn, zodat zij wellicht daar verder geheel zelfstandig aanpassingen aan kunnen uitvoeren om hun kwaliteit van leven weer meer in overeenstemming te brengen met hoe die was voordat de Digtenne zendmast in onze woonwijk is geplaatst.

*Hoogachtend,
Maarten Egmond
Henkenshage 18
5653PX Eindhoven*

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5116/eindhoven_open_brief_aan_de_gemeente_over_gezondheidsproblemen_omwonenden_digittennemast

Senior IT consultant zelf overgevoelig geworden voor WiFi netwerken.
maandag, 20 september 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerde berichten:

[Verhalen/2974/](#) .
[Berichten%20Internationaal/5113](#)

Het thema WiFi op school staat op het moment, zeker in Canada, volop in de belangstelling. Leest u onderstaande (Engelstalige) ingezonden brief van een overgevoelig geworden IT consultant, Carl Katz, zelf voormalig WiFi installateur die nu mede ten strijde trekt tegen de installatie van WiFi op scholen:

Bron: Vancouver Sun 3 sept. 2010

In 2005, the Vancouver School Board passed a resolution recommending that cell phone transmitters be sited no closer than 1000 feet to a school. Power density measurements have shown that a class full of 25 Wi-Fi laptops downloading files exceeds the power density of the main beam of a cell tower by a factor of three. This fact that cell towers are kept at a distance from schools but Wi-Fi is put in the classroom is very incongruent.

The VSB and all school boards can no longer hide behind Health Canada's Safety Code 6, which deals with heating and thermal effects, not the established non-thermal effects of pulsed electromagnetic radiation. Health Canada has known about this problem for a long time, and they have painted themselves into a corner, choosing to ignore the thousands of studies that show bio effects from radiation that is at lower levels than Wi-Fi. Health Canada looks to the WHO for guidance on standards - unfortunately the WHO gets it's guidance from ICNIRP, which is comprised of wireless industry insiders.

It is quite appropriate that this issue is coming to light at this time - a percentage of the population is feeling the effects, including our children, especially those in schools with enterprise class Wi-Fi systems.

I am a 12 year senior I.T. consultant who has installed over one hundred Wi-Fi networks and has met dozens of people who can't tolerate being near Wi-Fi, cordless phones and other sources of non-ionizing electromagnetic radiation. I understand the technical aspects of Wi-Fi. I also understand the health implications and risks of Wi-Fi given the enormous amount of research I have done on this subject. Wi-Fi does not belong in schools, homes, businesses, coffee shops or anywhere for that matter. I sincerely wish this wasn't the case given how much I appreciate technology and the convenience it affords us - I like technology - I make my living from technology.

You may not be aware that the BC Teachers Federation is aware of this problem and is taking it quite seriously. So should the VSB and every school board and district across the planet.

Carl Katz
Senior I.T. Consultant and Parent of Two Children

Voor het origineel zie de 'comments'-sectie van het krantenartikel:
communities.canada.com/VANCOUVERSUN/blogs/reportcard/archive/2010/08/31/b-c-health-researcher-warns-about-wireless-radiation.aspx .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5114/senior_it_consultant_zelf_overgevoelig_geworden_voor_wifi_netwerken.

'Het leven is een hel geworden'
donderdag, 09 september 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: De Telegraaf 6 sept. 2010

'Het leven is een hel geworden'

NAARDEN - Voor de Naardense Monique van den Broek (46) is het leven een hel geworden.

De vrouw lijdt aan 'Multiple Chemical Sensitivity (MSC). Dat betekent: allergisch voor onder meer parfums, gsm-straling en lijm. "Chemische stoffen zijn overal", zegt Van den Broek, die vaak een masker moet dragen om de chemische stoffen de baas te kunnen. Ook mobieltjes moeten uit in haar buurt vanwege de straling.

Van den Broek wordt doodziek van veel chemische stoffen. En die zijn óveral. Braken, diarree, afname van hersenfuncties, spierpijn en migraine zijn veelvoorkomende klachten. De Naardense kan zelfs in coma raken als zij teveel vormen van chemische medicatie toegediend krijgt, schrijft De Gooi- en Eemlander.

Van den Broek is momenteel bezig om MSC officieel erkend te laten krijgen als ziekte. Via brieven aan gezondheidsministeries in Europa bewindslieden hoopt ze dit voor elkaar te krijgen.

Voor het originele bericht zie:

www.telegraaf.nl/binnenland/7572994

Voor het artikel in de Gooi en Eemlander (waar merkwaardigerwijs de opmerkingen over GSM straling geschrapt zijn) zie:

www.gooieneemlander.nl/nieuws/regionaal/hilversumplassen/article6368931.ece/Leven-in-een-hel,-strijd-om-erkenning .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5083/_het_leven_is_een_hel_geworden_

Nieuwe site met verhalen van een stralingslachtoffer.

woensdag, 01 september 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Op de site sites.google.com/site/stralingsresultaat/ . kunt u de verhalen lezen van Ria Luttkhof, schrijfster van het boek "[Help! De kerktoren straalt](#)".

Desgevraagd licht zij haar beweegredenen toe:

"Ze mogen later nooit zeggen wij hebben het niet geweten! Ze mogen later niet zeggen; o, maar we wisten niet dat het zo moeilijk was voor jullie. Had dat nu maar gezegd!".

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5049/nieuwe_site_met_verhalen_van_een_stralingslachtoffer.

Duitsland: Voorbeeld van weer een stralingslachtoffer op de vlucht voor de draadloze maatschappij.

woensdag, 01 september 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Main Post 1 sept. 2010

Man kann fliehen oder sich notdürftig mit Abschirmmaterialien schützen, um die Beschwerden etwas zu lindern. Leider gelingt das aber nicht immer und so suchen immer mehr Leidende nach Funklöchern.

Auch die Strahlen von der schnurlosen DECT-Telefone, WLAN, Handys – auch im

Standby-Betrieb – vertragen zahlreiche Menschen nicht. Wenn mein Kopf zu schmerzen und brennen beginnt und mein sonst niedriger Blutdruck rasant in die Höhe steigt, sind immer diese genannten Geräte in meinem Umfeld zu finden. WLAN verursachte mir lebensbedrohliche Atemnot.

Wie soll man sich gegen die Zwangsbestrahlung in Arztpraxen, Krankenhäusern und Schulen wehren? Wer denkt an die Leidenden in den Mehrfamilienhäusern? Die wenigsten Nachbarn sind einsichtig und nutzen Kabelverbindungen wie es auch vom Bundesamt für Strahlenschutz (BfS) empfohlen wird.

Laut einer Umfrage des BfS von 2002 fühlten sich damals bereits sechs Prozent der Bevölkerung durch Mobilfunk gesundheitlich beeinflusst. Die Dunkelziffer ist allerdings sehr hoch, da nur wenige den Kausalzusammenhang und somit die Ursache ihrer Erkrankung oder ihres Unwohlseins erkennen.

Bei meiner Teilnahme an der Mainzer Studie zur Elektrosensibilität wurde ich überall dort untersucht, wo es bei mir nichts zu finden gibt. Blutdruckanstieg und Kopfschmerzen wurden nicht untersucht. Wenn Betroffene nicht untersucht werden, können auch keine Beweise für die Schädlichkeit dieser unnatürlichen, gepulsten Mikrowellen-Technologie vorliegen. Und so suchen wir halt weiter nach funkfremen Wohnungen oder Häusern.

Monika Schuberth-Brehm 96346 Wallenfels

Voor de originele brief zie:

www.mainpost.de/lokales/rhoengrabfeld/Leserforum-Auf-der-Suche-nach-Funkloechern;art21915,5708011 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5052/duitsland_voorbeeld_van_weer_ee_n_stralings_slachtoffer_op_de_vlucht_voor_de_draadloze_maatschappij.

"Dataverbinding uit, hoofdpijn gedaan"!

zondag, 29 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Een interessante forumdiscussie tussen verslaafden aan een mobiele telefoon type [HTC Touch Pro](#) over hoofdpijn.

Citaat: "HTC Touch Pro dataverbinding (en continue synchronisatie) blijft dicht tegenwoordig en hoofdpijn is gedaan". Heren en dames van dit forum ... gebruik je hoofd en verstand en blijf zo veel mogelijk van je mobieltje af !!! Ik wil niet weten wat er allemaal in onze hoofden gebeurt als dat mobieltje gebruikt wordt ... !!!

Voor de originele citaten uit de discussie zie:

www.htcforum.nl/mybb/showthread.php?tid=6621 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5042/___dataverbinding_uit_hoofdpijn_ge_daan___!

Ervaringsverhaal van een jonge vrouw uit Zweden
vrijdag, 27 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Aftonbladet 23 aug 2010

UMTS zendmast naast de deur: "Ik kon niet meer behoorlijk slapen"

Auteur: Cecilia Bäcklund (Vertaling Stopumts)

Chanelle Richter, 29, kreeg ernstige slaapproblemen nadat er plotseling een zendmast voor mobiele telefonie naast haar deur geplaatst was. "Maar nadat ik verhuisd was naar het platteland verdwenen mijn gezondheidsproblemen als sneeuw voor de zon en nu slaap ik goed" zegt ze.

Chanelle Richter, had nooit slaapproblemen . Haar leven veranderde echter nadat een umts zendmast geplaatst werd op 15 meter afstand van haar appartement in de stad.

Ik verbleef daar 9 maanden en realiseerde mij geleidelijk dat ik mij niet kon concentreren, dat ik geheugenproblemen had en hoofdpijn en hartonregelmatigheden. En bovendien sliep ik helemaal niet goed. Alleen buitenshuis voelde ik mij beter.

De problemen werden erger. Chanelle kreeg hulp van "Vågbrytarna" (De Golfbrekers) een vrijwilligersorganisatie die hoge stralingwaarden mat in haar appartement en zij realiseerde zich dat zij moest verhuizen om weer een dragelijk bestaan te kunnen leiden.

Chanelle verhuisde naar een nieuw appartement dat niet te dicht bij zendmasten voor mobiele telefonie gesitueerd was en in het begin ging alles goed omdat al haar symptomen verdwenen en ze weer goed kon slapen, Maar toen installeerden al haar burens allemaal draadloze systemen.

"Toen begon ik weer slaapproblemen te krijgen. Nooit voelde ik mij lekker, ongeacht hoeveel ik probeerde te slapen".

Naar een cottage op het platteland.

Na overleg met de verhuurder kreeg zij als aanbeveling om een cottage te huren op het platteland, waar zij nu ook leeft. Chanelle heeft haar nieuwe woning door laten meten en de stralingswaarden zijn hier beduidend lager dan in haar voormalig appartement in de stad.

"Nu kan ik weer prima slapen! Ik wordt vroeg wakker, geheel uitgerust, en het gaat goed met me!"

Voor het oorspronkelijke artikel met een leuke foto van Chanelle Rigter zie:
www.aftonbladet.se/kropphalsa/somnklubb/article7659132.ab .

(Met dank aan onze collega Henrik Eiriksson van mast victims)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5035/ervaringsverhaal_van_een_jonge_vrouw_uit_zweden

Vrouw uit Gronsveld wordt elektro-overgevoelig na invoering draadloos systeem op haar werk.

donderdag, 26 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving onderstaand ervaringsverhaal. 25 aug. 2010

Juli 2009 ging de instelling waar ik werkte over op een nieuw draadloos systeem. Iedereen een laptop en mobieltje. Voor de administratie, waar ik sinds 1994 werkte, werden er [thin clients](#) aangeschaft.

Op vrijdag had ik altijd baliedienst. Schuin boven deze werkplek was een kastje komen te hangen, dat dienst deed als verzend- en ontvangststelsel. De eerste vrijdag nadat wij over waren gegaan op het nieuwe netwerk en ik baliedienst draaide, kreeg ik last van mijn hoofd, pijn in mijn hoofd, stijfheid in de nek en schouders en pijn in de polsen. Zelfs de dag erna waren de klachten niet helemaal weg.

De week erna weer baliedienst op vrijdag. De klachten kwamen sneller en waren erger. Ik had er het hele weekend nog last van. Op maandag heb ik dit aangegeven bij mijn manager en officieel toestemming gevraagd niet meer de baliedienst vanaf deze plek te hoeven draaien. Ik dacht het zo te ontlopen. Dit leek twee weken goed te gaan, toen begon ik last te krijgen van een soort van evenwichtsstoornis, het leek alsof er iets in mijn hoofd wegviel, ondertussen sliep ik bijna niet meer, had last van mijn darmen, pijn in mijn borsten, kreeg rare bruine vlekken, ik kon me niet meer concentreren, was vergeetachtig, mijn ogen gingen snel achteruit, mijn huid was helemaal gebarsten, leek wel cracel .

Toen daar in de vijfde week van het nieuwe netwerk misselijkheid bijkwam, als ik ongeveer 10 minuten weg was van het werk, en ontzettende pijn die trok van oor naar kaak, heb ik me ziek gemeld en ben naar de huisarts gegaan. Gelukkig vond ik een luisterend oor bij mijn huisarts. Ik vertelde hem dat ik een vreemd verhaal had. Het was een opluchting dat hij het helemaal geen raar verhaal vond, integendeel hij hoorde deze verhalen steeds vaker.

Hij noteerde al mijn klachten, nam de bloeddruk op die veel te hoog bleek te zijn en zei dat ik rust moest nemen en dat hij me over een week terug wilde zien. Gaandeweg die week merkte ik dat ik van steeds meer dingen last ging krijgen. Ik voelde nu thuis de dect telefoon en de transformator van de laptop trok me helemaal leeg. Beter voelde ik me niet worden in die week, integendeel, ik was overgevoelig geworden.

Dus terug naar de huisarts. Werken ging niet, dat was duidelijk. Wat nu? De huisarts zou navraag doen bij de RUL (Rijks Universiteit Limburg), en ik zou over 2 weken terug komen.

Thuis hadden we inmiddels de dect telefoon en het draadloos opgeruimd. Toch had ik nog steeds last. Op een gegeven moment heeft mijn man gebeld met iemand die straling kon meten en een afspraak gemaakt om thuis te komen meten, zodat ik zou zien dat er niets meer was en ik dus ook niets meer kon voelen. Groot was onze verbazing dat er wel degelijk nog behoorlijke waardes gemeten werden, dit kwam van de dect telefoon en het draadloos van de burens. Het gaat namelijk gewoon door muren, ramen, lichamen en alles heen.

Het hele huis werd nagemeten. Hierop werden enkele maatregelen genomen, zoals het bed naar de andere kant, aangezien we net boven de dect telefoon van de burens

lagen. Op die plek kwam een zilverdeken, aangezien deze de straling tegenhoudt. De huisarts had inmiddels navraag gedaan en wist te vertellen dat de RUL met een onderzoek naar deze materie bezig was geweest, maar dit heeft moeten stop zetten, omdat er geen geld meer voor was.

Van UMTS krijg ik een “dikke” keel, ik weet nu dat dit de schildklier is die hierop reageert en elektrisch verstelbare bedden en relaxstoeltjes met transformators trekken me helemaal leeg. Telefoontje of sms-jes van mobieltjes voel ik in mijn hoofd binnenkomen, zelfs voordat het belgeluid gaat.

Lange tijd ben ik een zombie geweest. Ook kon ik niets onthouden. Mijn korte termijn geheugen was weg. Mijn baan was ik bijna kwijt, want ja het is een nog niet erkende ziekte. Een half jaar ben ik bijna nergens meer geweest. Op het dieptepunt voelde ik de gepulste straling vrijwel meteen, het voelde aan alsof ik bekogeld werd door hele kleine scheermesjes. Er is in die tijd ook bloed geprikt op van alles, hier kwam niets uit.

Inmiddels gaat het weer beter, ik werk gelukkig weer, weliswaar op een andere locatie. Daar is - speciaal voor mij - in een bijgebouw waar ook gemeten is, het draadloos weer losgekoppeld en werken alle pc's weer gepatcht. Mijn sociaal leven en dat van mijn man staat op een laag pitje. Trein, vliegtuig, theater, bioscoop, dat kan niet meer. Bij mensen op bezoek gaan is eveneens lastig. Sommige hebben er begrip voor en zetten alles uit. Als het te veel is, krijg ik hartritmestoornissen en ben zo weer weg. Digitaal televisie kijken, gaat niet meer.

Internetten gaat weer, maar alles via het ouderwetse “lijntje”. Telefoneren gaat weer op de ouderwetse manier. In de stad is het wat meer opletten en sommige plekken moet ik echt mijden. Lopen en fietsen gaat goed, als ik iets merk kan ik snel verder, ik blijf er niet in zitten. Wandelen in het bos voelt alsof er even niets met mij aan de hand is. Juni 2010 ben ik met mijn man op vakantie gegaan in eigen land - met de auto - in een vrijstaande huisje, zonder toeters en bellen in Zeeland. Heerlijk langs het strand, hier voelde het goed. Ik had energie!

Terug thuis voel ik me snel leeggezogen. Ik wijt het aan het extreme warme weer. Het gaat echter niet over. Op het werk moet ik vaker even naar buiten, omdat het niet goed voelt, mijn ogen gaan achteruit en de druk in mijn hoofd en de vergeetachtigheid zijn er weer. Mijn klachten komen weer terug. Op zekere nacht is het weer helemaal mis. De druk op mijn hoofd, de ontzettende pijn in mijn hoofd is er weer, de pijn in mijn oren, ze lijken wel in brand te staan, en de misselijkheid. Ik ben weer terug bij af.

Voor mij is het van meet af aan duidelijk dat dit weer met straling te maken heeft. Maar waar en hoe? Weer contact opgenomen met de stralingsdeskundige en een afspraak gemaakt om te meten. Thuis is alles rustig, dat wist ik eigenlijk ook wel, maar toch. Vervolgens naar het werk. Daar bleek de boosdoener al snel gevonden. Alle thin clients - behalve de mijne - stonden weer ingeschakeld op draadloos en als zodanig te werken. Waarschijnlijk omdat er enkele weken eerder een nieuw programma geïnstalleerd was zodat het draadloos (aan de overkant) beter zou werken. Ik zat dus weer midden in de wifi. Alleen van mijn pc was indertijd de antenne verwijderd.

Toen de antennes van de andere pc's verwijderd waren, zodat ze voortaan het signaal niet meer kunnen opvangen, kon ik het verschil meteen voelen. Ik had wel even tijd nodig om weer alles tot rust te laten komen, vooral in mijn hoofd, maar gelukkig ging dit deze keer veel sneller als vorig jaar.

Hoe het verder moet, weet ik niet. Ik leef nu, maar maak me wel zorgen over de toekomst. De deken van straling die over ons uitgerold wordt, wordt steeds dikker en zwaarder. Collega's zeggen er geen last van te hebben, maar zij zijn wel chronisch moe en hebben vaker hoofdpijn. Als ze lange tijd mobiel gebeld hebben, hebben ze een warm oor. Ik ben maar opgehouden te vertellen dat dit wel eens door straling kon komen. Ook ik dacht dat ik in Nederland goed beschermd werd. In Zweden is de aandoening EHS al erkend en daar zou ik officieel aangemerkt zijn als iemand met een handicap. Tot die tijd noem ik mezelf iemand met een beperking!

Bertie Maessen
Gronsveld

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5033/vrouw_uit_gronsveld_wordt_elektro-overgevoelig_na_invoering_draadloos_systeem_op_haar_werk.

Ervaringsverhaal van een elektrogevoelige ingenieur uit Den Haag op vakantie in Duitsland.
vrijdag, 20 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsverhaal

Onderweg in Duitsland gestopt bij een Raststätte - koffie drinken op het terras, met uitzicht op de auto die beneden geparkeerd stond. Vreselijke pijn in buik, hoe kan dat nou? Bij het afrekenen draaide ik me schuin om en zag naast het terras een joekel van een mast met tig antennes.

Toen we wegreden deden de kilometerteller en toerenteller het niet. Ik weet inmiddels dat ik dan de accu enige tijd los moet koppelen en weer aansluiten, dan doen ze het weer. Dat gebeurt steeds in de nabijheid van antennes, onder meer bij de antennes op het ministerie van Verkeer en Waterstaat in Den Haag, schuin tegenover Madurodam.

De vakantie in Duitsland was prettig, de eerste camping (bij de bossen ten noordoosten van Hannover) had weinig bereik en de tweede (in Schlierbach bij Lindenfels in het Odenwald) had nu en dan geen bereik voor mobiele telefoons. Na een week helemaal geen symptomen meer, maar thuis meteen weer ploppende oren, pijn, enzovoort.

Het is en blijft ongelofelijk dat dit allemaal kan en dat de politiek en industrie ermee weg komt. In de binnensteden en over de autowegen van Duitsland pijnscheuten en ja hoor, dan staat er weer een mast.

Naam en adres bekend bij redactie

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5016/ervaringsverhaal_van_een_elektrogevoelige_ingenieur_uit_den_haag_op_vakantie_in_duitsland.

Zwitscherland: "Ben ik ertoe veroordeeld om thuis achter een afscherming te blijven zitten"?

dinsdag, 17 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Onderstaand het ervaringsverhaal van een vrouw die door een catastrofale elektriciteitsstoring in haar huis overgevoelig geworden is voor elektromagnetische velden. Leest u vooral ook het begeleidende commentaar van Dipl. Ing. Peter Schlegel, die de omstandigheden waaronder deze vrouw moet leven diepgaand geanalyseerd heeft:

Bron: Bürgerwelle Schweiz, 10 aug 2010.

Bin ich dazu verdammt, zu Hause hinter der Abschirmung zu sitzen?

Aus einem e-Mail an die Bürgerwelle Schweiz von Eva Brunner

Es ist für mich eine Tatsache, dass ich nichts zum Anziehen kaufen kann, weil in allen Geschäften WLAN oder DECT-Telefone in Betrieb sind. Ich kann nicht in die Stadt gehen, auf den Strassen kreuzen sich Wellen von UMTS. Ich habe Angst, zum Friseur zu gehen wegen der elektrischen Apparate. Überall muss ich flüchten, weil mein Körper rebelliert. So wie es aussieht, bin ich dazu verdammt, zu Hause zu sitzen, hinter der Abschirmung.

Ich habe einen Horror vor jeder ärztlichen Untersuchung. Im Spital sind haufenweise elektrische Geräte. Und jedes Mal schaltet sich mein Fluchttrieb ein. Mein Körper ist ausgezehrt von Stress, der ständige „Brummtön“ trägt das Seine dazu bei. Nach der Operation sollte ich zur Kur. Halte ich es dort aus? In die Ferien traue ich mich nicht, überall sind elektromagnetische Felder.

Und was, wenn es mich während der Operation auf dem Tisch auf einmal zu schütteln anfängt, und entweder zerschneidet man wichtige Nerven, oder man gibt mir falsche Medikamente, weil man sich das nicht erklären kann? Wenn im Zimmer ein Computer eingeschaltet oder in der Nähe WLAN ist, greifen weder Akupunktur noch Hypnose. Was wird in der Narkose passieren? Was, wenn mein Hirn nicht ausschaltet und ich die ganze Operation mitbekomme? Schon einmal ist mir das passiert, dass ich für kurze Zeit während der Operation wach geworden bin: kein Körper, kein Mund zum Schreien oder mich bewegen, aber die Schmerzen sind da... Es ist nun bald 40 Jahre her, aber für mich in der Erinnerung wie gestern. – Ja, ich habe mich in einen Angsthasen verwandelt, aber glauben Sie mir, begründet.

Ich danke jeden Tag Gott und denen, die mir geholfen haben, dass ich jetzt wieder essen und das Essen auch behalten kann. Wenigstens die Grundlage zum Überleben habe ich.

Kommentar der Bürgerwelle Schweiz:

Diese Mitteilung schrieb Frau Brunner am 7. Dezember 2007 in ihrem mit provisorischen Abschirmvorhängen notfallmässig vor Strahlung geschützten Wohnzimmer.

Eva Brunner war durch ein katastrophales Ereignis hochgradig elektrosensibel geworden: Eines Tages hatte plötzlich ein Ausgleichsstrom aus dem Elektrizitätsversorgungsnetz mitten durch ihre Wohnung zu fließen begonnen. Die Stromstärke war so hoch, dass die Leitungsisolierung schmolz. Durch das von diesem Stromfluss erzeugte magnetische Wechselfeld bekam Frau Brunner Herzsrasen und

Ohrensausen, fühlte sich wie „gekocht“, sah lauter „Lichtstäbchen“ und fiel in Ohnmacht. Dann begannen andauernde Kopfschmerzen, häufige Herzprobleme und ein „Brumnton“ im Ohr. Erst nach Wochen wurde der Fehler entdeckt und behoben. Aber Frau Brunner hatte „den Kontakt zu ihrem eigenen Körper verloren“. Sie empfand keinen Hunger und Durst mehr. Zum Gerippe abgemagert, musste sie sich fortan streng nach Stundenplan zum Essen zwingen.

Seither reagiert Frau Brunner extrem empfindlich auf alle elektromagnetischen Felder und Strahlungen. Die Strahlung der 275 m entfernten GSM-/UMTS-Basisstation spürt sie stark. Auf ihrer Terrasse werden 0.32 V/m 270 µW/m² gemessen. Im Wohnzimmer waren es vor der Notabschirmung 0.14 V/m 50 µW/m², im rückwärtigen Schlafzimmer noch 0.03 V/m 2.4 µW/m². Doch selbst dieser Wert war für Frau Brunner zu hoch. Sie hatte sich deshalb einen „Abschirm-Baldachin“ aus strahlungsreflektierendem Gewebe um das Bett installiert. – Der gesetzliche Grenzwert erlaubt 5 V/m 66'000 µW/m². Er wird „Vorsorgewert“ genannt....

Mit der Notabschirmung im Wohnzimmer konnte sich Eva Brunner nun allmählich etwas erholen. Da die Wohnung ihr Eigentum ist, war an Wegzug nicht zu denken. Ausserdem: wohin hätte sie denn umziehen sollen? – Für die definitive Abschirmung wurde die zum Sendemast orientierte Südfassade aussen mit einer strahlungsreflektierenden Abschirmfarbe gestrichen. Damit sank der Wert im Wohnzimmer auf 0.06 V/m 10 µW/m², was für Frau Brunner aber noch zu viel war. Erst der Austausch der bestehenden Fenster mit Holzrahmen gegen neue, spezielle Abschirmfenster mit Holz-/Metall-Rahmen brachte eine weitere Senkung auf max. 0.01 V/m < 0.3 µW/m². Die Wirkung war frappant. In der Wohnung kann Eva Brunner jetzt wieder leben. Aber jeden Gang in die „strahlungsverseuchte“ Aussenwelt muss sie sorgfältig planen.

Ende 2009 hatte sie plötzlich wieder massive Schlafstörungen, sogar unter dem Baldachin. Die Messung identifizierte ein dauernd strahlendes DECT-Schnurlostelefon in der Wohnung jenseits des Treppenhauses im oberen Stock. Ein Anstrich mit Abschirmfarbe auf der entsprechenden Schlafzimmerwand brachte wieder Nachtruhe – für wie lange? Was wird das nächste sein?

Met dank aan onze collega's van buergerwelle-schweiz.org

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5005/zwitserland__ben_ik_ertoe_veroordeeld_om_thuis_achter_een_afscherming_te_blijven_zitten__

Ervaringsverhaal van een 15 jarige elektrogevoelige Groningse atheneum scholier.
maandag, 16 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Eigenlijk begon het op school toen we op een middag bij NaSK met de netbooks werkten. Deze – meer dan 20 netbooks – zijn met elkaar verbonden door middel van een draadloos netwerk. Op zich erg handig als je in het lokaal met zijn allen op internet wil, maar zodra ze ingeschakeld werden begon bij mij de hoofdpijn! En dat was niet zo'n beetje ook, maar echt verschrikkelijk! Toen ik na dat uur naar huis ging – het was vrijdag middag – had ik nog steeds barstende hoofdpijn en ik heb werkelijk het hele weekend last van hoofdpijn gehad! We hebben toen besloten dat ik er maar geen gebruik meer van moet maken en dat ik voortaan in het computerlokaal ernaast (!) mag werken.....

Dit is overigens niet het enige waar ik last van heb, want eerder ook al een keer in het Duitse Nordhausen, waar we op het station liepen, stond een zendmast op een oude goederenloods. Mijn vader en ik hadden allebei hoofdpijn! Zodra we later weg reden was alles over!

Hier in de buurt staat ook ergens een zendmast, pal naast het fietspad met als gevolg dat iedere keer als ik daar langs moet, dat ik hoofdpijn heb, en als ik weer verder weg ben dan gaat dat dus weer over....

Afgelopen vakantie waren we in het Zwarte Woud, en reden daar natuurlijk ook een paar keer over de Autobahn, wat normaal niet erg is, ware het niet dat er om de 1 à 2 kilometer een zendmast stond. Niet zomaar zendmasten, maar zendmasten die bomvol hangen! Met als gevolg dat iedere keer als je in de buurt komt, ik hoofdpijn kreeg! Ik was ook aan het lezen en ik lette er niet op, maar iedere keer als ik hoofdpijn kreeg en ik keek op stond er een mast! (voor de duidelijkheid, het is geen wagenziekte, dat voelt anders).

Later die vakantie waren we in Villingen-Schwenningen waar we de auto bij een of andere voetbal stadion hadden geparkeerd, helaas, de lichtmasten hingen vol met antennes! Eerst had ik er geen last van, maar later werd het heel erg en wou ik alleen nog maar weg. Toen we dan ook eenmaal weg waren was de hoofdpijn dan ook over, én kon ik een stuk "makkelijker" zien, wat mijn ouders ook bevestigden. Niet dat je gezichtsvermogen achteruit gaat, maar het voelt alsof er wat op je voorhoofd drukt waar je onderdoor moet kijken..... De hoofdpijn is trouwens voornamelijk aan de voorkant, dat wil zeggen, het voorste deel van mijn hoofd.

In deze vakantie zaten we in een huisje, 6 km van het dichtstbijzijnde dorp, en ook ver van zendmasten, waardoor er geen ontvangst was met een mobieltje (blij toe). Het voelde er dan ook erg goed, en nooit last van hoofdpijn.

Hier bij ons thuis wel last van hoofdpijn af en toe, ook al is hier niet zo heel veel ontvangst met de mobiel, maar er zijn hier een stuk of 5 draadloze netwerken te ontvangen van burens én NIET-BUREN!
De burens - in ieder geval aan 2 kanten - hebben een draadloos netwerk. Toen ik met mijn buurjongen achter zijn computer zat had ik last van hoofdpijn!

Dit zijn overigens een maar een aantal voorbeelden!

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5000/ervaringsverhaal_van_een_15_jarig_e_elektrogevoelige_groningse_atheneum_scholier.

Duitsland: Weer een echtpaar dat vlucht voor een zendmast voor mobiele telefonie.
maandag, 16 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Na 35 jaar je eigen huis te moeten ontvluchten en nu in een vakantiewoning verblijven, dat overkwam een echtpaar uit Bad Königshöfer in Duitsland, waarvan de vrouw overgevoelig bleek voor de straling van een bij hun huis opgestelde UMTSmast.
Steeds weer dezelfde verhalen van mensen met verschillende achtergronden uit verschillende landen: "de politiek moet toch eindelijk eens de waarheid vertellen over

de schadelijkheid van de straling van mobiele telefonie". De echtgenoot: "Als zo iets gebeurt staat het huwelijk op het spel. Maar ik wist dat mijn vrouw zich niet aanstelde":

Bron: Main Post 13 aug. 2010

BAD BRÜCKENAU/ BAD KÖNIGSHOFEN

Ehepaar flüchtet vor Mobilfunk

Weil sie überzeugt sind, dass UMTS krank macht, zogen zwei Bad Königshöfer in die Nähe von Brückenau

Zehn Jahre ist es diesen Sommer her, dass in Deutschland Lizenzen von Frequenzblöcken für die Nutzung durch das Universal Mobile Telecommunications System (UMTS) an Mobilfunkanbieter versteigert wurden. 98,8 Milliarden D-Mark nahm die Bundesregierung damals ein. Doch nicht jeder ist glücklich über die UMTS-Abdeckung in der Region: Das Ehepaar Petra und Hans Müller (Namen geändert) flüchtete vor einem Jahr einer Mobilfunk-Anlage wegen vom Altlandkreis Bad Königshofen in die Bad Brückenaauer Gegend.

Nach wie vor streiten Experten über die Frage, ob Mobilfunk-Strahlen schädlich sind oder nicht. Jede Seite hat Gründe und Gutachten auf ihrer Seite. Für die Müllers gibt es keinen Zweifel: „Mobilfunk-Strahlen machen krank“, sagen sie. Die 62-jährige Petra Müller ist überzeugt, dass ihre Gesundheit deutlich litt, als in der Nähe ihres Eigenheims im Altlandkreis Bad Königshofen die neue UMTS-Technik installiert wurde.

Schlagartig schlaflos

„Ich konnte schlagartig nicht mehr schlafen“, auch Probleme mit der Schilddrüse seien aufgetreten, außerdem Herz- und Narbenschmerzen. Das war in der ersten Jahreshälfte 2006. Zu einem Zeitpunkt, als ihr noch gar nicht klar gewesen sei, dass da eine Mobilfunk-Anlage installiert wurde.

Plötzlich, sagt sie, konnte sie sich nicht mehr im Garten aufhalten. Selbst in den südöstlich und nordöstlich gelegenen Räumen des Hauses habe sie sich nicht mehr wohl gefühlt. Ein Baubiologe habe herausgefunden, dass die Räume in Richtung der Masten durch Strahlen höher belastet waren. „Ich bin ständig geflüchtet, habe bei Bekannten auf einer Matratze übernachtet.“ Nachts um 2 Uhr sei sie zum Sambachshof gefahren, erst dort habe sich ihr Blutdruck normalisiert. Auch ein Abschirm-Zaun, bestehend aus kleinen Edelstahl-Quadraten, den der Lehrer im Ruhestand und seine Frau errichteten, habe keine Abhilfe gebracht.

Rund 300 Briefe hat das Ehepaar in den vergangenen Jahren geschrieben: an Politiker, kirchliche Stellen, Experten. Die für Deutschland gültigen Grenzwerte werden eingehalten, hätten sie immer wieder gehört. „Dabei sind gerade die Grenzwerte das Problem, die sind viel zu hoch angesetzt.“

Die Mobilfunkindustrie habe die Beweislast umgedreht, erklärt Hans Müller: „Eigentlich müssten die doch die Unschädlichkeit der Strahlen nachweisen, nicht wir die Gefahren.“ Die Forderung des Ehepaars: „Wir wollen, dass die Menschen hellhörig werden, Politiker sollen endlich die Wahrheit über Mobilfunk-Strahlen sagen.“

„Es hilft einem kein Mensch“

„Es hilft einem kein Mensch“, sagt Petra Müller. Letztlich haben sie das Haus verlassen, in dem sie über 35 Jahre wohnten, flüchteten in eine Ferienwohnung in der Rhön. Und fanden schließlich über eine Zeitungsanzeige ihren jetzigen Wohnsitz, ein idyllisches, abgeschiedenes Häuschen im Raum Bad Brückenau, in dem sie zur Miete leben. „Nicht in funkfreiem aber funkarmem Gebiet“, wie sie sagen. „Hier sind meine Symptome weg“, erklärt die 62-Jährige, „wie schlecht muss es einem gehen, wenn man bereit ist sein eigenes Heim zu verlassen.“

Ihren richtigen Namen wollen sie nicht mehr in der Zeitung lesen. „Das zieht alles so viel nach sich“, sagen sie. 70 Kilometer trennen sie heute von ihrer Heimat. Von Freunden, Bekannten, ihren sozialen Kontakten. „Ich komm' überhaupt nicht klar hier“, sagt Hans Müller. Und: „Wenn so was passiert, steht die Ehe auf dem Spiel. Aber ich wusste, dass meine Frau keinen Markus macht.“

„Strahlende Zukunft“ im Tatort

Mit Freude haben sie den Tatort „Strahlende Zukunft“ am Sonntag gesehen, in dem die Bremer Kommissarin den Selbstmord einer scheinbar schizophrenen Mobilfunk-Gegnerin untersuchte und auf Verschwörungen und Intrigen stieß, die bis in den Senat hineinreichten. „Endlich wurde mal die Gefahr der Handystrahlen thematisiert und die starke Lobby der Mobilfunkindustrie.“ „Wir sind ja nicht technikfeindlich, aber die sollen die Technik gesundheitsverträglich machen“, sagen die Müllers.

Voor het originele artikel zie:

www.mainpost.de/lokales/bad-kissingen/Ehepaar-fluechtet-vor-Mobilfunk;art23460,5689322 .

En voor Stopumts lezers die de genoemde aflevering van Tatort gemist hebben:

ul-we.de/fernsehtip-strahlende-zukunft-am-08-08-um-2015-uhr-auf-ard/ .

De Duitstalige toelichting bij deze Tatort aflevering luidt als volgt:

Die Bremer Hauptkommissarin Inga Lürsen und ihr Kollege Stedefreund ermitteln in der Mobilfunkbranche. Sandra Vegener, erst seit kurzem aus der Psychiatrie entlassen, tötet einen Richter und anschließend sich selbst.

Zuvor hatte sie behauptet, dass ihre Tochter durch Strahlung von Mobilfunkmasten an Leukämie gestorben sei und war vehement gegen ein Mobilfunkunternehmen vorgegangen. Der zuständige Staatsanwalt, der Richter und der Psychiater hatten sie daraufhin als psychisch krank eingestuft.

Inga Lürsen und ihr Kollege Stedefreund geraten immer tiefer in ein dichtes Geflecht aus Geheimnissen und Intrigen: Warum lügt der Staatsanwalt? Warum zahlte die Mobilfunkfirma Geld an den Ehemann?

De redactie van Stopumts wenst u veel kijkplezier!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/5003/duitsland_weer_een_echtpaar_dat_vlucht_voor_een_zendmast_voor_mobiele_telefonie.

USA: ABC news met een reportage over een ernstig electrogevoelige dame.
donderdag, 12 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

ABC new heeft een reportage uitgezonden over Sarah Dacre, een vrouw die stralingswerende bescherming moet dragen als zij het huis uitgaat.

U kunt de 3 minuten durende videoreportage (na 30 sec reclame) nog bekijken op:
www.electrosensitivesociety.com/2010/04/05/abc-tv-allergic-to-wifi/ .

(Met dank aan de overigens ook zeer lezenswaardige website
www.electrosensitivesociety.com .)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4997/usa_abc_news_met_een_reportage_over_een_ernstig_electrogevoelige_dame.

Nieuw blog van een stralingsgevoelige man te Zutphen.
woensdag, 11 augustus 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Geplaatst op stopumts 27 mei 2010.

Update 11 aug 2010 ivm de actualiteit van het "stappenplan". Van harte aanbevolen!

Op www.ehs-ervaringen.nl/blog/ . vindt u de blog van een stralingsgevoelige man uit Zutphen. De doelstelling van de blog wordt als volgt omschreven:

Doelstelling

De reden van het opzetten van dit BLOG is het onvermogen van deze maatschappij om te kunnen omgaan met electrogevoelige mensen. Het is nagenoeg onmogelijk om een luisterend oor te vinden. Dat levert frustratie en onbegrip op. Omdat ik de laatste tijd steeds meer mensen om mij heen ernstige vormen van Kanker zie ontwikkelen vind ik dat het genoeg is geweest. Vanaf april 2010 zal ik mijn 8 jaar aan ervaring met straling en de gevolgen daarvan voor mij beschrijven op dit BLOG.

Mijn doelstelling is om mijn ervaringen met de wereld te delen en daardoor begrip te kweken voor mensen die in een zelfde situatie zitten. Het grootste probleem waar we momenteel mee te maken hebben is ontkenning. Doelbewust wordt onjuiste kennis als feit bestempeld om zo mensen in diskrediet te brengen. Dat zal ik proberen te doorbreken met dit BLOG. Niet zozeer pretendeer ik dat ik alle wijsheid in pacht heb, maar ik beschrijf wel wat mijn ervaringen zijn en hoe die lijnrecht staan tegenover wat er door Overheid en belanghebbenden wordt gepredikt.

Daarnaast wordt dit BLOG een naslagwerk waardoor ik mezelf als voorbeeld zal gebruiken wat er kan gebeuren als je de risico's van straling veronachtzaamt. Vooral dit is een waarschuwing voor al die mensen die denken dat het hen niet zal treffen. Al die mensen die de EHS-er voor gek verklaren, maar zelf niet door hebben dat zij het zijn die niet naar hun lichaam luisteren als ze gewaarschuwd worden als ze in een sterk stralingsveld zitten. De EHS-er blijft niet zitten, zij wel. Zij zijn die mensen die ineens een ernstige ziekte onder de leden krijgen. Zij zijn die mensen die liever ontkennen dan genezen.

Dit BLOG schrijf ik voor mijn kinderen. Omdat ik steeds meer en meer straling in de klaslokalen zie komen. En tevens steeds meer hoor van andere kinderen die hyperactief zijn, niet meer kunnen slapen. Als ik dan zeg dat dit aan straling kan liggen, lacht men je uit. Tot het moment dat ze ervaren wat voor een kind ze ervoor terugkrijgen als die straling eens weg is. Dat is het moment waarop ongeloof plaats maakt voor herkenning en begrip.

Omdat ik zoveel jaren ervaring met de materie heb zal ik ook oplossingen voor problemen aan gaan dragen. Deze hebben mij geholpen om mijn gevoeligheid draagbaar te maken. Misschien kunnen deze oplossingen een ander ook helpen. Want uiteindelijk kunnen we alleen door echt naar elkaar te luisteren dit probleem oplossen.

Veel leesplezier gewenst.

Johan Gerritsen
te Zutphen

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4786/nieuw_blog_van_een_stralingsgevelige_man_te_zutphen.

Frankrijk: Schokkende verklaring van een stervende Parijzenaar.
vrijdag, 09 juli 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4904/frankrijk_schokkende_verklaring_van_een_stervende_parijzenaar.

Utrecht: Verpleegkundige UMC ziek van straling zendmasten. Een sluipmoordenaar!
maandag, 14 juni 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds 1998 slaap ik slechter, vaak wakker en kan niet meer doorslapen. In die tijd begonnen ook andere lichamelijke klachten zich aan te dienen, zoals erge spierkrampen, tintelingen in handen, armen, voeten en concentratieproblemen.

Het vreemde was dat, als ik ergens anders sliep de klachten er niet waren. Ik dacht dat het suggestie was, je bent namelijk vrij, of hebt vakantie als je ergens anders logeert, dus meer ontspannen.

In de loop van de jaren werd het slapen niet beter, alleen maar slechter. Gemeld bij huisarts, welke er niets mee kon. Daar werd ik dus ook niet wijzer van.

De kinderen klaagde steeds vaker over hoofdpijn. Ik zocht de oorzaken elders, zoals spanningen op school, spanningen voor de feestdagen (sinterklaas), verjaardagen, verzetten van de klok, ruzie met vriendjes enz.

Op dat moment werd er een hele grote telefoonpaal op de flat bij ons om de hoek gezet, zonder dat wij wisten wat dit voor gevolgen zou hebben en zonder dat men er van op de hoogte was gesteld via krant of andere media dat deze mast geplaatst werd, midden tussen onze woningen. Precies 75 m. van onze woning, in tegengestelde richting van de zojuist geplaatste GSM mast, was er rond 1996 ook al een GSM mast neergezet. Later zouden er nog twee UMTS masten bijkomen.

Omdat deze masten aan de rand van de woonwijk staan en er door de Antenneorganisatie en de gemeente geen ruchtbaarheid aan is gegeven en er tien jaar geleden nog niet veel over bekend was, heeft men ook tegen de komst van deze palen geen actie kunnen ondernemen.

Omdat ik tijdens mijn werk, als verpleegkundige in het UMC ook regelmatig met straling in aanraking ben gekomen, tijdens röntgenonderzoek, MRI- en CT-scans en daar altijd behoedzaam en verantwoord mee om ben gegaan en er strenge regels gelden tijdens het omgaan met dit soort onderzoeken, had ik tot op dat moment geen ogenblik aan andere bronnen gedacht. Bronnen, welke geruisloos, als sluipmoordenaar je woonomgeving binnen komen. En dus ook de werkplek, waar vele mensen werken!

De klachten breidde zich uit met een voortdurend brandend gevoel rond de wervelkolom, een erg drukkend gevoel in mijn hoofd, oorsuizingen, druk op de trommelvliezen, hartkloppingen, erg snelle polsslag en aanhoudende hoofdpijn. Een specialist in het ziekenhuis, kon waarnemen dat er een versnelde polsslag was en een onregelmatige hartslag. De andere klachten zijn niet objectief waarneembaar.

Steeds vaker als ik ergens anders ben, merk ik dat ik nu ook elders klachten heb, zoals in winkels, bibliotheek, vakantieparken en andere openbare instellingen. Ik moet steeds verder weg gaan uit mijn omgeving om minder klachten te hebben.

Het vermoeden dat ik last zou hebben van telefoonpalen is recentelijk via metingen van RIVM bevestigd.

Een familielid met laptop kon een stuk of 12 netwerken met wifi/wlan/kon in de ons omringende straten en woningen signaleren. We hebben zelf alles met kabels en draden, maar straling gaat door muren en vloeren heen.

Vorig jaar hebben we nieuwe burens gekregen, met alles wat mogelijk is aan draadloze apparatuur, internet, pc, dect-telefoon, mobiele telefoon. Vanaf die tijd ben ik geen moment meer zonder klachten in eigen huis.

Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4831/utrecht_verpleegkundige_umc_ziek_van_straling zendmasten._een_sluipmoordenaar!

Canada: Ernstige gezondheidsproblemen na plaatsing van GSM-antennes boven appartement.
woensdag, 02 juni 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Six feet down

Bron: Beperkte Straling 1 juni 2010

Pakkend ervaringsverhaal uit Canada

Lees hieronder het relaas van een vrouw uit Canada die haar gezondheid en die van haar dochter zienderogen achteruit zag gaan nadat er verschillende gsm-antennes boven haar appartement werden geplaatst. Voor de plaatsing van de antennes zou ze de waarschuwingen over elektromagnetische straling nooit ernstig genomen hebben, maar nu ondervindt ze helaas aan den lijve dat deze waarschuwingen terecht zijn.

Ze kreeg de typische symptomen: zware slaapstoornissen, duizeligheid, het gevoel

van de 'knellende band rond het hoofd', misselijkheid, gezoem in de oren en concentratieproblemen. Gaandeweg werd ze steeds gevoeliger en kon ook andere stralingsbronnen niet meer verdragen: haar computer, haar gsm, ... Ook haar dochter kreeg klachten zoals vreemde huiduitslag, gevoelsstoornissen en slaapproblemen.

Haar verhaal beschrijft goed de horror die aan teveel straling blootgestelde mensen moeten doormaken.

Bekijk haar [getuigenis op YouTube](#) met op de achtergrond het appartement met de antennes.

I May Have Listened -- But I Wouldn't Have HEARD
My Life 6 Feet Under Cell Towers

By Veronica Ciandre

If you told me three months ago not to hold a cell phone to my head or body, and that if I did, to at least have the battery pack facing outwards, I would have listened but it wouldn't have changed my mind.

If you told me to exchange my cordless phones for good old-fashioned corded phones, I would have listened, but it wouldn't have changed my mind, I liked my cordless phones.

If you told me three months ago to use an Ethernet cable with my laptop and keep Airport mode turned off, or to move the WiFi antennae from my bedroom and to turn it off at night or when not in use, or to get rid of all WiFi all together, I would have listened, and then wondered, "Why would I want to do all of that?"

If you told me three months ago that baby monitors should not be placed near babies or to ask my 14yr. old daughter to text more than talk, and not sleep with her phone or computer on the pillow beside her, I would have listened but still it might not have changed a thing.

If you told me three months ago that the microwave radiation emitted by cell phones, cordless phones, WiFi antennas, cell towers and masts, WLAN and other wireless technology was an invisible culprit causing thousands of people to experience all manner of symptoms from insomnia to high blood pressure, and should be avoided completely or at least whenever possible, I would have listened, but still I might not have changed a thing. After all, the government continues to approve these things, and the mass media tells us these devices are safe.

But before three months ago I hadn't spent more than a month living 6 feet under, as well as in front of, cell towers that were placed on my balcony roof. Before three months ago I was healthy, vital and slept like a baby. I didn't wake up with numb hands and feet, my body feeling prickly all night and tingling or vibrating almost all day. I didn't spend night after night in a hyperactive state, as though electricity was running through me.

Before three months ago I lived in a beautiful home that I loved; it was my sanctuary. I didn't have a hissing or buzzing or high-pitched ring in my ear, known as tinnitus or microwave hearing, mostly when in that home. I didn't get tension headaches ever, or feel like there is an invisible band around my head creating pressure, mostly when in that home. I didn't feel bouts of nausea on a regular basis, sometimes accompanied by a metallic taste in my mouth, and I didn't get dizzy spells.

I wasn't afraid I might have a heart attack as I slept on a makeshift floor mattress in my living room and felt my heart race all night while my body from top to toe became increasingly numb and tingly. I wasn't without focus and direction and unable to concentrate. I'd never gotten shocks touching my bed mattress, home light switches, pots on my stove, and with every stroke of my cats.

Before three months ago my daughter didn't have more than one unexplainable rash that hurt 'in' the skin as she described it, she didn't have headaches or feel nauseous and dizzy in our home, or experience the blood in her hand going cold. She never had sleepless nights.

Before three months ago I hadn't abandoned my home at the advice of someone who could have sold me thousands of dollars worth of products and equipment by convincing me they would alleviate this situation. Instead I was told, "You have to get out of there, if you care about you and your daughters health you're going to have to move."

I had never couch surfed with my 14yr old in tow while trying to maintain some semblance of a normal life or schedule for her. Before three months ago I hadn't researched everything I could find to educate myself about the real dangers of exposure to microwave radiation, or electromagnetic frequencies. I wasn't fully aware of cell towers and this invisible Wireless web that continues to be woven above all of our heads.

I couldn't tell the difference between a Bell cell tower, a Rogers cell tower, a Globealive or Wind cell tower or a Telus cell tower. I'd never heard of Industry Canada or Spectrum, Canada Safety Code 6, or the Bioinitiative report.

I hadn't spoken to Health Canada, Industry Canada, Canadian Environmental Legal Association, Environmental Health Clinic, Environmental Health Association, The Environmental Protection Office, The Toronto Environmental Alliance, Public Health office, Canadian Association of Physicians for the Environment, my City Councillors office, trying to find some -- any -- answers as to how safe it is to live in such close proximity to a cell tower. So far none of them have told me it's not safe, but thankfully I have better judgement, a body that is telling me the truth, and Liala, Kevin and Magda to confirm what I already knew.

Before three months ago I hadn't spent 15 days getting 2 hours sleep a night because my body was still vibrating all the time, and the rest of the night in tears while feeling like I was losing my mind from sleep deprivation combined with the physical stress of feeling fight or flight 24 hours a day.

I didn't have a clear and unpleasant physical reactions to my cell phone, the usage of cell phones by people in close proximity to me, the touch of my computer keyboard, or the experience of sitting close to the monitor for too long. I didn't feel my legs tingling -- and going cold and slightly numb -- if I spent too much time in the same room as a WiFi station. I didn't feel nauseous and have sharp pains go through my hand and up my arm if I held a cordless phone or a cell phone while in use. I didn't feel nauseous if I sat for too long or too close to a television. I do for now.

Before three months ago I couldn't tell you when I was standing within two to four blocks of a cell tower installation. I never thought twice about leaning on walls or in close proximity to the electrical wiring in a building, or lying on the floor above a basement for the same reasons. I never had to consider the effects of my neighbours

WiFi antennas and cordless phone base station broadcasting through any wall that stood between us.

Before three months ago I hadn't heard the words Electro Sensitive or Electro Hypersensitive. I hadn't spent hours and hours on the phone trying to find a good doctor, preferably one who knew what a cell tower was and the possible effects of living 6 feet under, or in front of one, only to find that it is nearly impossible to find any doctor at all taking new patients. Unfortunately for me, the ones that were, who offered the kinds of analysis or treatment I needed, cost an arm and a leg or a plane ticket which I didn't have to spare at that time.

Before three months ago I hadn't slept in six locations over a period of nine days in the middle of a three week period, while trying to find a place where I could get a good nights sleep because even after friends and family pulled the plug on the WiFi, cordless phones, and everything but the fridge, my body was reacting to the wireless technology from the neighbours, emitting through the walls to where I slept.

Before three months ago I hadn't heard of EMF Solutions, Earthcalm, Magda Havas, Jim Vella, WEEP Initiative, the Electro-sensitive Society, a Qlink, a gauss meter or an Electro smog meter. I hadn't read stories from hundreds of people around the world whose lives have been profoundly impacted by something we can't see or hear (for the most part) but can most definitely feel... by microwave radiation, and electromagnetic frequencies emitting at levels not meant for human consumption, by something we are led to believe is harmless and benefits us in more ways than it bombards us, in favour of convenience and especially someone's bottom line, over our continued health and longevity.

Three months ago my life got turned upside down by exposure to microwave radiation while living 6 feet under and in front of 10 cell phone antennas. I am now preparing to move to a home yet to be found, and challenged by the fact that I have to consider my recently acquired sensitivities more than the location, size, and cost.

There is no doubt in my mind or my body as to when and where this all began. There is no doubt in me at all, that human beings are affected on a biological level by exposure to microwave radiation well below the levels considered safe by Health Canada's Safety Code 6. Hopefully, over time it can be reversed.

A lot can happen in three months, and like anyone else, I don't like being blindsided.

I share this with you not because I expect you to listen, but because I do want you to pay attention. Pay attention to the choices that are yours to make, and especially to the ones that are made for you. Because even if I had listened to every piece of advice in terms of precaution, I still would have had no choice about whether or not I wanted to live in a neighbourhood rife with cell towers... or should I say live and sleep 6 feet under and in front of 10 of them.

Pay attention now, before you have to pay dearly.

Sincerely
Veronica Ciandre

(Bericht met dank overgenomen van
www.beperkdestraling.org/index.php?option=com_content&view=article&id=85:pakkend-ervaringsverhaal-uit-canada&catid=43:nieuws-algemeen&Itemid=68 .)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4806/canada_ernstige_gezondheidsproblemen_na_plaatsing_van_gsm-antennes_boven_appartement.

Zwitserland: Stralingsactivist Philippe Hug overleden.
donderdag, 27 mei 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

De oprichter van de Franstalige Zwitserse vereniging ARA (Association Romande pour la non-prolifération d'Antennes émettrices), onze collega Philippe Hug is naar nu pas bekend geworden eind April op 54-jarige leeftijd overleden.

Philippe was een van de eerste slachtoffers van zendmasten voor mobiele telefonie en leed onder een extreme elektrogevoeligheid. Leest u over zijn ervaringen en verdiensten in de mooie necrologie die zijn vriend en medestrijder Peter Schlegel schreef voor Gigahertz:

Zum Gedenken an Philippe Hug, 29.4.1956 – 22.4.2010

Der unermüdliche Kämpfer gegen die krankmachende Mobilfunkstrahlung und für eine lebenswerte Welt, Philippe Hug, ist nicht mehr unter uns.

Am 22. April 2010 hat seine Seele unerwartet früh, wenige Tage vor der Vollendung des 54. Altersjahrs, den irdischen Leib verlassen. Seine letzten sieben Lebensjahre hatte er der selbst gewählten Aufgabe gewidmet, das Bewusstsein seiner französischsprachigen Mitbürger über die schleichende Zerstörung des Lebens durch das stete Anwachsen der elektromagnetischen Strahlung zu fördern.

Philippe's temperamentvolle Alarmrufe entsprangen seinem unmittelbaren leidvollen Erleben. Vor sechs Jahren musste er das erste Mal fliehen, weil im nahen Kirchturm seines waadtländischen Dorfes Mobilfunkantennen installiert worden waren. In einem andern Dorf an der Landesgrenze zu Frankreich fand er eine Wohnung mit sehr wenig Strahlung. Er erholte sich zusehends. Doch einige Monate später wurde auf der nahen Turnhalle der erste Sendemast im Dorf errichtet. Von einem Tag auf den anderen setzten die bekannten Beschwerden wieder ein. Eine aufwändige, gemeinschaftlich montierte Abschirmung seiner Wohnung brachte Erleichterung, konnte aber das Unabwendbare nur hinauszögern: Nach einem Jahr verliess er auch diesen Ort, nachdem in den Nachbarwohnungen zunehmend installierte DECT-Funktelefone und WLAN-Anlagen eine weitere Verstärkung seiner Symptome bewirkten.

In einem abgelegenen Weiler derselben Gemeinde fand Philippe Hug seine dritte Wohnung, weitab von allen Antennen. Und das Leben kehrte zurück! Er schöpfte wieder Hoffnung, konnte die aufreibende Arbeit immer besser bewältigen: Das Sichten zahlloser wissenschaftlicher Studien über Strahlungseffekte und der rege Austausch innerhalb einer weltweiten Gemeinschaft unabhängiger Wissenschaftler; die oftmals frustrierende Korrespondenz mit Verantwortlichen in Behörden und Organisationen; der Verkehr mit andern Betroffenen, mit interessierten Ärzten, mit Rechtsanwälten wegen strahlungsbedingten Gerichtsfällen; die Arbeit für den von ihm gegründeten Verein, die ARA – Association Romande pour la non-prolifération d'Antennes émettrices, dont de téléphonie mobile, und manches andere.

Vor zwei Jahren jedoch war es mit der Strahlungsruhe plötzlich zu Ende: In der Nachbarwohnung begann während einzelner Tageszeiten, zuweilen auch nachts, das „mobile Internet“ zu senden. Die Beschwerden kamen zurück, stärker denn je: Die Schmerzen, die organischen Funktionsstörungen, die Gedächtnis- und

Konzentrationsstörungen, die depressiven Stimmungen, massiv gestörter Schlaf...

Dazwischen gab es eine relativ ruhige Phase; die Nachbarin war während Monaten abwesend. Fahrten in die verstrahlten Städte waren zwar weiterhin und zunehmend eine Qual, aber zu Hause konnte Philippe in dieser Zeit wieder besser arbeiten. Wissenschaftler waren ihm dankbar für seine Übersichten und Auswertungen von Studien – die Ergebnisse mühevoller Literatursucharbeit. Ein Dokumentarfilm der Télévision Suisse Romande zum Thema Mobilfunkstrahlung wurde seiner Person in anerkennenswerter Weise gerecht. Die Zeitungen begannen ihn ernst zu nehmen, Journalisten fragten ihn um seine Meinung.

Plötzlich merkte er, dass wieder Strahlung aus der Nachbarwohnung herauf zu dringen begann. Der Verzweiflung nahe, erkundigte sich Philippe nach Erfahrungen mit Abschirm-Baldachinen am Schlafplatz. Er konnte sein Vorhaben nicht mehr durchführen. Nach einem Zusammenbruch wurde er ins Krankenhaus gebracht. Wenige Tage später starb er.

Peter Schlegel, Bürgerwelle Schweiz

Mai 2010

Voor het originele bericht zie:

gigahertz.ch/pages/posts/zum-gedenken-an-philippe-hug-29.4.1956-E28093-22.4.20101613.php .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4784/zwitserland_stralingsactivist_philippe_hug_overleden.

Duitsland: Magnetron uit; jarenlange hoofdpijn verdwenen!
zondag, 23 mei 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: St. Milieuziektes 16 mei 2010

Magnetron ovens

Het is al langer bekend, dat magnetrons iets doen met het eten. Maar dat het ook dergelijke gevolgen kan hebben, zoals in volgende historie, was onbekend.

Arnold, 17-jähriger kräftiger junger Mann.

Ich hatte Kopfschmerzen seit ich 14 Jahre alt bin. Die Kopfschmerzen traten immer dann auf, wenn ich mich angestrengt oder aufgeregt habe.

Der Arzt hat mir erst verschiedene Arten von Kopfschmerztabletten gegeben. Die haben aber nichts geholfen. Danach hat mich der Arzt zum ersten Mal ins Rohr (Computertomographie) geschickt. Die Ärzte haben auch nichts gefunden und mir gesagt, dass alles normal sei.

Aber meine Kopfschmerzen sind nicht nur immer noch geblieben, sondern immer schlimmer geworden. Wenn ich starke Kopfschmerzen hatte, kam es immer öfter dazu, dass ich nicht mehr richtig sehen oder gehen konnte. Es kam auch immer öfter dazu, dass ich stark brechen musste. Ich bin jetzt 17 Jahre alt und habe wegen meiner Kopfschmerzen den Glauben an die Ärzte verloren.

Bei der Beratung durch einem Baubiologe stellten sich mehrere elektrische Belastungen in meinem Zimmer heraus (Ladegeräte, Elektrogeräte im Standby, Handy im Dauerbetrieb, Plastiksachen, usw.). Obwohl ich alle diese Dinge beseitigt hatte, gab es keine Besserung meiner Kopfschmerzen.

Dann hat der Baubiologe festgestellt, dass ich jeden Tag nach der Schule von meiner Mutter das Essen in der Mikrowelle warm gemacht bekommen habe. Oft habe ich beim Erwärmen auch noch den drehenden Teller zu geschaut.

Seit dem ich kein Essen aus der Mikrowelle mehr von meiner Mutter bekomme sind meine Kopfschmerzen wie weggeblasen. Diese schmerzfreie Zeit genieße ich jetzt seit über 8 Monaten und bin endlich wieder ein ganz normaler junger Mann.

Voor het origineel zie:

www.milieuziektes.nl/Pagina11.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4778/duitsland_magnetron_uit%3B_jarenlange_hoofdpijn_verdwenen!

Elektrogevoelige vrouw schrijft over haar ervaringen in de draadloze maatschappij.
woensdag, 12 mei 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bericht geplaatst 4 mei 2010. Updated en aangevuld met extra link 12 mei 2010.

Een elektrogevoelige vrouw schrijft over haar ervaringen in de draadloze maatschappij op:

www.goedenwel.nl/forum/hellup-nog-meer-gratis-straling .

en:

www.goedenwel.nl/forum/overlappingen .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4732/elektrogevoelige_vrouw_schrijft_over_haar_ervaringen_in_de_draadloze_maatschappij.

Verhaal van een Franse vrouw die haar Elektrogevoeligheid overwon.
dinsdag, 11 mei 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4747/verhaal_van_een_franse_vrouw_die_haar_elektrogevoeligheid_overwon.

Succesvolle Software Engineer beschrijft zijn ervaringen met elektrogevoeligheid.
zondag, 02 mei 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Geplaatst 26 april 2010, update met nieuwe link 2 mei 2010

Op een eigen blog verhaalt een succesvolle (cum laude afgestudeerde) 30-jarige Software Engineer over zijn ervaringen als elektrogevoelige.
Lees over de moeilijkheden die men als elektrogevoelige in de draadloze maatschappij ondervindt op zijn blog:

Electro Hyper Sensitivity
Leven met een onbegrepen gevoeligheid.

Zie: www.ehs-ervaringen.nl/blog/ .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4710/succesvolle_software_engineer_beschrijft_zijn_ervaringen_met_elektrogevoeligheid.

Arnhem en Hoevelaken: Ziek van de straling van zendmasten. Twee video's.
woensdag, 21 april 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Voor uw archief twee video's met ervaringsverhalen uit Arnhem en Hoevelaken.

Arnhem ziek van straling van zendmasten zie:
www.youtube.com/watch?v=hmslB-AFuVM .

Hoevelaken ziek van straling van zendmasten zie:
www.youtube.com/watch?v=wAuyrXowjFo .

Is hier sprake van massapsychose zoals bij de eerste stoomtreinen of zou er toch werkelijk wat aan de hand zijn?

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4701/arnhem_en_hoevelaken_ziek_van_de_straling_van_zendmasten._twee_video_s.

USA: Ernstig geval van elektrogevoeligheid leidt tot rechtzaak tussen burens in Santa Fé.

woensdag, 07 april 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: ABC News Technology 30 maart 2010

'Allergic' to Electronics: Man Sues Neighbor Over Gadget Use

Santa Fe Man Said He Has 'Electromagnetic Hypersensitivity'

Stepping into Arthur Firstenberg's New Mexico home is, in some ways, like stepping back in time.

Electrohypersensitivity forces a woman to wear protective gear all the time.

No TV. No computer. No cell phone. Electronically speaking, he said, his home is more 1980 than 2010.

The Santa Fe man, 59, said, intellectually, he has no problem with technology. It's just that, physically, he can barely tolerate it, he said.

"I've been dealing with this for 30 years and I was in medical school at the time when this became a problem," he said. "I had completed three years of medical school and was unable to finish."

Firstenberg said he has been diagnosed with electromagnetic hypersensitivity, a controversial condition that makes him extremely sensitive to electromagnetic fields. In the presence of appliances, computers, wireless routers and other consumer electronics, he said, he experiences nausea, headaches, insomnia and heart arrhythmia.

The condition is so severe, he said, that he's now pleading his case in court, asking for an injunction to force his neighbor to turn her electronics off, despite a shortage of scientific studies establishing electromagnetic hypersensitivity as a medical disorder.

In a January lawsuit filed against Raphaela Monribot with the First Judicial District Court of Santa Fe, Firstenberg asked for an injunction prohibiting Monribot from operating equipment that might harm him, as well as \$530,000 in damages. Monribot filed a motion to dismiss the suit and the case is under review.

According to his lawsuit, Firstenberg met Monribot in May 2008, when he hired her to cook for him in the home she rented. In June 2008, when Monribot was required to travel for family business, the complaint says, Firstenberg subleased her home. In September of that year, when the owner placed the house on the market, Firstenberg purchased the home for \$430,000, he said.

Firstenberg said that the only real treatment for his condition is to avoid electronics and for, about a year, his home had been his sanctuary. But, in September 2009, when Monribot returned to Santa Fe and moved into a house about 25 from his own, his symptoms returned, he said.

Within days, he said, he started having cardiac problems, including heart arrhythmia.

He said he approached Monribot and asked for help in figuring out which appliances were behind the symptoms.

"I didn't want to go to court. I just wanted her to work with me," he said. "She basically refused. ? I felt like I had no choice but to give up my home."

Since moving out, he has stayed with a friend who shares his sensitivity to electronics and some nights, he said, he has slept in his car.

Monribot, a digital media artist and designer who is about 60-years-old, said the two were friends when she left the country to handle family matters, but after she moved into the house close by (at his suggestion, she said), their relationship became strained. She said that the lawsuit came after three months of back-and-forth with Firstenberg over her electronics usage.

"While I disabled the Wi-Fi for his sake - and took on the considerable inconvenience involved - he was relentlessly pursuing me regarding the iPhone and the electric wiring in the house," she told ABCNews.com in an e-mail.

She said that while it was true that she did not agree to negotiate the use of her iPhone, as it's part of a family calling plan and an important means of communication, she said she did let his friends into her house to try to manipulate wiring and appliances to accommodate Firstenberg's request.

Monribot said that while their houses are close by and connected by electrical wirings, both houses are old-fashioned adobe houses with very thick walls. She also said that other condominiums with thinner walls and larger windows are closer to him than her house.

"It is clear from a superficial visit to the neighborhood where I live that there are many other Wi-Fi networks in the neighborhood, and no doubt most middle class mainstream people who live around here use cell phones and computers, TVs and other devices," she said. "If Mr. F feels that the technology is harmful he could take on the technology itself or those who regulate it. If what bothers him most is the fact that our houses are somehow connected via electric wirings, then he could address that problem."

Voor het originele artikel met interessante reacties zie:
abcnews.go.com/Technology/allergic-electronics-man-sues-neighbor-gadget/story?id=10240343 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4648/usa_ernstig_geval_van_elektrogeveligheid_leidt_tot_rechtszaak_tussen_buren_in_santa_f%C3%A9.

Zoeken naar een stralingsvrij plekje om te kamperen...
zondag, 28 maart 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Straling op de boerencamping in Limburg

Overgevoelig voor straling betekent dat veel campings voor ons soort mensen niet veilig zijn. Dit was mij al bekend en dus reserveer ik nooit. Maar omdat het nog geen 1 april was en de meeste campings nog dicht zijn, belde ik naar een boerencamping in Kessel met de vraag of er Gsm-masten dichtbij de camping stonden, "Nee hoor", zei de boer aan de telefoon.

Eenmaal van de snelweg bij Venlo afgekomen voelde ik mijn rechtersvoet beginnen te prikken. Hoogspanningslijnen langs de A 273. Dan prikt die voet altijd. Ik hoopte maar dat die camping ver genoeg van de hoogspanning zou zijn. Mijn linkerschouder voelde ik ook en stuwing naar mijn nek en oren. Maar Gsm-masten had ik nog niet gezien. De verschillende soort pijnen aan ledematen, zijn verschillende soort straling. ik lijk wel een wandelende wichelroedeloper.

Op de camping aangekomen vroeg ik de boer: "Hoever staan die hoogspanningsmasten van de camping af?" Hoogspanning??? vroeg de boer quasi onschuldig. Ja, die daar en ik wees ze aan.

Oh zei de boer dat is wel anderhalve kilometer. Ik zei dat ik niet het gevoel had dat het met mij iets ging worden op zijn camping met die hoogspanning, maar het zou proberen en zette mijn caravan neer

Ik was moe en had honger, dus eerst maar even wat te eten gemaakt, ondertussen stortte mijn gezondheid langzaam in. Mijn spieren begonnen pijn te doen, ik had een druk op mijn hoofd en nek, mijn armen en benen leken wel reumatisch. Ik had al even rond lopen speuren naar GSM masten, ik zag ze niet. Terwijl ik zeker voelde dat ze er wel waren.

Ik keek op de kaart en zag de hoogspanning lopen, de hele N273 langs alle dorpen tot Roermond. Maar ook zag ik een andere hoogspanning achter het bos bij Helden. Dus de camping stond tussen 2 hoogspanningslijnen in. En de GSM die ik wel voelde maar nog niet getraceerd had.

Ik reed via de N273 naar Roermond. Pas nadat ik de N280 was opgedraaid begon mijn lijf te normaliseren en dus reed ik door richting Swalmen om op die weg richting Venlo een andere camping te zoeken. Een aantal campings in die omgeving had ik al eerder afgekeurd wegens hoogspanning of GSM nabij de camping en dus ging ik naar een camping waar ik al jaren kom, in Swalmen, waar ik gelukkig wel even terecht kon zonder voorzieningen en ik niet hoefde te gaan wildkamperen.

Ik ging terug naar de camping in Kessel om mijn caravan op te halen. via het veer tussen Beesel en Kessel. Waardoor ik weer door het dorp kwam. En ja hoor, vlak voor de hoogspanning zag ik hem staan. De GSM MAST die ik had gevoeld.

Bram de tomtom zei op dat moment dat het nog 700 meter was naar de boerencamping. De boer zijn antwoord dat er geen Gsm-masten in de buurt stonden en de hoogspanning wel anderhalve kilometer verderop stond waar je onmogelijk last van zou kunnen hebben, gaf dus wel aan dat ook deze man niks begrijpt van last van straling, terwijl hij er zelf voortdurend aan blootgesteld wordt en ook zijn gezondheid hier schade van kan oplopen. Maar ja er zijn nog zoveel mensen die hun kop in het zand steken tot dat ze zelf in hun directe omgeving worden geconfronteerd met de gevolgen.

Ik gooide de afwasbak in de kast, ruimde het stroom op , draaide de poten in hing de caravan achter de auto en vertrok. Er was niemand te zien om me af te melden, maar na mijn uitleg aan de telefoon en persoonlijk bij aankomst dacht ik dat ie wel zou begrijpen dat ik hier niet gelukkig zou zijn als ik al na een uur vertrokken was

Deze keer niet meer over de N 273, genoeg straling gehad vanmiddag, maar via Venlo en de nieuwe snelweg. Via het veer was niet verstandig met die hoge talud. Het was een verademing om uit die straling weg te zijn.

Aangekomen in Swalmen op de electrosmog veilige boerencamping, omdat er helemaal geen bereik is met je mobiele telefoon, en als je bereik hebt op het Duitse netwerk zit, kwam mijn lijf eindelijk tot rust, waardoor ik toch nog een leuk weekend kreeg zonder verdere gezondheidsklachten.

Mijn elektro overgevoeligheid zorgt ervoor dat ik in veel winkels niet meer kan komen. Opvallend was dat ik bij de bakker in Swalmen waar ook de winkel vol hangt met die ronde rotlampen, ik geen enkele last had. De aanwezigheid van Gsm-masten hebben dus duidelijk invloed op verlichting. iets wat ik al jaren beweer, waar niemand naar wil luisteren. Het ergste van alles is dat veel mensen het niet voelen, en dus worden ze wel bestraald terwijl ze het niet doorhebben.

Demente bejaarden die opgevangen worden op zulke plekken kunnen zich niet meer weren, terwijl hun alzheimer door straling verergert.

Tip voor elektro gevoeligen: koop een ANWB gedetailleerde Nederland atlas, daar staan alle hoogspanningslijnen, fabrieken, luchthavens en veel andere stoorvelden op. Op internet kun je gsm-masten lokaliseren door www.gsmmasten.nl in te toetsen, daar kun je op postcode alle masten vinden door heel Nederland.

Tip voor campingorganisaties: Maak een lijst met straling en elektro-veilige campings. Zodat mensen die overgevoelig zijn ook gewoon kunnen kamperen zonder iedere keer een discussie aan te hoeven gaan met mensen die er toch niks van begrijpen.

Voor het originele artikel zie:

ziekmakendestraling.web-log.nl/straling_en_geluid/2010/03/straling-op-de.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4619/zoeken_naar_een_stralingsvrij_plek_je_om_te_kamperen...

Doodziek onder de gsm-mast: de topambtenaar die uit België wegvluchtte
vrijdag, 26 maart 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Humo 23 maart 2010

Doodziek onder de gsm-mast: de topambtenaar die uit België wegvluchtte

'Hoofdpijn. Krampen. Flauwvallen. Parkinson. En allemaal door die straling'
In een onooglijke negorij diep in Normandië woont Patrick Vanden Berghe. Belg. 66 jaar oud. Gewezen topambtenaar. Vroeger had Patrick zijn zaakjes goed voor mekaar: hij was doorgedrongen tot de hoogste echelons van de administratie, maakte er lange dagen en vulde zijn vrije tijd met tennissen en de hoogste Alpengolfs beklimmen, te voet en met de fiets. Vandaag is zijn tred onzeker, hij moet zichzelf staande houden met een wandelstok. Een coup de vieux, genadeloos uitgedeeld door de ziekte van Parkinson.

Die ziekte heeft hij naar eigen zeggen te danken aan de hoogfrequente gepulseerde elektromagnetische stralen die gsm's, UMTS-antennes, looptelefoons en WiFi-modems continu uitbraken. De symptomen: aanhoudende hoofdpijnen, een weerbarstige nek, en één keer verloor hij zelfs minutenlang het bewustzijn. In Zweden is elektrogevoeligheid officieel erkend als een fysieke handicap. Elders niet, wegens gebrek aan wetenschappelijk bewijs, maar bij ons raadde minister Jo Vandeurzen vorige week nog alle Vlamingen af om onder hoogspanningsmasten te gaan wonen. En intussen zeggen naar schatting 150.000 à 200.000 Belgen dat ze in meer of mindere mate door straling geteisterd worden. Gelukkig niet allemaal zo erg als Patrick: zijn klachten waren zo erg dat hij voortdurend moest verhuizen. Van die jarenlange omzwerving brengt hij nu verslag uit in zijn boek 'Stralingsgevaar!', vanaf donderdag in de boekhandel.

Een fragment uit het interview

Patrick neemt opnieuw de benen en verkast naar een ander appartement in Edegem.

Patrick Vanden Berghe «Ik heb uren zitten babbelen met de eigenaars, om te zien: voel ik mij hier goed? Maar voor ik er kon intrekken, moesten de binnenmuren nog geschilderd worden. Ik had weer pech: de schilder heeft de verkeerde verf gebruikt.

Muurverf moet wateroplosbaar zijn, maar als er daar een verfdruppel op de grond viel, kreeg je dat niet weg zonder scheermes. Dat was pure col, en ik werd er doodziek van. In het begin sliep ik in een klein kamertje waar niet geschilderd was, en voor de rest leefde ik in de keuken. Maar op den duur hingen die verfdampen overal in huis en moest ik weer weg.

»Ik heb dan een prachtig appartement gevonden in Veltem-Beisem, in de streek van Leuven.»

HUMO Daar hebt u twee jaar gewoond, zonder klachten.

Vanden Berghe «Ik voelde mij (haalt diep adem) za-lig. Ik was intussen ook aan mijn heup geopereerd, waardoor ik weer forse bergwandelingen kon doen. (Glundert) 15 kilometer, zonder probleem. Twee jaar lang kon ik doen wat ik wilde, ik voelde mij herboren.»

HUMO Maar plots kwamen de klachten terug, uit het niets.

Vanden Berghe «15 april 2006, ik ga die datum nooit vergeten, voelde ik een raar drukkend gevoel in mijn hoofd. Zeer pijnlijk. Ik dacht: 'Wat is dat hier ineens?'"»

HUMO Nochtans stonden er geen gsm-antennes op het dak, dat had u op voorhand gecheckt.

Vanden Berghe (knikt) «Achteraf denk ik dat mijn buurman die 15de april zijn DECT-antenne geïnstalleerd heeft - DECT is de technologie die gebruikt wordt voor looptelefoons. De straling is vergelijkbaar met die van een gsm, maar dan veel krachtiger en dus ook veel schadelijker. Mijn buurman had die DECT-antenne in een kamer gezet die grensde aan mijn slaapkamer. Ik lag met mijn hoofd op één meter, hoogstens één meter twintig van dat toestel, en ik werd dus constant bestookt met zware straling.

»Twee weken later, op 30 april, ging het echt fout. Ik zat aan tafel te praten met twee vrienden toen het licht uitging: ik verloor het bewustzijn, hing in mijn stoel met mijn handen slap naast mijn lichaam. Mijn vrienden dachten: 'Een epileptische aanval, 't is gedaan met hem.' Ze hebben de dokter gebeld en die hield het op (smalend) een flauwte.»

HUMO U hebt uw appartement in Veltem-Beisem van boven tot onder gescand: bleek dat er langs alle kanten straling door de muren kwam.

Vanden Berghe «WiFi: mijn burens hadden vijf draadloze netwerken openstaan! Ik heb met die mensen proberen te praten, ik heb zelfs vijftien kopieën gemaakt van een Humo-artikel van april 2006, om uit te delen. Het sterkste signaal was afkomstig van mijn onderbuur, een universiteitsprofessor: hij had een WiFi die dag en nacht straalde. Zeven volt per meter, alstublieft! Hij had er zelf niet veel last van want hij was veel op vakantie, maar dan liet hij dat ding gewoon aanstaan. En toen ik hem wou vragen of hij het 's nachts en tijdens zijn reizen wou afzetten, heeft hij mij op een onbeschofte manier buitengegoid. Hij wou niet luisteren.

»Toen heb ik de knoop doorgehakt: ik ga lopen. En ik blijf lopen tot ik een plek vind waar geen straling is.»

Het volledige interview leest u in Humo 3629 van dinsdag 23 maart 2010

Voor het originele bericht zie:

www.humo.be/tws/deze-week/19794/doodziek-onder-de-gsm-mast-de-topambtenaar-die-uit-belgie-wegvluchtte.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4616/doodziek_onder_de_gsm-mast_de_topambtenaar_die_uit_belgi%C3%AB_wegvluchte

Slapen in een kooi tegen de gsm-straling, Volkskrant
zaterdag, 13 maart 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bericht oorspronkelijk geplaatst 27 juni 2005, updated met ingezonden brief 13
maart 2010.

Reportage

Slapen in een kooi tegen de gsm-straling

Van onze verslaggever Menno van Dongen

www.volkskrant.nl/binnenland/1119419916509.html

AMSTERDAM - Edwin van Vierzen slaapt in een kooi van aluminiumfolie. Want sinds de plaatsing van een gsm-mast op het dak, tobt hij met zijn gezondheid. Gisteren kwam de buurt in actie.

Amsterdammer organiseert buurtverzet tegen telefoonmasten op het dak van hun woningen

Maandenlang sliep Edwin van Vierzen (38) slecht. Totdat hij een bedstee bouwde die hem moest beschermen tegen de straling van een telefoonmast. De zendmast staat sinds februari op het dak van zijn woning aan de Zoutkeetsgracht in Amsterdam. Hij kreeg daarop last van hoofdpijn, oorsuizingen en duizeligheid. Het verband tussen zijn klachten en de straling was snel gelegd. Als Van Vierzen ergens anders logeerde, had hij nergens last van. Een kennis gaf hem de tip om aluminiumfolie in zijn kussen te stoppen. Dat hielp een beetje, maar niet genoeg.

Sinds een paar weken is zijn slaapkamer voor meer dan de helft gevuld met een houten bouwwerk van twee meter hoog, breed en diep. De constructie is bekleed met rollen aluminium. In de bedstee heeft hij schuifdeuren gemaakt, met ramen van kippengaas. Het materiaal kostte hem ruim 150 euro. Maar dat is het waard, vindt hij. Van Vierzen gebruikt de bedstee ook overdag, als de straling hem teveel wordt.

In de buurt heeft hij 87 handtekeningen opgehaald tegen de telefoonmasten op het dak. 'Vanavond geef ik die aan de woningbouwvereniging', zegt hij. Volgens hem heeft verzet in andere gemeentes effect gehad. Maar hij erkent dat dit soort acties meestal op niets uitloopt.

Frans van Velden (52) staat Van Vierzen bij in zijn strijd. Hij heeft een stralingsmeter meegenomen naar de woning van de Amsterdammer. Van Velden loopt wat rond met het apparaatje en meldt dan dat hij in de bedstee een waarde meet van 0,008 volt per meter. Voor de rest van het appartement noteert hij 0,2 volt.

Deze waarden liggen ver beneden de wettelijke normen. Volgens Van Velden hanteert de Gezondheidsraad een 'onrealistische norm' van 42 tot 61 volt per meter. 'Als hier zo veel straling zou zijn, zouden we ter plekke neervallen'. Volgens hem wordt de norm kunstmatig hoog gehouden omdat de antennes veel geld opleveren.

Van Velden oogt gespannen. Hij zegt dat het door de straling komt en vertelt dat hij

een 'stralingsvrij overhemd' aan heeft. 'Er zit een soort gaas in, ik heb het in Duitsland gekocht'. Hij pakt de stralingsmeter erbij, stopt het apparaat in zijn overhemd en wijst op enkele oplichtende lampjes.

Woensdagavond komen uiteindelijk veertig bewoners naar de informatiebijeenkomst. Ze worden toegesproken door vertegenwoordigers van telecombedrijven en het Antennebureau van de overheid. Hun woorden lijken weinig effect te hebben. Frans Koops van de Gezondheidsraad zegt dat hij niet wil ontkennen dat er mensen zijn met klachten 'maar als u zegt dat er een verband is met straling bent u niet reëel'. Bewoners raken geïrriteerd. Frans van Velden slaat hard op zijn tafel en schreeuwt: 'Hoe durft u dat te zeggen.'

Edwin van Vierzen zal pas echt goed slapen als de masten zijn weggehaald, zegt hij. Hij realiseert zich dat er mensen zijn die geloven dat het effect van de straling alleen bestaat in zijn verbeelding: 'Ik weet dat ik me kwetsbaar opstel, maar ik voel die straling echt overal. En ik ben echt niet de enige.'

Van ir. F. van Velzen, genoemd in het artikel, kreeg Stopumts afschrift van onderstaande brief aan de redactie van de Volkskrant:

Geachte redactie,
Attached mijn reactie op een artikel in uw krant.
Het gaat weliswaar om een artikel uit 2005, maar aangezien ik er regelmatig op word aangesproken (het verschijnt als iemand mijn naam googlet) verzoek ik u mijn reactie aan het artikel toe te voegen.
Vriendelijke groet,
Frans van Velden
fransp@dds.nl

Reactie op artikel 'Slapen in een kooi tegen de gsm straling', door Menno van Dongen in De Volkskrant op internet op 23 juni 2005, bijgewerkt 27 januari 2006.

De maximum intensiteit die ik heb gemeten was geen 0,2 Volt, maar 2 Volt per meter. 'De normen zijn onrealistisch', 'we zouden ter plekke neervallen' en 'de normen worden kunstmatig hoog gehouden omdat de antennes veel geld opleveren' zijn geen correcte citaten. Ik heb gezegd dat de advieswaarden bescherming bieden tegen overmatige opwarming, maar niet tegen andere effecten. Ik heb gezegd dat de overheid kiest voor de hoge advieswaarden omdat men angst bij de mensen wil voorkomen - als voor lagere advieswaarden gekozen zou worden, zouden de mensen zich afvragen waarom en ontdekken, dat ook bij waarden beneden de lagere advieswaarden effecten zijn gevonden.

Ik heb meer gezegd dan alleen 'hoe durft u dat te zeggen'. Het is wel degelijk reëel om gegeven de waarnemingen van effecten door een deel van de wetenschappers en de ervaringen van mensen te concluderen, dat de effecten anders dan door overmatige opwarming kennelijk negatieve gevolgen voor welzijn en gezondheid kunnen hebben. Niet minder reëel dan om gegeven de waarnemingen van een ander deel van de wetenschappers en de theoretische kennis te concluderen, dat het niet mogelijk is. Beide standpunten zijn reëel en de wetenschappelijke discussie is niet gesloten - er bestaat geen consensus. Het is een gotspe als een lid van de Gezondheidsraad zoals destijds Frank Koops anders beweert.

De waargenomen effecten anders dan door overmatige opwarming staan in onder meer het EMF Handbuch van het Ecolog Institut (2006) en in de RF Review 16/2009 van de ICNIRP (2009), de organisatie die onder meer de WHO en de ILO adviseert. De geschiedenis van de discussie is te vinden op www.microwavenews.com van Louis Slesin.

Frans van Velden, maart 2010.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/422/slapen_in_een_kooi_tegen_de_gsm-straling_volkskrant

Haarlem: Meettechnicus schrijft verontwaardigde brief aan de GGD, + antwoord GGD woensdag, 10 maart 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bericht geplaatst 9 maart 2010, update met antwoord GGD 10 maart 2010

Een meettechnicus schrijft aan de redactie van Stopumts. Onderstaand eerst de brief van de meettechnicus, daarna de standaardbrief waarmee de bezorgde burger door de GGD afgescheept wordt. (De inhoud van de brief is letterlijk overgenomen van de site van postbus 51).

Wie is uiteindelijk verantwoordelijk voor deze hier gedocumenteerde misinformatie aan de burger?

De Commissie Elektromagnetische Velden van de Gezondheidsraad.

Ik was gisteren bij een gezin in Haarlem en dat raakte me weer enorm. Een compleet gezin woont naast een kerk die volhangt met zenders. En alle betreffende klachten bij de ouders en de kinderen. Ze zijn er nu achter gekomen wat de klachten veroorzaakt. Daarom heb ik maar weer eens een email gestuurd naar de GGD

Geachte GGD,

Met mijn meters word ik steeds en steeds vaker gevraagd eens te komen meten bij mensen thuis. En dat hoor ik ook steeds meer van anderen zoals woonbiologen. Ik kom complete gezinnen tegen waarvan het levensritme totaal ontwricht is. Ik word steeds kwader om hetgeen de telecom industrie al deze mensen aandoet. Omdat wij ervaringsdeskundigen zijn komen wij alleen bij die mensen die er per ongeluk achter zijn gekomen wat hen zo beroerd maakt.

De klachten zijn altijd:

Bij volwassenen:

*Niet kunnen slapen,
Algemeen beroerd voelen,
Gigantische hoofdpijn,
Spierkrampen,
Problemen met het korte termijn geheugen,
Gezichtsveld problemen,
Licht niet kunnen verdragen,*

Huidproblemen.

Bij kleine kinderen beneden de 10 jaar:

Niet rustig te krijgen. (Ze krijgen het stempel opgedrukt ADHD)

Gevolg is Ritalin, Concerta, enz. (zonder resultaat)

Bloedneuzen,

Knarsetanden in bed,

Schreeuwend wakker worden om niks.

Al deze mensen gaan met deze klachten naar hun huisarts.

Ik vind het onverantwoord dat de GGD, die zelf geen onderzoeken doet,

blijft zeggen dat er geen bewijs is dat er iets aan de hand is.

En ondanks alles op informatie-avonden blijft volhouden dat deze klachten van al deze mensen niet kan worden veroorzaakt door de gepulste radio golven.

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts.)

Het antwoord van de GGD:

Uw kenmerk is E1391707

Geachte heer,

Hieronder volgt een reactie op uw e-mail, waarin u aangeeft dat radiogolven de gezondheid ernstig schade kunnen toebrengen en waarin u vraagt dit serieus te nemen.

Volgens wetenschappelijk onderzoek zijn elektromagnetische straling en elektromagnetische velden (radiogolven) niet gevaarlijk voor de gezondheid. Er is een uitzondering hierop: kinderen die in de buurt van hoogspanningslijnen wonen hebben een verhoogde kans op het krijgen van leukemie. Het gaat om één geval extra per twee jaar. Of er daadwerkelijk sprake is van een oorzakelijk verband is nog niet bekend.

Internationaal wordt een advieswaarde van 100 microtelsa (maat voor elektromagnetische veldsterkte) gehanteerd. In Nederland wordt deze waarde nergens overschreden.

Elektrische, magnetische en elektromagnetische velden komen overal voor. Bekende vormen zijn UV-straling (zon), infrarode straling (warme voorwerpen) en zichtbaar licht. Elektromagnetische velden worden ook bewust opgewekt voor toepassingen als de zonnepanelen, warmtetherapie, magnetron en zendmasten voor radio, televisie en telefonie. Ze zijn ook aanwezig bij hoogspanningslijnen, elektrische installaties en elektrische huishoudelijke apparaten.

De Gezondheidsraad brengt in opdracht van de overheid adviezen uit over elektromagnetische velden en straling. Er zijn regelmatig klachten van hoofdpijn en duizeligheid als gevolg van elektromagnetische straling van bijvoorbeeld antennes in woonwijken. Uit onderzoek is nog niet gebleken dat zulke klachten veroorzaakt worden door elektromagnetische straling. Klachten van hoofdpijn en duizeligheid kunt u melden bij uw plaatselijke GGD.

Voor meer informatie kunt u terecht op de website van de Gezondheidsraad en op de website van het ministerie van VROM in het dossier Hoogspanningslijnen. Op de website van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) vindt u meer informatie over hoogspanningslijnen bij u in de buurt.

Via onderstaande verwijzing naar onze website vindt u links naar de genoemde websites.

www.postbus51.nl/nl/home/themas/wonen-en-leefomgeving/gezond-en-veilig-wonen/algemene-informatie-gezond-en-veilig-wonen/is-elektromagnetische-straling-schadelijk-voor-de-gezondheid.html .

Wij vertrouwen erop u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Met vriendelijke groet,
Nellie Wilbers

Publieksvoorlichter Postbus 51 Informatiedienst

Mocht u naar aanleiding van dit bericht nog een vraag hebben of heeft u een andere vraag, dan kunt u hiervoor het contactformulier op www.postbus51.nl invullen. Wij vragen u gebruik te maken van het contactformulier om spam en virussen te voorkomen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4573/haarlem_meettechnicus_schrijft_ve_rontwaardigde_brief_aan_de_ggd_%2B_antwoord_ggd

Canada, zendmast slachtoffer legt verklaring af op YouTube
woensdag, 10 maart 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Steeds meer mensen tonen de moed om te getuigen over de gezondheidsschade die zij oplopen door het wonen in de omgeving van een zendmast, ook al worden zij door officiële instanties verguisd en bij voorkeur als psychiatrische patiënten afgeschilderd, ook in Nederland.

Bekijkt u op YouTube het relaas van een vrouw die 2 maanden op de bovenste etage van een flat woonde waar een batterij antennes op geplaatst was en die langzamerhand steeds meer gezondheidsproblemen ondervond; duizeligheid, misselijkheid, huidproblemen, moeite met nadenken en fanthomgeluiden. Zij is hersteld nadat ze uit de woning vertrokken is maar is nu blijvend overgevoelig voor elektromagnetische velden, zelfs voor haar computerscherm waar zij voordien nooit last van had. Over de hele wereld vertellen getuigen onafhankelijk van elkaar dezelfde verhalen:

www.youtube.com/watch?v=-G3CWrgDS5E&feature=email .

Het Engelstalig bijschrift luidt als volgt:

A woman provides testimony as to the illness she experienced after living for two months underneath an array of cell phone antennas that were placed directly above her bedroom and balcony. Some of her symptoms include dizziness, nausea, headaches, skin pain, rashes, brain fog, buzzing in her ears. For more information visit www.magdahavas.com .

Meer informatie uit Canada op;
www.treehugger.com/files/2010/03/should-cell-phone-towers-be-put-on-residential-buildings.php

Bron:
<http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4579/canada zendmast slachtoffer legt verklaring af op youtube>

Amsterdam: Ervaringen van een studente aan de Hogeschool van Amsterdam
dinsdag, 09 maart 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Door de toenemende stralingsbelasting op scholen hebben veel studenten die [gevoelig zijn voor elektromagnetische velden](#) de grootste moeite om hun studie te voltooien. Vaak weten ze zelf niet waardoor hun problemen ontstaan. Een studente die zich wel bewust is van de negatieve invloed die straling op haar heeft blogt daarover op haar web-log:

Bron: www.ziekmakendestraling.web-log.nl 9 maart 2010

Straling in de hogeschool van Amsterdam, en op de Nieuwmarkt

Nadat ik me wel redelijk goed voelde in de zomer en verhuisd was naar een normale woning, meldde ik me aan voor een studie bij de hogeschool van Amsterdam in de Wiboutstraat.

Bij aankomst op school was ik moe, dacht dat het door de hectiek in het verkeer was. In het gebouw kreeg ik last van de spaarlampen in de gangen. In de klas werd ik misselijk van de mobieltjes en de Monitor en dus zonderde ik me af achter in de klas.

De kantine kon ik al helemaal niet in en na een paar uur in die school te zijn geweest, was ik blij eruit te kunnen. Wat me toen nog niet opgevallen was, waren de batterij masten rondom het gebouw.

2 weken later, nadat ik eerst bij de stort in Hillegom iets moest wegbrengen, voelde ik me heel erg slecht daar wegkomen. De entree op de school werd miserabel, waardoor ik na 5 minuten de klas verliet en een gesprek met de schoolleiding aanvraag en begon over de hoeveelheid straling in en rondom het gebouw en de aanwezigheid van al die mobieltjes in de klas.

Alsof ik van een andere planeet kwam, stond de dame met glazige ogen te kijken en zou me afmelden.

Een week later ging ik met een vriendin, die ook steeds meer last van straling heeft gekregen naar Amsterdam. Zij kwam met de trein en ik haalde haar op. Tijdens het wachten op het Amstelstation zocht ik een plekje waar ik het minste last zou hebben van straling.

ik had fietsen meegenomen en met de fiets reden we door de stad richting centrum. We reden langs mijn school de Hogeschool van Amsterdam in de Wiboutstraat en na een grondige inspectie zag ik hoeveel masten er stonden.

Lees verder op:

www.ziekmakendestraling.web-log.nl .

Op dezelfde weblog ook ervaringen met spaarlampen; interessant als het niet zo droevig zou zijn.
Het illustreert in ieder geval de onmogelijke positie waarin electrogevoeligen in deze maatschappij terecht kunnen komen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4572/amsterdam_ervaringen_van_een_studente_aan_de_hogeschool_van_amsterdam

Westenwind acteur Wouter Nicolaas (Wouter de Graaf) waarschuwt voor straling.
donderdag, 18 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Wouter Nicolaas, bekend als Wouter de Graaf in de tv-serie Westenwind, heeft zijn acteerschap aan de wilgen gehangen. Tegenwoordig houdt hij zich bezig met gevaarlijke stralingen in huis.

In het volgende korte videofragment kunt u horen wat zijn familie overkwam...

www.shownieuws.tv/web/show/id=186466/langid=43/contentid=142304 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4517/westenwind_acteur_wouter_nicolaas_%28wouter_de_graaf%29_waarschuwt_voor_straling.

India: Zelfde horrorverhalen van omwonenden zenders mobiele telefonie.
woensdag, 17 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Voor degenen die het nog niet waar willen hebben, zoals het Antennebureau en de (Commissie EMV van de) Gezondheidsraad; ook uit India dezelfde berichten over gezondheidsschade bij omwonenden van zenders voor mobiele telefonie. Verschillende werelddelen, verschillende mensen, verschillende educatie, verschillende beroepen maar dezelfde symptomen, dezelfde consistente getuigenverklaringen, dezelfde wanhoop; de plausibiliteit van de relatie tussen gezondheidsschade en zendmasten voor mobile telefonie is duidelijk. Een werkgroep van 10 artsen documenteerde 9 doden in een straal van 91 meter rond een onderzochte zendmast. De zendmasten worden veelal illegaal geplaatst, boete betalen is voordeliger dan de wettelijke procedures te volgen:

Bron: downtoearth.org febr. 2010

60 people battle giants
Rooftop radiation binds the Mobile Tower Grievance Forum

Auteur: Rajil Menon

MEETA AHLAWAT

Banker, housewife, engineer, pujari. They came from all walks of life, from across

Maharashtra, and met up for the first time in a public meeting at Mumbai's Shivaji Park. They exchanged notes, bonded, and vowed to work together. Each of the 60 people gathered under the Mobile Tower Grievance Forum had their own story to tell. They told stories of their battle against illegal installation of mobile towers, of money power, and of cancer, brain tumour, skin rashes and insomnia caused by the towers erected atop apartment buildings. The narrations cemented the group and the meeting culminated in an action plan that included selecting a 10-doctor team to document the impact of radiation from towers on people's health. When the meeting started at 10.30 am on December 13 last year, the dilemma was palpable. Stray comments could be heard saying towers are needed to transmit the signals from cell phones.

But as the discussion progressed, the ambiguities evaporated because many speakers said the law was clear: before installing mobile towers near residential areas, companies have to get a no-objection certificate from the residents' cooperative society and permission from the municipal corporation and the pollution control board. There should be a gap of 36 metres from human habitation, the law stipulated.

With the law on his side, S S Londhe, 78 and retired from service, is waging a lone battle; no one in his building talks to him and his family from the time he thwarted installation of a mobile tower in his building. "When we try to reason with them we are told to go and buy a flat elsewhere," Londhe said.

The law does not help much, he added. "Companies first erect the mobile towers and then get them regularized by paying the municipality a fine of Rs 5,000," Londhe said. If a survey were to be carried out, Londhe was certain, it would show most mobile towers are illegal.

Last October, a mobile tower was installed on the roof of our building. We complained to the municipal ward officer, the municipal commissioner. Because of stiff resistance, the mobile tower is still dysfunctional

The Londhes live on the top floor of the seven-storey Clement Court in Mumbai's Dadar West. In late 2008, a mobile phone company approached the housing society for installation of a tower on top of the building and offered Rs 3.5 lakh a year as rent. In April 2009, during the housing society meeting, the Londhes opposed the tower. They were the only family to do so; all others were in favour of the tower, and the rent money. When Londhe showed them write-ups on radiation from towers, they laughed it off as "internet crap".

On June 6, last year, by way of the majority, the society cleared the proposal to install a tower. Construction material was offloaded at the site on June 19. "But we were adamant," Londhe said. "My son and I filed complaints with the municipal corporation. We also filed right to information (rti) applications to know how the authorities sanctioned the tower. I also filed police complaints." Construction has been stalled for now. "But it has not been cancelled yet," he added. "Sometimes my son has to leave work at office and rush home to ensure the construction work does not begin illegally." All this has paid off to the extent that in December, the company took back the construction material.

Listening to Londhe speak Vijaya Bhat, who came to the meeting with her husband Rajesh Bhat, commented she did not even get a chance to oppose the mobile tower in her building. When the residents moved in, they found the builder had already installed a mobile tower. The Bhat's came from six-storey Riddhi Park building in

Thakurli West, 50 km from Mumbai, to tell the story of Vijaya's brain tumour which they suspect is linked to radiation from the tower. Rajesh is a Hindu priest and his wife Vijaya a homemaker. "Within four months of occupying the top floor flat, I began to fall sick.

Tests showed I had brain tumour," said Vijaya Bhat, 33, addressing the gathering. She was operated last year at a cost of Rs 10 lakh.

The Bhats don't live in their apartment any more; they have moved to a rented one. "My health is improving now. But even a day's visit to the place I thought would be my home, makes me sick physically," Vijaya said.

Her husband became agitated as Vijaya finished speaking and started hurling abuses at the government and at the politicians present at the meeting. "Do you understand the problems we common people have to face because of mobile towers? We have to suffer and die," he burst out.

The Bhats are not the only ones suffering in the Riddhi Park complex. Rajesh said their neighbour is suffering from cancer of the spinal cord. Another neighbour gave birth to a child with birth defects; the child died soon after. He believes all this is linked to exposure to radiation from the mobile tower. "People are afraid of coming out and speaking openly against the tower," Rajesh Bhat said.

All the 20-odd families residing in Riddhi Park are now demanding demolition of the mobile tower.

Laxmikant B Deshpande, telecom engineer, spoke next. He came from North Kasba in Solapur, 400 km away. He has been counting the deaths and listing their cause among people living within 300 feet (91.44 m) radius of a mobile tower. He found that in the last four years, nine people died since the installation of two towers (Vodafone and Idea) at North Kasba, near Tilak Chowk (see table). In Australia the price of the property goes down if there is a mobile tower in the vicinity, Deshpande told the forum.

The forum of people taking up cudgels against mobile towers is the brainchild of Milind Bembalkar, mechanical engineer who runs his own business in Latur, 750 km from Mumbai. He has been writing articles on the menace in Marathi newspapers and magazines for the past one year. When in one article Bembalkar asked readers affected by mobile towers to get in touch with him he was surprised to receive 300 letters. "I also received phone calls from all over Maharashtra expressing concern and helplessness. That was how the forum was born," Bembalkar said.

Ramchandra G Pradhan, 83 years and a journalist, came to attend the meeting with plenty of reading material on the ill-effects of radiation from mobile towers. He resides in Thane district's Bhavani Society. He erupted with skin rashes a year ago; these, he told the meeting, developed when a Bharati Airtel tower was installed atop his building. "We need to be aware of side-effects of radiation and then raise questions in the Assembly," he said. Pradhan then lifted his shirt and showed the rashes all over his body, which he claimed, disappear when he stays away from his house. "My doctor has confirmed these rashes are linked to radiation from the mobile tower," he added.

The forums' first meeting ended with the release of a list of people who claimed they were suffering from sleep disorders, restlessness and fatigue since the time a mobile tower was installed on their building. They decided to first build a body of well

documented case studies with doctors analyzing the cases; armed with facts on people's suffering members said they would take the battle to its next stage.

Voor verdere details en foto's van de slachtoffers zie:

www.downtoearth.org.in/full6.asp?foldername=20100215&filename=news&sid=29&page=1&sec_id=50 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4510/india_zelfde_horrorverhalen_van_omwonenden_zenders_mobiele_telefonie.

USA: Oprichtster electro magnetic health.org over haar ervaring met Wi-Fi.
zondag, 14 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: LA Times 15 febr. 2010

Three years ago, at the age of 48, Camilla Rees had to leave her apartment in downtown San Francisco. Not because of the rent, she says, but because of the radiation.

Her personal radiation meter -- yes, such things exist -- spiked after a lawyer couple moved in next door. Rees asked the neighbors if they had installed a new Wi-Fi router, and sure enough they had, on the wall near Rees' bed. Rees says she quickly lost her ability to think clearly. "I was unfocused, as if I had suddenly come down with ADHD. I would wake up dizzy in the morning. I'd collapse to the floor. I had to leave to escape that nightmare."

Since then, Rees, a former investment banker, has been on a crusade against low-level electromagnetic fields, or EMFs, of all types, including the microwave radiation that flows from cellphones and cellphone towers and the magnetic forces surrounding power lines. She co-wrote the 2009 book "Public Health SOS: The Shadow Side of the Wireless Revolution," one of many recent books to warn against the dangers of EMFs, and founded the website electromagnetichealth.org.

"I'm one of the few people I know who has been able to recover from EMF," Rees says. "Other people are still suffering. They're disabled. I know people who have to live in trailers because the metal walls protect them."

Voor het volledige artikel zie:

[Berichten%20Internationaal/4502](#) .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4503/usa_oprichtster_electro_magnetic_health.org_over_haar_ervaring_met_wi-fi.

USA: Hersentumoren bij jonge investmentbankers.
donderdag, 11 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

In een goed gerechercheerd artikel in het Amerikaanse tijdschrift CQ citeert de auteur Christopher Ketcham een investmentbanker van Wall Street:

Earlier this winter, I met an investment banker who was diagnosed with a brain tumor five years ago. He's a managing director at a top Wall Street firm, and I was put in touch with him through a colleague who knew I was writing a story about the potential dangers of cell-phone radiation. He agreed to talk with me only if his name wasn't used, so I'll call him Jim.

He explained that the tumor was located just behind his right ear and was not immediately fatal—the five-year survival rate is about 70 percent. He was 35 years old at the time of his diagnosis and immediately suspected it was the result of his intense cell-phone usage. "Not for nothing," he said, "but in investment banking we've been using cell phones since 1992, back when they were the Gordon-Gekko-on-the-beach kind of phone".

When Jim asked his neurosurgeon, who was on the staff of a major medical center in Manhattan, about the possibility of a cell-phone-induced tumor, the doctor responded that in fact he was seeing more and more of such cases—young, relatively healthy businessmen who had long used their phones obsessively. He said he believed the industry had discredited studies showing there is a risk from cell phones. "I got a sense that he was pissed off," Jim told me.

A handful of Jim's colleagues had already died from brain cancer; the more reports he encountered of young finance guys developing tumors, the more certain he felt that it wasn't a coincidence. "I knew four or five people just at my firm who got tumors," Jim says. "Each time, people ask the question. I hear it in the hallways."

Geconfronteerd met de problematiek van de mobiele telefonie uit Allan Frey (een der eerste onderzoekers op het gebied van de biologische effecten van elektromagnetische velden en expert op het gebied van radar en microwave-ovens) als commentaar:

"Until there are bodies in the streets," he said, "I don't think anything is going to change."

Voor het volledige artikel uit CQ zie:

[Berichten%20Internationaal/4492](#) .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4491/usa__hersentumoren_bij_jonge_investmentbankers.

Succesverhaal van een bijna-slachtoffer die op tijd uit de draadloze maatschappij stapt.

woensdag, 10 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving de onderstaande lezersbijdrage:

Nadat ik een tijdje geleden iets in mijn modem veranderde, waardoor het internet signaal sterker werd, kreeg ik vrij snel daarna een vreemd soort hoofdpijn. Toevallig leende iemand mij diezelfde week het boek Onzichtbare risico's in het draadloze tijdperk, ik had wel vaker wat over dit soort straling gehoord, maar had er nooit veel mee gedaan. Hiervoor heb ik ongeveer acht jaar DECT telefoons in huis gebruikt, een aantal van die jaren ook WiFi en over een langere periode mobiele telefoons.

Na dat boek te hebben gelezen heb ik vrijwel direct de DECT telefoons vervangen, WiFi uitgeschakeld, de magnetron weggedaan en het mobiele gebruik beperkt. Wel heb ik nog burens die nog wel deze technologieën gebruiken en kan ik uit mijn raam een actieve UMTS mast zien staan op een verlaten KPN gebouw, maar nu ik deze maatregelen heb doorgevoerd kan ik helderder nadenken en heb geen last meer van een apart soort moeheid die ik wel ondervond voordat ik maatregelen heb genomen.

(Naam en adres bekend bij de redactie).

Opm. Stopumts:

Het vreemde soort hoofdpijn ("drukkende band om het hoofd") is meestal een eerste teken dat men overgevoelig gaat worden voor elektromagnetische velden. Vaak daarna gevolgd door tinnitus (een fluittoon, soms zelfs een hels kabaal in het hoofd, niet via de oren) en neurologische klachten zoals verwardheid, slaapproblemen, duizeligheid, misselijkheid, geheugenstoornissen, vaak -maar niet altijd- gepaard gaande met hartritmestoringen of gewoon pijn aan het hart. De cardioloog kan niets ontdekken, de huisarts staat voor raadsels. Vermijding van de draadloze maatschappij neemt vrijwel meteen alle klachten weg, behalve de vaak blijvende bizarre overgevoeligheid.

Kijk, als het Kennisplatform Elektromagnetische Velden dat nu eens in hun Kennisbericht vermeld hadden..... [Artikelen/4317](#) .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4484/succesverhaal_van_een_bijna_slachtoffer_die_op_tijd_uit_de_draadloze_maatschappij_stapt.

Gezonde vrouw krijgt zware gezondheidsproblemen in woning vlakbij zendmast voor mobiele telefonie.

zaterdag, 06 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Geplaatst 5 febr. 2010. update met ingezonden commentaar 6 febr. 2010

Annette Mills is de moedige Amerikaanse dame die hier met haar verhaal naar buiten komt.

Het geeft perfect weer waarom mensen die hetzelfde zijn overkomen als Annette Mills en zwaar beschadigd zijn door de elektromagnetische velden van een zendmast voor mobiele telefonie, zo intens verontwaardigd zijn over de ontkennende houding van de overheid die uit economische overwegingen Big Telecom steunt bij haar perfide ontkenningen.

Anette Mills verhuisde van Californië naar Duitsland en kreeg na 4 maanden (het gaat heel geleidelijk en sluipend, sommige mensen leggen niet eens een verband) te maken met een fluittoon in haar hoofd. Daarna slaapproblemen, hartproblemen, allergieverschijnselen en neusbloedingen. Precies het cluster aan symptomen dat door slachtoffers overal ter wereld *onafhankelijk van elkaar* gemeld wordt. Anette Mills legde aanvankelijk helemaal geen verband met de zendmast die 150 meter van haar huis verwijderd was.

Een bezoek aan de plaatselijke arts gaf geen uitsluitsel over de oorzaak van de zware gezondheidsklachten die haar zo plotseling veranderde van een gezonde vrouw in een lichamelijk wrak dat de dood in de ogen zag.

Pas een bijeenkomst met een actiegroep tegen zendmasten bracht haar in contact

met deskundigen die de straling van de mast konden meten, Tot hun grote verbazing was die 's-nachts op bepaalde tijdstippen, altijd als Annette wakker werd, vele malen hoger dan overdag.

Op advies van de stralingsdeskundigen betrokken zij en haar man onmiddellijk een andere woning; de gezondheidsklachten namen langzaam af maar een bizarre overgevoeligheid voor elektromagnetische velden bleef bestaan. Nog steeds zijn Annette en haar man genoodzaakt te slapen in een kooi van Faraday.

Big Telecom. En overal laat de overheid slachtoffers in de kou staan, probeert hen als psychisch gestoord voor te stellen. Een aantasting van de mensenrechten. Deze abjecte houding van onze overheid raakt rechtstreeks aan de wortels van onze democratie.

Het relaas van Annette Mills:

Bron: Mast Victims 4 febr. 2010

In June of 2006, I moved from California to Germany with my husband, due to a job transfer. The change started in October of that year, with my hearing hummings and whinings at night, of different pitches. I could not find where these noises were coming from. I'd go from room to room, putting my ear to the refrigerator, the heating system, anything electric. The high pitched whinings usually started after I had gone to bed, always waking me at an exact hour., ie. exactly 11 pm, or exactly 2 a.m.

This noise did not wake or disturb my husband. I could hear undulations, as the whines got worse towards the half hour, gradually growing quieter closer to the hour. I'd fade to sleep only to be awoken, again, at the exact next hour. I started naming the sound pitches..."my fathers razor", "water thru pipes", or the low pitch of "garage door opening". At the same time, but not knowing it was related, I started experiencing heart palpitations, nose bleeds, worsening allergy symptoms. I experienced night sweats, aches and pains everywhere from shoulders, ankles, to being able to feel pain in every joint in my hands. My period stopped. I would awaken to find my fists clenched. I started losing my hair. I went to the doctor and they told me it was stress or menopause or arthritis. The strange thing is, I had never experienced any of these symptoms when I lived in California, a short 5 months previous.

These noises got worse, as did the symptoms. As my husband was at work ten hours a day, he did not experience what I did, but I knew he was feeling the affects. When the noises would wake me, I'd hold still knowing he had to work the next morning. Invariably after about 15 minutes my husband would awaken, complaining of an upset stomach. So in this way, I knew that even though I was the only one hearing the noise, they were also affecting him.

I went to the doctor in our small village. She had no idea what the cause, but I told her there were masts about 150 meters away from our house, just across a small field. She suggest I go to a meeting of citizens against masts. I went to the meeting, held in March of 2007, going from person to person asking who spoke English. I met a wonderful man who was a professor from the University of Erlangen. He agreed to come to our house and measure the EMF waves and see if the masts were an issue.

By this time, my symptoms were much worse. I started getting terrible headaches where I'd never experienced more than 1 headache a year as a norm. I was losing my

vocabulary. I was losing my ability to concentrate. I was losing my motor skills and starting to stumble. I had nausea 24 hours a day. I felt I could not get enough sleep. At night when the noise started, I also started to shake from head to toe. I would walk around the house and try to sleep in different rooms, behind the stairwell, the bathtub, and even trying to sleep in the car, just to get away from the noise and shaking. I started seeing grids behind my eyelids. I had never heard of EMF's but felt driven to get away from the feelings and noise. I felt very ill, scared and alone. I felt I was dying. I felt fried.

I called the Professor to our home to measure, and he came one afternoon with his calibrated equipment. His measurements showed "normal" daytime use of small "spikes" of the cell phone usage, 14 or 15 on the scale. He said "this is the same energy we would use in the lab to change DNA in a petri dish". I told him that the masts were not really coming on until night. The professor gave me permission to call him when they came on. Several nights later, at 2 a.m., I called the professor, when the energy was an "8" in my own scale of 1 to 10. Ten minutes later he was at our house and setting up the computer equipment in our backyard. It was now an April night, I had a blanket around my shoulders as he read his meter. He said "the meter is showing so high a number I can't read it,,let me put on a filter". He screwed in a filter of 10,000. It was still so high he could not read it. He screwed in another filter of 10,000. Finally, the meter read "7". He was astounded. "700,000". The professor said that if he was in the laboratory, he'd have to be wearing a "bee suit" for protection, the energy was so high. He told us not to spend another night in the house. And, due to the reading, this was going to have to be reported to the German court system.

The professor said that he took the equipment to the manufacturer, in person, to check the calibration. It was right on, and the manufacturer did not know that they could read that high of a number. This was equal to 30 per square meter., or .3. Our family moved the following day. The government came and did their own testing. The manager/supervisor of this testing was relieved from his job after we got the American Embassy to send letters requesting a copy of the readings. The government test was not released for over a year. Of course, they showed 'normal'. Nothing was ever admitted to by the government or the businesses running the masts/towers, but just previous to the noises starting, a new mast had gone up in the neighboring town of Uttenreuth. This mast was owned by Medav.

The German doctors I found that were well read and knowledgeable about EMF's told us to look out for brain cancers and tumors. They put me on massive doses of zinc, to bring up my near extinct immune system. As the body uses sleep, particularly between the hours of 11 pm and 4 am for repair, when this sleep is interrupted, so is our ability to boost our immune system. I believe the masts come on higher at night, because there are less people using their cell phones, so less interruption for large amounts of data to be sent on the same equipment used by cell phones. I can not prove this, and as no one is monitoring EMF's at night, only the perpetrators themselves know.

Our new house was in a binky village in a valley, thinking that there would be less EMF's. In the new house, my husband made us faraday cages to sleep in, minimizing the energy from the masts we found were prolific throughout Germany. The faraday shelter helped immensely, except there are still some bad nights where the energy comes thru. It took about a year and a half for most of the symptoms to disappear.

We now have moved back to California, but still sleep in a faraday cage/shelter. I still feel/hear electromagnetic energy. The EMF's are getting worse here in California, and

I now hold no hope for the situation to get better in my lifetime. Here in California, the FCC sells the licenses, sets the limits of EMF's, but NO ONE monitors this energy. There is NO department in the government to deal with or for the citizens that are poisoned with EMF's. I am extremely sensitive to EMF's. If I go shopping in a store with sensors (for shoplifting) I get tunnel vision after about 10 minutes. I start feeling really stupid and confused and insecure. I jump before a cell phone rings. What gets me is that no one sees the cell masts. No one questions. The Catholic church a block away is now going to put in a WiMax tower on their property. The almighty dollar. We must move once again. Though Europe is catching on, albeit slowly, to the dangers of cell mast microwave energy, the U.S. is putting masts up in massive numbers. We all need our WIMAX, now don't we!

Big business runs the world.

Voor het originele verhaal zie:

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=215

.

Een ingezonden commentaar op deze brief luidt als volgt:

5 Feb 2010

In a valley in the bavarian mountains there are dozens of people sufferig from the same illness with exactly the same symptomes.

It would be helpful ro send this story of massive griefs to the ministries of health and environment in Bavaria. May be the Prof. mentoned in the report can take part in it and assist-hope intensively this starting and growing heavy Elektrohypersensitivity can be thrown back -if not it could ruin your life

Bron:

[http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4463/gezonde_vrouw_krijgt_zware_gezondheidsproblemen_in_woning_vlakbij_zendmast_voor_mobiele_telefonie](http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4463/gezonde_vrouw_krijgt_zware_gezondheidsproblemen_in_woning_vlakbij zendmast_voor_mobiele_telefonie).

Mensen die de draadloze maatschappij niet verdragen zoeken wanhopig geschikte woonruimte.

maandag, 01 februari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd bericht: [Berichten%20Internationaal/4156](#)

Steeds vaker krijgt Stopumts meldingen over wanhopige slachtoffers van de draadloze maatschappij. Zij zoeken woonruimte in gebieden zonder ontvangst van mobiele telefonie in huizen die vrij zijn van elektrosmog. Die plaatsen zijn in Europa bijna niet te vinden. Vluchten kan niet meer.....

Rental accommodation wanted in remote countryside location. I have electrosensitivity and desperately need a place away from mobile phones and wireless Internet. Anything considered however basic. Perhaps an outbuilding or caravan on a farm or in woodland. I have been looking at Wales and Scotland, but have not found anything suitable as yet. Please contact me if you have anywhere, or know of anywhere else that might be suitable.

Contact Information Name: Ryan

Address: Elmstead, Colchester, East of England, CO7 7ET, United Kingdom

Voor het origineel zie:

wales.inetgiant.co.uk/Powys/AdDetails/RENTAL-ACCOMMODATION-WANTED-IN-REMOTE-COUNTRYSIDE-LOCATION/1503509 .

Dat dit probleem meer en meer om zich heen grijpt en niet tot enkele individuen beperkt blijft komt naar voren in onderstaand artikel in The American Chronicle van 31 jan 2010. In de Verenigde Staten (en overigens ook in Frankrijk) wordt de overheid zich bewust van de moeilijkheden die elektrogevoelige mensen ondervinden. Nederland loopt daarbij gezien ver achter:

Bron: The American Chronicle 31 jan. 2010

Electromagnetic Sensitivity Gains Observance Month

Auteur: Lourdes Salvador

Electromagnetic sensitivity gained its first publicized observance month in the United States and Canada in 2009. Since then, it has gained ground.

Connecticut Governor Jodi Rell is the first in the United States this year to declare May 2010 as Electromagnetic Sensitivity Awareness Month.

"People of all ages in Connecticut and throughout the world have developed the illness of Electromagnetic Sensitivity (EMS) as a result of global electromagnetic pollution," says Rell on the proclamation.

In Canada, Don Coombs, Mayor of Harbour Grace, Newfoundland, is the first this year to proclaim January 2010 as Electromagnetic Hypersensitivity Awareness Month.

"This illness may be preventable through the reduction or avoidance of electromagnetic radiation in both indoor and outdoor environments and by further medical research," says Coombs on his proclamation.

This is the fourth proclamation in Canada according to Christiane Tourtet in a recent news release. The first one was signed by David Saunders, Mayor of the City of Colwood, B.C. (August 2009). The second one was signed by Dennis O'Keefe, Mayor of St John's in Newfoundland (August 2009). And the third one was signed by Mayor Fred Budgell of Norris Arms, Newfoundland (October 2009).

"People suffering from EHS have significantly higher natural rates of membrane leakage as measured by their skin conductance (Eltiti et al. 2007). Since their leakage rates are already high, even small amounts of electromagnetic radiation that would not affect non-sensitive individuals can trigger their symptoms. Not everyone gets exactly the same symptoms, but they include false feelings of heat, touch, pressure, crawling sensations, pins and needles and pain," says Andrew Goldsworthy BSc PhD, a retired lecturer in biology at the Imperial College London. "The radiation can also affect the hair cells of the inner ear, which work in much the same way. Leakage here can trigger false sensations of sound (tinnitus). There is a similar effect on the hair cells of the part of the inner ear that controls balance. Leakage here gives feelings of dizziness and symptoms of motion sickness, including nausea."

EMS may become a major problem for everyone in the world according to Goldsworthy. "Although only a few percent of the population are at present electrosensitive, the condition can be brought on in hitherto healthy people by

repeated or prolonged exposure to the radiation. However, it sometimes takes many years to develop so, even if you are currently one of the lucky ones who are not affected, there is no guarantee that it will stay that way."

These words of wisdom remind us why awareness of EMS and an observance month is so important!

Voor het originele artikel zie:

www.americanchronicle.com/articles/view/139306 .

Naar aanleiding van dit artikel ontving de redactie nog de onderstaande bijdrage van de Heer Witzel uit Heemskerk.

Hieruit blijkt hoeveel moeite sommige slachtoffers zich moeten getroosten om enigermate elektrosmogvrij te wonen:

Vluchten heeft weinig zin.

Daarom heeft Arjen Witzel zijn woning verbouwd om de enorme hoeveelheid radiogolven uit zijn woning te weren.

Hij ondervind onverklaarbare gezondheidsklachten van gepulste radiogolven.

Eerder is hij al gevluht uit zijn vorige woning waar 15 zendmasten pal op het dak stonden.

De huidige woning bevindt zich op de 10de verdieping van een flatgebouw zonder zendmasten op het dak.

Deze komen er ook niet op, anders kan hij daar ook niet wonen.

De gezondheidsklachten zijn in de huidige woning dragelijk vergeleken bij zijn vorige woning.

In de vorige woning was alles aanwezig:

600/1200 uW/m² van Dect telefoons van bureen. 24uur non stop signalen.

300/3000 uW/m² van bureen die in hun woning een GSM toestel gebruiken.

100/1600 uW/m² van WIFI routers (non stop 24uur) en computers van bureen.

500/1000 uW/m² van GSM 900 mhz 3 zendmasten op het dak. (non stop 24uur)

500/3000 uW/m² van GSM 1800 mhz 6 zendmasten op het dak (non stop 24uur)

500/2000 uW/m² van UMTS 2150 mhz 6 zendmasten op het dak. (non stop 24uur)

800/1700 mG lichtnet vervuiling van elektrische installatie.

Dat alles maakte hem dood ziek.

Tal van onverklaarbare gezondheidsklachten die door geen enkele arts te verklaren zijn.

Laat staan dat deze verholpen kunnen worden.

In zijn huidige beschermde woning :

0,7 uW/m² van al deze boven genoemde bronnen woonkamer.

0,4 uW/m² van al deze boven genoemde bronnen slaapkamer.

Op het balkon buiten deze beschermde woning 200 tot 3000 uW/m².

Gebruikt is:

Koolstof houdende verf,

Aluminium folie (overall minimaal 2 lagen en gecoat)

Aluminium horrengaas voor openslaande deuren en ramen.

Speciale raamfolie met metaal coating op de ramen. (met minimaal 20% zilver)

Sommige ramen zijn vervangen door HR++ dubbel glas.

Inderdaad, Gert en Hermin zongen het in 1982 al. "Vluchten kan niet meer"!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4449/mensen_die_de_draadloze_maatsc_happij_niet_verdragen_zoeken_wanhopig_geschikte_woonruimte.

UK: Twee ervaringsverhalen uit Engeland en een uit Nederland.
dinsdag, 26 januari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: ES-UK nov. 2009

Een moeder vertelt het ervaringsverhaal van haar dochter die (net als haar au-pair) in haar huis zo overgevoelig is geworden dat zij zelfs niet de computer meer kan gebruiken. Na maanden zoeken naar de oorzaak van haar gezondheidsklachten bleek die samen te hangen met de richtstraal van een communicatiezender tegenover haar huis. De zender werd pas in de winter zichtbaar, na het vallen van de bladeren...

Tin's story of electrosensitivity

Nina has kindly sent the following, since her daughter is now unable to use a computer. My daughter, a landscape painter, developed a sensitivity so powerful that she and her family had to vacate their home and move in with me. It began with my daughter having migraines, nausea, adrenaline rushes, weakness and exhaustion.

At first we all thought that it was the stress of having two one-man exhibitions in London, re-designing the garden of their house etc., all within a couple of months. The main area of the house which affected her, and also the au pair, was the kitchen where she prepared meals for the family and also where she did her paperwork, telephoning and computing. They also installed Broadband for two computers in the annex, about 50ft away from the house where my son-in-law had his office

They tried to find out what was causing the problem, believing it to be faulty wiring in the house, but none of the electricians who came could identify anything wrong. They then thought it might be due to geopathic stress so dowsers came and did tests for ley-lines which they put right, but the problem remained. After that the situation became intolerable and, at the end of October 2008 they sought refuge with me.

Things improved for a time but my daughter had to keep going back to the house to take measurements; soon she couldn't go into the house at all, then the garden and eventually the whole area surrounding the property as she became ill instantly. Their own house is situated on top of a hill and, when the leaves fell in the autumn, we saw the culprit: a mobile phone mast with relay drums beaming straight at their house from across a valley about a mile away.

My daughter did a lot of research into ES. She made contact with Professor Roger Coghill who has done much work on this subject over many years, and she made contact with another sufferer and so was able to understand her situation better. She now wears a protective veil when she goes out which helps to a degree. Unfortunately she found that my burglar alarm, which is wireless, affected her as did our neighbours' WiFi computers and their cordless phones. She cannot use a computer herself hence my writing this.

Her symptoms are cumulative as with most allergies. So they had to move out of here and into rented accommodation in their own village but in the valley so that they are protected by the hill from the mast. She is on a very strict cleansing diet, drinks 2 litres of water a day, exercises regularly and, so long as she uses her detector and keeps out of range of WiFi waves, she is feeling better. But she cannot fly, go in a train, travel in a car with SatNav or stay in hotels, go to restaurants or even visit friend who have wireless devices in their houses. So her life is curtailed but she remains very positive and will not consider anything less than a recovery in the future.

PDF: www.es-uk.info/news/20091130_main_newsletter.pdf

Giles uit Londen ondervond neurologische gezondheidsklachten en belandde zelfs op de eerste hulp met de gedachte van een hartaanval. Met hartritmestoringen bezocht hij herhaalde malen de cardioloog die echter niets afwijkend bij hem kon vinden. Niet veel later ontdekte hij met een schok dat zijn gezondheidsklachten zich manifesteerden in de nabijheid van draadloze apparatuur. Hij saneerde zijn woning waardoor zijn klachten merkbaar afnamen en stopte met het dragen van een mobiel in zijn linker borstzak, hetgeen hij als motorrijder, zoals de meeste motorrijders, gewend was te doen; daarop verdwenen zijn hartritmestoringen. Nu publiceert hij zijn verhaal om zoveel mogelijk mensen te waarschuwen:

Should you carry your mobile in your trouser pocket or motorbike jacket?

Giles from London records his experiences of "phantom text messages" and the onset of electrosensitivity. Should you carry your mobile in your trouser pocket or motorbike jacket?

Until last summer I was, like most people nowadays, very fond of all my modern communication gadgets, from WiFi to mobile, from Palm to laptops and all their advantages. From 2006 onwards I went several times to see a doctor for heart palpitations, but they couldn't find anything wrong with me.

Then in July 2008 I suddenly started experiencing dizziness on numerous occasions, till it got so bad one night, suffering even from speech problems, that I ended up in A&E thinking I had a stroke or heart attack; in the following weeks I underwent many tests. The results showed I was absolutely fine, but the symptoms stayed. The doctors told me I was just stressed, but the thing is I wasn't stressed at all prior to this.

To my own shock and confusion I realized that my dizziness always occurred, when I was in close vicinity to WiFi, mobiles, Blackberries and mobile masts. After medical professionals weren't able to help, I started my own research and found many websites and blogs by people, with exactly the same problems as mine. They are sufferers of electro-sensitivity (ES), a condition fully recognized in Canada and Sweden as a medical impairment (with 300.000 sufferers in Sweden alone) but unfortunately ridiculed in the UK.

I had never heard of it (this to show I am not a hypochondriac), but once I realized that this was the source of my problems, I started clearing my home environment from WiFi, DECT phones and non-essential electrical items. My problems immediately started to get noticeably better. Most men (especially on a motorbike) carry their mobile in their jacket or trousers for easy access. I used to carry mine in my

motorbike jacket's front left pocket. I stopped doing that; my palpitations vanished.

In conversations with friends, colleagues and fellow bikers I heard that many of them experience similar symptoms like pain or tremors in the heart area or what are called "phantom phone vibrations". Every now and then I'd think I had a text message, when carrying my phone in my trouser pockets, but when I checked there was no message.

According to Swedish scientist and ES expert Olle Johansson this is caused "by high intensity bursts of extremely-low frequency electromagnetic field charges that your phone is producing and affecting your nervous system." Of course I don't know if carrying your mobile is causing ES or if the Phantom text messages are just another symptom and the causes lie somewhere else, like problems with your immune system for example, but I guess it can't be good to have heart palpitations. I know: I have heard every joke about "vibrating pockets" and have been many times referred to Ben Goldacre's "Bad Science".

There are definitely pseudo-scientists out there making a lot of money from scaremongering, but you have to distinguish between those and the victims in all this. Retrospectively I am convinced that my heart palpitations were an early warning sign for what was happening later on. And believe me: ES is not an easy thing to live with.

Looking back it would have been great, if I had known more about the possible problems of overexposure to modern communication. So I am trying to raise awareness wherever I can and hope that by reading this you might suspend your disbelief and rethink some of your habits, until it's really proven that there are no dangers involved in using wireless technology to the extent we do at the moment.

PDF: www.es-uk.info/news/20091130_main_newsletter.pdf .

Aanvulling Stopumts:

Uw webmaster sprak een goede vriend die hem vertelde steeds tijdens het fietsen naar zijn werk (van Eersel naar Eindhoven) hartklachten te ondervinden en daarmee naar de cardioloog was geweest: "Mijnheer ik zou willen dat ik met u kon ruilen, uw hart is perfect in orde!".

Ik vroeg mijn vriend of hij op dat traject misschien langs zendmasten voor mobiele telefonie kwam. Dat bleek -na enig nadenken- niet het geval te zijn. Daarop vroeg ik hem waar hij tijdens het fietsen zijn mobieltje bewaarde. Op dat moment viel niet alleen het kwartje maar ook zijn mond open van verbazing. "Dat ik daar niet aan gedacht heb! Alleen tijdens het fietsen bewaar ik mijn mobieltje in mijn linker borstzak, thuis en op kantoor leg ik het altijd op mijn bureau".

Deze gewoonte werd van die dag aan vervangen door een goede maatregel; mobieltje uit.

Mijn vriend heeft nooit meer last van zijn hart gehad...

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4433/uk_twee_ervaringsverhalen_uit_engeland_en_uit_nederland.

USA: Dramatische oproep van een moeder die een zoon verloor aan hersenkanker.
zaterdag, 23 januari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerdbericht:

Getuigenis afgelegd voor het Amerikaans Congres door Ellie Marks over het overlijden van haar man door een hersentumor veroorzaakt door veelvuldig en langdurig gebruik van de mobiele telefoon:

www.youtube.com/watch?v=g2UMpCYvdgA .

In Californië plaatste een moeder van haar op 28 jarige leeftijd aan een hersentumor overleden zoon een dramatische oproep om voorzichtig om te gaan met mobiele telefonie. De zoon woonde op de campus van de Universiteit van San Diego:

Bron: California Beaches Blog 19 jan 2010

Mother Who Loses Son to Brain Cancer Warns of Cell Phone Use

Posted by: Beach Reporter In: events

My Son, Rich Farver, died Oct. 11, 2008 from glioblastoma multiforme brain cancer. He was 28 years old when diagnosed and lived seven months.

He was a graduate student at SDSU (San Diego State University). There is a brain cancer cluster on campus. Five brain cancers, 4 within the last three years. Some Professor's and I paid an expert to test a cell tower outside of this area, and it ended up being in normal ranges. There are over 300 antenna's within a 4 mile radius of the campus.

Mr. Sam Milham, from the," International EMF Collaborative," concluded my Son's brain tumor was cellphone related. Rich's tumor was in his right frontal lobe, and he was right handed. He also owned a T-Mobile cell phone since 2000. Please, everyone be careful!

My husband and I were walking out of a store locally here in Colorado, and ran into one of our old neighbor's, who asked how our Son's were doing. We explained that Rich, was deceased. They told us of one of Rich's friends from high school, was just diagnosed with brain cancer.

I NO longer have a cellphone, and it isn't hard to do at all. The only purpose of one is EMERGENCIES only. Our Government isn't keeping us safe. There are predictions that 2 billion people by the year 2020 will have brain tumors.

As a Mom, who watch a Son lose the ability to walk, see, and have blackouts for seven months, besides the fact losing a child is the worst ever. Do NOT let this happen to you! Rich, was the LOVE of my life, my Best Friend, and all I ever wanted. My hopes, dreams, and future are all but over. I have endless counseling sessions, medications for depression, and many days find it hard to get out of bed. No amount of money, success, material items could even come close. Please, be careful.

Also, WIFI has been eliminated from schools in many other countries. 1 hour of WIFI is equivalent to 20 minutes of cellphone exposure. Look at articles by, "The International EMF Collaborative," and the," BioInitiative Working Group!"

Sincerely,

Virginia Farver

Voor de originele oproep en reacties daarop zie:

www.beachcalifornia.com/blog/?p=4146 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4417/usa_dramatische_oproep_van_een_moeder_die_een_zoon_verloor_aan_hersenkanker.

Zendmastmonteurs: de asbestwerkers van de 21e eeuw.
donderdag, 21 januari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd bericht: [Berichten%20Internationaal/4409](#)

Zendmastmonteurs: de asbestwerkers van de 21e eeuw.

Hieronder het verhaal van een monteur antennemasten voor mobiele telefonie.

Op een dag moest er onderhoud gepleegd worden aan de antennes in een zendmast voor mobiele telefonie. Een monteur ging met een veiligheidsgordel/tuigje aan omhoog. De antenne was uitgeschakeld. Echter, tijdens de werkzaamheden schakelde een collega beneden per ongeluk de antenne in. Na een aantal uur werken was het lunchtijd. Zijn collega's die beneden bezig waren, merkten dat hij niet kwam opdagen. Ze keken naar boven en daar hing hij te bungelen in zijn tuigje, bewusteloos. Het bleek dat de antennes in tegenstelling tot wat ze dachten, niet uitgeschakeld waren geweest.

De getroffen monteur heeft twee maanden in coma gelegen. Toen hij weer bijkwam, is hij nooit meer de oude geworden. Enkele gezondheidsproblemen die hij sindsdien heeft: hij is twee uur na het opstaan alweer moe, heeft geen concentratie meer. Zijn intelligentie is achteruitgegaan. Hij is arbeidsongeschikt geworden. Zijn werkgever wil nergens van weten en ontkent alle aansprakelijkheid. Er is veel discussie over geweest; de collega beneden wilde in eerste instantie niet eens toegeven per ongeluk de antenne te hebben ingeschakeld.

Blootstelling voor o.a. zendmastmonteurs:
100.000.000 uW/m² werkplekken volgens DIN/VDE 0848
Zie [Veel%20gestelde%20vragen/67](#)

Naschrift StopUMTS: let op de gezondheid van de zendmastmonteurs. Zij zijn wellicht de asbestwerkers van de 21e eeuw. Er zijn zendmastmonteurs die in hun contract hebben staan dat ze niet eens over gezondheid & EMV mogen praten. Als je dan ziek wordt van je werk, zet je baas je dus op deze manier in de kou.

Hier zou een vakbond als de FNV nu ook eens op moeten letten.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4413/zendmastmonteurs_de_asbestwerkers_van_de_21e_eeuw.

Duitsland: Interview met stralingslachtoffer Ulli Weiner op You Tube
maandag, 18 januari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Een interessant interview met stralingslachtoffer en stralingsactivist Ulrich Weiner
kunt u zien op:

www.youtube.com/watch?v=IE1q8ITVC7A .

Het interview is Duitstalig en duurt 10 minuten.

Gerelateerde berichten o.a.:

[Berichten%20Internationaal/4350](#)

[Berichten%20Internationaal/4010](#)

[Berichten%20Internationaal/4223](#)

<http://www.stopumts.nl/doc.php/Berichten%20Internationaal/3261>

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4401/duitsland_interview_met_stralingslachtoffer_ulli_weiner_op_you_tube

Noorwegen: Het schokkende ervaringsverhaal van Gaute Solheim
donderdag, 14 januari 2010 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd artikel:

[Verhalen/3739](#)

Een schrijnend verhaal over de Noorse jongen Gaute Solheim (12) uit Ekeberg in Oslo. Reeds eerder berichtte Stopumts over Gaute, hij is (net als vele andere slachtoffers zoals Ulli Weiner in Duitsland) geheel overgevoelig geworden voor EM velden. Een nachtmerrie-scenario als dit je kind overkomt.

Het artikel is gepubliceerd in de Noorse kwaliteitskrant Aftenposten.
Vertaling door een van onze vrijwillige medewerkers.

Bijscript bij foto: Beschermd: speciaal materiaal dat hoogfrequente straling reflecteert, biedt Gaute de nodige bescherming. (De stof is Biologa Dali, red.)

Eenzame strijd tegen de straling

Auteur: CHARLOTTE B. BERGLØFF

23-8-2008

- Heeft u de mobiele telefoon uitgeschakeld?

Gaute kan niet tegen de straling van mobiele telefoons en draadloze netwerken. Daarom is hij gehuld in beschermend materiaal, zelfs op zijn eigen schoolplein.

De bleke jongen zit afwachtend in de auto, gecamoufleerd door iets wat lijkt op een klamboe. Speciaal materiaal reflecteert de hoogfrequente straling. In onze steeds meer stralende dagelijkse werkelijkheid, is dit de redding voor Gaute Solheim (12) uit Ekeberg in Oslo.

- Als je je gsm onder de stof legt, verliest deze het contact met het netwerk, legt Gaute uit terwijl het licht van zijn microgolfmeter op groen springt en hij zich uit de stof wikkelt.

Samen met zijn zusje Ingjerd (10) zal hij de dagen voor het nieuwe schooljaar doorbrengen op Skiforenings friluftarrangement GØY (de openluchtactiviteit 'GØY' van de skiforening) in Skullerud, waar zich een mobieltjes-vrije zone bevindt. Na vier weken in de bergen, ver weg van draadloze netwerken en zendmasten voor mobiele telefonie, is Gaute terug op volle kracht en suist hij samen met vrienden de Østmarka (bosgebied pal ten oosten van Oslo) in waar hij weet dat de microgolfmeter op groen staat.

- Het is fantastisch om Gaute weer te zien rennen en fietsen, zegt Ida Solheim (51) enthousiast. Van de winter schreef Gattes huisarts Tor Vattekar over de situatie van de jongen:

- Het kind zal ernstige schade ondervinden. Hij is geïsoleerd van vrienden en volgt niet het onderwijs op de gebruikelijke manier. Dit versterkt het gevoel van anders-zijn en ziekte, schreef Vattekar, die een specialist is in algemene geneeskunde.

Samen met Torkild Aas, een specialist in sociale pediatrie, aan het Barnesenteret (Kindercentrum) van het academisch ziekenhuis Ullevål heeft hij de school verzocht om een speciale regeling te treffen voor Gaute - en de familie dacht dat dat zou volstaan als oplossing. Maar toen begon de strijd pas.

Elektrogevoeligheid.

Elektromagnetisme is het principe van communicatie in het lichaam. De kans dat straling van buitenaf een effect heeft op het lichaam, is daarom groot. Maar van welke effecten sprake is, is omstreven. Het meest bekende Noorse voorbeeld dat elektromagnetische straling schade kan veroorzaken, wordt het geval "Kvikk" genoemd. In 2006 kregen 15 kinderen een schadevergoeding voor misvormingen veroorzaakt door straling waaraan hun vaders werden blootgesteld aan boord van de torpedoboot KNM Kvikk.

De Noorse ex-minister-president Gro Harlem Brundtland was een één van de eersten die in Noorwegen naar buiten kwam en zei dat ze het niet kan verdragen om in een ruimte te verblijven waarin zich een ingeschakelde mobiele telefoon bevindt. Vandaag de dag zijn meer dan 400 Nooren lid van de vereniging voor elektrogevoeligheid, FELO. Gebaseerd op cijfers uit Zweden houdt de vereniging er rekening mee dat 3 procent van de Noorse bevolking zou kunnen lijden aan verschillende vormen van elektrogevoeligheid. Typische symptomen zijn pijn of een brandend gevoel in de huid, jeuk, hoofdpijn, misselijkheid, gewrichts- en spierpijn, extreme vermoeidheid, slaapstoornissen, duizeligheid en concentratieproblemen. De problemen worden veroorzaakt door elektromagnetische velden. Deze bevinden zich o.a. in de omgeving van stroomkabels, transformatoren, elektrische vloerverwarmingen, opladers, elektrische fornuizen, spaarlampen, computers, tv-toestellen, gsm-masten en mobiele telefoons.

De Norwegian Radiation Protection Authority (NRPA) merkt op dat sommige individuen ongemak kunnen ondervinden van mobiele telefoons, maar meent dat we veilig zijn met de huidige limiet van 10 miljoen microwatt per vierkante meter die in overeenstemming is met de grens van de Wereld Gezondheids Organisatie WHO. Maar veel duidt erop dat frequentie en modulatie belangrijker zijn dan veldsterkte.

Blinde proef.

"Sorry, we hebben nog geen tijd gehad om uit te pakken," zegt Ida Solheim, tussen de koffers thuis in Ekeberg. Vanuit het woonkamerraam kijken we uit op de beroemde vlakte, waar jong talent net het evenement van dit jaar heeft afgerond. "We zijn gisteren thuis gekomen. Het netwerk van antennes voor 2G, 3G, en draadloze netwerken wordt uitgebouwd vanwege de Noorwegen Cup. Daarom heeft het hoofd Dekking van Telenor ons aanbevolen om te wachten met naar huis terugkeren totdat het toernooi was voltooid," zegt Ida Solheim.

Op de muur in de hal hangen foto's van Gaute en Ingjerd. De blonde jongen glimlacht naar de camera met de ogen wijd open, hongerig naar het leven zoals een kind dat hoort te zijn. De laatste foto toont een andere jongen. Rimpels op het voorhoofd en de oogleden naar beneden geslagen. De verwachtingsvolle ogen zijn verdwenen.

- "Hij is veranderd. Het enthousiasme is niet hetzelfde, en hij praat minder," zegt Geir Solheim (54). Gaute's vader zit in de keuken met de koffiebeker in zijn handen. Hij kijkt uit het raam met een heldere oogopslag. In de winter lag Gaute vaak op de vloer hier. Hij had niet de kracht om rechtop te zitten op een keukenstoel.

Gautes kwalen traden al in 2006 op en verergerden in 2007. Uitgeput moest hij het voetbal met de jongens afzeggen, evenals de zwemopleiding en de cross-country track. Het was alsof iemand de levenskracht uit de 11-jarige had weggenomen, en slechts een schaduw achterliet.

- "We probeerden alles, veranderden het dieet, namen bloedproeven en tests, maar kregen geen antwoord. Gaute's situatie werd alleen maar erger," zegt Ida Solheim. De ouders hebben een onderzoeksachtergrond bij 'SINTEF' www.sintef.no/Home/ en reageerden met onmiddellijke scepsis wanneer een buurman ze tippte over elektrohypersensitiviteit. Ze besloten echter een aantal tests op Gaute uitvoeren, door het verwijderen van het draadloze netwerk en uitschakelen van de draadloze telefoon thuis op keer. De resultaten waren beangstigend. Het werkte.

Biologische detectoren.

Professor Olle Johansson van het Karolinska Instituut in Zweden zegt dat elektrogevoeligheid veroorzaakt wordt door overmatige straling. Hij is van mening dat elektrogevoeligen de biologische detectoren zijn van de mensheid, omdat ze ons waarschuwen voor veranderingen in de omgeving die kunnen leiden tot ernstige gezondheidsproblemen.

- Interessant genoeg, is het waarschijnlijk niet de elektrogevoelige die het grootste risico loopt op lange termijn gezondheidseffecten. Deze mensen zullen juist wegtrekken in de loop der tijd. Het is echter de niet-elektrogevoelige die op de lange termijn grotere schade kan ontwikkelen, volgens de Zweedse wetenschapper.

Olle Johansson werkt al meer dan 30 jaar aan de stralingsproblematiek, en is een van de meest vooraanstaande onderzoekers ter wereld in het veld. Hij maakte deel uit van de internationale onderzoeksgroep die vorig jaar het BioInitiative Report presenteerden (www.bioinitiative.org/ - red.). Na het doornemen van 2000 internationale onderzoeksrapporten in het veld, concludeerde de groep dat de huidige grenzen niet voldoende zijn om de volksgezondheid te beschermen.

De Norwegian Radiation Protection Authority verwierp de conclusie en rechtvaardigde dit met het commentaar dat het bevooroordeeld was, en dat de kwaliteit niet was

gecontroleerd.

Child Welfare.

Op de keukentafel in Ekeberg liggen drie dikke ordners die getuigen van de zoektocht van de familie Solheim naar hun rechten. Een van de mappen omvat onderzoeksverslagen van over de hele wereld. Verder vinden we brieven aan het ministerie van Onderwijs, de Norwegian Radiation Protection Authority en het Noorse centrum voor de mensenrechten, om enkelen te noemen.

- "We dachten dat de school de weg zou effenen toen we hen bewust hadden gemaakt van de oorzaak van de problemen van Gaute. Als je allergisch bent, voor iets, verwacht je dat dat serieus wordt genomen," zegt Ida Solheim, die senior project manager is bij een IT-adviesbureau.

In Zweden is elektrogevoeligheid erkend als handicap. Voorbereidende werkzaamheden voor volgend jaar m.b.t. de anti-discrimineringswet voor gehandicapten hier in Noorwegen moeten de bewijslast van de gehandicapten wegnemen, maar tot het zover is, en de diagnose elektrische overgevoeligheid niet officieel gesteld kan worden is de situatie nijpend.

Sinds november moest Gaute dus genoeg nemen met 90 minuten thuis instructie per dag. Een draadloze router in de klas, en de mobiele mast die boven de speelplaats uit torent, zorgen ervoor dat hij niet kan verblijven op school.

Gaute heeft gelukkig weinig last van laagfrequente straling, zoals die heerst in een huis. Maar als hij wordt blootgesteld aan straling van o.a. draadloze telefoons, kan hij enkele weken knock-out raken. Daarom zijn zelfs winkelcentra, bioscopen, straten in de stad en andere plaatsen waar mensen gebruik maken van draadloze technologie, tegenwoordig voor hem no-go areas geworden.

De ouders vertelden de andere ouders en leerkrachten tijdens een bijeenkomst dat Gaute niet meer naar de school kon om deze redenen. Het bestuur heeft toen verteld dat zij de huurcontracten met mobiele bedrijven die zendmasten op schoolpleinen in Oslo hebben zouden beëindigen.

De school trapte de bal naar 'Utdanningsetaten' die vroeg aan de Post en Telecommunicatie Autoriteit om de straling te meten op de school. Het was zoals verwacht binnen de normen.

- "Ik was boos toen ik besepte dat de school het draadloze netwerk niet zou gaan uitschakelen. We kunnen niet uitsluiten dat er een erfelijke aanleg meespeelt. Wat kan er gebeuren met Ingjerd die daar ook naar school gaat?" zegt Ida Solheim.

Waarschuwingen.

De directeur van het Pittsburgh Cancer Institute, Dr Ronald Herberman, waarschuwde in de zomer 3000 studenten en medewerkers over mobiel gebruik. De resultaten van zijn onderzoek zijn nog niet gepubliceerd, maar hij gelooft dat kinderen alleen mobiele telefoons zouden moeten gebruiken in geval van nood. Hij herhaalt daarmee de resultaten van de Australische neurochirurg Vini Khurana. Khurana heeft een analyse gemaakt van een reeks rapporten die kijkt naar de relatie tussen hersentumoren en straling, en gelooft dat we binnenkort de straling van mobiele telefoons zullen zien als een groter gezondheidsprobleem dan roken.

In Noorwegen registreren we dat de meest voorkomende doodsoorzaak bij kinderen vandaag de dag een relatie heeft met de hersenen. De Norwegian Radiation Protection Authority ontkent dat deze ontwikkeling een correlatie heeft met de totale stralingsdosis, nu steeds meer en meer draadloze technologieën, en diverse elektrische apparaten worden geïntroduceerd.

- "We hebben geen studies die wijzen in die richting," zegt directeur Gunnar Saxebøl van de afdeling van het ministerie: stralingsbescherming en veiligheid. Het kankerregister maakt nu een overzicht van het gsm-gebruik onder 10-jarigen om te bepalen of het gebruik leidt tot een verhoogd risico op een hersentumor. Het onderzoek naar hersentumoren leidde deze zomer tot een nieuwe debat in België, Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland, Rusland, India en Japan. Sommige landen kwamen naar buiten en waarschuwden tegen het gebruik van mobiele telefoons door kinderen.

Paniek.

- Schiet op mam, schiet op! De school is slechts een week begonnen. Gaute heeft de reis naar school gemaakt en ontdekt dat Netcom de zendantenne nog niet heeft verwijderd van het schoolplein. Hij raakt in paniek, werpt zich onder de stof en springt in de auto. Terug thuis, vindt hij de brief van de provincie gouverneur van Oslo / Akershus.

- "Het is zo oneerlijk," zegt Gaute Solheim. Hij heeft verzocht aan de provincie gouverneur om dit voor hem te regelen.

- "Het is slechts een zeer eenvoudige regeling, die wij vragen," legt Geir Solheim uit. Omdat de school al een bekabeld netwerk heeft, kunnen ze alle draadloze routers uitschakelen en in plaats daarvan gebruik maken van kabels. Maar de directeur wil niet eens de router in de klas van Gaute uitzetten wanneer deze niet in gebruik is. De strijd voor de erkenning als elektrogevoelige is bitter.

- Het is een van de dingen die ons overkwam het afgelopen jaar, zegt Geir Solheim. Hun strijd eist zijn economische tol. Sinds december is het inkomen van het gezin gehalveerd. Ze hebben geleefd op het salaris van de vader alleen, terwijl de moeder vrij heeft moeten nemen van het werk.

- "Als de NRPA zijn werk had gedaan, was Gaute niet ziek geweest. Dan had NRPA enkele jaren geleden de mensen gewaarschuwd tegen draadloze systemen, zodat wij deze nooit hadden gekocht voor gebruik thuis, en zouden de scholen worden gecontroleerd op de nabijheid van zendantennes, en draadloze netwerken. Waar is het voorzorgsbeginsel?" zegt Ida Solheim.

Gunnar Saxebøl van de Noorse Radiation Protection zegt dat het voorzorgsbeginsel wordt gebruikt wanneer men niet de wetenschappelijke kennis heeft, en er potentieel ernstige gevolgen zijn. - We zien dat er risico's zijn, bij hoog-gevoelige kinderen, en leukemie, maar achten het risico zo laag dat het aanvaardbaar is, zegt Saxebøl.

Stralingsvrije week.

De school is net een paar dagen begonnen. Schooldirecteur Tom Wittenberg loopt gehaast door de gangen van de school in Ekeberg, in de pauze tussen de verschillende vergaderingen.

- Ons doel is om de jongen terug te krijgen op school, maar we kunnen niet voldoen

aan eisen van de ouders. De gouverneur heeft nog geen reactie gegeven, benadrukt Wittenberg. De schooldirecteur is van mening, dat hij de gebruikelijke procedure heeft gevolgd in de zaak.

- "Ik heb duidelijk gemaakt vanaf de eerste dag dat ik geen expert ben in straling, en daarom stuurde ik de zaak onmiddellijk door naar 'Utdanningsetaten'," zegt hij. Voor de bescherming van het kind, zal hij om redenen van geheimhouding geen commentaar geven. Maar de zaak is uitdagend, dat wil hij niet verzwijgen.

- Heel openbaar Noorwegen is nu gedigitaliseerd, en scholen hebben een ICT-strategie die wij moeten volgen. Daarom kan ik niets doen dan mij te conformeren aan de richtsnoeren van de Noorse Radiation Protection Authority, zegt Wittenberg. De school vergemakkelijkt nu, onder andere, de toegang voor een rolstoelgebruiker, een visueel gehandicapte en slechthorende studenten, maar ontzegt Gaute de uitschakeling van de router in de klas, de eerste school week. Netcom heeft nu ook een extra handicap gemaakt met de mobiele antenne op het schoolplein. Wat daarna zal gebeuren, valt nog te bezien.

- "Iemand anders dan ik moet de eisen van de ouders analyseren. Ik stuur nu dus de zaak terug naar Utdanningsetaten."

Gesloten netwerk.

De eis van digitale vaardigheden heeft ertoe geleid dat de draadloze netwerkzenders gemonteerd worden op volle schaal in de Noorse scholen.

- "Wij beschouwen de elektromagnetische straling als een van onze grootste bedreigingen voor het milieu, " zegt Sissel Halmøy, met in haar portefeuille de elektromagnetische straling, van de Groene Strijders van Noorwegen. De milieuvereniging stuurde daarom vorig jaar een eis naar de toenmalige minister voor Gezondheid Sylvia Brustad om de draadloze netwerken te verbieden op scholen, kleuterscholen en openbare gebouwen. De minister zei dat het ministerie niet kon voldoen aan de eis, maar zei dat het Europees Parlement streeft naar flexibele oplossingen voor de elektrogevoeligen. ([Berichten%20Internationaal/3522](#) - red .)

Oudergroepen in het hele land zijn nu betrokken, en vragen op sommige scholen om uitschakeling van de draadloze netwerken.

- "Het is volstrekt onnodig om draadloze netwerken te hebben in de scholen. Wij geloven dat het immoreel is als het een aanzienlijk gevaar voor de gezondheid van kinderen betekent," zei Kenneth Timenes, hoofd van ouders 'Arbeidsutvalg' (FAU) op Horse Hill school in Kristiansand. Hij ontdekte vorig jaar dat er draadloze netwerken in de hele school werden geïnstalleerd zonder dat de ouders daarvan in kennis werden gesteld. Hij sloeg alarm en kreeg steun van zowel het schoolbestuur als de FAU. Er was een jaar van correspondentie en vergaderingen voor nodig, voordat de principaal van de school en de IT-afdeling overeenkwamen het draadloze netwerk uit te schakelen. Maar deze week start voor de kinderen van de Horse Hill school een stralingsvrij schooljaar.

Dit artikel is afgedrukt in het tijdschrift op 22 Augustus 2008

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4393/noorwegen_het_schokkende_ervaringsverhaal_van_gaute_solheim

UK: Ingezonden brief in de Daily Mail van een WiFi slachtoffer
woensdag, 02 december 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Mastvictims.org 30 nov. 2009

Onderstaande brief verscheen in de Daily Mail:

THANK goodness someone is asking 'Is Electro Smog Causing Our Headaches?'
(Alasdair Philips Powerwatch-Mail).

We certainly should urge caution in installing blanket Wi-Fi coverage in towns and cities.

Swindon won't be quite the first Wi-Fi town.

Sadly for us, Glastonbury became a Wi-Fi town 18 months ago.

Since the moment it was switched on, I and others have suffered the consequences. My husband is Electro-Sensitive (a condition recognised by the World Health Organisation)

www.who.int/peh-emf/publications/reports/EHS_Proceedings_June2006.pdf .

and the Wi-Fi made him feel so ill we had to leave the house we were renting and move out of town right away.

Others have similarly been driven away.

While not everyone appears to be affected (so far), the future is an unknown quantity. Our local councillors would have us believe it's 'all in the mind' and the Wi-Fi providers assure them, of course, that it's perfectly safe.

I still work in the town, but too much time in the High Street makes me feel dizzy, so I avoid it if possible.

This whole venture has caused my husband and I great distress, expense and the upheaval of having to move house plus I now have to travel three miles to work instead of a five-minute walk.

In this age of 'human rights', I wonder what the 'rights' are of people like us?

Should councils be allowed to force wi-fi on towns, whether people want it or not?

What about electro-sensitive people who are made ill from it?

It seems the French and German authorities care more for the health of people in those countries than do the authorities here.

In Glastonbury, we're told we have to 'move with the times' — but at what price?

I know from my own experience that it causes health problems and I feel very sorry for the people of Swindon.

Mrs JACQUELINE EDWARDS, Walton, Somerse

Zie ook:

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=213

.

Regelmatig verschijnen er in de internationale pers (vooral in regionale kranten) vanuit alle uithoeken van Europa ingezonden brieven, onafhankelijk van elkaar geschreven, met steeds hetzelfde patroon van consistente getuigenverklaringen van slachtoffers van de draadloze maatschappij.

Een ander voorbeeld kunt u lezen op:

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=214

.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4260/uk_ingezonden_brief_in_de_daily_mail_van_een_wifi_slachtoffer

Frankrijk: Enquête Next-Up brengt vele ervaringsverhalen aan het daglicht.
zaterdag, 14 november 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Tientallen actuele getuigenverklaringen en ervaringsverhalen n.a.v. de enquête [Oproepen/4146](#) van Next-Up, onze zusterorganisatie in Frankrijk.

U kunt deze indringende (Franstalige) gruwelverhalen lezen op:
www.next-up.org/pdf/Temoignages_a_Alain_Gest_13_11_2009.pdf .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4218/frankrijk_enqu%C3%AAt_e_next-up_bringt_vele_ervaringsverhalen_aan_het_daglicht.

Ervaringsverhaal uit onverdachte bron! (Upd. met aanvulling)
dinsdag, 10 november 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bericht oorspronkelijk geplaatst 8 nov. 2009
Updated met aanvullend commentaar 10 nov. 2009

Bron: Tweakers.net 7 nov. 2009

Onderstaande brief, ook interessant i.v.m. productaansprakelijkheid, verscheen op Tweakers.net:

Bron: Tweakers.net 7 nov 2009

Meer straling op een nokia dan op een HTC Hero?

Beste Tweakers,

Wij wonen recht tegen over een zendmast, sinds de UMTS is aangesloten heeft mijn zusje last van vermoeidheid, hoofdpijn en spierpijn. Mijn vader heeft toen afschermmaatregelen genomen (HR++ Glas, hoogfrequent-straling dempende verf enz) en sindsdien heeft zij geen last meer. Het schijnt dat sommige mensen er gevoeliger voor zijn dan andere. Ik bijvoorbeeld heb er totaal geen last van en vond het daarom ook moeilijk te geloven, net als meer mensen.

Thuis hebben wij een hoogfrequentmeter om te zoeken naar bronnen van (schadelijke)straling. Bij ons binnen geeft de meter zo goed als niets aan maar zodra mijn moeder haar Nokia 1600 aan doet slaat dat ding op tilt. Uit voorzorg staat deze mobiel binnenshuis ook uit. Ook omdat het huis zo is afgeschermd dat je de straling 3x kaatsend op je bast te verduren krijgt.

Vorige week heb ik een HTC Hero gekocht. maar deze zend heel erg weinig straling uit, zelfs met HSDPA aan met een radio stream is de straling zowat verwaarloosbaar.

Het scheen iets te maken te hebben met het SAR level.

quote:

Specific absorption rate (SAR) is a measure of the rate at which energy is absorbed by the body when exposed to a radio frequency (RF) electromagnetic field. It is defined as the power absorbed per mass of tissue and has units of watts per kilogram. SAR is usually averaged either over the whole body, or over a small sample volume (typically 1 g or 10 g of tissue). The value cited is then the maximum level measured in the body part studied over the stated volume or mass.

Voor de Nokia 1600 (van me moeder) is het SAR level 0.82W/kg

Voor mijn HTC Hero is het SAR level: Het hoofd 0.7W/kg en op het lichaam 1.1W/kg

Dit is dus mijn vraag. Hoe kant het dat de meter op tilt slaat van het nokia'tje en geen krimp geeft van mijn HTC Hero? Moet ik wel naar het SAR level kijken of heeft iets anders hier invloed op?

Ik hoop dat jullie me wat meer kunnen uitleggen
Bij voorbaat dank

Banaan

Voor het origineel met discussie en daardoor een aanvullend ervaringsbericht zie: gathering.tweakers.net/forum/list_messages/1377449 .

Uit bovenvermelde discussie een (technisch) ervaringsverhaal van een deskundige:

De Nokia 1600 is een GSM900/1800 toestel. Dit toestel kan dus uitsluitend verbinding maken met een GSM900 of GSM1800 netwerk (Alle Europese netwerken). Het toestel kan dus geen verbinding maken met GSM netwerken die op andere frequenties zitten (zoals Noord-Amerika met GSM1900 en Latijns-Amerika met GSM850). Ook kan de Nokia 1600 niet verbinden met een UMTS netwerk.

De HTC Hero, wat een relatief nieuw toestel is, kan verbinden met alle GSM netwerken (850/900/1800/1900) en UMTS netwerken op basis van HSPA/WCDMA (Europese Variant). Er zijn andere varianten zoals TD-CDMA, een variant van UMTS dat wel gepulseerd is maar in Europa niet gebruikt wordt.

Een GSM signaal is gepulseerd. Dit betekent dat de zender abrupt wordt in- en uitgeschakeld. Dit wordt gedaan zodat er meerdere gesprekken op dezelfde frequentie kunnen worden gevoerd door gebruikers na elkaar te laten zenden. De toon die je van je GSM af hoort komen wanneer je deze in de buurt van een meetapparaat houdt is 216 2/3 Hz en is het aantal keren dat de zender van het GSM toestel ingeschakeld wordt. Maar omdat het GSM signaal vrij sterk en gepulseerd is is vaak een slecht afgeschermd versterker al genoeg om dit te horen. Dit werkt overigens ook bij de masten. Als je nog ergens een oude goedkope walkman hebt moet je maar eens in de buurt van een GSM mast gaan staan en deze inschakelen. Je zult dan het gesnerp van de mast horen.

Ook andere gepulseerde zendtechnieken zoals WiFi, bluetooth, DECT en C2000 kun je zo eenvoudig hoorbaar maken hoewel met WiFi en bluetooth enigszins moeite gedaan moet worden omdat het vermogen relatief laag is. Maar ook hiervan kunnen mensen veel last hebben. Vermogen blijkt namelijk niet de hoofdreden te zijn. De

structuur van het signaal is veel belangrijker.

De structuur is dan ook de reden waarom veel mensen vooral van UMTS WCDMA last hebben. Dit signaal is echter niet gepulseerd. Het heeft wel een pulserend karakter vanwege de manier waarop de informatie in het signaal wordt verwerkt maar het schakelt niet zoals GSM de zender in en uit. Wel stuurt een WCDMA toestel het zendvermogen constant bij. Dit is in een CDMA netwerk nodig is omdat gebruikers allemaal door elkaar zenden, en niet na elkaar of op verschillende frequenties zoals bij GSM. Als één gebruiker veel harder zou zenden dan alle andere gebruikers dan worden deze overstemd en zal hun gesprek/dataverbinding wegvallen.

Dit bijsturen van het zendvermogen zorgt voor variaties tussen de 0 en 100 Hz. Dit is waarschijnlijk de hoofdreden waarom mensen zo'n last hebben van UMTS maar er zijn nog andere aspecten waarover discussie gevoerd wordt of deze geen grotere rol spelen. Een WCDMA UMTS signaal kun je dan ook alleen goed beluisteren met een subwoofer omdat gewone luidsprekers deze lage frequenties niet goed kunnen weergeven. De luidsprekers die in hoogfrequent meters zitten zijn vaak al helemaal niet in staat frequenties onder de 100 Hz weer te geven omdat ze daar te klein voor zijn.

Het enige van WCDMA UMTS dat enigszins gepulseerd mag worden genoemd zijn de organisatiepulsen. Deze worden namelijk 1500x per seconde verstuurd met maximaal vermogen om alle apparaten in het UMTS netwerk te synchroniseren. Bij het meten van een WCDMA UMTS mast met weinig dataverkeer is deze toon dan ook waar te nemen met een hoogfrequente meter. Bij veel gesprek/dataverkeer zullen deze "pulsen" echter overstemd worden. Deze "pulsen" zul je nooit van een UMTS toestel af horen komen.

De SAR waarde zegt dus helaas weinig. Ik ben zelf ook gevoelig voor straling maar heb vreemd genoeg relatief weinig last van GSM toestellen terwijl die met een hoog vermogen zenden. Van andere zendtechnieken zoals WiFi, DECT en UMTS heb ik behoorlijk veel last maar bluetooth spant de kroon ondanks dat bluetooth met het laagste zendvermogen van allen werkt. Dit komt door de opbouw van het signaal. Ik moet wel in de buurt zitten van een dergelijk toestel maar als iemand met bluetooth ingeschakeld in de buurt van mij zit merk ik dit meestal na enkele minuten. In openbare ruimtes heb ik dan ook problemen omdat veel mensen hun bluetooth aan hebben staan en ik me dan niet goed meer kan concentreren.

Ik deel deze mening overigens met alle andere elektrogevoeligen die ik ken. Zo blijkt dat alleen vermogen heel weinig zegt. Anders zouden we dood moeten neervallen bij de analoge radio en televisie masten maar dat is dus niet zo omdat deze een heel ander signaal uitzenden.

Dit wil niet zeggen dat wanneer je er geen last van hebt het ook niet schadelijk is. Er zijn talloze verhalen bekend van mensen die meer dan 10 jaar veelvuldig gebruik hebben gemaakt van een GSM toestel, hier nooit "last" van hadden maar wel een hersentumor hebben ontwikkeld. In die zin kan dus wel gesteld worden dat een hoger vermogen altijd slechter is. Maar je kunt techniek A niet zonder meer met techniek B vergelijken puur en alleen op basis van vermogen.

Maar even een vereenvoudigd samengevat antwoord op je vraag; De Nokia 1600 kun je horen omdat deze op het GSM netwerk zit en een gepulseerd signaal uitzendt. De HTC Hero zit waarschijnlijk op het WCDMA MTS netwerk en zendt dus geen gepulseerd signaal uit. Echter kan deze dat wel uitzenden. In het menu is meestal wel een optie te vinden om 3G uit te schakelen zodat alle 3G protocollen zoals UMTS niet

meer gebruikt worden en het toestel geforceerd wordt om gebruik te maken van een beschikbaar 2G netwerk zoals GSM.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4192/ervaringsverhaal_uit_onverdachte_bron!_%28upd._met_aanvulling%29

UK: Kankerslachtoffer is ervan overtuigd dat zijn ziekte werd veroorzaakt door zijn mobieltje.

dinsdag, 03 november 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Gerelateerd bericht: Getuigenis afgelegd voor het Amerikaans Congres door Ellie Marks over het overlijden van haar man door een hersentumor veroorzaakt door veelvuldig en langdurig gebruik van de mobiele telefoon:

www.youtube.com/watch?v=g2UMpCYvdgA .

Bron: The Mirror 1 nov. 2009

Cancer victim convinced mobile phone gave him disease

Auteur: Adrian Butler 1/11/2009

It gave me cancer, says dad

Angry Andrew Heath is convinced his mobile phone gave him cancer after using it up to six hours a day.

Andrew, 43, had to have the entire left side of his mouth rebuilt in five operations after developing a rare cancerous tumour in his jaw.

"Nothing but my phone could have caused this," said Andrew last night. "No one seems to want to admit they are dangerous and people should be warned about the risks."

He spoke out as a major new study, funded by the World Health Organisation, is about to be published linking mobiles with four different types of tumour.

Andrew, a father of one, spent hours on his mobile while working as a road surface preparation engineer.

"My phone was never far from me as I had to keep in touch with people working in the middle of the night on motorways and railways," he said. "I would talk on it for six hours a day, then sleep with it next to me. I remember my phone used to make my mouth tingle, but didn't think any more of it at the time."

But Andrew, of Broughton, Lincs, became aware of a lump in his jaw five years ago and a dentist referred him to hospital.

His wife Julie, 42, said: "The X-ray was terrifying. It looked like half his jaw had been eaten away."

Doctors diagnosed a rare ameloblastoma tumour and he had the growth removed. But doctors found cancerous tissue around it and had to operate again to save his life. Since then half his jaw has been rebuilt using titanium plates and skin and bones from his hips, leg and chest. He has been left with hair in his mouth, because the

skin is from another part of his body.

Andrew, who is due to have another graft from his shoulder to rebuild his jaw again, said: "I have migraines all the time and my mouth feels like I have been to the dentist and had a local anaesthetic. But the work the doctors have done has been incredible."

He added: "I still use a mobile phone because the way I see it the damage has been done now. But I'd advise everyone to cut down the time they spend on one."

Andrew's tumour is too rare for doctors to be able to tell for certain whether it can be caused by mobiles, and is not included in the WHO's new research.

But Graham Philips of mobile phone action group Powerwatch said: "The current research would suggest heavy mobile use could have been a factor. Much more work needs to be done urgently."

Andrew often spent 6 hours a day on his mobile
He even slept with his phone beside his bed
His mouth would often tingle when he used his mobile

New study says using a mobile can increase risk of four different kinds of tumour
France suggests children have text-only models

Voor het oorspronkelijk artikel met foto's zie:
www.mirror.co.uk/news/top-stories/2009/11/01/using-a-mobile-cost-me-my-jaw-115875-21788634/ .

Waarschuwing: De afbeeldingen in het oorspronkelijke artikel zijn niet geschikt voor kinderen.

Bovenstaand verhaal is slechts een van de vele voorbeelden die wij op stopumts zouden kunnen publiceren. Wilt u nog zo'n verhaal?

Zie: www.wigantoday.net/wigannews/1-got-tumour-from-phone.5789183.jp .

Verkoop uw telecomaandelen voordat u te laat bent!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4168/uk_kankerslachtoffer_is_ervan_over_tuigd_dat_zijn_ziekte_werd_veroorzaakt_door_zijn_mobieltje.

Frankrijk: Slaapproblemen bij drie achtereenvolgende dorpspastoors in dezelfde pastorie!

zondag, 01 november 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Vanuit Frankrijk, St-Étienne-du-Bois in het District Ain (niet ver van Genève), komt een interessant ervaringsverhaal over drie achtereenvolgende pastoors die niet kunnen slapen in de plaatselijke pastorie.

Het begint met Pastoor Mainard die de pastorie ontvlucht vanwege slapeloosheid, maar zijn opvolger Pastoor Gilly vergaat het niet beter. Ook hij moet vanwege slapeloosheid de pastorie ontvluchten.

De verdenking valt nu op de nabijgelegen antenne in de klokkentoren maar Bisschop Bagnard besluit de volgende nieuwe pastoor niet in te lichten over de perikelen van diens voorgangers om iedere suggestie uit te sluiten. En wat blijkt: de nieuwe pastoor Meledi kan eveneens niet slapen en krijgt bovendien allerlei nevenverschijnselen

(zoals jeuk) wel bekend bij slachtoffers van zendmasten voor mobiele telefonie. Voor Bisschop Bagnard is dan de maat vol. Hij spreekt nog net geen banvloek uit maar schrijft op hoge poten een brief aan de verantwoordelijke burgemeester van St-Étienne-du-Bois, Denis Perron, dat hij van de antennes af wil en dat er geen verdere antennes in zijn bisdom meer geplaatst worden. Ook wil hij weten of de straling toegenomen is na installatie van de antenne.

Hij wil de zaak niet op zijn beloop laten gezien de gezondheidstoestand van zijn pastoors.

Burgemeester Denis Perron reageert terughoudend, waar moet hij naar toe met de antenne? Hij vindt dat telecomgebruikers ook recht hebben op een goede ontvangst bla, bla, etc, etc.:

(PS: Leest u vooral ook de (vertaalde) ingezonden brief aan het eind van dit artikel).

Bron: Le Progress 29 oktober 2009

Ain

St-Étienne-du-Bois : l'antenne-relais empêche-t-elle les curés de dormir ?

Nuits blanches au presbytère. Les prêtres souffrent de graves troubles du sommeil. L'évêque jette l'anathème, ou tout au moins la suspicion, sur le relais de téléphonie mobile installé dans le clocher

Il y a quelque chose qui « cloche » au presbytère de Saint-Etienne-du-Bois. L'abbé Mainaud déjà n'y trouvait pas le repos. Ces trois dernières années, son successeur le père Gilly y a passé lui aussi des nuits blanches. Des insomnies telles qu'elles l'ont conduit à changer de paroisse cet été. « Je sais que le souci de vous tous est de savoir si je dors mieux à Challex » confiait-il dans une lettre adressée début septembre à ses anciennes ouailles. « Depuis lundi, j'ai pu mieux dormir. Mais je ne veux pas vendre la peau de l'ours avant de l'avoir tué. Voyons ce que réservent les jours à venir ». Dieu soit loué, le père Gilly semble « avoir repris un sommeil normal » comme il l'a confirmé un mois plus tard à l'évêque Mgr Bagnard.

Mais voilà qu'à son tour, le nouveau curé de St-Etienne-du-Bois compte des moutons qui n'ont rien à voir avec des brebis égarées ! « Par nature, je dors bien, j'ai le sommeil facile » confesse le père Samuel Meledi. « Quand j'étais dans le Pays de Gex, puis à Chatenay, aucun problème. Depuis que je suis ici, je cherche le sommeil. Je ne dors plus du tout. J'ai envie de dormir, j'essaie de faire la sieste. Mais ça ne se réalise pas ».

À la fatigue qui l'accable, s'ajoutent d'autres troubles. « Je gratte la tête. Ça ne m'était jamais arrivé avant ». Le médecin lui a prescrit un somnifère. Rien à faire. « Ça a marché le premier jour. Après, plus d'effet. Le médicament est très amer et me fatigue seulement ». Le père Samuel ajoute qu'il ignorait tout des tourments de son prédécesseur à son arrivée en Bresse. Donc, pas de psychose a priori.

En d'autres temps, l'Eglise aurait peut-être accusé le Malin. Aujourd'hui, Mgr Bagnard jette l'anathème, ou tout au moins la suspicion, sur l'antenne de téléphonie mobile érigée dans le clocher. L'Évêque prend l'affaire très au sérieux. Il a écrit une lettre au maire Denis Perron, le priant instamment de faire mesurer les rayonnements et d'agir en conséquence.

Cette prise de position n'a rien de surprenant. Au nom du principe de précaution et du respect des lieux de culte, Monseigneur entend bouter les relais impies hors des églises. Il reprend ainsi la main sur un dossier qui lui avait quelque peu échappé au

départ. Aucun contrat ne sera renouvelé.

Ceux en cours pourraient être « rediscutés ». « Je ne suis pas un spécialiste mais voilà les faits » sermonne Mgr Bagnard. « Dès qu'une antenne émet, il y a quelque chose qui bouge. C'est si vrai qu'on en interdit la pose à proximité des écoles. Dès qu'un opérateur entre dans une église, nous ne sommes plus maîtres chez nous. Il va et vient, cache les clés, peut augmenter les intensités comme il veut... Non, il faut que cela cesse ».

Du pain béni pour les anti-antennes. Tempête dans un bénitier rétorquent les portables. Et d'une, le contrat passé entre Bouygues, la municipalité... et l'évêché court jusqu'en 2015. Difficile d'envisager un déménagement avant, à moins que d'ici là, les autorités sanitaires reconnaissent que les relais posent des problèmes de santé. Ce qu'elles ont toujours refusé.

Surtout, l'antenne du clocher de Saint-Etienne-du-Bois ne semble pas troubler le sommeil des autres riverains, comme le montre une petite enquête de voisinage. Il faudra des investigations plus profondes pour percer le mystère des curés insomniaques.

Marc Dazy

QUESTIONS à Denis Perron

Maire de St-Etienne-du-Bois, conseiller général du canton de Treffort
« Prendre cette remarque au sérieux et la traiter en prenant le temps »
Que répondez-vous à la lettre de Mgr Bagnard ?

Je vais y répondre très bientôt. Je me suis engagé à demander des mesures de champs électromagnétiques pour confirmer l'intensité des rayonnements et voir avec Bouygues ce qu'il y a lieu de faire.

Pensez-vous que ces insomnies sont liées directement à l'antenne du clocher ?

Ce serait une coïncidence étonnante. Le fait de connaître les maux dont souffrait son prédécesseur n'a-t-il pas inquiété le nouveau prêtre ? À Saint-Etienne-du-Bois, certaines zones sont bien plus exposées. L'antenne du clocher, de par sa hauteur, rayonne horizontalement et toucherait plus les habitations éloignées que la cure située juste au-dessous.

Il n'y a pas une foule de paroissiens qui se plaignent de troubles du sommeil. En tant que vice-président du conseil général, je suis plutôt assailli par les abonnés qui réclament une desserte correcte en téléphonie mobile !

Pourriez-vous déplacer l'antenne au nom du principe de précaution ?

Pour la mettre où ? En zone d'activités, il y a également des riverains très proches et des gens qui travaillent. Ce n'est pas si simple. Légalement, je ne peux pas mettre Bouygues à la porte. Ensuite, faire pression sur l'opérateur pour qu'il déplace l'antenne, serait reconnaître explicitement qu'elle cause des problèmes de santé.

Et si c'était le cas ?

Ces problèmes n'ont jamais été mis en évidence. Les études de l'AFSSAPS (*) l'ont reconfirmé. Ce qui ne veut pas dire que le risque zéro est avéré. Ce doute, je

l'entends. Il faut prendre cette remarque au sérieux et la traiter en prenant le temps. On ne peut pas réagir de façon immédiate et régler un tel problème d'un coup de baguette magique.

Propos recueillis

Auteur: Marc Dazy

(*) Agence française de sécurité sanitaire des produits de santé.

Le sermon de Mgr Bagnard

Dans un courrier en date du 11 octobre, adressé au maire Denis Perron, Mgr Bagnard, rappelle tout d'abord les raisons qui ont conduit le père Gilly à quitter Saint-Etienne-du-Bois : troubles du sommeil dont souffre aujourd'hui son successeur le père Samuel Meledi. « Voilà donc que se pose à nouveau le problème concernant l'antenne de ce clocher » poursuit l'évêque du diocèse de Belley-Ars. « Comment, en effet, expliquer ce qui s'est passé pour le père Gilly et ce qui passe maintenant pour le père Samuel ? Je signale ne lui avoir rien dit pour ne pas provoquer chez lui quelque chose d'ordre psychologique qui aurait téléguidé cette impression de difficulté à dormir. Vous serait-il possible de voir de près le problème de l'antenne, en particulier que soit mesurée l'intensité des émissions. Est-ce que depuis la signature du contrat en 2001, l'intensité a été augmentée et dans quelle proportion ? Il n'y a pas de doute qu'une intensité croissante peut développer des effets qui n'ont pas été ressentis au départ.

Je suis prêt à reparler de ces questions avec vous. Mais vraiment, M. le maire, il faut reprendre aujourd'hui en considération la situation telle qu'elle se présente. Je ne peux pas, étant responsable des prêtres, les laisser demeurer dans un contexte où leur santé est mise en cause ».

Voor het originele artikel en de ingezonden brieven (leest u vooral het schokkende "Je connaissais un curé") zie:

www.leprogres.fr/fr/article/2135383,177/St-Etienne-du-Bois-l-antenne-relais-empeche-t-elle-les-cures-de-dormir.html .

Welaan dan, voor de volledigheid en speciaal voor de medewerkers van het antennebureau en Monet genoemde ingezonden brief met vertaling:

Je connaissais un curé vivant sous des antennes. Un jour, dans son bureau depuis 1/4h, me sentant oppressé, je lui demande comment il peut rester là tout le temps. Il me répond "Je sais, mais n'ai pas d'autre endroit où aller" Ni lui ni son assistante ne savaient dormir. Un an après il est décédé après moult hospitalisations, infections nosocomiales... Ma femme et moi dormons parfaitement... dans une cage de Faraday depuis 2006. Nos murs sont métallisés mais dehors, quel contraste, quel four ! On revient vite à l'abri et comme ça jamais malades, jamais de médicaments. Unissons nos témoignages next-up.org/questionnaire

Ik kende een van de pastoors die onder de zendmast leefde. Op een dag kwam ik bij hem op zijn bureau en voelde me na een kwartier niet lekker worden, ik vroeg hem hoe hij het daar de hele tijd uit kon houden. Hij antwoordde "ik weet het maar heb geen andere plek waar ik naar toe kan". Noch hij noch zijn hulp konden slapen. Een jaar later is hij overleden na veelvuldige ziekenhuisopname, ziekenhuisinfecties.... Mijn vrouw en ik slapen prima....in een kooi van Faraday sedert 2006. Onze muren zijn met metaalverf / metaalgaas behandeld maar buiten, wat een contrast, wat een oven! Wij gaan steeds zo snel mogelijk terug naar onze schuilplaats en zijn daardoor

nooit ziek, nooit medicijnen nodig.

Laten we onze getuigenissen bundelen op www.next-up.org/questionnaire/index.php

.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4160/frankrijk_slaapproblemen_bij_drie_achtereenvolgende_dorpspastoors_in_dezelfde_pastorie!

Duitsland: Advocaat beklagt zich bij kuuroord vanwege electrosmog door zendmast.
zondag, 18 oktober 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

De bekende Duitse advocaat Dr. Herber Gschöpf beklagt zich in onderstaande brief bij de leiding van het kuuroord in Bad Eisenkappel over de onaanvaardbaar hoge belasting door een zendmast op het dak van het kuuroord. Hij kondigt aan het kuuroord niet meer te bezoeken omdat het zijn gezondheid meer schaadt dan baat:

Kurzentrum
3195 Bad Eisenkappel

Velden 14.10.2009

Sehr geehrter Herr Direktor Buchriegler!

Danke für Ihre freundlichen Wünsche zu meinem Geburtstag.

Lieber wäre mir allerdings gewesen, Sie hätten mir oder meiner Frau den versprochenen Einblick in die technischen Daten des am Dach Ihrer Kuranstalt neu installierten Handymasten (von Ihnen als „Repeater“ bezeichnet) gewährt. Wie ich Ihnen bereits anlässlich meines Kuraufenthaltes mitteilte, ergab meine Messung, daß die durch diesen verursachte elektromagnetische Strahlung im Zimmer 242 anstelle der von Umweltmedizineren empfohlenen $1\mu\text{W}/\text{m}^2$ ca. $150\mu\text{W}/\text{m}^2$, am Balkon sogar bis zu $2000\mu\text{W}/\text{m}^2$ beträgt. Dies führte dazu, daß meine Frau und ich mehrere Nächte zuhause übernachteten und uns ein mehr als 700 € teures Abschirmnetz kaufen mußten.

Um Sie mit den Grundbegriffen der Gefährdung durch elektromagnetische Felder vertraut zu machen, übermittle ich Ihnen in der Anlage die Ausführungen eines der führenden deutschen Umweltmediziner Dr. Hans C. Scheiner vom 8.5.2007, eine Zusammenfassung über das von Mobilfunkantennen ausgehende Gesundheitsrisiko, Stand Oktober 2007 und einen Kurzbericht der Paracelsus medizinischen Privatuniversität Salzburg vom 28.1.2007. Weiters darf ich Ihnen einen Blick in die Homepage des Vereines „Risiko Elektrosmog Kärnten“ www.risiko-elektrosmog.at empfehlen.

Sie werden verstehen, daß wir als langjährige Gäste unter diesen Umständen Ihr Haus nicht mehr aufsuchen werden, zumal der „Repeater“ ja den Sinn einer Kur ins Gegenteil verkehrt.

Sollten Sie Ihre Meinung zu Ihrem Repeater ändern, darf ich Sie um Ihre baldige Nachricht bitten. Ein neuer Zugang zum Thema Elektrosmog scheint schon insoferne geboten, als sich auch die Medien zunehmend kritisch damit auseinandersetzen.

Ich zeichne

mit vorzüglicher Hochachtung

Dr. Herber Gschöpf“

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4127/duitsland_advocaat_beklaagt_zich_bij_kuuroord_vanwege_electrosmog_door zendmast.

UK: Open brief aan prof. David Coggon namens stralingslachtoffers uit het dorp Kensworth.

maandag, 07 september 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Mast Sanity 6 sept. 2009

Gerelateerd artikel: [Onderzoeken/3977](#)

Onderstaande brief is geschreven door Gillian Lyden en gericht aan Prof. David Coggon, epidemioloog aan de Universiteit van Southampton en een van de wetenschappers die beweert dat de mensen slechts ziek worden van het zien der masten. De brief is interessant niet alleen omdat deze ook geschreven zou kunnen zijn aan de Commissie Elektromagnetische Velden van de Nederlandse Gezondheidsraad maar ook vanwege de vele beschreven ziekteverschijnselen van de dorpbewoners van Kensworth waar de briefschrijver vandaan komt, dorpsbewoners die altijd gezond waren tot de komst van een zendmast....

172 Common Road
Kensworth
Dunstable
Beds.
LU6 2PH
Tel:01582 873460
Email: gillarow@hotmail.com

Dear Professor Coggon,

I thank you for writing to me last year. In looking back through my correspondence, I noticed something in your letter of 27th October 2008, which I need to question. You say, “— the occurrence of those symptoms is driven by the perception of exposure and not by a biological interaction of RF radiation with the human body.” By that, I presume you mean, that symptoms are only experienced because people are afraid that emissions from masts will harm them – your presumption that this was the case in Kensworth is incorrect!

How can you say that perception of exposure caused the above symptoms, when not one of us had any knowledge of the evidence (none of which I was to find until well into 2002, after I was told that residents had been ill since the mast was put up!). This is the countryside and the area affected is quite attractive - our sole objection was that there was quite enough street furniture in front of homes and we did not want any more!

A petition was sent in protest against the erection of the Orange mast here in late 1999. In spite of this, the local Council's refusal of the mast was over-ridden and the

mast was activated on Sept. 1st 2001. None of us had the slightest inkling that there might be any danger from the mast – indeed, I was addicted to my mobile phone and wondered what on earth could be the problem when (in spring 2002) a neighbour asked me if I knew that people by the mast were ‘being ill’. When I investigated, I found the symptoms, which I now know are found near masts all over the world (worst of all in America Where Wi-Fi is in the streets! and Canada permitted levels 1000uW/cm² microwatts, where emissions have been around for longer.) British permitted levels are 450 microwatts, as you know - but in the Salzburg Resolution - with responsible Government – 9 countries- 19 scientists - permitted levels are 0.1 microwatts.)

It was not until 2004 that I realised that the handsets themselves were also dangerous –I then stopped using my mobile phone – except for long car journeys in case I had a breakdown so that I could call the AA. The phone was off all the time and luckily never had to be used.

Neither the residents affected nor myself knew anything about the emissions from masts. It was within the last two years that Barrie Trower informed me that radar; X-rays; EMR; ELF; 3G; Tetra and Wi-Fi etc were all different aspects of microwaves – until then I had been very puzzled that so many different things could cause the same problems.

Apparently, the moment the mast was activated, one man had a stroke (and a second after the mast was reactivated after being off during April 2002) and several of the residents up to 40 metres from the mast began to suffer insomnia, headaches, nausea and dizziness, which are the most common symptoms. Insomnia is the most debilitating and wearying, as it goes on night after night. In one home, the owner, Alan Brooks (14 metres from the mast) was unable to sleep in any of his three bedrooms from the moment the mast was activated – unless it was deactivated or the beam was moved (this happens – I have checked with my detector!). He is still sleeping on the floor at the back of his lounge – his house is now un-saleable and he cannot afford to move.

The Bishuns, next door, could not use their front bedroom or lounge – still only one bedroom is usable, Mrs. Bishun uses that, and her son tries to sleep in the other with difficulty. In 2001 Mrs. Bishun’s 4 year-old granddaughter suffered severe nose bleeds and earache for which the doctor could find no cause. The child had never suffered this previously, and when the family (Mrs. Bishun’s daughter and two grand daughters whose council house had been vandalised, which was why they were staying with the grandmother) were re-housed in Dunstable, her symptoms ceased immediately!

The main symptoms experienced:-

Insomnia and headaches; nausea and dizziness; earache and tinnitus; nose-bleeds, raised blood pressure and strokes; sore, bloodshot itching eyes; extreme thirst - plus ulcerated mucous membrane in mouth and throat; (also two pets developed cancer)etc.

These residents had lived in Kensworth for years – some of them for their whole lives – without experiencing any such symptoms! I think you would have ‘perceived’ such invasive and debilitating symptoms had they suddenly appeared in your home Professor Coggan!

On the first occasion I spent time in the Fensomes’ house (looking over the replies to her appeals regarding the mast), when we had finished and I was about to go home – we walked forward to the kitchen, when I unexpectedly experienced two symptoms

which had been felt by Ella and her husband Brian. The first was sudden, fierce pressure on my eardrums. I stopped, queried this, and Ella said they felt not merely 'pressure', but severe earache. On walking into the kitchen, there was a sudden constriction/irritation in my throat, and I lost my voice. Hoarsely I said, 'I've got a sore throat - is this what happens to Brian?' Ella replied that when Brian went into the kitchen he lost his voice completely. Through the kitchen window I could see the mast - 14 metres from the house.

I experience symptoms - not only in Kensworth, but in multi-story car parks with masts atop; near the fire station in Dunstable by the traffic lights - before the fire-station was relocated, and in Houghton Regis shopping centre -overlooked by a huge mast on a building about 30 metres away etc. etc.

The first peer reviewed evidence I saw was Prof. Gerard Hyland's findings re symptoms and was amazed that symptoms in Kensworth so closely resembled those mentioned by him - that worst affected were:-

- 1) The very young.
- 2) The very old.
- 3) Those who spent most time in the houses affected - and
- 4) that symptoms ceased when people left the area and returned when they came home.

The Government of Taiwan destroyed 1,500 masts, which had caused similar health problems to those above. It is a pity that our own Government and protection agencies do not display the same sense of responsibility.

Why will our protective agencies not investigate these symptoms? Dr. Neil Cherry told us they are the proof that microwave emissions cause damage to our bodies. I noted that the following also determine who suffers and where will be the most debilitating symptoms:-

- a) the orientation of our homes to the beams emitted.
- b) the position of seating arrangements; beds/pillows relating to the beams (e.g. readings of 2.0V/m were found on one pillow on a double bed but nil on the other pillow! This explains why a husband could have insomnia whilst his wife slept well - or vice-versa (ditto, cancer of the brain). Steve Cutler was sitting right in the microwave beam until I advised him to move his chair. His walking problems have lessened since then.
- c) the age of the person affected - young children are extremely vulnerable due to thin skulls and physical immaturity (NB the increase in Lymphomas (brain cancer) in young addicts to mobile phones (-also proved in 1997 by Michael Repacholi to be caused in rodents when their heads are irradiated with microwave emissions). Chromosome/DNA damage has been noted in some cases and sterility in males. The foetus in the womb is extremely likely to suffer damage to DNA, and there has been an increase in autism and ADHD in very young children.
- d) Worsening of existing health problems etc etc.

In fact, investigation is unnecessary, as there is a plethora of peer-reviewed proof, which is being ignored completely, cruelly and deliberately - including the symptoms. The cancer clusters near masts; the increase in autism and Alzheimers and the list of recognisable symptoms as above!

I know the symptoms are real, as I feel the nausea and dizziness and pressure in my ears in the homes affected; near masts when walking in towns - and along the motorway whilst driving past masts. I find it impossible to linger in PC World if I go to buy ink. In strange places I know when there are emissions, because I can feel them - I felt them in my cousin's house the first time I visited - and before I knew they had a

Dect phone and Wi-fi. Whilst not expecting any effects from Wi-Fi other than the usual ones - I suffered palpitations in bed next to the upstairs office, and had to leave the bedroom and sleep on the sofa downstairs!

Our bodies are full of electricity - messages travel along nerves via electrical impulses - of course these emissions affect us! The reason why there are so many symptoms, is because individual cells become aware of the message-carrying, pulse-modulated/ RF waves and protect themselves with impermeable membranes which cut them off from communication with the incoming radiation - but unfortunately also from vital communication with other cells. These cells are still alive and continue to develop - that, to me (and for the respected scientists from Russia (Yuri Gregoriev); America (Dr. George Carlo; Allan Frey; Milton Zaret), (Henry Lai); Britain (Prof. Hyland; Prof. Goldsworthy); Australia (Dr Neil Cherry), Toronto Trent University Magda Havas (No Wi-Fi in schools!) etc. etc.etc. is the perfect explanation for the development of cancer and tumours in association with RF emissions!

I refer you also to Dr Neil Cherry's 'EMR reduces Melatonin in Animals and people, which I found early on in my investigations, and is a report on the epidemiological studies in Schwarzenberg which proved that the Transmitter was making people ill and resulted in the Government turning off the Transmitter for good! Please find enclosed a report by (retired) Professor Andrew Goldsworthy -still associated with Imperial College.

This is an appalling situation. I am told that the new smart-metres which are to be foisted upon us are very dangerous; Wi-fi is already loose amongst us, has given my friend's husband a heart attack, and knocked her unconscious in the street in Wales amongst houses riddled with Wi-Fi and having Wi-Fi hubs. The wife of one man with masses of EMR including Wi-Fi in his house, has multiple sclerosis, and I know of four people at least who have lost the use of limbs in association with emissions. But enough! I could write hundreds of pages of proof. The proof is out there.

I am told by experts that Fibre Optics is the way to provide a Telecommunications system in order for it to be safe and fit for purpose. In fact, Sir Richard Branson is already using it in London and Manchester! People should be told to be very careful with their phones until the Fibre Optics system is in use everywhere. It will take a long time in the present financial situation, but it must be done to prevent the current health problems.

With very best wishes,

Yours sincerely

Gillian Lyden

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/4003/uk_open_brief_aan_prof._david_coggon_namens_stralingslactoffers_uit_het_dorp_kensworth.

Evaringsverhaal IT'er: vluchten kan niet meer. Waarom laat de overheid ons zo in de steek ?

donderdag, 03 september 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

In de problemen door toenemende straling

Vluchten kan niet meer, dat is wel duidelijk. Het is onmogelijk om je te onttrekken aan de oprukkende mobiele technologie. Inmiddels heeft me dat mijn baan gekost. Nu zit ik met de vraag. Hoe moet het nu verder? Hier volgt een verkort overzicht van mijn belevingen de afgelopen jaren. Misschien helpt het hen die zich in een zelfde situatie bevinden. Het lukt voor mij in ieder geval op om het op papier te zetten en met de wereld te delen.

Het begin van het probleem

In het jaar 2003 begonnen de problemen voor mij. Tijdens mijn studie HBO Informatica merkte ik dat ik extreem prikkelbaar en moe werd in de klaslokalen. Met name het praktijklokaal op de tweede verdieping was een groot probleem. Dat lokaal was ons aangewezen als projectlokaal waar we vele uren per week moesten verblijven. In het begin was het enkel prikkelbaarheid, later werd het vermoeidheid, hoofdpijn en stress die mij parten begonnen te spelen. Uiteindelijk was ik zo moe dat ik na een schooldag eerst moest slapen voordat ik weer iets anders kon doen. En dat met 23 jaar, hoe kon dit in vredesnaam?

Via een kennis werd ik erop geattendeerd dat mijn klachten weleens te maken konden hebben met het werken met de computer. Electrostress was de officiële benaming. Als aankomend IT-er begon ik te lachen en verwees die opmerking naar het rijk der fabelen. Er ging een jaar voorbij waarin ik steeds zieker werd en er bloedonderzoek bij de huisarts werd gedaan. Zonder resultaat, ik was kern gezond. Hoe nu verder?

Mijn mening over draadloze apparatuur veranderde toen ik op school de opdracht kreeg om een verslag over dat onderwerp te schrijven. Toen ik onderzoek voor dat verslag deed, kwam ik in aanraking met de minder bekende en negatieve kant van met name GSM. Omdat ik een goed verslag wilde schrijven heb ik ook die kant uitvoerig belicht.

Pas veel later, toen ik echt serieuze gezondheidsproblemen begon te krijgen viel het me op het gebouw dat zich tegenover het klaslokaal bevond was uitgerust met zenders. Een man met een hoogwerker was zojuist bezig om een aantal zenders te installeren. Kon het misschien zo zijn dat mijn vermoeidheid, hoofdpijn, het slechte zien en nog veel meer zeer vervelende klachten te wijten waren aan die zenders? Hoe moest het dan verder met mijn carrière als IT-er?

Het zoeken van een eindstage

Het werd 2005 en tijd om op eindstage te gaan. Mijn keuze viel op een mooi bedrijf in de gezondheidssector. Het leek me wel wat om daar stage te gaan lopen. Gewapend met een goede achtergrond en de juiste opleiding stapte ik op het bedrijf af en vroeg of ik daar mijn eindstage kon doen. Uiteindelijk werd ik uitgenodigd voor een gesprek.

Het gesprek vond plaats op de zesde etage van het gebouw waar het bedrijf gevestigd was. Toen we de ruimte binnenliepen waar het gesprek zou plaatsvinden merkte ik direct op dat ik een vreemde tinteling voelde. Het begon bij mijn hoofd en zorgde voor een vreemd gevoel. Het leek alsof ik onder invloed was van alcohol. Ik ging slecht zien, werd misselijk en duizelig. Het gesprek kon me niet meer schelen, ik wilde zo snel mogelijk weg. Dit had ik nog nooit meegemaakt.

Na het gesprek maakte ik dat ik weg kwam. Ik stapte in mijn auto en had het gevoel

alsof ik in een bankschroef had gezeten. Gelukkig heb ik dat nog nooit meegemaakt, maar ik vermoed dit het zo ongeveer op die manier zou moeten voelen. Een verschrikkelijke druk op mijn hoofd en een hoofdpijn die ik niemand toewens. Wat in vredesnaam was er hier aan de hand. Was ik bang voor het gesprek? Nee, want ik had heel veel zin in de stage!

De bevestiging

Thuisgekomen vertelde ik mijn ouders het verhaal die vol ongeloof reageerden. Mijn klachten waren inmiddels weggetrokken. Dus het bleek een plaatselijk probleem te zijn. Uiteindelijk ben ik zelf gaan zoeken wat dit kon zijn en tot mijn verbazing kwam ik weer op het onderwerp straling van die zenders uit. De klachten die ik had kwamen naar voren uit onder andere het TNO onderzoek naar UMTS. Na wat lezen en klikken besloot ik het verder te onderzoeken. De website van het antenneregister moest uitkomst bieden. Het bleek dat er binnen 100 meter vanuit 3 richtingen 6 UMTS antennes op die afdeling gericht stonden. En daar kon je ziek van worden? Hoe nu verder?

Deze problemen heb ik gemeld aan mijn stagebegeleider. Die nam me niet serieus en vertelde me dat ik niet geschikt was als IT-er. Uiteindelijk ben ik cum-laude afgestudeerd. Ik deed mijn eindstage bij een bedrijf dat op een locatie was gelegen waar nog niet veel straling was. Het was een plekje in Nederland dat vrij lang verstoken is geweest van UMTS. Dat leek me een prima oplossing voor het probleem. Als je een allergie hebt, ga je ook de bronnen mijden die deze allergie veroorzaken. Een beproefde en bekende strategie.

Mijn eerste baan

Na mijn afstuderen ben ik gaan werken bij mijn afstudeerbedrijf. Dat ging lang goed totdat ik ook hier dat vervelende gevoel kreeg dat mijn bijstond van mijn zoektocht naar een eindstage. Langzaam aan begonnen de gezondheidsklachten weer en het nam in hevigheid toe. 's Avonds als ik naar huis ging verdwenen ze om weer terug te keren als ik op mijn werkplek zat.

Onderzoek leerde dat ook hier UMTS antennes in de buurt waren geïnstalleerd. Deze hingen zo laag dat de eerste etage van het bedrijf waar ik werkte vol in het straalveld zat. Hoe moest het nu verder?

Want de strategie was: "mijden die velden, want je wordt er ziek van."

Mijn tweede baan

Na een maand had ik een andere baan gevonden waar ik bij eerste inspectie goed kon functioneren. Het sollicitatiegesprek verliep goed en men wilde me graag hebben. Binnen een maand was ik er werkzaam. Het werk als IT-consultant beviel me prima. Ik kwam overal in het land en kon door de wisselende werklocatie mijn klachten onder controle houden. Dat ging allemaal erg goed totdat mijn gezondheidsklachten terugkeerden op mijn vaste werkplek bij mijn werkgever op kantoor. Mijn collega's begonnen te experimenteren met Smartphones. Toen dat gebeurde werd ik steeds zieker en zieker om uiteindelijk overspannen thuis te belanden.

Voordat ik ziek werd heb ik melding gemaakt van het feit dat ik dacht dat er een relatie bestond tussen mijn gezondheid, of beter gezegd het ontbreken ervan en de Smartphones. Dat werd niet geloofd. Uiteindelijk is er bloedonderzoek bij me gedaan en dat wees uit dat er fysiek niks mis met me was. Maar de klachten hielden aan dus

ik melde me ziek.

Uiteindelijk werd me na maanden van rusten en coaching verteld dat de problemen niet aan straling konden liggen en dat andere factoren de oorzaak waren. Een andere werkplek in een andere branche zou me beter liggen. Omdat ik al die tijd thuis was en niet op de werkplek strekte ik aan. Verder vond ik dat het tijd was om op te stappen en een nieuwe uitdaging te kiezen buiten de ICT-branche.

De thuissituatie

Omdat de problemen zich niet beperkten tot het werk hebben we ook de thuissituatie aangepakt. Ons WLAN werd vervangen door een vast netwerk. De DECT telefoon werd vervangen door een ECO DECT van AEG. Beiden zorgden voor een aanzienlijke verbetering van de thuissituatie.

In de maanden die volgden kocht ik een Nintendo-Wii waar ik thuis vaak op speelde. Het viel me op dat ik slechter sliep als ik met de Wii had gespeeld. Maar dat kon toch niks te betekenen hebben? Later veranderde dat in hoofdpijn en rare tintelingen als ik speelde. Onderzoek leerde dat de Wii een Bluetooth en een WiFi module heeft. Om die reden is ook de Wii verkocht.

Mijn derde baan

Een nieuwe baan buiten de ICT-branche als kantoormedewerker. Ik had er zin in. De eerste paar weken verliepen lekker en het werk ging goed. Wel hoofdpijn door alle nieuwe indrukken, maar niks om me zorgen over te maken. Na een paar weken veranderde dat. Ik kreeg wederom de bekende gezondheidsklachten terug nadat mijn werkplek was verplaatst.

Na een aantal maanden viel het me op dat ik hevig moest acclimatiseren na mijn werk. Er zaten dagen bij waarbij ik eerst moest gaan slapen als ik thuiskwam na een dag werken op kantoor. Op mijn werk had ik inmiddels dagelijks hoofdpijn en toen heb ik melding gemaakt van mijn vermoeden. Ook hier werd gevraagd om een bloedonderzoek te doen. Dat wederom niets heeft opgeleverd. Er werd besloten tot een experiment waarbij alle apparaten één voor één werden uitgezet. Toen pas bleek wat er op de afdeling aanwezig was. Bluetooth, WiFi, DECT en meerdere mobiele telefoons. De experimenten leverden niks op en ik werd gedwongen om verder te zoeken.

Mijn klachten waren soms hevig, soms minder aanwezig, maar weg waren ze nooit. Ik voelde me opgejaagd, wazig, totaal niet lekker in mijn vel op mijn werkplek. Dat werd erger naar mate de dag vorderde. Mijn werkgever wist niet wat hij hiermee aanmoest.

Gedurende het jaar had ik meerdere plaatsen op kantoor gevonden waar ik niet graag was. Pas na aanschaf van een electrosmog meter bleek waarom. Elke plek die ik aan had gewezen als belast was zwaar belast met hoogfrequente elektromagnetische velden. Mijn werkplek bleek het meeste te verduren te krijgen van de Smartphone van mijn collega. Deze haalde elke e-mail op die er in zijn mailbox zat. Dat betekende om de paar minuten een piekbelasting van UMTS.

Toen ik dat wist nam ik de proef op de som. Ik zette de meter aan en ging aan het werk en als ik me weer opgejaagd ging voelen keek ik naar de meter. En wat schetste mijn verbazing, op het display van de meter zag ik net daarvoor een piek in de stralingsbelasting. Dit is een probleem waar nog niet veel over is geschreven, maar wat ik als enorm bestempel. Dit probleem melden kon op weinig medeleven rekenen.

Uiteindelijk heb ik zelf contact gezocht met Group for Wellness. Zij zijn specialist op dit gebied en konden mij en mijn werkgever verder helpen. Maar mijn poging om een stralingsvrije werkplek te creëren heeft nog meer onbegrip opgeleverd. In plaats van dat we een stralingsvrije werkplek hebben gecreëerd, is begin dit jaar mijn contract beëindigd. Er werd een onderzoek gedaan naar straling op de werkplek. Je voelt het al aan. Het bedrijf voldeed aan de officiële normen en mijn voorstellen zouden de bedrijfsvoering in gevaar brengen. Omdat ik al gezondheidsklachten had werd ook het maken van extra uren op de zaak onmogelijk. Mijn gezondheidsklachten werden door de ARBO en het UWV niet erkend. Mijn poging om het verschil tussen thermische en biologische normen te verduidelijken werd niet eens serieus genomen. Niet willen en kunnen overwerken werd opgevat als het weigeren van werk en daar stond ontslag op. Hoe moest het nu verder?

De gezondheidsklachten die ik ervaar en mijn uitleg van de oorzaak.

Mijn gezondheidsklachten treden alleen op als ik op plaatsen kom waar draadloze apparatuur is. Dit is met een electrosmog meter aan te tonen. De klachten zijn divers van aard. Dat wil zeggen dat ze verschillen bij het type straling. WiFi voelt anders dan DECT en DECT voelt anders dan Bluetooth. Als er een mix is van straling wordt het helemaal vreemd.

Getest op een werkdag op kantoor met geen enkele werkdruk en slechts een DECT-telefoon en GSM:

Een opsomming van wat ik voel als ik middelmatig wordt belast over langere periode (een werkdag) : hartslag blijft hoog en werktempo moet ook worden aangepast daaraan. Kan geen rust vinden, zonder dat er reden is voor stress of een hoog werktempo, de ademhaling wordt langzaam steeds oppervlakkiger.

Getest met UMTS mobiel met Bluetooth aan en de dataverbinding (e-mail) open:

Een opsomming van wat ik voel als ik zwaar wordt belast over zeer korte periode (10 minuten): duizelig, moeite met nadenken, opgejaagd, druk op het hoofd, het gezicht gaat aanvoelen als watten, wazig zien, misselijk, oprispingen, opboeren, moeite met praten, droge mond, klamme handen, druk op de kaken, moeite met diep ademen, gevoel alsof je licht aangeschoten bent, spieren in armen en handen verkrampen, zweten, droge keel, moeite met horen van mensen en een veel snellere hartslag.

Naar al deze effecten is lang onderzoek gedaan en keer op keer wordt er beweerd dat er geen direct bewijs kan worden gevonden. Vaak is het zo dat als je ergens de oplossing niet voor kunt vinden je te moeilijk denkt. Alle verhalen over celstress en neurotransmitters ten spijt een logisch mechanisme ontbreekt nog steeds.

Wat ik al langer vermoed is dat een oeroud systeem in werking wordt gezet. Dieren kunnen veranderingen in het aardmagnetisch veld voelen. Denk aan het voorbeeld dat er geen enkel dier is dood gegaan met de tsunami een aantal jaren geleden. Of denk aan bijen en duiven die zelfs op het aardmagnetisch veld navigeren. Mijn vermoeden is dat het overstemma van het aardmagnetisch veld met elektromagnetische frequenties ervoor zorgt dat de mensen, waarbij dit systeem nog in tact is, voelen dat er gevaar dreigt. Het lichaam reageert met de aanmaak van adrenaline. Je lichaam maakt zich dus klaar om te maken dat het weggkomt. Maar als deze plek je baan is waar je van 9 tot 5 moet zitten, dan heb je dus een groot probleem.

Waarom zijn we dan uitgerust met dit systeem om gevaar/afsnijding te detecteren?

Om al deze mensen maar een pilletje te geven gaat er bij mij niet in. Het afsnijden van de verbinding met moeder aarde (aardmagnetisch veld) wordt door natuurliefhebbers als zelfmoord beschouwd. Je raakt je voeding letterlijk kwijt. Dit is inmiddels bewezen. Astronauten die de ruimte in gaan zonder substituuut van dit veld worden ziek. Maar om deze probleem op aarde aan te pakken, moet het eerst serieus genomen worden.

Augustus 2009

Momenteel zit ik nog steeds thuis. De reden is dat ik in de WW zit en op zoek ben naar ander werk. Maar ja, waar kan ik dat werk vinden? Mijn strategie om een stralingsvrij bedrijf te vinden is onbruikbaar geworden, want zelfs bedrijven buiten de IT zijn al zwaar belast. Hoe kan ik een bedrijf vinden dat hier serieus mee omgaat? Bestaat er een database of een bemiddelaar hiervoor? Tot op heden ben ik nog niks wijzer geworden. Sterker nog, het probleem wordt alsmaar groter.

Het lijkt alsof het probleem onbespreekbaar is geworden. De reden hiervoor is volgens mij dat iedereen zich persoonlijk aangevallen lijkt te voelen. Vrijwel niemand is van plan om het draadloze gemak op te geven. Inmiddels heb ik zelf al jaren geen GSM meer en op een ECO-DECT na gebruik ik geen draadloze technologie. Of ik me daardoor minder voel? Nee, in tegendeel.

Kinderen

Mijn kinderen hebben beide oppas nodig als mijn vrouw en ik aan het werk zijn. Vroeger pasten mijn schoonouders op en hadden we een gastouderadres. Momenteel neem ik natuurlijk het oppassen op me. Maar als ik weer een baan heb gevonden zouden we graag weer de kinderen naar een gastouder brengen maar ja, nu komt het.

Als straling mij als volwassene zo te pakken kan nemen hoe zit het dan met mijn kinderen? Eigenlijk zou ik mijn kennis en ervaring graag willen gebruiken om in ieder geval mijn schoonouders voor te lichten over de gevaren van straling. Nou, dat bleek niet zo eenvoudig als ik dacht.

Helaas geldt ook hier. Hoe breng je het onderwerp ter sprake. Is er foldermateriaal dat je kunt gebruiken om bijvoorbeeld voorlichting te geven aan een school, een kinderdagverblijf of een gastouder? Hoe dring je tot iemand door? Kun je alternatieven geven en is het wel jouw taak om je hiermee bezig te houden? Waarom worden we zo door onze overheid in de steek gelaten?

Na zorgvuldig gekozen informatie heb ik een gesprek met mijn schoonouders gehad. Daarin heb ik voorgesteld om de DECT en WiFi te vervangen door nieuwe technologie. De DECT door een Orchid ECO DECT en de WiFi door een LAN via het stopcontact. Beiden om de straling sterk te verminderen. Daar viel niet over te praten, zelfs niet als wij de kosten zouden dekken. Maar mijn zoontje zit wel naast die twee apparaten in de box. Voor mij volstrekt onaanvaardbaar. Het heeft dus geresulteerd in een ruzie.

Uiteindelijk hebben we besloten om in de toekomst oppas aan huis te nemen zodat we zelf onze veiligheidsmaatregelen kunnen treffen. Maar wat valt me dat tegen zeg. Het lijkt alsof de Nederlander gewoon niet willen horen dat straling wel degelijk problemen op kan leveren. Het voelt als het afpakken van een speeltje van een baby. Maar voor mij is het genoeg geweest. Ik bepaal zelf of mijn kinderen bestraald worden of niet. De jongste is nog niet eens een jaar, dus dat risico weiger ik te

nemen.

Het dilemma

Hoe moet het nu verder dat is wat ik me telkens afvraag. Ik had nooit verwacht dat dit probleem in 2009 nog steeds zou spelen. Mijn hoop was dat men wijzer zou zijn geworden en dat de inmiddels voldoende bewezen schadelijkheid van straling zou resulteren in een verbod of veel strengere blootstellinglimieten.

Hoe kun je jezelf en je kinderen beschermen tegen de leugens die er willens en wetens verspreid zijn de afgelopen jaren? Hoe dring je door tot mensen die reageren als baby's die je een speeltje af wilt pakken? Dat zijn vragen die ik mijzelf stel. Zelfs een hoogopgeleide Hbo'er die een prima carrière in het vooruitzicht had wordt afgedankt.

Moet ik nu beginnen met mensen voor te lichten over de leugens waarin zij zijn gaan geloven? Hoe kan ik dit bespreekbaar maken zonder voor zweverig uitgemaakt te worden? Waarom horen we hier zo weinig over in de Nederlandse media? Hoe kan het dat ons land de hoogste blootstellinglimieten ter wereld heeft? Hoe heeft het zover kunnen komen dat niemand dit meer wat kan interesseren? Weten we nog wel wat we weggegooid hebben?

Wat mij opvalt is dat een ruimte waar geen straling is rustig aanvoelt. Deze rust ervaar ik als erg prettig. Het geeft mij de mogelijkheid om met volledige aandacht een taak uit te voeren. Dit type rust is in 2009 een zeldzaamheid geworden. Hoe kan het toch dat we dit niet als een kostbaar bezit zien, en het koste wat het kost willen behouden? Door die rust gaan dingen in hun natuurlijke tempo, zonder druk. Het werken wordt gemakkelijk en nadenken is diep en zuiver. Het lijkt alsof je gevoed wordt. De productiviteit gaat drastisch omhoog zonder dat het ten koste gaat van de gezondheid.

Wat ik hierboven beschrijf is in schril contrast met onze overspannen, op tijdsdruk gebaseerde en oppervlakkige maatschappij. Zou het kunnen zijn dat electrostress er mede de oorzaak van is dat wij ons gejaagd voelen, onze rust kwijt zijn, de band met de natuur verloren hebben en dat we onze economie over de schreef hebben gejaagd? Hoe zit het dan met het kosten en baten verhaal van deze zogenaamde moderne technologie? Er komt een tijd dat wij en waarschijnlijk helaas ook onze kinderen de rekening gepresenteerd krijgen van ons onvermogen om nog te luisteren naar ons eigen lichaam. Daar ben ik van overtuigd. Laat je dus niets wijsmaken. Als je hier ook mee zit, dan ben je je tijd gewoon te ver vooruit.

Het heeft helaas totaal geen zin om als individu te gaan vechten tegen het grote geld. Jaren van vechten en ontlopen hebben mij niets opgeleverd. Mijn baan ben ik kwijt en de blootstelling is er niet minder op geworden. Dus voor wie denkt dat dit de manier is, die moet ik teleurstellen. Nu rest mij slechts twee opties. Wil ik mijn directe omgeving persoonlijk voor gaan lichten over de gevaren van electrostress? Dit kan ik doen zodat er een beweging ontstaat van mensen die dit wel serieus neemt? Mijn tweede optie is om een simpeler leven te gaan leiden waarbij er minder afhankelijkheden optreden.

“Ik hoop maar op een toekomst waarin de mens op tijd de gevaren in gaat zien van deze nieuwe technologie. Ik houd me maar vast aan de gedachte dat onze kinderen misschien toch nog die rust mogen ervaren waarbij de dingen vanzelf gaan.”

Xander Konijnenberg

(e-mailadres bekend bij de redactie)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3989/ervaringsverhaal__it_er__vluchten_kan_niet_meer._waarom_laat_de__overheid_ons_zo_in_de_steek_

Hoe ongezond is Wi-Fi? Een cavia geeft het antwoord!
woensdag, 02 september 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Rubenblogt 2 sept 2009

Hoe ongezond is Wi-Fi?

Toegegeven: een draadloos thuisnetwerk werkt erg gemakkelijk. Maar is Wi-Fistraling schadelijk voor de gezondheid of niet? En laten we de lijn meteen maar doortrekken naar gsm-straling. 'Verschrikkelijk ongezond,' foetert de ene, 'een storm in een glas water' beweert de andere.

Hoe dan ook, mijn Wi-Fi sniffer vertelt me dat er rond mijn appartement liefst 15 (!) draadloze netwerken actief zijn. Vijftien! Ik weet opeens waar mijn constante spierpijn en slapeloze nachten vandaan komen! Overdrijf ik? Toch niet.

Want toen ik daarnet wat met mijn smartphone zat te spelen met cavia Twix op schoot, begon die plots zenuwachtig te schuifelen en te piepen. Toen ik even later de Wi-Fiverbinding van de telefoon verbrak en het toestel wat verder weg legde, werd ze meteen veel rustiger. Stikjaloerse cavia die alle aandacht opeist? Had gekund. Dus nam ik de proef op de som en schakelde ik stiekem de Wi-Fi op mijn telefoon weer in. Binnen de 10 seconden reageerde Twix opnieuw angstig en gestresseerd.

Wow...

Als je bedenkt dat dieren veel gevoeliger zijn dan mensen en dus onheil veel sneller merken, lopen de koude rillingen me over de rug. Zelfs al zou ik mijn eigen draadloos thuisnetwerk uitschakelen als ik het niet gebruik, dan nog blijven er 14 andere over die me met hun stralen bestoken.

Goed voornemen voor als Madam Ruben en ondergetekende een huis vinden: vooraf op WiFi-straling controleren (niet dat we in de regio waar we zoeken veel multimedia verwachten, maar soit) en vooral onze eigen router uitschakelen als we hem niet gebruiken. En waarom zelfs niet opnieuw een kabel trekken? Very 90's, maar gezonder zal het alleszins zijn.

Het klinkt wat raar, maar door mijn cavia ben ik plots een overtuigde believer: ja, gsm-straling is schadelijk voor de gezondheid en ja, Wi-Fi is zo mogelijk nog schadelijker...

Voor het originele artikel zie:

rubenblogt.wordpress.com/2009/09/01/hoe-ongezond-is-wi-fi/ .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3988/hoe_ongezond_is_wi-fi_een_cavia__geeft__het_antwoord!

UK: Waarschuwend bericht van een slachtoffer van elektromagnetische velden. You can be the next!

donderdag, 27 augustus 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Mast Victims 24 aug 2009

Living with ES.

Until last summer I was, like most people nowadays, very fond of all my modern communication gadgets from wifi to mobile, from Palm to laptops and all their advantages.

From 2006 onwards I went several times to see a doctor for heart palpitations, but they couldn't find anything wrong with me.

Then in July 2008 I suddenly started experiencing dizziness on numerous occasions, till it got so bad one night, suffering even from speech problems, that I ended up in A&E thinking I had a stroke or heart attack; in the following weeks I underwent many tests. The results showed I was absolutely fine, but the symptoms stayed. The doctors told me I just had been stressed, but the thing is I wasn't stressed at all prior to this.

To my own shock and confusion I realized that my dizziness always occurred, when I was in close vicinity to Wifi, mobiles, Blackberries and mobile masts.

Other symptoms added themselves to the list: excessive sweating during the night, memory and concentration problems, a pain in my head, and discomfort either side of my neck glands pins and needles in my hands, a feeling of being static (I gave people electric shocks in that early period, when I shook their hands), prickly skin and even skin rashes. The latter, when I was sitting in front of my computer or the tv. Even certain light sources (energy saving light bulbs and neon lights) caused the skin problem to occur.

After medical professionals weren't able to help, I started my own research and found many websites and blogs by people, with exactly the same problems as mine. They are sufferers of electro-sensitivity (ES), a condition fully recognized in Canada and Sweden as a medical impairment (with 300.000 sufferers in Sweden alone) but unfortunately ridiculed in the UK. I had never heard of it (this to show I am not a hypochondriac), but once I realized that this was the source of my problems, I started clearing my home environment from Wifi, DECT phones and non-essential electrical items. My problems immediately started to get noticeably better.

Since I am suffering from this condition, I have spoken to many people about it and even if not everyone has fully blown symptoms of ES, I have encountered many people who have some of the described symptoms.

So the problem might lie on a bigger scale than the assumed 3-5% of sufferers worldwide. This is the main reason of me contacting you, as I have the feeling that more awareness needs to be raised, as many many people suffer of a small portion of ES symptoms. Especially prevalent seems the following:

Most men carry their mobile in their jacket or trousers for easy access. I used to carry mine in my motorbike jacket's front left pocket. When I stopped doing that the unexplained palpitations I suffered from for 2 years vanished immediately. In conversations with friends, colleagues and fellow bikers I heard that many of them

experience similar symptoms like pain or tremors in the chest area or what the American media refers to as “phantom text messages”. Every now and then I’d think I had a text message, when carrying my phone in my trouser pockets, but when I checked there was nothing there.

According to Swedish scientist and ES expert Olle Johansson this is caused “by high intensity bursts of extremely-low frequency electromagnetic field charges that your phone is producing and (that are) affecting your nervous system.”

This seems to affect mainly men, as men are more likely to carry their phone on their body than women, who mainly carry them in their handbags.

Of course I don’t know, if carrying your mobile is a cause of ES or if these phantom text messages are just another symptom and the causes could lie somewhere else, like problems with your immune system for example, which could to make you more susceptible to all the electromagnetic radiation around us, but in any case I guess it can’t be good to have heart palpitations.

I know: I have heard every joke about “vibrating pockets” and have been many times referred to Ben Goldacre’s “Bad Science” column. There are definitely pseudo-scientists out there making a lot of money from scaremongering, but we have to distinguish between those and the victims in all this.

Retrospectively I am convinced that my heart palpitations were an early warning sign for what was happening later on. I might have been able to avoid to come to down with electro-sensitivity, if I had known more about it. And believe me: ES is not an easy thing to live with.

During all this happening I thought for a short period of time, that it might just be my ancient phone causing trouble, so I opted for an iphone, but that just made things far worse, which brings me to another issue of widespread problems nobody seems willing to be talking about.

Now I know that the radiation emitted from an iphone/ Blackberry is far higher than the one of my old Nokia. (Measured in SAR ratings: iphone a whopping 2.0, the ancient Nokia a mere 0.57) In the US for example the guidelines are much tighter, the iphone on the market there has a lower rating.

Since then I have spoken to many proud owners of an iphone. Many of them experience sleep problems (most of them seem to wake up in the early hours of the morning (around 4.30) and find it difficult to get back to sleep) and/ or feel ill. Even though some of them admitted, that their problems started shortly after acquiring their new gadget, they are of course unwilling to put two and two together. As I was when it all started happening to me.

Our fast communication tools are just so wonderfully convenient, that we are very reluctant to think, there might be a problem.

And I’m not talking about some weird conspiracy theory. Just the reluctance to let go of something making our lives so much easier. But maybe the price we are all paying on the long run will be too high?

Even though it should be said, that of course the revenue of the communications industry is vast.

But smoking used to be a relaxing pastime, didn’t it?

If you are still sceptical, while reading this, maybe you can suspend your disbelief and convey an easy test: Maybe ask around in your office, if people are experiencing sleep problems and/ or the phantom text messages? Maybe ask willing participants

to switch off their mobile and Wifi during the night, remove the DECT phone from the bedroom and not to carry the mobile on their bodies for a period to see if it makes any difference? The phones, if kept switched on by your bed (i.e. used as an alarm clock) will not let your brain go into a proper sleep pattern and thus not allowing for your body's necessary recuperation process to work over night. There should be warnings on phones: Do not keep by your bed. I am sure that the results of such a test will be very convincing.

Since all this has happened to me I have spoken to many fellow sufferers, as well. Many people, completely left alone by the NHS, forced to leave their jobs and in some cases even their homes. I am in writing contact with a woman who is now living in a tent, as it is the only place, where she can be symptom free. A desolate and lonely existence.

The people I have spoken to come from all walks of life: lawyers, bankers, actors, lighting technicians, librarians etc. They all suffer the same symptoms. If they were all hypochondriac, how come they all have the same set of symptoms? Surely this can't be some sort of mass hallucination or hysteria.

Even the though numbers are growing ES sufferers and anyone trying to ask for more research are being ridiculed.

So far research hasn't come up with any conclusive results, but as a sufferer of ES I know, that has just to do with the fact that the scientists undertaking the trials don't understand (or worse don't take it seriously) and so the lab environment is a problem in itself for most sufferers.

The whole scenario reminds me very much of the case of ME (especially because of some of the similarities in symptoms between the two illnesses). Sufferers of ME were ridiculed for years as having "yuppie flu". Maybe there is even a link?

For more information:

2 British websites about ES:

www.electrosensitivity.org
www.es-uk.info

A Canadian website about ES:

www.weepinitiative.org

The Swedish website about ES:

www.feb.se/FEB/feb_techman.html

The following website and articles are about the (proven!) negative effects of energy saving lightbulbs (for everyone, not just ES sufferers) and the planned ban of tungsten bulbs by the government this year:

www.spectrumalliance.org.uk
www.timesonline.co.uk/tol/life_and_style/health/article4915472.ec
www.dailymail.co.uk/news/article-1161899/Low-energy-light-bulbs-cause-rashes-swelling-sensitive-skin-warn-experts.html

This might be another thing you'd like to look into for a spread on your programme?

Other problems to come include the widespread ideas of rolling out wifi over whole cities and the installation of so-called smart-meters, that will send your electricity usage reading wirelessly to the providers.

I am already scared, how I will be able to live my life and cope at my job with the increasing EMFs and Wifi everywhere.

Looking back it would have been great, if I had known more about the possible problems of overexposure to modern communication. So I am trying to raise awareness wherever I can. For example I have contacted my local MP (with no result unfortunately), talked to age concern (who were interested in some of the scenarios), had an article published in two Motorbike magazines etc. and I will keep going...

Met dank aan mastvictims.org

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3965/uk_waarschuwend_bericht_van_een_slachtoffer_van_elektromagnetische_velden_you_can_be_the_next!

Havenmeester ziek van zendmasten rond zijn haven. Bezoekers met dezelfde klachten.

woensdag, 19 augustus 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Leeuwarder Nieuws 19 aug 2009

Verkoop jachthaven De Hemrik na gezondheidsproblemen door zendmast

“Sinds ze hier twee jaar geleden die zendmast van KPN hebben geplaatst, heb ik vaak last van piepen en suizen in het hoofd. Hoofdpijn en duizeligheid : ik voel me helemaal niet goed en kamp met klachten waar ook andere mensen op de Hemrik last van hebben”, zegt Harry van der Leij, bewoner, havenmeester en eigenaar van jachthaven De Hemrik op het gelijknamige bedrijventerrein in Leeuwarden. Van der Leij is vast overtuigd dat zijn gezondheidsklachten worden veroorzaakt door de zogenoemde DV-TV-zendmast. “Er hangt daar voor 100.000 watt straling.” Zijn klachten worden echter door gemeente en rijksoverheid niet serieus genomen. “Vechten in de vorm van procederen heeft geen zin. We houden er mee op. Mijn vrouw en ik kiezen eieren voor ons geld. De haven gaat in de verkoop en wij verhuizen.”

Zendmasten moeten voldoen aan blootstellingsnormen. Na het laten uitvoeren van metingen concludeert de gemeente dat er geen aanwijzingen zijn voor een potentieel gevaar van langdurige blootstelling aan de veldsterktes die in de jachthaven voorkomen. “Wij wonen hier vanaf 1992. Vrijwel meteen kregen wij achter onze woning een onderkomen van zendamateurs, zes jaar geleden werd op De Hemrik een umts-mast geplaatst en twee jaar terug kwam de mast van KPN”, vertelt Van der Leij, die denkt dat de laatste de echte boosdoener is. “Het is namelijk een hele zware zender omdat ook de eilanden moeten kunnen worden bereikt.” De havenmeester schakelde na aanhoudende gezondheidsproblemen zijn huisarts in en werd doorverwezen naar een kno-arts. Een oorzaak van de klachten werd niet gevonden. Van der Leij, overtuigd van de rol die de zendmast speelt, riep daarna de hulp in van Milieuplatform Leeuwarden.

“Er zijn heel veel aanwijzingen dat straling van zenders als umts en dv-tv erg ongezond zijn. Over tien jaar zullen we ook zeker weten dat die aanwijzingen terecht verontrustend zijn, maar tot die tijd hanteren de rijksoverheid en de gezondheidsraad helaas normen die de zenders toestaan”, zegt Wim Beijerink van het Milieuplatform Leeuwarden, dat de gemeente eerder een brief stuurde over de klachten van Van der Leij. De klager kregen nul op het rekest. “Een belangrijke reden voor de toestemming van de straling is geld. In de communicatiebusiness gaat heel

veel geld om. Miljarden. Bovendien maakt de gemeente zich overal heel gemakkelijk van af door zich te verschuilen achter het beleid van de rijksoverheid.”

Voor het originele bericht:

<http://www.liwwadders.nl/data/nieuws/items/EkVpypFFVusTaFXWj.php>

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3940/havenmeester_ziek_van_zendmasten_rond_zijn_haven._bezoekers_met_dezelfde_klachten.

Engeland: Top DJ ziek van WiFi. Drie ervaringsverhalen.
vrijdag, 14 augustus 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

(Artikel oorspronkelijk geplaatst 25 juli 2009
Updated en uitgebreid met onderstaande links 14 aug 2009)

Een interview met Steve Miller kunt u lezen op:

www.defected.com/news-reviews/latest/Electrosensitive/232 .

Tracks met de muziek van zijn CD Electrosensitive kunt u downloaden van:

www.defected.com/store/details/Afterlife/Electrosensitive/1433/d .

Bron: The Sun 24 juli 2009

Auteur: Dave Masters

FOR Steve Miller a trip to his local High Street is a living hell that makes him sick, dizzy and confused.

Pubs make him feel the same and he can't use trains, airports or hotels without experiencing head-banging agony.

But Steve doesn't suffer from some strange phobia. He is allergic to wi-fi.

And sadly for him - and the other two per cent of the population with Electromagnetic Hypersensitivity - the number of people pumping out the wireless internet signal is on the rise.

Steve said: "I feel like an exile on my own planet. It's almost impossible to find somewhere without wi-fi nowadays.

"If I fancy a pint I have to travel three miles to the only pub in my area that doesn't have it. I can't just go to the shops because huge parts of the High Street affect me.

"If I go somewhere, I can instantly sense the wi-fi and have to leg it."

Being extra-sensitive to this "electrosmog" has made moving house a nightmare for Steve, as stray signals from neighbouring buildings could make him ill.

It has also cost the top DJ thousands of pounds in lost income.

Steve, who had a residency at huge Ibiza club Pacha before his allergy, said: "I've missed out on loads of European DJ gigs as I can't find accommodation without wi-fi.

Most hotels have it, as have all the airports. I can't even catch a train because they have it."

Steve is safe in his current home, a detached house in a village near Falmouth, Cornwall, as it is isolated and has 18in-thick granite walls.

But since he and girlfriend Linda decided to move, it has been hard to find anywhere remote enough to avoid signals.

Steve said: "I can't live within 50 yards of anyone. I wouldn't be able to stand it feeling ill in my own house.

"There's no medication you can take."

Steve - better known to clubbing fans as Afterlife - now carries a wi-fi detector with him wherever he goes so he can avoid problem areas.

Steve only realised he suffered from the condition two years ago after turning up at a mate's studio that had recently installed wi-fi.

He and his pal were both feeling ill with headaches and dizziness and struggling to concentrate so they turned off the machine to see if they felt better... and they did.

Steve said: "Some of my friends, or members of their family, are equally affected by wi-fi but are only just starting to notice as its use spreads.

Headaches

"Even now there's very little education about it."

There is no hard evidence that wi-fi is dangerous to your health.

But just three months ago teachers called for it to be banned in schools over health fears, and for a Government investigation into the biological and thermal effects.

A couple of years ago the German government even urged people to avoid wi-fi in favour of "conventional wired connections". Steve believes the issue needs looking into and that many people are suffering from his condition without realising.

He added: "I certainly believe most of the headaches people get at work are caused by it.

"I've spoken to friends who work in offices who have ended up living on painkillers because of their daily headaches. They tried turning off their transmitters and found their headaches stopped.

"There's a lot of anecdotal evidence that the radiation has made people feel ratty and tired, caused disrupted sleep, rows and even the break-up of relationships.

"I'd advise people to turn off their wi-fi at home and see if it changes the way they feel. They just might get a surprise."

HAVE you experienced wi-fi sickness? Share your views with other readers below.

Steve's new Afterlife album, Electrosensitive, is out now on Defected Records.

Lees het originele bericht op:

www.thesun.co.uk/sol/homepage/features/2552553/Wi-fi-waves-make-top-DJ-Dave-Miller-sick.html .

Onder de vele reacties ook deze:

Posted by: TechDetox

I have complete understanding of Steve's situation and have experienced exactly the same thing. My similar symptoms started when wireless internet was accidentally activated in my office and I became so ill with dizziness, headaches, nausea, digestive disturbances, sleep disorder and anxiety issues that I could no longer work. By chance, I discovered wifi router had been activated in wireless capacity and within a day of turning it off, symptoms began to disappear. As long as I can stay out of wifi zones, I am fine.

However, I cannot operate freely in society any longer, as I am unable to stay in hotels, shop in certain stores or visit friends or areas with wifi. This is a real illness caused by exposure to low intensity microwave radiation.

None of this new technology has been tested and there are no regulations. We are all part of a huge experiment with no controls. Steve, and many like him including myself, are just the beginning of a massive wave of sensitivity to microwave radiation.

Those who are not affected yet should not congratulate themselves too soon, as experience shows that the exposures are cumulative and will result in some form of sensitivity or serious illness over time. Children are most at risk as we were not exposed to this in schools and homes as they are today.

It took 42 years to bring the tobacco industry under control, and this industry is no different. Emerging science now shows clearly that cellular damage from 2.45 Ghz - which is wifi - happens within minutes to 2 hours of exposure. Also, this signal is digitally pulsed which is a technology that causes far more harm. The global population needs to wake up and realize personal rights and freedoms are being eroded by wireless industries who are exposing everyone and everything to chronic low intensity non-thermal microwave radiation.

In effort to support children and others being exposed involuntarily, I have started a Canadian non-profit organization, Citizens for Safe Technology. I will provide scientific research and articles to support Steve and others experiencing electromagnetic sensitivity. We are all in this together, it is just that some people haven't realized it yet.

Just because there are no symptoms for some, does not mean they are escaping the cellular changes and other health damages. Recognize the symptoms of non-thermal microwave radiation so you can protect yourself and your family. At the very least, turn off your wifi routers at night to protect others. Choose to hard wire your computer at home which is a simple measure to protect your health. Note that the Israeli Minister of the Environment just banned wireless internet in homes due to risk of 24/7 microwave radiation. Best wishes to Steve.

en deze:

Posted by: glenmayepete

I'm in the same boat. I suffer from electrosensitivity to mobiles and wi-fi. I believe that heavy metal toxicity is a major cause of electrosensitivity the main cause being dental amalgams (mercury). It's a very complex illness and is fundamentally an extreme electrolyte imbalance with mercury being involved. First step is to get rid of any amalgam fillings by a holistic dentist. Then chelate the mercury out of the body which will take years!! This will eventually hopefully weaken the symptoms of electrosensitivity.

It's a very complex condition and the NHS should try and help electrosensitives because the illness is only going to spread with the increase of wireless devices. God help us all!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3874/engeland_top_dj_ziek_van_wifi._.dr_ie_ervaringsverhalen.

Openbare brief van een stralingsslachtoffer.
woensdag, 12 augustus 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Hallo,

Ik ben Matje Zwiers: Ik heb een dringend verzoek om het Oostenrijks voorbeeld te volgen (Salzburg) om de stralingsnorm terug te brengen naar 0,6 volt per meter, aangezien het onleefbaar is met deze technologie en het echt uit de hand loopt.

Ik ben op de vlucht voor de dichtheid van elektro-magnetische velden. Mijn autonome zenuwstelsel en het endocriene stelsel worden enorm verstoord van de nieuwe ontwikkelingen en het wordt alleen maar erger zodat het voor mij onleefbaar wordt! Hoe dichter ik bij de masten en of draadloze telefonie kom des te meer mijn suiker, bloeddruk, warmte kou regeling, etc etc verstoord raakt. De zenuwpijnen zijn daardoor ondraaglijk, wij weten niet meer waar we naar toe moeten vluchten!

Wat te denken van vandaag bij de "Gouden Pijl" in Emmen; waar 40000 mensen met mobiele telefoon zijn hoe dicht daar dan het magnetisch veld is? Daar kan ik nog geen half uur zijn, wat te bedenken waar een ieder in terecht komt!

De gezondheidszorg zal nog veel meer in de problemen komen, gezien wat het al is geworden! Vele kinderen heb ik al van de Ritalin tabletten afgekregen, door een advies om alle draadloze apparatuur uit te doen en dan slapen ze gelijk al beter en worden rustiger! Bij deze laat ik weten: dat het Antenne Bureau moet stoppen met de verkeerde informatie op de site, wat mensen op het verkeerde been zet en ze daardoor maar blijven zoeken hoe ze van klachten af moeten komen!!!

Erik van Rongen van de Gezondheidsraad liet me na een gesprek weten: "dat het niet meer terug te draaien viel" en probeert via zijn verhaal op de TV mensen rustig zien te houden, dat is in mijn ogen: pure volksverlakkerij!!! Dus laten ze stoppen met nog meer Leugens!!!

Om hopelijk de leefbaarheid van mens en dier te verbeteren, idem voor de natuur!!!

Groet, Mevr Matje Zwiers.

(Emailadres bekend bij de redactie van Stopumts, brief gepubliceerd met toestemming van de schrijfster).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3917/openbare_brief_van_een_stralingslachtoffer.

Zwitserse celliste kan niet meer pianospelen door Wlan en DECT bij burens.
dinsdag, 28 juli 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Een moedig ervaringsverhaal. Niet bang om door anderen voor gek versleten te worden verhaalt de Zwitserse celliste Silvia van der Waerden van haar ervaringen met Wlan router en Dect telefoon.

Zoals zovele mensen ervoer zij alzheimerachtige symptomen en neurologische afwijkingen door de hoogfrequente elektromagnetische velden veroorzaakt door (achteraf vastgestelde) apparatuur bij de burens.

Bron: buergerwelle-schweiz. 27 juli 2009

Mobilfunkstrahlung behindert das Klavierspielen

Konzentrationsmangel, Ermüdung, Ausfälle – infolge WLAN des Nachbars

Als Cellistin freute ich mich darauf, im Ruhestand vermehrt mein zweites Instrument, das Klavier, zu spielen. Das Repertoire aufzufrischen, vom Blatt spielen, nach Lust und Laune neue Stücke erarbeiten, das machte Spass.

Doch eines Tages merkte ich, dass ich nicht mehr richtig bei der Sache war. Meine Aufmerksamkeit fiel immer rasch ab, und ich vergass jede mir selbst gestellte Aufgabe bald wieder. Es kostete mich grosse Mühe, eine musikalische Phrase zu erfassen und konzentriert durchzuspielen. Dauernd schweifte ich ab und geriet in eine mir unerklärliche Unruhe, sobald ich einige Zeit am Klavier sass. Nur mit grosser Anstrengung erkannte ich das Notenbild. Meine Augen ermüdeten schnell, und alles verschwamm vor dem Gesicht. Oder es löste sich in lauter Details auf, die kein Ganzes mehr erkennen liessen. Spielte ich Repertoirestücke auswendig, hatte ich ständig Ausfälle und stockte in jedem Lauf. Üben half nichts, ich konnte meine Finger einfach nicht mehr koordinieren. Mein Rhythmus wurde unstet oder schleppend. Und immer wieder diese Ausfälle, manchmal nur Sekundenbruchteile lang.

Ich schrieb das alles dem Nachlassen der Kräfte im Alter zu und fand mich damit ab. Erst als ich an einem andern Ort wieder schwungvoll und wach, ohne zu stocken, Klavier spielen konnte, wurde ich stutzig: Warum tönte es bei mir zu Hause so qualvoll und unbefriedigend?

Eine Messung der Hochfrequenzstrahlung in unserer Wohnung ergab, dass direkt über dem Klavier, in der oberen Etage, ein WLAN-Router Tag und Nacht strahlte. –

Etliche Monate später. Die Nachbarin über uns hatte ihren WLAN-Router freundlicherweise abgestellt. Ich konnte wieder ungehindert Klavier spielen. Doch heute will es nicht gelingen. Ich übe an einer schwierigen Stelle. Trotz langsamem, sorgfältigem Spiel und genauer Beobachtung der optimalen Bewegungen zucken meine Finger unkontrollierbar, und die Handmuskeln bleiben angespannt. Ist vielleicht der Router wieder in Betrieb? Ich hole mein Messgerät: Es zeigt die

Strahlung eines DECT-Telefons an, das in unmittelbarer Nähe platziert sein muss. Tatsächlich hat der im Nebenhaus neu eingezogene Nachbar hinter der Wand, an der mein Klavier steht, sein Schnurlostelefon installiert.

Ein begabtes Kind hat unerklärliche Schwierigkeiten

An einem Vorspiel höre ich einen etwa zwölfjährigen Knaben eine Phantasie von Mozart spielen. Er verfügt über eine brillante Technik und hohe Musikalität. Aber er wirkt sehr unglücklich. Seine Augen zwinkern nervös und die Schultern zucken fahrig. Und da sind sie wieder, die Symptome, die ich von meinem Spiel im Einflussbereich des WLAN-Routers kenne: Der Körper kann sich nicht auf die Musik einstellen, es ist, als spiele jemand anderer.

Die Läufe klingen gestresst und ohne Zusammenhang zum Stück; es gibt grobe rhythmische Abweichungen, die nicht zur hohen Begabung des Knaben passen. Das hübsche Kindergesicht wirkt angespannt, ja gequält.

Ich frage die Klavierlehrerin, was mit dem Kind los sei. Ich erfahre, dass die Eltern besorgt sind, weil ihr Junge nicht mehr schlafen kann. Die Familie wohnt direkt neben drei starken Mobilfunkantennen. Hoffentlich erhält der Knabe Hilfe.

Schaffhausen, im Juli 2009
Silvia van der Waerden

Voor het originele bericht zie:

www.buergerwelle-schweiz.org/Betroffene.297.0.html#7178 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3880/zwitserse_celliste_kan_niet_meer_pianospelen_door_wlan_en_dect_bij_buren.

Zwitserland: Stralingslachtoffer op zoek naar een nieuwe huurwoning. Begrip alom.
zondag, 19 juli 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Leest u onderstaand het Duitstalige ervaringsbericht van een Zwitserse dame op zoek naar een nieuwe woning zonder stralingsbelasting. Gewapend met meetapparatuur was het na 40 woningen raak! Ver genoeg van stralingsbronnen en met meewerkende burens.

Opmerkelijk: de meeste verhuurders waren zeer behulpzaam bij het doormeten der woning, hadden gehoord van het probleem elektrosmog en waren vol begrip:

Bron: buergerwelle-schweiz.org 17 juli 2009

Ich habe etwa 40 Wohnungen angeschaut“
Mit dem Strahlungsmessgerät auf Wohnungssuche

Von 1999 bis 2006 lebte ich im Emmental in einem elektrobiologisch sanierten Haus. Dort habe ich mich sehr wohl gefühlt und nicht gedacht, dass das am Haus liegen könnte. Die Artikel in den Medien über Natelantennen, Schnurlostelephone und Elektrosmog habe ich jeweils aufmerksam verfolgt. Ich habe mich über die Machenschaften der Mobilfunkanbieter aufgeregt. Wie konnte man etwas auf den

Markt bringen, das so im Verdacht stand, gesundheitsschädigend zu sein? In meiner Arbeit als Physiotherapeutin habe ich mich jeweils gefragt, ob Symptome, die Patienten schilderten, nicht auch mit Elektrosmog in Zusammenhang stehen könnten.

Vor drei Jahren bin ich zu meinem Freund nach L. gezogen, einer kleineren Schweizer Stadt. Meine Arbeitsstelle war in R., leider 1 ½ Stunden mit Zug und Auto entfernt, was ich jedoch in Kauf nahm. Die Wohnung war in einem alten Wohnblock in einem ruhig gelegenen Quartier. In dieser Zeit war ich oft müde und erschöpft, konnte teilweise nicht gut schlafen. Dies habe ich aber auf meine anstrengende Arbeit und das tägliche Pendeln zurückgeführt.

In der neuen Wohnung: Schlafstörungen, Herzrasen, Erbrechen
Da mir der Arbeitsweg zu lange wurde, bin ich vor etwa einem Jahr in die Nähe meiner Arbeitsstelle gezogen. Ein paar Kilometer von R. entfernt, in einem kleinen Städtchen, fand ich eine hübsche Wohnung in einem Block mit 8 Parteien.

Vorgängig bin ich herumgelaufen und habe geschaut, ob es Natelantennen in der Nähe hat, weil ich wusste, dass die nicht so gut sind. Ich fand zwei Natelantennen, dachte aber, dass das von der Distanz her gehen sollte.
Kaum war ich eingezogen, war mir oft schwindlig und übel. Nach einer Woche hatte ich Schlafstörungen mit Herzrasen und Schweissausbrüchen. Am schlimmsten war es, wenn ich einen Tag frei hatte und zu Hause war. Ich hatte Durchfall, Schwindel und manchmal musste ich erbrechen. Ich merkte, dass mein vegetatives Nervensystem durcheinander war und reagierte. Ich konnte mir nicht erklären warum, hatte aber das Gefühl, dass es mit der Wohnung im Zusammenhang stehen musste, weil es mir schlecht ging, wenn ich mich zu Hause aufhielt. Dies verwarf ich jedoch sogleich wieder. Denn wie sollte eine Wohnung für mein Wohlergehen zuständig sein?

Ich überlegte mir, zum Arzt zu gehen. Aber ich hatte ja nicht dauernde Symptome, und sie wechselten im Verlauf des Tages.

Mir gingen die Augen auf

Eine Freundin kam zu Besuch, die selber stark unter Elektrosmog gelitten hatte. Sie gab mir die Idee, im Internet zu schauen, ob sich in der Nähe Natelantennen befänden.

Als ich die Seite fand, staunte ich nicht schlecht. In 80 bis 120 Meter Entfernung befanden sich 5 Antennen, und in 150 bis 240 Meter Entfernung nochmals 4! Zudem las ich über Schnurlostelephone und WLAN. Langsam begann ich zu verstehen.

Da es mir körperlich miserabel ging und sich mein Zustand, wenn ich mich in meiner Wohnung befand, drastisch verschlechterte, musste ich handeln. Zum guten Glück konnte ich als Übergangslösung wieder zu meinem Freund ziehen. Dort konnte ich wieder einigermaßen schlafen, und die Symptome meines vegetativen Nervensystemes beruhigten sich.

Ich besuchte ein Elektrosmog-Seminar bei Dominik Rollé, weil ich mehr darüber wissen wollte. Dabei gingen mir die Augen auf. Ich kaufte zwei Messgeräte. Ich war froh, dass sich die elektrischen niederfrequenten und hochfrequenten Felder messen lassen. So musste ich mich nicht auf mein „Gefühl“ verlassen. Wenn ich Bekannten von meinem Erleben erzählte, wurde ich belächelt. Ich war eben ein Mimösli, und ein Teil sei sowieso Einbildung. Ihnen konnte so etwas sicher nicht passieren. Andere jedoch erzählten von ähnlichen Erfahrungen, hatten aber das Gefühl, dass man lernen müsse, damit umzugehen, da Elektrosmog inzwischen ja überall war.

Als ich nun meine Wohnung messen konnte, waren die Werte dermassen hoch, dass mir klar war, warum ich da krank wurde.

Aufwändige, aber klärende Wohnungssuche

Ausgerüstet mit Messgeräten und neuem Wissen machte ich mich auf die Suche nach einer Wohnung, in der ich leben konnte. Ich konnte jetzt zwar messen, aber wie war das zu interpretieren? Da waren mir verschiedene Menschen eine grosse Hilfe, vor allem Peter Schlegel, der mir mit seinem Wissen am Telefon zur Seite stand.

Die Wohnungssuche war sehr aufwändig, aber klärend. Mir wurde klar, dass ich eher in einem ländlichen Gebiet wohnen musste, da die Belastung durch hochfrequente Strahlung in Städten für mich katastrophal war. Schon bei der Überprüfung der Standorte in der „Natelantennenkarte“ kamen viele Wohnungen nicht in Frage. Insgesamt meldete ich mich auf über 200 Inserate. Bei den telephonischen Auskünften zu möglichen Wohnungen fielen etliche weg: zu viele Mitbewohner (d.h. zu viele mögliche Schnurlostelephone, WLAN...), zu nahe an Bahngeleisen, Hochspannungsleitungen...

Ich habe etwa 40 Wohnungen angeschaut. Ich durfte überall messen, was mich sehr erstaunt hat. Inzwischen hatten viele Menschen von Elektrosmog gehört. Die meisten taten dies allerdings als mein Problem und dasjenige von ein paar wenigen sensiblen Menschen ab. Einige jedoch waren echt interessiert und haben mich sehr unterstützt, damit ich meine Messungen machen konnte.

Viel Verständnis von Vermieter und Wohnungsnachbar

Nach langer Suche habe ich nun eine schöne Wohnung auf dem Land gefunden, in einem ehemaligen Bauernhaus mit drei Wohnungen. Zum guten Glück hat es keine Natelantenne in unmittelbarer Nähe. Die Fernsehantenne ist genügend weit weg, und der Nachbar, der Funkamateure ist, funkt nur selten. Die Vermieter der Wohnung sind sehr liebenswürdig und haben mich in meinem Anliegen ernst genommen. Sie und mein Wohnungsnachbar haben auf ein Schnurlostelephon mit ECOMODE PLUS umgestellt, sonst könnte ich in diesem Haus nicht leben. Der einzige vorhandene WLAN-Router wurde entfernt und durch den Internetanschluss über das Kabel ersetzt. Ich habe in meiner Wohnung drei Netzfreeschalter installieren lassen, damit der „Hausstrom“ in einem Bereich ist, den ich ertrage.

So viel Verständnis ist nicht selbstverständlich. Ich bin sehr froh und glücklich, habe ich diese Wohnung und Nachbarn! Und nach so langer Zeit endlich wieder ein Zuhause!

Mein Gesundheitszustand hat sich sehr verbessert. Schon zu Beginn konnte ich in diesem Haus durchschlafen. Nach zwei Monaten habe ich nun festgestellt, dass ich am Morgen das Gefühl habe: Schlafen bewirkt etwas, ich bin erholt.

Ich möchte mit diesem Bericht Menschen Mut machen, auf das zu vertrauen, was sie wahrnehmen. Und sich nicht verwirren zu lassen von „Expertenmeinungen“. Elektrosmog ist keine „Einbildung“, sondern lässt sich messen.

Kommentar der Bürgerwelle Schweiz

Noch werden elektrosensible Menschen nicht überall ernst genommen. Oft haben sie mit Nachteilen zu rechnen, wenn ihre Elektrosensibilität zum Beispiel dem Arbeitgeber bekannt wird. Dazu trägt die von der WHO (Weltgesundheitsorganisation) herausgegebene, offiziell massgebende Empfehlung bei, Elektrosensibilität habe keine physiologische Grundlage, sondern sei ausschliesslich psychiatrisch und medikamentös zu behandeln; es gehe nicht darum, die elektromagnetischen Strahlungen und Felder am Arbeitsplatz und zu Hause zu reduzieren

(www.who.int/mediacentre/factsheets/fs296/en/). In der Medizin ist diese Fehlmeinung leider immer noch Standard. Die Industrieabhängigkeit der WHO wird nicht durchschaut. Die Praxisevidenz führt nun aber doch dazu, dass immer mehr Ärzte die physiologische Basis der Wirkung elektromagnetischer Felder und Strahlungen niedriger Intensität anerkennen.

Um sich mögliche Nachteile zu ersparen, wollen viele elektrosensible Menschen anonym bleiben, so auch die Autorin des vorliegenden Berichtes.

Wieder muss daran erinnert werden, dass die Elektrosensiblen nur die Spitze des Eisbergs sind. Ihre Zahl nimmt in diesen Jahren rasch zu. Entsprechend steigt das mittel- bis langfristige Erkrankungsrisiko für die gesamte Bevölkerung, vor allem auch für die junge Generation.

www.buergerwelle-schweiz.org

17.07.09

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3853/zwitserland_stralingslactoffer_op_zoek_naar_een_nieuwe_huurwoning._begrip_alom.

UK: Britse uitgeefster ontwikkelt zware overgevoeligheid voor straling EM velden.
maandag, 22 juni 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Daily Mail 20 juni 2009

Health notes: Bid to beat the electric blues

Auteur: Sarah Stacey

Whenever Michelle Berriedale-Johnson, 63, leaves her London home (also her office), she dons a broad-brimmed hat, lined with net, and a diaphanous silvery jacket.

This isn't just a style statement: her glam garb is made from bobbinet, a fine net incorporating silver threads, to help protect her against electromagnetic radiation (EMR).

Michelle, an old friend and colleague, suffers from electrosensitivity (ES), a condition that Dr Andrew Weil describes as 'heightened responsiveness to electromagnetic fields and illness resulting from it'.

Principal sources of EMR are mobile phones and masts, Wi-Fi, DECT cordless phones, televisions, computers, wireless headsets and power lines. Michelle dates the onset of symptoms to 1998: 'I broke the extending aerial off my mobile, but continued to use it - with my head, as I learnt later, acting as the aerial.'

She noticed a buzzing in her right ear, some memory loss and general malaise, but a new phone with a working aerial seemed to solve the problem. Four years later, however, it started again when she was working at her old computer which had a cathode ray screen.

Changing to a flat screen helped, but in 2007 she bought a state-of-the-art computer with 'a huge screen, which I was glued to for eight hours a day. I didn't realise it came with built-in, enabled Bluetooth networking (which allows electronic devices to

communicate wirelessly). Also, the nearby Royal Free Hospital had installed eight mobile-phone masts on its roof, which beamed into our house.'

By February 2008, Michelle, usually one of the most energetic, 'up' people I know, was 'very depressed and lacking in energy, as if I was always about to get flu. I had chest pain, diarrhoea, felt nauseous and lost my appetite. My memory deteriorated and my vocabulary went to pot'. As editor of Foods Matter, a magazine and website dedicated to allergies, Michelle had run features on ES.

She realised that 'the sensitivity initiated by the aerial-free phone was heightened by the Royal Free masts, then tipped over the edge by the Bluetooth'.

Dr Andrew Goldsworthy, formerly of Imperial College London, explains in a report for the Breakspear Hospital (which specialises in allergy and environmental illness) that 'all of us are electrosensitive to some degree but some more than others'.

The symptoms occur, it seems, because EMR can interfere with - and block - cellular communication. (Find his report and other useful information and links at foodsmatter.com.)

In Sweden, electrical hypersensitivity is a recognised condition, with skin and memory problems identified as the most common symptoms, along with fatigue, weakness, headaches, chest pain and heart arrhythmias. Although Western doctors are mostly sceptical, Michelle's GP was sympathetic: 'He admitted he knew little about ES but sent me for tests to ensure that nothing else was amiss, and asked to be kept informed about other tests and treatments,' she says.

Michelle bought an electro-smog detector to identify the main sources of radiation, and reverted to a pre-Bluetooth computer. She has banned all 'wireless' devices and swapped low-energy light bulbs - which give off EMR - for old-fashioned tungsten ones. The side of her house facing the Royal Free is shielded with bobbinet curtains and special paint.

'It has restricted my life, but I'm lucky that I can adapt the house and work at home,' says Michelle. 'Many ES sufferers, who live in flats and work in offices, have a much harder time. The UK needs to recognise and research the condition. Also, crucially, we need greater discrimination about the siting of mobile-phone masts, and Wi-Fi should be banned in schools.'

Voor het originele artikel zie:

www.dailymail.co.uk/home/you/article-1193453/Health-notes-Bid-beat-electric-blues.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3773/uk_britse_uitgeefster_ontwikkelt_zware_overgevoeligheid_voor_straling__em_velden.

Brief van een radeloos stralingslachtoffer.
zaterdag, 20 juni 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving onderstaande brief van een radeloos stralingslachtoffer.

Ik ben 14 jaar geleden in de Kerkstraat gaan wonen in Beverwijk. Recht tegen over het Kennermer Theater 70 m van de woning.

In 2000 zijn ze begonnen met GSM zendmasten te plaatsen op het dak van het Kennemer Theater. Recht tegen over mijn slaapkamer 70 m met niks er tussen. Elk jaar kwamen er meer bij. Toen ik er nog woonde stonden er 12 x 900 mhz GSM - 6 x 1800 mhz GSM - 6 x 2150 mhz UMTS .

In 2002 begonnen de gezondheidsklachten: slechter slapen, ogen werden minder. In 2005 na plaatsing van UMTS werden de klachten steeds heviger. Extreme moeheid. Maag en darm klachten, flauwvallen. Na tal van bezoeken aan huisarts en internisten, die niks konden vinden, wist ik zelf wel waar ik ziek van was en nog steeds ben.

k heb de GGD zover gekregen dat ze in die woning zouden komen kijken. Want ik wou een urgentie verklaring hebben voor een andere woning. Loes Staal van de GGD Kennemerland is geweest in de woning. De GGD heeft het medisch dossier opgevraagd bij mijn huisarts. De GGD heeft het advies aan de gemeente Beverwijk gegeven voor een urgentie verklaring. Er zijn MEDISCHE REDENEN aanwezig staat in de urgentie verklaring. Maar ze willen niet zeggen welke medische redenen. Mijn huisarts zegt tegen me ik kan en mag niks zeggen.

Maar nou zit ik met het volgende probleem: Ik ben 24 jaar aan het werk als lasser bij mijn eerste werkgever. Maar nu kan ik niet meer tegen elektro magnetische straling. Kan het laswerk niet meer doen. Mijn werkgever zegt dat er weinig overblijft binnen het bedrijf. En heeft een gesprek aangevraagd bij de arbo dienst. Ik moest maar rekening houden met omscholing. Kortom veel salaris inleveren want ik verdien heel goed met dit werk.

Nou is mijn vraag aan u heeft u een tip voor mij wat ik nu nog kan doen. Want als slachtoffer sta je op een dood spoor. Een arts die zegt ik kan en mag niks zeggen. De GGD die tegen de krant heeft gezegd dat het ook een sociaalpsychisch brobleem kan zijn. Het zijn allemaal leugenaars.

Heb de laatste 4 jaar in een zendbundel gewoond van 2400 uW/m2 dat heeft mijn lichaam beschadigd. Blijvend letsel kan dat zo maar ongestraft? Ik wil u danken voor het lezen van mijn verhaal.

*Met vriendelijke groet
Ron Van Der Hulst.*

(Publicatie met toestemming van de schrijver. Adres bekend bij de redactie van Stopumts).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3772/brief_van_een_radeloos_stralings_slachtoffer.

Stralingslachtoffer komt na jaren zoeken achter de oorzaak van zijn gezondheidsproblemen.
donderdag, 18 juni 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving afschrift van onderstaande brief gericht aan de Gezondheidsraad:

Missie en Taak Gezondheidsraad.

Citaten:

"De Gezondheidsraad is een onafhankelijk wetenschappelijk adviesorgaan dat als taak heeft ministers en parlement te adviseren op het gebied van de volksgezondheid. Ministers vragen de Gezondheidsraad om advies waarmee beleidsbeslissingen onderbouwd kunnen worden. Daarnaast heeft de Gezondheidsraad een signalerende functie: hij kan ook ongevraagd advies uitbrengen. Uitgangspunt is in beide gevallen het verbeteren van de volksgezondheid,"

Meld misbruik van de naam van de Gezondheidsraad

"De Gezondheidsraad krijgt signalen dat er firma's zijn die de naam van de raad gebruiken bij de promotie van bepaalde voedingsproducten. In alle gevallen gebeurt dat zonder onze toestemming. De raad heeft geen commerciële taak, en zal nooit meewerken aan welke vorm van promotie dan ook. Als u merkt dat de naam van de Gezondheidsraad toch wordt genoemd om producten of bedrijven aan te prijzen, verzoeken wij u dat bij ons te melden, via info@gr.nl"

Beste mensen van de Gezondheidsraad,

Naar aanleiding van de melding op uw website over misbruik van de naam Gezondheidsraad, wil ik melden dat de Gezondheidsraad misbruik maakt van haar eigen naam.

Door niet het voorzorgprincipe te hanteren in de zaak rond elektromagnetische velden en in de missie 'het verbeteren van de gezondheid' te vermelden is met elkaar in tegenspraak.

Ten eerste stel ik vast dat uw missie niet goed verloopt. Er worden meer medicijnen dan ooit gebruikt, (vooral slaap en kalmerings-middelen), en ook de kosten voor het ziekenfonds blijven stijgen. In uw jaarbericht 2008 constateert u een erg veel voorkomen van lichamelijke onverklaarde klachten (LOK), waarbij het vooral van belang is dat er geen medische verklaring gevonden kan worden.

Dhr. E van Rongen, van de Gezondheidsraad mailde mij: "Onderzoek naar de effecten van blootstelling tijdens de slaap op de hersenactiviteit: In sommige van die onderzoeken zijn (geringe) effecten op de hersenactiviteit gevonden, maar die leiden niet tot gezondheidseffecten. Hersenactiviteit, en het menselijk lichaam in het algemeen, worden voortdurend beïnvloed door allerlei factoren. Daarom zijn er in het lichaam allerlei mechanismen die ervoor zorgen dat die invloed niet leidt tot gezondheidsschade".

Dhr. van Rongen geeft het al aan, en uit eigen ervaring kan ik melden: 'deze mechanismen raken overbelast, er ontstaan slaapproblemen, waaronder niet meer dromen, daardoor overspannen, en bij langdurige blootstelling loopt het ene na het andere proces in de menselijke machine in de soep'. Dit is mijn verklaring en vaststelling na het 'slapen' op 7 meter van een semafoonmast gedurende 14 jaar, zonder het te weten, in een veldsterkte van 1.2 v/m (gemeten door Agentschap Telecom). Hier is uw lange termijn onderzoek. Mijn directe burens gebruiken slaappillen, mijn buurvrouw jong overleden aan kanker. Daarom ben ik het niet eens

met de conclusies in uw jaarbericht: "Omdat de klachten die sommige mensen toeschrijven aan een dergelijke blootstelling vooral gerelateerd lijken te zijn aan de veronderstelling blootgesteld te worden, lijkt het raadzaam nog meer aandacht te schenken aan voorlichting."

Meer aandacht schenken aan voorlichting zal ik zeker doen, aangezien de voorlichting van de overheid eenzijdig is en steeds gebaseerd op aanbevelingen van een klein clubje mensen, waarvan de samenstelling al jaren praktisch dezelfde is, is dat wel gezond ?

Volgens uw redentatie is roken niet schadelijk. Het feit dat er mensen ziek van worden komt volgens u omdat er op de pakjes tabak staat dat roken slecht is ? Dan is een aanbeveling beslist noodzakelijk dit weer van de pakjes af te halen, en zal de gezondheid verbeteren. Dat is toch uw missie ?

Ik weet pas sinds januari 2008 dat het een zendmast betreft, deze is geplaatst in 1995. Ik zag deze aan voor bliksemafleider, maar bleek een 125 watt semafoonmast. Ik wist 13 jaar van niets, toch had ik al jaren klachten, zoals slapeloosheid, concentratiestoornissen, vermoeidheid, depressies, manische periodes, niet-dromen en overspannenheid. Net zoals andere mensen die hebben, die langdurig zijn blootgesteld aan emv, is mij later gebleken. Klachten die zijn verergerd naarmate ik langer onder de mast woon, en na het in gebruik nemen van WiFi en DECT door de burens (zo bleek later)(flatwoning, 5 'DECT' burens, 9 WiFi rondom) nog verder verergerden, tot arbeidsongeschiktheid toe. Vooral DECT bleek achteraf een grote boosdoener. GSM kreeg ik in 1998, en heb ik zelden gebruikt, omdat dat mijn klachten steeds verergerde, jammer leuke apparaatjes. Klachten die weer verdwenen als ik op andere plekken sliep, ook toen ik van niks wist. Vooral de ervaring van het slapen in de kelder van een vriend op het Zuid-Duitse platteland zal mij nog lang heugen, sinds 10 jaar weer gedroomd...

Er zijn geen onderzoeken bekend waarbij de gezondheid verbetert als men onder een zendmast slaapt. Dit is mij bevestigd door Dhr van Rongen.

De onderzoekjes waarmee geschermd wordt, zoals Cofam2, waardoor staatssecretaris Geel destijds van de daken riep "UMTS is ongevaarlijk", vallen uiteraard in het niet in vergelijking met mijn 14-jarig onderzoek. Maar iets in mij zegt dat met mijn ervaring niets wordt gedaan, en hoevelen hebben dezelfde ervaring die u niet schrijven.

Ik heb geconstateerd dat, omdat de gezondheidsraad haar eigen naam misbruikt, dit klakkeloos door menig instantie wordt overgenomen, en het misbruik grote vormen heeft aangenomen om draadloze producten te promoten: Telecomindustrie: 'de gezondheidsraad zegt dat emv geen kwaad kan'. Nederlandse gemeentes, GGD: 'Wij hanteren de richtlijnen van de gezondheidsraad, die zijn veilig'. Woningbouwverenigingen, gebouweigenaren: 'Wij voldoen aan de regels die zijn opgesteld in samenspraak met de gezondheidsraad'. Dit suggereert dat de richtlijnen 100% veilig zijn, en dat zijn de richtlijnen niet. De gezondheidsraad kan namelijk helemaal niets garanderen. De richtlijnen opgesteld door Duitse bouwbiologen in 2003 voldoen wel aan voorzorgseisen, evenals de richtlijnen voorgesteld in het BioInitiative Rapport. Binnen deze richtlijnen is er technisch nog erg veel mogelijk. Het verlagen van de norm zal innovatie bevorderen. Slaapvertrekken dienen m.i. totaal stralingsvrij te zijn, alleen al om van de effecten die overdag zijn opgelopen te kunnen herstellen.

Van een organisatie met de naam 'Gezondheidsraad', had ik verwacht dat zij de

strengste richtlijnen zou volgen. In het verleden hadden wij een overheid die slogans als 'voorkomen is beter dan blussen', en 'bij twijfel, haal niet in', op de bevolking losliet. Nu lijken de rollen omgedraaid. Een gezondheidsraad die zich werkelijk om de gezondheid van de bevolking bekommert laat die zendmasten uitzetten. In het jaarbericht 2008 geeft u namelijk zelf aan dat dat in ieder geval bewezen werkt bij 'diegenen die zouden kunnen menen er last van te hebben'. Het waarom die mensen daar last van hebben is dan helemaal niet relevant meer, als u praktiseert wat u preekt ! (het verbeteren van de volksgezondheid) Zendmasten uitzetten verbetert de gezondheid ! Op pag 41/42 van het jaarbericht emv schreef u:

"In een meer recente publicatie bespreken de onderzoekers het resultaat van de analyse van de slaapkwaliteit en het melatoninegehalte bij 54 vrijwilligers voor en na het sluiten van de zender. (korte-golfzendstation bij Schwarzenburg in Zwitserland). Zij vonden toen de zender in werking was een afname van de slaapkwaliteit en van het melatoninegehalte bij toenemende magnetische veldsterkte. Beide effecten verminderden toen de zender was uitgezet, maar alleen bij degenen die slecht sliepen."

Dat is een uitkomst die ik mensen die slecht slapen niet wil onthouden, en ik in de voorlichting nooit terugvind. Eigenlijk heel eenvoudig, maar hoeveel meer duidelijk moet het u nog worden ? En hoe ingewikkeld wilt u het verder maken ? Ik doel hier op het kennisbericht over de moeilijkheid van juiste metingen op het kennisplatform. Met een eenvoudig apparaat is vast te stellen of signalen doordringen tot in de slaapkamer, de bron doet er niet toe, een slaapkamer hoort stralingsvrij te zijn. Als bij 10.3% van de bevolking de gezondheid verbeterd (blz 37), als de zendmasten uitgaan, dan is hier nu reeds een enorme vooruitgang te boeken, en een uitgelezen kans uw missie te verwezelijken !

Bij bewezen effecten is het bovendien onverstandig de bevolking bloot te stellen in afwachting van bewijzen van eventuele gezondheidsschade. Die lijkt er wel degelijk te zijn constateert u ook in uw jaarbericht blz 38: "een erg veel voorkomen van lichamelijk onverklaarde klachten (LOK), waarbij het vooral van belang is dat er geen medische verklaring gevonden kan worden".

Kijk aan, hoe is het dan mogelijk mensen 'gerust te stellen' door te melden dat er 'wetenschappelijk niet is aangetoond dat de bewezen effecten gezondheidsschade veroorzaken', en tegelijkertijd te constateren dat diezelfde wetenschap maar geen verklaringen kan vinden voor erg veel voorkomende verschijnselen, die bewezen evenredig toenemen met het aantal geplaatste zendmasten. Ik wil 'de wetenschap' best serieus nemen, als zij stelt dat EMV onschadelijk is, maar dan eerst die erg veel voorkomende onverklaarbare klachten verklaard ! Bij mij komt dan het beeld op dat verwijzen naar de stand van wetenschap eerder het tegendeel van uw beweringen (geen gezondheidsschade) bevestigt. Blijkbaar komt het bij niemand op, dat er in de toekomst wel aangetoond kan worden wat de 'wetenschap' nu niet vast kan stellen. De aarde was immers ook niet plat voor dat was bewezen.

Het beeld dat bij mij naar voren komt is dat er een aantal tegenstrijdigheden in het jaarbericht 2008 staan, en de gezondheidsraad zich in steeds vreemdere bochten moet wringen om haar reeds ingenomen standpunt overeind te houden. Dat is alles behalve wetenschappelijk. Ik vind uw conclusies onlogisch.

De naam 'Gezondheidsraad' suggereert dat er over onze gezondheid wordt gewaakt. Lange tijd heb ik dit geloofd, en met mij vele andere burgers. Dat is niet het geval, de omschrijving van de missie zou moeten worden bijgesteld in 'uitgangspunt is dat het steeds verder verslechteren van de volksgezondheid een beetje in de gaten wordt

gehouden'. Het werkelijk verbeteren van de gezondheid treedt pas op als de zenders worden uitgezet, u constateert het zelf, en doet het niet. Dhr van Rongen: 'het gebruik van al die mobiele telecommunicatietoepassingen kennelijk het levensgeluk van veel mensen bevordert, anders zou men er niet zo massaal gebruik van maken.' Ik denk dat het levensgeluk de mensen wel ontgaat als men bewust wordt van de invloeden op de gezondheid. En weegt dat op tegen het niet-levensgeluk wat anderen ervaren ?

Ik heb zelf (dat is altijd beter als van horen zeggen) een onderzoekje gedaan naar melatonine. Op 1 mg slaap ik redelijk, dromen komt niet terug, en overdag ben ik snel geïrriteerd, en opgejaagd. Maar hier ligt een deel van de oorzaak. Bij toenemende veldsterkte neemt het melatoninegehalte bij sommige mensen af (blz 41) Onderzoek bij dieren bevestigt dat, dat sluit 'suggestie' voor een belangrijk deel uit. Ik vind nergens adviezen naar meer onderzoek hierover, terwijl in er in het onderzoek naar borstkanker wel degelijk verband is gelegd tussen melatonine, nachtwerk en kanker.

Het staat mij tegen medicijnen te nemen om onder een zendmast te kunnen slapen, en moet noodgedwongen verhuizen.

Als ervaringsdeskundige met een ervaring van 14 jaar wilde ik u de resultaten van mijn lange termijn onderzoek, -zonder te weten blootgesteld te zijn- niet onthouden.

Voor mij is het duidelijk.

*Met vriendelijke groet,
Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts*

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3761/stralingslachtoffer_komt_na_jaren_zoeken_achter_de_oorzaak_van_zijn_gezondheidsproblemen.

Noorwegen: Overgevoelig geworden jongen kan niet naar school zonder beschermende kleding
donderdag, 11 juni 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Voor lezers bekend met de Noorse taal een indringend verslag van een jongen van 12, Gaute Solheim, die overgevoelig is geworden voor elektromagnetische velden. In een omgeving zonder EM velden is het een normaal gezond kind.

Naast zijn school staat een zendmast, de rektor beroept zich op Statens Strålevern. de Noorse variant van de Commissie EMvelden van de Nederlandse Gezondheidsraad....Een woordvoerder laat weten dat men zorgvuldig te werk wil gaan en geen paniek wil veroorzaken en dat men het risico op dit moment zo laag vindt dat het acceptabel is.

Zie het uitgebreide artikel "Eenzame strijd tegen de straling" met foto's op:
www.aftenposten.no/amagasinet/article2607844.ece .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3739/noorwegen_overgevoelig_geworden_jongen_kan_niet_naar_school_zonder_beschermende_kleding

Ervaringsbericht van een jonge vrouw uit Spanje die totaal overgevoelig is geworden voor EM velden
maandag, 08 juni 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

A young woman with electrosensitivity has asked to be moved to the Peninsula

Jesus Andújar

Since two years Sonia Hernandez, a melillense who is 34 years, lives almost cloistered, locked in her room, avoiding any source of electricity, or radiation (mobile phones, televisions, lamps, etc.). Because she's electrosensitive. Any electromagnetic field that is close causes unbearable pain and burning sensation inside her body. Her family, because she was not diagnosed in Melilla, requests for assistance to be transferred to any center of the peninsula where she can be treated.

In her place there is no electricity. The plugs have been stopped. The bulbs have been removed as well. No computer, TV, radio or mobile phone. Even she can't bear the smell of candles, or the perfumes or cleaning products. Her life in the last two years, is limited almost exclusively to her bedroom.

Help

Sonia Hernandez sometimes goes out in the street, walking along the beach because the sand, as she has been recommended by doctors, helps to discharge static electricity accumulated by the body. But when she is near a person with a mobile phone or any source that produces electromagnetic or vibration, she must return quickly to the house... "Even she puts water on her face because that seems to calm inside," says her uncle, José Cerdá.

Sonia Hernandez has come to the emergency service several times for her problems, with vomiting and metrorrhagia and blood in stool, and is currently undergoing treatment, but has not yet been diagnosed. Her doctors can not say if she has "multiple chemical syndrome. But the advices and recommendations don't help this woman who is condemned to a life of isolation. That is why she and her family, are asking for help to the authorities to be sent to the Peninsula and there, in centers with greater expertise in this and other diseases are considered rare, to obtain the final aid enabling her to have a normal life.

Voor het originele Spaanse artikel zie:
www.melillahoy.es/noticia.asp?ref=53973 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3722/ervaringsbericht_van_een_jonge_vrouw_uit_spanje_die_totaal_overgevoelig_is_geworden_voor_em_velden

Ervaringsberichten uit Duitsland
zaterdag, 06 juni 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Enkele ervaringsberichten uit Hersbruck vindt u op:

www.hersbruck-esmog.de/?page=lebensberichte .

Opmerkelijk dat het soms jaren duurt voordat slachtoffers de publiciteit durven zoeken omdat zij aanvankelijk door hun omgeving, ook artsen, voor gek verklaard worden.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3716/ervaringsberichten_uit_duitsland

IT'er: Hoofdpijn door mobiele telefoon (Upd +ext)
zaterdag, 25 april 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

(Oorspronkelijk geplaatst op 18 september 2006)

Goedendag,

Even mijn bijdrage in de grootste leugen die de regeringen ons voor blijven schotelen:

Vier jaar geleden kreeg ik van de zaak een Nokia 3310 waarmee ik me suf heb gebeld. Ik constateerde wel dat ik steeds vaker hoofdpijn kreeg maar verbond dat, zo onbewust als ik was, zeer zeker niet aan het gebruik van deze mobiele telefoon. Waarom ook?

Toen ging de Nokia stuk en bracht hem weg naar het Business Center van KPN. Daar kreeg ik voor mijn doen een oud bakkie mee, een Ericsson T28s, zo eentje met nog een antenne erop. Omdat de vervanging nogal op zich laten wachten heb ik uiteindelijk 2 maanden gebeld met de Ericsson telefoon.

Ik begon me te realiseren dat ik geen hoofdpijn meer had.

Toen was de Nokia gerepareerd. Ericsson weer ingeleverd en verder met het werk. Dezelfde dag was het weer raak: hoofdpijn.

Dit was voor mij het omslagpunt om eens bewuster om te gaan met de mobiele telefoon. Op internet ben ik gaan zoeken. Merkwaardig dat de SAR-waarde van de Nokia minder is als van de Ericsson. Van de Ericsson heb ik geen last.

Op het werk ken ik iemand met een "zesde zintuig". Ze kan niet bij een bepaalde machine in de buurt komen, doet ze dat wel dan is ze de rest van de dag extreem moe. Haar collega's respecteren dit probleem en doen voor haar dat werk. Ik heb de Nokia en een 2dehands gekochte T28s meegenomen en ze voelt het verschil in straling, de Nokia kan ze niet vasthouden omdat het zo'n pijn doet!

Tja, en daar sta je dan als IT'er die modern wil zijn. Ondertussen ben ik tegenstander van mobiele telefoons. De werkgever confronteren met mijn probleem is gevaarlijk voor mijn werk: de directeur houdt zelf van dit soort speeltjes en houdt er een heel andere mening op na.

Het zou me mijn baan kosten als ik het ding terug zou geven!

Ondertussen heb ik de 2dehands T28s in gebruik op mijn werk als zakelijk toestel. In de hoop dat een nieuwe telefoon minder hoofdpijn zou veroorzaken en ter

vervanging van de Nokia heb ik van de zaak een Motorola Razr V3 aan mogen schaffen, zo'n platte startrek telefoon, hij ligt in de kast. Je raadt het al: ik krijg er HOOFDPIJN van!

Stel je voor dat het nog ooit eens echt duidelijk wordt dat het allemaal zo slecht is voor je: de hele zakenwereld zou in elkaar storten want er valt niet meer te bellen zonder gevaar voor eenieders gezondheid. We stralen ons nog liever kapot dan dat we de mobiele telefoon uit laten staan, geschillen en onderzoeken van voor en tegenstanders worden in het voordeel van de techniek beslist.

Toen ik klein was werd er een liedje uitgebracht, van wie weet ik niet meer. De titel was "vluchten kan niet meer", zo voel ik het vandaag de dag ook. Laat je lijf maar zwakker worden door de straling, telefoons worden verkocht als telefoons met een draadje, niet als STRAAL-zender! Een ander beslist hoeveel straling jij door je lijf krijgt door simpelweg voor je neus te telefoneren. Mensen die onder een electriciteitsmast wonen krijgen kanker, het mag allemaal.

Roken en asbest waren ook geweldig spul toen het op de markt kwam!

Op het werk hebben ze een nieuwe oplossing voor de dames van de verkoop, een DECT-oplossing wel te verstaan. Lekker makkelijk zo'n draadloze headset. Aangesloten op de telefoon, ziet er grappig uit. Als je de headset activeert dan wordt met een plastic palletje de hoorn van de haak gewipt voor de duur van het telefoongesprek. Echt high-tech!

Toen ik hoorde dat er een van de meisjes in verwachting was heb ik ze gewezen op de gevaren en een stralings-thermometer van STOPUMTS meegegeven. Resultaat: niets, nog steeds telefoneert ze met de headset terwijl ze vertelde dat ze het niet verplicht is. Wat moet je dan nog verder?

Bij deze geef ik toestemming dit verhaal te plaatsen op uw site, als er één Nederlander zich hierdoor gewust wordt van de ellende die het veroorzaakt hebben we dat tenminste nog gewonnen.

(anoniem geplaatst, naam bekend bij redactie)

Stopumts ontving op 25 april 2009 hierop de volgende lezersbrief:

Geachte StopUmts,

Naar aanleiding vanbovenstaand artikel ben ik de toestellen gaan vergelijken en merkte op dat de Nokia 3310 een tri-band toestel is dat werkt op 900/1800/1900 MHz. De Sony Ericsson T28 kan slechts functioneren op 900/1900 MHz. Daar in Europa alleen de 900 en 1800 band gebruikt worden en de 1900 band helemaal niet zal het toestel enkel gebruik maken van de 900 MHz band.

Mijn vermoeden is dat dit de verklaring is waarom je minder last zal ondervinden van de T28 dan van de 3310. Wellicht zijn de GSM netwerken standaard ingesteld om toestellen die zowel 900 als 1800 MHz kunnen in eerste instantie de capaciteit van een beschikbaar 1800 MHz netwerk te gebruiken en pas als deze capaciteit op is of als er geen 1800 MHz netwerk in bereik is over te schakelen naar 900 MHz. Zo blijft er namelijk genoeg capaciteit op het 900 MHz netwerk over voor de oudere toestellen als de T28 die enkel 900 MHz kunnen. Ook heeft ing. Charles Claessens op zijn website www.milieuziektes.nl/Pagina67.html uitgelegd dat de 1800 MHz band een bijzonder slechte keuze is geweest voor massale draadloze toepassingen

aangezien deze frequentie in de buurt ligt van een heleboel lichaamseigen frequenties.

Wellicht is het verstandig dat mensen die gevoelig zijn voor straling maar toch vanwege werk moeten telefoneren oudere toestellen aan te schaffen die alleen op 900 MHz werken of een toestel aanschaffen waarbij het mogelijk is om de 1800 MHz band uit te schakelen. Dat laatste is lastig. De toestellen die ik heb gehad hadden als er al gekozen kon worden tussen de verschillende banden alleen de keuze tussen 900+1800 en/of 850+1900. Maar alleen 900 of 1800 was geen keuze.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1358/it_er_hoofdpijn_door_mobiele_telefoon_%28upd_%2Bext%29

Zes ervaringsberichten uit Amsterdam
donderdag, 23 april 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Nieuwsbrief Vereniging EHS www.stichtingehs.nl/ .

Gaasstraat bij de Amstel

Een cluster van woningen met gaas en stralingwerende verf in de Amsterdamse Pijp, nabij een dak met antennes, doet vermoeden dat gevoeligheid voor straling wijd verbreid is. Goed nieuws, afscherming helpt. Of om het academisch verantwoord te houden: daar lijkt het sterk op.

'Groeten uit Gaaswijk aan de Amstel' op een vergadering van UMTS de Pijp Uit, onze kleine lokale actiegroep, rees het idee om ludieke protest-kaarten te gaan versturen met deze tekst. Negen huishoudens in deze straat hebben namelijk hun woning afgeschermd. Doel is bescherming tegen hoogfrequente straling van de ongeveer zes antennes voor umts en gsm, op het dak van een verzorgingshuis, op de hoek van de straat.

Waarom afschermen? De bewoners van deze woningen hadden gezondheidsklachten, die gedeeltelijk overeenkwamen. Ze leden aan klachten als concentratieproblemen, geheugenstoornissen, migraine, hartritmestoornissen en eczeem. Een voorbeeld: Anouk (45), begeleidster bij instelling voor daklozen, leed aan migraine, versprak zich constant, en vertelde dat ze door concentratiegebrek ook geen boek meer kon lezen thuis, hoewel ze een paar jaar geleden nog een hbo-opleiding had voltooid. Dat verschillende burens vergelijkbare klachten hadden ontdekte ze toen ze eind 2005 met een handtekeningenlijst tegen de antennes langs de deuren ging. Tussen 2006 en 2009 hebben negen huishoudens zich meer of minder grondig afgeschermd.

Kwamen die gezondheidsproblemen nou werkelijk door die antennes? Een aantal observaties wijst wel in die richting. Bijna alle mensen die serieus getroffen waren door deze 'vage klachten' woonden op de bovenste verdiepingen wonen van het blok en hadden hoge veldsterktes (rond 3-8000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$) in huis. De klachten begonnen vóórdat de bewoners op de antennes waren geattendeerd. De plaatsing van de antennes was in deze drukke stadsbuurt- geheel onopgemerkt voorbij gegaan. Verder verdwenen of verminderden bijna alle klachten na afscherming, (zie ervaringsverhalen). Aan de andere kant, er zijn ook veel burens die melden nergens last van te hebben.

Dus bewijst dit nou iets? Tja. Iedereen –er wonen uitsluitend keurige, redelijke mensen in al die afgeschermdde woningen- relatieveert zoals het hoort zijn eigen observaties: “Er zijn zoveel omstandigheden veranderd.(..) Het is moeilijk aan te geven waar iets aan ligt.” In de praktijk piekert echter niemand erover de afscherming weer weg te halen. Het aantal telefoons met snoer is hoog.

Anne (40), tekstschrijver, Lizzy Ansinghstraat, vierde verdieping

(Anouk is een gefingeerde naam, want persoon in kwestie is op wereldreis en kan geen toestemming geven voor gebruik naam)

Ervaringsverhalen:

‘Opgeladen’

Renate (44) redacteur, Lizzy Ansinghstraat, vijfde verdieping (woont sinds juni 2008 tijdelijk in de woning van Anouk):

“In principe is de woning afgeschermd, maar er zijn heel veel kieren, en met de ramen open is het niet meer afgeschermd.”

“Voor mij is het een compleet abstract iets, je kunt het niet ruiken, niet zien en niet proeven. Ik kan alleen zeggen hoe ik me fysiek voel, sinds ik hier woon. Aan het begin had ik vaak ontzettende steken in mijn hoofd, zeurende heel zware hoofdpijn. Dat had ik nooit eerder gehad. Nu gaat het beter, misschien doordat in de zomer de ramen open waren, waardoor het hier niet meer afgeschermd was.”

“Sinds ik hier woon slaap ik ontzettend slecht. Ik slaap veel minder dan normaal. Soms heb ik daar last van, dan slaap ik bijvoorbeeld maar vier uur. Het valt me op dat ik hier altijd heel erg opgeladen ben, zo vol energie. Misschien komt dat ook doordat de woning erg zonnig is. In principe is opgeladen zijn positief. Maar het kan ook teveel zijn. Als je om 2:00 nog steeds heel erg wakker bent kan dat uitputtend zijn.”

‘En nu moet er gaas voor!’

Joke (53) zorgbemiddelaar, Lizzy Ansinghstraat vijfde verdieping:

“Een klein jaartje geleden kreeg ik een acute aanval. Ik kreeg een enorme pijn in borststreek met uitstraling naar mijn linkerarm. Ik moest gaan zitten en totaal bijkomen. In het ziekenhuis zeiden ze op grond van een hartfilmpje dat ik vermoedelijk een infarct had gehad. Na catheterisatie is er geen medische oorzaak gevonden.”

“Het vermoedelijke infarct was vóórdat ik had afgeschermd. Daarna dacht ik; ‘En nu moet er gaas voor!’ Mét dat Fred (buurman) en ik het gaas ervoor hadden voelde ik het al. Het was of er iets van me afviel. Ik kan nu beter in mijn kamer zijn. De energie is er anders. Het is nu meer een plek om te ‘zakken’. Als ik elders logeer voel ik me wel beter. Er is dan iets wat het lijf uitgaat. Maar ik denk dat het altijd moeilijk te vergelijken blijft. Op de plek waar ik regelmatig logeer is meer natuur, dus er zijn ook andere factoren die verschillen. Ik denk dat ik moet zorgen dat ik af en toe elders ben. Dan ben ik beter in balans. Concreet verhuizen is af en toe wel aan orde geweest, maar het ging niet door. Ik woon verder ook nog heel prettig op deze woonplek in Amsterdam. Tot nu toe weegt dat zwaarder.”

Caffeïnevrij

Anne (40) tekstschrijver, Lizzy Ansinghstraat, vierde verdieping:

“In 2004 en 2005 werkte ik vanuit huis, en kon me slecht focussen. Ik had veel moeite om zaken op rijtjes te krijgen en ging steeds maar weer eventjes iets pakken

of koffie zetten. Alleen cafeïnevrije koffie, want 's nachts kon ik slecht in slaap komen. Zelfs als ik de volgende dag niets bijzonders hoefde te presteren sloeg mijn hart 's avonds razendsnel, alsof ik de volgende dag een diner voor 40 mensen moest koken. Soms werd ik 's nachts wakker van benauwdheid. Een cardioloog vond niets. Ik bezocht in 2005 ook een internist in verband met mijn schildklier, en een oorarts, vanwege ernstige overgevoeligheid voor schelle geluiden (zoals de stemmen van mijn kinderen!). En dat terwijl ik 36 was en mezelf daarvoor alleen kende als iemand die nooit iets mankeert. Verder versprak ik me erg vaak en werkte mijn korte geheugen slecht. Mijn man had vaker dan voordien migraine. Zeker ééns per twee maanden lag hij overdag in bed. Zo'n aanval zeurde meestal twee of drie dagen door."

"Toen Anouk met een handtekeningenlijst langskwam hoorde ik voor het eerst over de antennes. Het viel me verder op, dat zij zich vaak versprak. In 2006 hebben we ons huis grondig met gaas afgeschermd, met het oog op mogelijke lange termijn-risico's voor onze kinderen, en met het idee 'baat het niet dan schaadt het niet'. Tot onze verbazing verdwenen binnen een half jaar alle klachten praktisch helemaal. De ascal van mijn man (bloedverdunner tegen migraine) staat nu bijna drie jaar onaangeroerd in de kast."

Alles met draadjes

Rob (56) medewerker IT, L. Ansinghstraat, begane grond, voorheen tweede verdieping:

"Zelf heb ik geen klachten, en had ze ook niet. Ik woonde eerder in dezelfde straat, dichterbij de antennes. Mijn ex-vriendin en mijn kinderen wonen daar nog. Mijn zoon (10) had regelmatig last van hoofdpijn. Mijn ex had destijds vaak last van migraine, zodat ze echt een of twee dagen in bed bleef liggen. Zelf koos ik vaak verkeerde woorden, maar ik bracht het destijds niet in verband met straling want ik heb een adhd-verleden. Ik vergat ook veel. Achteraf zit ik wel eens te twijfelen of die straling die zaken niet versterkt heeft."

"Nu? Mijn leven is nu sowieso anders. Er zijn zoveel omstandigheden veranderd, mijn relatie is gestopt en ik ben verhuisd. Het is moeilijk aan te geven waar iets aan ligt. Ik ben minder vergeetachtig volgens mij, dat wel."

"Aan de achterkant heb ik nu mijn huis afgeschermd. Daar zit een hotspot, en daar is ook de slaapkamer van mijn kinderen, als ze hier zijn. Ik heb geen Dect meer, die heb ik meteen vervangen. In het huis van mijn ex zijn stralingswerende glasgordijnen gekomen. De oude Dect is weg. Er is een veilige draadloze telefoon voor in de plaats. Pas als je hem oppakt dan straalt ie. Wifi hebben we in beide huizen niet. We hebben alles met draadjes. Ik heb nu zelfs een telefoon met een snoer. Volgens mij heeft het afschermen wel verschil gemaakt. Mijn zoon heeft niet meer gesproken over hoofdpijn en mijn ex heeft er ook minder last van. Het is ook uit voorzorg, dat je afschermt. De kinderen slapen aan de voorkant, recht tegenover de antennes. Eventuele schade wil je vóór zijn. Mijn zoon is er wel van doordrongen dat hij zelf geen mobiele telefoon moet gebruiken."

Alsof de zon erg brandt

Elles (45) educatief medewerker, sinds een jaar L. Ansinghstraat, vijfde verdieping
"Ik merkte het wel toen ik hier kwam. Ik had heel onrustige nachten, om drie uur, vier uur werd ik wakker. Ik had veel last van mijn keel en van mijn hoofd, steken in mijn hoofd en het brandde op mijn hoofd en mijn wangen. Fietsend of lopend door Amsterdam voelde ik op elke plek, hier moet een antenne staan. Het brandde dan op mijn gezicht, alsof de zon erg brandt, en ik kreeg steken in mijn hoofd. Het klopte elke keer. Als ik een paar dagen in Groningen ben geweest en ik kom terug dan voel ik meer druk in mijn hoofd, als ik opsta zoemt het in mijn hoofd en keel, die dingen gaan weg, en komen weer terug."

“Mijn woning heb ik in april vorig jaar gedeeltelijk afgeschermd. Het hielp, het voelde rustiger en ik werd minder wakker 's nachts. Ook voel ik niets meer van antennes in de stad. Alle klachten werden minder. Vanwege de straling wil ik hier niet te lang blijven wonen. Dat vind ik jammer. Het is verder een fantastische plek, een mooi uitzicht, maar het is zo onzichtbaar en je weet niet wat het met je kan doen. Ook op mijn werk, in de schooltuinen, is waarschijnlijk veel straling van een mast net buiten het terrein.”

“Het lijkt wel of je er zo onmachtig in bent. Ik hoor wel eens van collega's over kinderen met hoofdpijn. Dan zeg ik, 'Doe eens het wireless systeem uit'. Een half jaar later hebben ze het dan nog niet gedaan. 'Doe dat dan als eerste even gewoon', denk ik dan. Aan de andere kant, als ik mijn ervaringen vertel krijg je ook vaak een soort herkenning. Dan willen mensen meer weten.”

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3593/zes_ervaringsberichten_uit_amsterdam

Dramatisch ervaringsverhaal van een boer uit Ierland
vrijdag, 17 april 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Indymedia Ireland 4 april 2009

In het krantenartikel wordt verslag gedaan van een bijeenkomst in Leixlip waar verschillende slachtoffers van zendmasten hun verhaal deden. Onderstaand het relaas van John Ryan, een boer die toestond dat er op zijn land een mast geplaatst werd:

There were also several guest speakers at the meeting from around the country who told their own stories of exposure to microwaves from masts, including a Tipperary Farmer, John Ryan.

Mr Ryan had allowed Vodafone to place a mast on his farm in 2003 and immediately he felt the side effects, becoming shaky and unable to sleep.

"I asked them to take it down but they wouldn't," he said.

"They told me commercial interest was more important to them than my health."

He also began to collapse on a regular basis but after spending time in hospital away from the farm he would make a full recovery each time and as soon as he would return to the farm he would collapse again.

His grandson was also severely affected by the mast and would become agitated and get nose bleeds that would last up to two hours.

"If you have a problem like this there's no-one to go to," added Mr Ryan.

"I went to everyone, all of the Ministers and Deputy Durkan even came to the farm but all he told us was to stop looking at the mast."

Removed

The mast was removed in 2007 but the effects are still being felt. While the mast was there Mr Ryan's cattle, which were regarded as the best breeders, began to produce malformed calves, and since the mast was removed he has been told that the DNA of the cattle has changed, meaning that the cows are not carrying the calves to full term.

"All they'll tell you is that they're working to the World Health Organisation's guidelines," he explained.

And this is exactly what Colin Cunningham from Vilicom, the company responsible for the mast at the garda station, told the meeting.

Voor het originele artikel met ook andere getuigenverklaringen zie:

74.125.77.132/search?q=cache:7Yu0wOhTs0cJ:ireland.indymedia.org/article/91818+The+Liffey+Champion,+Leixlip,+Ireland,+April+4+2009.&cd=3&hl=nl&ct=clnk&gl=nl .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3575/dramatisch_ervaringsverhaal_van_een_boer_uit_ierland

Of we een mobieltje hebben? Na onze ervaringen met zenders? Nee, dankjewel!
(Upd+ext)

donderdag, 02 april 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsbericht van een Nederlandse dame in Zwitserland.

Ons verhaal begint in de zestiger jaren van de vorige eeuw, maar heeft nog niets aan actualiteit verloren.

In 1966 huurden wij een woning aan de Erlenweg in Münchenbuchsee (CH). Daar kreeg mijn man slaapproblemen.

In 1974 verhuisden we naar een grotere woning aan de Weierweg. In deze woning voelde mijn man zich zeer onprettig.

Iemand meende, dat misschien aardstralen de oorzaak hiervan waren. Ik had geen idee, wat aardstralen waren en zocht in een encyclopedie naar de betekenis. Daar stond: Aardstralen maken zich in het bijzonder merkbaar in de buurt van telegraafstations. Telegraafstations? Ik woonde al 9 jaar in dit dorp en werd me voor het eerst bewust, dat we dicht bij een kortegolf-radiostation woonden. De woning aan de Weierweg lag op ongeveer 670 m afstand van deze zender.

Mijn man bleef zich beroerd voelen en zo verhuisden we naar een andere woning op de Weierweg, waar hij zich beter voelde. Deze toestand duurde niet lang, want kort erop werd in het zenderpark een nieuwe draaibare logaritmisch-periodieke antenne bij de bestaande gevoegd, die waarschijnlijk vaak in onze richting straalde. Vanaf dat moment werd het nog dramatischer. Mijn man kreeg hartritmestoornissen, zijn lever zwol op en hij had voortdurend bilirubine (galkleurstof) in zijn bloed. En had bijna geen energie meer.

Onze burens hadden ook slaapproblemen, hartproblemen en gebrek aan energie. (Ze verhuisden na twee jaren naar een andere gemeente en schreven op de adreswijziging: "We kunnen weer slapen.")

Per toeval ontdekte ik, dat ik op onze tv, die met een kamerantenne was uitgerust, kon zien, of het mijn man goed of slecht ging. Ging het hem slecht, waren, òf op het beeldscherm schuine strepen te zien, die zich op "morse-manier" bewogen, òf in het geluid morsetekens te horen.

Andere mensen in ons dorp hadden gelijktijdig met mijn man hartritmestoornissen. En gelijktijdig betekent hier: op dezelfde minuut, of misschien zelfs op dezelfde seconde.

Ik herinner mij een telefoongesprek, waarin voorkwam: "Ja, mijn man had ook om 22.26 uur hartproblemen". Deze hartritmestoornissen kwamen alleen voor, als de mensen zich in het dorp bevonden. Waren ze elders, was hun hart gezond.

Mijn man informeerde de artsen in het dorp. En zocht contact met de Radio Schweiz AG, de eigenaar van de zender. De Radio Schweiz AG verzorgde o.a. de communicatie

vanuit Zwitserland met de Zwitserse koopvaardij schepen.

Een gemeenteraadslid, dat ook met hartritmestoornissen te kampen had, zei, dat hij het probleem in de gemeenteraad ter sprake wilde brengen, als de arts van mijn man meewerkte. Nu, de arts, die in Bern woonde en praktiseerde, wilde niet meehelpen. De artsen in Münchenbuchsee al helemaal niet. Hoewel enige van hen vaststelden, dat bij patiënten uit ons dorp de genezing van infecties langer duurde dan normaal was op andere plaatsen. De patiënten reageerden ook niet "normaal" op de medicamenten, die normaliter voorschreven werden. Geen arts, die daar in de openbaarheid iets over wilde zeggen.

De PTT heeft na schrijven van mijn man voor onze woning de straling gemeten. Ik kwam van school naar huis en zag een "meetwagen" voor ons balkon staan. We woonden op een bel-etage. Ik deed de TV aan. Het beeld en de geluid waren fantastisch, geen storing te zien of te horen. Mijn man kwam naar huis en was gelukkig. Hij voelde zich, alsof hij een nieuw lichaam had gekregen. Hij had zich sinds jaren niet meer zo goed gevoeld. Hoe dat mogelijk was? Welnu, men had de signaalsterkte van de zender sterk vermindert om gunstige meetwaarden te krijgen. Tegen de avond was de stralingstoestand weer zoals altijd. Een maand later kregen we een brief van de PTT. Volgens deze brief konden wij zelfs bij volle signaalsterkte van de zender onmogelijk problemen hebben. Alles lag duidelijk onder de grenswaarden.

Voor ons was het nu genoeg. Mijn man had nu ook pijnen in de lever, die steeds gezwollen was. We moesten vluchten.

Onze nieuwe woning lag 5 kilometer verder, van de zenderinvloed gescheiden door een heuvel. Mijn man had weer het gevoel, een nieuw lichaam te bezitten. Hij had weer energie. De problemen met hart en lever verdwenen binnen de kortste keren.

In de tachtiger jaren werd de kortegolfzender afgebroken. In 1990 keerden wij terug naar Münchenbuchsee.

Of we een mobieltje hebben? Na onze ervaringen met zenders? Nee, dankjewel!

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts).

Van Bürgerwelle Schweiz ontnamen wij de volgende achtergrondinformatie:

Der Hintergrund dieses Betroffenenberichtes

In Münchenbuchsee wurde 1920 für den Völkerbund der erste feste Radiosender der Schweiz gebaut. Ab 1922 war es der Sender der Marconi Radio AG (Bild nebenan; Quelle www.skyguide.ch). Diese wurde 1928 in Radio Schweiz AG umbenannt. 1931 übertrug das Eidgenössische Luftamt der Radio Schweiz AG die Zuständigkeit für die Flugsicherung. Der Sender war überdies eine Funkstation für die Schweizer Hochseeschiffahrt, wurde aber wegen seiner Zuverlässigkeit dem Vernehmen nach auch von ausländischen Reedereien benutzt. 1982 wurde die Antennenanlage gesprengt.

Bei allen grossen Lang-, Mittel- und Kurzwellen-Radiosendern beobachten wir dasselbe: Schwarzenburg, Beromünster, Sottens und Münchenbuchsee in der Schweiz, Cesano (Radio Vatikan), Valley (Bayern) und andere Namen im Ausland

stehen für Orte mit jahre-, jahrzehntelang beobachteten Beschwerden und teils schwersten Gesundheitsschäden bei der umliegenden Bevölkerung. Die massgeblichen Stellen wussten davon. Aber bezüglich Schädlichkeit der Strahlung konnte nicht sein, was nicht sein durfte. Wohlbefinden und Gesundheit vieler Menschen wurden einem „übergeordneten Interesse“ geopfert. Die Tatsache, dass die offizielle Strahlungsmessung in Münchenbuchsee – wie oben anschaulich berichtet – bei reduzierter Sendeleistung durchgeführt wurde, ist ein Hinweis auf diese Grundhaltung.

Nach der Stilllegung der Sender Schwarzenburg und Valley wurde der Rückgang der schädigenden Auswirkungen für die umliegende Bevölkerung wissenschaftlich bestätigt. Die günstige Wirkung der Abschaltung des Landessenders Beromünster Ende 2008 machte sogar die Runde durch die Presse. Die NZZ vom 18.02.09 titelte: „Glück im Stall seit dem Aus des Landessenders“ und berichtete auch von der Erleichterung der Menschen. Vom Ausmass des Leidens, das um Beromünster herum während über einem halben Jahrhundert mancherorts ausgehalten werden musste, erhalten die Leser indessen nicht die geringste Vorstellung.

In Bezug auf die Strahlung von Mobilfunk, digitalem Fernsehen und Radarstationen ist es heute nicht anders. Industrie und Bundesbehörden wissen von deren Schädlichkeit, bestreiten sie jedoch. Die Behauptung, diese Schädlichkeit sei „wissenschaftlich nicht erwiesen“, wird der tatsächlichen Beweislage aber keineswegs gerecht. Das kann jeder wissen, der sich aktiv um Informationen von unabhängiger Wissenschaftsseite sowie aus der Praxis bemüht. Und im Unterschied zu dem zu Ende gegangenen Zeitalter der wenigen, grossen Radiosender stehen heute die Sender aller Art so dicht, dass wir alle betroffen sind. Die Elektrosensiblen als „Frühwarnsystem“ für die ganze Bevölkerung finden kaum mehr einen Ort, wo sie menschenwürdig leben können. Und ihr Anteil an der Bevölkerung steigt und steigt.

www.buergerwelle-schweiz.org
01.04.09

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3416/of_we_eeen_mobieltje_hebben_na_0nze_ervaringen_met_zenders_nee_dankjewel!_%28upd%2Bext%29

Engeland: Bizarre overgevoeligheid voor electromagnetische velden.
dinsdag, 10 maart 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: exeter.co.uk 9 maart

Een verslag uit Exeter van een Engelse dame, Wendy Boland, die 3 jaar geleden overgevoelig is geworden voor elektromagnetische velden. Het beschrijft de hel waar mensen met electro-hypersensitivity moeten leven in deze moderne draadloze maatschappij:

Wendy is allergic to electrical gadgets of the modern world

WENDY Boland, from Dawlish, went to her doctor afraid that she had become allergic to her television.

Her problems started three years ago when using a cordless phone gave her earache. This developed into migraines, numbness and loss of balance. The symptoms diminished when she stopped using the phone.

She had internal bleeding and it was thought she might have stomach cancer. She got sores and rashes all over her body.

She started burning when watching television. "It's like the worst sunburn," said Wendy, 69, who uses a pencil with a rubber on the end to push buttons on the remote control.

"I sit as far away as I can and pad up with cushions and towels to try to stop the buzzing, but I can only watch it in short spurts. Sometimes it's so frustrating because I have to miss the end of a film."

Doctors couldn't explain it and Wendy began to think she was mad, but then someone told her about electrosensitivity, and she discovered there are at least 3,000 people in this country who get similar problems when exposed to electromagnetic fields.

Radiation from computers, wi-fi networks, mobile phones, power cables and transmitting aerials also triggers symptoms, which differ from one sufferer to the next, and also vary in severity from day to day.

Electrosensitivity is not officially recognised in this country. Wendy's doctor, however, is very supportive.

"I need an operation on my feet but I can't have surgery because the theatre lights burn me," said Wendy, who cannot go into some shops for the same reason. "I have to sit in the dark and I use a flashlight if I have to. I miss reading so much."

She loves music but she can't be in the same room as her CD player as it makes her buzz.

The thing Wendy misses most is going on holiday. She can no longer travel, except for short distances by bus. Even then, it is unbearable if too many people have gadgets such as mobile phones and MP3 players.

"I know who's got a mobile phone when they get on," said Wendy. "I buzz all over and cough as it's like a vapour. I get dreadful stomach ache.

"I have to ask people to turn them off and sometimes people just laugh at me." Some people with electrosensitivity have relocated, but Wendy does not want to move.

"I came here 10 years ago and it was going to be my last home," she said. "I don't want to be forced out. Anyway, in the end there will be nowhere to run."

She loves her home, despite being unable to sleep in the bedroom since becoming electrosensitive. "I get terrible pain like I'm in the ring with Mike Tyson," said Wendy.

"A couple of guys have been round with radiation meters which went absolutely mad, especially in spots I'd been having most trouble."

Fellow sufferers have been in touch and suggested remedies, but the condition affects everyone differently and Wendy has not yet found one that works for her. She has tried carrying a crystal in her pocket, wrapping herself in foil, sleeping on an earthing blanket and all sorts of lamps. She has changed her carpet to one made of natural fibres, which has helped to a degree.

"It's a nightmare we have to get on with every day and do the best we can," said Wendy. "I don't think I'll survive the digital switchover as the signals will be much stronger. I know there's no going back but I wish people could be more understanding."

Voor het origineel zie:

www.thisisexeter.co.uk/features/Wendy-allergic-electrical-gadgets-modern-world/article-755090-detail/article.html .

Voor een soortgelijk bizar ervaringsverhaal uit de USA van een vrouw die totaal

overgevoelig geworden is voor elektromagnetische velden nadat ik haar omgeving een zendmast voor mobiele telefonie geplaatst werd zie: documents.scribd.com/docs/t4g7cokwkad0fvbwde.pdf .

Zie ook het PDF bestand

[Bekijk het PDF bestand](#)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3418/engeland_bizarre_overgevoeligheid_voor_electromagnetische_velden.

Nederlands bericht uit Frankrijk van een verstandige en strijdbare moeder.
donderdag, 05 maart 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Bericht uit Frankrijk (Chevreuse)

Begin 2006 vertelde een vriendin over een zendmast van de operateur Orange die vlak bij de school van onze kinderen stond. Ik was niet erg geïnteresseerd: ten eerste had ik die zendmast nog nooit opgemerkt, en ten tweede, zei ik, als het gevaarlijk was, dan zouden ze die zendmast vast niet vlak bij een school neerzetten...

Maar goed, nieuwsgierig als ik ben, ben ik toch op internet informatie gaan zoeken, en tot mijn verbazing was er behoorlijk veel over geschreven.

Niet alleen over zendmasten, maar ook over mobiele telefoons, magnetrons, babyfoons, enz. enz. En blijkbaar was dat allemaal veel gevaarlijker voor de gezondheid dan ik dacht...

Langzamerhand raakte ik betrokken bij een actiegroep die op allerlei manieren probeerde om de aandacht van de ouders te trekken et om druk te zetten op de gemeenteraad.

In juni 2006 hebben we de school een zaterdagochtend geboycot et in oktober hebben we een protestmars georganiseerd.

Ons volgend plan was het organiseren van een groots debat/conferentie over de problematiek van elektromagnetische straling. Voor dit debat hadden we een grote zaal in nodig. Aangezien alleen plaatselijke verenigingen deze zaal mochten gebruiken, besloten we om van onze actiegroep een heuse vereniging te maken: HARPE Chevreuse.

HARPE staat voor "Haro sur les Antennes-Relais, Protégeons nos Enfants". Dat betekent (ongeveer) « Geen zendmasten, wij beschermen onze kinderen »

Op 2 maart 2007 vond de conferentie plaats: 4 specialisten hielden een voordracht en daarna kon het publiek (zo'n 300 personen) vragen stellen. Het was een groot succes!!

Na deze conferentie, waar Pierre Le Ruz (vooraanstaand wetenschapper, gespecialiseerd in EMS) één van de voordrachten hield, heb ik thuis meteen maatregelen genomen: weg met de DECT telefoon en de magnetron!!

Een andere specialist die een voordracht hield, was een advocaat: Richard Forget. Hij had al eerder als advocaat zaken verdedigd tegen de telecom bedrijven. Naderhand zijn we met hem in contact getreden om over een mogelijk proces te praten.

Uiteindelijk was dat wat betreft de school en de zendmast van Orange niet goed mogelijk, omdat de kinderen enkel op school zaten et geen echte "buren" van de

zendmast waren.

In een woonwijk niet ver van de school stond (staat) nog een zendmast (Bouygues) en ditmaal in de tuin van een woonhuis. De eigenaar heeft een contract met Bouygues en hij krijgt een vergoeding voor het ter beschikking stellen van zijn tuin...

De buurtbewoners zijn al sinds de installatie (2001/2002) aan het ijveren tegen deze zendmast. Zonder enig succes!!

Om onze krachten te bundelen zijn vele van deze buurtbewoners lid geworden van HARPE. Bovendien zaten de kinderen uit deze buurt bijna allemaal op de school naast de Orange zendmast!!

Toen bleek dat een proces tegen Orange niet mogelijk was, hebben we onze aandacht gericht op de Bouygues zendmast. Uiteindelijk hebben een tiental buurtbewoners (met financiële hulp van vele anderen) een civiel proces aangespannen tegen Bouygues, en onze presidente Roselyne Roeland is een strafzaak begonnen, omdat haar twee dochters gezondheidsklachten hadden (en hebben) die volgens hun dokter waarschijnlijk door de zendmast worden veroorzaakt. In beide processen is Richard Forget de advocaat.

We verwachten dat beide processen in juli 2009 voorkomen.

Begin deze week (maart 2009) werd bekend gemaakt dat onze burgemeester, die ons nooit echt gesteund heeft, een rechtzaak aanspant tegen Orange (de zendmast bij de basisschool).

De komende maanden worden dus erg spannend. We hopen dat beide zendmasten verwijderd, dan wel verplaatst worden.

Persoonlijk ben ik niet tegen de mobiele telefoon. Ik heb er zelf één, en ook mijn beide oudste kinderen (15 en 17 jaar oud).

Het belangrijkste is dat een ieder goed op de hoogte is van de gevaren van de GSM en ook hoe je de GSM kunt gebruiken zonder aan te veel EMS bloot te staan: korte telefoontjes, en liever sms-berichtjes dan bellen. En geen GSM in je broekzak, maar liever in een aparte tas en als het kan ergens anders neerleggen (op je bureau, zover mogelijk van je af). s' Nachts de GSM uitdoen, enz, enz.

De mobiele telefoon industrie is een blijvertje, het is dus van groot belang dat de overheid hun duidelijke grenzen aangeeft: o.a geen zendmasten plaatsen in de buurt van scholen en woonwijken, om ervoor te zorgen dat de gezondheid van miljoenen mensen niet in gevaar wordt gebracht.

Jammer genoeg zijn er nog maar weinig overheden die toegeven dat zendmasten, GSM telefoons, DECT telefoons en Wifi een bedreiging voor de gezondheid zijn, en daarom is het belangrijk dat de burgers acties blijven voeren om druk te blijven uitoefenen. Een website zoals StopUmts is erg belangrijk; in Frankrijk zijn dat de actiegroepen Next-Up, Robin-Des-Toits et het CRIIREM. En ik hoop dat onze vereniging HARPE Chevreuse op kleinere schaal ook een steentje kan bijdragen.

Groeten van Metty

(Een Nederlandse die al 16 jaar in Frankrijk woont)

Bestuurslid van Harpe Chevreuse harpechevreuse.over-blog.com/ .

Andere websites: criirem.ouvaton.org/ .

www.robindestoits.org/ .

www.next-up.org/intro3.php .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3400/nederlands_bericht_uit_fransrijk_van_eeen_verstandige_en_strijdbare_moeder.

Geen mobieltje meer onder hoofdkussen: betere en diepere slaap!
zondag, 15 februari 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Zoals bekend heeft de jeugd hun mobieltje veelal dag en nacht aanstaan. Zo ook F. , een meisje van 18. We hebben het er wel eens over gehad, meer indirect door gesprekken met haar vader, terwijl zij het gesprek kon volgen. Jeugd waarschuwen heeft toch geen enkel effect dacht ik. Zij heeft "s-nachts haar mobieltje onder het hoofdkussen in de stand-by mode. Sinds kort legt ze haar mobieltje weg op haar bureautje, want ze merkte dat ze daardoor veel beter en dieper slaapt!

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3337/geen_mobieltje_meer_onder_hoofd_kussen_betere_en_diepere_slaap!

Wanneer gaat de Nederlandse journalistiek aandacht schenken aan de terreur van de straling?

maandag, 09 februari 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving onderstaande observatie van een van haar lezers:

In Frankrijk staat de gehele stralingsproblematiek gelukkig op de politieke agenda. Op televisie wordt er regelmatig aandacht aan gegeven en er worden ook regelmatig rechtszaken gevoerd met positieve uitkomsten. U kunt het allemaal terugvinden in onderstaande website van een belangenorganisatie. De site bevat televisie beelden, interviews met succesvolle advocaten en veel meer interessante zaken. Zelfs een TNO rapport uit 2003 vindt men hier terug, maar de conclusies daarvan worden toch anders verwoord dan die de toenmalige minister destijds heeft getrokken.

Het zou een grote vooruitgang zijn indien de Nederlandse journalistiek daadwerkelijk aandacht zou gaan schenken aan deze terreur van straling. Helaas is de site in het Frans maar ik hoop dat u deze toch op uw site wilt vermelden.

www.robindestoits.org/ .

Wij hebben besloten nog dit jaar te gaan emigreren naar Frankrijk omdat mijn echtgenote lijdt aan stralingsziekte. Mijn dochter en ondergetekende beginnen ook identieke klachten te krijgen. Het is triest dat men zijn land uit moet vluchten omdat deze problematiek door onze bewindslieden niet serieus genomen wordt. Economische belangen gaan helaas voor de volksgezondheid.

Ik spreek de hoop uit dat dit bijdraagt aan het begrip verruiming onder de geplaagde bevolking.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3320/wanneer_gaat_de_nederlandse_journalistiek_aandacht_schenken_aan_de_terreur_van_de_straling

Ervaringsverhaal uit Leeuwarden
zaterdag, 07 februari 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Leeftijd:36 <--> Woonplaats:Leeuwarden

Zeer slechte ervaring met vooral wifi.
Ook dect en zendmasten die dicht bij staan.
Ongeveer 3 jaar geleden was ik alsmaar vermoeid en niet meer in staat om volledig te werken. Probeerde steeds uit te rusten om dan weer aan de slag te gaan echter dit hielp niets.
Vergelijkbaar met chronische vermoeidheid of burn-out.
Ik ben echter een persoon die niet snel opgeeft en ook niet snel ziek is maar het voelde steeds meer alsof het leven een lijdensweg werd waar ik me met grote moeite door heen sleepte.

Met name depressiviteit nam grote vormen aan.
Dit was een nieuwe ervaring voor mij daar ik van nature zeer positief ben.
Toen kwamen steeds vaker tintelingen in armen en benen als ik "probeerde te slapen", hoofdpijn en zwakke weerstand dus vaak verkouden en snel ziek.

En niet te vergeten pijnlijke en opgezwollen lymfeklieren.
De huisarts wist hier geen raad mee en stuurde me door naar neuroloog die vaststelde dat ik een zenuwbeknelling had ik mijn rechter arm (daar had ik meeste last van).
Hij wilde me opereren maar ik was het er niet mee eens omdat ik ook tintelingen in mijn andere arm en mijn benen had. Zelf had ik inmiddels uitgevonden dat dit ook door amalgaam vullingen kan komen aangezien daar schadelijke hoeveelheden kwik uit vrij kunnen komen.

Een doormeting m.b.v. elektro-acupunctuur bevestigde dit dus al mijn vullingen laten vervangen door gespecialiseerde tandarts. Dit hielp wel degelijk maar toch bleven er klachten bestaan vooral slapeloosheid, tintelingen, hoofdpijn, vermoeidheid en irritatie.
Zelf had ik al geen draadloos internet meer en dect telefoon omdat het me beter leek zonder straling. Dat ik er ook echt last van had kwam ik achter toen ik de burens vroeg om hun wifi (ook nog extra sterk modem) en dect eens uit te doen 's nachts.

Deze stonden namelijk ongeveer 3 meter naast mijn bed aan de andere kant van de muur. Voor het eerst in tijden weer goed geslapen wat een verademing! Wifi en dect kunnen je leven werkelijk in een hel veranderen. Je gaat er aan kapot.

Waarom de ene persoon gevoeliger is dan ander weet ik niet maar ben er van overtuigd dat het iedereen beïnvloedt. Inmiddels ben ik meer mensen tegengekomen met onverklaarbare klachten die na uitschakelen van apparatuur plotseling direct beter waren.
Ook heb ik opgemerkt dat honden er gevoelig voor zijn ze worden onrustig of gaan piepen in buurt van wifi centrale.
Straling moet stoppen want dit kan na aantal jaren rampzalige gevolgen aannemen. Gevolgen voor lange termijn zijn immers nog niet precies bekend maar ik vrees het ergste.
E.S.

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3312/ervaringsverhaal_uit_leeuwarden

Dramatisch verslag van een radeloze oudere dame, ziek en overgevoelig door zendmasten
dinsdag, 03 februari 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Dramatisch verslag van een radeloze oudere dame die ziek en overgevoelig geworden is door zendmasten tegenover haar woning.

Heel veel ziek.

Het begon in 2004. Wij, mijn man en ik woonden in een mooie flat in Spijkenisse met 6 masten op het dak maar we hadden daar geen last van tot dat aan de overkant masten werden geplaatst op 50 meter van onze woning.

Na 3 maanden kon mijn man niet meer lopen.

We waren allebei heel erg moe en leden veel onder slapeloosheid.

Toen is STS (Spijkenisse tegen Straling) bij ons komen meten en de veldsterkte bleek heel hoog.

Via STS heeft de gemeente TNO metingen laten doen maar je raad het al; de waarden waren precies binnen de norm.

Toen zijn we in 2006 verhuisd om er beter van te worden maar nee, ik ben ziekenhuis in ziekenhuis uit geweest.

Ze hebben mijn halve kaak weggesneden want die oorpijn die ik al een jaar had kwam helemaal niet door mijn gebit.

Na de verhuizing ging het met mij ook niet beter, kon moeilijk de trap op en af.

We zijn bij veel doktoren geweest en dat heeft ons veel geld gekost maar het heeft allemaal niet geholpen.

Nu zijn we 4 maanden geleden weer naar een flat verhuisd voor mijn man, maar hier is het ook niks. Het is of er een mes in mijn hoofd snijdt.

Ik ben ten einde raad. Waarom gelooft niemand ons en word er niets voor ons gedaan? Ik zou zo wel een eind er aan willen maken. Iedere dag zo beroerd zijn valt niet mee.

Ik loop nog veel naar artsen maar ze kijken je aan of je gek bent.

Ben veel voor de TV geweest maar dat heeft ook niets opgeleverd; ze luisteren niet naar ons. Wat doen ze ons aan. Het is nog erger als oorlog

Groeten van Truus.

(Volledige naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts).

Bron:

Ingezonden open brief van een professional over het Astrid (C-2000) systeem
maandag, 02 februari 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Stopumts ontving de onderstaande ingezonden open brief van een professional over het Astrid (C-2000) systeem:

Beste,

Graag wil ik even uw aandacht vragen over het volgende:

Ik loop al een tijdje met de gedachten rond of het ASTRID-systeem schadelijk is voor de gezondheid of niet. De nieuwe digitale communicatie voor hulpdiensten in België waar honderden zoniet duizenden hulpverleners tegenwoordig dagelijks mee rondlopen, met een intensiever gebruik dan een gsm want er is bijna constant uitzending op de spraakgroepen. Er is al zoveel te doen over het al dan niet schadelijk zijn van een gsm. Maar over ASTRID of TETRA (zoals het in het buitenland gekend is) horen we niet veel. Even snel gegoogled en ik kwam al onmiddellijk terecht op deze website van ASTRID zelf:

www.astrid.be/templates/content.aspx?id=498&LangType=1043 .

Volgens hen geen reden tot paniek. Volgens mij echter wel, als ik hier in onze wachtkamer voor het beroepspersoneel in de brandweerkazerne mijn draagbare EADS(NOKIA)-radiopost op de tafel leg gebeuren er de vreemdste dingen, die ik anders nog nooit met mijn gsm heb voorgehad.

Aangezien de dekking van ASTRID niet optimaal is in gebouwen, en hier is dat dus niet anders, valt geregeld het signaal weg, het toestel moet dan terug het signaal zoeken en zich aanmelden. Dit geeft ongelooflijk harde storingen: Het computerscherm begint te storen en de luidsprekers maken lawaai (dit kan ook met een gsm gebeuren, dat zeg ik niet). Op een meter van het toestel staat de televisie met een Digicorder van Telenet, het beeld blokkeert gewoon! Vandaag lag het toestel iets verder van de Digicorder omdat ik het beu was dat het beeld steeds haperde. Hij lag nu iets dichterbij tegen de pc, zo'n halve meter er vanaf. En wat gebeurt er wanneer het toestel terug signaal zoekt, de pc gaat gewoon in Stand-By!!!

En dan durven ze zeggen bij ASTRID dat het geen schadelijke straling is... Wat als het op deze toestellen al zo stoort, wat doet het dan op andere toestellen wanneer mensen van de 100 met hun draagbare post het ziekenhuis binnen stappen? De mobiele en draagbare posten op de spoedgevallendiensten, de mensen van de politie die ook dikwijls in een ziekenhuis moeten zijn,... ga zo maar verder... Een gsm gebruiken in een ziekenhuis mag niet, maar dit wel...

Het hele ASTRID systeem wordt bijna verplicht om te worden gebruikt, vooral onder druk van de overheid en de firma ASTRID zelf, maar het brengt grote problemen met zich mee, de gezondheid, de kostprijzen die schandalig hoog zijn, de onzekerheid aan stabiliteit van het systeem,... Binnen het 100-circuit wordt het gebruik ervan verplicht voor de ziekenwagens in heel het land die 100-opdrachten uitvoeren, en zij worden verplicht door.. het ministerie van Volksgezondheid....

Ik hoop dat dit ook eens in het daglicht kan komen, want er wordt tegenwoordig

alleen maar over de schadelijkheid van gsmtoestellen gepraat, terwijl dit misschien nóg schadelijker kan zijn. Sommige brandweerkorpsen zijn resoluut tegen het gebruik van ASTRID en ik kan hun standpunt volgen.

Alvast bedankt voor uw moeite om deze mail door te nemen,

Tom Bongaerts

Brandweerman in Bornem, maar doe dit schrijven niet in functie als brandweerman maar als privépersoon

Stopumts verwijst geïnteresseerde lezers naar de (Duitse vertaling van de) publicatie van Dr. Hyland over dit onderwerp op:

www.scribd.com/doc/11542880/Wie-Immissionen-von-TETRA-Basisstationen-die-menschliche-Gesundheit-nachteilig-beeinflussen-konnen .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3282/ingezonden_open_brief_van_een_professional_over_het_astrid_%28c-2000%29_systeem

Belgische musicus schrijft aan medeslachtoffer van de draadloze maatschappij.
donderdag, 22 januari 2009 - Dossier: Ervaringen burgers

Op het ervaringsverhaal dat wij eerder publiceerden [Verhalen/2991/](#) . reageerde een Belgische musicus met het navolgende relaas, kenmerkend voor de situatie van veel andere elektrosmogslachtoffers:

"Mail van een electrogevoelig leraar aan een andere electrogevoelige die haar job verloor omwille van haar "allergie" voor wifi".

Geachte mevrouw,

Ik heb met u en met veel anderen te doen... Ik heb het geluk van in mijn kelder(slaap)kamer slechts 0,01v/m te hebben aan hoogfrequente electrosmog... Ik ben vermoedelijk electrogevoelig geworden door de tetra (C-2000) vlakbij de muziekacademie waar ik les geef. In mijn klas kan er makkelijk 1,4v/m gemeten worden.

In onze school is er een wifi op het secretariaat en een versterker in het directielokaal. Daar werd "slechts" 1,2v/m gemeten omdat het secretariaat op het gelijkvloer is en ik boven moet lesgeven op het 2e verdiep. Toch is het secretariaat voor mij een plaats waar ik niet lang kan verblijven. Ik draag 2 rayguards op mij en dankzij die apparaten ben ik tot op heden kunnen blijven werken... Dat betekent dus niet dat ik niets meer voel, maar wel dat mijn weerstand voor een stuk verbeterd is... In ons huis zijn er langs de straatkant speciale swissshield-gordijnen gehangen waardoor de straling voor een flink stuk wordt verminderd. In het bos voel ik me het beste, dit schreef ik onlangs naar onze burgemeester :

Vandaag, beste burgemeester,

ben ik gaan fietsen in het Hallerbos... Prachtig zomerweer en gezonde boslucht... Ideaal dus om een goed humeur op te doen...

Tot wanneer ik dichterbij de autostrade kwam en ik geleidelijkaan een netelig gevoel op de armen en benen kreeg !

Een beetje later werd het overduidelijk : de zendmasten vlakbij de autostrade... Gelukkig dat mijn zenuwen me waarschuwen dat het daar niet pluis was, anderen joggen er lustig verder, niets bessefend, niets voelend... Ik zou bij deze willen pleiten om meer blanco-zones : zones waar er geen ontvangst is en waar de natuur eenieder die even op adem wil komen een oase van electrosmog vrije ruimte kan bieden ! Dit is in het grootste belang van de bevolking. Steeds meer ONAFHANKELIJKE studies tonen aan dat we niet goed bezig zijn met onze gepulseerde microgolven. Steeds meer mensen geraken in moeilijkheden, de meesten beseffen zelfs niet dat ze electrogevoelig geworden zijn !

De stad Halle is zeker geen voorbeeld op beperkte straling want Clearwire is hier net zoals in Gent ook al actief.. Maar ik heb toch kunnen bekomen dat de gsm in standby in de klassen van de stedelijke scholen zal worden verboden. In mijn klas heb ik maximaal 4 lln samen en mijn leerlingen weten dat ze de gsm moeten uitdoen tijdens hun gitaarles. Toch gebeurt het nog regelmatig dat er iemand vergeet van de gsm uit te doen... Meestal krijg ik dan steken na enkele minuten en als ik dan vraag "Staat er hier nog een gsm aan misschien ?", dan is het 9 keer op de 10 van : " Sorry meneer, ik ben vergeten van de mijne uit te doen..." Ik probeer me zo weinig mogelijk te verplaatsen of zoek alternatieve wegen om de masten zo veel mogelijk te vermijden... Ik vermijd bijeenkomsten of vergaderingen omdat tegenwoordig iedereen zijn gsm laat aanstaan.... De trein zie ik niet meer zitten

Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts. Binnenkort volgt een uitgebreider verslag

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3259/belgische_musicus_schrijft_aan_me_deslachtoffer_van_de_draadloze_maatschappij.

Ingezonden Franse Brief: Zendmast geïnstalleerd, vogels verdwenen.
donderdag, 11 december 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

De schrijver van de ingezonden brief vraagt zich af of hij verplicht kan worden straling te accepteren die zonder zijn toestemming zijn bewoning binnendringt. Voor hem is het duidelijk dat dat gevaarlijk is nadat hij waarnam dat geen enkele vogel nog nestelde in zijn tuin nadat er een zendmast voor mobiele telefonie geplaatst was terwijl die tuin door oude bomen, struiken en muren een ideale habitat vormde. Hij concludeert dat de zendmast de oorzaak moet zijn voor het gewijzigde voortplantingsgedrag der vogels. De natuur blijkt nog steeds de beste indicator. Stopumts plaatst deze brief omdat ze past in de vele berichten over de aantasting van de natuur in de nabijheid van zendmasten.

Est-ce que nous sommes obligés d'accepter les ondes (les nouveaux rayonnements ARTIFICIELS micro-ondes) qui envahissent nos domiciles sans notre accord et que je considère personnellement comme une violation de domicile sans parler du risque sanitaire qui rentre chez moi ?
Où est le droit de pleine jouissance de mon lieu de vie ?

Pour moi ; le danger existe.

J'habite un quartier résidentiel dans lequel aucun oiseau de jardin (grands insectivores) niche depuis l'existence d'une station de base d'antennes relais GSM/UMTS (pourtant le biotope s'apprête idéal - haies abondantes,

buissons, arbres, vieux murs en pierres sèches et toutes sortes de végétation entre les maisons.

Ceci me donne confirmation du danger.

La station de base a dû affecter le comportement reproducteur de nos oiseaux de jardin.

Face à cette nouvelle pollution environnementale la nature est le meilleur indicateur.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3133/ingezonden_franse_brief_zendmast_ge%C3%AFnstalleerd_vogels_verdwenen.

Amsterdam-Noord; Slaapproblemen na plaatsing C-2000 mast.
maandag, 08 december 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Bij deze mijn reactie op het artikel over de onrust in Tuindorp Oostzaan Amsterdam Noord over de mogelijke plaatsing van een UMTS zendmast.

Mijn man en ik wonen nog geen 100 meter van de plek waar deze mast geplaatst zal worden. Tot op heden hebben we al last van een hoge C2000 mast die binnen 80 meter van ons huis staat. Sinds de (zeer plotselinge) plaatsing van de mast hebben we bijvoorbeeld aanzienbaar veel meer problemen met slapen wat natuurlijk meteen effect heeft op de rest van je leven. De gedachte dat er nu zelfs nog een mast bij komt, een UMTS mast, is dan ook geen pretje.

We hebben ons veel ingelezen in wat er tot nu toe bekend is over deze masten en zijn er niet van overtuigd dat ze geen gezondheidsproblemen veroorzaken. Overal lees je ook dat er een overweging gemaakt wordt tussen wat goed is voor de economie i.p.v. wat goed is voor de gezondheid. Blijkbaar moeten we een 'eventuele' slechte gezondheid op de koop toe nemen.

Deze UMTS mast zal worden geplaatst door Vodafone. Dit bedrijf claimt dat deze mast noodzakelijk is voor de juiste verspreiding van hun mobiele netwerk die naar hun zeggen toedraagt aan 'de veiligheid van de samenleving', m.a.w. men kan nu overal 112 bellen. Wat ze eigenlijk bedoelen is dat ze de klanten meer (onnodige) services willen aanbieden, bv mobiel internet verkeer. Hiervoor denken ze een netwerk nodig te hebben met nog meer 'power'. Dit soort services zijn goed voor de consumptie en dus ook weer goed voor de economie. Iets wat de regering, zonder zich er verder in te verdiepen, graag stimuleert. Samen met de regering wordt er zo een wereld geschept die puur draait om geld zonder de consequenties daarvan in te (willen) zien.

Deze masten zijn naast onze eigen gezondheid ook een gevaar voor de gezondheid van kinderen die zowel in 3 scholen als op het sportveld binnen een straal van niet meer dan 200 meter zitten.

Het stadsdeel claimt 'geen keuze' te hebben in de plaatsing van deze mast. Een ding is zeker, er is altijd een keuze. Wat is er niet is is of de wil of de durf.

Er is maar een mogelijkheid - geen plaatsing. Stadsdeel Noord, luister naar de mensen die u vertegenwoordigd. Bedenk: 'Waar er een wil is is een wet' en 'He who dares, wins'!

Mevr A. Skinner, Tuindorp Oostzaan, Amsterdam Noord

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3111/amsterdam-noord%3B_slaaproblemen_na_plaatsing_c-2000_mast.

Duitsland: Uit het dagboek van een slachtoffer van mobiele telefonie.
vrijdag, 05 december 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Aus dem Tagebuch eines Elektrosensiblen:
Tortur wegen mobilem Internet

Die Vorgeschichte: Zweimal Flucht vor Antennen

Oft sind die Begründer mobilfunkkritischer Organisationen selber hochgradig elektrosensibel, so auch Philippe Hug. Im Jahre 2003 musste er das erste Mal fliehen, weil im nahen Kirchturm Mobilfunkantennen installiert worden waren. In einem Juradorf an der Landesgrenze fand er eine neue Wohnung mit sehr wenig Strahlung. Er erholte sich zusehends. „Vor dem 3. Oktober 2005 hatte ich wieder einen leidlich guten Gesundheitszustand erreicht“, notierte er. Die Messwerte betragen im Schlafzimmer weniger als einen Tausendstel des Schweizer Grenzwertes, der für die Strahlung einer einzelnen Mobilfunk-Sendeanlage gilt.

Doch im August-September 2005 wurde auf der nahen Turnhalle der erste Sendemast im Dorf errichtet. Der Probetrieb wurde aufgenommen. „Am 25. Oktober Arztvisite. Nach der Rückkehr setze ich mich an die Arbeit. Da, plötzlich der Schmerz an der rechten Schläfe, den ich so gut kenne. Ich eile zum Messgerät: Die Antennen sind eingeschaltet worden! Am Abend grosse Einschlafschwierigkeiten. – Vom 26. auf den 27. bin ich sechsmal aufgewacht. Am 27. plötzliche Zunahme meines Ohrenpfeifens; Kopfschmerzen. ES FÄNGT WIEDER AN!“

Am 28. flieht er zu einem Freund jenseits der Grenze und bleibt dort bei nahezu Null Strahlung, nachdem dieser ihm zuliebe sein Funktelefon durch das alte Schnurtelefon ersetzt hat. „Welch ein GLÜCK! Jede Nacht acht bis neun Stunden perfekter Schlaf. Ich träume wieder. Ich habe viel weniger Augenprobleme, obwohl ich zehn Tage lang nichts als lese. Nach 4 bis 5 Tagen ist mein Ohrenpfeifen auf ein derart tiefes Niveau abgesunken, wie ich es bisher nicht kannte. Keine Hüftschmerzen mehr trotz einem 3 km langen Fussmarsch.“

Aber dann muss er zurück in seine Wohnung. Und schon beginnen wieder Kopf- und Unterleibsschmerzen, Schlafstörungen, Reizbarkeit, starkes Ohrenpfeifen, Sehstörungen, Jucken in der Nasenschleimhaut, Nierenschmerzen, Schmerzen in der Lebergegend, eins nach dem andern. „Ab dem 13. November Müdigkeit. Ich kriege die Gedanken nicht mehr zusammen. Gegen das Ende des Tages verschwimmt die Tastatur.“ Es folgen Gleichgewichtsstörungen beim Aufstehen, verstärkte Eingeweideschmerzen, schlechter Schlaf ohne Erholung, keine Träume mehr. „Ab dem 16. November Momente völligen Gleichgewichtsverlustes, sogar Sturz nach hinten. Nase verstopft, Lippen rissig. Reizbarkeitsgefühl. Starker Nachtschweiss.“ Dann Konzentrations- und Augenprobleme, heftiger Kopfschmerz an der rechten Schläfe, Jucken an verschiedenen Stellen, Appetitverlust, Übelkeit, Depressivitätsgefühl, Augenstechen. „Am 27. noch längerdauernde und heftigere Kopf- und Augenschmerzen. Ich fahre weg über die Grenze. Erst nach 4 Stunden lassen die Schmerzen nach. Zurück in der Wohnung sind die Symptome bald wieder da. Es ist eine wahre Tortur. Ich kann nicht mehr recht arbeiten, keinen zusammenhängenden Gedanken fassen. Um 18.30 falle ich halbtot ins Bett.“

Im Dezember 2005 wird die Strahlung im Schlafzimmer gemessen. Die Messung ergibt einen hundert Mal höheren Strahlungswert als vor dem Bau der nahen GSM900-Antenne. Zwar liegt dieser Strahlungswert immer noch bloss bei einem Zwanzigstel des gesetzlichen Grenzwertes von 4 Volt pro Meter. Aber es ist exakt der Strahlungswert, ab dem – gemäss den baubiologischen Richtwerten – für empfindliche Menschen nur eine sofortige Sanierung oder der Wegzug in Frage kommt, nämlich 0.2 V/m.

Mittels 60 m² Abschirmgewebe (mit versilberten Kupferfäden verwobene, baumwollene Textilbahnen, Wert rund Fr. 3'000.-) an Decke und antennenseitigen Wänden der Wohnung kann der Strahlungswert um den Faktor fünf auf knapp 0.04 V/m reduziert werden. Das ist zwar gemäss den baubiologischen Richtwerten immer noch zu hoch für Beschwerdefreiheit. Aber man kann hoffen, dass eine gewisse Erholung doch wieder möglich sein wird.

Tatsächlich bessert sich der Gesundheitszustand allmählich. Aber die Symptome verschwinden nicht ganz. Es bleibt ein täglicher Kampf um gedankliche Konzentration in der anspruchsvollen Arbeit des Sichtens wissenschaftlicher Studien über Strahlungsauswirkungen, des Schreibens von Briefen an Verantwortliche, des Vorbereitens von Referaten, des Verkehrs mit Ärzten, Rechtsanwälten und Gerichten in Bezug auf den eigenen Fall und als Hilfe für andere Betroffene...

Den Ausschlag zum Entschluss, auch von diesem Ort wiederum wegzuziehen, geben schliesslich in den Nachbarwohnungen zunehmend installierte DECT-Funktelefone und WLAN-Anlagen. Diese haben eine erneute, fast unerträgliche Verstärkung der Symptome zur Folge.

In einem abgelegenen Weiler derselben Gemeinde findet Philippe Hug seine dritte Wohnung, weitab von allen Antennen. Und das Leben kehrt zurück! Er schöpft wieder Hoffnung, kann die aufreibende Arbeit immer besser bewältigen.

Mobiles Internet: Die Katastrophe

Bis Mitte 2008 ein Anruf kommt. „Jetzt haben wir die Katastrophe. Hör mal...“, und er hält den Lautsprecher seines Messgerätes an den Telefonhörer: Starke GSM-Mobilfunkstrahlung! Der bekannte 217 Hertz-Ton der Handys, diesmal jedoch mit einer den Funkwellen zusätzlich aufgeprägten 8½ Hertz-Pulsung – innerhalb der Alpha-Gehirnwellenfrequenz von 8 bis 12 Hertz! Dieselbe Pulsung, welche aus der Presse durch die im bayrischen Oberammergau bei Antennenanwohnern verursachten, schweren Gesundheitsprobleme bekannt geworden ist. Er misst Strahlungswerte bis zu 0.7 V/m, und das ist für Elektrosensible nicht auszuhalten. Woher plötzlich diese Strahlung in dieser Stärke?

Der Grund ist bald gefunden: das von den Mobilfunkbetreibern anfangs 2008 auf den Markt geworfene „mobile Internet“. Man steckt ein kleines Zusatzgerät an den Laptop-Computer und kann nun überall, wo immer man sich befindet, drahtlose Internet-Verbindungen aufnehmen. Die Verbindung wird automatisch über jenes Netz aufgebaut, das gerade die beste Übertragungsqualität bietet: GSM (GPRS oder EDGE), UMTS, eventuell WLAN.

Das also ist die Ursache: Der mittels mobilem Internet-Zusatz zur „Strahlungsbombe“ gewordene Laptop-Computer der Wohnungsnachbarin, etwa eine Stunde jeden Tag...

Philippe Hug schreibt über seine neue Erfahrung am 26. Juli 2008. Jetzt lässt er das Messgerät dauernd eingeschaltet. Den Messgeräte-Lautsprecher stellt er so ein, dass man die weit entfernten, schwach einstrahlenden Antennen gerade nicht mehr hört. Aber das mobile Internet der Nachbarin lässt den Lautsprecher sogleich aufheulen:

„Sobald das Gerät Lärm macht, fliehe ich sofort in die Küche“ – die Nachbarin arbeitet in ihrer Wohnung direkt unter seinem Arbeitszimmer, und wenn er sich der Strahlung durch Flucht augenblicklich entzieht, kann er das Schlimmste abwenden – „aber ich kann nicht mehr arbeiten. Welche Qual quel calvaire... Zusätzlich zu den 217 Hertz ist da ein trockenes tac-tac-tac, nicht immer, aber das mir ans Lebendige geht. – Meine Symptome variieren je nach Sendeleistung, Übertragungssystem und Expositionszeit. Zusammengefasst: Kopfschmerzen, Schmerzen um eine Augenhöhle herum, Schlafstörungen, sich verstärkendes Ohrenpfeifen, Nachtschweiss, Harndrang, Blähungen, verstopfte Nase und blutiges Nasensekret, Husten und Atemnot, Sehstörungen, schwitzende Handinnenflächen (ich muss mir immer wieder die Hände waschen), Tendenz zu Durchfall, depressive Stimmung, Gedächtnis- und Konzentrationsstörungen. Ehrlich, ich weiss nicht mehr weiter. Heute früh hat die Nachbarin ihr mobiles Internet von 7.30 bis 8.30 Uhr betrieben. Und ich bin für den Rest des Tages erledigt. – Ach ja, ein weiteres schreckliches Symptom: wenn ich mich ans Essen setze, schliesst sich die Speiseröhre nach dem ersten Bissen und schmerzt manchmal sehr. Dann muss ich 10 bis 20 Minuten lang Speichel spucken. Es ist abscheulich. Ich verliere unglaublich viel Zeit bei meiner Arbeit... Wahrhaftig, es ist kein Leben... Mein Advokat sagt, wenn ein Arzt in der Zeitung lügt Anspielung auf einen Zeitungsartikel, der die Existenz von Elektrosensibilität bestreitet, so kann man nichts machen. Schöne Aussichten! – Ist das bald das Ende?“

Die schwierige Frage nach dem Sinn dieses Leidens

Quel calvaire... Ja, ein Kreuzesweg. Viele elektrosensible Menschen erleben es so. Manche sprechen auch von dauernder Folter. Sie gehen mit ihrem Leiden sehr unterschiedlich um. Zwischen Resignation, Hader, Depression, Suizidgedanken auf der einen Seite und mutigem, tatkräftigem Versuch der Bewältigung dieses Schicksals auf der anderen Seite gibt es alle Lebenshaltungen – wie bei jedem Leiden.

Nur: die meisten anderen Leidensursachen – anerkannte Krankheiten, Behinderungen, Naturkatastrophen, Krieg – sind öffentlich oder gesamtgesellschaftlich anerkannt. Sie erregen Mitleid und lösen Spende- und Helferwillen aus. Nicht so das Leiden am Elektromagnetismus, vor allem nicht dasjenige an der Mobilfunkstrahlung. Elektrosensible erfahren im Alltag fast immer Unglauben, Ablehnung, Misstrauen, ja sogar Hohn und Spott und Aggression. Diese Reaktionen der „Anderen“ haben einen ganzen Komplex von Ursachen:

Man kann mit seinen äusseren Sinnen die Strahlungen und Felder nicht wahrnehmen. Als vermeintliche Technik- und Fortschrittsfeindlichkeit wird missverstanden, wenn Elektrosensible die drahtlosen Kommunikationsmittel nicht nutzen oder gar davor fliehen.

Viele Leute haben Angst, man wolle ihnen etwas wegnehmen, was ihnen bequem oder nötig scheint oder ohne das sie nicht mehr leben zu können meinen – denken wir nur daran, dass manche, vor allem auch Jugendliche, es ohne Handy kaum mehr aushalten.

Andere wiederum können oder wollen einfach nicht glauben, dass der Staat uns in Bezug auf die gesundheitlichen Auswirkungen einer der wichtigsten modernen Technologien völlig schutzlos lässt.

Nicht zuletzt wird von den Mobilfunkbetreibern die Meinung verbreitet und leider immer noch von einem grossen Teil der Ärzteschaft mitvertreten, Beschwerden infolge Mobilfunkstrahlung gehörten in den Bereich der Psychiatrie; anders gesagt, das Leiden der Elektrosensiblen sei bloss eingebildet oder allenfalls psychosomatisch bedingt.

Im alltäglichen Erleben solcher Reaktionen Anderer ziehen sich viele Elektrosensible von ihrer Umwelt zurück. Sie rechnen schon gar nicht mehr damit, ernst genommen

zu werden. Sie verschliessen sich ganz oder versuchen zumindest, ihr Leiden nach aussen zu verbergen. Angst vor dem Verlust des Arbeitsplatzes ist ebenfalls ein häufiger Grund für das Schweigen.

Zur körperlichen Belastung kommt die seelische hinzu, und diese gleich mit dreifacher Ursache: Depressive Stimmungen entstehen erstens unmittelbar durch die Einwirkungen der Strahlung auf das Gehirn (oft wie „von aussen angeworfen“ empfunden); zweitens als Folge des nie enden wollenden, täglichen und vor allem nächtlichen Leidens; drittens durch die soziale Ausgrenzung, die ein elektrosensibler Mensch oft erfährt.

Es gibt aber Elektrosensible – ich habe selber solche kennengelernt – die ihren Weg positiv annehmen und im Alltagsleben zu bewältigen suchen. Zuweilen sprechen sie sogar von einer gewissen Dankbarkeit dem Schicksal gegenüber, wenn sie ihre Elektrosensibilität nicht bloss als Last und Leidensursache empfinden können, sondern eine Chance sehen in der erweiterten Wahrnehmungsfähigkeit, die ihnen zu einem umfassenderen Bewusstsein verhilft. Mit Hochachtung steht man vor einer solchen Haltung. Aktives Annehmen des eigenen Schicksals als Chance – ist das nicht eine der grossen und oftmals schweren Aufgaben eines Menschenlebens?

Aber auch dort, wo Menschen dieses Schicksal nicht akzeptieren und in mutigem Ringen zu bewältigen suchen, sondern in innerer Auflehnung leiden oder resignieren, ist nichts anderes angebracht als Verständnis und Hilfe. Doch diese Hilfe ist manchmal nicht leicht zu geben. Die Wirkung von Abschirmungen reicht für Beschwerdefreiheit nicht immer aus. Der Rat wegzuziehen lässt die Betroffenen oft ratlos, weil sie nicht mehr wissen wohin.

Immerhin kann Erleichterung geschaffen werden, wo es nach einer orientierenden Strahlungsmessung gelingt, in den umliegenden Wohnungen die Schnurlostelefone zu eliminieren und die Besitzer eines WLAN-Routers zu überzeugen, diesen zumindest bei Nichtgebrauch abzuschalten oder – besser – durch eine Kabel-Internetverbindung zu ersetzen. Es braucht jedoch nur einer der Nachbarn dabei nicht mitzumachen, und der Erfolg ist in Frage gestellt. Oft fühlen sich elektrosensible Menschen indessen durch die messtechnische Bestätigung, dass ihre Beschwerden einen realen Grund haben und nicht eingebildet sind, wirksam gestützt. Das durch diese Bestätigung wiedergewonnene Selbstvertrauen ist die Grundlage, mit den Nachbarn Kontakt aufzunehmen und zuversichtlicher an die Bewältigung der täglichen Anforderungen zu gehen.

Die gesellschaftlich-politische Dimension der Elektrosensibilität
Die Elektrosensiblen sind nur die Spitze des zum grössten Teil unter der Wasseroberfläche verborgenen Eisbergs. Sie sind gewissermassen ein „Frühwarnsystem“ für unser Gesundheitswesen. Statt sie auszugrenzen, sollten wir sie ernst nehmen und ihnen sogar dankbar sein. Ihr Leiden warnt uns vor den Gesundheitsrisiken, die durch die immer schneller anwachsenden elektromagnetischen Felder und Strahlungen einem immer grösseren Teil der Bevölkerung drohen.

Diese Warnung sollte uns zur Aktivität veranlassen. Als Bürger haben wir die Aufgabe, im zwischenmenschlichen Alltag und wo irgend möglich auch öffentlich für eine Änderung der Zustände zu wirken. Das ist indessen gerade auf dem Gebiet des „Elektrosmogs“ besonders schwer. Denn wer sich in dieser Richtung einsetzen will, sieht sich bald konfrontiert mit einer Bevölkerungsmehrheit, die sich die faszinierenden drahtlosen Annehmlichkeiten, welche ihr die Industrie mit listenreicher Werbung aufdrängt, nicht mehr nehmen lassen will und deshalb die

Beteuerungen von Industrie und Behörden, dass Mobilfunk unschädlich sei, willig glaubt.

In diesem schwierigen Umfeld versucht Philippe Hug erneut und mittlerweile verzweifelt, bei den Behörden Gehör für seine Situation zu finden – die Situation Tausender allein in der Schweiz! Unter anderem schreibt er in einem Offenen Brief vom 22. Oktober 2008 an den Vorsteher des Gesundheits- und Sozialdepartementes DSAS im Kanton Waadt:

„... Dennoch habe ich in unserem Rechtsstaat das Recht auf Achtung meines Wohnsitzes, meines Privatlebens und meiner körperlichen Unversehrtheit. Die schädlichen Immissionen müssen daher als Einbruch in meine Wohnstätte betrachtet werden, auch wenn es gesetzlich erlaubt ist. Deshalb, und weil ich nicht dauernd von den für mich gefährlich gewordenen Orten fliehen kann, ersuche ich Ihre Behörde, mir eine vor den elektromagnetischen Feldern geschützte Wohnung zu verschaffen, wie es zum Beispiel in Schweden gemacht wird. Da die Elektrosensibilität in der Schweiz als solche anerkannt ist, muss für die Opfer dieser neuartigen, in steter Zunahme begriffenen Umweltbelastung unverzüglich eine Lösung gefunden werden...“.

Da liegt der Kern des Problems. Bezüglich der Auswirkungen der Strahlung ist unser Rechtsstaat durch die rasend schnelle Entwicklung der drahtlosen Techniken zum Unrechtsstaat geworden, weil er – beeinflusst von der mächtigen Mobilfunkindustrie – dieser Entwicklung tatenlos zuschaut oder sie gar stützt. Noch keine Beachtung, geschweige denn Nachahmung hat bei uns das Vorbild Schwedens gefunden, wo Elektrosensible vom Staat als Behinderte anerkannt werden. Diese Anerkennung wäre für Tausende eine grosse Hilfe in ihrem immer schwieriger werdenden Leben, je stärker sich der „Elektrosmog“ verdichtet. Ist sie aber nicht bloss eine Notlösung? Denn wenn zugleich die Industrie unbehindert ihre Mobilfunknetze weiter ausbauen und die Drahtlosgeräte verkaufen kann, wird diese Anerkennung nutzlos, denn es gibt in bewohnbaren Gebieten unseres Landes bald keine „Funklöcher“ und auch keine unbelasteten Räume in Gebäuden und öffentlichen Verkehrsmitteln mehr. Noch ist kaum bekannt, dass zahlreiche Elektrosensible heute nicht mehr mit der Bahn fahren können.

Menschen wie Philippe Hug brauchen also raschen und wirksamen Schutz und Hilfe, damit sie in der heutigen Funkwelt menschenwürdig leben oder gar überleben können. Doch das genügt nicht. Es führt kein Weg am drastischen Abbau der für immer mehr Menschen unerträglich werdenden Funkbelastung vorbei. Und da der Staat, statt die Einwohner zu schützen, die Erhöhung dieser Belastung duldet, ja sogar dazu beiträgt, müssen wir uns selber wehren. „Wir“, das sind die Betroffenen und alle, die erkrankt haben, was hier vorgeht.

Peter Schlegel
Advent 2008

Anhang:
Offener Brief von Philippe Hug vom 22.10.08 an Herrn P.-Y. Maillard,
Vorsteher des Gesundheits- und Sozialdepartementes DSAS, Kanton Waadt

Voor het origineel zie:
www.buergerwelle-schweiz.org/Betroffene.297.0.html#6108 .

Bron:

Ziek en overgevoelig geworden door steeds meer zendmasten in de buurt
donderdag, 04 december 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik ben een inwonster van Eindhoven en ook in Eindhoven (zoals in veel steden, gebieden in Nederland) staat de stad inmiddels vol met antennes: GSM, UMTS, Digitenne, C2000 en dan hebben we het nog niet over de Dect telefoons van de burens WiFi enz.

Het eerste wat ik opmerkte was dat mijn vogeltje niet meer floot, dat was in November 2006. Later heb ik op de website antenneregister.nl gekeken en toen bleek dat in mijn omgeving de eerste UMTS mast is geplaatst. Het beestje was al oud dus ik dacht dat het door de ouderdom kwam. De volgende UMTS mast werd geplaatst in maart 2007 en vanaf die tijd had ik zelf klachten: heel vaak wakker s'nachts, slecht slapen, onrustig, gestrest, moe, frequent hartritme stoornissen, het gevoel opgewarmd te worden. Zo'n gevoel van ik ben hevig aan vakantie toe. Ook begon ik last te krijgen van een geuren/chemicaliën allergie. Ik kreeg dan drukverschillen in het hoofd en sliep s'nachts nog slechter. In april 2007 kregen we te maken met een sterfgeval in de familie, dus dan denk je "zie je wel het komt van de stres". Ondertussen hielden de klachten aan. In juni 2007 zijn we een weekje in de Ardennen geweest en daar sliep ik goed, maar was wel ontzettend moe. Eenmaal weer thuis gingen de klachten weer gewoon door en in juni 2007 werden ze nog erger. Het slapen was toen verschrikkelijk. Later bleek dat er in juni 2007 nog een UMTS mast was bijgezet. Vanaf die tijd hoorde ik s'nachts ook steeds zoemende geluiden en tonen. Vooral op het moment dat de klachten het hevigst waren hoorde ik ook die geluiden harder. Mijn conclusie was dan ook dat er buiten iets moest zijn wat mijn probleem veroorzaakte. Na hier enige tijd op gelet te hebben en buiten rond gekeken te hebben wist ik het zeker. Tot mijn schrik zag ik dat mijn woonomgeving volgebouwd was met antennes. Ik heb toen bij een kennis navraag gedaan en hij bevestigde mijn vermoeden, dat mijn klachten daar mee te maken hadden. Inmiddels zat ik op de rand van burnout en had ook al permanent koorts, voortdurend suizende oren en voelde me als een zombie met watten in mijn hoofd. Als ik in de auto zat en een UMTS antenne naderde had ik het gevoel of ik uit de auto geblazen werd. Verder was ik zo gestrest dat ik niets meer rustig kon doen.

Als onmiddellijke maatregel heb ik van die kennis een lap Aaronia stof gekregen (met 20% zilver erin) om de straling tijdens het slapen tegen te gaan. De lap stof was 3 x 3 meter en net voldoende om over een tafel te hangen. Onder de tafel heb ik toen geslapen. Mijn situatie verbeterde onmiddellijk en de koorts was ook weg. Zelf heb ik toen bij Aaronia een baldakijn besteld van 1200(!) euro om daar permanent onder te gaan slapen. Helaas duurde het 9 weken (!) voor de baldakijn geleverd werd. De voorraad was op en hij moest opnieuw gefabriceerd worden. Al die tijd sliep ik opgevouwen onder de tafel, maar ik sliep redelijk. Onnodig te zeggen dat ik s'morgens helemaal verkrampt was en niet meer kon staan omdat ik met mijn benen opgetrokken moest liggen vanwege de beperkte ruimte.

Na 9 weken kwam dus de baldakijn en was het nog een hele truck het bed zo te prepareren dat je een kooi van Faraday krijgt. Stalen platen onder het bed enz. Tot December 2007 heb ik het er goed mee kunnen doen, totdat er meer mobiele telefoons op de markt kwamen waar je mee kunt fotograferen, internetten enz. Hoe vaker men belt of de mobiel gebruikt hoe harder de UMTS masten gaan stralen. Op

iedere mobiel zit namelijk een terugkoppeling naar de mast om de mast een seintje te geven dat hij aan moet blijven. Vanaf December 2007 was alleen een baldakijn niet meer voldoende. Ik heb toen ook met speciaal stof de muren afgedekt en platen beplakt met aluminiumfolie en die tegen de muur gezet. Ook hebben we in de woonkamer muren afgeschermd voor de Dect straling van de burens. Tot op heden gaat het, maar er komt steeds meer straling bij en het is eigenlijk dweilen met de kraan open. In de winter is het ook erger als de bladeren niet aan de bomen zitten.

Wat doe ik om de situatie meester te blijven:

Ik slik extra voedingssupplementen: 3000 mg vitamine C per dag voor een betere weerstand en nog 3 preparaten om het zenuwgestel zo optimaal mogelijk te houden. Laat ik er een staan, dan is dat al teveel. Verder heb ik in de auto permanent een petje op met beschermende stof om mijn hersenen te beschermen. Dit is zeer effectief gebleken. Ook heb ik aan vrienden/familie gevraagd of ze de Dect telefoon uit willen schakelen als ik kom. Gelukkig heeft iedereen hier gunstig op gereageerd. Het is geen optie voor mij om uren aan deze straling bloot te staan, want dan heb ik weer problemen met slapen, hartritme stoornissen end. Zelf heb ik mijn mobiele telefoon, die ik overigens bijna nooit gebruikte, afgeschaft. Ook neem ik extra magnesium in om de stofwisseling laag te houden. Magnesium is een anti stress mineraal. Het lichaam verbruikt tijdens stress meer magnesium. Het lichaam reageert op de straling van antennes met stress: teveel cortisonen aanmaken end.

Als ik toch eens flink aangestraald ben "hang" ik ook wel eens aan de geleiding/aarding om de straling kwijt te raken (in de keuken heb ik een koperen buis).

Verder probeer ik op vrije dagen een uur of wat bij te slapen, zodat een slechte nacht op die manier wat gecompenseerd wordt.

In juni 2008 heb ik een computeruitdraai laten maken van mijn algehele gezondheid en daar stond letterlijk op: neurovegetatieve degeneratie. Ook was mijn weerstand van 75% naar 37% gedaald!

Inwoner van Eindhoven

(Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3097/ziek_en_overgevoelig_geworden_door_steds_meer_zendmsten_in_de_buurt

Bewoners verzorgingstehuis in Arnhem al jaren in verzet: een ingezonden brief.
maandag, 24 november 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Naar aanleiding van onze berichtgeving van 19 november 2008 over Arnhem (Onderzoek naar ziekte in flat bij UMTS-mast [Berichten%20Nederland/3040](#) .) ontvingen wij onderstaande brief van een der bewoners van het betreffende verzorgingstehuis.

Wij plaatsen de ontvangen brief met toestemming van de afzender integraal onderstaand:

Hier het ware verhaal.

Vier jaren een gevecht met woningbouwvereniging, volkshuisvesting.

Er werd in 2002 een umts mast op onze flat geplaatst,

zonder toestemming van de bewoners, In het begin wisten wij niet beter,

maar langzamerhand kwamen de gezondheidsklachten,

En zelf vond ik het opvallend dat hier iedereen veel dezelfde klachten had, mijn

huisarts wilde overall wel pillen voor geven, ik heb dat geweigerd en om onderzoeken

gevraagd, nou er kwam niets uit, toen ben ik zelf een verband met de straling gaan

leggen, omdat ik als ik op vakantie was geen zere benen en voeten had.

Nu in onze omgeving van 300 meter staan er 15.

Ik heb er met de woningbouwvereniging contact over gehad, en die hebben anderhalf

jaar geleden een umts mast stopgezet, mede ook om het feit, dat ik via stop umts

volledige info over de wetten en regels had gevonden, helaas heb ik geen financiële

middelen voor een juridische procedure en wilde ik hier onder de senioren geen

collecte houden aangezien hier veel ouderen met een klein pensioentje zelf het niet

breed hebben.

Ik heb toen de politiek aangesproken wat hier is gebeurd, het niet naleven van

convenant, jaren touwtrekken, zoveel spreekrecht gekregen en eindelijk vond ik via

een paar raadsleden,gehoor, onder andere Zuid Centraal, SP en PvdA zijn hier

geweest en hebben foto's genomen.

Ze hebben daarop vragen in de raad gesteld en ene wethouder beloofde onderzoek

te gaan doen, dat was in april 2008.

Na langdurig weer vragen hoe het zat met het onderzoek, (duurde mij veel te lang)

kreeg ik plotseling telefoon van de woningbouwvereniging.

Dat ze mij wilden spreken. Ik kwam en op het moment dat ik er was ging het

persbericht de deur uit dat de umts mast werd weer aangezet. Er was een

stilgehouden rechtzaak geweest met KPN en de woningbouwvereniging. Er was

gewoon een onderlinge overeenkomst geweest waarin ook de kosten samen werden

betaald. Het moment dat dat medegedeeld werd was ook 6 weken na de

overeenkomst, dus wij konden geen enkel verweer meer doen.

Nou weer de raad ingeschakeld maar de wethouder die dat onderzoek van ons zou

doen stapte op, dus weer terug bij af. Ik krijg geen inspraak meer omdat ik niet in

het oude terug mag vallen, gelukkig heb ik de raadsleden hierop aangesproken en zij

hebben een andere wethouder gevraagd voor een gezondheidsonderzoek, te

beginnen met de bewoners.

Ik ben hier blij om en zie dankzij de medewerking van de bewoners de strijd met

vertrouwen tegemoet. Waarbij ik gelukkig ook steun en hulp heb van nog twee

bewoners die in een bewonerscommissie zitten. Bovendien heb ik een huisarts die

niet erkent dat er gezondheidsklachten van straling komt maar wel op mijn

aandringen contact heeft gehad met andere huisartsen over een hoog ziektebeeld in

de omgeving. Ik mag dat van hem niet gebruiken, afijn je voelt wel waar de bui

hangt, nu zou er een sloop komen van het verzorgingstehuis Laurentius,

bejaardentehuis, waar de rest van de umts en gsm staan, wij dachten dus mooi weg

er mee.

Het feit wil dus nu dat alle ouderen bewoners een nieuw onderkomen op

verschillende locaties, en het gebouw, foeval of niet, wordt door

woningbouwvereniging en volkshuisvesting overgenomen.

Voor ons is dat een zure appel en we zullen hier weer aan het werk moeten, maar

voorlopig wachten we erop dat in januari wethouder van Eeten ons op de hoogte stelt

over het onderzoek. Een bepaald percentage van de bewoners moet mee hebben

gedaan, dus wachten we weer, maar dat ik steun bij mijn huisarts heb is absoluut

niet waar.

Truus Theunissen

Arnhem

Namens bewoners
Salvator en Werenfriedplein

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3056/bewoners_verzorgingstehuis_in_arnhem_al_jaren_in_verzet_een_ingezonden_brief.

Arnhem: "Extreem veel gezondheidsklachten in nabijheid zendmast".
woensdag, 19 november 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Malburgse voert vier jaar strijd tegen UMTS

Auteur: Harry van der Ploeg. dinsdag 18 november 2008

ARNHEM - Al vier jaar voert Truus Theunissen uit de Arnhemse wijk Malburgen strijd tegen de UMTS-mast op haar flat en elders in de wijk. "Er zijn hier extreem veel gezondheidsklachten", verzucht Theunissen.

De grote vraag is of de straling van de UMTS-mast daar iets mee te maken heeft.

Wethouder Barth van Eeten zegde al in april van dit jaar een gezondheidsonderzoek onder bewoners toe, nu komt het er eindelijk van. "Ik zie het als een lichtpuntje nadat we vier jaar lang van het kastje naar de muur zijn gestuurd", reageert Theunissen. "Er wordt eindelijk wat gedaan. Of onze klachten erkend worden is natuurlijk een ander verhaal."

Hulpverlening Gelderland Midden gaat begin december enquêteformulieren onder de bewoners verspreiden van de vlak tegen winkelcentrum Drieslag aanliggende flats. Na een vergelijking met het gemiddelde aan gezondheidsklachten elders moet bekeken worden of er nog meer onderzoek moet komen. "We onderzoeken de gezondheidssituatie zoals de bewoners deze beleven. Als er afwijkingen zijn komt er verder onderzoek. Daartoe zullen we de huisartsen benaderen."

Theunissen verzucht: "Dat hadden ze vier jaar geleden al moeten doen. Toen al zei mijn huisarts al dat hier extreem veel gezondheidsklachten zijn."

Zolang het onderzoek nog niet is afgerond geeft de gemeente geen toestemming voor plaatsing van nieuwe masten. "Er liggen nu vijf aanvragen bij ons op tafel", meldt van Eeten.

De Gezondheidsraad gaf in 2007 aan dat de radiogolven van UMTS-masten mensen niet ziek maken. Dit op basis van het toen bestaande onderzoek. Critici stellen sindsdien vraagtekens bij deze conclusie.

Opm. Stopumts:

Reeds eerder wezen wij erop dat de commissie Elektromagnetische Velden van de Gezondheidsraad bestaat uit een neurobioloog, een GGD arts die zichzelf (de GGD) adviseert en 8 ingenieurs en fysici. Wat voor onbevungen oordeel is te verwachten van een commissie die zo is samengesteld?

zie daarover:

[Berichten%20Nederland/2969](#) .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3041/arnhem___extreem_veel_gezondheid_dsklachten_in_nabijheidZendmast___

Noord-Holland: Jaren ziek totdat de oorzaak ontdekt wordt: DECT telefoon!
vrijdag, 14 november 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Geachte Redactie,

Ca 6 jaar geleden, door ombouw telefoonlijnen, Dect-basisstation op mijn nachtkastje geplaatst.

Na verloop van tijd, ervaren we dat nachtrust slecht is geworden, mijn vrouw ligt meerdere uren per nacht wakker en ik slaap zo licht, dat ik bij minste geluid wakker schiet.

3,5 jaar na installatie Dect-basisstation, begint bij mij oorsuizen en wel aan de kant die `s nachts, vaak het dichtste bij Dect-basisstation is gelegen.

Huisarts kan niets vinden en vermoed ontsteking in buis van Eustachius en geeft als raad, regelmatig te klaren zoals duikers dit onderwater doen.

Schiet niet op en een jaar later, oorsuizen aan beide kanten en ervaar ik een druk op trommelvliezen alsof gehoorgangen verstopt zitten.

Huisarts adviseert tot twee keer neusspray, zonder gewenste resultaat.

Inmiddels ervaar ik regelmatig druk op de borst en raak allergisch voor wasmiddelen.

Zodra ik lucht of parfum van wasmiddelen in huis of kleding ruik, wordt ademen moeilijker, terwijl dit normaal geen probleem is en gedachteloos gaat

Concentreren op werk en leveren van prestaties geeft problemen.

Bezig met nieuwe badkamer, bezoeken we tot drie keer sanitair-showrooms in de omgeving.

Alle drie de keren moest ik na ca 30 minuten gewoon weg en kon niet langer in de diverse showrooms blijven.

Achteraf blijkt dat op betreffende industrieterrein een opstelling is van diverse GSM en UMTS antennes.

Deze ervaring deden we ook op in een Gamma bouwmarkt en op de derde verdieping van een V&D.

Zonder dat ik hiervan melding maakte, zag mijn vrouw zag dat ik niet lekker werd en wist dit ook meteen aan te geven.

Je wil dan wel met auto tegen het verkeer in gaan rijden om weg te komen.

Oorsuizen wordt steeds luider en we ervaren ook een toename van oorsuizen, na gebruik van een weinig alcohol.

Huisarts geeft aan weinig meer te kunnen betekenen en gaan we via internet op zoek naar ervaringen van anderen met oorsuizen.

Zo belanden we bij het onderwerp electrosmog.

We herkennen de klachten en nemen, in huis, meteen maatregelen.

Dect-telefoon weg, draadloos internet weg, klokradio vervangen door wekker met batterij, TV vervangen door LCD scherm en mobiel gebruik ik niet meer.

Resultaat, nachtrust 100% verbetering, doorslapen ! Met anderhalve week niet meer allergisch voor wasmiddelen en druk op de borst is ook weg.

Na een half jaar is druk op trommelvliezen weg en blijft alleen oorsuizen nog over en een verhoogde gevoeligheid voor elektrische velden van transformatoren. Oorsuizen is wel draaglijker dan voorheen, intensiteit lijkt te zijn afgenomen.

Wat ook is gebleken, vlak na het voor ons bekend worden van oorzaken, kon ik op 15 mtr afstand voelen of er sms-jes werden verstuurd, zonder dat ik op enige wijze zicht had op sms-er, of iets kon horen, daar ik mij in de verder gelegen garage bevond.

Uiteraard met onze wetenschap langs diverse burens gegaan.

Naaste buur nam gelukkig ook meteen maatregelen, maar niet iedereen gelooft je en men verwijst dan naar verantwoordelijkheden van de regering en geven zelf aan, geen problemen te ondervinden.

Met onze ervaring, zien we veel mensen met problemen als slapeloosheid, oorsuizen en alle andere problemen zoals ook op de diverse sites is aangegeven. Helaas door het nog niet nemen van maatregelen door onze regering en waarschuwen van mensen voor mogelijk nadelige gevolgen, die o.a. Dect-telefoons kunnen hebben op onze gezondheid, hebben diverse mensen onnodig, kleine tot grote problemen ervaren.

Door niet toepassen "Voorzorgsbeginsel" samen met het recht van ieder mens op gezondheid, achten wij de minister aansprakelijk voor mishandeling, zware mishandeling en zelfs zware mishandeling met de dood ten gevolge en hopen, dat in verloop van tijd, deze zich dan ook voor de rechter mogen verantwoorden.

Uitkomsten van TNO onderzoek in 2003 over effecten op welzijn kunnen wij volledig onderschrijven.

Gelijktijdig met onze problemen, hebben ook mijn ouders last van electrosmog ofwel Dect-telefoons burens en draadloos internet.

Mijn moeder ervaart sinds januari 2008 oorsuizen en druk op de trommelvliezen en vader heeft lichte ontstekingen in bovenste luchtwegen en keelholte, waarbij slijmvorming `s nachts erg vervelend is.

Burens zeggen geen last te ondervinden en willen op ons verzoek, de Dect-telefoons niet vervangen.

Betreffende woningscheidende wand wordt voorzien van 6 ponds lood (6 kg/m²) en problemen bij mijn ouders lossen zich op.

Met recht, straling weg, ziekte weg !

Artikel in Alkmaarse Courant 11/11/08 over behandeling Gemini Ziekenhuis te Den Helder middels therapie door geven van stroomstootjes.

Met behulp van Lorenz apparaat worden elektrische stroomstootjes gegeven, die veel lijken op de lichaamseigen impulsen.

60 tot 70% van moeilijk tot onbehandelbare klachten, hebben baat bij de behandelingen en geven patiënten tevens vaak aan, de nacht na een behandeling heerlijk te slapen.

Wordt hiermee een relatie gelegd tussen de disharmonie door elektromagnetische straling en het weer in harmonie brengen door dit zogenaamde Lorenz apparaat ?

Slaapstoornissen met straling als oorzaak, zijn immers heel kenmerkend !

Oorsuizen komt in onze omgeving ook erg veel voor, als GGD, landelijk een enquête zou houden, zal de rijksoverheid misschien eerder gepaste maatregelen gaan nemen.

Verder kunnen we de minister en Kamerleden voorstellen, voor allen die denken dat straling geen kwaad kan, koop voor een luttel bedrag een Dect-basisstation van draadloze huistelefoon, zet deze op het nachtkastje en aansluiten op 220V lichtnet.

Telefoon hoeft niet te worden aangesloten, toestel straalt toch wel met die 220 Volt.

Na verloop van tijd (enige jaren) kunnen ministers en Kamerleden uit eigen ondervinding gaan oordelen !

Eerder gemaakte melding over straling van laatste generatie X-box met draadloze controllers, geeft gebruiksaanwijzing aan dat gebruikte frequentie 2400 MHz

bedraagt en waarschuwt voor mogelijke storingen van, of door andere apparatuur.

Frequentie van 2400 MHz ligt erg dicht bij de 2450 MHz van een UMTS antenne en wij denken dat je hiermee een heel gevaarlijk apparaat in huis haalt, zeker nu in laatst verschenen onderzoeken blijkt, dat straling van UMTS, aan cellen, makkelijker schade aan lijkt te richten dan straling van GSM antennes.

Naam en adres bekend bij de redactie van Stopumts

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3022/noord-holland_jaren_ziek_totdat_de_oorzaak_ontdekt_wordt_dect_telefoon!

Essay: Je zult het niet zien aankomen!

woensdag, 12 november 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

De redactie van Stopumts wil de lezer onderstaand essay, oorspronkelijk geschreven in het Engels, niet onthouden. Alex Richards is auteur en houdt zich al enkele jaren bezig met onderzoek naar de biologische effecten van elektromagnetische velden en daarbij vooral de gezondheidseffecten van mobiele telefonie. Binnenkort verschijnt zijn boek "The invisible Threat: Dark Side of Wireless".

Bron: Alex Richards

Je zult het niet zien aankomen

Door Alex Richards

In de komende vijf jaar zou je gezondheid weleens achteruit kunnen gaan. Het zou kunnen beginnen met vermoeidheid en stress. Je wordt niet uitgerust wakker. Misschien krijg je hoofdpijntjes en concentratieproblemen. Je wordt uit het niets verdrietig of paniekerig. Je zult het aan je levensstijl wijten. Je wordt immers wat ouder. Waarschijnlijk zul je nooit deze subtiele factor overwegen: onze omgeving is fundamenteel veranderd..

De Verenigde Staten zijn in toenemende mate gevuld met straling van radio en microgolven. Deze golven creëren elektromagnetische velden (EMV) afkomstig van GSM's, satellieten, militaire en vliegveld radars, draadloos internet, babyfoons en zelfs speelgoed met afstandsbediening. Tot laat in de jaren tachtig waren deze radiogolven meestal afkomstig van commerciële of militaire bronnen. Maar daarna begonnen we zelf deze stralingsbronnen als GSM's, draadloos internet en magnetrons in ons leven te halen. Onze omgeving, die ooit gevuld was met slechts een paar duizend vaste stralingsbronnen op een bepaalde afstand, is nu een omgeving geworden, gevuld met miljoenen mobiele bronnen, waarvan velen EMV's in onze huizen brengen. Wat ooit puur en alleen een commerciële/militaire bron van straling was, heeft plaats gemaakt voor de "duistere zijde" van de draadloze consumentenrevolutie.

De meesten van ons zal het nooit opgevallen zijn. Deze golven zijn onzichtbaar. We kunnen ze niet voelen, proeven of waarnemen. Maar hun effecten kunnen bestudeerd en gemeten worden. Terwijl metingen aantonen dat de intensiteit van radiogolven in onze omgeving het laatste decennium met een factor 50 tot 150 is toegenomen, heeft de wetenschap - angstig parallel daaraan - een explosieve toename van onverklaarbare gezondheidsproblemen waargenomen.

Wetenschappers hebben biologische effecten, symptomen en ziektes al gekoppeld aan lage niveau's van elektromagnetische straling www.BioInitiative.org . Meer dan 600 (uit een meta-analyse van 2000 studies-Stopumts) studies verbinden EMV met kanker,

Alzheimer's, depressie, zelfmoord, autisme, leukemie, DNA breuken, hartziektes, beroertes, schade aan chromosomen, migraine, doordringen van de bloed-hersenbarrière, activering van stress hormonen, afname van melatonine/serotonine en onderdrukking van het immuunsysteem www.marinproject.org . Weer andere studies kunnen misschien de lijst van onverklaarbare stress symptomen die je nu misschien al voelt, verklaren: vermoeidheid, geheugenverlies, onrust, concentratieproblemen, chronische gewrichts- en/of spierpijn, slaapstoornissen en oorsuizen.

Het 'Freiburger Appel' www.WirelessStress.com . met bijna 30.000 handtekeningen van Europese artsen (3000 handtekeningen waaronder 400 van artsen-Stopumts) linkt GSM's, DECT telefoons en GSM masten met deze onverklaarbare stress symptomen. Samen met de groei van draadloze technieken sinds de jaren tachtig, is er een parallelle groei van onverklaarbare gezondheidsklachten en een wildgroei aan "new age" ziektes, zoals het chronisch vermoeidheidssyndroom, Fibromyalgie, MS, Lupus, Golfoorlog syndroom en elektrosensibiliteit, die allemaal dezelfde primaire symptomen vertonen als de eerder genoemde stress symptomen. De link tussen draadloze technologieën en de drie lagen van gezondheidsimpacts is verbazingwekkend: onverklaarbare stress symptomen, onverklaarbare gezondheidsklachten, en een explosie van "new age" ziektes.

Als je last begint te krijgen van deze stress symptomen, zul je voldoende advies krijgen van je huisarts. Waarschijnlijk krijg je een recept voor slaappillen, pijnstillers en misschien zelfs anti-depressiva. Je zult het gevoel hebben dat je de symptomen de baas blijft, maar ze zullen blijven. En je zult ze accepteren.

Je zult nooit het verband leggen naar de onzichtbare wereld van elektrovervuiling die in alle stilte om jou heen ontploft is. Je zult nooit vermoeden dat de GSM in je broekzak, of je draadloze netwerkrouter je gezondheid stelen. Je zult braaf je herhaalrecept ophalen en de knagende symptomen wegrationaliseren. Je zult het niet zien aankomen.

alexrichards111@gmail.com

Vertaling uit het Engels door Stopumts.

Voor een Duitstalige versie zie:
www.buergerwelle-schweiz.org/Strahlung_allgemein.512.0.html#5971 .

De oorspronkelijke Engelse tekst "You ´ll Never See It Coming" vindt u o.a. op:
groups.google.com/group/mobilfunk_newsletter/browse_thread/thread/6c6a8d9e192cd763 .

De redactie van Stopumts doet een oproep voor vrijwilligers die soortgelijke belangrijke teksten zouden willen vertalen.
(Fr-Ned, Du-Ned en Eng-Ned.)

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/3016/essay_je_zult_het_niet_zien_aankomen!

Wifi in België: De toekomst is vandaag.
dinsdag, 04 november 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Mijn wifi verhaal:

Toen ik in 1996 in een noodsituatie een tijdje gebruik mocht maken van één van de draadloze tefoontoestellen van Belgacom stelde ik vast dat ik bij het gebruik ervan heel warme oren kreeg. Dat was een meer dan onaangenaam gevoel en een beetje later had ik steevast hoofdpijn. In hetzelfde jaar bleek een EKG-onderzoek voor mij een ware vorm van foltering te zijn. De arts moest stoppen met het onderzoek. Van termen als hooggevoeligheid of elektrogevoeligheid of elektrostress was toen in mijn wereld nog geen sprake. Ik heb er toen dan ook verder geen aandacht meer aan besteed.

In 2004 begon ik te werken in een campus van een Vlaamse hogeschool waar men uiermate fier was dat het ganse vernieuwde schoolgebouw met draadloos netwerk werd ingericht. Deze nieuwe technologie werd gezien als 'de troef' om nieuwe studenten aan te trekken. Wist ik veel deze technologie mij dat in de toekomst nog serieus parten zou gaan spelen.

Die toekomst is ondertussen vandaag.

In 2006 werd boven de deur van mijn kantoor een versterkende antenne voor het draadloze netwerk geplaatst. Op een halve werkdag werd ik op mijn werkplaats doodziek. De klachten waren heel erg, het begon met het gevoel van 'banden rond mijn hoofd' dat overging in een volledig pijngevoel van hoofd en nek, en dat zich langzaam maar zeker uitbreidde over mijn gehele lichaam. Al mijn spieren waren ontzettend gespannen. Ook mij concentreren op mijn werk ging niet meer. Ik was overstressed terwijl ik nog maar pas van een ontspannen vakantieperiode terug was. Mijn korte termijn geheugen was zo goed als weg. De meest eenvoudige info die ik moest verschaffen tijdens de inschrijvingen daar kon ik niet meer opkomen.

Ik voelde ook een gigantisch energieveld rondom mij. Ik ben die dag doodziek naar huis gereden. Aangezien dit op een vrijdag gebeurde had ik het weekend om er terug een beetje bovenop te komen, dacht ik.

Op maandag was ik nog steeds ziek en ging ik terug en heb ik heel voorzichtig het probleem aan de directie van de campus gemeld en onmiddellijk om een consult bij de bedrijfsarts gevraagd. De antenne werd zonder dat ik er weet van had uitgeschakeld maar ik kon het hen onmiddellijk melden: het leek alsof mijn vinger uit het stopcontact werd gehaald, alsof het veld van hoogspanning waarin ik mij bevond onmiddellijk verdwenen was.

Het gehele weekend na die bewuste vrijdag ben ik door een fysieke hel gegaan. Ik heb er een dagboek van bijgehouden en meegenomen naar de bedrijfsarts. De bedrijfsarts lachte mijn klachten niet weg, zoals mijn collega's deden, maar meldde mij dat men met 'deze materie' niet wist waar men stond. De antenne werd niet meer terug aangezet en ik kon terug gewoon verder aan het werk, echter onder regelmatig hoongelach van sommige collega's.

Eind 2007 stelde ik regelmatig vast dat ik na een volledige werkdag meer dan vermoeid bleek en nog nauwelijks energie had om mij aan mijn huishoudelijke taken te wijden of om dingen te doen die ik leuk vind. Begin 2008 werden de klachten erger en erger. Na 3u op de werkvloer bleek ik steevast doodmoe te zijn geworden met de nodige hoofdpijnklachten en spierpijnklachten die de laatste jaren mijn vaste metgezellen waren geworden. Ik vroeg of er ergens antennes werden bijgeplaatst en

dat bleek inderdaad het geval te zijn. Ik heb toen terug om een consult gevraagd bij de bedrijfsarts om alle klachten die ik de laatste jaren heb gehad te melden. Mijn huisarts bevestigde na medische onderzoeken dat de klachten die mij de laatste jaren plaagden te wijten waren aan het draadloos netwerk op de school en bij versterking ervan ging het met mijn gezondheid stevast onmiddellijk de dieperik in.

Ten tijde van die antenne heb ik zelf info moeten inwinnen over welk soort antenne en welk soort straling het ging. Het ging over een 2.4 Ghz antenne met een reikwijdte van 300 m, zo heb ik later van een lector informatica vernomen. 2.4 Ghz is de frequentie van een microgolfoven. Microgolven hadden mij dus heel ziek gemaakt. En aangezien mijn collega's er niks van voelden en ik wel voelde ik me zowaar een 'alien' en werd ik ook zo door sommigen raar bekeken, genegeerd of gek verklaard.

Mijn werk ben ik ondertussen per 01.09.2008 kwijt, want het belang van de school gaat boven mijn belang heeft het departementshoofd mij gezegd. Ook had hij mij reeds mondeling gewaarschuwd dat hij het beu was met mij en ik er mocht aan denken ander werk te zoeken!! Op mijn voorstel om het voorzorgsprincipe te hanteren (0.2V/m) kreeg ik een volmondig neen. Gratis metingen door iemand van Beperk De Straling konden ook niet, want dat is een 'drukkingsgroep'. Voorstel om metingen te laten uitvoeren door het BIPT een Belgische instantie werden genegeerd. De dienst veiligheid van de Hogeschool heeft wel 'iets' gedaan om mij te helpen (ze zijn met een laptop op de verschillende plaatsen gaan kijken hoeveel ontvangst er is) en hebben 'antennes uitgelegd waar ze konden' maar toen dat voor mijn gezondheid niet voldoende of genoeg bleek te zijn, bleken ze ook ineens van mij genoeg te hebben. Geen geld meer om mij nog verder aan te stellen.....

'Durf denken' las ik onlangs op de nieuwe studententassen van de Universiteit Gent. Ik durf te denken, maar niemand, dan ook niemand op mijn werkplaats en de centrale administratie van deze hogeschool durfde of wilde (luidop) met mij mee denken. Durft u dat wel? Laat het mij weten op shantigent@yahoo.com.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2991/wifi_in_belgi%C3%AB_de_toekomst_is_vandaag.

Ingezonden brief West Seattle Herald, USA
donderdag, 30 oktober 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Overall ter wereld dezelfde klachten rond zendmasten. Hier een voorbeeld uit Vancouver geplaatst in de West Seattle Herald.

Letters To The Editor

Problems from cell phones

Monday, October 27, 2008

These Seattle residents have everything to be concerned about (cellular antennas, West Seattle Herald, Oct. 22). I live in a neighbourhood in Vancouver, B.C., where I am surrounded by three buildings with antennas on them and I have become electrohypersensitive because of the antennas.

My sleep is fragmented and disturbed, I have vertigo, constant ringing

in my ears, warm in the extremities. Make no mistake, the radiation from wireless antennas and WiFi is highly biologically active.

My family doctor has confirmed he has other patients living close to antennas that have also become ill.

Governments and the wireless industry will do nothing to protect you as their revenues are in the billions - the Canadian government pocketed a cool C\$4.25 billion last June from the auction for the 3G frequency spectrum.

Current safety limits, which only address thermal effects (heating of tissue) are woefully inadequate and do not address non-thermal effects such as DNA damage, and leakage in the blood-brain barrier and electrohypersensitivity.

There are numerous studies indicating that electrohypersensitivity and cancer clusters are consistent with living in close proximity to antennas.

I urge these residents to oppose the additional antennas.

Carl Katz

Vancouver, B.C.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2974/ingezonden_brief_west_seattle_herald_usa

Ingezonden brief in The Economist.
donderdag, 23 oktober 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: The Economist, 25 september 2008

Op een uitstekend artikel in The Economist met de titel "Mobile Madness" volgden veel reacties van hoge kwaliteit waaronder dit ervaringsverhaal:

Im an electrosensitive law student from leeds. Go onto www.es-uk.info/ . for any info about how microwave radiation is pretty flipping dangerous. I used to love using my phone for years, set up wi fi in my home and had 4 digital family phones. The only thing I knew of microwaves were they were used to cook food, but was made so ill, passing out, having nose bleeds, insomnia, headaches, heart palpitations, dizziness etc, I was someone who would have taken the mickey out of someone claiming any such thing but only becoming affected do i realise that because of the amount of money involved it will always be tried to be covered up for as long as possible, My law tutor was a personal injury lawyer with a top london firm who tells me they still try to argue that the reason someone has been coughing up blood is due to lack of exercise and not the years and years they endured of breathing in asbestos. I am made so ill by pulsating microwave radiation that i can go weeks sleeping fine, but one night I will get no sleep, am made violently sick, shake, have heart palpitations, nosebleeds etc then the next day one of my neighbours will tell me that he forgot to turn off his wi fi router that night, hats not a coincidence. I know that there are a lot of arguments on both sides , and i would have probably never believed in this if i

hadnt been personally affected, but we were not designed to be cooked by microwaves at any level.

Voor het oorspronkelijke artikel met de vele reacties zie:

www.economist.com/science/displaystory.cfm?story_id=12295222 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2954/ingezonden_brief_in_the_economist.

Musicus: gezondheidsschade door zendmast
maandag, 06 oktober 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Roland "Lut" Luttk is professioneel actief in de muziek sinds 1985. Hij was een van de oprichters en bassist van o.a. The Jack of Hearts en Drippin' Honey, en te horen op diverse CD's van Kek '66 tot Boyd Small.

Op zijn website schrijft hij:

Sinds kort ben ik erachter dat ik al 13 jaar, 7 meter onder een zendmast woon, werk en slaap. Afgelopen winter toen ik veel thuis was, om aan mijn nieuwe album te werken, bleken de concentratieproblemen, de slapeloosheid, en vermoeidheid zo verergerd, dat daar weinig van terecht kwam. Bovendien bleek mijn huis doordrongen van DECT en WiFi-straling van de burens. Ik dacht altijd, dat de gevolgen hiervan 'wel mee zouden vallen'. Gebleken is dat langdurige blootstelling aan dit soort signalen een overgevoeligheid veroorzaakt, waardoor ik nu niet lang in een ruimte kan verblijven, waar zelfs maar een geringe hoeveelheid straling aanwezig is.

Gebleken is dat de nederlandse overheid miljarden heeft verdiend aan UMTS, en straks gaat verdienen aan WiMax, waardoor een objectieve houding ver te zoeken is. Struisvogelpolitiek, korte termijn denken... Zelfs de Gezondheidsraad, heeft zich voor het karretje laten spannen. Zij erkent dat die straling veranderingen veroorzaakt in de hersenactiviteit, maar is van mening is dat dit geen gezondheidsschade oplevert, en baseert dit op werkelijk niets...

Het is in feite een groot experiment waar je verplicht aan meedoet. Ik vind het ongelofelijk, economische belangen worden boven de gezondheid van de mens gesteld. Inmiddels worden steeds meer mensen wakker, ook artsen....

Teken de petitie: www.ipetitions.com/petition/stralingsrisicos2008

Nog een petitie: www.petities.nl/petitie/stichting_stralingsarm_nederland

Internationale petitie: www.ipetitions.com/petition/bioinitiatieemrpi/?e

www.stralingsrisicos.nl

www.stopumts.nl

Eerste elektronische protestsong door DJ Ardaty en Venry Peace: WhyFi

Zie voor het origineel en de protestsong:

www.lutluttik.nl/ .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2887/musicus_gezondheidsschade_doorZendmast

UK: Slecht humeur bij overgeplaatst kantoor.
dinsdag, 23 september 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Verslag van een vrouwelijke kantoormedewerkster die waarneemt hoe het humeur van haar collega's onbewust beïnvloedt wordt nadat de afdeling verhuisd is naar een bestraalde kantooruimte:

To set the record straight. I am currently working near a mobile phone mast and I know how it affects me but I am not melting. All sorts of people are using this website to discredit it. I get headaches and fuzzy head, feel anxious and get upset easily, but I do not melt.

I will take this opportunity to say a little more on how things have been the last few weeks, as I said I will keep you informed.

A whole department has been relocated and a mobile phone mast can be seen through the window about 100 (?) metres away. (I will measure the distance one of these days)

I have been watching colleagues who are not aware or do not consider themselves to be affected by microwaves.

These are some of the changes and comments:

'I am at the point of sending a career-suicide email';

'I am always fed up and tired';

An email sent to the boss who promptly sent it to everybody read:

'In view of how unhappy everyone is we need a meeting, computers';

'I seem to have stomach ache all the time and I am losing weight..... I just feel permanently ill.....';

After spending most of the day in the office on Friday I had a miserable weekend (me).

So far I managed to keep out of the office a considerable part of the day. In not wishing to give my job away luckily it is possible to do so and still work. The people who were in that department previously were reknown for their lack of co-operation and bad temper - (so we are told)

Did you know that there will be a programme about bad temper - they noticed how it has increased - on the BBC on Tues at 9pm (not sure which station). It will be interesting to see what they say the reason is.

Voor het origineel zie:

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=173

.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2844/uk_slecht_humeur_bij_overgeplaatst_kantoor.

Hart- en slaapproblemen bij twee franse teenagers.
donderdag, 18 september 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Hart- en slaapproblemen bij twee franse teenagers.

Zie onze berichtgeving onder juridische informatie:

www.stopumts.nl/doc.php/Juridische%20Informatie/2822/ .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2823/hart-en_slaapproblemen_bij_twee_franse_teenagers.

Lijst van 221 duitstalige burger-initiatieven tegen mobiele telefonie. (Updated)
dinsdag, 16 september 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Onderstaande lijst van groepen burgers die zich verzetten tegen de plaatsing van mobiele telefonie zou beleidsmakers aan het denken moeten zetten: waarom steken duizenden burgers in binnen- en buitenland zoveel tijd, vrije tijd, geld en energie in het verzet tegen zendmasten voor mobiele telefonie en andere vormen van electrosmog?

Waarom protesteren burgers massaal tegen onvrijwillige bestraling?

Zou er dan mogelijk toch wat ernstigs aan de hand zijn?

Bron: www.izgmf.de

...

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2792/lijst_van_221_duitstalige_burger-initiatieven_tegen_mobiele_telefonie._%28updated%29

Engelse radaroperator: "Wij hebben recht op een fatsoenlijk antwoord"
vrijdag, 12 september 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Case Study: 'Largs Hum' Made Me So Ill I Left Town
Sep 8 2008

GEORGIE Hyslop claims her life was ruined by what locals call the "Largs Hum" - an unexplained low frequency noise.

The 66-year-old former RAF radar operator says her problems started after she had a metal implant fitted to repair her back after a skiing accident.

And she fears the implant turned her into a human aerial - picking up electricity waves when she is near a mobile phone mast, pylon or military radar.

After moving to Largs in 2000 following the death of her husband Roy, Georgie started to feel unwell. She experienced headaches, nose bleeds, loss of feeling in her arms, chest pains and an abnormal heart rhythm.

Her symptoms got worse after a police Tetra mast was fitted nearby. And a constant, low-frequency hum made it impossible for her to sleep.

She contacted Transco,

Scottish Power, the European Environment Agency, the World Health Organisation, the National Radiological Protection Board and the British Geological Survey in a bid to find answers to her health problems.

She also spoke to officials at Faslane naval base and the Hunterston nuclear power plant but drew a blank.

Eventually Georgie moved to Rothbury, in Northumberland, to escape the symptoms.

Now, she is writing a book about her 14,000-mile journey across the UK looking for somewhere to live away from the worst electromagnetic fields.

Georgie says: "I can't even use a telephone without feeling ill now. If I pick up a mobile or cordless phone, I get burns on my face from it. And if I touched a microwave or attempted to eat food from one, that would also make me ill.

"As an RAF radar operator, I think I was exposed to such a large volume of radio waves that my body can't cope with any amount now.

"I should have been born hundreds of years ago as I'm allergic to modern life.

"I'm Scots born and bred but life in Largs made me ill.

"I still get affected by electromagnetic waves in my new home but if I avoid mobile phones and power lines, I can keep better.

"But I don't think I'll ever feel 100 per cent again.

"I've had letters from people all over the world who also suffer from sensitivity to electromagnetic fields.

"I just don't want them to devastate other people's lives too. We deserve answers."

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2801/engelse_radaroperator___wij_hebben_recht_op_een_fatsoenlijk_antwoord__

Nachtrust weg in Midden Drenthe
donderdag, 11 september 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Gemeente maakt geen verschil tussen vrijwillige en onvrijwillige bestraling en schoffeert bewoners met de mededeling: "u heeft toch ook een magnetron".

Ik las op uw web site over een umts/gsm mast in Westerbork in de Gemeente MiddenDrenthe.

Het mooiste van alles is dat de gemeente midden Drenthe op een andere mast (die geplaatst wordt op Eursing bij de mileustraat 109) bezwaarschriften heeft gekregen en dat die door het gemeente bestuur zo van tafel zijn geveegd.

Ook is er een familie die naar de rechter is gestapt en van de rechter mag de gemeente de mast plaatsen. Die rechter heeft geen mast naast zich en weet dus zelf uit ervaring niet hoe het zit met straling.

Ook het volgende voorval is dat vlak bij ons huis nu 2 masten staan .

De eerste mast is illegaal geplaatst in 2006 door T-Mobile, ik heb onmiddellijk aan de

bel getrokken bij de gemeente en bij T-Mobile bewaar gemaakt, ze doen net of hun neus bloed ,maar wij zitten er mee want onze gezonde nachtrust is weg en we voelen ons NIET FIT.

De gemeente Midden Drenthe zegt dat ze er niks aan kunnen doen, wat ik natuurlijk onzin vind; ze willen niks er aan doen.

Ik kreeg een briefje dat ik ook een magnetron heb en dat die ook straling veroorzaken, ja ik zit de hele dag voor dat ding.

Ik wil hierbij laten zien hoe de gemeente Midden Drenthe met zijn /haar burgers omgaat en vooral dat wanneer er zo veel bezwaren binnen komen de gemeente ze naast zich neer legt .

Een bezorgde omwonende.

(Naam en adres bij de webmaster bekend)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2800/nachtrust_weg_in_midden_drenthe

Ziek nadat kantoor verhuisd naar een zendmastlocatie.
donderdag, 04 september 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Lees hoe in Engeland een man (en een deel van zijn collega's) ziek wordt nadat zijn kantoor verhuisd naar een locatie dichtbij een zendmast.
Leest u vooral ook het ingezonden commentaar:

Bron: mastvictims 3 sept 2008:

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=171

.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2777/ziek_nadat_kantoor_verhuisd_naar_een_zendmastlocatie.

Dochter met hoofdpijn in Portugal
zaterdag, 30 augustus 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Dit gaat over een mast in Ferragudo in Portugal.
Meer dan 1000 bewoners en bezoekers hebben een petitie ondertekend ter verwijdering van een zendmast.

Bewoner Olga Jordan zei: "Mijn dochter lijdt aan hoofdpijnen. We hebben veel onderzoek laten doen. Ik scherm de ramen van de slaapkamer van mijn kinderen 's nachts af met aluminiumfolie om de effecten van de straling te minimaliseren"

Zie:

www.portugalresident.com/portugalresident/showstory.asp?ID=28969

Jordan maakt overigens een klassieke vergissing door te denken dat de ramen afgeschermd moeten worden, terwijl ook de muren de straling doorlaten, in het geval

van HR++ glas zelfs meer dan de ramen. Ook heeft het weinig zin om een klein vlak af te schermen, tenzij de bron zich onmiddellijk achter het vlak bevindt en het vlak groot genoeg is. Een 'kooi van Faraday' is meestal aan te bevelen (boven, onder, links, rechts, voor en achter afscherming, in beginsel zonder openingen, want die werken zoals 'sleutelgaten' voor geluid als een nieuwe bron). Bovendien is het een klassieke vergissing om je aandacht te concentreren op één bron, in dit geval de antennemast op de toren, want meestal zijn er veel meer bronnen (dect bij de burens, wlan in de omgeving, wifi, wimax, digitenne).

Stopumts, 30 augustus 2008

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2770/dochter_met_hoofdpijn_in_portugal

Het leven in een stralingsgat.

vrijdag, 29 augustus 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Volgens een interne studie van het Bundesamt für Strahlenschutz zijn in Duitsland naar schatting 25000 (!) mensen die overgevoelig zijn geworden voor electromagnetische velden voortdurend op de vlucht om de straling van mobiele telefonie te ontgaan.

Een van hen is Suzanne Rohmer.....

Bron: Berliner Zeitung 22 augustus 2008

Leben im Funkloch

Marcus Lauer

OBERRAMMERSGAU. Die letzten Häuser bleiben zurück, Wiesen breiten sich aus, Wald, dann wieder Wiesen. Der Handyempfang wird schwächer. Für Suzanne Rohmer ist das der Weg ins Glück. Das Glück ist für sie ein Stück Erde in der Nähe von Oberammergau in Bayern. Acht Kilometer lang ist es und drei Kilometer breit. Es gibt einen Bach, Kühe und Pferde. Menschen leben hier nicht. Das ist für die Frau wichtig. Denn die tragen höchstwahrscheinlich ein Handy bei sich.

Suzanne Rohmer gehört zur Gruppe der Elektrosensiblen. Etwa sechs Prozent der deutschen Bevölkerung reagieren mit starken körperlichen Symptomen, wenn sie hochfrequenter Strahlung ausgesetzt sind. Jener für den Empfang von Digitalfernsehen zum Beispiel oder für Navigationsgeräte - vor allem aber für Mobilfunk.

Kommt jemand mit einem eingeschalteten Handy Suzanne Rohmer zu nahe, wird es kritisch. Dann wird ihr schwindlig, der Blutdruck schießt auf 200 zu 110, sie sieht alles wie volltrunken, und in den Ohren rauscht es, als stünde sie neben den Niagara-Fällen. "Glücklicherweise habe ich hier einen kleinen Ort gefunden, an dem ich immer ganz alleine bin", sagt sie, "auch an den Wochenenden." Sie lebt in einem Funkloch.

In Deutschland werden solche Funklöcher immer seltener. Die Netzabdeckung der Mobilfunkanbieter liegt laut Bundesamt für Strahlenschutz mittlerweile bei 99,1 Prozent. Damit ist die Fläche aller Funklöcher zusammengenommen nur noch wenig größer als das Saarland.

Doch auch die letzten Lücken im engmaschigen Funknetz wollen die Mobilfunkbetreiber in den nächsten Jahren schließen. Tiefe Täler sollen dafür mit Mobilfunkmasten erschlossen werden. Oder entlegene Landstriche wie jener, in dem Suzanne Sohmer lebt, und dessen genaue Lage sie nicht beschreiben haben möchte. Seit über zwei Jahren lebt die 49-Jährige in einem Wohnmobil. Im Mai dieses Jahres kam sie hierher, zuvor war sie schon an zwei anderen Plätzen. Die dann verseucht worden seien, sagt Suzanne Sohmer.

Nach einer internen Studie des Bundesamtes für Strahlenschutz sind mittlerweile etwa 25 000 Elektrosensible wie sie quer durch die Republik unterwegs. Auf der Suche nach Funklöchern. Auf der Flucht vor dem technischen Fortschritt. Suzanne Sohmer zählt sich zu seinen Verlierern. Sie ist Mitglied in einer von Hunderten Bürgerinitiativen in Deutschland, die sich dem Kampf gegen den so genannten Elektromog verschrieben haben.

Jene in Oberammergau ist bundesweit eine der bekanntesten. Die Leiden der Opfer von Mobilfunkstrahlung seien wenig offensichtlich, sagt Werner Funk, der die Bürgerinitiative "Strahlenfreier Ammergau" gegründet hat. Funk ist ein ehemaliger Geschäftskollege Suzanne Sohmers, bis vor vier Jahren haben die beiden noch zusammen beim Wetterdienst gearbeitet.

"Man riecht nichts von der Strahlung und schmeckt auch nichts", sagt Funk. Weil es kein Sinnesorgan für Strahlung gebe. Aber es sei sicher, dass die Symptome der Betroffenen auf die Handystrahlung zurückzuführen sind. Viele Ärzte hätten ihm das schon bestätigt. Allerdings ist die Zahl der Mediziner, die diesen Zusammenhang anerkennen würden, relativ klein.

Hundertzwanzig Kilometer entfernt von Oberammergau, im kleinen Zorneding bei München, sitzt Birgit Stöcker am Tisch ihres Reihenhauses und sagt: "Ich bin sensibler als ein Messgerät." Das steht bei der blassen 63-Jährigen immer auf dem Tisch. Für den Besucher schaltet sie das Breitbandmessgerät Modell "Lambda Fox" ein. Ein lautes Rauschen ist zu hören, das übergeht in ein stakkatoartiges Knacken in hoher Tonlage. "Hören Sie das?", fragt sie. "Das ist vom Handy nebenan. "Da wird gerade telefoniert." Sie schaltet das Gerät wieder ab und seufzt. Die kurzen, stetigen Impulse wirkten bei ihr wie ein Hackbeil, das in ihr Hirn schlägt.

"Wir Elektrosensiblen haben das Glück, dass wir die Strahlung wenigstens noch spüren", sagt Birgit Stöcker und versucht ein Lächeln. "Die es nicht spüren, also die Mehrheit, sind doch die armen Schweine." Sie hat ein Buch mit dem Titel "Elektromog - eine reale Gefahr" geschrieben und ist Vorsitzende des Bundesverbandes "Elektromog e.V".

Die elektrosensible Minderheit werde oft nicht ernst genommen, sagt Birgit Stöcker. Tatsächlich werden sie von vielen für Hypochonder gehalten, von Esoterikern ist die Rede, manche sprechen einfach von Spinnern. Es gibt bis heute keine öffentlich anerkannte Studie, die einen direkten Zusammenhang zwischen der elektromagnetischen Strahlung der Handys und schweren körperlichen Beschwerden oder gar Krebs und Gehirntumoren herstellt. Die jüngste wurde im Juni dieses Jahres in Berlin vorgestellt.

Sechs Jahre lang hatte man geforscht, gemessen und getestet. Das Ergebnis verkündete Sigmar Gabriel dann auf der Bundespressekonferenz: "Dieses breit angelegte Forschungsprogramm hat bestehende Befürchtungen zu möglichen Gesundheitsgefahren des Mobilfunks, die es in Teilen der Bevölkerung gibt, nicht bestätigt." Aber auch künftig wolle man im Bundesumweltministerium für die

Forschung über die Wirkungen der elektromagnetischen Felder moderner Kommunikationstechniken jährlich 500 000 Euro zur Verfügung stellen.

Birgit Stöcker hat ihre Erklärung für die für sie unbefriedigenden Ergebnisse der Studien. Die meisten seien mitfinanziert oder zumindest gesponsert von den großen Mobilfunkbetreibern, sagt sie. Laut Bundesamt für Strahlenschutz würden die Kosten dafür immer hälftig aufgeteilt zwischen Bundesregierung und den Betreiberfirmen.

Seit 13 Jahren kämpft Birgit Stöcker ihren Kampf gegen die neuen Techniken. Gegen die Wirtschaft, die Politik, aber auch gegen die Gedankenlosigkeit der Nutzer. In zwanzig Jahren, fürchtet Stöcker, werde die Elektrosensibilität Volkskrankheit Nummer eins sein.

Ihre ganz persönliche Schutzmaßnahme ist der Rückzug. Zum Einkaufen geht sie so selten wie möglich. Ihr Reihenhaus bewohnt sie nur noch im Keller. Zu sehr dringe die Strahlung von den Nachbarn links und rechts in Wohn- und Schlafzimmer. Der Rasen in ihrem Garten steht kniehoch. Besucher werden durch einen kleinen Aufkleber auf der Haustür gewarnt, auf dem ein rot durchgestrichenes Handy zu sehen ist. "Ein schöner Zustand ist das nicht," sagt sie, "aber was soll ich machen?" Sie könne nur weiterkämpfen gegen neue Funkmasten und ihre Idee vorantreiben, funkfreie Reservate für jedes Bundesland durchzusetzen.

Auch im Refugium von Suzanne Sohmer steht das Messgerät "Lambda Fox" immer griffbereit. Es ist so etwas wie das Erkennungszeichen der Elektrosensiblen. In den ersten Tagen war Suzanne Sohmer damit unterwegs, um die Grenzen ihres neuen Lebensraums auszuloten.

Viele ihrer Bekannten haben sich von ihr abgewendet, seit sie dieses Leben führt. Die Behörden berufen sich auf Studien wie die vom Juni dieses Jahres, sie raten der Frau, ihre Leiden am besten von einem Neurologen oder noch besser dem Psychiater behandeln zu lassen. Solange Suzanne Sohmer deren Hilfe nicht sucht, hätte sie auch keinen Anspruch auf Frühverrentung.

Suzanne Sohmer lehnt diese Art von Behandlung ab. "Das ist ja, als würde ich ein kaputtes Auto zum Bäcker bringen wollen", sagt sie, und ihre leise, verhuschte Stimme wird zum ersten Mal etwas lauter. Elektrosensibilität, dabei bleibt sie trotz aller Studien, sei eine körperliche Krankheit. Die viele Ärzte nur deshalb ignorierten, weil sie bei Mobilfunkbetreibern Fortbildungskurse machen.

Nicht so Gerd Oberfeld. Der renommierte Umweltmediziner aus Salzburg hat in diversen Versuchen festgestellt, dass elektromagnetische Felder zu einer erhöhten Bildung freier Radikaler führen. Dadurch würden gesunde Zellen angegriffen, was zu Tumoren führen könne. Außerdem, sagt der 48-Jährige, sei nachgewiesen, dass erhöhte Mobilfunkstrahlung zu einer verminderten Produktion des Stoffes Serotonin führen würde, gemeinhin bekannt als "Glückshormon". Wenig Serotonin fördert in der Folge Depressionen und dauernde Müdigkeit. "In Deutschland will das bloß keiner wahrhaben", sagt er. In Schweden zum Beispiel sei die Elektrosensibilität offiziell anerkannt. "Elektrosensible bekommen dort einen Behindertenausweis und eine Berufsunfähigkeitsrente."

Davon ist Suzanne Sohmer noch weit entfernt. So lebt sie hier, abgeschottet von der Außenwelt, in ihrer eigenen Welt. Es ist ein ruhiges Leben in friedlicher Natur. Um acht steht sie auf, schreibt an ihrem Roman, in dem sie sich und ihre Geschichte nur als "Randfigur" neben einer heldenhaften Protagonistin einflechten möchte. Sammelt Pilze, streift durch den Wald. Kommuniziert auf altem Wege, per Brief, mit ihren

Mitstreitern in der ganzen Bundesrepublik. Darüber, wie ein aktueller Gerichtsstreit über einen neuen Funkmast ausgegangen ist, ob jemand neue Funklöcher entdeckt hat oder bestehende verschwunden sind.

Alle paar Wochen schneidet sie sich selbst die Haare, weil sie "jeden unnötigen Gang in den verseuchten Ort" vermeiden will. Ohne den Strahlenanzug, "an dem immerhin neunzig Prozent des Elektrosmogs abprallen", könnte sie den Weg hinein nach Oberammergau, meist zu ihrem Arzt, überhaupt nicht bewältigen.

Der Strahlenanzug ist ein blauer Overall in Übergröße, in dem die zierliche Frau verschwindet. Ein ausgemustertes Modell, ursprünglich einmal für die Mobilfunk-Techniker der Telekom entwickelt. Vorne ist ein "HF-Protection" aufgestickt, HF für High Frequency. Wenn sie damit durch die Gassen von Oberammergau geht, halten sie einige im Ort für eine Imkerin. Und die meisten für eine Verrückte.

Alle zwei Wochen geht sie in einem Landgasthof in der Nähe essen. Im Sommer kann sie draußen sitzen, und im Winter bekommt sie einen separaten Raum. Beim Essen muss sie das engmaschig vergitterte Visier abnehmen, das sonst vor ihrem Gesicht hängt. Mittlerweile hat sie sich damit arrangiert.

Einer Studie zufolge sind mittlerweile etwa 25 000 Elektro- sensible quer durch die Republik unterwegs.

Het origineel vindt u op: www.berlinonline.de/berliner-zeitung/archiv/.bin/dump.fcgi/2008/0822/seite3/0001/index.html .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2765/het_leven_in_eeen_stralingsgat.

Woerden: Bewoner verkoopt woning door overlast zendmast
vrijdag, 29 augustus 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: AD 29 aug 2008

Auteur: HARRIE VAN OPSTAL

WOERDEN - De slagingskans van de westelijke randweg van Woerden is aanmerkelijk groter geworden. De gemeente heeft sinds kort bijna alle grond in bezit.

De westelijke randweg leidt verkeer uit ondermeer Bodegraven, Nieuwerbrug en Zegveld 'buitenom' langs de westkant van Woerden naar de A12 en de zuidelijke randweg. Nieuwerbrug, het Schilderskwartier en het Bloemen- en Bomenkwartier plukken daar de vruchten van.

Woerden heeft onlangs een strategisch gelegen stuk grond kunnen verwerven. Eigenaar Van Maanen bood zijn stekkie aan Barwoutswaarder te koop aan. De gemeente deed een bod en de twee partijen werden het eens. De grond van Van Maanen was het enige grote perceel dat de gemeente nog nodig had.

Voor de bewoner had de verkoop wel een ietwat bittere bijmaak. Begin dit jaar besloten hij en zijn vrouw uit te kijken naar een andere woning elders in Woerden. Ze ondervonden al sinds de plaatsing in 1996 last van de zendmast. Maar mede omdat wetenschappelijk bewijs geen schadelijke effecten aantoonde, waren de klachten daarover tevergeefs.

Voor de westelijke randweg is nu nog een tweetal kleine stukjes grond nodig aan de zijde van Barwoutswaarder. Ze liggen aan weerszijden van de waterzuivering. De gronden in de richting van de A12 waren al in bezit van Woerden.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2767/woerden_bewoner_verkoopt_woning_door_overlast_zendmast

Noodkreet VIII uit Tuindorp-Oostzaan
vrijdag, 22 augustus 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Noodkreet VIII uit Tuindorp-Oostzaan

Straling is een zeer complex thema en men kan het vergelijken met: "Hoe smaakt suiker?" Leg dat maar eens aan iemand uit die nog nooit suiker heeft geproefd.

Uit voorzorg heb ik nooit een DECT-telefoon, magnetron etc. genomen om de eenvoudige reden dat niet is bewezen dat het geen schade voor de gezondheid oplevert. Mijn wederzijdse burens hebben allebei een DECT-telefoon. Op het moment dat medio 2005 de C2000-mast met trafokast werd geplaatst kreeg ik, en velen met mij, gezondheidsklachten in de vorm van ernstige hoofdpijn, neusbloedingen, druk op/in hoofd, moeheid etc. (zie diverse Noodkreten uit Tuindorp-Oostzaan onder "Ervaringen" op deze site), doch relateerde dit in eerste instantie niet aan de C2000-mast. Er werd kort daarop een GSM 1800 MHz zender ingehangen. Na verloop van tijd merkte ik dat ik in mijn stoel in de hoek sterke huidprikkelingen, druk op mijn hoofd, hartkloppingen, algeheel onwel voelen etc. ondervond, alwaar de DECT-telefoon van mijn buurvrouw achter de muur stond. Een meting wees 2000 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ uit. In tweede instantie kwam ik erachter dat door de plaatsing van de C2000-mast men tevens gevoelig kan worden voor de straling van een DECT-telefoon. Citaat dhr. ir. C. Claessens (www.milieuziektes.nl): "Bekend is bijvoorbeeld dat mensen nog net een DECT-telefoon kunnen verdragen, maar als er zendmast bijkomt, zij dan ineens gezondheidsklachten vertonen." Inmiddels heb ik de muur afgeschermd, doch in de loop van de tijd zijn mijn gezondheidsklachten verergerd, doordat men sinds 1 oktober 2007 volledig op het C2000 communicatiesysteem is overgegaan; afscherming tegen C2000 is bij lange na niet volledig mogelijk. De laatste maanden is de straling heviger geworden en diverse lotgenoten hebben dezelfde ervaring met nog sterkere gezondheidsklachten. Daar komt nog bij dat het mijn ervaring en die van lotgenoten is dat men door de straling van kunstmatige EM-velden gevoeliger voor geluid wordt. Verder valt niet alleen mij op dat er meer ernstig zieke mensen in ons dorp zijn bijgekomen. De EM-velden van de C2000, alarm, GSM, digitenne en zendrichters interfereren met elkaar en volgens mij activeert de hoogfrequente- de laagfrequente straling en lift gedeeltelijk op elkaar mee en/of vechten als hond en kat met elkaar. Mijn meter geeft zowel een hoog magnetisch- als elektrisch veld in mijn huis aan alsmede een hoog HF; in combinatie met de trafokast doet het menige vloer in onze huizen voelbaar trillen. De straling is sterk fluctuerend, afhankelijk van dataverkeer en of het druk is op de mast. De meest voorkomende klachten zijn:

sterke druk op/in hoofd, hoofdpijn, brom/iep/druk/sisgeluid in oren, aanspannen van spieren over hele lichaam, slaapstoornissen (kort slapen en vaak wakker schrikken), afwisselend warm/koud zonder roodhoofd (dus geen opvliegers), onregelmatige hartslag c.q. hartkloppingen, oogklachten, krampen (met name in benen), huidprikkelingen, zeer droge huid, huiduitslag, darmcatarre, buikpijn, overal jeuk met name op hoofd, veel niezen, zowel verstopte als loopneus alsof ik continu verkouden ben, in huis minder goed geheugen en tragere motoriek. Ook vocht heeft invloed op de EM-velden, want tijdens het wassen van mijn haren onder de douche is het alsof mijn hoofd onder stroom staat c.q. wordt geëlektrocuteerd. En ik welke ruimte ik mij ook in het huis bevind, ik ontkom niet aan de EM-velden van de C2000-mast; het is zowel psychisch als fysiek een ware marteling. Het is niet voor niets dat de omstreden C2000-mast door de messcherpe, gepulste straling en lage frequenties tussen 380 – 395 MHz en de puls-frequentie op 17,6 Hz, praktisch overeenkomend met de natuurlijke hersenactiviteit van de mens nl. 16,6 Hz, in de VS is verboden en in Engeland niet meer wordt bijgeplaatst. De heer Dr. G. Hyland, een expert op het gebied van straling met een lage intensiteit en lid van het Internationale Institute of Biophysics en tevens prominent criticus van het Tetra/C2000 communicatiesysteem, stelt: "Met de uitrol van Tetra/C2000 masten kunnen wij mogelijk een pandemie van hersentumoren verwachten over 10 jaar." Volgens Hyland beïnvloedt dit soort elektromagnetische straling de hersenfunctie en de hersen-bloed-barrière en verzwakt het immuunstelsel. Het gevaar zit in het gepulste gedeelte dat elke 56,7 milliseconden een 'pakketje' van 14,2 milliseconden verstuurt m.a.w. per seconde worden 17,6 van dergelijke pakketjes verstuurd, zodat de puls-frequentie 17,6 Hz is. In tegenstelling tot licht kan microgolfstraling de schedel rechtstreeks penetreren en doordringen tot het binnenste van de hersenen met name tot de epileptische centra. Tevens strijdt onderstaande actiegroep tegen de komst van een 37.5 m. hoge UMTS-mast, waarvoor aan Vodafone door Stadsdeel Noord een bouwvergunning is verleend, ondanks inschakeling van de heer P. Baakman, de vele handtekeningen en bezwaarschriften.

Wat is de meerwaarde van UMTS? O.a. internetten en films downloaden. NIETS DUS!
Zie: www.hderks.dds.nl/discussions-2.html.

Op 9 april jl. 's-nachts tweemaal de Politie gebeld i.v.m. niet langer uit te houden druk in mijn hoofd. Volgens de Politie was er niets aan de hand. De volgende dag had ik een afspraak in de stad en op het moment dat ik zag dat de Dam was afgezet vanwege bezoek President van Brazilië, viel bij mij het kwartje. Mijn meter wees niet voor niets die bewuste nacht 20.000 uW/m² aan.

Enkele metingen in mijn huis:

Dinsdag 13 mei om 24.00 uur 0.3 en 0.7 GHz 1000 uW/m²
0.7 en 1.5 GHz 1600 uW/m²
1.5 en 3.0 GHz 400 uW/m²

Woensdag 14 mei om 16.00 uur 0.3 en 0.7 GHz 400 uW/m²
0.7 en 1.5 GHz 1250 uW/m²
1.5 en 3.0 GHz 350 uW/m²

Zondag 18 mei om 20.00 uur 0.3 en 0.7 GHz 1000 uW/m²
0.7 en 1.5 GHz 1250 uW/m²
1.5 en 3.0 GHz 1250 uW/m²

Maandag 19 mei om 11.00 uur 0.3 en 0.7 GHz 2500 uW/m²
0.7 en 1.5 GHz 1250 uW/m²
1.5 en 3.0 GHz 160 uW/m²

Maandag 19 mei om 23.00 uur 0.3 en 0.7 GHz 8000 uW/m²
0.7 en 1.5 GHz 5000 uW/m²
1.5 en 3.0 GHz 800 uW/m²

Op de site van www.milieuziektes.nl van dhr. ir. C. Claessens staat, ik citeer:
“Langdurige blootstelling aan 200 tot 2.000 uW/m² (0.275 – 0.9 V/m) kan leiden tot elektrosensitiviteit. En eenmaal elektrosensibel geworden mensen kunnen al reageren van 1 uW/m² ofwel 0.02 V/m.”

Zie: www.stopumts.nl/pdf/pilette.pdf over “Zendmasten, draadloze technologieën en gezondheid”, geschreven door de Belgische arts Jean Pilette.

Een aantal weken geleden was ik op de verbouwde polikliniek Oogheelkunde in het BovenY ziekenhuis en ik kon daar nauwelijks in de wachtkamer zitten vanwege airco, inbouwspots met spaarlampen en, bij navraag, voelbare elektriciteitskast. Idem dito met airco's in nieuwe trams, bussen; spaarlampen, camera's etc. in supermarkten etc. Er is geen ontsnappen meer mogelijk!

Iedere huurder, ook elektrosensibele burgers, heeft recht op woongenot en veiligheid in zijn/haar woning. Hier ligt qua afscherming huizen tegen straling een taak voor de woningbouwcorporaties.

Het grondig wetenschappelijk bewijs is met het 600 pagina's tellende, dikke gebonden BioInitiative Report, geschreven door 14 Internationale wetenschappers, wel geleverd.

Wat stelt het rapport?

De stralingsnorm moet tot 0,6 V/m voor buiten en 0,06 V/m voor binnen worden teruggebracht.

Het onderzoek naar een veilig stralingsniveau moet per onmiddellijk worden uitgewerkt.

Al lange tijd wordt art. 11:

“Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam”

en art. 10 lid 1:

“Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer”

van de Nederlandse Grondwet geweld aangedaan en door de Nederlandse Overheid overtreden.

Idem dito m.b.t. art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM):

Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

en art. 13 (EVRM):

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Uitgangspunt moet zijn dat mensen voor elektromagnetische velden overgevoelig kunnen zijn, in het bijzonder de niet-ioniserende velden. De straling van kunstmatige EM-velden t.b.v. draadloze toepassingen stopt niet "op magische wijze" vlak voor de huid, maar dringt het lichaam binnen en veroorzaakt daar biologische effecten. De mate van penetratie hangt af van diverse factoren, waaronder dichtheid, geleidbaarheid en vochtgehalte van het weefsel, en vermogen en frequentie en golfvorm van de EM-velden.

Op www.stralingsrisicos.nl kunnen medici massaal het medisch appèl ondertekenen, opdat de conclusie van het BioInitiative Report door de Overheid kan worden uitgevoerd.

Zolang onze rechten als minderheid (hoe lang nog?) in een "democratisch" land niet worden erkend, hoe kan premier Balkenende dan wel voor o.a. persvrijheid en rechten voor minderheden in China opkomen?

M.i. durft geen enkele krant in NL een kritisch artikel over EM-velden en de gevolgen voor c.q. gezondheidsklachten van burgers te publiceren en vindt er ook geen debat op de TV plaats. Het economisch belang, premier Balkenende en overige politici, gaat immers voor de gezondheid van onze burgers.

Met vriendelijke groet,
Marijke de Jong

Namens actiegroep TOTS
(Tuindorp-Oostzaan Tegen Straling)

Reacties: tots@live.nl.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2739/noodkreet_viii_uit_tuindorp-oostzaan

Ervaringsbericht van een 19 jarige studente Natuurkunde uit Duitsland
donderdag, 21 augustus 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Erfahrungsbericht einer 19-jährigen Studentin

Ich bin jetzt Studentin im 1.Semester, Physik, in Erlangen. Von kritischen Stimmen gegen Mobilfunk habe ich vor ca. 3 Jahren zum ersten Mal gehört. Zu diesem Zeitpunkt war ich selber noch im Besitz eines Handys und hielt diese Bedenken nicht für vollkommen falsch, jedoch im Bezug auf junge, gesunde Menschen für irrelevant und übertrieben. Es bewirkte aber, dass ich mein Handy zumindest in der Nacht ausschaltete. Als das Handy ein Jahr später kaputt ging, besorgte ich mir, auch aufgrund von Geldmangel kein neues Gerät und gewöhnte mich sehr schnell wieder

an die „Freiheit“, nicht über jeden Schritt alle Freunde zu informieren.

Nun hörte ich aber auch immer konkretere Bedenken und erfuhr von ärztlichen Auswertungen, von Beschwerden / Krankheiten, ausgelöst angeblich durch Mobilfunk. Ich fand es sehr einseitig und unglaubwürdig, so viele verschiedene physische und psychische Krankheiten auf diese „unsichtbaren“, mit keinem der fünf Sinne erkennbaren Mikrowellen zu schieben.

Doch ich entdeckte mit der Zeit den „6. Sinn“. Durch Gespräche, Erzählungen, Vergleiche etc. fielen mir einige Ungereimtheiten auf, die teilweise doch recht eindeutig auf dieses, anscheinend sehr einseitig erforschte Gefahrenpotential hinweisen. Möglichst kurz:

1. Eine Freundin klagte besonders in Mathematik über Kopfschmerzen und bekam auch immer einen roten Kopf bzw. fleckige Wangen: Konzentration? Jedoch fiel uns dann auf, dass dies nur in einem Gebäude der Schule der Fall war; hatten wir im anderen Trakt Unterricht (gleiches Fach) fehlten Kopfschmerzen sowie die Rötung.

2. Im gleichen Trakt, mit den Fenstern in dieselbe Richtung, befindet sich das Mathe/Physik Lehrerzimmer. Insgesamt 3 Physik/Mathe Lehrer sind in den letzten 2 Jahren an 2mal leichtem, einmal schwerem Tumor erkrankt. Insgesamt gab es an der Schule in den letzten 5-6 Jahren 5 Tumor-erkrankte Lehrer

3. Im Winter fuhr ich meistens mit dem Bus in die Schule. Als ich regelmäßig mit Kopfschmerzen nach 20min Fahrt ankam, schob ich es zunächst auf fehlende Frischluft und Bewegung (sonst fahre ich Fahrrad). Fuhr ich einen Bus später (deutlich weniger Schüler) merkte ich nichts. Um „dicken“ Luft zu entgehen, setze ich mich dann möglichst hinter geöffnete Fenster, es änderte nichts an den Kopfschmerzen.

4. Ich fragte immer mehr Freunde und Bekannte und erfuhr ähnliche Geschichten. Selbst wahre Handy-Liebhaber gaben stechende Kopfschmerzen nach Telefonaten zu, nahmen diese jedoch in Kauf, für das „nette“ Gespräch. Wieder andere, die auch auf DECT-Telefone aufmerksam gemacht wurden, bzw. die Eltern sie austauschten hatten anschließend viel besseren Schlaf (keine Einschlafprobleme)

5. Es könnte ewig so weitergehen, aber im Vergleich zu noch wesentlich schlimmeren Beispielen von Menschen, die in der Nähe von Mobilfunkanlagen wohnen, nicht sehr bedeutsam. Noch eines möchte ich jedoch erwähnen und zwar Partys. Nirgendwo sonst klagen so viele Menschen über Kopfschmerzen, und das vor Coffein! oder Alkohol-Konsum. Dazu kommt, das egal ob in Kneipen, Cafes oder Diskos meine Freunde relativ schnell (ca. 23:00) müde werden und Kaffee trinken, wogegen auf privaten Feiern, mit wenigeren Leuten, die meisten sehr viel länger fit sind und überhaupt keinen Kaffee benötigen

6. Jetzt suchen meine Freundin und ich eine Wohnung in Erlangen, es ist sowieso schwer dort unterzukommen, aber eine zu finden die nicht von Mobilfunkwellen belastet ist, ist wohl nahezu unmöglich. Dazu kommt, dass ich nach 3-monatigen erholsamen Ferien, schon auf der ersten Zugfahrt um 7 Uhr früh die altbekannten stechenden Kopfschmerzen wiedererkannt habe (der Zug ist gut klimatisiert), fahre ich einen späteren Zug, ca. um 8 Uhr, schätzungsweise nur 1/4 der Personen des früheren Zug, ist kaum etwas zu merken und man kann sich gut konzentrieren. Dementsprechend ist es im 7-Uhr Zug unmöglich ein Buch zu lesen, selbst wenn man sich mit aller Macht darauf konzentriert

Bis heute ist das öffentliche Interesse für dieses Thema nahezu null! Die Meinung ist nach wie vor, einige wenige, offiziell ca. 11% sind sog. „Elektrosensible“, der Rest merkt doch davon nichts. Das ist falsch. Ich denke es hat auf jeden Auswirkungen, nur, die einen bemerken sie vielleicht nur unbewusst, andere nehmen sie hin „man muss mit dem Fortschritt gehen“ und bei manchen mit starke Auswirkungen und Krankheiten gibt es vielfältige andere Erklärungen (Stress, Psyche...) - nur wenn auch das mit dem Mobilfunk gekoppelt ist, stecken sie in einem Teufelskreis.

Und noch eines ist auffällig und unheimlich: „die Augen“. Ich schaue Menschen gerne in die Augen, häufig erkennt man daran Stimmung, Laune etc. Nachdem ich auch Freunde darauf aufmerksam mache, beginnen wir zu suchen: nach Augen ohne dunkle Ringen darunter, Augen ohne geschwollene Lieder, Augen die fröhlich, neugierig und zukunftsfreudig in die Welt schauen, nicht solche die müde, gestresst und ergeben, dem Schicksal „Aspirin zum Frühstück, Mittag und Abend“ in die Welt stieren. Ich bin noch nicht alt genug, um persönliche Vergleiche als „Beweise“ heranzuziehen, aber durch Gespräche mit Eltern, Omas etc. aber auch Büchern (alte, sowie heutige) bekommt man den Eindruck, dass sich nicht allein durch die neue Lebensweise, die Menschen so verändert haben, so müde geworden sind...

Erlangen, Dezember 2005 19-jährige Studentin

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2729/ervaringsbericht_van_eeen_19_jarige_studente_natuurkunde_uit_duitsland

Evaringsbericht uit Duitsland: Een essay.
woensdag, 20 augustus 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Das Ding...

Erfahrungsbericht einer Elektrosensiblen. Ein Essay.

Mein Handy habe ich immer zurückhaltend benutzt. Vor sieben Jahren hatte ich mir eins für die Arbeit gekauft, da ich viel reiste und schlecht erreichbar war. In der letzten Zeit brauchte ich es immer seltener, täglich noch für ein paar SMS und wenige Sekunden Telefongesprächszeit. Jetzt möchte ich versuchen, es ganz los zu werden, obwohl meine Freunde im Chor verkünden, eine Berufstätige ohne Handy gebe es doch heute ganz einfach nicht mehr.

„Das Ding“ ist ausserordentlich bequem. Wir wissen es alle; die funktionellen und symbolischen Gründe für seinen Erfolg brauchen wir hier nicht darzulegen. Wir stellen einfach fest: „Das Ding“ hat sich unmerklich in den Sitten und Gebräuchen von uns allen derart eingenistet, dass man bezweifeln könnte, ob es vor seinem Erscheinen schon irgend eine Art von Leben oder menschlicher Beziehung auf der Erde gegeben habe.

Dennoch schaffen es einige Menschen, ohne „das Ding“ zu leben; die einen aus ideellen Gründen, andere zum Schutz ihrer Intimsphäre, wieder andere dank eines Lebensstils, der es ihnen erlaubt, darauf zu verzichten. Ist es andererseits nicht seltsam: Oft hört man (unabhängig von sozialem Stand und realem Einkommen) den

Ausspruch, man könne es sich nicht leisten, „Bio“ zu essen. Aber ich habe noch nie jemanden sagen hören, er könne sich „das Ding“ nicht leisten.

Es scheint also, dass „das Ding“ zwar zur Selbstverständlichkeit geworden ist, dass es aber doch auch Menschen gibt, die nicht Eigentümer einer Mobiltelefonnummer sind und diesen Zustand individuell bewusst und frei gewählt haben. Und ihr werdet sagen: Warum so viel Aufhebens, wenn doch jeder für sich selbst, in seinem Leben als Mann oder Frau, frei wählen kann, ob er den Alltag mit oder ohne „das Ding“ bewältigen will?

Frei wählen? – Nun, so ist es eben gerade nicht.

Mir wurde der Gebrauch des „Dings“ verboten. Ihr denkt vielleicht von einem Ehegatten, der es satt hat, gesalzene Rechnungen zu bezahlen; von Freundinnen, die sich darüber ärgern, dass sie nie einen Augenblick der Intimität mit mir teilen können; von der Polizei, die mich ein paar Mal telefonierend am Steuer erwischt habe; von irgend einem moralisierenden Freund... oh nein, nichts dergleichen. Der Gebrauch des „Dings“ ist mir ganz einfach vom Arzt verboten worden! – Ihr mögt euch fragen, wie das denn möglich sei, da ich es ja bloss zurückhaltend benütze...

„Liebe Frau, vergessen Sie 'das Ding', ich bitte Sie, vergessen Sie es!“

Er war der vierte Arzt, den ich im Verlauf weniger Wochen aufsuchte. Aber es war das erste Mal, dass man in einem derart drohenden Ton zu mir sprach. Die Entschlossenheit seiner Worte und der Ton seiner Stimme waren beeindruckend. Doch auch er hatte ein „Ding“, das gerade neben ihm auf dem Tisch lag, bereit, jederzeit loszuklingeln. Warum also ausgerechnet ein solches Verbot für mich?

In den letzten Jahren hatte ich selten einen Arzt besucht, aber jetzt genügten die sonntäglichen Wanderungen in den Bergen nicht mehr, um mich zu erholen. Ich fühlte mich immer müder.

Obwohl die ersten drei Ärzte ganz verschiedene Überzeugungen hatten, waren sie sich doch darin einig, dass meinen Symptomen kaum Bedeutung beizumessen sei. Für sie handelte es sich einfach um Müdigkeit, Ferienbedarf, Angstzustände, Enttäuschung in der Liebe... Bei jeder weiteren Konsultation versuchte ich präziser zu schildern, was ich empfand: Kopfschmerzen wegen Sonnenstich, nächtliches Herzrasen, Schlaflosigkeit, Händezittern...

Jeden Tag empfand ich stärker, wie meine Körperzellen „verkehrt herum ruderten“, sodass ich bald jede Hoffnung verlor, sie würden eines Tages wieder umdrehen.

Im Zuge meiner Versuche, zu begreifen was mit mir geschah, entschloss ich mich eines Tages, einen Messbericht über die elektrischen und magnetischen Felder in meinem Büro anfertigen zu lassen. Diesen Entschluss fasste ich ohne Rücksicht auf die Kosten einer solchen Unternehmung. Denn unter all den Symptomen, die mich plagten, war das ungewöhnlichste das sonderbare Gefühl, besonders empfindlich auf elektrische Felder zu sein. Ich fühlte mich wie von elektrischen Schlägen durchzuckt und von stärkeren oder schwächeren Feldern durchdrungen. Das von Grafiken, Tabellen und Berechnungen strotzende Gutachten kam zum folgenden Schluss: In den untersuchten Räumen bestehen elektromagnetische Felder von beträchtlicher Stärke, die aber jedenfalls den gesetzlichen Grenzwert nicht überschreiten. Ich setzte mich in Verbindung mit dem Gutachter und bat ihn um weitere Erklärungen. Ingeheim hoffte ich, nun endlich die Informationen zu erhalten, die mir die drei

ersten Ärzte nicht hatten geben können. „Liebe Frau, seit zwei Jahren bin ich unterwegs, um Berichte zu machen über Fälle, wie Sie einer sind. Ich könnte Bücher darüber schreiben.“ - „Aha“, antwortete ich begeistert, weil ich offenbar die richtige Person zur Lösung des Rätsels gefunden hatte, „könnten Sie mich also mit meinesgleichen für einen Informationsaustausch in Verbindung bringen?“ - „Sehen Sie“, antwortete der Gutachter, „es gibt zwar tatsächlich eine andere Frau in Ihrem Häuserblock, die vor kurzem einen gleichartigen Bericht von mir verlangt hat, aber aus Gründen der beruflichen Korrektheit kann ich Ihnen darüber nichts sagen.“

Entmutigt ob dieser Art von Zusammenarbeit des „offiziellen“ Gutachters, aber immerhin im Besitz der Bestätigung, dass es sich um ein Problem mit elektromagnetischen Wellen handelte, beschloss ich, einen „Geobiologen“ zu kontaktieren – eine Person also, die imstande war, die Schwingungen der Erden- und der Himmelswelt in Harmonie zu bringen. Denn in der Tat, wenn es sich um eine Belastung durch elektrische und magnetische Felder handelte, so musste es doch möglich sein, diese mit anderen Feldern zu bekämpfen. Und so liess ich mich denn in die (teure) Welt der „Formwellen“, in die Schwingungsfelder kostbarer Mineralien, in das Klingen irdischer Brunnchen und himmlischer Bilder entführen... Aber es wurde mir auch recht deutlich gesagt, dass der „kosmische Bausatz“ nur wirksam sein konnte, wenn ich mich zugleich „ernsthaft“ auf einen spirituellen Weg begab... Mein Weg war wohl recht wenig ernsthaft, denn der Gesundheitszustand wurde immer prekärer. Ich kam zur Einsicht, dass ich meine Anwesenheit im Büro von 8 auf 4 Stunden, dann von 4 auf 2, schliesslich von zwei auf eine Stunde reduzieren musste. Am Schluss waren es täglich noch ein paar Minuten zum Abholen der Post.

In jenen Tagen besuchte ich den Vortrag eines Spezialisten, eines seit Jahren unabhängigen Forschers am CNRS (Centre National de la Recherche Scientifique). Der Vortrag war zu einem grossen Teil den Wirkungen der von den Mobilfunkantennen ausgehenden elektromagnetischen Felder auf den Menschen gewidmet. Welche Überraschung für mich, zu entdecken, wie all die Symptome, an denen ich litt, vom Vortragsredner wissenschaftlich präzise aufgezählt und beschrieben wurden! Natürlich wandelte sich die Überraschung sogleich in Angst beim Gedanken an die mögliche Weiterentwicklung solcher Symptome zu schweren Krankheiten, oftmals die Folge einer Funktionsstörung der Zirbeldrüse, des Zentrums des Gehirns, der „Seele des Körpers“, des für elektromagnetische Felder empfindlichsten Organs des menschlichen Körpers.

Nun entschloss ich mich, weitere Messungen machen zu lassen, diesmal durch einen anderen, weniger kostspieligen und auch sympathischeren Gutachter mit der Bereitschaft, ein Gespräch zu führen und jemanden wirklich anzuhören, der unter den Symptomen und der Entwicklung dieser neuen, seltsamen Krankheit der Elektrosensibilität leidet – eine Krankheit, die in vielen Ländern zur Gründung von Vereinigungen führte, in denen sich die Menschen fanden, welche dieselbe Krankheit haben, oder genauer: welche durch andauernden und intensiven Kontakt mit hoch- oder niederfrequenten elektromagnetischen Feldern zu diesem Leiden gekommen sind.

Die neuen Messungen liess ich diesmal nicht nur in meinem Büro in der Stadt, sondern auch zu Hause machen, um die Daten vergleichen zu können. Die Messresultate im Büro waren – vielleicht wegen eines zeitweise stärkeren Gesprächsverkehrs auf den Mobilfunkfrequenzen – noch besorgniserregender als diejenigen des ersten Gutachtens, sodass in mir sogar ein gewisser Zweifel am Gutachter selbst entstand. Ich sagte mir dann, es möge eben Situationen mit besonders hoher elektromagnetischer Belastung geben, die aber immer unterhalb der Grenzwerte bleibt, wenn auch vielleicht nur knapp.

Wer elektrosensibel wird, entwickelt in der Begegnung mit elektromagnetischen Feldern besondere Wahrnehmungsfähigkeiten, und so kommt es, dass ein hypersensitiv gewordener Mensch oftmals mit geschlossenen Augen die Gegenwart und die Wirkung von Hochspannungsleitungen, von Mobilfunkantennen und auch von WLAN-Anlagen, Schnurlostelefonen und dergleichen spüren kann.

Wegen eben dieser Hypersensitivität hatte ich zuhause wahrgenommen, dass in denjenigen Räumen meiner Wohnung, die nach Osten exponiert sind, eine elektromagnetische Belastung vorhanden sein könnte, auch wenn diese entschieden schwächer war als in meinen städtischen Büroräumlichkeiten. Dies wurde mir denn auch durch die Messungen des Gutachters mit Präzision bestätigt. Ich fragte also bei unserem Gemeindebauamt nach dem Aufstellort einer Mobilfunkantenne. Man antwortete mir, dass es auf unserem Gemeindegebiet keine solche gebe. Hierauf rief ich bei der Nachbargemeinde an. Da erfuhr ich, dass eine Antenne von der und der Sendeleistung vorhanden sei, doch das brauche mich nicht zu beunruhigen, weil diese Antenne zur Nachbargemeinde hinüber strahle (nämlich zur meinigen...).

Vor wenig mehr als 50 Jahren durchquerten zahlreiche Eisenbahnzüge Europa, zum Bersten gefüllt mit Männern, Frauen und Kindern, die nie mehr zurückkehrten... Zu Recht gibt es heute dafür keine Entschuldigung, und man blickt mit grösster Strenge auf diejenigen, die mehr oder weniger bewusst mit diesen Transporten zu tun hatten.

Es bleibt mir nur noch die Hoffnung, dass unsere Ärzte, Techniker, Beamte, Politiker und alle Menschen, die der Bevölkerung gegenüber Verantwortung tragen, sich der durch die neuen Technologien über kurz oder lang verursachten Gesundheitsschäden bewusst sind – Gesundheitsschäden, von denen vielleicht nicht alle Bürger, aber mit Sicherheit ein grosser Teil von uns allen betroffen sein werden.

Denn die wunderbare Reise in der virtuellen elektronischen Welt könnte sich in einen furchtbar realen, kollektiven Alptraum verwandeln – in einen Alptraum, wie er für einige von uns bereits heute Wirklichkeit ist.

April 2008

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2725/ervaringsbericht_uit_duitsland_ee_essay.

Andy probeert zijn leven voort te zetten
zaterdag, 12 juli 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Ikley, Groot Brittannië

Andy, 27 jaar, is een van het groeiende aantal mensen die stellen dat hun leven overhoop ligt door de techniek van de hedendaagse samenleving. Hij zegt dat hij vreselijk ziek wordt van de hoogfrequente velden van telefoonmasten, wi-fi routers en draadloze digitale telefoons. Hij ziet zich gedwongen tot vergaande maatregelen om de gevolgen te voorkomen. Hij vertelt hoe hij een comfortabel bestaan in een appartement heeft moeten inwisselen tegen een leven van dagen op het land en nachten in de kelder van het huis van zijn ouders in Ikley.

Andy is lid van de vereniging van mensen met elektromagnetische overgevoeligheid (electro-sensitivity UK) met 3000 leden die overtuigd zijn dat hun invaliderende symptomen het gevolg zijn van hoogfrequente elektromagnetische velden. De aandoening stuit vaak op ongeloof en spot. Andy heeft ons gevraagd daarom niet zijn echte naam te gebruiken, om een stigma op zijn familie te voorkomen. Maar hij heeft geen twijfel over het bestaan van elektromagnetische overgevoeligheid en zijn zorgen worden onderschreven door een aantal wetenschappers.

.....

Andy zegt dat hij meerdere keren overwogen heeft om zelfmoord te plegen, vanwege de verwoestende invloed die de elektromagnetische overgevoeligheid op zijn leven heeft. De problemen begonnen toen hij in 2004 een wi-fi router kocht. "Drie maanden later had ik permanent hoofdpijn, vermoeidheid, wazig zien, neusbloedingen, tintelingen in mijn gezicht en een algeheel onwel gevoel". Hij begon nu en dan het bewustzijn te verliezen en spendeerde maanden aan onderzoek, proeven en scans om uit te zoeken wat er aan de hand was. Toen hij de router uitschakelde voelde hij zich beter. Binnen enkele weken waren al zijn symptomen verdwenen - maar niemand legde het verband. Zijn gezondheid ging weer snel achteruit toen hij in Leeds ging studeren in een appartement dat, zonder dat hij het wist, was omringd door burens met draadloze apparaten. Spoedig had hij alle symptomen weer terug.

"Het werd steeds erger, ik werd alsmaar wakker en was hevig ziek, met hoofdpijn en vermoeidheid, ik kon mij onmogelijk op mijn studie concentreren, ik kon niet langer dan een uur in het appartement blijven", vertelt Andy. Hij onderzocht of er sprake was van CO-vergiftiging, hij liet het drinkwater testen, totdat zijn huisarts suggereerde dat hij misschien last had van de elektromagnetische velden van draadloze technologie. Andy was sceptisch, geloofde het aanvankelijk niet.

.....

Andy beschrijft zijn leven als een horror-film. "Ik leef overdag op het land, op een plek die ver genoeg is van de zendmasten". Hij werkt nog aan zijn studie, gaat korte perioden naar de universiteit, maar zegt dat veel anderen in zijn situatie gedwongen zijn geweest om hun werk op te geven en van bijstand te leven, het zijn gevangenen in hun eigen huis. Andy probeert de schijn van een gewoon leven op te houden, maar zijn toekomst ziet er niet goed uit.

"Ik kan nergens meer naar toe voor meer dan een uur zonder bijna buiten bewustzijn te raken. Overal is wi-fi en zijn digitale telefoons".

.....

In plaats van het op te geven in wanhoop is Andy vastbesloten om alles te doen wat hij kan om de risico's van elektromagnetische velden voor het voetlicht te brengen, die steeds groter zullen worden naarmate de technologie verder wordt uitgebreid.

bron:

www.ilkleygazette.co.uk/features/featuresbehindnews/display.var.2388395.0.new_technology_blamed_for_ilkley_students_living_nightmare.php ,

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2655/andy_probeert_zijn_leven_voort_te_zetten

Dect uit, problemen weg
zondag, 01 juni 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Zie www.youtube.com/watch?v=FBvn-CADAtQ

Ron de Jong: "Al mijn problemen verdwenen door het uizetten van de dect-telefoon."

 [Bekijk of beluister het mediafragment](#)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2573/dect_uit_problemen_weg

Ervaring in Beverwijk
vrijdag, 30 mei 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik ben een bewoner van de Kerkstraat in Beverwijk.
Mijn woning staat hemelsbreed 70meter van het Kennermertheater op de zelfde hoogte als de zendmasten met niets ertussen.

Na veel gezondheidsklachten zoals: slapeloosheid, extreme moeheid, maag- en darmklachten, bromtoon in mijn oren, hoofdpijnen, is bloedonderzoek en maagonderzoek gedaan door een internist. Niets wijst op een ziekte of aandoening. Ben zo verzwakt, dat ik nu arbeidsongeschikt ben.

Op aandringen van mijn werkgever heb ik mijn huis verlaten en ik woon momenteel bij mijn moeder.

Begin nu weer 6 à 7 uur te slapen. Voorheen was het hooguit 3 uur.
Alle andere klachten verdwijnen nu ook. Heb contact met de GGD gehad die binnenkort zelf komen kijken in en om de woning naar de situatie. Want 24 masten midden in een woonwijk is van de zotte.

Ron Van Der Hulst.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2572/ervaring_in_beverwijk

Ziek van umts, Brabants Dagblad
donderdag, 10 april 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Brabants Dagblad 8 april 2008

dinsdag 08 april 2008 | 03:15

Ik ben blij dat Tilburg een actief beleid voert om umts-masten te weren.

Ik vind het flauwekul dat iedereen en alles mobiel met elkaar moet en kan internetten.

Wij zijn zelf ziek aan het worden van elektrostress en straling en de verwachting is dat dit alleen maar erger gaat worden. Lees de artikelen op www.STOPUMTS.nl en zie wat er landelijk aan de hand is.

Natuurlijk is mobiel bellen niet meer weg te denken, maar als providers zouden samenwerken zou dat ook masten schelen, en daarmee dus ook straling.

Het kan geen kwaad, zegt de adviserende organisatie. Ik denk dat dat afhankelijk is van wat voor meetinstrumenten je gebruikt. Als je alleen eventuele temperatuurverhoging van water meet, ben je verkeerd bezig.

Als gemeenten hun eigen verantwoordelijkheid zouden nemen, zouden ze niet kijken naar allerlei angstverhalen dat umts onmisbaar is, maar ook kijken naar het effect op de gezondheid en veiligheid van hun inwoners op langere termijn. Ik ben bang dat bij eventuele aansprakelijkheid voor schade (zie ook de tabaksindustrie) de providers niet thuis geven.

Ik verwacht dat dit net zo zal gaan als met het roken en ik heb geen zin in straling van een ander zoals bij bellen in trein of bus, want het zendvermogen is dan maximaal, ook door mijn hoofd.

Eric Busman

Oisterwijk

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2497/ziek_van_umts_brabants_dagblad

02.10.2005

Témoignage d'un électrosensible
(voir : *Avertissement*)

Cinq années de galère... Fin 99, j'ai déménagé dans une nouvelle maison à la campagne. Un boulot passionnant, une femme adorable, des jumeaux de 2 ½ ans, le rêve allait commencer...

Le rêve ?... Par la suite, mon état de santé n'a cessé de se dégrader. Au départ, insomnies du dimanche soir. Je me disais que c'était dû à la reprise du boulot le lendemain. Ensuite, nervosités, tensions, manque de concentration, aucune résistance au stress, manque de motivation, troubles de panique, oppression thoracique, vertiges, intolérance aux déodorants,... le sentiment de n'être jamais heureux, alors que tous les éléments étaient là pour concourir à mon bonheur. En plus, cela ne correspondait pas du tout à ma personnalité. Je n'y comprenais rien.

L'année 2004 fut catastrophique. Il m'était devenu impossible de dormir correctement. Je n'étais plus capable de faire un jogging. La descente aux enfers avait commencé. Mon état se dégradait irrémédiablement. Je me voyais plonger vers une SFC (Syndrome de Fatigue Chronique) ou Fibromyalgie.

Premier congé de maladie, visites chez de nombreux médecins, test du sommeil... Rien, aucun résultat, excepté le diagnostic d'un très mauvais sommeil. Les médecins et psychologues m'ont fait croire que le problème était psychosomatique.

Je restais convaincu que mon problème était ailleurs et était dû à une cause inconnue.

Un jour, je me suis rendu compte que mon ordinateur m'énerve. Dès que je l'approchais, que j'y travaillais pour mon boulot ou pour mon plaisir, j'avais envie de le jeter au loin.

Je venais d'installer un réseau Wifi à la maison.

A partir de ce moment, j'ai appris à reconnaître les symptômes du stress électromagnétique.

J'ai entamé des recherches sur Internet, et découvert les nombreuses sources de pollution électromagnétique - téléphone DECT, détecteurs de mouvements de l'alarme anti-intrusion. J'en étais équipé depuis mon déménagement il y avait un peu plus de cinq ans. Je les ai supprimés.

Mon état s'est légèrement amélioré, mais j'étais encore loin de la guérison. J'ai décidé d'aller dormir ailleurs, à une autre adresse. De suite, mes nuits ont été meilleures. Mes insomnies étaient moins fréquentes. Elles étaient surtout beaucoup plus calmes. A la maison, après un endormissement normal, je me réveillais brutalement atteint par des troubles de panique, des vertiges. Je devenais fou et je ne savais plus où me mettre. Il m'était par ailleurs impossible de me rendormir. Ailleurs, je me mettais en relaxation et j'arrivais à me rendormir.

A la maison, il restait une source d'ondes électromagnétiques que je ne pouvais pas supprimer.

Depuis fin 2003, un opérateur Mobile avait installé une antenne relais à 250 mètres de mon domicile. Pour me protéger et suite au succès de mes nuits passées en dehors de chez moi, j'ai décidé de construire une [cage de Faraday](#) et d'y installer mon lit. Pendant la journée, je portais une casquette de protection contre les ondes.

L'histoire de la casquette de protection est incroyable. A la maison et au pire de ma maladie, je restais dans un fauteuil. J'étais incapable de faire quoi que ce soit. Chaque fois que je prenais l'air à l'extérieur, lorsque je rentrais chez moi, j'éprouvais des vertiges, maux de tête. Je devais m'asseoir ou me coucher, ne rien faire et attendre que cela passe. Un jour, en n'y croyant pas, je me couvre la tête de papier aluminium et je mets une casquette par-dessus. Un quart d'heure après, je me sentais mieux. Les résultats étaient incroyables. C'est alors que j'ai commandé une vraie casquette de protection sur Internet. Depuis, à la maison, je ne la quittais plus.

J'ai même osé porter la casquette au boulot. Tous les débuts d'après-midi, j'éprouvais un manque de concentration flagrant. Je devais relire dix fois la même

phrase pour la comprendre. Je mettais la casquette et cinq minutes après je retrouvais ma concentration.

Depuis ce moment et petit à petit, j'étais arrivé à gérer mon exposition aux ondes. J'avais retrouvé une motivation et une concentration normale. Mes nuits étaient devenues nettement meilleures et j'ai eu moins d'insomnies. Les insomnies apparaissaient encore dans certaines situations - travail intellectuel intensif durant la journée, - exposition à des fumées (cigares, cigarettes, barbecue,...), lorsque je nettoysais ma voiture au karcher (cela paraît absurde mais c'est la réalité!) - stress imprévu, - utilisation d'une pommade contre les irritations de la peau, - changement de dentifrice Mais je restais calme et elles étaient gérables par la relaxation.

L'IBPT est venu mesurer la puissance des ondes électromagnétique à mon domicile. La puissance maximale mesurée dans les pièces les plus exposées dont ma chambre à coucher, est de 0,17 V/m. Il a également mesuré ma [cage de Faraday](#). Il y avait une diminution de 25 dB, soit une diminution d'un facteur 100.

Ce résultat m'a quelque peu rassuré. Mais n'apportait aucune solution à mon problème de santé. La question me hantait. Pourquoi ne suis-je pas capable de supporter de si faible puissance.

Avant de me protéger contre les ondes, j'avais essayé de nombreux traitements, anti-dépresseurs, somnifères, neuroleptiques, mélatonine, Mais celui qui donnait le meilleur résultat était à base d'antioxydants (Chlorella ou Chlorelle).

Finalement, un médecin spécialisé en médecine environnementale m'a prescrit différentes analyses. Deux analyses ([test Melisa](#) sur différents métaux et test des Porphyrines urinaires) ont diagnostiqué deux anomalies. La première a décelé une intolérance au dioxyde de titane (colorant alimentaire : E171). La seconde a conclu à une intoxication au mercure, plomb ou autres toxiques organiques. Une autre analyse a corroboré la thèse de l'intoxication (analyse des neurotransmetteurs - excès au niveau Dopaminergique et déficit au niveau Sérotonique).

Une contre analyse faite au Luxembourg a rejeté la piste d'une intoxication au mercure. Une autre a rejeté l'intoxication au plomb. D'autres analyses complémentaires n'ont pas pu identifier la véritable origine de mon intoxication.

Selon mon médecin, cette intoxication perturbe le fonctionnement du foie et nuit à la détoxification de mon organisme. Elle perturbe la réaction de méthylation. Ce mauvais fonctionnement empêche la fabrication d'antioxydants naturels et surcharge mon organisme en radicaux libres.

De plus, lorsque le dioxyde de Titane a la taille d'une nanoparticule il pourrait être également une autre source de radicaux libres. Il pourrait également jouer un rôle au niveau biologique et chimique[1].

Le dioxyde de Titane est étudié comme revêtement de surface pour ses propriétés dépolluantes. « *Le TiO2 absorbe l'énergie des photons issus du rayonnement UV, et les restitue aux molécules d'eau présentes dans l'air pour permettre la création de radicaux libres. Ces radicaux extrêmement réactifs sont des oxydants très puissants qui agissent sur les particules polluantes absorbées* »[2].

Est-ce que le Dioxyde de Titane ingéré est aussi inerte que ce que l'on prétend ? Quelle peut-être sa réactivité face aux ondes électromagnétiques qui nous environnent ? Quelle est son influence sur le stress oxydatif de l'homme ? Beaucoup

de témoignages d'électrosensibles mentionnent des implants en métal. Souvent ces implants sont en Titane. Est-ce qu'un implant en Titane peut s'oxyder et produire du Dioxyde de Titane ?

L'étude qui a servi à son approbation dans la chaîne alimentaire semble bien désuète. Seul le foie, les reins et les muscles d'une population de rats ont été analysés après ingestion[3]. De plus une différence importante apparaît dans les mesures d'excrétion du Dioxyde de Titane. Les femelles ne rejettent en moyenne qu'une quantité de 1,1 à 1,3 mg alors que les mâles excrètent de 1,1 à 2,2. Aucune analyse n'a été faite sur le cerveau et sur une influence potentielle sur le stress oxydatif.

J'ai commencé un traitement pour éliminer les métaux lourds et pour drainer le foie et les reins.

Après cinq mois de traitement, mon état général était bon. J'avais retrouvé mon humour, ma motivation, mon bien-être. J'étais redevenu tout simplement heureux de vivre. Je n'étais plus sensible aux ondes. Je pouvais rester à côté d'un téléphone DECT sans ressentir les symptômes. Mieux, je suis informaticien et je suis souvent envoyé en mission chez des clients. Chez un de ces clients équipé de réseaux Wifi, une année auparavant il m'était pénible de rester pour y travailler. J'y suis retourné pour une courte mission. J'ai pu y effectuer mon travail normalement sans ressentir de symptômes. A de rares moments d'engouement ou de travail plus intensif, je les ressentais à nouveau mais je ne souffrais plus d'insomnies après une journée de travail.

Après sept mois, je me sentais vraiment en confiance. Je ne ressentais les symptômes qu'à de rares occasions. Deux semaines auparavant j'avais abandonné ma [cage de Faraday](#) et mon sommeil était resté de bonne qualité.

J'avais décidé peu de temps avant le traitement d'arrêter toute consommation de café. Le café étant un excitant, j'avais préféré l'éliminer.

Un jour j'ai repris un café avec mes collègues. La nuit qui a suivi a été terrible. Je me voyais revenir six mois en arrière, insomnie totale, vertige, crise de panique. Je me demandais vraiment ce qui en était la cause. Durant cette fameuse nuit, je pensais remonter ma [cage de Faraday](#). C'est à ce moment que j'ai pensé reporter ma casquette de protection. Aussi absurde que cela puisse paraître, je me suis de suite calmé et j'ai pu m'endormir.

Mon médecin n'était pas vraiment surpris. Pour lui, mon organisme élimine mal certaines toxines ou déchets. Il est plausible que mon organisme ne supporte pas la caféine et la digère très mal.

Il est apparemment reconnu que les nano particules de type Dioxyde de Titane passe la barrière hémato encéphalique et qu'ils peuvent être source de radicaux libres. Les fumées de cigares (j'étais un amateur occasionnel) sont également sources de radicaux libres. Toute activité physique entraîne une augmentation du stress oxydatif. Par conséquent, le moindre excès sature mon organisme en radicaux libres. A mon avis, les ondes électromagnétiques jouent certainement un rôle au niveau de mon stress oxydatif.

Il y a une corrélation directe entre mon exposition aux ondes et mon bien-être. Par deux fois, j'ai essayé de dormir en dehors de ma [cage de Faraday](#). A chaque fois, les problèmes recommençaient au bout de deux semaines. A chaque fois également, une augmentation de la dose d'antioxydant me permettait de résoudre en partie le

problème, de même qu'une protection encéphalique. Après un mois en dehors de la cage, la protection encéphalique n'était plus suffisante et un retour à la [cage de Faraday](#) devenait obligatoire. Je suis persuadé qu'il existe une certaine inertie à l'exposition aux ondes. Il faut parfois beaucoup de temps avant d'en ressentir les effets. Après quelques mois, un repos d'une nuit à l'abri des ondes semble être suffisant pour supporter une exposition diurne.

Il ne me reste plus qu'un symptôme physique. Je sens une gêne au niveau du cœur. Cette gêne est plus ou moins forte par moments. Je n'ai pas encore trouvé de logique à cette variation. Néanmoins, la gêne augmente quand j'interromps mon traitement à base d'antioxydants.

Mon envie de témoigner a été motivée par les graves conclusions que l'on peut en tirer et les tragédies que pareilles maladies peut entraîner. Ne pas témoigner lorsque votre bien-être a été dégradé à un point tel que votre vie était menacée est de la non-assistance à personne en danger.

Un de mes anciens collègues de travail était également électrosensible. Il est venu à la maison pour voir ma [cage de Faraday](#). On s'est échangé quelques emails, je comptais le contacter à nouveau pour lui expliquer mon amélioration. Il ne m'en a pas laissé le temps. Dernièrement, j'ai appris qu'il avait mis fin à ses jours. Aujourd'hui, je m'en veux. J'aurais dû le contacter plus tôt...

Cet ex-collègue avait été diagnostiqué atteint par une SFC (Syndrome de Fatigue Chronique). Il m'avait fait part de son expérience et des solutions qu'il avait trouvées. Après un voyage en Inde, il se disait guéri. Là-bas, il avait suivi des séances d'acupuncture. Depuis son retour, son état se dégradait irrémédiablement.

Aujourd'hui, je me dois de réagir tant les coïncidences sont évidentes. Aujourd'hui, une étude tend à prouver que l'acupuncture peut soulager temporairement les fibromyalgies et SFC[4]. Il est urgent que les pouvoirs en place prennent sérieusement en compte les plaintes des patients disant souffrir des ondes et de l'environnement en général.

Le problème est complexe. Il est souvent déconsidéré par les médecins. Je peux vous affirmer qu'il y a quelque chose. Il est vrai que vivre avec du papier aluminium sur la tête et dormir dans une [cage de Faraday](#) peut sembler ridicule et à la limite de la folie. Mais, sans cela, je ne m'en serais pas sorti.

J'espère sincèrement que ce témoignage pourra aider d'autres malades à y voir plus clair et à leur redonner courage.

Cette maladie est insupportable pour deux raisons. Votre état de santé ne cesse de se détériorer malgré vous. Vous n'y comprenez rien.

Je comprend les gens qui en arrivent à mettre fin à leurs jours tant cette maladie est insupportable. Vous n'avez plus le goût à vivre.

Cette maladie est également insupportable à cause de certains médecins que vous consultez. Vous n'avez aucune considération de leur part. Pire, ils critiquent les analyses médicales qui prouvent une anomalie ... C'est toujours très facile de critiquer... Mais ils n'ont rien à proposer si ce n'est un diagnostic peu convaincant de Fibromyalgie ou de SFC.

Je me suis entouré de médecins spécialisés (neuropsychiatres, psychologues, Psycho-Neuro-endocrinologues, hépatologues, neurologues...). Je croyais qu'ils étaient capables de faire un diagnostic valable ou, au moins, d'étudier mon cas, de comprendre, de rechercher... Rien de tout cela. Si vous ne rentrez pas dans leur bibliothèque de cas et de symptômes, vous n'avez aucune chance. Ils ne recherchent rien tant ils sont convaincus que votre problème est psychosomatique. Ils ne se basent que sur les publications scientifiques. Votre souffrance ne les intéresse pas. Pire, un neuro-psychiatre m'a remis une publicité sur les antidépresseurs. Ce folio était édité par une firme pharmaceutique vantant les mérites de leurs antidépresseurs (opacifié au dioxyde de Titane) !

Depuis le début, j'ai essayé de trouver un médecin « chercheur ». Je voulais travailler avec lui en « partenariat ». Avant de trouver un médecin spécialisé en médecine environnementale, j'ai été obligé de tout décoder moi-même et de trouver une logique à mon problème. Je passais pour un farfelu. Mais je sais aujourd'hui combien j'ai eu raison de m'écouter et de persévérer dans mon analyse. Sans cela, je serais aujourd'hui certainement sans boulot, sans femme et enfants et entouré de psychiatres me diagnostiquant une SFC ou fibromyalgie. J'en serais peut-être venu à la pire des solutions si je n'avais été supporté par ma famille.

Certains médecins ont une responsabilité dans certains suicides. Ils devraient faire preuve de beaucoup plus d'humilité et d'impuissance. On les comprendrait mieux.

Ce témoignage met aussi en lumière toute l'aberration et l'absurdité de notre monde mercantile. Il illustre également que les ondes électromagnétiques ne sont pas les seules responsables.

Imaginez-vous dans votre cuisine. Imaginez-vous en train de mettre des métaux lourds (de la peinture) dans votre dessert, juste pour le rendre plus appétissant... Jamais vous n'oserez... Les fabricants, eux, le font sans aucun scrupule et sont couverts par les réglementations en vigueur. J'étais un gros consommateur de chewing-gum contenant du colorant E171. Ces chewing-gums sont recouverts de dioxyde de titane pour leur donner un aspect blanc nacré.

Imaginez-vous dans votre salle de bain. Oseriez vous vous mettre du pétrole sur la figure pour vous soigner... Sans le savoir vous le faites. Pire, vous êtes même convaincu que c'est bon pour votre peau...

Personne ne peut affirmer que la première génération de téléphonie mobile est sans aucun danger pour la santé. La deuxième génération est déjà déployée ou en passe de l'être. Wifi, WiMax, téléphone DECT, Bluetooth se développent à une vitesse vertigineuse et tout semble permis aux firmes et fabricants.

Chaque année, des centaines de nouvelles molécules sont inventées. Elles sont utilisées sans recul suffisant prouvant leurs innocuités. Pire, après avoir comblé les investissements consentis, elles montrent soudainement leurs dangers et sont retirées du marché.

Aujourd'hui il y a urgence. Des gens perdent leurs boulots et sombrent dans de réelles dépressions. Des gens se suicident parce qu'ils ne comprennent pas ce qui leur arrive et n'ont aucun soutien.

Que font les pouvoirs publics face aux nombreux témoignages ? Comment les considèrent-ils ? Quels sont leurs plans d'action ? Leur responsabilité est énorme.

Que font les organismes de la santé et les mutuelles ?

Pourquoi les psychologues, neuropsychiatres, médecins, ... ont-ils autant de difficultés à considérer de nouvelles approches et à ne pas englober la problématique environnementale dans leurs diagnostics ? Pourquoi la médecine est-elle si cloisonnée ? A quand une médecine non influencée par les firmes pharmaceutiques ?

A quand une médecine de diagnostics et non de prescriptions ?

Ce témoignage est sincère. Mais comme tout témoignage il ne compte pas. La médecine ne se base que sur des études en double aveugle et respectant des protocoles très stricts. Je les comprends. Mais j'espère que ce témoignage pourra éveiller la conscience des médecins et des pouvoirs politiques à une plus grande ouverture d'esprit et leur donner des idées quant à l'organisation de nouvelles études. Trois pistes sont obligatoires et ils doivent en tenir compte :

- L'inertie d'une exposition aux ondes : il faut effectuer des tests qui se déroulent sur une longue période. Une exposition d'une heure ou une journée ne suffit pas à détecter d'éventuels problèmes. La plupart des gens y sont exposés 24 heures sur 24 et 7 jours sur 7.
- Le stress oxydatif et les ondes : pour moi, il est la clé du problème. Mon bien-être est directement corrélé à la prise d'antioxydant et à des protections physiques ([cage de Faraday](#) ou protection encéphalique) lorsque je suis exposé à des champs électromagnétiques.
- Le dioxyde de titane : Aujourd'hui on compte utiliser le dioxyde de titane comme nanotechnologie pour pénétrer à l'intérieur du cerveau. Il est utilisé comme dépolluant grâce à ses propriétés chimiques. Il n'est peut-être pas aussi inerte que ce que l'on pouvait croire. Des recherches complémentaires sont obligatoires afin de confirmer ou d'infirmer son innocuité. Ces recherches doivent inclure la problématique du Dioxyde de Titane en combinaison d'une exposition aux ondes.

Faites pression auprès des pouvoirs politiques et médecins.

Des gens se suicident.

Cette maladie doit être reconnue de la même façon que la Suède^[5] et la Grande-Bretagne la reconnaissent.

[Lisez la suite de ce témoignage, malheureusement le combat est encore loin d'être gagné !](#)

Je vous invite maintenant à découvrir les autres pages de ce blog en cliquant sur les liens ci-dessous ou en utilisant les liens repris dans la colonne de gauche sous la rubrique "Catégories" :

Bron:

<http://electrosensible.hautetfort.com/archive/2005/10/02/temoignage-d-un-electrosensible.html>

rief van Eric Jenaer
vrijdag, 25 januari 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

Geachte Mevrouw, geachte Heer,

Toevallig zijn stress, vermoeidheid, depressie en hoofdpijn het probleem van de eeuw. En opvallend nemen schoolmislukking, gratis geweld en plotse gekheid toe, tot een peil dat de overheid schijnt niet te kunnen beheersen. De huidige investering in

wi-fi blootstelling van de treinen en Brusselse metrostations gaat dat niet verbeteren, want nog meer stress en depressie betekent nog meer geweld.

U zult me zeggen dat het onderzoek betreft alléén maar de oproepen vóór te gaan slapen, of het gsm op de nachttafel. Het is duidelijk dat telcos en overheid niet alles in één keer gaan bekennen. Ze hebben ons altijd beweerd dat de mobiele telefonie geen schadelijke gevolgen had, maar nu, stress, vermoeidheid, depressie en hoofdpijn zijn herkend en zijn wel schadelijke gevolgen. Ze hebben dus zich vergist, en ons bedrogen gedurende 20 jaren.

Begin 2008 heeft de Franse minister van volksgezondheid aangeraden om de kinderen het minst mogelijk aan de mobiele telefonie te blootstellen. Iedereen een beetje aandachtig heeft begrepen dat zowel de kinderen dan de volwassenen betrokken zijn : het spreekt van zelf dat wat voor de jongeren slecht is, is het ook voor de ouderen. De eerste conclusies van het onderzoek Interphone (wgo) tonen dat de "grote gebruikers" van gsm risico's nemen (tumoren, gliomen...), en met "grote gebruiker" bedoelen ze iedereen die het minstens 50 minuten per dag gebruiken, of gedurende meer dan 5 minuten per gesprek. Met andere woorden, alle gebruikers, behalve de toevallige !

Veel erger : de elektrische uitstralingen van de masten en de private uitzenders (welke toch een reikwijdte van 300 meters hebben, en zelfs 2 kms voor het nieuw wi-fi standaard 802.11n) zijn identiek aan de gene van de gsm en andere draagbare toestellen. Het gekregen vermogen is kleiner, maar voortdurend en niet vrijwillig, en voor wie enkele begrippen van de natuurkunde van kwanta heeft, de fotonen zijn dezelfde, hebben het zelfde niveau van gevaar in het geval van de toestellen als van de masten (Einstein, energie foton = konstante x frequentie). Het is alléén maar het aantal fotonen dat verschilt : een gebruiker wordt ervan meer gebombardeerd tijdens een gesprek, maar nu wordt de ganse bevolking ervan dag en nacht gebombardeerd, van de masten, tot onder de deken, gebruikers en niet-gebruikers, elektrogevoeligen en niet-elektrogevoeligen. De energie van een foton verandert helemaal niet met het vermogen van de uitzender, noch met de afstand van de mast, noch met de aanwezigheid of afwezigheid van muren. De impactsnelheid van de fotonen binnen onze huid blijft altijd dezelfde, en is de snelheid van het licht. Een afstand van 1 meter of 1 kilometer verandert niets, vanaf het ogenblik dat men zich in de reikwijdte van de uitzender is. Een foton is zoals een geweerkogel. Als de reikwijdte van het geweer 1 km is, welk belang maakt dat voor het doelwit om zich aan 1 meter of 900 meters te bevinden ? U moet weten dat overal in de reikwijdte van een antenne (en zekere hebben er een van 20 kms), U krijgt op uw lichaam, voortdurend, miljoenen fotonen die onder uw huid doordringen en U elektrokuteren. Dus enkele miljoenen of enkele miljarden, welk verschil maakt dat nog ?

Er zijn opnieuw meer ongevallen op de wegen, ondanks alle maatregelen van snelheidsbeperking enz. Elke dag, zijn er bestuurders die de controle van het stuur verliezen, voor onbegrijpelijke redenen, op de wegen vol antennes van gsm, wi-fi, umts, wimax... De invloed van alcohol, drugs en geneesmiddelen is herkend, maar er bestaat nu ook een invloed van de blootstelling aan de uitstralingen van de mobiele telefonie : de stress die ze veroorzaken is dus nu bewezen. Opvallend, men verbruikt steeds meer geneesmiddelen aangezien men slechter slaapt precies door de aanwezigheid van al die nieuwe uitstralingen !!! En de voortdurende blootstelling aan al die nieuwe microgolven (elektromagnetische veld) heeft voor gevolg dat steeds meer mensen alcohol en drugs verbruiken, om een gevoel van welzijn en energie opnieuw te kunnen ervaren. De consumptie van energievoedsel complementen stijgt enorm veel !

Ik vraag aan de overheid dat ze de industrie beveelt om op een strikt minimaal niveau van straling terug te komen, noodzakelijk voor de stemtransmissie, en dat al de rest (mms, wi-fi, umts, wimax, mobiel internet, tv en films voor draagbare toestellen, toepassingen zonder draad) afgeschaft wordt. Inbegrepen, de private toestellen die een reikwijdte van meer dan 5 meters hebben. De bescherming van de bevolking moet belangrijker zijn dan de economie, anders kunnen onze politieke verantwoordelijken een proces verwachten, voor niet-toepassing van het voorzorgprincipe en inzet in gevaar van levende wezens.

Ik had al aan de vorige minister van de volksgezondheid Rudy Demotte gevraagd voor een terugkeer aan een leefbaar niveau van elektromagnetische veld, maar hij heeft me voorgesteld om een psycholoog van de Universiteit van Luik te raadplegen... Hij heeft ook niet het advies van de Hoge Raad van Hygiëne gevolgd. Nu moet ik in een faraday kooi leven om in perfecte gezondheid te blijven, zonder nooit te hoeven naar een apotheker, geneesheer, kine of ...psycholoog te gaan. Maar telkens als ik eruit moet, voel ik dadelijk de eerste verschijnselen. Zoals iedere aandachtige mensen die in een "witte zone" leven of van verlof in een "witte zone" terugkomen. Al de rest van de bevolking kunnen dat gevoel niet begrijpen, omdat ze nu gewoon zijn om altijd, overal, in een kunstmatig elektromagnetisch veld te blijven; ze lijden, zonder te weten, van het syndroom van de gekookte kikker. De ziekenhuizen liggen vol, de kinesitherapeuten zijn overgeboekt. Verleden week, de Vlaamse pers sprak van de bezorgdheid van de artsen, steeds meer geconfronteerd met de kanker van de longen bij jonge mensen die nooit gerookt hebben. Het is duidelijk dat een voortdurende elektrocutie de ontvlaming van de organen veroorzaakt, en dus de kwetsbaarheid van het immunitietssysteem.

Ik werd al eerder als gek beschouwd, tijdens de militaire dienst, toen ik een kamer niet-roker eiste. Ik werd beantwoord dat "er zijn overal mensen die hun rookte ademen, en ze ervaren geen kwaad (1), en u, 5 meters verder, wat blijft ervan ?" Precies zoals nu, mensen en politiciers antwoorden : "de gebruikers hebben hun gsm in hun oren, en ze ervaren geen kwaad (2), en u, 800 meters verder van een mast, wat blijft ervan ?". Vóór mij ook, tot in de jaren '60, enkele tandartsen en radiologen werden bespot omdat ze beweerden dat ze de X-stralen, die naar hun patiënten gericht waren, voelden. Zoals dikwijls bleef de WGO tientallen jaren ontkennen. Wanneer gaan de mensen beseffen dat een dosis van gif niet alléén maar een kwestie van hoeveelheid is, maar ook en vooral van herhaling en van duur ?

Bedankt voor uw aandacht,

Eric Jenaer
Burgelijk ingenieur

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2365/brief_van_eric_jenaer

Vlucht naar stralingsarm Nijbroek, De Stentor
zaterdag, 19 januari 2008 - Dossier: Ervaringen burgers

De Stentor 19 januari 2008
door Raymond Korse

APELDOORN/NIJBROEK - Met pijn in het hart verlaten Max en Anne Pelupessy hun sfeervolle huis aan de Bloemheuvellaan in Apeldoorn.

Maar met het hartzeer om het verlaten van het door hun geliefde Apeldoorn is beter te leven dan de voortdurende lichamelijke klachten die worden veroorzaakt door elektrosmog.

Anne Pelupessy houdt het tegenwoordig hooguit een half uurtje uit in huis, daarna vlucht ze weer naar hun gehuurde woning in Nijbroek. Ze kan niet tegen de straling die wordt veroorzaakt door umts- en gsm-masten in hun omgeving. Max heeft nergens last van. Hij zag tot zijn leedwezen hoe zijn vrouw geleidelijk aan kapot ging in het huis waarin ze al sinds 1990 wonen. Tot 2002 woonden ze er ook zonder problemen. Ze hadden de woning verbouwd, een prachtige serre met veel licht aan de keuken toegevoegd en ze waren van plan tot in lengte van jaren daar te wonen. Maar in 2002 ging het mis: ze legden een parketvloer aan met een olie waarvan de chemische stoffen haar ziek maakten. Na drie maanden ging de vloer van 4500 euro er uit. Maar het hielp niet meer: sindsdien is ze allergisch voor veel dingen en hypergevoelig voor straling geworden.

Dat laatste wist ze niet, ze wist niet eens dat er een mast in de buurt stond. Die was in 2002 geplaatst, ongeveer ten tijde van het leggen van de vloer. Achteraf, zegt ze, heeft ze al vage klachten vanaf het moment dat in 1996 een gsm-mast werd geplaatst bij de Zonedauw, een straat verderop in Apeldoorn. Daarna ging het snel: een gsm-mast in 2002 op een flat aan de Vlijtseweg, in 2005 werd daar umts aan toegevoegd van Vodafone en Orange.

Geleidelijk werd haar huis 'kleiner': ze kon niet meer in de kamer zijn, niet meer in de erker. Ze sliep op enig moment in de keuken. Totdat ze in augustus vorig jaar volledig gebroken was. Ze vluchtte het huis uit, naar een boerderij in Winterswijk van een stel uit Lexmond dat hun huis daar had verkocht door stralingsoverlast. Het kostte maanden om op te knappen.

Inmiddels bewonen ze een recreatiewoning in Nijbroek. Het huis is verkocht. „Heel jammer”, zegt ze. In de jaren tachtig kon haar man een baan in Eindhoven krijgen maar dat deden ze niet: ze wilden in Apeldoorn oud worden. Inmiddels zijn ze 54 en 59 jaar en gaan ze toch nog weg. Waarheen is niet duidelijk: Nijbroek is tijdelijk. Ze hebben al gezocht naar een woning, stralingsvrij. Het valt niet mee. Max: „We gingen kijken bij een huis in Duitsland, we dachten dat er geen mast in de buurt was. Mijn vrouw liep boven en voelde de straling. Ik pakte het meetapparaat en het bleek te kloppen. In de kerk zat een umts-antenne.”

Ze is het stadium van woede voorbij. In 2005 stuurde ze ten einde raad een brief aan het college van B en W van Apeldoorn. Ze kreeg een uitgebreide uiteenzetting over het vergunningenbeleid van de gemeente teruggestuurd. Geen inleving, geen begrip. „Providers hebben rechten, individuele burgers niet”, merkt ze cynisch op. Zolang er wetenschappelijk geen hard bewijs is, wordt ze meewarig aangekeken. „Je bent ziek. Je moet je constant verdedigen.”

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2351/vlucht_naar_stralingsarm_nijbroek_de_stentor

Noodkreet VII uit Tuindorp-Oostzaan
zaterdag, 15 december 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Amsterdam, 15 december 2007

Noodkreet VII uit Tuindorp-Oostzaan (C2000 + Digitenne + GSM-zenders 1800 MHz en straalrichters)

Sinds ik gezondheidsklachten van de hoogfrequente straling C2000 mast met digitenne en GSM-zenders (1800 MHz) ondervind, blij ik gevoelig voor DECT-telefoons en alles wat draadloos is te zijn geworden. Zelf heb ik nooit enig draadloos apparaat in huis gehad, ook uit voorzorg nooit een magnetron.

Ons dorp is rond de jaren 2000 gerenoveerd en onze dubbelsteens tussenmuren (veel beter) zijn door gipsplaatjes vervangen. Niet alleen zit in gipsplaten het giftige radon dat goede ventilatie, zeker in combinatie met roken, noodzakelijk maakt vanwege een verhoogd risico op longkanker, doch het zijn ook goede stralingsgeleiders zowel op het gebied van hoogfrequent afkomstig van masten als laagfrequent afkomstig van o.a. trafokast (1). Hoogfrequente straling lift als het ware mee op het laagfrequente en door HF- wordt men eerder gevoelig voor LF-straling met andere woorden als HF-straling in de vorm van masten niet in onze maatschappij was geïntroduceerd, zou niemand fysieke klachten van LF-straling ondervinden. Nog steeds springt bij mij spontaan de TV op standby of uit of op een andere zender, ontvang ik wisselend diverse zenders met sneeuwerig beeld en springt het licht in de keuken uit.

DECT-telefoons

Vandaar uit ondervind ik niet alleen gezondheidsklachten van de HF-straling van de C2000 mast met digitenne, GSM-zenders (1800 MHz) en straalrichters, maar blij ik ook gevoelig voor DECT-telefoons en alles wat draadloos is te zijn geworden. Tijdens een professionele meting werd 1500 microWatt/pm² in mijn stoel gemeten, afkomstig van de DECT-telefoon van mijn nieuwe buurvrouw. Op het moment dat ik aan mijn buurvrouw, die meerdere malen bij mij heeft gedineerd, vroeg of zij op mijn kosten bereid was tot het kopen van een andere telefoon of het plaatsen van een kapje over de DECT, weigerde zij dit botweg met de mededeling dat zij UPC zou bellen. Nu, UPC antwoordde natuurlijk dat DECT-telefoons nooit zouden worden verkocht als het schadelijk voor de gezondheid zou zijn. Ondanks dat ik mijn buurvrouw, voor ik zelf gevoelig hiervoor werd, de nodige schriftelijke info had gegeven over alles wat draadloos is, blijkt dat het aan jezelf denken en het uit zijn op eigen gemak voor solidariteit met de medemens gaat, terwijl ook zij gevaar loopt. Als het andersom zou zijn geweest dan had ik direct een andere telefoon gekocht, om de eenvoudige reden dat dat mij aan het denken zou hebben gezet met als mogelijkheid dat ik op den duur ook gezondheidsklachten zou kunnen (gaan) ondervinden. Ook kan draadloos internetten (WiFi) de nodige gezondheidsklachten veroorzaken. Daar komt nog bij de menige provider momenteel hun modems standaard wireless hebben ingesteld, zodat bij inschakeling de computer met bedrading, toch het wireless-lampje (hoge stralingsdosis) op het modem gaat branden. Dit is via de configuratiesoftware van het modem van uw provider uit te schakelen. Soms is dit echter NIET mogelijk en zult U om een standaardinternetmodem/router moeten vragen of op een andere provider moeten overstappen.

Schadelijkheid DECT-telefoons aantoonbaar?

Hoewel een collega van mij enigszins twijfelde aan de schadelijkheid van een DECT-telefoon, kwam hij onlangs door toeval tot een opmerkelijke ontdekking. Vanwege een verbouwing aan de slaapkamer was mijn collega gedwongen een aantal nachten in de huiskamer door te brengen. Uit voorzorg omwikkelde hij het basisstation van de DECT met aluminiumfolie. Na 3 dagen werd de aluminiumfolie verwijderd en tot zijn verbazing vertoonde de aluminiumfolie, als het tegen het licht werd gehouden, vele hele kleine gaatjes. Dit experiment werd herhaald en leverde al na 2 dagen

hetzelfde resultaat op, doch de hoeveelheid gaatjes was iets minder.
Aan U de vraag dat mocht U ook twijfelen of geen geloof hechten aan de schadelijkheid van een DECT-telefoon, probeer dan bovengenoemd experiment eens uit en tref maatregelen.

Het basisstation van een DECT-telefoon zendt 24 uur per dag constant sterke straling uit, ook al bent U niet aan het bellen. Niet alleen U maar ook uw burens kunnen zonder moeite de door U veroorzaakte straling niet uitsluitend dag en nacht meten, maar ook in hevige mate gezondheidsklachten ondervinden in de vorm van: hoofdpijn, oorsuizingen, moeheid, niet in slaap kunnen komen, huidtintelingen, onrust gevoelens, spierspanningen (2, 3).

Gsm- c.q. umts-mobieltje

Lieve burgers, als DECT-telefoons al bovenstaande klachten veroorzaken, hoe denkt U dan over uw GSM- c.q. UMTS-mobieltje dat U aan uw oor plaatst en uw hersenen intensief bestraalt? (4)

Mobiele telefoons maken gebruik van microgolven, dezelfde straling als een magnetron (microwave). Met microgolven kan men iets opwarmen, dus mobieltjes wekken een elektromagnetisch veld op. In organisch weefsel wordt een deel van de opgevangen energie geabsorbeerd en in warmte omgezet; dan spreekt met van thermische effecten.

Nu, met uw UMTS-mobieltje kunt U bijv. naar een mini-voetbalwedstrijd kijken zonder dat U het rugnummer van de voetballer kan lezen, mini-internetten, mini-e-mailen, mini-videobellen en sneller o.a. foto's verzenden en dat kost U ook nog eens een vermogen.

KASSA en FUN voor de Telecombedrijven, die mobiel bellend NL. massaal van het GSM- aan UMTS-mobieltje wil krijgen.

Ter voorkoming van minder antennes zou glasvezelkabel een oplossing kunnen bieden, omdat het geen elektrisch magnetisch veld produceert. Het biedt ook voordelen voor HD-TV (hogere kwaliteit van TV), supersnel breedband internet en videotelefonie, omdat het door middel van lichtfrequenties wordt verzonden, net als bijvoorbeeld bij infrarood. Vanuit deze technologie is het ook mogelijk om draadloze huistelefoons te maken die veilig zijn en niet stralen. Deze technologie is nog niet voldoende ontwikkeld, omdat de huidige draadloze technologie met alle schadelijke gevolgen van dien de plaats van infraroodtechnologie heeft ingenomen. Het laatste zou een veilig alternatief voor de DECT-telefoon kunnen zijn.

Bluetooth

En wat denkt U van het draadloze Bluetooth systeem? Bluetooth maakt draadloze verbindingen mogelijk tussen mobiele telefoons, printers, digitale camera's, hoofdtelefoons etc. en gebruikt hiervoor een 2,45 GHz frequentieband, waarop ook uw DECT-telefoon, draadloze babyfoon, afstandbediening van garagedeuren, magnetron etc. functioneert. In Frankrijk werd deze frequentie tot 1 januari 2001 voor militaire doeleinden gebruikt.

Momenteel werkt Bluetooth tot op 10 m. afstand, maar wanneer het ZENDVERMOGEN van MASTEN wordt OPGEVOERD kan het de 100 m. halen. Tevens dringt het Bluetooth-signaal ook door vaste materialen met uitzondering van metaal. Vermijdt daarom de populaire Bluetooth; de hoofdtelefoons zijn een extra stralingsbron tegen uw hoofd.

Huilt uw baby veel, slaapt het onrustig en heeft U een draadloze babyfoon? Waarschijnlijk weet U dan nu wat U kunt doen!

Digitenne

Voor digitenne heeft U een ontvanger nodig die op zich geen straling verzendt, maar wel vele steunzenders overal (net als GSM) vereist voor een goede niet gestoorde

ontvangst. Echter digitenne is veel storingsgevoeliger dan de kabel en de sterke compressie (MPEG) is mede debet aan een slechtere kwaliteit, ondanks het digitale gemoduleerde signaal. Kies daarom niet voor Digitenne als er een beter alternatief (satelliet of kabel) beschikbaar is.

Heeft U zich weleens afgevraagd dat ons hoofd en met name ons gehoor een botje is met een dun vliesje er omheen, waarop straling, volgens niet onafhankelijke traditionele wetenschappers, geen enkele schadelijke invloed zou kunnen uitoefenen, terwijl voor een beter mobiel bereik in ondergrondse garages, bunkers etc. de frequenties van de zendmasten moeten worden verhoogd? Als straling door dik beton kan gaan, wat doet straling van zendmasten en mobieltjes dan met onze hersenen en ons gehoor?

WEEST U BEWUST VAN STRALING EN DENK EENS AAN UW BUREN!

Wij willen dat de C2000 mast met GSM-zenders (1800 MHz), Digitenne en straalrichters wordt verplaatst!

Met vriendelijke groet,
Marijke de Jong

Namens actiegroep TOTS

Uw reactie kunt U mailen naar:
tots@live.nl

Een overzicht van C2000 masten kunt U vinden op:
www.c2000masten.nl

1. www.rivm.nl/radon/gezondheid/
2. [main.php](#) en klik op: "Wat is UMTS eigenlijk?"
3. [main.php](#) en klik op: "DECT-telefoons" en op "BioInitiative Report."
4. [veel%20gestelde%vragen/63](#)

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2295/noodkreet_vii_uit_tuindorp-oostzaan

Presentatie Eileen O'Connor
woensdag, 05 december 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

[Bekijk het PDF bestand](#)

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2284/presentatie_eileen_o_connor

Noodkreet VI uit Tuindorp-Oostzaan, C2000 en GSM (1800 MHz)
zondag, 25 november 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsverhaal!

Wij wonen al lange tijd in het monumentale Tuindorp-Oostzaan dat omstreeks 2000 is gerenoveerd.

Mijn man kreeg in 2003 keelkanker en na diverse chemokuren en bestralingen werd ons door de oncoloog verteld dat mijn man was genezen. Vanzelfsprekend waren wij met deze mededeling ontstellend blij.

Enkele jaren ging het goed, totdat mijn man in november 2006 een maagbloeding kreeg en opname volgde. Na diverse onderzoeken bleek de ziekte te zijn teruggekeerd en in december 2006 werd bij mijn man zijn strottehoofd verwijderd, waarop een cannula werd ingebracht. Een gesprek voeren is voor mijn man nu zeer vermoeiend.

In maart 2007 kregen wij beiden echter allerlei andere gezondheidsklachten, waarvoor wij naar de huisarts zijn gegaan. Diverse onderzoeken volgden met als resultaat dat deze nergens aan konden worden gerelateerd. Totdat bij ons in mei 2007 de gezondheidsenquête "Buurtonderzoek C2000 mast Perenpad" in verband met "Effect op Gezondheid en Welbevinden" op de deurmat viel met de benodigde informatie omtrent straling. Met verbazing herkenden wij beiden 15 van de 21 gezondheidsklachten. Toen werd voor ons meteen duidelijk dat de C2000 mast met inhangende GSM-zenders hiervan de oorzaak is.

De klachten zijn: een algeheel niet goed voelen, hoofdpijnen, krampen (met name in benen), duizeligheid, minder goed geheugen, piep in oren, druk en suizingen in oren, soms minder goed zien, branderige ogen, spierspanningen, vreemde trillingen in benen, extreme vermoeidheid, slaapstoornissen, pijn in gewrichten en versprekingen.

Zelf ben ik eveneens ernstig ziek geweest en wij worden nu ook nog eens met bovenstaande klachten door ONVRIJWILLIGE ziekmakende (BE)STRALING geconfronteerd, waarom wij niet hebben gevraagd. De beruchte C2000 mast staat op ongeveer 200 m. van ons huis en tast met zijn interfererende, messcherpe gepulste straling niet uitsluitend het zenuw- en immuunstelsel aan, maar kan ook leiden tot hart- en vaatziekten, aantasting van het beenmerg, huidproblemen, depressies, vergeetachtigheid, miskramen en leukemie, zo stellen Britse wetenschappers onafhankelijk van elkaar vast (zie ervaring burgers: 10/10/2007 en te houden onderzoek A-thermische effecten 02/09/2007).

Wij willen van onze gezondheidsklachten worden verlost!

Om die reden willen wij dat de C2000 mast met inhangende GSM-zenders (1800 MHz) met 3 antennes en zendrichters van T-Mobile zo spoedig mogelijk wordt verplaatst.

Vriendelijke groet,
Amsterdam

Een overzicht van de C2000 masten is te vinden op:
www.c2000masten.nl

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2270/noodkreet_vi_uit_tuindorp_oostzaan_c2000_en_gsm_%281800_mhz%29

Vervolg Hellevoetsluis, leven is in nachtmerrie veranderd
zaterdag, 17 november 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Mijn leven is in een nachtmerrie veranderd!

Zoals ik al eerder schreef (zie ervaringsbericht d.d. 25/10/2007)) woon ik sinds 1987 in een flat op de derde etage aan de Gentiaan in Hellevoetsluis, waarvan de afgelopen zes jaar het woongenot voor mij in een nachtmerrie is veranderd.

Zonder toestemming van onze bewoners zijn er in totaal drie GSM/UMTS masten op ons dak geplaatst. Mijn flat staat met twee andere flats in een driehoek, zodat de straling van de masten via deze driehoek in mijn huis wordt weerkaatst.

In het begin denk je: "Wat hoor ik nou?"

"Waar komt die ruis in mijn oren vandaan?"

In juni 2004 ging die ruis over in een enorme druk in mijn oren, waarbij ik aan één kant, waar het meeste goud in mijn mond zit, zo doof ben als een kwartel. Het vreemde is dat dat probleem zich uitsluitend binnenshuis voordoet. Ook heb ik last van opgezette gewrichten en haaruitval, waarvan een kale plek op mijn kruin het gevolg is. Ondanks verandering van matras zonder stalen vering, blijkt mijn bed in een elektrische trilplaat te zijn veranderd. Daar komt nog bij dat ik sinds kort ook met WiFi heb kennisgemaakt dat als een ratelende naaimachine door mijn hoofd gaat, hartritmestoornissen veroorzaakt en mijn linkerhand gevoelloos maakt. Door al deze klachten heb ik een chronisch tekort aan slaap ontwikkeld en voel mij dood- en doodmoe. Tot overmaat van ramp werd ook nog eens op het dak van het politiebureau op ongeveer 300 m. afstand van mijn flat, een C-2000 mast aangezet, waarbij het net lijkt alsof mijn huid in de brand staat en een bijna genezen wondje aan mijn hals spontaan opensprong met als gevolg een verbloedinkje.

Met verscheidene burens heb ik mijn ervaringen gedeeld en blijkt dat diverse bewoners last van de masten ondervinden.

Een 18-jarige jongen met hersentumoren (eerste etage) is in een rolstoel beland en uiteindelijk verhuisd, evenals een echtpaar met enorme hoofdpijnen (tweede etage).

Mijn naaste buurvrouw is in maart jl. aan een hersenbloeding overleden.

Een bovenbuurvrouw (vierde etage) neemt ieder uur een paracetamol in, lijdt aan slaapstoornissen en heeft eveneens last van een elektrisch trillend bed.

Een overbuurvrouw op de vijfde etage heeft tijdens de jaarwisseling jl. een hersenbloeding gekregen en zij is nu o.a. afhankelijk van een rollator.

Mw. Cramer: "DIT KAN TOCH GEEN TOEVAL MEER ZIJN?"

In mijn hoofd stormt het dag en nacht; ik kan niet meer tegen spaarlampen, wasmachines, stereo-installaties, vliegtuigen (radar), etc. om maar niet te spreken over Dect-telefoons (draadloos telefoneren staat gelijk aan een GSM-mast in huis), draadloze computers/laptops, digitale TV-'s en wekkers, magnetrons etc. Kortom, het is in mijn huis door ONVRIJWILLIGE straling vaak niet uit te houden, doch ook in mijn sociale leven ondervind ik beperkingen en word gedwongen tot een steeds meer geïsoleerd leven.

Mw. Cramer en de heer Klink: "Hoelang moeten wij dit nog volhouden?"

"Hoelang moeten wij ons nog in alle mogelijke bochten wringen om te kunnen overleven?"

"Wanneer gaat U hier eindelijk iets aan doen en neemt U uw VERANTWOORDELIJKHEID ten aanzien van de gezondheid van uw burgers?"

Echter nu laat U ECONOMISCHE BELANGEN prevaleren.

De enige oplossing is de frequenties van de masten tot 0,2 V/m te verlagen en wel:
NIET MORGEN, MAAR NU!

Voor alle duidelijkheid staat op ons dak:
1 GSM zender met 3 antennes (1800 MHz);
2 UMTS zenders met 6 antennes.

Op andere flat:
1 GSM zender met 3 antennes (900 MHz);
1 GSM zender met 3 antennes (1800 MHz);
1 UMTS zender met 3 antennes.

In onze omgeving mast van 37,5 m. hoog met:
1 GSM zender met 3 antennes (1800 MHz);
1 UMTS zender met 3 antennes.

Bovenstaande is verifieerbaar via www.antenneregister.nl met uitzondering van 2 UMTS-masten.

Vriendelijke groet,
Mw. N.W. Slaman,
Hellevoetsluis

Een overzicht van de C-2000 masten is te vinden op:
www.c2000masten.nl .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2252/vervolg_hellevoetsluis_leven_is_in_nachtmerrie_veranderd

Ik ben een lopende meter
zondag, 11 november 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik heb geen meter nodig welke hoogfrequente gepulste radio golven registreert.

Ik ben er zelf een.

Eerst snapte ik er helemaal niets van wat dat nu in mij veroorzaakt.
Op sommige plekken voel ik een druk op mijn hoofd. En begint alles te tintelen. Tot ik op een dag op internet bij Google mijn bevindingen invoerde. En op de website www.actiegroepzendmasten.web-log.nl terecht kwam.

Er zijn dus meer mensen op de wereldbol welke dit soort dingen meemaken. Een hele opluchting voor mij. Nu weet ik wat het bij me veroorzaakt.

Het zijn alle bronnen welke gepulste radio golven uitzenden. Ik zoel het bij Dect, Winkel poortjes, Zendmasten voor mobile telefoons, de mobiele telefoons zelf.

Als proef op de som heb ik plekken vast gelegd op papier met mijn gevoelens. Dus

plekken waar ik niets voel. Plekken waar ik wat voel maar nog niet heel erg zijn voor mij. En plekken waar ik echt niet lang moet zijn doordat deze ondragelijk is. In gebouwen, op straat.

Deze zelfde plekken zijn gemeten met een meter welke de hoeveelheid kan bepalen. En alles klopt precies. Met de Gigahertz 35c.

Nu blijkt waar minder dan 6 uW/m² aan dit soort radio golven aanwezig is ik weinig tot niets voel. Kan daar gerust lang verblijven zonder ondragelijke klachten. Waar tussen de 10uW/m² en 100uW/m² aanwezig is voel ik dat, en worden de klachten nog niet extreem. Dus een poosje uit te houden. Daarboven wel. Bij meer dan 600 uW/m² beginnen de grote problemen. Ben wegens de enorme hoofdpijn niet meer aanspreekbaar. En voel een enorme druk om mijn hoofd. Bij langer daar verblijven gaat alles me zeer doen. En heb ik het gevoel alsof ik niet heb gegeten. Sta dan te trillen op mijn benen. En moet echt weg.

Voordat ik de bron van deze ellende nog niet kon, en dus niet wist dat ik daar weg moest, slikte ik dozijnen Paracetamol. Welke telkens korter werkten.

Nu weet ik wel beter en maak ik dat ik daar weg kom.

Hoeveel mensen lopen er nu nog rond met vergelijkbare symptomen als de mijne ?

Hoop dat veel mensen dit lezen.

Groeten Corrie

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2239/ik_ben_een_lopende_meter

Noodkreet V uit Tuindorp-Oostzaan, C2000
vrijdag, 09 november 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds april jl. ben ik weduwe geworden, nadat bij mijn man in mei 2005 een carcinoom aan zijn hals werd geconstateerd. De prognose was gunstig en de tumor bleek operabel, waarna nog een chemokuur volgde. Bij controles werden geen uitzaaiingen gevonden. Zijn optimistische aard en fysiek goede conditie werden beloond. Mijn man ging weer voor enkele uren per dag aan het werk en hij genoot zichtbaar van de vele sociale contacten die zijn beroep met zich meebracht. Daarnaast genoten wij intens van elke minuut samenzijn. Op onverwachte momenten zei hij weleens: "Zou de straling van de mast nou wel zo goed voor onze gezondheid zijn?" De in medio 2005 geplaatste C-2000 mast met "illegale" inhang van zenders staat, hoewel deze niet in ons monumentale dorp past, zichtbaar op ongeveer 120 m. afstand van ons huis.

Het gelukkig samenzijn en het intens genieten van onze kleinzoon, die een speciale band met opa had, werd in juli 2006 wreed verstoord toen een hersentumor werd geconstateerd. Mijn man werd hieraan geopereerd, waarop bestraling en chemotherapie volgden. Opnieuw vroeg mijn man zich af of de straling van de C-2000 mast hierop invloed zou kunnen hebben gehad. Hij herstelde weer en de behandelend oncoloog vertelde eind 2006 dat er geen uitzaaiingen waren gevonden en dat het zo goed ging dat hij pas over vier maanden voor controle werd verwacht.

Totdat mijn man kort daarna alles dubbel ging zien. In februari 2007 werd de tweede hersentumor geconstateerd, nu echter aan de hersenstam. De prognose was ditmaal niet gunstig en onze wereld stortte in.

In allerijl hebben wij nog twee weken in ons geliefde Limburg doorgebracht, waarbij mijn man de eerste week nog kon lopen. Bij thuiskomst ging zijn gezondheid snel bergafwaarts en samen hebben wij zijn laatste wensen besproken.

Mijn lieve man en kameraad is maar 53 jaar geworden en hij is op 12 april 2007 overleden.

Buiten mijn verhoogde bloeddruk om, waarvoor ik medicatie gebruik, gaat het met mijn gezondheid ook minder goed, want ik heb verder last van tintelende handen, hoofdpijn, vermoeidheid, hartkloppingen, krampen in benen, branderige ogen, huidtintelingen, slaapstoornissen en pijn in mijn gewrichten. In eerste instantie dacht ik dat het door de intensieve verzorging van mijn man kwam, maar in tweede instantie las ik in mei 2007 in "BUURTONDERZOEK C2000 MAST PERENPAD" in verband met "Effect op Gezondheid en Welbevinden" de klachten die aansluiten op mijn gezondheidsklachten en achteraf gezien ook in die periode zijn begonnen.

Ogenblikkelijk dacht ik aan de uitspraak van mijn man:

"Zou de straling van de mast nou wel zo goed zijn voor onze gezondheid?" Dit heeft hij meerdere malen gezegd.

Nu vraag ik mij af: "ZOU MIJN MAN INTUITIEF HET JUISTE HEBBEN GEZEGD?"

Meerdere mensen in mijn omgeving ondervinden van de geplaatste C-2000 mast met "illegale" inhang van GSM-zenders (1800 MHz) gezondheidsklachten en daarom wil(len) ik (wij) dat deze naar elders wordt verplaatst.

Met vriendelijke groet,
Ria

Een overzicht van de C2000-masten is te vinden op:
www.c2000masten.nl .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2233/noodkreet_v_uit_tuindorpoostzaan_c2000

Huisarts schrijft bakken vol medicijnen voor
zaterdag, 03 november 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

... tijdens de pauze kwam een marokkaan naar mij toe. Hij woont in een flat op de hoogste verdieping. Het dak staat vol met antennes. Wat denk je? Niet kunnen slapen, kuitspieren trekken spontaan samen, barstende hoofdpijnen, pieptonen in zijn hoofd, erg moe, beroerd, warm benauwd gevoel, depressieve gevoelens, problemen met zijn ogen, problemen met zijn korte termijn geheugen, pijn in de borst, maag- en darmklachten, tientallen bloedonderzoeken gehad, bakken vol met paracetamol geslikt op advies van de huisarts en bakken vol met ibrufen 600 voorgeschreven gehad door de huisarts en geslikt. Als hij niet thuis is verdwijnen de klachten. Hij loopt al jaren rond met de vraag 'wat is er toch met mij aan de hand?'

3 november 2007

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2221/huisarts_schrijft_bakken_vol_medicijnen_voor

Noodgedwongen isolement

zaterdag, 03 november 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Mijn hele leven ben ik energiek en gezond geweest en beoefende velerlei sporten.

Vele jaren geleden schreef mijn huisarts mij een slaapmiddel voor. Na ongeveer 2 jaar gebruik constateerde de sportarts dat ik last had van beenvliesontstekingen, waarop fysiotherapie volgde. Op een gegeven moment begon ik over mijn hele lichaam te trillen, kreeg schokaanvallen, last van robotachtige bewegingen en zakte regelmatig door mijn benen, waarop ik naar een reumatoloog werd doorverwezen. Voor alle zekerheid verwees de reumatoloog mij door naar een neuroloog, die mij adviseerde met het slaapmiddel te stoppen, waarop ik van de hel in de hemel belandde. Het duurde echter toch nog twee jaar voordat ik weer helemaal de oude was.

Mijn man en ik konden ons geluk niet op en het leven lachte ons weer toe.

Tot het moment dat onze slaapkamer een metamorfose onderging. De eerste week verliep goed, maar in de tweede week kreeg ik last van verbrandingsverschijnselen alsof de huid van mijn lichaam in de brand stond zonder uiterlijke kenmerken. Wat nu weer, dacht ik en via via kwam mij ter ore dat ik aan MCS ofwel Multiple Chemical Sensitivity leed, dat in Nederland nog niet erkend is. Het is een overgevoeligheid voor geuren van stoffen zoals: parfum, schoonmaakmiddelen, verzorgingsprodukten, verf en andere chemische stoffen. Om je leven daarop aan te passen is lastig, maar wel noodzakelijk. Dat impliceert dat je uitsluitend natuurlijke produkten zonder toegevoegde chemische stoffen kan gebruiken.

Ondertussen ging mijn gezondheid achteruit en ik kreeg dezelfde fysieke klachten als in het begin, zoals over mijn hele lichaam trillen, etc. die zich zo verergerden, dat ik bijna niet meer kon lopen. Daarnaast kreeg ik ook nog andere gezondheidsklachten die ik in verband bracht met straling van masten in mijn omgeving, te weten:

4 UMTS-, 2 GSM- (1800 MHz) en 2 GSM-masten (900 MHz) met in totaal 24 antennes. Mijn vermoeden werd door een professionele stralingsmeting bevestigd.

Doorgaans zijn CMS-patiënten ook gevoelig voor straling; je immuunstelsel wordt namelijk door straling aangetast.

Uiteraard hebben wij geen mobieltje en staat er in ons huis geen magnetron, geen digitale wekker, geen Dect-telefoon (is allang vervangen voor een telefoon met draad), en zeker geen draadloze computer.

Om zekerheid omtrent de gevoeligheid voor straling te verkrijgen, heb ik voor een paar weken een speciaal huisje in het buitengebied van Winterswijk gehuurd waar nauwelijks tot geen straling is. Hier kon ik fysiek herstellen en op adem komen. Tot mijn grote verbazing en opluchting kon ik na vier dagen weer lopen; ik was dolblij.

Mijn man heeft in die tijd een kamertje van 3.5 bij 3.5 m. met koolstofverf (stralingswerende verf) geschilderd, voor de ramen fijnmazig gaas aangebracht en ingericht met meubels op natuurbasis. Daarnaast heeft hij chemischvrij bedtextiel gekocht.

Om te overleven ben ik van dit kamertje afhankelijk en vanaf mei 2006 breng ik hier nu NOODGEDWONGEN mijn BEPERKTE LEVEN door.

Zijn de economische belangen van de providers c.q. politici groter dan de gezondheid en veiligheid van de burgers, Mw. Cramer?

Zo ja, dan treed U in de voetsporen van uw voorganger, ex-minister Geel, die de economische belangen voor de Rotterdamse Haven zwaarder liet (laat) wegen dan de gezondheid en veiligheid van de werknemers met betrekking tot de gegaste (o.a. kankerverwekkende stof benzeen) containers uit China (zie www.novatv.nl/ d.d. 27 oktober 2007).

Het al in 2003 verschenen rapport verdwijnt gewoon in de lade zonder dat werknemers weten met welke giftige stoffen zij nu nog dagelijks in contact komen; idem dito met het EMF-Handbuch en het "Freiburger Appel" (2002) met betrekking tot gezondheidsklachten van burgers veroorzaakt door straling van masten. Sterker nog, het op uw verzoek te houden onderzoek door ZonMw, dat 16,6 miljoen Euro kost, bestaat hoofdzakelijk uit metingen van stralingen in relatie tot burgers buitenshuis, dat de "ongerustheid van burgers moet wegnemen", terwijl de uitkomst hiervan al op voorhand bekend is.

Mij lijkt het relevanter dat U de vele ONVRIJWILLIGE STRALINGSLACHTOFFERS erkent en bovengenoemd onderzoek op de duidelijk aanwijsbare A-THERMISCHE gevolgen van straling op de burger toespitst, opdat vele burgers (langdurig) in hun huis (kunnen) verblijven en (kunnen) slapen.

Het is in een woord SCHANDELIJK!

Met vriendelijke groet,
Elly uit Amsterdam-Zuid

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2223/noodgedwongen_isollement

Ervaringsverhaal vanuit Terrasdorp-Hogeland ivm C2000 mast + GSM
vrijdag, 26 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Hoelang zal dit nog duren?

Ervaringsverhaal vanuit Terrasdorp-Hogeland over C-2000 mast met inhang van o.a. GSM-zenders (1800 MHz).

Een 46-jarige man verhuisde in 2003 naar Terrasdorp-Hogeland in de veronderstelling dat hij daar prettig en gezond zou kunnen wonen. Meneer was een energieke en tanige man, totdat in 2006 een chronische hoofdpijn, vermoeidheidsklachten en slaapstoornissen de kop op staken. Daarop volgden vele onderzoeken die niets aantoonde.

Een geconsulteerde KNO-arts voor de piep, druk en suizingen in zijn oren bleef eveneens het antwoord schuldig.

Al spoedig raakte meneer extreem vermoeid en was een wandelingetje al een opgave, zodat meneer voor verplaatsing buitenshuis in aanmerking kwam voor een scootmobiel. Ondertussen bleven onderzoeken in het ziekenhuis niets uitwijzen. Ook een inmiddels gemaakte CT-scan toonde niets bijzonders aan. Meneer was

genoodzaakt vele uren per dag te rusten.
De medici stonden (staan) voor een raadsel.

Zijn gezondheid baarde (baart) hem zorgen en in snel tempo ontwikkelde meneer een scala aan niet definieerbare gezondheidsklachten, totdat het door ons gehouden BUURTONDERZOEK C-2000 MAST PERENPAD in verband met Effect op gezondheid en welbevinden bij meneer op de deurmat viel.

Onderstaande vraag twee is een gedeelte van de enquête, die meneer allemaal met ja heeft beantwoord, te weten:

Vraag 2: Heeft U gezondheidsveranderingen opgemerkt zoals:

Algeheel niet goed voelen Ja / Nee
Hoofdpijnen Ja / Nee
Hartkloppingen Ja / Nee
Krampen (met name in benen) Ja / Nee
Metaalsmaak in mond Ja / Nee
Duizeligheid Ja / Nee
Concentratieproblemen Ja / Nee
Minder goed geheugen Ja / Nee
Piep in oren Ja / Nee
Druk/suizingen in oor Ja / Nee
Soms minder goed zien Ja / Nee
Branderige ogen Ja / Nee
Spierspanningen Ja / Nee
Steken in hoofd Ja / Nee
Vreemde trilling in benen Ja / Nee
Huidtintelingen Ja / Nee
(Extreme) vermoeidheid Ja / Nee
Slaapstoornissen Ja / Nee
Wakker schrikken Ja / Nee
Pijn in gewrichten Ja / Nee
Versprekingen Ja / Nee

In een klap werd (is) voor meneer duidelijk waaraan hij zijn fysieke klachten kon (kan) relateren, want de beruchte C-2000 mast met inhang van o.a. GSM-zenders (1800 MHz) van T-Mobile is 53 m. hoog en bestraalt ook ONVRIJWILLIG de omringende buurten zoals Terrasdorp-Hogeland.

Met bovenstaand gegeven en bijgevoegde informatie van o.a. het Freiburger Appel" ging meneer naar de medici.

Wat schets echter zijn verbazing? De medici verklaarden het met "het zit tussen de oren" en "er is niets bewezen" met andere woorden AANSTELLERIJ en ONGEGROND, waarop meneer aan de grond stond (staat) genageld.

Tegen zoveel overmacht kan meneer niet op, dus het is afwachten wanneer de eerste stralingslachtoffers in Nederland vallen.

Ondertussen blijft zijn gezondheid achteruitgaan en hij is sterk vermagerd. Sinds enige tijd is meneer opgenomen en zijn een aantal klachten zoals hoofdpijn, piep, druk en suizingen in beide oren en de huidtintelingen verdwenen.

Momenteel weegt hij nog maar 45 kg. Eerst soupeer je je vetlaag op en daarna je spierweefsel. Bij het laatste komt er een zuur in je bloed vrij, waarbij je jezelf lichamelijk gaat vergiftigen, zodat meneer op sondevoeding is aangewezen. Doordat

zijn maag op onverklaarbare wijze tot een minimum is verschrompeld kan de sondevoeding uitsluitend via de schouder worden toegediend. Als reactie hierop heeft meneer last van een ontsteking in zijn schouder.

Toch is meneer van de sondevoeding afhankelijk, aangezien de diagnose door de medici, bij geen toediening sondevoeding, op nog maar drie weken te leven wordt geschat.

Met vriendelijke groet,
Amsterdam

Een overzicht van C-2000 masten is te vinden op:
www.c2000masten.nl .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2210/ervaringsverhaal_vanuit_terrasdorp_hogeland_ivm_c2000_mast_%2B_gsm

Noodkreet IV uit Tuindorp-Oostzaan, C2000
vrijdag, 26 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsverhaal!

Na jaren van werken en het opvoeden van onze kinderen dachten mijn man en ik van onze welverdiende rust te kunnen gaan genieten met in het verschiep menig leuk uitstapje. Door recent ontwikkelde gezondheidsproblemen van ons beiden is dit echter wreed verstoord.

Wij relateren dit nu aan de op ongeveer 100 m. afstand van ons huis geplaatste C-2000 mast met inhang van zenders.

Wij waren voorheen kerngezond en verkeerden in goede conditie, totdat wij in 2006 met gezondheidsklachten werden geconfronteerd. Het begon bij ons beiden met een algeheel niet welbevinden, slaapstoornissen, wakker schrikken en vermoeidheid, dat zich later uitbreidde met een piep in oren, spierspanningen in hele lichaam, krampen (met name in benen), huidtintelingen en pijn in gewrichten.

Mijn man voelt beneden constant trillingen van de vloer door zijn voeten en benen gaan, dat volgens ons door de gigantisch geplaatste transformator vóór C-2000 mast wordt veroorzaakt.

Ook hoort mijn man continue een bromgeluid in ons huis en hij moet 's-nachts regelmatig zijn bed uit vanwege een algeheel onrustig, tintelend gevoel. Voor zijn niet stil te houden benen is hij genoodzaakt om enkele malen per nacht enige strekoefeningen te doen. In het begin dacht ik: "Wat heeft hij nou?" en "Stel je je aan?", maar nu ondervind ik zelf ook allerlei gezondheidsklachten.

Beiden hebben wij last van gewrichtspijnen, die in de loop van de tijd zijn verergerd. Bij mij uit het zich in gewrichtsontstekingen in de knieën, waardoor ik moeizaam loop en nog moeizamer de trap op kan, en pijn in mijn nek en schouders. Ook de gewrichten van mijn handen zijn nu ontstoken, waardoor ik veel pijn heb en ondanks gebruik van medicatie ook menige hobby niet meer kan uitoefenen.

Het genieten van onze derde levensfase wordt door het bovenstaande ernstig beperkt, terwijl wij niet om ONVRIJWILLIGE BESTRALING hebben gevraagd. Wij hebben geen Dect-telefoon, alias GSM-mast, of enig ander stralingsapparaat in huis staan.

Wij willen dat de C-2000 mast met inhang van GSM-zenders (1800 MHz) naar elders wordt verplaatst.

Met vriendelijke groet,
Amsterdam

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2211/noodkreet_iv_uit_tuindorp-oostzaan_c2000

Ervaringsbericht uit Hellevoetsluis
donderdag, 25 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik bewoon sinds 1987 een flatwoning op de Gentiaan te Hellevoetsluis. Eerst tot mijn volle tevredenheid, maar 6 jaar geleden kwam de klad erin. Zonder ons om toestemming te vragen werden er GSM/UMTS zendmasten op ons dak geplaatst. Drie in totaal. Eerst weet je niet waar het ruisen in je oren vandaan komt maar na de tweede plaatsing in juni 2004 werd het spoedig duidelijk waar dat vandaan kwam, De klachten werden drie keer zo erg. Het ruisen ging over in druk op de oren en tevens kreeg ik op dat moment opgezette gewrichten. Verder lijkt het alsof mijn bed onder stroom staat. Ik heb al een matras zonder stalen veren gekocht maar het gaat maar niet over. Een ramp, je bed is een trilplaat geworden, je raakt uitgeput. Verleden week plaatste T-Mobile iets nieuws op het dak. Een overstapstation en ze vernieuwden iets aan de masten. Sindsdien is het weer een graadje erger. Het is oorlog en wij zijn de slachtoffers. Klagen helpt niet. Het is gelegaliseerde misdaad. Maar mijn leven is een stuk minder waardevol geworden. Het is een ramp die je overkomt en je wordt niet geholpen. In tegendeel. Ze lachen je uit. Het wordt nooit meer zoals het was.

Mevr. N.W. Slaman,
Hellevoetsluis

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2207/ervaringsbericht_uit_hellevoetsluis

Dichtgeknepen keel op Mosveld (Amsterdam)
dinsdag, 16 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds 25 jaar woont een 79-jarige dame zonder gezondheidsklachten met veel plezier aan het begin van de Van der Pekstraat. Tot ongeveer 11 jaar geleden mevrouw last kreeg van gezondheidsklachten in de vorm van onrust, gehaastheid, druk zijn dat stressachtig aandeed. Naarmate haar klachten zich verergerde werd een lichte afwijking aan de schildklier geconstateerd, waarvoor mw. een radio-actieve therapie in het BovenY onderging. Er werd geen medicatie geadviseerd.

In de loop van de tijd zijn de klachten verergerd en haar keel wordt sinds twee jaar dichtgeknepen op het moment dat mw. naar de markt op het Mosveld loopt, waarop zij noodgedwongen rechtsomkeer gaat. Ook heeft mw. in de buurt van het Mosveld last van evenwichtsstoornissen en neemt haar onrust nog sterker toe.

Een hernieuwd onderzoek wees echter niets uit, waarop mw. refereerde aan de vele zendmasten, waarvan de eerste twee GSM-masten van 01/10/95 dateren, die op het Galaxy Hotel staan. Volgens medici berust dat op een idee-fix met andere woorden het zit "tussen de oren." Daarna werd mw. naar de KNO-arts doorverwezen, die niets verontrustends vond. Sindsdien slikt mw. vanwege de schilkklierafwijking dagelijks twee pillen.

Voor een bezoek aan de markt neemt mw. nu een andere route dat én meer tijd én meer energie vergt, doch een andere keuze heeft mw. niet, aangezien de vele zenders op het Galaxy Hotel zich niet vanzelf zullen verplaatsen.

Voor alle duidelijkheid:

Op het Galaxy Hotel staan 12 zenders met 36 antennes, te weten:

6 UMTS zenders met 18 antennes;
4 GSM zenders met 12 antennes (900 MHz);
2 GSM zenders met 6 antennes (1800 MHz).

Bovenstaande is verifieerbaar via www.antenneregister.nl

Met vriendelijke groet,
Amsterdam

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2187/dichtgeknepen_keel_op_mosveld_%28amsterdam%29

Logeerp partij van elektrovluchteling
maandag, 15 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Reeds jaren ben ik elektrovluchteling (zie ervaring burgers d.d. 15/06/07) en regelmatig vlucht ik vanuit mijn woning naar een vriend, die in Amsterdam-Z.O. (H-buurt) woont, waar ik minder last van de straling ondervind. Momenteel logeer ik daar weer, maar word nu door allerlei nieuwe zendmasten omringd. Schuin aan de overkant bevindt zich op de Arena een WiMax zender en aan de andere kant een C-2000 mast.

Echter, nu voel ik mij in zijn flat ook ziek. Als ik in bed lig voel ik vanuit de omgeving de resonaties van de Dect-telefoons en WLAN-apparatuur. Ter bescherming van straling wikkel ik mij in aluminiumfolie en draag een petje; beiden helpt niet langer meer. De WLAN tikt als een ratelende naaimachine door mijn hoofd, borst, buik en voeten. Regelmatig stap ik daardoor 's-nachts mijn bed uit, omdat ik het niet meer uit kan houden. Dan weet ik niet meer hoe ik moet zitten of liggen.

Met mijn elektro-detector meet ik overal in zijn huis verschillende soorten fluctuerende stralingen. Ook heb ik last van steken in mijn hoofd, misselijkheid en ik voel mij doodmoe, terwijl mijn vriend niets van bovenstaande apparatuur in huis

heeft staan.

Uit wanhoop ben ik daarop naar de EHBO van het AMC gegaan in de veronderstelling dat zij een oplossing voor dit probleem wisten. Tot mijn verbazing weten zij niets over het bestaan van straling af.

In mijn eigen huis kan ik niet meer vertoeven.

Ondanks dat ik het afgelopen jaar diverse instanties heb aangeschreven, wil NIEMAND hiervoor de VERANTWOORDING dragen.

Amsterdam Z-O, Huigenbos

M. van Tongeren

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2183/logerpartij_van_elektrovluchteling

Noodkreet III uit Tuindorp-Oostzaan (C2000)
woensdag, 10 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsverhaal Marijke de Jong, oktober 2007
Sinds 1 oktober jl. is Politie Amsterdam-Amstelland van het analoge systeem volledig op het C-2000 systeem overgegaan. Dat hebben wij als bewoners van Tuindorp-Oostzaan ook duidelijk gemerkt, aangezien én de hoge pieptoon én de nog hardere bromtoon nu continue aanwezig is, alsmede een toename van hoge druk in zowel het hersengedeelte als in de oren, oorsuizingen, extreme moeheid, spierspanningen en trillingen door het hele lichaam, kortademigheid, hartkloppingen, hoofdpijn, minder goed korte termijn geheugen, minder goed kunnen zien, slaapstoornissen, branderige ogen, irritatie, krampen, droge mond etc. Zelf merk ik dat sombere gevoelens de kop op steken als ik langer dan 1 à 2 dagen in huis vertoef, terwijl ik daar voorheen geen last van had.

Tijdens recent bezoek aan huisarts voor kortademigheid en hartkloppingen werd een onrustig hartritme geconstateerd, dat zich uitte in een dubbele slag tussen de in- en uitademing in, dat volgens mij door TETRA-straling (ontregelt het zenuwstelsel) wordt veroorzaakt in tegenstelling tot de diagnose spanning van de huisarts.

Het kan niet zo zijn dat wij als enige gezondheidsklachten van het C-2000 systeem met zenders ondervinden, terwijl er 400 à 500 masten door heel NL zijn geplaatst. Daar komt nog bij dat TETRA-straling vele malen SCHADELIJKER is door zijn interfererende, messcherpe gepulste straling, waar onderstaand artikel reeds in november 2002 voor waarschuwt, doch het Ministerie van Binnenlandse Zaken aan economische belangen de voorkeur heeft gegeven.

Ook is het C-2000 systeem niet in het antenneregister opgenomen met uitzondering van inhangende zenders, maar mag klaarblijkelijk wel uit veiligheidsoverwegingen de gezondheid van vele burgers, met name het zenuw- en immuunstelsel, aantasten.

Artikel uit de Telegraaf d.d. 14 november 2002:
Straling zendmasten leidt onder meer tot hartkwalen

Nieuw netwerk gevaar voor gezondheid van agent

door Johan van Dongen en Ernst Nordholt

Het meer dan een miljard euro kostende nieuwe communicatienetwerk voor politie, ambulancediensten, brandweer en marechaussee dat over een jaar in de lucht moet zijn, vormt een ernstig gevaar voor de gezondheid.

Dat stellen Britse wetenschappers onafhankelijk van elkaar. Langdurige blootstelling aan de straling van de zendmasten van het netwerk C2000/Tetra kan leiden tot hart- en vaatziekten, aantasting van het beenmerg, huidproblemen, depressies, vergeetachtigheid, miskramen en een verhoogd leukemie-risico. In Engeland en Wales, waar een proef wordt gehouden met hetzelfde systeem als wat hier in Nederland binnen een jaar ingevoerd moet worden, zeggen inmiddels 200 dienders te kampen met de meest uiteenlopende gezondheidsklachten. Ze wijten dit aan de straling van het nieuwe systeem.

Vertrouwelijk

De alarmerende bevindingen staan in een wetenschappelijk rapport, vertrouwelijk opgesteld in opdracht van de Britse politiebond. De Nederlandse Politiebond (NPB) is zich een hoedje geschrokken van de Britse bevindingen en speelt het rapport door aan het ministerie van Binnenlandse Zaken met het verzoek om nader onderzoek. De elektronische radiosignalen waarmee C2000/Tetra uitzendt, hebben volgens het rapport van de Britse wetenschapper dr. Barry Trower een schadelijke invloed op allerlei biochemische processen in het menselijk lichaam. Een andere recente publicatie, van de hand van zijn landgenoot dr. G.J. Hyland, stelt dat het afweersysteem ontregeld kan raken. Ook het zenuwstelsel en hersenactiviteit zouden negatief worden beïnvloed. De straling zou tot slaap- en concentratiestoornissen leiden en wordt zelfs in verbinding gebracht met een verhoogde kans op het krijgen van epileptische aanvallen. Het onderzoek richtte zich voornamelijk op de straling van de 60 meter hoge zendmasten, waarvan er in ons land tussen de 450 en 500 her en der zullen worden geplaatst. De Nederlandse overheid liet ook onderzoek verrichten door TNO, maar dat was puur gericht op het gebruik van portofoons. Volgens TNO loopt de gezondheid geen noemenswaardig gezondheidsgevaar. NPB-voorzitter Hans van Duijn zegt geen onvoorwaardelijk vertrouwen te hebben in deze geruststellende uitkomsten. Het kabinet bepaalde vorig jaar dat C2000-masten vergunningsvrij mogen worden geplaatst. Dit betekent dat de normale inspraakprocedures niet gevolgd hoeven te worden. De discussie over de gezondheidsrisico's van het C2000-netwerk komt juist op een moment dat binnen de Nederlandse politie de twijfel opnieuw toeslaat over de financiële haalbaarheid van de invoering ervan. In de afgelopen jaren liep de raming van het project op tot meer dan een miljard euro. Sommige korpschefs vinden dat er inmiddels zoveel geld is uitgegeven dat het nu onverantwoord zou zijn om de invoering ervan af te blazen. Anderen menen dat de Nederlandse politie met het huidige analoge netwerk nog jaren voort kan.

Oproep Marijke de Jong, Amsterdam, 9 oktober 2007

Beste burgers,

Mocht U als burger gezondheidsklachten ondervinden van een bij U in de omgeving geplaatste C-2000 mast, mail dan uw ervaring naar stopumts.nl (zie www.stopumts.nl/vragen.php)

Indien nodig kunt U ook uw document laten samenstellen door tots@live.nl (zie: Ervaring burgers 21/07/07 en 02/09/07) te mailen, waarna het wordt geretourneerd en U het zelf naar eerdergenoemd e-mailadres kunt versturen.

Met vriendelijke groet,
Marijke de Jong

Namens de bewonersgroep TOTS
Namens Noodkreet uit Krommenie

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2175/noodkreet_iii_uit_tuindorp-oostzaan_%28c2000%29

Noodkreet van een politieagente uit Leusden
maandag, 01 oktober 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Het is zomer 2005. Als voorheen gezonde 40 plusser heb ik dan al een poosje allerlei vage klachten die ik niet echt kan thuis brengen. Je denkt dan van druk geweest, of het komt door het weer. Een paar maal daarvoor bij de huisarts geweest en ook diverse malen bloed laten prikken, ook doorverwezen naar een internist en eigenlijk kwam hier niet iets bijzonders uit; men dacht aan een virus.

Wel had ik in die periode erg last van mijn rechteroog wat regelmatig uitstraalde over het rechtergedeelte van het gezicht. In eerste instantie werd er gedacht aan een ontsteking van de holtes en daarvoor diverse antibiotica kuren voor gekregen, helaas hielp dit niet, de klachten blijven aanhouden. Via een omweg van tandarts, kaakchirurg, neuroloog doorgestuurd naar de pijnpoli waar ik een aantal blokkades heb ondergaan, de laatste was in aug. 2005.

Bij thuiskomst werd ik in de dagen daarna erg ziek, zo zelfs dat mijn huisarts me liet opnemen.

De klachten waren ineens een hoge bloeddruk (daarvoor nooit gehad), algeheel slap gevoel, kortom ik voelde me echt heel naar.

Na een week ziekenhuis diverse onderzoeken gehad, waar ook niets uitkwam, kon ik weer huiswaarts.

Na een dag thuis te zijn begonnen dezelfde klachten weer, een algeheel malaise gevoel, rare brandende ogen, drukkende hoofdpijn, ik begreep hier helemaal niets meer van.

Ik was altijd actief, mijn hele leven gesport, veel hobby's, leuke baan met gezellige collega's, een geweldige woonomgeving, een plaatje van een huis in een rustige groene wijk, kortom een normaal leuk leven.

Doordat ik maar bleef kwakkelen met van alles en nog wat ben ik maar eens gaan zoeken op internet en kwam terecht op de site van stopumts, ja toen ging er een wereld voor me open en viel bij mij langzaam het bekende kwartje: super gevoelig voor draadloze systemen.

Ik heb toen mijn DECT telefoon weggedaan, het draadloos modem en diverse andere zaken verwijderd op de slaapkamer, alle apparaten weggedaan, stroom van de slaapkamer 's-nachts uitgedaan, diverse personen geraadpleegd etc. etc.

Maar echt veel opknappen deed ik niet, soms wat beter, maar ik bleef ontzettend

moe en slapen was niet geweldig (wat voorheen altijd heel goed was).

Januari 2006 wordt op 200 meter afstand van mijn huis een zendmast voor mobiele telefonie geplaatst en een maand later komt dan bij mij de grote knal. Ik had toen al en paar maal een raar drukkend gevoel op de borst gehad (wat verdween als ik een rondje ging lopen), maar die ochtend was het zo heftig dat ik niet meer buiten kon komen en helemaal weg ben geraakt.

In de middag kwam mijn schoonzus en zij heeft me naar de eerste hulp gebracht, daar vertelde men mij dat de klachten door STRESS kwamen. Natuurlijk welke stress dacht ik, u heeft waarschijnlijk een BURN OUT. Ja dacht ik toen die krijg je gratis bij de huur.

Mijn huisarts is diverse malen bij me thuis geweest (hij kent me natuurlijk wat langer) en adviseerde dan ook om te kijken naar een andere woning en ook om overal eens aan de bel te trekken bij alle betrokken instanties.

Dat heb ik dan natuurlijk ook gedaan GGD, Woningbouw, Gemeente, een brief naar de Burgemeester geschreven, ik heb ook mijn verhaal daar mogen vertellen, hij betreurde de situatie, maar kon niets voor mij betekenen omdat het niet WETENSCHAPPELIJK bewezen is.

De druk op maag en borst werd een dagelijks terugkomende klacht, ik ben de hele zomer (gelukkig was het een mooie zomer) zoveel mogelijk van de ochtend tot laat in de avond naar buiten gegaan, fietsen, lopen, op een bankje in het parkje zitten brood en water mee, zo heb ik de tijd overleefd, afschuwelijk als je dan ziet dat een ieder lekker binnen zit met zijn kopje koffie en jij loopt maar over straat om dat het in huis niet meer uit te houden was.

Na lang aandringen kreeg ik eind 2006 een andere woning, slechts 100 meter van mijn oude woning. Op alle gebieden een veel slechtere woning maar ik dacht als ik me daar maar weer goed ga voelen dan moet het maar.

Ik woonde in de vorige woning bijna 30 jaar, als eerste bewoonster, dus gedwongen je huis verlaten is verschrikkelijk, het is gewoon je huis waar je alles in gedaan en geïnvesteerd hebt, een geweldige tuin en fijne burens, en dan moet je weg zonder dat je hierom gevraagd hebt.

Even leek het erop dat het in de andere woning beter ging, maar in maart jl. krijgen we er een UMTS mast bij en weer zit ik als voorheen met een druk op maag een borst, regelmatig heftige steken door het hoofd en regelmatig het gevoel dat er met messen in de buik gestoken wordt, oren die piepen en suizen, slecht slapen, gezwollen ogen, 's-ochtends doet alles je zeer, ik heb het gevoel alsof ik de hele nacht in een MAGNETRON heb geslapen, hoe lang gaat een lichaam dit volhouden. Dagen kan ik niet eens mijn bed uit komen, daar lig ik dan zonder eten of drinken, er is geen plekje in huis waar het voor mij goed voelt.

Bij de woningbouw kreeg ik te horen dat ik maar naar Zwitserland moest verhuizen en een psychiater moest raadplegen!

Dit is Nederland op zijn smalst. Ik heb inmiddels al zoveel afgebeld, alternatieve artsen bezocht, het hele circuit afgelopen, maar er is geen enkele instantie die je hier bij helpt.

Daar zit je dan in de WAO, je geweldige huis kwijt, gigantisch veel geld uitgegeven en allemaal voor niets, ik weet niet meer waar ik het nu nog zoeken moet, je hele leven staat ineens op zijn kop en dat allemaal gratis, mijn lijf is niet bestand tegen dit geweld. Op dit moment is mijn situatie zo slecht dat ik niet eens meer naar buiten kan, ik word omgetrokken. En je weet hoe je je altijd gevoeld hebt en dat je gewoon overal naar toe kon, een enkele keer als ik een goed moment heb kan ik even een

winkel in, maar het lijkt of die momenten minder worden, dit is een Nachtmerrie van het ergste soort, je voelt je zo ontzettend onmachtig maar ook het onbegrip, dit is geen waardig leven, maar OVERLEVEN!

Onze regering heeft vreselijk veel geld aan licenties ontvangen, wij als burger hebben deze regering gekozen, hebben wij dan ook niet recht op een stukje bescherming zodat mensen die hiervan de dupe zijn ook gezond en veilig kunnen wonen. Ik heb bij de politie gewerkt en het eerste wat men mij toen geleerd heeft is dat ik als beëdigd ambtenaar de plicht heb om hulp te verlenen aan mens en dier die dat behoeven. Waar is deze regel gebleven?

Ik hoop dat ik ooit een ander stekje kan krijgen waar de belasting wat minder is en weer een waardig leven zal hebben, de woningbouw hier in Leusden wil in ieder geval niet mee werken. De leuke dingen van het leven gaan nu allemaal aan me voorbij, en elke dag hoop ik morgen is het misschien wel beter. Ik blijf moed houden.

Elly de Jager
LEUSDEN

(Als aanvulling: diverse andere bewoners uit de wijk hadden vorig jaar ook te kennen gegeven dat ze klachten hadden en deze ook relateerden aan de straling, omdat ze zich elders beter voelden. Een aantal van hen zijn verhuisd en twee mensen die zich helemaal wilden inzetten zijn plotseling overleden, resp. hartaanval en hersenbloeding. Ook is mij opgevallen dat het aantal kanker gevallen in deze omgeving explosief is gestegen, het lijkt wel een epidemie. Daar zou de Gezondheidsraad door de GGD eens onderzoek naar moeten laten doen!)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2146/noodkreet_van_een_politieagente_uit_leusden

100+ ervaringsverhalen uit Engeland en andere landen
vrijdag, 14 september 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Zie www.mast-victims.org/index.php?content=journal .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2118/100%2B_ervaringsverhalen_uit_engeland_en_andere_landen

DECT: hartkloppingen, hoofdpijn, slaapproblemen (Duitstalig)
vrijdag, 14 september 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Zie: www.diagnose-funk.ch/technik/schnurlostelefonedect/00000097f40e2b646/033ea299530a61b01.html .

"Kathy Malka erlebte mit ihrem Schnurlos-Telefon «einen Horror, der nicht zu übertreffen ist». Doch nun gibt es Alternativen zu den Strahlungsbomben: Dect-

Telefone, die auf der Basisstation praktisch nicht mehr strahlen. Ein solches Gerät bietet der Gesundheitstipp seinen Lesern an."

Zie ook: [Veel%20gestelde%20vragen/99](#) .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2119/dect_hartkloppingen_hoofdpijn_slaaproblemen_%28duitstalig%29

DECT plat slaan

woensdag, 05 september 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik ben Geert C. uit Scharwoude. Ik heb een dochttertje van net 4. Een schat van een kind. Er viel ons iets op. Zei sliep altijd prima bij Oma thuis. En extreem lang. Dat viel Oma ook altijd al op. Tjonge wat kan dat kind lang slapen hier !

En thuis altijd een drama. Heel lang wakker blijven. En vaak huilen op niks af. Als ze uit bed kwam altijd sjagerijnig en niet vrolijk. Het was onverklaarbaar.

Tot er iemand langs kwam. En bij het bezoek bij ons thuis vroeg of de DECT telefoon even met de stekker uit het stopcontact mocht in de tijd dat deze visite bij ons aanwezig was.

Er werd uitgelegd waarom: door de straling te hebben van zo'n DECT telefoon zou de dagen daarna oververmoeidheid optreden. Zo gezegd zo gedaan. De stekker er even uit. Er kwam ter sprake dat mijn dochttertje bij oma wel sliep en hier thuis niet of nauwelijks. En werd ons medegedeeld dat de veroorzaker net was uitgeschakeld. In haar bedje was 1600 uW/m2 aanwezig.

Wij hebben op advies de DECT telefoon uitgeschakeld gelaten. En hebben even het oude toestel van zolder gehaald met een draadtje.

Nu 1 week verder: Ongelofelijk! Ons dochttertje slaapt als een roos thuis. Net zo fijn als bij oma. Schandalig dat zoiets kleins dat kan veroorzaken. We kregen de DECT telefoon gratis bij het aangaan van een KPN abonement. KPN zou zich dood moeten schamen! Om dit mensen aan te doen.

Bij deze een oproep voor elke moeder en vader van kleine kinderen:
Slaapt uw kind ook slecht of helemaal niet. En zie je het achteruit gaan.
Ruim uw draadloze DECT huistelefoon op. En waarschuw al uw vrienden en kennissen van dit verschrikkelijke apparaat.

Vriendelijke groeten Geert C.

PS: DECT telefoon heb ik met veel genoegen met een grote hamer plat geslagen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2088/dect_plat_slaan.....

Tinnitus, dizziness, trouble sleeping

maandag, 03 september 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Recently Verizon installed a cell tower about 100 feet from my house. When I am on the second floor, I started having increased tinnitus, dizziness and lately I have trouble sleeping through the night. I never had this before.

...

I have no hope that protest would help. The only solution is to sell the house.

...

tech.groups.yahoo.com/group/bioelectromagnetics/message/4634 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2085/tinnitus_dizziness_trouble_sleeping

Noodkreet II uit Tuindorp-Oostzaan
zondag, 02 september 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

**NOODKREET II UIT TUINDORP-OOSTZAAN
STOP DE MARTELING!**

In aansluiting op "Noodkreet uit Tuindorp-Oostzaan" heeft menige Tuindorper last van gezondheidsklachten sinds de C-2000 mast met "illegale" inhang van zenders in februari jl. op ongeveer 70 m. afstand van onze woonwijk is geplaatst. Het valt ondergetekende op dat zodra men elders de nacht doorbrengt, men probleemloos kan slapen en de klachten, zoals hoofdpijn, band om en druk in hoofd, huidtintelingen, hartritmestoornissen, hoge fluit- en bromtoon in oren etc. (zie ook ervaringsverhaal d.d. 21/07/07) verdwijnen. Bij sommigen zonder uitwijkmogelijkheid lijken de klachten, zoals fluit- en bromtoon in tinnitus en gewrichtspijnen en -ontstekingen in reumatische aandoeningen met andere woorden chronisch te zijn geworden. Op velerlei gebied wordt zowel mijn als hun leven hierdoor in ernstige mate aangetast. Tevens komen er meer branderige ogen, pijnlijke oogbollen, krampen (met name in benen) en huidproblemen in ons dorp voor.

Wij willen dat de omstreden C-2000 mast (nog sterkere gepulste straling dan UMTS) met een bereik van 25 km. op 500 m. van onze woonwijk wordt verplaatst. Idem, dito voor de geplande UMTS-mast.

Zoals U weet, Mevrouw Cramer en Leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, is de blootstellingslimiet voor hoogfrequente elektromagnetische straling in NL 61 V/m (10.000.000 uW/m²) om uw burgers tegen thermische effecten (opwarming van het lichaam) te beschermen.

Edoch, vele burgers ondervinden lichamelijke gezondheidsklachten van de ONVRIJWILLIGE straling, met bovengenoemde kunstmatig hoog gehouden maximale blootstellingslimiet, veroorzaakt door de in hun woonomgeving geplaatste diversiteit aan antennes en/of GSM-, UMTS/HSDPA- en C-2000 masten.

Voor deze slachtoffers is het noodzakelijk dat er een EMV-HULPVERLENINGSPROGRAMMA wordt opgezet, waarbij hulp wordt geboden in de zin van:

- a) saneren van hun huis;
- b) het zoeken naar een electrosmog stralingsvrije woning.

Het wordt hoog tijd dat deze nog in leven zijnde slachtoffers door U en onze Regering worden erkend en geholpen.
Vervolgens dienen deze ONVRIJWILLIGE slachtoffers voor alle kosten, die bovenstaande maatregelen met zich mee kunnen brengen, schadeloos te worden gesteld.

Verder is het noodzaak dat deze eerdergenoemde slachtoffers onder medische controle worden gesteld, waarbij de onderstaande A-THERMISCHE (BIOLOGISCHE) effecten van straling op de burger worden onderzocht, te weten:

- 1) Wat is het effect van de (diverse) stralingen op de hersen-bloedbarriere?
- 2) Welke fysieke gevolgen vloeien hieruit voort?
- 3) Wat is het effect van de (diverse) stralingen op het zenuwstelsel?
- 4) Welke fysieke gevolgen vloeien hieruit voort?
- 5) Is er verandering in het DNA opgetreden?
- 6) Wat kan hiervan fysiek het gevolg zijn?
- 7) Worden c.q. zijn er cellulaire processen verstoord?
- 8) Wat kan hiervan fysiek het gevolg zijn?

De onkostenpost van 16,6 miljoen Euro aan "WETENSCHAPPELIJK" onderzoek, bestaand uit hoofdzakelijk laagfrequente metingen van stralingen in combinatie met de burger buitenshuis, dat "de ongerustheid van de burgers door middel van voorlichting moet wegnemen" en "hoe de burger zich tegen straling kan beschermen" (terwijl al op voorhand uitslag onderzoek met een duur van 4 tot 8 jaar bekend is), zou in principe aan bovenstaand onderzoek moeten worden besteed, aangezien vele burgers (langdurig) in hun huis (kunnen) verblijven en (kunnen) slapen. Er is voldoende wetenschappelijk onderzoek verricht met duidelijke aanwijsbare A-THERMISCHE gevolgen van straling voor de bevolking.

Het kan niet zo zijn dat vele honderdduizenden burgers identieke fysieke gezondheidsklachten door straling ondervinden en dit aan psychische factoren wordt geweten, opdat het zich allemaal "tussen de oren" zou afspelen.
Hieruit blijkt U MINACHTING voor uw burgers!

Als U het bovenstaande onderzoek laat uitvoeren dan zal dat een onkostenbesparing ten aanzien van ziekenhuis- en geestelijke gezondheidsonderzoeken opleveren, waarvoor volgend jaar een eigen risico voor de burgers geldt en tevens erkent U de problematiek van uw burgers.

Daarnaast voorkomt U mogelijk vele schadeclaims!

Na jarenlange strijd is ook DES, Softenon, Asbest, Amalgaam etc. erkend en zijn recent voor het MEEROKEN maatregelen getroffen.
Hoelang duurt dit voor MEESTRALEN?

Realiseert U zich wat U uw burgers binnen afzienbare tijd met de invoering van WiMaX aandoet, waarvan de frequentie (3500 MHz) nog veel hoger ligt dan van WiFi en UMTS/HSDPA (2000-3000 MHz)?

Met al uw voorkennis is het woord MISDADIG wel op zijn plaats!

Vervolgens attendeer ik U op het volgende:

VOORZORG IS BETER DAN NAZORG.

De Europese aanbeveling van 1999 is tot stand gekomen op basis van aangereikt materiaal van de ICNIRP, een privéorganisatie met zetel in Duitsland, die geen onderdeel uitmaakt van de WHO, UNO en geen verantwoording aan de inwoners van de EU-lidstaten en de respectievelijke regeringen is verschuldigd.

De blootstellingslimiet met betrekking tot A-THERMISCHE (Biologische) effecten, ook ten aanzien van de lange termijn blootstellingen, dient door onafhankelijk en onpartijdig wetenschappelijk en medisch onderzoek gefinancierd door de EU-lidstaten te worden vastgesteld.

Gedurende dat onderzoek dienen de blootstellingslimieten tot 0,2 V/m (100 uW/m² in Nieuw Zeeland) te worden verlaagd en daarna tot het niveau dat medische specialisten uit de EU-landen door middel van een gezamenlijke verklaring aangeven.

Als U het bovenstaande laat uitvoeren, bespaart U zichzelf over een x-aantal jaren de uitspraak: "Wir haben es nicht gewusst!"

Geachte mevrouw Cramer en Leden van de Tweede Kamer,

STOP DE MARTELING!

EEN MENS IS MEER DAN EEN ZAK ZOUTWATER!

Met vriendelijke groet,
Marijke de Jong

Namens de bewonersgroep TOTS
(Tuindorp-Oostzaan Tegen Straling)
Namens Noodkreet uit Krommenie

Uw reactie kunt U mailen naar: tots@live.nl

zie: www.ecolog-institut.de/index.php?id=6
www.milieuziektes.nl/Rapporten/Reflex.pdf
www.stopumts.nl/nederland.php en onderteken de petitie
www.stopumts.nl/doc.php/Veel%20gestelde%20vragen/663 (Hoe zit het met C-2000 en Tetra?)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2083/noodkreet_ii_uit_tuindorp-oostzaan

Schotland (Limerick)
zondag, 29 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds in september 2006 UMTS-masten werden geplaatst in Limerick, Schotland, is mijn gezondheid in elkaar gestort en kan ik nauwelijks in de stad komen. Honderd meter van mijn woning staat een mast die mij alleen maar last geeft. I ben moe van de pijn in mijn keel en andere delen van mijn lichaam. Het gebrek aan slaap is ook een probleem, maar het ergste is dat de mensen denken dat je gek bent.

Het lijkt erop dat ik de enige persoon in Limerick ben die van de UMTS-masten te lijden heeft. Het is alsof ik in een horrorfilm leef, waar niemand mij gelooft dat er een monster in de buurt is. De pijn is zo verschrikkelijk in Noord-Limerick dat als ik erheen ga ik erg ziek word.

Deze masten hebben niet alleen mijn gezondheid aangetast maar ook mijn welvaart. Ik kan niet werken in een kantoor waar DECT en WIFI gebruikt wordt. Ik kan zelfs niet werken in een fabriek omdat de masten op bedrijventerreinen staan. Ik moet Limerick verlaten en heb geen toekomst. Mijn leven is ondersteboven en niemand interesseert

het, de regering niet, de media niet, alle mensen in Ierland geven alleen maar om geld.

Aanvulling juli 2007

Het is nu ongeveer een jaar geleden sinds ik ziek werd van de effecten van UMTS-masten. Ik ben in juni 2007 verhuisd naar buiten Limerick en woon nu in een dorp. Hier zijn geen UMTS-masten maar een breedband bedrijf heeft draadloos internet in het dorp geïnstalleerd, wat voor mij net zo erg is. Toch merk ik wel dat de lucht buiten Limerick koeler is en als ik naar de stad ga, dan ploppen mijn oren alsof ik in een vliegtuig zit dat opstijgt en daalt.

... Ik vraag me af hoe lang de draadloze industrie hier nog mee weg komt?

John K. Vertaald uit het Engels van www.mast-victims.org .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2020/schotland_%28limerick%29

Middleton (Groot Brittannië)

zondag, 29 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik was heel gelukkig met ons huis in Kings Street in Middleton. Mijn echtgenoot en ik hadden onze hypotheek afbetaald en ik was zwanger. Toen gaf de een of andere malloot aan de overkant van de straat toestemming voor een Tetras zendmast op zijn huis en vanaf dat moment ging alles neerwaarts. Mijn baby kwam twee maanden te vroeg en bleek geestelijk gehandicapt te zijn. Een paar weken geleden werd bij mij kanker van de alvleesklier geconstateerd. Mijn man heeft zichzelf opgehangen en ik heb te horen gekregen dat ik nog enkele weken te leven heb. Het einde is nabij.

mrs. Vertaald uit het Engels, bron www.mast-victims.org .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2021/middleton_%28groot_brittanni%C3%AB%29

Verenigde Staten

zondag, 29 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Juni 2007

Ik dank de eigenaar van deze website (www.mast-victims.org) dat zij een forum biedt voor de slachtoffers van de 'draadloze holocaust'. Het is goed te weten dat ik niet alleen ben en dat er velen zijn waarvan het leven ernstig verstoord is door de gevolgen van het wereldwijde elektromagnetische netwerk.

Ik verhuisde naar mijn huidige woning in september 2005 en sindsdien heb ik veel veranderingen in mijn gezondheidstoestand bemerkt gevolgd door een aantal ernstige zaken. Ik ben een natuurgeneeskundige en diëtist. Ik heb altijd geleefd volgens de regels en een goede staat van gezondheid en fitness gehad - totdat ik in mijn huidige woning trok (waar ik eind deze maand vertrek - ik verblijf nu bij een

vriend) en ontdekte dat ik beetje bij beetje mijn energie en mijn heldere denken begon te verliezen.

Ik ontdekte een verandering in mijn slaappatroon, ik werd steeds om 2 uur 's ochtends wakker, badend in het zweet en met een forse hoofdpijn. Ik kreeg kleine wondjes om mijn ogen en neus en zelfs in een oor, en ik kreeg droge ogen. Maar het ergste was de lethargie en het verlies van mijn vermogen om eenvoudige taken uit te voeren en na te denken. Ik begon te denken dat ik mijn mentale vermogen aan het verliezen was en misschien Alzheimer kreeg. Ik had geen energie meer en wilde niets meer. Omdat ik een medische opleiding heb wist ik dat er een verklaring moest zijn. Wat gebeurde er met mij? Ik had een gezonde leefstijl, goede voeding, beweging, alles - en toch kon ik niet functioneren. Ik wist dat er iets fout ging, maar wat?

Ik zocht op internet en op een dag kreeg ik een nieuwsbrief van een collega die zendmasten noemde als mogelijke oorzaak van de symptomen die ik ook had. Ik stapte in mijn auto en reed rond in de buurt. Binnen enkele minuten had ik twee zendmasten gevonden op ongeveer een halve kilometer afstand van mijn woning. Ze waren vermomd als palmbomen. Thuis zocht ik op de website 'Antenna Search' en er waren nog drie zendmasten dichterbij.

Ik zocht contact met mijn burens. Een verpleegster vier huizen verderop zei dat ze op aspirine leefde vanwege de hoofdpijnen, anderen vertelden me dat ze altijd moe waren en hoofdpijn hadden. Ik bezocht een andere buurvrouw met honderden rozen en andere bloemen en ze zei dat ze te vermoeid was om nog voor haar tuin te zorgen, dat ze normaliter veel bijen had, maar dat er dit jaar niet één meer was en dat ze nog zelden vogels zag, hoewel ze altijd voedsel gaf.

Ik heb nog veel meer onderzoek gedaan en ik kan je vertellen dat ik geshockeerd ben over wat ik ontdekt heb. In dit land (de Verenigde Staten) hebben gemeenten lokaal geen enkele zeggenschap over het plaatsen van deze masten. Ik vind het verbijsterend dat onze politici de industrie 'carte blanche' hebben gegeven in 1996. Veel van onze wetenschappers zijn verkocht aan de technologie en ze herhalen alleen maar dat er geen 'conclusive evidence' (sluitend bewijs) is dat de wijdverbreide zendmasten (nu al 2 miljoen) gezondheidsklachten zouden kunnen veroorzaken.

.....

Doctor Sparks Vertaald uit het Engels, bron www.mast-victims.org .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/2022/verenigde_staten

Noodkreet uit Tuindorp-Oostzaan
zaterdag, 21 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Noodkreet(en) uit Tuindorp-Oostzaan

Sinds 2005 staat er op ongeveer 100 meter afstand van mijn eengezinswoning een C-2000 mast (53 mtr. hoog) (portofoon politie, ambulance etc.) en zonder dat ik wist wat dit betekende en kon veroorzaken kreeg ik allerlei gezondheidsklachten. Ondanks dat de mast nog niet volledig werkte kreeg ik erg veel last van m'n ogen, dat zich uitte in minder scherp kunnen zien, pijnlijke, branderige en tranende ogen, veel hoofdpijn, duizeligheid, neusbloedingen en darmklachten (buikpijn en afwisselend darmcatarre).

De oogarts constateerde een forse excavatie (uitholling), wat inhoudt vermindering van oogzenuwcellen zonder aanwijsbare oorzaak, zoals: verhoogde oogbaldruk en/of -bloeddruk (hypertensie) of verhoogd glucosegehalte (diabetes). Het vorig jaar eveneens gehouden darmonderzoek wees niet veel uit.

Edoch, mijn gezondheidsklachten zijn sinds februari jl. geïntensiveerd en uitgebreid toen de C-2000 mast met "illegale" inhang van antennes van T-mobile op volle toeren ging stralen. Hiervoor heb ik diverse malen de GG & GD gebeld, waarbij zowel de heer Woudenberg als de heer Van Strien zich beroepen op het Zwitserse Onderzoek met een "niets aan de hand uitslag" en een bezoek aan de huisarts adviseerden. De GG & GD lijkt wel de Telecomindustrie te beschermen in plaats van de burgers!

Daarna de Gemeente, Woningbouw etc. gebeld, die allen naar elkaar verwijzen.

Ik ben echter absoluut niet overspannen, maar wordt wel wanhopig als ik niet in slaap kan komen vanwege de continue fluit- en bromtonen in m'n oren, de enorme druk in oren en hoofd, enorme steken in hoofd, oorsuizingen, sterk prikkelend hoofd, dichtslaan meestal re. oor, duizelig worden en spierspanningen c.q. trillingen over m'n hele lichaam; het is dan net alsof ik op een elektrisch- c.q. vibrerend bed lig. Het is niet om uit te houden, waarop ik maar weer naar beneden ga. De straling en de continue hoge fluit- en lage bromtonen in m'n oren is hoor- en voelbaar door m'n hele huis. Halve tot 3/4 nachten loop ik in m'n huiskamer rond, terwijl ik doodmoe ben en wil slapen. Ook in m'n tuin zitten is vanwege de straling niet meer mogelijk! Meestal wordt tegen de avond de intensiteit van de mast verhoogd en doorgaans is het in het weekend ook overdag raak. Uit wanhoop bel ik vooral 's-nachts de politie in de hoop dat zij hier iets aan kunnen doen. Maar nee, ondanks dat zij met hun portofoons op het borstbeen dragend gevaar lopen op het ontwikkelen van slokdarmkanker (www.tetrawatch.net/papers/ecologist170904.pdf). De heer John Robert Patterson uit Sydney (video umts in de media 15/07/07) handelde volgens mij uit WANHOOP en het verbaast mij dat zoiets nog niet in Nederland heeft plaatsgevonden!

Het is tevens merkbaar aan de slechte ontvangst, sterk sneeuwerig beeld, van 14 t.v.-zenders met frequenties tussen 176 en 288 MHz., waarbij Ned.3 nauwelijks meer te zien is en de kroon spant. Ook springt m'n t.v. soms uit of vanuit stand-by positie juist aan (uitgeprobeerd) of gaat spontaan over op een andere zender. Het licht in de keuken springt ook regelmatig uit en aan.

Hieruit trek ik de conclusie dat zowel radio als t.v. niet met soortgelijke straling als GSM of UMTS werken, zoals door de heren van de Telecomindustrie wordt beweed. Dit is niet het werk van klopgeesten, maar de harde realiteit van de onzichtbare, messcherp gepulste, interfererende straling van de C-2000 mast met verschillende frequenties en modulaties van zenders, waarin wij noodgedwongen moeten verkeren.

Voorts heb ik last van: band om hoofd, hoofdpijn, (extreme) moeheid, geïrriteerdheid, duizeligheid, wakker schrikken, concentratieproblemen, huidtintelingen, vreemde trilling in benen, spierspanningen, branderige ogen en ineens minder goed kunnen zien, krampen in benen, hartkloppingen (door resonantie straling), pijn in gewrichten, minder goed korte termijn geheugen, versprekingen, pijnlijke keel en droge mond. Uit een door ons Tuindorp Oostzaan Tegen Straling (TOTS) gehouden buurtonderzoek blijkt dat tientallen bewoners min of meer van bovenstaande klachten last hebben. Dit kan niet op toeval berusten of tussen de oren zitten, hoewel vele klachten zich wel "tussen de oren" afspeelen.

De laatste tijd heb ik veel darmcatarre, minder initiatief, nek- schouder- en rugpijn, het afwisselend warm en koud alsof je griep hebt, ben chronisch vermoeid en het lijkt

erop alsof m'n zenuwstelsel wordt/is aangetast, vanwege de moeizaam verdwijnende spierspanningen / trillingen (zie 11/06, 17/06 en 03/07/07 bij briefwisselingen en video 16/06/07 bij umts in de media).

Zodra ik uit huis ben verdwijnen de klachten, hoewel de herstelduur langer wordt, wat voor mij impliceert dat m'n immuunsysteem wordt aangetast (verzwakt), waardoor allerlei ziektebeelden kunnen ontstaan.

De afgelopen week haalde ik een vriendin van de pont en al fietsend in Tuindorp-Oostzaan zag zij ineens minder scherp, kreeg last van branderige ogen en voelde zich benauwd worden. Bij mij in huis werd zij vrijwel meteen duizelig, kreeg zij veel last van haar ogen en na verloop van tijd zowel steken als een drukkend gevoel in haar hoofd, hoofdpijn en sprak zij trager. Ook voelde zij vreemde huidtintelingen, kwam ineens niet meer op een woord en kreeg het afwisselend warm en koud.

Als ik bovenstaande gezondheidsklachten zo overzie, beste mevrouw Cramer (VROM) en de heer Klink (Volksgezondheid), dan vraag ik mij af hoe U het in uw hoofd haalt om een "Wetenschappelijk" onderzoek van 16,6 miljoen Euro te laten verrichten (bestaand uit hoofdzakelijk laagfrequente metingen), dat "de ongerustheid van de burger door middel van voorlichting moet wegnemen" en "hoe de burger zich tegen straling kan beschermen", met andere woorden: er is al op voorhand bekend wat de uitslag van dit onderzoek, dat ook nog eens 4 tot 8 jaar gaat duren, zal zijn. Daar komt nog bij dat, zoals U wel bekend is, er al voldoende WETENSCHAPPELIJK onderzoek is verricht met duidelijk aanwijsbare gevolgen van straling met diverse frequenties.

Het lijkt mij relevanter om sinds de uitrol van diverse soorten masten in bepaalde jaren eens te bekijken of er een toename van verschillende gezondheidsproblemen en ziekten bij burgers kan worden geconstateerd. Dat is bij ziekenhuizen verifieerbaar.

Al maandenlang word ik met uw medeweten en door onze "DEMOCRATISCHE" regering op een onzichtbare, moedwillige wijze in mijn huis ONVRIJWILLIG bestraald, gefolterd, gepenetreerd en dat 24 uur per dag en 7 dagen in de week met als gevolg bovenstaande gezondheidsklachten.

Het kan niet zo zijn dat U art. 10 lid 1 en art. 11 van de Nederlandse Grondwet en art. 8 lid 1 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens niet kent, waarmee U in strijd handelt (www.wegmetumts.org/).

Ja mevrouw Cramer en heer Klink, U bedrijft milieu terroristische activiteiten en maakt zich schuldig aan stralingsterrorisme op burgers met vooropgezet plan. Gaat overal bereikbaar zijn voor de gezondheid van onze burgers?

Een mobieltje functioneert al bij 0,000334 microWatt/m².

Het is 2 minuten voor 12 en ik zou graag willen dat U uw VERANTWOORDELIJKHEID t.a.v. burgers neemt en U:

- a) de gezondheidsklachten van de burgers erkend;
- b) vanuit optie a) een kortdurend onderzoek (hooguit enkele maanden) laat verrichten, ongeacht of iemand "wetenschappelijk" bij een universiteit is aangesloten, daarbij gebruik makend van al bestaande onderzoeken;
- c) instanties, zoals de GG & GD, niet de kant van de Telecomindustrie laat kiezen;
- d) alle toekomstige hoge masten ca. 500 mtr. van woonwijken, scholen, ziekenhuizen en bejaardenhuizen laat plaatsen;
- e) binnen afzienbare tijd op politiek niveau maatregelen treft in de zin van drastische verlaging van toegestane blootstellingslimiet aan straling;
- f) alle (gemaakte) kosten met betrekking tot afscherming van straling aan de burgers wordt vergoed;

- g) de verkoop van licenties Wimax verbiedt;
- h) de verkoop van DECT telefoons, WIFI, Digitenne etc. verbiedt.

Als U alle bovenstaande argumenten uitvoert dan zal dat een onkostenbesparing ten aanzien van ziekenhuisonderzoeken opleveren, waarvoor volgend jaar een eigen risico voor de burgers geldt.

U kent toch wel het reclamespotje met de mededeling: "Wilt U in de toekomst nog kinderen? Draag dan uw mobieltje niet in uw broekzak!" Er is niet voor niets een broek met een anti-stralingszak verkrijgbaar.

Menig onderzoek wijst uit dat over een x-aantal jaren een pandemie aan hersentumoren, leukemie en Alzheimer wordt verwacht.

Wilt U dit de opgroeiende jongeren aandoen?

In verband met toekomstige en al bestaande schadeclaims een reden te meer om uw beleid drastisch en op korte termijn te wijzigen.

Met al deze kennis in uw achterhoofd kunt U over 10 jaar niet zeggen: "Wir haben es nicht gewusst."

Tenslotte wil ik erop wijzen dat iedere Gemeente haar eigen VERANTWOORDELIJKHEID kan nemen door zich op art. 174 van het Europees Verdrag en Rio 1992 te beroepen; zij hoeft zich aan de destijds eenzijdige ondertekening van het NVG-convenant niet te houden (www.spijkenisse.sp.nl/dossier/umts/uitspraak_7sep06-pdf en briefwisselingen BAWA).

Wij willen dat de omstreden C-2000 mast met een bereik van 25 km. en inhangend "illegale" zenders wordt verplaatst!

Uw reactie kunt U mailen naar: tots@live.nl

P.S.

TOTS is opgericht in verband met aanvraag UMTS-mast op ons sportterrein door Vodafone op 50 mtr. afstand van de omstreden C-2000 mast, waarbij wij in samenwerking met S.V. De Meteor de jurist P. Baakman hebben ingeschakeld.

Hartelijk dank Etwald voor je informatieve site en ga zo door!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1997/noodkreet_uit_tuindorp-oostzaan

WiFi uit - weg gezondheidsklachten
zaterdag, 14 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

"Ons WiFi draadloos netwerk maakte onze zoon ziek"

Een brief aan B. Blake Levitt

Geachte Mevrouw Levitt,

Mijn zoon heeft de laatste zes maanden ernstige klachten gehad, zoals hevige chronische hoofdpijn, pijn in zijn benen, hij sliep slecht en had zelfs hartkloppingen. Verschillende specialisten hadden geen idee waarom hij deze klachten had. Ik heb wat onderzoek gedaan en kwam erop dat het WiFi netwerk dat ik precies zes maanden geleden heb geïnstalleerd, misschien de oorzaak zou kunnen zijn.

Dus heb ik het systeem stilletjes uitgezet en het aan niemand verteld. Binnen enkele uren was zijn hoofdpijn weg. We zijn nu twee weken verder en de medische symptomen van mijn zoon zijn HELEMAAL VERDWENEN. Hij klaagt ook niet meer over pijn in zijn benen of hoofdpijn, wat een enorme opluchting voor ons is.

....

Met vriendelijke groet,

Robert McNaughton

Vertaald uit het Engels.

Bron: prd34.blogspot.com/2007/03/our-wifi-was-making-our-son-sick.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1984/wifi_uit_-_weg_gezondheidsklachten

Scheveningen

zondag, 08 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Een vrouw woont in de omgeving van het Kurhaus in Scheveningen.

Zij kan absoluut niet meer gewoon slapen. Gebruikt al jaren slaapmiddelen.

In de directe omgeving wemelt het van de antennes.

Ze heeft veel last van huidproblemen, uitslag, jeuk. Gebruikt al jaren medicinale crème, maar het helpt niets.

Als zij op vakantie is in een dorp in Indonesië zonder zendmasten, heeft zij geen problemen.

Volgens de dokter komen haar klachten van het water van de douche, 'dat is niet natuurlijk zoals het water in het dorp'.

Haar man heeft al lange tijd pijn in zijn voeten. Hij is zelfs aan één voet geopereerd, het geneest slecht. Ook zijn klachten verdwijnen op vakantie in het dorp zonder zendmasten.

De man en vrouw hebben het plan opgevat om naar het dorp te verhuizen.

Bron:

<http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1978/scheveningen>

Amsterdam - eindelijk weer slapen
zaterdag, 07 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Een vrouw in het centrum van Amsterdam slaapt al maanden nauwelijks meer. Het is raar, ze kan gewoon niet slapen, wat ze ook doet. Warme melk drinken, naar muziek luisteren, ze blijft klaar wakker.

Ze heeft een 99,999% afschermd baldakijn aangeschaft. Dit is haar reactie na de eerste nacht:

"Nou, vertel het de wereld maar, ik heb geslapen van ca. 22.00 uur tot net. Er niét uit geweest om te plassen of wat dan ook. Gewoon geslapen, éindelijk weer eens een nacht gewoon geslapen. Het voelt kalm, licht, en vredig onder de klamboe. Geen idiote dromen, geen nachtmerrie, gewoon geslapen."

Een andere Amsterdammer, Wouter Duetz, biotechnoloog, had allerlei gezondheidsklachten. Hij heeft zijn woning afgeschermd, dat was niet goedkoop. Maar de klachten verdwenen. Hij legt een verband met de zendmasten en heeft samen met enkele andere Amsterdammers een platform opgericht:

www.kennisplatformveiligmobielnetwerk.info/

Hun doel is het verlagen van de dichtheid van de straling door GSM en UMTS. Dankzij hun lobby heeft Remi Poppe van de SP vragen gesteld aan minister Cramer (zie Artikelen).

[Artikelen/1975/vragen_aan_de_sp](http://www.kennisplatformveiligmobielnetwerk.info/artikelen/1975/vragen_aan_de_sp)

Het is jammer dat het Kennisplatform Veilig Mobiel Netwerk niet de totale milieuverontreiniging door elektromagnetische velden van ALLE bronnen aan wil pakken (digitenne, C2000, DECT-telefoons, draadloze netwerken, DECT-babyfoons, mobiele telefoons enzovoort).

Amsterdam waar zoveel mensen niet meer slapen kunnen

GGD, huisartsen, wanneer begint het onderzoek, wanneer begint de registratie van de gezondheidsklachten? Wanneer worden eindelijk maatregelen genomen?

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1976/amsterdam_-_eindelijk_weer_slapen

Ervaringen in Japan
vrijdag, 06 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Elektromagnetische overgevoeligheid (EHS) beperkt zich niet tot Europa, zoals vaak wordt beweerd. Zie bijvoorbeeld onderstaande link voor een artikel over EHS in Japan:

mdn.mainichi-msn.co.jp/waiwai/news/20070629p2g00m0dm008000c.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1974/ervaringen_in_japan

40-jarige man
zondag, 01 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

40-jarige man, technicus, werkte een aantal jaren met UMTS-antennes, schreef in juni 2007:

"Helaas moet ik meedelen, dat mijn gezondheidstoestand nog verder achteruitgegaan is. Mijn nek is bijna altijd keihard, ik heb hersenkrampen, evenwichtsstoringsen en moeite met lopen, kan alleen nog met een stok lopen, terwijl ik pas 40 jaar ben. Ik probeer een uitkering te krijgen.

Ik kan in München bijna nergens meer heen. Het straatfeest in de Leopoldstraat is taboe, evenals het Tollwood-festival in het Olympia-park, Chinatoren, Marienplatz, Stachus en het Centraal Station. In Oostenrijk, Zwitserland en aan het Bodensee is het beter, maar ook alleen op grote afstand van de steden.

Helaas heb ik geen kracht en geen geld meer om te verhuizen.

Bij de Schellingstraat, Amalienstraat en de Türkenstraat in München kan ik zelfs met krukken niet meer lopen. Dat is in de omgeving van de universiteit. Op elke hoek een WLAN-antenne. Ook de Saturn- en Mediamarkten in München en Nürnberg zijn toegankelijk. Overal RFID en WLAN.

Om mij heen sterven de mensen als vliegen. Ruggenmergtumor, MS, zware allergieën, allemaal onder de 60 jaar. Kijk eens rond in de steden, steeds meer mensen lopen met hun voeten te slepen, of strompelen. Ik heb mijn baan opgezegd en hoop de lotto te winnen, zodat ik in het bos kan gaan wonen.

Met mobiele telefonie wil ik helemaal niets meer te maken hebben."

Uit het Duits vertaalde brief.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1963/40-jarige_man

50-jarige man
zondag, 01 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Een toen 41-jarige man, technisch beroep, schreef in 1998 aan de minister-president, maar kreeg geen hulp. Hij heeft sinds zijn 43e een uitkering.

"Ik wil erop wijzen, dat mijn gezondheid sinds juli 1995 vermoedelijk door het gebruik van de mobiele telefoon zozeer beschadigd is, dat ik niet meer kon werken in mijn beroep. Mijn symptomen zijn:

- dagelijks gevoelsstoornis in mijn linker hoofd en slaap, een gevoel alsof de ene hersenhelft anders is als de andere,
- vergroting van de linkerborst en daarbij pijn,
- verdoofd gevoel in de linkerarm tot aan de vingertoppen,
- een positieve rheumafactor met negatieve gevolgen voor hart en bloedsomloop.

Een verblijf bij een antenne voor mobiele telefonie veroorzaakt reeds op een afstand van 200 meter een dadelijke verslechtering van mijn symptomen. Ik kan daardoor in onze stad op veel plekken alleen nog maar met pijn en onwelbevinden verblijven.

Een collega van mij, die destijds ook in de telecom werkte, heeft een vergelijkbaar maar verder voortgeschreden ziektebeeld. Hij is sinds een jaar met pre-pensioen. Hij kan wat ik schrijf alleen maar bevestigen."

Fragment van een uit het Duits vertaalde brief.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1964/50-jarige_man

Klachten weg - antennes blijken weg
zondag, 01 juli 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Tijdens de discussie op RTVNH (radio) op 26 juni 2007 belde een mevrouw uit Amsterdam.

"Wij wonen in een torenflat, bovenste etage, in de Bijlmermeer. We hebben jarenlang masten op het dak gehad. In die periode heb ik veel last gehad van hoofdpijn (bijna elke dag), oorsuizen, duizeligheid en me niet lekker in mijn vel voelen. Ze zijn er afgehaald. Vanaf dat moment géén duizeligheid, géén oorsuizen en géén hoofdpijn meer.

Het gekke was dat ik helemaal niet wist dat die dingen eraf waren. We kwamen aanrijden, ik zei tegen mijn man, verrek, die masten zijn eraf. Ik voelde me éérsst beter, toen wist ik nog niet dat die masten weg waren.

in antwoord op vraag van de radio-interviewer Nee, ik heb me absoluut niet ziek gedacht. Ik heb me nooit druk gemaakt om die masten. We kwamen aanrijden van het winkelcentrum, dan kun je goed naar ons dak kijken. Ik heb de woningbouw gebeld en ze zeiden dat de masten inderdaad weggehaald waren, er was iets mee.

Ik ben er dolgelukkig mee. Ik voelde me al een week lang goed voordat ik zag dat ze eraf waren."

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1966/klachten_weg_-_antennes_blijken_weg

Na vijftien jaar mobiel bellen
woensdag, 23 mei 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik heb vijftien jaar lang een mobiele telefoon gebruikt, veertien daarvan zonder problemen. Daarna kreeg ik hevige pijn in mijn hoofd en oor, als ik de mobiele telefoon tegen mijn hoofd hield. Waarom zou die pijn psychosomatisch zijn? Ik doe de telefoon tegen mijn hoofd, onmiddellijk pijn, neem hem weg, pijn weg. Wat gebeurt hier? Dit kan niet!

Hoewel ik mijn mobiele telefoon minder ging gebruiken, ben ik niet helemaal gestopt. Waarom niet? Goede vraag. Men verzekerde mij dat het allemaal tijdelijk zou zijn en dat ik gek zou zijn om de wetenschappers, de medici en de media niet te geloven. Toen, op een dag, hield ik de telefoon tegen mijn hoofd en voelde als het ware een explosie in mijn hoofd. Zoveel pijn, dat ik de telefoon niet meer bij mijn hoofd kon houden. Dat kan niet!

Daarna kreeg ik dezelfde rare ervaring ook bij mijn computer, de televisie en in mijn auto. Later ook bij een gewone telefoon, video, wasmachine, vaatwasser enzovoort. Welke schade een mobiele telefoon dan ook kan aanrichten, bij mij was het gebeurd.

Mobiele telefoon vijf minuten bij je hoofd - pijn in je oor en hoofd. Geen mobiele telefoon - geen pijn. Wel mobiele telefoon - meteen weer pijn. Als je dit experiment honderd keer hebt gedaan, is het geen toeval meer.

Ik heb me opgegeven voor het onderzoek van Kings College (Londen), maar moest ervan afzien toen ik hoorde wat ze met mij wilden doen. Ik stelde een minder ingrijpende manier voor om mijn elektromagnetische gevoeligheid te bewijzen, maar daar werd niet naar geluisterd.

Ik heb me opgegeven voor het onderzoek van Essex University en ben bij de eerste drie sessies geweest. De vragenlijsten schenen alleen gericht op mijn financiële omstandigheden en stress in mijn leven. Deze mensen waren geen wetenschappers, maar psychologen. Zij konden mij niet eens de intensiteit van de straling van de antenne vertellen. Ze hadden bij het samenstellen van de test niemand met elektromagnetische overgevoeligheid geraadpleegd.

Ik ben met de testen begonnen, maar het ging mij zo slecht dat ik mij moest terugtrekken. Ik wist dubbelblind of de antennes aan stonden of niet. Hoe? Omdat ik bloedingen kreeg in mijn ingewanden. Dat overkomt mij namelijk als ik te lang bij een antenne verblijf. Interne bloedingen, dat kan niet psychosomatisch zijn, dacht ik.

Toen ik voor het eerst bloedde, ging ik naar een dokter. Hij verwees me naar een specialist. Die was heel aardig en vriendelijk totdat ik hem vertelde aan welke oorzaak ik denk. Toen werd ik de vijand. Een gek! Ik kreeg een spoeling en een colonoscopie - niets aan de hand. Toen ik vroeg waarom ik dan interne bloedingen had, zei de specialist zeer aggressief: 'Er is geen reden waarom u zou bloeden!'. Hij wilde mijn ontlasting niet zien, wilde niet checken of het waar was wat ik zei of niet. Einde onderzoek, ga naar huis!

Zo is het als je elektromagnetisch overgevoelig bent. De onderzoeken worden zo vormgegeven dat de mensen die overgevoelig zijn uitgesloten worden. Men wenst geen degelijk onderzoek te doen. Stel vooral niet de voor de hand liggende vragen, ga er vanuit dat het onzin is en vertrouw op de wetenschappers, die - gesponsord door de mobiele telefoonindustrie - elektromagnetische overgevoeligheid onderzoeken. Niets om je druk over te maken.

Bovenstaande is vertaald uit het Engels. De betrokken persoon met elektromagnetische overgevoeligheid is Brian Stein, de directeur van Samworth Brothers, een onderneming met een omzet van 500 miljoen British Pounds en met 5.000 man personeel, producent van bevroren kwaliteitsvoeding. Hij heeft een MBA, is getrouwd, drie kinderen, is een sporter, speelt bridge en is een fervent supporter van Liverpool. Hij werd elektromagnetisch overgevoelig in 2000, na vijftien jaar mobiel telefoneren.

Nu heeft Brian Stein een kantoor zonder elektrische apparaten en een efficiënte secretaresse. Een deel van zijn tijd besteedt hij aan het overtuigen van anderen, dat het risico van elektromagnetische overgevoeligheid werkelijk bestaat.

Op 20 februari 2007 verscheen een artikel over hem in Daily Mail

www.dailymail.co.uk/pages/live/articles/health/healthmain.html?in_article_id=437302&in_page_id=1774 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1907/na_vijftien_jaar_mobiel_bellen_....

Verhalen uit Raum und Zeit Magazine
dinsdag, 08 mei 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

This article first appeared in 'raum und zeit' magazine, 139/2006, pages 68-74.
Original Title: "Wahnsinn Mobilfunk: Betroffene berichten"
'raum & zeit' article, Translation version 27/01/2006
Translated by Margaret White

Mobile Telephony Lunacy: Victims Report
By Karl Trischberger, Lenggries.

Whilst politicians ignore the dangers of mobile telephony, the number of victims is increasing. Karl Trischberger suffers himself from the effects of the harmful radiation. He explains here the latest findings of the health effects and allows victims to speak for themselves for the first time. What those sensitive people are already noticing today may well cause stress for us tomorrow.

Lees verder: next-up.org/pdf/RaumAndZeitMobileTelephonyLunacyVictimsReport2006.pdf .

CASE STUDY 1

Karl Trischberger

45 Years, Lenggries

Since 1996 Workplace under Mobile Phone Masts.

From 2000, most severe sleep disturbances and susceptibility to infections. The employer was not prepared to agree to a transfer despite being presented with several medical certificates. In 2003 he retired early because of increasing health problems.

I am a graduate Management expert. After my studies, I joined the German Postal Service and I was employed there in the area of Cost Control. In January 1996, during a [company] centralization process, I was moved to a newly established parcel depot in Aschheim.

I cannot say exactly when these problems first began, but soon after the transfer I had to fight against an increased number of infections and sleep disturbances. In December 2000, it became so bad that I only managed to have one hour's sleep at night. An acquaintance recommended that I see the doctor urgently and that is what I did. His diagnosis was high grade E-Smog contamination. This came as a complete surprise to me. I had previously given little attention to the mobile phone transmitter on the roof of the workplace.

The doctor recommended that I apply for a transfer. He also mentioned scientific studies, amongst them were studies carried out in association with Telecom, which showed the danger of mobile telephone technology.

I then requested my employer to have a measurements carried out by a Building Biologist. This request was approved. On the 19th December 2000, the measurements were carried out. As was expected, the legal limits were maintained. In the report it was also pointed out, that according to the knowledge of the Building Biologists, the measured areas showed strong abnormalities and health problems for personnel at all levels could be expected.

There were also protective measures recommended, mind you, that fell on deaf ears with the Branch Managers. My health situation visibly worsened. So, I applied for a transfer to Rosenheim.

The mobile phone levels were more acceptable there. This request was refused, it was not even passed on by the branch management for something to be done about it.

But still the health complaints remained. A doctor, using Dark Field Microscopy, discovered 'Rouleaux Formation' where clustering of the blood cells occurs (this is considered a typical effect produced by microwave damage). He spoke in favour of my transfer and, from the medical standpoint, he viewed my employment in a place with high microwave exposure as irresponsible. Finally, I heard from my Environmental Medical Doctor, to whom I went in my hour of despair. I did not really believe that he believed in my electrosensitivity initially.

As a "Management-Type", I always had a „laid back“manner. I believed in „Will Power“, and that with „positive thought“ and „keep smiling“ everything would soon be under control. However, the measurement protocol and my melatonin picture, which was surprisingly low, have convinced him of the seriousness of my illness. Also, he has supplied me a medical certificate and he indeed offered to speak with the Branch Management.

The medical certificate was not taken into consideration, the discussion was refused.

A Doctor saw blood clumping under The Darkfield Microscope which apparently is typical for electro smog affected people

The 'Global Player' of Deutsche Post AG did not see himself in a position to offer me another workplace, possibly from fear of setting a precedent.

After my health dramatically worsened, I realized that my health was more important than the career.

I allowed myself to be pensioned off. The specialist diagnosis was 'Depressive Syndrome' and 'Frequent Infections'.

I still have health problems and I find myself repeatedly under medical treatment for that reason. I get problems with the slightest microwave exposure.

In my case, there is now the suspicion of Electro smog allergy. This is an illness profile, that was first discovered and published scientifically in Sweden. Should this suspicion become more definite then I will have a big problem. For previously recognized allergies, one could avoid the causes or they were seasonal (Pollen). There were seasons in which the body could recover.

But Electrosmog ...

The Government plans to not only extend the mobile telephony network, but also to extend the 'future proof' UMTS technology, (3G) is not necessarily going to contribute to reducing these problems.

Page 71 "Wahnsinn Mobilfunk: Betroffene berichten" written by Karl Trischberger
Source: raum und zeit 139/2006, p68-74

CASE STUDY 2

Monika Frielinghaus

54 Years, Neunkirchen

Occupation: Secretary with Foreign Languages.

After six months of mobile phone radiation the first health effects appeared.

Now, she is retired based on the advice a neurologist.

Karl Trischberger:

Frau Frielinghaus, you blame the mobile phone mast because you had to retire early. Can you tell me about your case?

Monika Frielinghaus:

My health problems appeared six months after a mobile phone mast was erected six metres from my workplace. I have been suffering since then from Parkinson's Syndrome of Toxic Origin, Cervical Vertebra Syndrome, Brainstem Damage and I became incapable of work.

K. T.: *Have you therefore visited a doctor?*

M. F.: I found an Environmental Medicine specialist at the time who, amongst other things, determined previous damage by amalgam and other heavy metals. My denture was covered over with 22 gold crowns after the amalgam was removed. This did not benefit my health status.

Furthermore, I discovered that my exposure in the workplace (according to measurements by the Deputy Chairman of the Association for Electrosensitives (Vereins für Elektrosensible) 250–500 nanowatts per square metre (nW/cm²). I was exposed to the level of exposure for four hours each day. In my case, that sufficed to cause long-term health damage.

My melatonin- and serotonin levels were greatly reduced. This was also confirmed by another Environmental Medicine specialist and by dozens of laboratory results. Also, in the dark field microscope, the Heilpraktiker (Naturopath) diagnosed the typical clumping of the blood platelets, the so-called "Rouleaux Formation". The employer showed little understanding despite the presented findings. The Bundesversicherungsanstalt für Angestellte (National Institute for Insurance for Employees) has pensioned me off on the advice of the neurologist. Diagnosis: "Isolated Delusion" (Paranoia).'

I am now claiming against

T-Mobile, which the lawyer says is not necessarily a pointless exercise. My findings, that I collected over two years, cannot be swept under the carpet.

CASE STUDY 3

Franz Feller

23Years, Lenggries, Student

Terminated course at the Technical University (TU) after two semesters because of electrosensitivity. He had to abandon his dream career (teacher) and he now studies Information Technology with a E-University (long-distance university).

Franz Fellner is very sporty, in his free time he rides into the mountains on his bike or goes rock climbing.

Karl Trischberger: *We have heard, that you gave up your studies at the TU München because of your electrosensitivity. How did that happen?*

Franz Fellner: I began a course in physics/mathematics in the Winter Semester 03/04 at the TU München (Munich). The lectures all took place in the lecture halls in Garching. My first problems arose after three weeks.

The assertion by mobile phone operators that the negative effects of mobile telephony radiation is therefore a deliberate deception of the general public.

It started with sleeping problems. Later, there were additional concentration problems (at about five weeks after the start of course). I found it incredibly difficult to understand what I had read and what I had heard in the lectures to remember it all. This process became progressively worse. When reading, I still could not manage to understand what was in a sentence, even after reading it ten times.

In addition, visual problems started. I could not focus sharply any more. e.g. In the lectures, it took two seconds before my eyes adapted from focusing on the black board to focusing on my papers and vice versa, so I not keep up in time and I could barely follow the lecture. With the usual lecture speed there one cannot afford such handicaps.

As a further consequence of microwave radiation, I have severe tachycardia, which comes on without warning and is in no way related to physical or mental exertion., I get them when reading, watching TV, and often at night in bed (which leads to severe sleep disturbance). The consequences of that is nervousness and anxiety.

K.T. Why do you think that the Wireless Lan that is present there could have something to do with these problems?

F.F. From the experience that I had when I attended the grammar school [Gymnasium]. At that time, I developed headaches as soon as mobile phones were used near me. Often, I did not notice the mobile phones.

Page 72

'raum & zeit' article, Translation version 27/01/2006 Translated by Margaret White
"Wahnsinn Mobilfunk: Betroffene berichten" written by Karl Trischberger Source: raum und zeit 139/2006, p68-74 'raum & zeit' article, Translation version 27/01/2006 Translated by Margaret White

Franz, an extremely sporty person, had to abandon his studies and receive medical treatment because of mobile telephony damage.

F. F.: I am now studying information technology, I hardly have a career with further progression in Germany. After the completion of my studies I will emigrate to New Zealand. This is what I have definitely decided to do. There they recognized the dangers of mobile telephony early. The legal maximum permitted levels there are essentially lower.

With the headaches, I already knew what was wrong. I have had many discussions with completely uncomprehending school comrades about this.

On the whole, the electrosensitivity has however greatly increased because of my studies at TU.

It has taken over a year for the chronic, and persistent headaches and the nervous eye blinking to die down.

The extreme irritation of the bronchi has however remained.

I would like to point out that I am an extremely sporty person. My hobbies are climbing and mountain biking. I climb at Difficulty Grade 10. A short while ago, my performance capacity was confirmed in an endurance test. My constitution was designed for performance sport.

In my case, one cannot therefore say that it was caused by poor physical disposition or some similar reason. Also, my performance in the majority of school subjects was always above average. The fall-off in performance, one can really speak of stupefaction, hit me like a shock. I was sometimes stared at by other people when I stood there stammering senselessly and fought to find the simplest words.

In order to obtain objective radiation measurements, I went through the lecture halls with a measuring instrument that was recommended by the Building Biology Institute [Baubiologischen Institut] in Rosenheim. The levels were as high as 1,3000 nW/m². According to building biologists information, this represented levels between a 'High Exposure' to an 'Extreme Exposure', far above the limits that experience has shown that the human body can cope with. I therefore had an objective confirmation for my physical reactions.

There were Wireless-LAN routers in most of the lecture halls, so that cable-free internet connection was available at all time.

On one occasion, I did not notice that a router was secretly situated two metres from my head. It was hidden behind a plant. It kept on getting worse and worse. I kept on

asking myself 'what was wrong with me now'? I had most extreme headaches, my brain was foggy and I could not see sharply any more.

K. T.: At this time did you go for medical treatment because of your problems?

F. F.: I went a couple of times to an Environmental Medicine specialist for treatment. He advised me, to have several problem areas (the tonsils) removed. Despite these measures, my electrosensitivity remained.

The most important thing was to change my living conditions. First of all, I transferred to Ludwig-Maximilians-University in München. However, even here, the same problems started in a very short time. It is only since I decided to commence a Long Distance University course that my body recovered sufficiently, so that I do not need medical attention at present. I live in a flat far away from mobile phone masts and DECT- telephones.

K. T.: What are you studying now and how do you imagine your future career?

CASE STUDY 4

Stephan Rau, 40 Years, Wiesbaden.

Occupation: reinforced concrete construction worker.

After a traffic accident in 2001 his head was fitted with a steel plate. This acted however as a receiver antenna for high frequency Electrosmog. Stephan Rau's tale of woe shows perfectly the contempt for mankind, cynical basic position of politicians, mobile phone lobby and scientists, the legal maximum limits for radiation are only based on healthy people.

Karl Trischberger: Herr Rau, do you have health problems with mobile telephony, please tell us about your case?

I turned to many institutions with my problems, but they always only abgewiegelt, beschwichtigt and handlungsohnmacht signalisiert.

Stephan Rau: The first health disturbances started when a T-Mobil transmitter that was erected 15 metres from our attic flat became operational in April 2004.

Wiesbaden is a Pilot Town for UMTS. The main beam of one of the three sectors was directed at our house. Five days after it became operational, the first symptoms started: vomiting, continuous urge to vomit, nausea, intolerable apprehension and severe pain conditions.

Three to four hours after leaving the flat the health disturbances went away, provided that I kept away from other inner city transmitters. When I returned to the flat, it was only an hour at the most before the worrying symptoms reappeared.

In addition, headaches, burning eyes, palpitations, neurological lapses, the most severe concentration deficits and sleep disturbances started. I had never had impaired hearing, in the meantime however, I suffer from tinnitus, I hear continuous noises in my ear. My wife and myself were certain from the start that the transmitter was responsible for the health problems.

K. T.: What have you done in order to reduce the danger? Are there medical examination results available?

S. R.: My doctor has dismissed my complaints as psychological and imagined. In Wiesbaden, there are unfortunately no environmental medicine specialists. In the end, we went to a Naturheilpraktiker (Naturopath) in Freiburg and to a doctor in Switzerland. There measurements of heart and brain activity were carried out. The measurements clearly showed impairment of heart and brain functions for myself and my wife.

After this, we started to cover the walls and ceilings with aluminium foil. We erected an aluminium cube around the bed in which we sleep. The radiation level was reduced as a result. This was indicated on the reception indicator of a normal mobile phone. The mobile phone reception in the room reduces as more of the area is sealed off with the aluminium foil and the less holes there are left.

However, these screening measures were not sufficient. Despite all these measures, we could no longer sleep well, the whole procedure was only a partial success. We avoided the flat after eight weeks of torment. We lived for five months in a camping bus and we used the flat only for the most essential things, such as washing or cooking. Every hour too many that I remained in the flat led to massive, increase in the torment. We had no choice but to hand in our 'Notice to Quit' to our nice landlord. In the end, we moved into a less polluted flat. However, we cannot avoid walking or driving to and fro though the town. This always places a great strain on me. In certain parts and areas of town I get a strong spasms and very obvious pains and dizziness. I have been suffering now for just under a year from the mobile telephony radiation and I am not certain how much longer my already severely affected health can withstand it.

K. T.: *Was nobody able to help you?*

S. R.: I have turned to many institutions with my problems, to the Health Department, the Environment Ministry, the obligatory Health Insurance association, the ombudsman of the SPD. They always only ever tried to calm me down, appease me and indicated their powerlessness to take action or deal with these types of problems.

I am again trying to educate the general public and the authorities about the mobile telephony problems, and I am certain that an increasing number of people are becoming ill as a consequence

People who suffer from the effects of mobile telephony can contact karl trischberger e-mail: karl.trischberger@web.d

of this technology. At some time, even the most stupid politician will have grasped how dangerous and irresponsible this technology is. For this day, I am waiting in the hope that I can survive to some extent until that day arrives.

We will present further case studies of mobile telephony damaged victims in the next edition

THE AUTHOR

Karl Tischberger,

Born 1959, Degree in Management, employed from 1987-2003 in middle management working for the German Postal Service. Since 2003, he has been working as a freelance journalist specializing in health and business management advice with the main emphasis on Indian Feng Shui.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1882/verhalen_uit_raum_und_zeit_magazine

Amsterdam

vrijdag, 04 mei 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Eén van de vele verhalen uit Amsterdam.

Hij slaapt 's nachts heel slecht, stopt zijn oren dicht, doet klei over zijn oorschelpen, en daarna verbindt hij zijn hoofd zodat hij niets meer hoort.

Hij heeft veel hoofdpijn, ziet er slecht uit, kan bitter weinig hebben, is snel geïrriteerd, en komt eigenlijk alleen 's avonds laat "even" bij als hij in de kroeg een pilsje gaat drinken.

Hij is een getalenteerd kunstenaar, maar het lukt hem niet meer te produceren, hij klust nu wat bij in de horeca en is daarna zo moe dat hij grotendeels slaapt in zijn stoel, overdag, uitkijkend op de masten.

Inderdaad. De masten. Vier antenne-installaties, op 300 meter afstand, hij kijkt er vanuit zijn woning recht tegenaan. Even zoeken in het antenneregister en jawel, er staan nog meer antennes op 100 en 200 meter afstand van zijn woning.

Hij heeft pijn aan zijn voeten. Vroeger was hij een jogger.

Het is slechts één van de vele ervaringen in de hoofdstad. Veel mensen kunnen nauwelijks nog slapen, zijn uitgeput, opgejaagd, depressief.

Eén daarvan ontdekte dat hij tijdens een fietstocht door Duitsland in de steden depressief werd en slecht kon slapen, maar zich in de bossen prima voelde. Metingen laten zien dat in die landelijke gebieden 0,01 tot 0,1 mikroWatt/m² normaal is, en in de steden 10 tot 100 mikroWatt/m².

Sceptici geloven niet dat de huidige milieufactor straling zulke effecten kan hebben. Eigenlijk doet dat er niet toe. Het gaat niet goed met de gezondheid van deze Amsterdammers - dat kun je niet laten liggen, dat moet onderzocht worden. En als de straling een oorzaak blijkt te zijn, moet daar iets aan gedaan worden. Vanzelfsprekend!

Eh... gemeente, GGD, milieudienst ... waarom zijn deze mensen zo moe en kunnen ze niet slapen? Wanneer begint het onderzoek?

Bron:

<http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1869/amsterdam>

Hoofdpijn, slaapproblemen, documentaire ZeeTeeVee
donderdag, 05 april 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Interessante documentaire uit Zeeland

 [Bekijk of beluister het mediafragment](#)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1816/hoofdpijn_slaapproblemen_documentaire_zeetevee

Je ziet 't pas, als je 't doorhebt, Nijkerk
vrijdag, 09 maart 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Schrieverie van UMTS Freek van den Hengel
epaper.bdu.nl/stadnijkerk/epaper/3569366.htm

NIJKERK - Onlangs heb ik goed naar Cactus geluisterd. Nu zal ik m'n opgekropte frustraties er ook maar eens uitgooien . Dan weten julie tenminste ook wie de echte UMTS Freek is.

Ik woon aan het Greppelland. Zomer 1999 was ik nog gezond. Hard aan het werk als

vrachtwagenchauffeur. M'n hobby. In de winter van 1999 werd ik ineens ziek. Hevige huidverbranding. Geen zon te zien. Diagnose: chronische polymorfe licht dermatose (CPLD). Boosdoener: UVB straling. Wel ja, geef de zon maar de schuld. Advies: zoveel mogelijk binnen blijven. En het werk dan? Jammer, geen gehoor. En mijn sociale leven dan? Jammer, geen gehoor. Gewoon binnenblijven.

2000

Bijzonder jaar. Ik zit maar binnen. Klachten worden niet minder, maar breiden zich juist uit: vermoeidheid, slapeloosheid, pijnlijke gewrichten, hoofdpijn, jeukende ogen, voortdurend jeukende en verbrande huid, colitus ulcerosa, (darmziekte) opgejaagd gevoel. Naar de dokter. Enig idee? Heel veel specialisten gezien. Heel, heel veel gewacht. Na twee jaar iets ontdekt? CVS: chronisch vermoedheidssyndroom.

2002

Veel technische klachten in huis. Autoradio springt 's nachts zomaar aan. Elektrische garagedeur gaat vanzelf open of dicht. Videorecorder hapert voortdurend. Tv-zenders vallen steeds weg. Centrale verwarming slaat regelmatig op hol. CV-monteur gebeld. Slimme man. Van alles geprobeerd. Niets helpt. Na vele reparaties luidt de conclusie: de kabel tussen de CV en de thermostaat. Daar moet iets mee zijn. Zit hier een zendamateer in de buurt? Nee. Isoleer hem maar eens met een dubbel afgeschermd kabel. Dat is tegen electromagnetische velden. En? Probleem opgelost! Stralingstechneut opgezocht. Metingen in huis laten verrichten. Sterkste straling komt met kop en schouders van zendmast, recht tegenover de woning. Eigenaar? Orange.

2003

Thuis op de bank. Vermoeider dan ooit. Veel vreemde klachten. Ziekte verergert op bepaalde plekken. Plotseling: flits, ingeving. Straling slecht voor apparatuur. En voor mij dan? Meetapparatuur gekocht. Plekken opgezocht waar ik ziek werd. Juist daar: hoge doseringen electromagnetische velden. Sterkste straling van zendmast. Wanneer is die geplaatst? Eind 1999. Wanneer ben ik ziek geworden? Eind 1999. En wie gelooft mij? Bijna niemand. Ziet-ie ze vliegen?

Ik geef niet meteen op. Proef op de som nemen. Omgeving opzoeken zonder straling. Tussen Niekark en Putten. Bij een nicht op de boerderij. Hoogfrequente straling zo goed als nul. Oude stacaravan op het erf. Voor een week huren. Na twee dagen: veel klachten weg! Na een week: zo goed als gezond terug naar huis. Na twee uur: klachten komen weer terug. Volgende dag: alle klachten weer compleet. Proef meerdere keren herhaald. Zelfde resultaat. Opgewonden naar de specialist. Ziek door straling? Niets over bekend. Geen wetenschappelijk bewijs. Is het misschien psychisch? Ga maar naar een psychiater. Paar gesprekken. Diagnose helder: nuchtere Nederlander. Niks mis in hersenpan. Wat nu te doen? Niemand weet het.

Nog steeds 2003

Op zoek naar lotgenoten. Internet. Google. Hebbes! Werkgroep elektrische overgevoeligheid. Bijeenkomst bijgewoond. Veel mensen met vergelijkbare klachten. Eindelijk niet meer alleen. Contact! Gehoor! Yes! Lid geworden van de werkgroep. Patiënten leren veel van elkaar. Diverse lotgenoten proberen de stacaravan ook uit. Daardoor veel contacten. Veel vergelijkbare klachten. Veel herkenning.

2004

Tweede netwerk aangeboord: www.stopumts.nl. Veel mensen met vergelijkbare klachten. Hoe krijg ik de zendmast weg? Orange schrijven. Verband tussen straling en ziekte is niet wetenschappelijk bewezen, meneer. Huurdersvereniging appartementencomplex peilen. Iedereen wil de zendmast van het dak. Brief namens bewoners naar eigenaar appartementencomplex. Brief naar antennebureau. Iedereen is tegen zendmast. Er is nooit instemming van de bewoners gevraagd. Moet de zendmast nu weg? Volgens antenneconvenant van 2002 niet. De minister heeft zendmasten gelegaliseerd. Alleen voor nieuwe zendmasten is instemming van bewoners nodig. En omwonenden dan? Die zitten in de straling. Die hebben niets te zeggen.

Dan de vakbond maar ingeschakeld. Antwoord vakbond FNV: helaas hebben wij geen kennis in huis over dit specifieke onderwerp en verwijzen mij naar drie websites over zendmasten.

Rechtsbijstandverzekering kon niks doen zolang geen causaal verband is aangetoond dat mijn klachten wel of niet worden veroorzaakt door straling van de zendmast.

Bij dezelfde verzekering kan ik ook geen verzekering afsluiten voor de eventuele schade die ik heb geleden als het in de toekomst wel bekend zou worden. De telecommataatschappijen kunnen zich ook niet verzekeren tegen eventuele schade in de toekomst. Blijven we slapen, Niekarkers of begint het al een beetje te dagen?

2005

Leerjaar. Ik ontdek steeds duidelijker verbanden. Als mensen met mobieltje binnenkomen, word ik ziek. Voor steeds meer soorten electromagnetische bronnen word ik gevoeliger: televisie, computer, draadloze telefoons, draadloze netwerken. De gezondheidsraad adviseert de rijksoverheid nog altijd: geen wetenschappelijk bewijs gevonden. Rustig gaan slapen. Gezondheidsraad zelf gebeld. Mijn situatie is ook geen wetenschappelijk bewijs.

2006

Voorjaar: nog een proefproject. Slaapkamer afschermen tegen hoogfrequente straling: stralingwerende folie op de ramen, speciale afschermingsverf op de muren.

Resultaat: waarachtig, ik slaap weer normaal. De hele nacht door. Huiskamer ook geïsoleerd: stralingwerende folie op de ramen, afschermingsverf op de muren, andere televisie, ander computerscherm, enzovoort. Elektrische wekker, elektrisch verstelbaar bed, diepvrieskist, magnetron en spaarlampen de deur uit gedaan. Resultaat: minder klachten en geen opgejaagd gevoel meer. Heerlijk binnen. En elders? Steeds meer straling: GSM, UMTS, WIFI, draadloze netwerken, DECT telefoons en noem maar op. Even uitschakelen? Helaas, resultaat: opsluiting in mijn geïsoleerde kamer. Kom ik er uit, dan moet ik het bezuren. Blijf ik er in zitten, dan gaat het goed.

Zomer: Toenmalig staatssecretaris van Geel zwaait met Zwitsers onderzoek. Zie je wel? Zendmasten zijn ongevaarlijk. We gaan gewoon door met UMTS-masten plaatsen. Mogen wij dat onderzoek eens inzien, meneer Van Geel? Helaas, geen gehoor. Dan maar via de rechter. Meneer van Geel, kent u de wet openbaarheid van bestuur? Kom op met die stukken. En snel graag. De heer Van Geel blijkt geen onderzoeksrapport te hebben en kán niets geven. Het is in Zwitserland. Maar niemand mag het inzien. Verbergt u iets, meneer Van Geel of denken wij misschien te veel? Moeten we gewoon rustig blijven?

Onze ex-staatssecretaris Van Geel is verantwoordelijk voor onze gezondheid. Gemeenten niet. Burgemeesters, wethouders, sukkel gerust in slaap. Zolang dat nog lukt tenminste. U hebt toch geen verantwoordelijkheid voor de gezondheid van uw burgers? Of toch wel? Bel de staatssecretaris niet om eigen speelruimte. Ik voorspel het u: u krijgt helaas geen gehoor.

Wie wordt er direct groen en geel van 30 minuten roken? Van 30 minuten röntgenstraling misschien? Van 30 minuten asbeststof dan? Niemand toch? Van 30 minuten UMTS straling ook niet. Dan is het toch onschadelijk? Toch? Wat niet bewezen kan worden, kan toch niet bestaan? En al die mensen die zo ziek zijn? Dat zit gewoon tussen de oren. Aldus de heren professoren.

Nergens kon ik terecht met mijn klachten, ik voelde mij niet serieus genomen, ook niet door die aardige vriendelijke man met dat luisterende oor, waar ik op donderdagmorgen vele malen op het spreekuur ben geweest, het is toch wel goed met die oren?

Dank voor Partij Nijkerk

Veel respect heb ik voor de mensen van Partij Nijkerk, die mij niet zagen als een zeurpiet, niet goed wijs, lastig en aanstellerig, zij namen de tijd om mijn probleem te komen bekijken, en namen die simpele Niekarkse burger wel serieus.

Dan voor de overige burgers van Niekark, dit is mijn ervaring over wat straling kan aanrichten, neem mij gerust met een korreltje zout en blijf gewoon doorbellen met die 'debiele telefoon'. U bent gewaarschuwd. Weet u nog van het asbestschandaal, de verzekeringen wel, die kijken wel uit.

En Cactus, die lucifer die ik je heb gegeven, is knap gaan branden, jong. Ik sloeg de krant open en schrok d'r van. Zouden ze nu wel weten wie Freek van de Hengel is, nu gaan ze toch niet weer Freek Bakker lastig vallen, nee, laat de mensen mij maar bellen op mijn vaste nummer, bij mij vallen de ingesproken berichten toch wel mee.

Op nummer 033-2457713
Freek van den Hengel.
Greppelland 15
Nijkerk

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1747/je_ziet_%26%238216%3Bt_pas_als_j_e_%26%238216%3Bt_doorhebt_nijkerk

Video: Gezin krijgt gezondheidsklachten van GSM zender, Niburu
vrijdag, 09 februari 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Interview, klik op de link hieronder:

 [Bekijk of beluister het mediafragment](#)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1678/video_gezin_krijgt_gezondheidsklachten_van_gsm_zender_niburu

Tintelingen, hartklachten, erg moe na plaatsing 2 UMTS zenders
vrijdag, 09 februari 2007 - Dossier: Ervaringen burgers

Ziek door UMTS en GSM (lezersbrief)
Geplaatst op 02.02.2007 om 13:48:21 uur | Lezersbrieven
www.niburu.nl/index.php?showarticle.php?articleID=15574

Het is zover, nu kan mijn gezondheid nog verder afnemen, ik ontdekte een hoge hartslag 3 dagen geleden toen ik wakker werd en erg moe, met tintelingen, nog steeds heb ik er last van, wist niet waarom dus naar de dokter toe, oké hart was goed maar wat was de reden, welnu ook precies 2 dagen geleden hebben ze UMTS antennes geplaatst op de flat aan distelplein, naam is distel 1 er zijn hier drie flats die in u-vorm staan en dus krijgen de andere flats de volle laag zo ook de mijne waar ik woon, mensen bovenaan die zitten in de bundel straling en een aantal zit slecht 200 meter van de antenne af.

Woningbouw casade heeft ze geplaatst zonder de bewoners te raadplegen, ze hebben het stiekem gedaan.

Volgens mij mag dat niet zomaar, ik zou willen vragen dit hier te plaatsen, ik heb er erg veel last van en wonen is voor mij nu een hel geworden, ik heb nu de heer Baakman bereid gevonden me te steunen, en we gaan onszelf beroepen op de integriteit van het lichaam wat in de grondwet staat, ongewild bestralen is niet toegestaan. Mijn dank is groot, met plaatsing kan ik ook druk gaan uitoefenen op de beleidsmakers hier, bijvoorbeeld Tilburg en kaatsheuvel hebben wel een streng beleid voor UMTS masten, maar waalwijk waar ik woon niet, ze denken hier totaal niet aan het welzijn van hun inwoners en bij mijn navraag verschuilen ze zich achter de uitkomst van Zwitserland, maar dat is nog steeds niet bekend...

Met dank aan kees

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1679/tintelingen_hartklachten_erg_moe_na_plaatsing_2_umts_zenders

Graag wil ik mijn verhaal doen over de discussie over gsm/umts-masten. Ik ben een jonge vrouw van 35 en voelde me ijzersterk totdat ik me anderhalf jaar geleden ziek ging voelen: opgejaagd, geprikkeld, misselijk, hoofdpijn, duizelig, angsten, paniekaanvallen en uitgeput. Zelfs stofzuigen was te vermoeiend.

Na 8 maanden kwam ik er achter waarom ik zo'n wrak was geworden. Ik was overgevoelig geworden voor straling en het bekende potje was bij mij dus vol. We woonden vlakbij een mast (gsm/umts). Maar ja verhuizen dat is ook wat. Toen we de dect telefoon die veel straling geeft, weg hadden gedaan en de draadloze internetverbinding waren mijn paniekaanvallen en andere klachten zo goed als weg. Maar ik bleef hondsmoe, duizelig en misselijk. Toen zijn we maar gaan verhuizen naar een heerlijk dorp waar niks staat.

Nu vier maanden later werk ik weer, sport ik weer en voel me met de dag sterker worden. Duizeligheid, misselijk, alles is weg, behalve als ik weer naar toe ga met een dect telefoon of als ik vlakbij een gsm/umst-mast ben. Dan sta ik te draaien op mijn benen, kan ik me niet meer concentreren en voel me opgejaagd. Ik gun dit niemand.

Oordeel niet te snel. Het is heerlijk als je er nog geen last van heb, maar dat wil nog niet zeggen dat je dat ook nooit zal krijgen. Het is een sluipend proces. Het is niet zo dat je van de ene op de andere dag ziek wordt. Hou het in de gaten en kijk eens om je heen of nog beter kijk eens op internet bij straling umts/gsm. Je weet niet half hoeveel mensen er al zien zijn.

Waarland

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1629/paniekaanvallen_en_hoofdpijn_door_gsm_umts_dect_wlan

Alle symptomen elders weg
maandag, 18 december 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

De GSM zendmasten aan het gebouw tegenover mijn appartement hebben mij hoofdpijn, geheugenproblemen, slapeloze nachten en meer bezorgd. Alle symptomen verdwenen na enkele weken weg van het appartement. .

Ik was heel gelukkig toen ik een appartement vond in het centrum van Jönköping. Zweden, waar ik woon en werk. Het werd echter een nachtmerrie van hoofdpijn, geheugenproblemen, slapeloze nachten, depressie en veel meer. Pas na enkele maanden zag ik de zendmasten gemonteerd aan de dakopbouw van het gebouw tegenover mijn appartement. Ik begon te begrijpen wat de oorzaak van mijn gezondheidsproblemen was.

Meting van de straling in mijn appartement toonde niveaus van hoogfrequente straling aan van boven 0,003 W/m² (3000 mikroWatt/m²) bij 938 MHz.

Ik hoefde niet veel rapporten te lezen om te begrijpen dat al het gepraat over de onschadelijkheid van de straling van mobiele telefoons en zendmasten slechts het resultaat is van het economische belang van de industrie

Bron: <http://www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=118>

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1573/alle_symptomen_elders_weg

DECT-ervaring uit Heemskerk
zaterdag, 09 december 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Bij ons is gemeten door de actiegroepzendmasten.

Wij hadden een Dect huistelefoon. Onze gezondheidsklachten klopte met wat er op een lijst staat wat andere burgers mee maken .

Wij hebben om het uit te proberen de Dect telefoon uit geschakeld.

Dat was ook het advies van de actiegroepzendmasten.

En warempel het helpt.

De klachten ben ik kwijt.

Mijn ergste klachten waren duizeligheid en misselijkheid.

Me niet kunnen concentreren.

Wij laten deze Dect telefoon nu uit staan en gaan een straling arme aanschaffen.

Een analoge noemen ze deze ook wel.

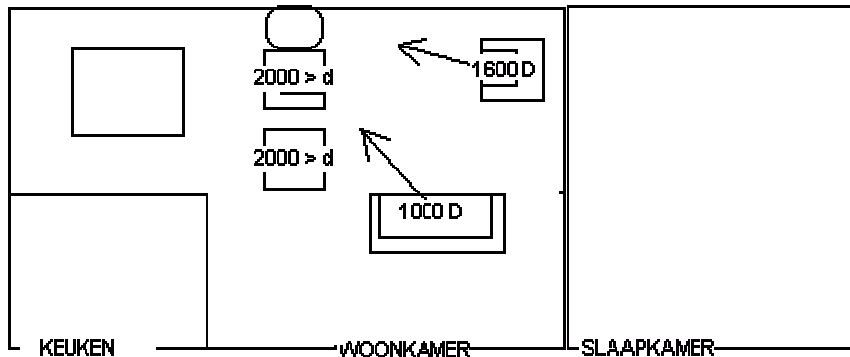
Voordat we de actiegroepzendmasten heeft gemeten wisten we niet waaraan ik leed.

Huisartsen en specialisten zaten op het dode spoor.

Hieronder de hoogte van straling die wij hebben met onze Dect telefoon in het stopcontact.

Zo weet ik zeker dat er nog veel burgers nog steeds lopen met de zelfde problemen.

En nog niet weten waarvan dat komt.

PIL VUJST IN DE RICHTING WAARVANDAAN HET GEMETEN SIGNAAL KOMT.
D / B = DECT HUISTELEFOON

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1548/dect-ervaring_uit_heemskerk

Veel klachten na activering GSM/UMTS, gedwongen verhuizing
zaterdag, 09 december 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Wij hebben de nare beleving ondervonden van de GSM/UMTS-mast die op ca. 100 meter van ons huis is geplaatst, ruim 3 jaar geleden. Wij woonden toen net een paar maanden in onze nieuwe huis.

Woon/werksituatie hadden wij. Mijn man had een eigen bedrijfje aan huis. Dus hij was daar zeg maar dag en nacht.

Toen na het activeren van de UMTS-Mast in de wijk Noordhove te Zoetermeer (1 van de grootste van NL), begon de ellende pas.

Wij wisten niet waar het aan lag, maar mijn man kreeg paniek/angstaanvallen, slaapproblemen, kortademigheid, misselijk, hoofdpijnen, zwakheid, etc..... Tijden een verkoudheid. So it weg , kon zich niet meer concentreren en zijn reactievermogen verdween. Wij reden rechtstreeks door naar het dichtsbijzijnde ziekenhuis (Rode Kruis Ziekenhuis in Den Haag) want dachten dat hij last kreeg van zijn hart (want dat zit in zijn familie). Dit bleek allemaal in orde te zijn, want hij is een actieve sporter. Na maanden diverse onderzoeken, is uiteindelijk door een Natuurgeneesheer, tot de conclusie gekomen dat het door de UMTS-mast kwam, zijn bloedcellen waren kapot, aan elkaar gekleefd en beginnende kankercellen kwamen tevoorschijn. De longarts van het Rode Kruis Ziekenhuis geloofd hier ook in en zijn ECP waarde was 40, normaal zou dat 13 moeten zijn, hij kreeg Astma aanvallen. Na ongeveer een 1/2 jaar aan de medicatie van de natuurgeneesheer, en diverse maatregelen, zoals aluminium-folie op de muren, telefoons vervangen van draadloos naar telefoons met draad etc..., is zijn ECP waarde bij de longarts gedaald, na een jaar geleidelijk naar 17. Zijn longarts is de 1ste die wij hebben gesproken die hierin geloofd (heeft zelf te maken met dezelfde syptomen bij zijn broer) helaas gaat hij met pensioen, zijn vervangers gelofen er totaal niet in.

Wij hebben ook zoveel negatieve reacties gekregen, van vooral de huisartsen, mensen om je heen, die hierin niet geloven. Ze wijten dit allemaal aan stress/overspannen, en de huisarts wilde dat hij met een Psycholoog ging praten.

Wij hebben als grootste opoffering ons huis met bedrijfsruimte moeten verkopen, er kwam meer dan 2000 uW/m2 door ons huis heen, wij hebben hiervoor zo'n meetapparaat gekocht (uit Duitsland komen die apparaten). Het was een heel mooi huis en woonden daar met plezier, vooral vanwege bedrijf aan huis.

Nu wonen we tijdelijk in een krappe huurwoning, en wat gebeurt er van de week. Er wordt een mast op een appartementen-complex schuin tegenover onze huurwoning geplaatst. Wij schrokken ons natuurlijk rot. Waarschijnlijk is hij nog niet geactiveerd, want hij voelt zich nog goed.

Gelukkig hebben wij een nieuwbouw huis gekocht in de plaats Zevenhuizen in Zuid-Holland. Hiervoor zijn wij wel eerst naar de gemeente gegaan, om te vragen hoe zij achter de UMTS-masten staan. Zij hebben alleen gezegd dat er bij hun in de dorpskern, geen masten komen, maar de 100%-garantie durven ze niet te geven.

Wij hopen dat ons leven daar een stuk beter wordt, vooral met zijn eigen bedrijfje.

Het is moeilijk en er is zoveel onbegrip.

Ik hoop dat we met dit schrijven wat kunnen betekenen voor jullie STOP-UMTS. Wij vinden het hardstikke goed wat jullie allemaal doen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1549/veel_klachten_na_activering_gsm_umts_gedwongen_verhuizing

Drie ervaringen

zondag, 26 november 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Vrouw overlijdt aan hartstilstand

In A. woonde een vrouw van ruim 75 jaar. Zij had geen internet, dus géén informatie van www.stopumts.nl. Zij had hoofdpijn, was duizelig en is meerdere malen buiten bewustzijn geraakt. Het viel haar op dat het steeds gebeurde in de nabijheid van antennes. Zij fietste daarom vaak naar de bossen, waar zij geen last had van duizeligheid en hartkloppingen. Op een van haar fietstochten is zij afgestapt, op een bankje gaan zitten en onwel geworden, in de onmiddellijke nabijheid van een zendmast met veel antennes. Ze is nog naar het ziekenhuis vervoerd, maar in de ambulance overleden aan een hartstilstand.

Gezin krijgt last van vermoeid, duizeligheid en hoofdpijn na uitbreiding antenne

In E. woont een gezin van man, vrouw en kind. Op een nacht (inderdaad, 's nachts) werd de antenne-installatie op het dak tegenover hun woning uitgebreid. Sindsdien hebben zij hoofdpijn, zijn duizelig en verschrikkelijk moe. Een buurvrouw had al gezondheidsklachten vóór de uitbreiding van de installatie. Zij is om die reden verhuisd. Het gezin vond het toen allemaal flauwekul, maar denkt er nu anders over.

Vrouw trilt en schokt tenzij ze in afgeschermd kamer verblijft

In A. wonen een vrouw en een man. De vrouw heeft zoveel last van de straling, dat zij de deur nauwelijks uit kan. In juni 2006 kreeg zij hoofdpijn en een dikke wang na het bellen met de dect-telefoon die zij al jaren hadden. 's Nachts lag zij te trillen en te schokken. Ze kon nauwelijks lopen. Na vier dagen op een stralingsarme plek verdween de hoofdpijn en kon zij weer normaal lopen. Het echtpaar heeft een kamer van hun woning geheel afgeschermd. In die kamer voelt zij zich goed. Gaat ze de kamer uit, verblijft ze elders in de woning of gaat ze even naar buiten, dan komt het trillen en schokken terug.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1509/drie_ervaringen

Door DECT en WLAN overgevoelig geworden

zondag, 22 oktober 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds anderhalf jaar ben ik ervan overtuigd overgevoelig te zijn voor elektromagnetische velden. Het kwartje viel toen ik op internet een overzicht van de symptomen zag en vrijwel alle van toepassing waren.

Wat zijn de klachten?

Wanneer ik een paar minuten achter het beeldscherm van mijn computer zit, word ik licht in mijn hoofd, voelen mijn armen zwaar aan en begint mijn buik te rommelen. Wanneer ik doorga worden de klachten langzaam erger. Ook mijn benen voelen zwaar en zwak en mijn hoofd loopt vol zoals bij een verkoudheid. Soms wordt de kramp in de buik zo heftig dat ik naar het toilet moet. Als ik te lang achter de computer heb gezeten duurt het meer dan een uur voordat het gevoel alsof ik groggy ben verdwijnt. Televisie kijken geeft vergelijkbare klachten, zodat ik als meer dan een half jaar geen tv meer kijk. Op mijn werk laat ik de mails beantwoorden door een medewerker. Deze en andere klachten hebben zich stapsgewijs ontwikkeld. Het begon ooit twee en een half jaar geleden met het uitproberen van een nieuwe auto. De ene auto veroorzaakte duizeligheid, de ander het gevoel van zeebenen, een derde

gaf buikkramp. Alle auto's die ik heb uitprobeerde, meer dan 25, gaven dusdanig klachten, dat ik er niet in kon rijden. Uiteindelijk heb ik een auto gekocht die relatief de minste problemen gaf. Na enige tijd verdwenen die klachten met deze auto. Je kunt er dus blijkbaar ook aan wennen. Een soort desensibilisatie lijkt dus mogelijk.

Wat heeft het uitgelokt?

Behalve door de auto zijn de problemen vooral ontstaan door een combinatie van factoren bij ons thuis denk ik. We hadden 3 draadloze DECT telefoons in ons huis, waarvan één station op de slaapkamer. Daarnaast hadden we draadloos internet laten installeren.. Deze combinatie heeft er in ieder geval voor gezorgd dat er opeens gevoeligheid ontstond voor meerdere apparaten tegelijkertijd.. In eerste instantie ging dat om beeldschermen, mobiele telefoons en zendmasten. Later kwamen daar lampen, televisie en gewone telefoons bij. Net als bij onze auto merk ik wel dat klachten kunnen verdwijnen, dat je lichaam er soms aan went. Telefoneren gaat bijvoorbeeld op het moment vrij goed, zeker met onze aangepaste vaste telefoon, een vaste telefoon met piezo techniek.

Aan sommige bronnen wen ik echter niet. In ons vakantiehuis op Vlieland merkte ik zo'n anderhalf jaar geleden dat ik me in en rond het huis steeds gejaagder voelde. 's Nachts kreeg ik last van krampen en een branderig gevoel in de buik. Sindsdien ben ik nog drie keer op het eiland geweest en de klachten zijn steeds heftiger geworden. Oorzaak: een verzameling zendmasten - GSM, UMTS en C 2000 - die op het hoge duin voor ons huis staan, op zo'n 500 m. afstand. We hebben zo juist de beslissing genomen om ons vakantiehuis te verkopen.

Wat hebben we eraan gedaan?

In ons permanente woonhuis zijn de laatste anderhalf jaar allerlei aanpassingen doorgevoerd om de elektromagnetische belasting te verminderen: allereerst de DECT telefoons en draadloos internet verwijderd. Verder: netvrij schakelaars, afgeschermd kabels, het vervangen van alle TL lampen, spaarlampen en halogeenspots. Bepaalde klachten zoals slapeloosheid zijn daardoor verbeterd. De belangrijkste beperkingen zijn echter gebleven, zoals niet meer kunnen werken met beeldschermen en geen TL licht kunnen verdragen.

Daarnaast hebben wij al onze amalgaam vullingen laten verwijderen. Dit gaf gelijk al verlichting. Vaak deden de kiezen pijn als we in de buurt van zendmasten kwamen en we hadden veel last van stijve kaken. Dat is zeer verbeterd.

Zijn er nog andere oplossingen?

Er zijn volgens mij nog geen oplossingen gevonden voor de problemen van een elektrohypersensitieve. Behalve het verminderen van de belasting. Volledig mijden van schadelijke bronnen lukt je natuurlijk nooit. Het zou helpen wanneer er gebieden of dorpen zouden komen waar de belasting met zendmasten minimaal is. In die gebieden zouden alleen mensen moeten wonen die geen DECT telefoons, draadloos internet of mobieltjes gebruiken. Dergelijke gebieden kunnen als toevluchtsoord dienen om weer op adem te komen of wellicht om permanent te wonen. Wat dat betreft kunnen we een voorbeeld aan Zweden nemen waar dergelijke gebieden gerealiseerd zijn..

Jos Timmer, Eelde

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1445/door_dect_en_wlan_overgevoelig_geworden

Gezondheidsklachten verdwenen na plaatsing van een hekwerk en de vogels kwamen terug...

zondag, 22 oktober 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

De heer en mevrouw M. wonen al meer dan 40 jaar in hun prachtige rietgedekte villa omgeven door een schitterend natuurgebied in een van de Noordelijke provincies.

Hun woongebied werd in 2003 verstoord door de plaatsing van een zendmast voor mobiele telefonie op 35 meter afstand van hun woonhuis.

Deze mast werd in 2004 en 2005 uitgebreid met steeds meer antennes.

De heer M., oud-directeur van een groot familiebedrijf, protesteerde tegen de oprichting van de mast toen hij er van hoorde, maar de bouwvergunning bleek al verleend en hij moest zich daar bij neerleggen.

Dat veranderde in 2004/2005 toen zijn vrouw en hij beide merkwaardige klachten ontwikkelden. Een vreemde druk op het hoofd en onrustig slapen, concentratiestoringen en vergeetachtigheid.

Het was vreemd dat zij deze klachten nooit eerder ervaren hadden en vooral dat de klachten bij zowel de heer als mevr. optraden. Maar als zij ergens anders buiten het bereik van die zendmast waren verdwenen de klachten na een tijdje, maar weer thuis kwamen de klachten terug.

De familie werd radeloos van hun steeds verslechterende gezondheid.

Na zoveel gelukkige jaren was verhuizen financieel geen optie.

Ten einde raad besloten zij, na het raadplegen van Duitse specialisten op het gebied van hoogfrequente straling, om een beschermingsconstructie te bouwen aan de achterkant van hun villa. Een 6 meter hoog en 16 m. breed hekwerk van fijnmazig metaaldraad, op een betonnen constructie. En onmiddellijk na het plaatsen van het hekwerk verdwenen de klachten!

En na verder isolering van de slaapkamer konden de Heer en Mevr. M. eindelijk weer rustig slapen. Oorzaak en gevolg waren door observatie juist vastgesteld.

Het verband tussen hun gezondheidsklachten en de zendmast was op deze manier proefondervindelijk aangetoond. Het was voor hen een belangrijke investering.

Maar voor de familie kwam er als natuurliefhebbers nog een onverwachte observatie bij!

Vogels hadden hun tuin sinds 2004 gemeden en kwamen slechts in scheervlucht op de voederplaats bij de voordeur om voedsel te pakken. Ze streken nooit meer neer!

Maar sinds september 2005, de dag dat het hekwerk geplaatst werd, bleven al die vogels weer als vanouds op de voederplaats rondhangen! Dat bevestigde voor hen nogmaals het verband tussen de gezondheidsklachten en de zendmast.

De talrijke reeën laten zich echter niet meer zien, omdat het bos en de weilanden niet afgedekt kunnen worden.

Nu na een jaar is de familie M. weer gelukkig, ook al is hun leefwereld nu beperkt.

"Het is een schande, maar op mijn leeftijd ga ik niet meer procederen.

Ik geniet van ieder dag die ons nu nog gegeven is" zegt de heer M.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1446/gezondheidsklachten_verdwenen_n_a_plaatsing_van_een_hekwerk_en_de_vogels_kwamen_terug%26%238230%3B

Veel ervaringsverhalen uit Heemskerk
zondag, 22 oktober 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Zie klaasstrooker.web-log.nl/klaasstrooker/2006/10/umts_voorlichti.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1447/veel_ervaringsverhalen_uit_heemskerk

Volieregaas: Klachten verdwijnen
zondag, 09 juli 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Beste mensen van Stop UMTS,

Met man en twee dochtertjes van 4 en 6 woon ik op ongeveer 50 meter van verzorgingshuis d'Oude Raai, in de Amsterdamse Pijp, waarop een tiental GSM en UMTS-antennes staan. Ik ben veel thuis want ik werk vanuit huis als zelfstandige. Voorjaar 2005 ging ik naar de cardioloog omdat mijn handen en voeten 's nachts tintelden, en ik had gehoord dat dit kan duiden op ernstige hartproblemen. Ook klopte mijn hart steeds heel snel als ik in bed lag, terwijl er geen deadlines of dineetjes voor twintig man waren de volgende dag. De cardioloog vond niks. Ook had ik moeite me te concentreren op mijn werk.

September 2006 hoorden we van burens dat zij klachten hadden die leken op de mijne en dat zij dachten dat die van UMTS antennes zouden kunnen komen op het verzorgingshuis. Er staan al sinds jaren GSM-en UMTS- antennes op dat verzorgingshuis, maar er kwamen de afgelopen jaren steeds bij, zo ook begin 2005 en juni en juli 2005. Het verzorgingshuis is nu een van de drie of vier gebouwen in Amsterdam waar er de meeste opstaan. Er zijn verschillende andere burens en bewoners van het verzorgingshuis die klachten hebben die ze toeschrijven aan de antennes. Eén persoon is verhuisd en een ander is hard op zoek naar een andere woning.

Na een paar maanden van ongerustheid, over onszelf, maar ook over onze kinderen, kochten mijn man en ik eerst maar eens een stralingsmeter (duur!). De straling bleek in onze slaapkamer het hoogst, rond 2500 μWm^2 , en in de woonkamer rond de 1500 μWm^2 . Daarna hebben we onszelf -na lang twijfelen, omdat het ons niet zo mooi leek- op 8 maart 2006 'opgehokt' door voor de voor en achtergevel een groot frame te hangen van dunne houten balkjes met volièregaas erin. De straling nam met ongeveer een factor 20 af. We voelden ons meteen veiliger en waren erg blij in ieder geval ons leven weer meer in eigen hand te hebben. Verder waren we erg benieuwd of het wat zou uitmaken voor de 'klachten'-rotwoord-. Van tevoren hebben we opgeschreven welke klachten we hadden die we nooit eerder in ons leven hadden gehad, en na 11 dagen en na 4 maanden hebben we weer genoteerd hoe het er mee stond. Tot onze verbazing verdwenen uiteindelijk alle klachten die we hadden genoteerd.

Hieronder het lijstje:

7 maart 2006 voor het plaatsen van volièregaas voor gevel slaapkamer:

- Hart klopt snel als ik in bed lig ook zonder reden tot stress
- Steeds een soort zoemerig gevoel alsof er iets in de lucht zit
- Moe wakker worden

- Gezoem in oren
- Tintelende vingers, zijkant van handen en voeten,
- Druk gevoel, gevoel dat er nooit rust is
- Nooit het idee dat ik vanuit stilte begin te praten maar altijd het gevoel dat anderen en ik al aan het praten waren, alsof ik alleen de volumeknop wat harder zet.
- Nooit relaxed zitten of liggen in eigen huis
- Erg verstrooid
- Erg moeite zaken op rijtjes te houden en overzicht te krijgen
- Of afstand te nemen af te koelen
- Vaak raak in draad van m'n gedachten kwijt
- Vergeet vaak dingen
- Moet constant lijstjes maken, idee dat ik zonder lijstjes alles vergeet
- Geen overzicht
- Steeds het idee; morgen maar beslissen, bedenken, eerst maar eens helder worden.
- Geluiden klinken soms te hard
- Alsof ik klap op trommelvliezen krijg
- Onrustig, snel geïrriteerd en in de war, speciaal met veel kids.
- Slaap redelijk veel, 7,5 uur per nacht toch nooit uitgerust.
- Wil drie dingen aan mijn man zeggen, doe erg mijn best ze te onthouden, als ik de trap oploopt weet ik er boven nog maar één.
- Zeg vaak verkeerde woorden, zoals Egypte in plaats van Israël, lamp in plaats van kast. Dochter van zes doet dit ook.
- Mijn man voelt zich vaag in het hoofd, griepje duurt twee weken, blijft eindeloos moe na ziekte
- Hij heeft vaak migraine, en genezing duurt dagen, soms weken
- Niet vrolijk

19 maart 2006, volieregaas zit er 11 dagen.

- Geen last meer van hartkloppingen, geen snelle hartslag in bed
- Tintelende handen en voeten nauwelijks nog
- Moe wakker worden is minder
- Voelt rustiger in slaapkamer (alsof lucht gewoon water is in plaats van prikwater)
- Wel vergeetachtigheid
- Raar gevoel in m'n hoofd, soort jeuk onder m'n schedel en in m'n nek en schouders, armen, handen en borst.
- Geluiden komen hard aan, als iemand hoest of als waterkoker klikt
- Ik zeg continu verkeerde woorden, zo'n beetje 1 keer in elke twee zinnen. Ook dochttertjes soms vergeetachtig en zeggen ook regelmatig verkeerde woorden.
- Mijn man is steeds moe

8 juli 2006

- Alles is weg, alleen geluiden klinken nog wel eens een beetje schel, maar dat is niks vergeleken met hoe het eerst was.

Sceptici zullen denken voorjaarsmoeheid, stress, tussen de oren, enz. Kan allemaal, maar stress en stressklachten hebben we net als iedereen wel eens eerder gehad, van spit tot migraine, maar die waren anders. Bij mij heeft stress nooit eerder geleid tot vreemde zaken als gehoorproblemen, extreme vergeetachtigheid, of migraine of griepjes die niet over gaan.

Succes met jullie werk!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1244/volieregaas_klachten_verdwijnen

Dubai en Rusland
zondag, 25 juni 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Nog enkele voorbeelden waaruit blijkt, dat de gezondheidsklachten door straling zich echt niet beperken tot West-Europa.

In Dubai woont het gezin van Eappen Thiruvattai. Aan het balkon van hun appartement heeft provider Etisalat enkele antennes bevestigd. De dochter heeft permanent hoofdpijn en klaagt over pijn in haar knieën. De moeder wordt behandeld voor problemen met haar schouder. De man lijdt aan vermoeidheid.

archive.gulfnews.com/articles/06/06/24/10049010.html (met een foto).

Ook in Rusland wordt geklaagd over de straling, bijvoorbeeld in Sint Petersburg. Daar is 1 Watt/m² (1.000.000 mikroWatt/m²) toegestaan op plekken waar mensen maximaal twee uur verblijven en 0,1 W/m² (100.000 mikroWatt/m²) op plekken waar mensen de hele dag doorbrengen. Bewoners van flatgebouwen met zendmasten op het dak klagen over gevolgen voor de gezondheid. Het nieuwsbericht in de Sint Petersburg Times maakt gewag van een debat over de straling.

"Het is mogelijk dat de elektromagnetische velden de gezondheid kunnen aantasten als er andere factoren in het spel zijn - zoals in gebieden met een slechte ecologie", zei Igor Zarudnev, directeur van VimpelCom (merknaam BeeLine) in Sint Petersburg. In de omgeving van de zendmasten is 0,01 W/m² (10.000 mikroWatt/m²) gemeten.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1196/dubai_en_rusland

Man voelt straling in zijn hoofd tijdens gebruik UMTS telefoon
donderdag, 22 juni 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

do 22 jun 2006, 13:56

www.mobilecowboys.nl/raarmaarwaar/2637

Gisteren viel het oog van onze redactie op onderstaande reactie op een van onze posts over de vermeende gevolgen van de straling van UMTS masten.

"Een maand of twee geleden nam ik mijn felbegeerde (Vodafone) Nokia N70 in ontvangst. Ben dol op die gadgets, heb zelf in een telecomzaak gewerkt en ben zeker geen geitenwollensokkenfiguur. Had in het geheel geen argwaan. Tijdens het internetten en mms-en voel ik tikken en een lastig te omschrijven gevoel van ... jah, straling dus. Maar omdat ik dat gewoon wil gebruiken leg ik, als ik een mmsje verstuur dat ding ff een eindje van me af. Internetten (hoewel gratis met mijn UMTSabo) doe ik helemaal niet meer. Hebben meer mensen die ervaring? Gelukkig kan ik zien of er een UMTS-verbinding open staat; die zet ik dan meteen uit. Ik ben ook benieuwd of ook de telefoon ook UMTS-registratie signalen geeft als je een nieuwe netwerkcel binnenkomt. Maar ik kan van tevoren voelen dat er een mms-je binnen komt. Vrienden voelen het ook.", aldus ene Patrick.

Bizar, vinden jullie ook niet? De eerste reactie van een van onze redacteuren was dat er wellicht iets mis is met het toestel van Patrick, een Nokia N70 Deze conclusie trok

hij omdat Patrick aangeeft dat ook zijn vrienden de tikken die hij beschrijft kunnen voelen.

Hoe dan ook, wij zouden, net als Patrick, graag horen of meer mensen hier last van hebben en of er iemand is die weet wat dit zou kunnen zijn of veroorzaken?

Patrick's reactie is onderaan www.mobilecowboys.nl/gprsumts/2545 te lezen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1185/man_voelt_straling_in_zijn_hoofd_tijdens_gebruik_umts_telefoon

Vader en dochter beiden last van mobieltje
dinsdag, 20 juni 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Wij hebben lichamelijk wel degelijk last van het mobieltje, zowel mijn dochter als ik zelf krijgen na verloop pijn op de plek waar het mobieltje tegen het lichaam / kleding zit bevestigd

Draag ik mijn mobiel rechts aan mijn broek, geheid na 3 uur een hele zere flank bij mijn beken, links idem maar dan ook pijn links, dus doe ik hem ergens anders. Dan draag ik hem een tijdje in mijn borst zak, krijg ik na ongeveer 3 uur zere steken in dezelfde (borst) omgeving, terwijl mijn flank is afgezakt en geen last meer heeft.

Mijn dochter (toen 16) had, zoals kinderen wel vaker hebben altijd het mobieltje aan staan ook s'avonds tot we erachter kwamen dat ze sinds die tijd (dat ze het mobieltje heeft gekregen) slecht is gaan slapen, slapeloze nachten, moe uit bed, en ook de hele dag vermoeid rondliep, nergens geen zin meer in. U kent dat wel. Op aanraden en met heel veel moeite van ons om dat ding gewoon eens uit te laten of thuis te laten liggen overdag, nu laat zij haar mobiel uit s'avonds, en slaapt weer prima. Humeur is met sprongen vooruit gegaan, kortom het is ons wel duidelijk, dat straling wel degelijk invloed heeft op het lichaam, zelfs zo erg dat we aan hun (ook onze zoon heeft hier last van) humeur kunnen zien of het mobieltje eens s'avonds heeft aangestaan per ongeluk.

Ingezonden reactie d.d. 20 juni 2006:

Ik had problemen met inslapen: om de zoveel tijd werd ik spontaan wakker.

Nadat ik de stralingsmeter heb aangezet, heb ik nam ik een typisch GSM signaal waar.

Volgens mij gaat hij om het kwartier of heel uur synchroniseren.

Door het netwerk op "handmatig selecteren" te zetten kun je dat voorkomen.

Hierdoor hoef je de telefoon niet per se uit te zetten als je s'avonds naar bed gaat. Bij het ontvangen van SMS'jes of gesprekken zal de telefoon dan overigens wel (tijdelijk) gaan stralen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1183/vader_en_dochter_beiden_last_van_mobieltje

Chili en Afrika

woensdag, 14 juni 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

De World Health Organization (WHO) wil graag doen geloven, dat de klachten over de straling van GSM, UMTS enzovoort beperkt zijn tot Noordwest Europa. Dat is niet waar. Over de hele wereld melden mensen gezondheidsklachten die zij relateren aan de mobiele telefonie.

Chili

Studenten aan de Technische Universiteit Federico Santa Maria in Santiago, Chili, maken zich zorgen over hun gezondheid, vanwege de invoering van een draadloos netwerk. Drie electrotechnici verzekeren de studenten, dat het geen kwaad kan, want dat de stralingsdichtheid niet boven een duizendste van de Chileens grenswaarde komt, dat een mobiele telefoon achthonderd maal zo sterk zendt en dat de zon op een zomerse wolkenloze dag tweeëndertig maal zo sterk straalt. In een ander artikel legt een tweede ingenieur uit, dat de straling geen kwaad kan zolang de mens niet boven 42 graden Celsius wordt opgewarmd.

Volgens het eerste artikel zijn er in Chili ook protesten tegen zendmasten voor mobiele telefonie. Hun zorgen worden gedeeld door Andrei N. Tchernitchin van het 'Laboratory of Experimental Endocrinology and Environmental Pathology, Institute of Biomedical Sciences I.C.B.M., Medicine Faculty, University of Chile' en de 'Commission of Health and Environment, Medical School of Chile.' Tchernitchin concludeert dat de effecten van laagfrequente en hoogfrequente velden een risico voor de gezondheid vormen beneden de geldende grenswaarden. Als onderzoekers geen effecten vinden, kan het aan de grootte van de groep liggen. Het is lastig een significant resultaat te krijgen, als er slechts weinig mensen ernstige gezondheidsklachten ontwikkelen. Ook kan het komen doordat effecten pas later optreden.

profesores.elo.utfsm.cl/~walter/varios/AntRad.PDF
www.rie.cl/?a=1956&sel=7
www.derecho.uchile.cl/cda/documentos/archivos/ponencias/Informe%20FINAL%20DR%20Tchernitchin.doc

Zuid-Afrika

Bonnita Reddy uit Braelynn in Zuid-Afrika wil absoluut geen antenne op 150 meter afstand van haar kleuterschool. Verscheidene Zuid-Afrikanen hebben gezondheidsklachten en hebben een verband vastgesteld met de elektromagnetische velden van zendmasten. De inwoners van Braelynn willen geen proefkonijnen zijn.

In Johannesburg is de EMAG (Electro Magnetic Action Group) gevestigd. Vicky Benjamin van EMAG zegt, dat het moeilijk is een zendmast weer weg te krijgen als hij eenmaal staat. De fundering van de

www.mybroadband.co.za/nephp/?m=show&id=2864 (22 mei 2006)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1176/chili_en_afrika

Sorry, geen erkende ziekte
zondag, 04 juni 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Ongeveer twee jaar geleden begon mijn zoon J. te lijden aan migraine, neusbloedingen en last van het licht. We gingen naar de dokter en het werd vastgesteld dat J. last had van zijn voorhoofdsholte. Het afgelopen jaar zijn de migraines zo erg geworden dat J. op de vloer ligt, opgerold van de pijn, en vaak moet hij dan ook overgeven. Op 3 januari 2006 ging mijn vrouw weer met J. naar de dokter, want zijn migraine was in frequentie en hevigheid toegenomen. Maandagavond zei J. dat zijn hoofdpijn erger werd en hij kreeg twee paracetamol en 2 ibuprofen. Ik zei hem naar bed te gaan en de gordijnen te sluiten. Na een uur ging ik naar boven om te kijken. Hij lag geheel naakt opgerold op de vloer van de badkamer, hield zijn hoofd vast alsof zijn leven ervan afhing. De dokter zei dat hij voor een MRI-scan naar het ziekenhuis moest, de volgende ochtend. In het ziekenhuis keek de arts naar J. en zei: mogelijk een gezwollen bloedvat of een hersentumor. Hij werd meteen opgenomen. De volgende dag kreeg J. geen MRI-scan (het apparaat deed het niet) maar een CT-scan. De zusters gaven J. codeïne (pijnstillers) en een medicijn om te stoppen met overgeven en alle lampen werden uitgeschakeld. Op vrijdag vertelde de arts ons dat J. geen tumor had en dat de migraine werd veroorzaakt door de elektromagnetische velden. Ze waren tot die conclusie gekomen nadat ze een ander kind met dezelfde symptomen hadden behandeld, een week daarvoor. Toen we een schriftelijke verklaring vroegen zei de arts: Sorry, dit is geen erkende ziekte, alles wat we kunnen doen is hem codeïne geven.

Bron: www.mashh.com

Op dezelfde website staat ook een getuigenis van een arts, die ernstige gezondheidsklachten kreeg na aanschaf van een draadloze router.

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1145/sorry_geen_erkende_ziekte

Manager met electrohypersensitivity (EHS)
zondag, 04 juni 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Brian Stein kan een mobiele telefoon niet langer dan enkele minuten gebruiken. Met auto's en treinen kan hij niet reizen en lange afstanden vliegen is onmogelijk. Hij kan geen computer gebruiken en zijn collega's moeten hun computer uitzetten in zijn bijzijn.

Stein, 55 jaar, is manager van een fabriek van gekoelde voeding in Leicestershire in Groot-Brittannië, met een omzet van 500 miljoen pond per jaar en 5000 werknemers. Hij lijdt aan electrohypersensitivity (EHS).

Vier jaar geleden kreeg hij hevige pijn in zijn oren bij het gebruik van een mobiele telefoon. Daarna kwamen hoofdpijnen en pijn als hij in de omgeving van computers is, of in zijn auto. Zijn huisarts en een specialist konden niets vinden.

Stein woont in Nottinghamshire en heeft drie volwassen kinderen. Hij zegt: "Medici behandelen mij alsof ik van de maan kom en op bezoek ben op de aarde". Hij kan geen televisie meer kijken of naar muziek luisteren en moet 's nachts de elektrische installatie uitschakelen om te kunnen slapen. Op kantoor werkt hij zonder elektrische

apparaten, op een handsfree telefoon na en verlichting.

Op de bijeenkomsten van de directie worden uitsluitend 'flip charts' en overhead projectoren gebruikt. Stein: "Ik denk dat we over twintig jaar een probleem hebben, waarbij de problemen door asbest verbleken."

Bron: Telegraph Group Limited 2006

zie ook:

www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2005/11/04/nelec04.xml&sSheet=/news/2005/11/04/ixhome.html .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1147/manager_met_electrohypersensitiviteit_%28ehs%29

Overleden

woensdag, 31 mei 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

In 2001 is Ena Bambrough in Newcastle overleden. Zij klaagde dat ze langzaam vergiftigd werd door de mobiele telefoonmasten op het dak.

De 87-jarige Ena woonde sinds 1964 op de bovenverdieping van een flatgebouw in Newcastle, Groot-Brittannië. Volgens een vriend, Paul Easton, begon zij achteruit te gaan vanaf de dag dat de masten geplaatst werden. "Voor die tijd was ze actief en ging elke dag naar buiten."

Ena was één van de oudere bewoners die klaagden over hevige hoofdpijnen en ernstig onwelzijn nadat Orange zijn apparatuur had uitgebreid met straalzenders, antennes en een installatiekast. Ze woonde op de bovenste verdieping van Todd's Nook, Westgate Road, Newcastle.

Ena Bambrough vertelde The Chronicle eerder over haar zorgen. Ze zei: "Ik heb geluiden in mijn oren en hoofdpijnen. Het maakt me bang. Ik heb geen kracht meer over. Gelukkig zorgen mijn burens voor me. Ik denk dat ik spoedig dood zal gaan. Als ik ga zitten kom ik niet meer overeind, als ik naar bed ga, kan ik niet meer opstaan."

Dit verslag door Amy Cartmell verscheen in 2001 in the Newcastle Chronicle & Journal.

De ervaring van Ena Bambrough is door talloze andere voorafgegaan en gevolgd. Mensen zoals zij zijn nog nooit uitgekozen voor een epidemiologisch of provocatief onderzoek. Dat wordt alleen met jonge, gezonde mensen gedaan. De slachtoffers van de milieuvervuiling door elektromagnetische velden kunnen niets doen, niet eens aangifte van mishandeling. Het enige wat Ena Bambrough heeft kunnen doen is klagen bij de burens en bij de krant. Hulp is er niet geboden, wel zijn de burens bang geworden en hebben ná haar dood een onderzoek gevraagd. Het is voorspelbaar wat het resultaat daarvan is geweest: de vermogensdichtheden lagen vër onder de grenswaarden ...

Hoe lang nog moeten mensen zoals Bambrough een marteling doorstaan?

Bron:

Duizeligheid en neusbloedingen
woensdag, 24 mei 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Getuigenis van Dalan MCaren 22 Jan 2000

In september 1998 verhuisde ik naar de 20e verdieping van een woongebouw met 21 verdiepingen. Ik kreeg onmiddellijk een gevoel van onbalans, duizeligheid, hoofdpijn, ernstige slapeloosheid, neusbloedingen, zweten en een gevoel alsof ik kookte. Ik kon me niet concentreren, kon me dikwijls iets niet herinneren. Ik voelde mijn energie weglopen. Ik had paniekaanvallen en was ademloos, voelde me opgewonden en rusteloos, mijn gewrichten deden pijn en ik had zere ogen.

Meestal werd ik rond 03.00 uur plotseling wakker, voelde me 'koken' en angstig. Ik voelde druk op mijn borst en bleef liggen tot de morgen. Soms stond ik op en ging over straat lopen, waar ik me beter voelde, kalm en helder van geest.

Ik ging ervan uit dat het de stress van een moeilijk jaar was en een grote verhuizing. Maar in november 1998 kreeg ik een vliegticket van mijn zus en haar man, om hen een maand te bezoeken, in de buurt van Toronto. Ik voelde me daar goed, sliep goed, had veel energie, een helder hoofd, goede focus, geen geheugenproblemen, normaal, rustig en blij.

Ik ging in december terug en onmiddellijk begonnen de neusbloedingen en alle symptomen kwamen terug. Ik bleef hieraan lijden totdat ik in de zomer zes weken lang naar Vancouver Island ging, op bezoek bij mijn vader. Weer voelde ik me normaal, met veel energie en focus, ondanks de stress van het feit dat mijn vader ziek was en in een ziekenhuis lag.

Ik ging terug en weer begonnen alle symptomen. Ik was me nu bewust geworden van de zendmasten en installaties op het dak, door het lezen van een artikel en door te praten met een klussenman van de kabeltelevisie. Hij was gekomen omdat ik heel veel interferentie op mijn televisie had.

Toen zag ik dat op de bovenste verdieping van het gebouw minstens 25 antennes en straalzenders stonden.

Ik kreeg steeds meer stress met nu en dan vlagen van woede, alsof ik gek werd en de controle over mijn hersenen verloor. Ik zat dagelijks te huilen zonder reden, maar als ik het appartement verliet, voelde ik me goed.

De volgende drie maanden ging ik tweemaal weg, eenmaal een maand en de tweede keer van 10 december 1999 tot 6 januari 2000. Toen ik terugkeerde, voelde ik me onmiddellijk duizeling en uit evenwicht. Binnen 12 uur had ik twee neusbloedingen en ik kon geheel niet slapen.

Ik meen dat het vermogen van de antennes nog is toegenomen. Het voelt alsof de muren trillen. Ik moet 's nachts de straat op en overdag naar andere mensen om brieven te schrijven en andere dingen te doen die concentratie vragen.

Vorige week had ik twee bezoekers op twee afzonderlijke dagen. Beide voelden hun hoofd blokkeren binnen een minuut, kregen hoofdpijn en een dood gevoel. Ze

voelden zich opgewonden en rusteloos en konden het suizen horen, een hoge vibrerende toon. Ze vertrokken binnen een half uur. Beiden belden me achteraf op en zeiden dat ze zich na het vertrek binnen vijf minuten weer normaal voelden.

Ik ben uitgeput. Ik hoop dat ik een andere woning kan vinden die betaalbaar is.

Ik hoop dat mijn verhaal helpt. Ik ben een gepensioneerd onderwijzeres, massagetherapeut en kunstenaar. Ik heb niets kunnen doen sinds ik in deze woning ben getrokken.

Dalana MCaren

Gepubliceerd door Robert Riedlinger met toestemming van MCaren.

Bron: www.emfacts.com/weblog/index.php?p=471 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1125/duizeligheid_en_neusbloedingen

In de auto slapen ...

zondag, 14 mei 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Mijn leven als elektrogevoelige begon in november 2004. Ik had ernstige pijn in mijn borst, moeite met ademen en slaapproblemen. In mijn woning in een dorp in Aargau (Zwitserland) werd ik altijd binnen een half uur moe. Ik wist toen nog niets over elektrogevoeligheid. Ik ben in juni 2005 verhuisd om rust te vinden op het platteland. Later bleek dat mijn nieuwe woning sterk vervuild was door laagfrequente en hoogfrequente elektromagnetische velden. Metingen in mijn vorige woning lieten zien, dat daar overal rondom draadloze telefoons stonden. Op 400 meter afstand stond ook een zendmast met gsm en umts.

in de auto slapen

Ik heb meetapparatuur gekocht voor hoogfrequente en laagfrequente velden en heb me laten informeren over de bouwbiologische grenswaarden. Vanaf juli 2005 begon ik in het bos in de auto te slapen, om consequent beneden die grenswaarden te blijven. In de kofferbak had ik een kleine matras, de stoel kon plat en daarop de matras en een slaapzak, dan kon ik goed slapen. Binnen een week was de sterke pijn en waren de ademhalingsproblemen verdwenen. Ik sliep elke nacht diep, 7 tot 8 uur zonder onderbreking. Elke avond moest ik een slaapplek zoeken, 's ochtends om zes uur reed ik weer naar mijn woning en daarna naar mijn werk. Zo heb ik zeven maanden geleefd. De warmteregeling van mijn lichaam was ook beter. Ik werd niet verkouden, ook niet in de winter.

afgeschermd kabels

Ik werd op een moment door de politie in de handboeien geslagen, want ze dachten dat ik een autodief was. Daarna mocht ik niet meer in de auto slapen. Eind maart 2006 heeft een vriend mij gered en een plek in een huis aangeboden, waar de elektromagnetische belasting zwak is. Ik heb afgeschermd kabels aangelegd, alle draadloze telefoons verwijderd, ook bij de burens, vervangen door nieuwe modellen met 'ecomode'. Alle draadloze netwerken in de omgeving worden alleen aangezet als ze gebruikt worden, ze staan 's nachts uit. De burens waren daar gelukkig zelf blij

mee. Mijn werkgever vindt het goed dat ik twee of drie dagen per week thuis werk.
enz.

Bron: www.gigahertz.ch/1022

Naam en adres bekend bij de redactie van www.gigahertz.ch .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1100/in_de_auto_slapen...

Nikola Tesla

zondag, 14 mei 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

De eerste 'elektrogevoelige' is mogelijk Nikola Tesla. Zijn biograaf John O'Neill schreef:

"Artsen dachten dat hij snel dood zou gaan. Een bekende arts, geïnteresseerd in de vreemde aandoening, zei dat de medische wetenschap niets meer voor hem kon doen. Eén van de symptomen van zijn ziekte was een acute gevoeligheid van alle zintuigen. Hij was altijd al gevoelig geweest, maar deze gevoeligheid was zo overmatig dat de effecten een vorm van foltering leken. Het tikken van een horloge drie kamers verderop klonk voor hem als een hamer op een aanbeeld. De normale trillingen van het stadsverkeer doordrongen zijn lichaam, via een stoel of een bank. Zijn bed stond op rubberen blokken om de trillingen te dempen. Gewoon praten klonk voor hem als donderend lawaai. De geringste aanraking had op hem het effect van een enorme klap. Een straal zonlicht veroorzaakte het effect van een interne explosie. In het donker kon hij voorwerpen op vier meter afstand voelen door een kriebelig gevoel in zijn voorhoofd. Zijn hele lichaam had voortdurend trekkingen en tremoren. Zijn hartslag varieerde van een paar zwakke slagen per minuut tot meer dan honderdvijftig. Tijdens deze mysterieuze ziekte vocht hij met een krachtig verlangen zijn gewone conditie terug te krijgen."

Nikola Tesla heeft zijn leven lang proeven gedaan met elektriciteit en elektromagnetische velden.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1102/nikola_tesla

Getuigenis van een elektrogevoelige

zondag, 14 mei 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Eind 1999 ben ik verhuisd naar een woning op het platteland. Ik had een fijne baan, een prachtige vrouw, twee kinderen van 2 1/2 jaar, de droom kon beginnen De droom? Mijn gezondheid is daarna alleen maar achteruit gegaan. Het begon met slapeloosheid op zondagavond. Ik zei tegen mezelf dat het kwam omdat ik maandag weer aan het werk moest. Vervolgens, zenuwen, spanningen, slechte concentratie, geen weerstand tegen stress, geen motivatie, gevoelens van paniek, pijn op de borst, duizeligheid, allergie voor geuren ... het gevoel nooit gelukkig te zijn, hoewel alle voorwaarden aanwezig waren. Dat paste helemaal niet bij mijn persoonlijkheid. Ik begreep er niks van.

Het jaar 2004 was rampzalig. Ik kon niet meer normaal slapen. Ik kon niet meer

joggen. De aftakeling was begonnen. Mijn toestand werd onherstelbaar slechter. Ik zag me afstevenen op het Chronisch Vermoedheids Syndroom (CVS) of fibromyalgie. Ik bracht eindeloos veel bezoeken aan medici. Niets, geen enkel resultaat, behalve de diagnose van een zeer slechte slaap. De medici en psychologen wilden me laten geloven dat het probleem psychosomatisch was. Ik bleef overtuigd dat mijn probleem anders was en dat het een onbekende oorzaak had. Op een dag bemerkte ik dat mijn computer mij gejaagd maakte. Of ik hem nu voor mijn werk of voor mijn plezier gebruikte, ik wilde hem ver weg hebben.

Toen installeerde ik een draadloos WIFI-netwerk in mijn woning. Vanaf dat moment begreep ik dat mijn symptomen door elektromagnetische stress kwamen. Ik ging zoeken op internet en kwam talloze bronnen van elektromagnetische vervuiling tegen, DECT-telefoons, alarminstallaties. Ik heb ze allemaal aangeschaft in de laatste vijf jaar, sinds mijn verhuizing. Ik heb ze allemaal weggedaan. Mijn gezondheid werd iets beter, maar nog niet goed. Ik besloot op een ander adres te gaan slapen. Toen werden mijn nachten veel beter. Mijn slaapstoornissen minder frequent en rustiger. Thuis, na normaal inslapen, werd ik plotseling wakker met gevoelens van paniek en duizeligheid. Ik kon dan onmogelijk weer inslapen. Op het andere adres kon ik mij ontspannen en weer inslapen.

Thuis was er blijkbaar een bron van elektromagnetische straling die ik niet kon verwijderen. Eind 2003 heeft een mobiele provider een zendmast geplaatst op 250 meter afstand van mijn woning. Ik heb een kooi van Faraday gebouwd om mijn bed, om mij te beschermen. Overdag droeg ik een beschermende pet. De geschiedenis van die pet is ongelofelijk. Ik zat ziek thuis in een stoel en kon niet doen wat nodig was. Elke keer ging ik naar buiten, weer naar binnen, werd duizelig, kreeg hoofdpijn. Ik kon niets doen dan gaan liggen en wachten wat zou gebeuren. Op een dag heb ik mijn hoofd met aluminiumfolie bedekt onder een pet. Een kwartier later voelde ik me beter. Ik heb een beschermende pet besteld via internet en ik zet hem niet meer af.

Ik heb de pet zelfs meegenomen naar mijn werk. In het begin van de middag kon ik me niet concentreren. Ik moest dezelfde zin tien keer lezen om hem te begrijpen. Ik zette de pet op en vijf minuten later kon ik me weer concentreren. Ik heb stukje bij beetje geleerd mijn blootstelling aan de straling te beheren. Mijn nachten werden veel beter en ik leed minder aan slapeloosheid. De slapeloosheid kwam nog terug in bepaalde situaties, na zwaar intellectueel werk, na blootstelling aan rook van sigaren, sigaretten of barbecue, als ik mijn auto schoonmaakte.

De straling in mijn woning is gemeten. De maximale sterkte in mijn slaapkamer was 0,17 V/m. De vermogensdichtheid in mijn kooi van Faraday verschilde 25 dB, was dus honderd maal minder.

Enzovoort.

Zie hier hoe het verder ging (in het Frans) electrosensible.hautetfort.com/ .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1112/getuigenis_van_een_elektrogevoelige

Dochter slaapt beter
dinsdag, 04 april 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Dochter slaapt beter

De dochter van Marco van Barneveld slaapt beter, nadat de buurman het basisstation van een dect-telefoon heeft weggehaald.

Marco van Barneveld was voorzitter van de bijeenkomst over de gezondheidsrisico's van elektromagnetische velden, gehouden op 20 maart 2006 in Lux, Nijmegen.

Michiel Haas van het NIBE hield een reëel betoog over de risico's van elektrosmog. Hij wees bijvoorbeeld op de DECT-telefoon (hoogfrequent) en het waterbed (laagfrequent) als bronnen en op de variatie in effecten en gevolgen bij verschillende mensen.

Rik van de Weerd van de GGD hield het bekende verhaal van de lobby, die de gevolgen van de effecten van niet-ioniserende niet-thermische elektromagnetische velden blijft ontkennen. Hij waarschuwde niet naar individuen te luisteren (dus ook niet naar de ervaring van de dochter van Marco van Barneveld). Hij zei het heel boeiend te vinden dat sommige mensen zeggen elektromagnetische velden waar te kunnen nemen (flauwekul, geen enkel mens kan dat, het zijn gevolgen van de effecten die worden waargenomen) en hij bracht ook weer de doodoener te berde dat de klachten veroorzaakt zouden worden door angst voor zendmasten. Geen enkel onderzoek heeft dat ooit uitgewezen, maar de lobby blijft er maar op hameren. Ja, natuurlijk worden de mensen bang, dat zijn ze ook voor de vogelgriep. Rik van de Weerd deed ook nog de uitspraak dat de kans op gezondheidseffecten door blootstelling aan elektromagnetische velden zeer gering is. Een uitspraak die nergens op is gebaseerd, de kans is nog nooit berekend en dat is zonder nader onderzoek ook niet mogelijk. Dat is nu net de reden om het voorzorgsprincipe te hanteren. Hij vroeg zich af waarom er zoveel onrust is. Ja, waarom is er bijvoorbeeld zoveel onrust over de vogelgriep? Precies, omdat het voor een aantal mensen heel slecht uitpakt.

Uit het publiek kwam de vraag, waarom heeft de GGD zo'n lakse houding tegenover onze klachten, een groep mensen die dichtbij een UMTS-mast woont? Volgens Rik van de Weerd neemt de GGD het wél serieus. De ervaring leert echter dat GGD's de klachten niet onderzoeken en zich beperken tot het verstrekken van wat sussende en zelfs neerbuigende informatie. Zelfs mensen met ernstige klachten worden op die manier met een kluitje in het riet gestuurd.

Hugo Schooneveld, neurobioloog en voorzitter van de Werkgroep Elektromagnetische Overgevoeligheid (WEO), stond op en zei dagelijks te maken te hebben met mensen die lijden van UMTS-masten en computers. "Laat de overheid er nu eens van uit gaan dat er een probleem is", zei hij.

En daarna ...

Delfini (VROM): "meer onderzoek nodig, wetenschappelijke gegevens afwegen"
Van Osselen (EZ): "raak niet in paniek", "blijf bij de feiten, we richten ons op de wetenschap"
Van de Weerd (GGD): "onderzoek en voorlichting."

Alleen Michiel Haas (NIBE) pleitte voor maatregelen.

Conclusie: mensen die te lijden hebben van elektromagnetische velden worden nog steeds niet serieus genomen, er wordt door VROM, EZ en GGD niets voor ze gedaan. En al helemaal niet door de grote afwezige, het ministerie van Volksgezondheid en Welzijn (WVS).

Men is niet geïnteresseerd in het slapen van de dochter van Marco van Barneveld.

bron:

www.nijmegenonline.nl/host/UMTS-electrostress-verslag-LUX-mrt06.htm .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1060/dochter_slaapt_beter

Ervaringen in Canada

zaterdag, 01 april 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

"Ik krijg de meest droevige verhalen te horen van mensen uit heel Canada". Dat schrijft Magda Havas, hoogleraar milieukunde aan Trent University (Peterborough, Ontario, Canada).

Zij meldt dat in Canada veel publiciteit is over 'electro hyper sensitivity' (EHS). Op 28 maart 2006 stond een artikel van Martin Mittelstaedt in de Globe and Mail, een gerespecteerd landelijk dagblad, over een man met EHS (Kevin). De volgende morgen werden Kevin en Magda uitgenodigd voor een item van vijf minuten in een TV-show met 2 miljoen kijkers.

Ook in de Toronto Star en NOW Magazine verschenen artikelen over EHS. Sindsdien staat de telefoon van Magda Havas niet stil. Zij wordt overal gevraagd voor interviews. Ze wordt opgebeld door en ontvangt veel e-mails van mensen die lijden aan EHS, in heel Canada.

"Ik hoor de meest droevige verhalen. Sommige mensen vertellen over de gevolgen voor hun gezondheid. Dat ze niet durven te vertellen hoeveel pijn ze lijden, omdat ze bang zijn om uitgelachen te worden. Hoe zij overwegen om zelfmoord te plegen om een eind te maken aan de pijn, omdat zij nergens verlichting kunnen vinden", schrijft Havas.

Zij hoopt dat nu eindelijk geluisterd zal worden. Ze neemt deel aan de Total Health Show in Toronto en zal daar aandacht vragen voor de milieuvervuiling door elektromagnetische velden. "De regering zal een antwoord moeten geven op al het lijden en de richtlijnen aanpassen."

"Laat de wereld weten wat in Canada gebeurt. Andere landen zullen mogelijk volgen", besluit Havas.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1049/ervaringen_in_canada

Icking im Isartal, Duitsland

dinsdag, 28 maart 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

27 maart 2006

Dit is onze ervaring met een antenne 100 meter van ons huis.

Wij waren een gezond gezin met een in 2000 vijfjarige zoon. Mijn man werkte als

zelfstandig bioloog en schrijver in zijn bureau op de zolderverdieping. Ik heb mijn werkplek in een ruimte in de kelder. De kamer van onze zoon ligt op het westen. We hebben geen draadloze telefoon en ook geen draadloze computer, we gebruiken ook geen mobiele telefoon.

In de jaren 1997 en 2000 werden twee mobiele telefoonzendmasten van e-Plus en Vodafone geplaatst op een gebouw 100 meter ten oosten van ons huis. Ze bestralen ons huis op de eerste verdieping op ooghoogte, we hebben vastgesteld dat we in de hoofdstraal wonen. Het gaat om antennes waarvan de officiële veiligheidsafstand volgens www.regtp.de 14,26 meter is en zij hebben een reikwijdte van 12 tot 15 kilometer.

Wij gingen ervan uit dat de antennes geen gevaar voor onze gezondheid zouden zijn, omdat 100 meter voldoende zou zijn.

In de lente van 2001 kreeg mijn man (geboren in 1950) zonder aanleiding een gewrichtsontsteking in zijn rechter knie. Daarbij kreeg hij ook psoriasis, tinnitus en zwellingen van zijn lymfeklieren. Een punctie en cortison-injecties verminderden de klachten aan zijn knie.

In de winter van 2002 kreeg mijn man een ontsteking aan zijn linker voet, elleboog en schouder. Geen arts kon helpen.

In de zomer van 2004 waren de spieren van zijn benen zo zwak geworden, dat hij alleen nog met krukken kon lopen. Hoewel mijn man voorheen een gezond gebit had, ontstaken twee tanden. Door spijsverteringsproblemen kwam zijn gewicht onder de 50 kilo. Hij kon nauwelijks nog 100 meter lopen en trappenlopen was zeer moeilijk.

Ikzelf (geboren in 1953) had in 2001 last van achteruitgang van mijn gehoor en in de winter van 2004 kreeg ik een hevige oogontsteking. Onze 10-jarige zoon is gezond, maar groeit extreem langzaam.

Onze problemen duurden zo lang (vier jaar) totdat we in de herfst van 2004 gewezen werden op de straling van de antennes als oorzaak van onze klachten. Die klachten werden altijd minder op onze jaarlijkse kampeervakanties. We hebben eerst onze slaapkamer afgeschermd. Mijn man werd meteen een stuk beter.

We hebben de oostgevel van ons huis met metaalgaas bekleed. Waar op het balkon eerst 1070 mikroWatt/m² werd gemeten, bleef nu nog 20 tot 30 mikroWatt/m² over. Zonder afscherming werd in de slaapkamer 600 mikroWatt/m² gemeten. Na deze maatregelen kwam onze levenskracht langzaam terug, we werden met de dag actiever. Mijn man kon weer lopen, traplopen en fietsen, zijn gewicht nam langzaam toe. Ik had zelf geen oogontstekingen meer, werd 's ochtends uitgeslapen wakker en was overdag niet zo moe. We sliepen onder een afschermende klamboe.

Wat we aan planten en dieren zagen: zelfs de marmotten van onze zoon hadden de laatste jaren permanent oogontstekingen. Na het afschermen waren de symptomen binnen enkele dagen verdwenen. In 2004 waren de jongen van de pimpelmezen in de nestkasten aan de oostgevel van ons huis gestorven. Ook horzels die zich in een nestkast hadden gevestigd vertrokken, er lagen dode horzels in de nestkast. In 2005 kwamen helemaal geen mezen meer, hoewel we een natuurlijke tuin hebben. Sinds een paar jaar zijn er ook geen jonge merels meer. De twee appelbomen die ook in de hoofdstraal van de zender staan, dragen sinds vier jaar nauwelijks nog vruchten.

Wij beschouwen de straling van mobiele telefonie als een inbreuk op onze huisvrede. De geplande UMTS-techniek is voor ons een ramp.

We zijn in november 2005 uit ons huis vertrokken en wonen nu in een stralingsarme omgeving aan de rand van de Alpen. We zijn daar alle drie zichtbaar verbeterd. De ontstekingen zijn verdwenen, mijn man kan weer lopen. Sinds de verhuizing zijn we niet eenmaal bij een arts geweest. We hebben geen afscherming meer nodig en zijn overtuigd dat de straling ons lijden heeft veroorzaakt.

In de laatste maanden voor de verhuizing had ik nauwelijks nog trek en verloor gewicht. Ik voel me nu weer vitaal zoals vroeger. Onze zoon groeit nog zeer langzaam. Zijn groeicurve vertoont een duidelijke knik in de zomer van 1997 en in de zomer van 2000, toen de antennes in gebruik werden genomen.

(Vertaald/ingekort)

Mit freundlichen Grüßen
Ingrid v. Brandt
14.03.2006
e-mail: Ingrid.von.Brandt@t-online.de

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1040/icking_im_isartal_duitland

Toespraak van een familie uit Heemskerk
zaterdag, 11 maart 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Een toespraak van een familie uit de torenflat in Beverwijk tijdens de informatiebijeenkomst te Heemskerk d.d. 24 februari 2006.
Zie ook [UMTS%20in%20de%20media/973](#)

Ze zijn gewoon terroristen
Drie jaar geleden ben ik op het stadskantoor komen wonen in Beverwijk.
Dat zijn die masten op het dak op de flat Bullerlaan.
1ste jaar had ik nog niks door en had het alleen druk met me nieuwe woning.
Maar na het 2de jaar ging het een beetje mis.
Ik was een echte lezer en las voordat ik daar woonde het ene boek na het andere.
Maar ik zag geen kans meer om een boek uit te lezen.
Er begon ook een vergeetachtigheid op te treden.
En dat weer moeilijkheden geeft van andere zijden.
Ga maar naar de huisarts zeiden ze.
Als ik naar ons vakantie huisje ging knapte ik altijd weer aardig op.
Ik werd weer helemaal fit daar.
Maar bij thuiskomst sloop het er direct weer in.
Er kwam laatst iemand aan de deur met een meter toen mijn vrouw alleen thuis was.
En wilde ons wat laten zien. Hij liet zien dat hoeveel straling er was bij ons in huis.
We zitten volop in de straling van de antennes op de Bullerlaan flat.
En het is boven de 1000. Op dat moment zei ons dat niet zoveel.
Deze man wilde nog een keer terug komen als iedereen thuis is om het nauwkeuriger te meten. En inderdaad de man kwam op afgesproken dag weer meten.
De hoeveelheid straling was eigenlijk schrikbarend.
Hij legde ons ook uit wat we er aan konden doen om jezelf er tegen beschermen.
Hij kwam met een paar oplossingen daarvoor.
Maar ik dacht moet ik nou voor de ander mijn huis gaan beschermen ?!
Moet ik allemaal spullen aanbrengen omdat daar aan de overkant een apparaat aan

staat wat mijn leven vernield?!

Wat daar zijn ze mee bezig . Er staan wat ik nu weet 7 van die dingen op dat dak.

Op de bullerlaan op het dak recht in ons uitzicht in de woonkamer.

Zo zijn er veel meer mensen die ermee worden terroriseerd zonder dat deze mensen het weten.

Ik hoop echt dat er maatregelen worden genomen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/1005/toespraak_van_een_familie_uit_heelmskerk

'Last van spieren en moeite met concentratie', uit TC Tubantia
zondag, 05 maart 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: www.tctubantia.nl/regio/winterswijk/article87533.ece

ZIEUWENT - Ze verwacht niet dat haar verhaal leidt tot het verwijderen van de gsm- en UMTS-zenders in haar woonbuurt. Wel hoopt ze dat mensen weten waarvoor ze kiezen. 'Want er zijn ook mensen die extra gevoelig zijn voor de elektromagnetische straling.' Ze wil niet met haar volledige naam in de krant, maar gebruikt haar meisjesnaam. En op de foto wil Ria Lurvink uit Zieuwent al helemaal niet. 'Mensen kijken je nogal raar aan als je vertelt dat je fysieke en psychische problemen krijgt van de elektromagnetische velden die door gsm- en UMTS-zenders worden veroorzaakt. Mensen zeggen dan vaak dat je de avond ervoor uit bent geweest. Daardoor durf je er met bijna niemand over te praten. Toen we er met oud en nieuw met enkele burens over spraken, bleken er meer mensen last van te hebben. Maar toen ik vroeg of het om onverklaarbare klachten ging, viel er een stilte.'

Voor de Zieuwentse is echter duidelijk dat zenders voor gsm (global system for mobile communications) en UMTS (universal mobile telecommunications system) de oorzaak zijn van veel problemen bij haar negentienjarige zoon, die liever niet met zijn naam in de krant wil.

De zenders zijn bevestigd op de nabijgelegen toren van de Sint Werenfriduskerk. De langwerpige zenders zijn moeilijk waar te nemen niet alleen omdat ze hoog zijn bevestigd, maar ook omdat ze bruin van kleur zijn en daardoor niet afsteken tegen de achtergrond.

'We kwamen in juli 2003 in Zieuwent wonen. Al snel kreeg de zoon van negentien jaar klachten. Hij kon 's avonds niet in slaap komen en hij kon 's morgens niet uit bed komen. Toen onze zoon melatoninetabletten ging slikken, werd het beter omdat die het hormoon aanvullen dat het slaapproces beïnvloedt.'

'Een tijdje later kreeg hij weer klachten hij kon zich niet concentreren en kon niet op school zijn. Via de huisarts kreeg hij slaaptabletten, maar die hielpen niet. Hij kreeg ook last van zijn spieren. Soms kon hij nauwelijks een pen vasthouden en had moeite met traplopen. Hij zei ook dat hij pijn in zijn been voelde, vlak voordat zijn mobieltje afging. Inmiddels draagt hij zijn mobiele telefoon niet meer op zijn lijf maar in een rugzak. We hebben geprobeerd via alternatieve therapie die blokkades in het lichaam weg te werken. Maar onze zoon bleef steeds vaker weg van school omdat hij duf en afwezig was.'

De zoon zakte in 2004 voor het vwo-examen. Ria Lurvink: 'Omdat hij steeds wegging

van school en slecht sliep. Alcohol drinkt hij wel eens, maar drugs gebruikt hij zeker niet.'

Omdat de hoofdpijn erger werd, werden een CT- en een MRI-scan gemaakt in het ziekenhuis. 'Je gaat onwillekeurig zelfs vrezen voor een hersentumor. Maar de neuroloog kon geen diagnose stellen. Via het internet kregen we het vermoeden dat hoogfrequente trillingen de oorzaak van alle problemen waren.'

Een bezoek aan een spirituele beurs brachten moeder en zoon in contact met Jos Wippert uit Mariënheem, die vaststelde dat de zoon op de schaal van gevoeligheid voor elektromagnetische straling van 1 tot 10, op 2 tot 3 uitkwam en daarmee volgens hem 'hoog scoorde'.

Metingen naar laag- en hoogfrequente velden in huis leidden tot de conclusie dat de zoon hinder ondervindt van de straling veroorzaakt door elektrische leidingen, de transformator van de laptop, elektrische apparatuur, spaarlampen en de kookplaat.

'De tv is van zijn slaapkamer weggehaald, de draadloze telefoon hebben we de deur uitgedaan en het stalen bed waarin hij sliep is een houten bed geworden. 's Nachts gaat de stroom er voor een deel af, zodat hij er op zijn kamer geen last van heeft. Toen iemand 's ochtends een keer de stroom er per ongeluk weer opzette om de computer te kunnen gebruiken, wisten we zeker dat onze zoon last heeft van elektromagnetische straling. Hij kwam trillend uit zijn bed.'

Vorig jaar deed de zoon opnieuw vwo-examen, maar door het vele verzuim zakte hij andermaal. Inmiddels is hij in Eindhoven begonnen aan het eerste jaar van een pabo-opleiding. 'Daar kan hij goed verblijven, het gaat nu redelijk goed met hem', aldus Ria Lurvink, die zelf nu ook last zegt te ondervinden van de elektromagnetische straling.

'Als mijn zoon thuis is, heeft hij er last van. Hij zegt dat hij sterk het gevoel heeft dat er een UMTS-zender op de kerktoren is bijgeplaatst. Bij gsm worden af en toe signalen uitgezonden, bij UMTS heb je continu straling. Zelf heb ik last van een jeukende huid, ruis in de oren, neusverkoudheid en voel ik mijn hart heel hard kloppen. Eerst dacht ik dat het met ouderdom te maken heeft, maar dat is het niet.' Lurvink is er van overtuigd dat elektromagnetische straling slecht is voor de gezondheid van mensen. 'Iedereen kan er last van krijgen, ook mensen die op dit moment geen problemen ondervinden. Maar omdat sommige mensen er heel gevoelig voor zijn, begint het bij hen eerder. Ik hoop dat mensen beseffen dat ook zij met die problemen te maken kunnen krijgen.'

Naschrift stopUMTS:

Lees o.a. [Artikelen/988](#) voor een overzicht van stralingsbronnen buitenshuis. Zowel UMTS als GSM zenders stralen continu, maar de gebruikte modulatie en de frequentie zijn wel anders.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/996/%26%238216%3Bblast_van_spieren_en_moeite_met_concentratie%26%238217%3B_uit_tc_tubantia

Slecht slapen door dect telefoon
woensdag, 22 februari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Na een tijd slecht slapen en last van oorsuizen hoorde ik van een kennis die last had van straling van gsm/umts masten en dect telefoons en daardoor allerlei klachten kreeg waaronder slecht slapen en oorsuizen enz. Hij wees mij op www.stopumts.nl waar ik allerlei info kon vinden over deze onderwerpen. Hier kon ik ook iemand laten komen voor een kleine vergoeding om de straling te laten meten in het huis. Zo kon men precies aanwijzen waar de dect telefoon van de burens stond en deze gaf een zeer hoge straling, ver boven de norm van wat een goede nachtrust toestaat. De dect telefoon stond precies achter de muur waar ik slaap en na overleg met de burens heb ik nieuwe telefoons voor hen aangeschaft (telefoons met een draad) en sindsdien slaap ik weer geweldig. Na twee weken was het oorsuizen weg, en bleek het ook niet meer nodig te zijn om naar de oogarts te gaan om een nieuwe bril te laten aanmeten. Ook leek de bronchitis van 32 jaar geleden weer terug te komen. Ook dit was weer verdwenen na het vervangen van de dect telefoon.

Maar wat nu? In de winkels kan men uit 40 verschillende dect telefoons kiezen en uit 4 gezonde draad telefoons. Een kantoor gebouw aan het begin van de straat verschijnt de ene na de andere zender voor telefonie.

Hier in Nederland schijnen we vele malen hogere straling te kunnen hebben dan in Oostenrijk of Nieuw-Zeeland .Hoe kan dat?

Gerrit van Dijk
Utrecht
22 februari 2006
Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/962/slecht_slapen_door_dect_telefoon

Engeland, neusbloedingen, misselijkheid, slaapstoornissen.
dinsdag, 14 februari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

14 februari 2006

Uit een artikel verschenen in "Insight City News", Brighton, Groot-Brittannië.

Andy Davidson gaat verhuizen. Niet vanwege financiële problemen of lawaaiige burens, maar omdat een mast voor mobiele telefonie bij het raam van de slaapkamer van zijn zoon is geplaatst.

Andy is 49, communicatiemanager bij een onderzoeksinstituut van de Universiteit van Brighton, en een voorbeeld van het toenemende aantal mensen dat negatieve effecten ondervindt van elektromagnetische velden.

"Er zijn acht masten gebouwd achter mijn woning, de laatste vier jaar. Ik kreeg huidproblemen, een depressieve periode, werd misselijk en kon niet slapen, telkens bij het ingebruiknemen van een nieuwe installatie."

De laatste mast van Orange 3G is de druppel die de emmer doet overlopen. Andy gaat een mijl verderop wonen. De nieuwe 3G mast staat op 25 meter van de kamer van zijn 16 jaar oude zoon Doug. Hij kreeg neusbloedingen, voor het eerst in zijn leven. Andy kocht dure afschermdende stof voor de muur en het raam, en de neusbloedingen hielden op.

Toeval? "Dat wordt ons verteld", zegt Andy, "maar kinderen en masten en neusbloedingen is een combinatie die veel voorkomt." Hij heeft een onderzoek

gedaan in de lokale omgeving. Onder een bevolking van 448 mensen vond hij dat 60 procent symptomen heeft zoals misselijkheid en hoofdpijn, waarvan 90 procent begon na het installeren van de laatste mast.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/946/engeland_neusbloedingen_misselijkheid_slaapstoornissen.

Eindhoven, tintelingen, hartkloppingen
woensdag, 08 februari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

In 2004 is een UMTS-antenne geplaatst op een appartementengebouw. Een eigenaar-bewoner op de achtste verdieping krijgt in mei 2005 tintelingen, gevoel van elektrische stroompjes in het lichaam, een soort kloppen in zijn lichaam. Hij kan niet doorslapen, zijn hart bonst en slaat veel te snel. Er zijn geen redenen voor. Hij heeft minder last als hij werkt en meer als hij thuis is.

De man vertrekt naar zijn ouders. De GGD doet onderzoek. Het antennebureau en Vodafone meten de veldsterkten: maximaal 0,5 V/m voor GSM 900, 0,6 V/m voor GSM 1800 en 0,7 V/m voor UMTS. Uiteraard allemaal ver beneden de limieten voor thermische effecten (respectievelijk 41, 49 en 61 V/m).

De man schermt een deel van zijn woning af met aluminiumfolie. Daarmee behaalt hij een reductie tot 0,1 V/m (dat is ongeveer 50 mikroWatt/m²). Hij slaapt wat beter, maar niet goed. Hij is niet de enige met problemen in Eindhoven. Elders krijgt een vrouw epileptische aanvallen in haar slaapkamer, recht onder een GSM-mast.

Bron: GGD Eindhoven.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/940/eindhoven_tintelingen_hartkloppingen

Leusden, gemeentehuis vol antennes
dinsdag, 07 februari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

E. woont in Leusden, in een rijtjeswoning. Naast de bank stond een dect-telefoon. "Ik kreeg steeds een gezwollen elleboog als ik op de bank zat. Nadat ik de dect-telefoon heb weggedaan, heb ik dat niet meer gehad." Zo ontdekte E. de relatie tussen de elektromagnetische velden en de klachten. "Naar artsen hoef ik niet meer te gaan. Sommige symptomen verdwijnen, andere komen. Het transpireren is weer weg, maar nu heb ik druk op de borst en moeilijk ademen. Ik ben extreem moe."

E. woont op 200 meter afstand van het gemeentehuis in Leusden. Dat staat vol met GSM- en UMTS-antennes. Ze is sinds 1985 in dienst bij de politie, die haar wilde ontslaan. De vakbond heeft dat voorkomen. Nu moet een passende functie worden gezocht, maar er gebeurt niet veel. "Ik krijg 70 procent van mijn salaris. De bedrijfsarts heeft me naar de psychiater gestuurd. Er was niks mis met me. Het is begonnen toen ik achter de computer moest werken. Ik kreeg pijn in mijn ogen."

"Ik ben nu bijna twee jaar thuis, ziek. Nu eens is mijn suiker hoog of laag, dan weer

mijn bloeddruk. Sinds november heb ik een brandende huid aan mijn benen. Ik kreeg een zenuwbehandeling vanwege de pijn aan mijn aangezicht. Kan nog maar kort achter de computer, mijn ogen doen zeer. Ik heb het nagevraagd en in de buurt zijn mensen met gelijkwaardige klachten. Als mensen bij me op bezoek komen, klagen ze over brandende ogen en een weë maag."

"Ik ben doodmoe als ik 's ochtends opsta. Ik moet een paar keer per dag wandelen om een beetje bij te komen. Thuis heb ik druk op mijn maag, ben onrustig en misselijk. Als ik naar Utrecht rijd, ga ik binnendoor. Dan heb ik minder last dan wanneer ik over de autosnelweg rijd. Overal staan zendmasten langs de autoweg. Ik, een collega, een overbuurvrouw, allemaal ziek." De ervaring met de dect-telefoon gaf de doorslag. E. is overtuigd, dat de elektromagnetische straling ziek maakt. Van de zendmasten op het gemeentehuis ...

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/939/leusden_gemeentehuis_vol_antennes

Vier ervaringsverhalen uit Duitsland
zondag, 29 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Vier ervaringsverhalen, volledig in het Duits te vinden op

www.ises-suedbaden.de/docs/wahnsinn_mobilfunk_artikel_in_raum_und_zeit.pdf

Karl Trischberger, 45 jaar, manager, Lenggries, Duitsland

Ziek geworden van een antenne-installatie op het dak van het gebouw waarin hij werkte. Bij de minste belasting met elektrosmog heeft hij problemen. Hij koos daarom voor vervroegde uittreding. Verlaagde melatonine, geldrollen. Diagnose "depressief syndroom" en "terugkerende infecties". Is zeer elektrogevoelig geworden.

Monika Frielinghaus, 54 jaar, secretaresse, Neunkirchen, Duitsland

Een half jaar na de plaatsing van een antenne-installatie vlak naast haar werkplek kreeg zij Parkinson (toxisch), HWS-syndroom en hersenstambeschadiging. Verlaagde melatonine, geldrollen. Zij moest vervroegd uittreden.

Franz Fellner, 23 jaar, student, sporter, Lenggries, Duitsland.

Problemen begonnen in de collegezaal. Kon zich niet concentreren, kon niet begrijpen wat hij las, problemen met focus, hartkloppingen. Slaapstoornissen. Hoofdpijn als een mobiele telefoon in de buurt is. In de collegezalen bleken draadloze routers te staan. Woont nu ergens waar weinig zendmasten staan en studeert schriftelijk.

Stephan Rau, 40 jaar, bouwvakker, Wiesbaden

Na een auto-ongeval kreeg hij vanwege een schedelfractuur een stalen plaat in zijn hoofd. Tegenover zijn woning werd in april 2004 een UMTS-mast geplaatst. Na vijf dagen werd hij onwel, begon hij over te geven, had vreselijke pijn. Brandende ogen, hartkloppingen, neurologische problemen, concentratieproblemen, slaapstoornissen. Geen last als hij afstand houdt van antenne-installaties. Heeft zijn woning met

aluminiumfolie afgeschermd, maar het was niet voldoende. Zijn vrouw en hij gingen in een kampeerwagen wonen. Ze kwamen nog thuis om te wassen en te koken. Uiteindelijk zijn ze verhuisd.

Meer ervaringsverhalen volgen.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/924/vier_ervaringsverhalen_uit_duitsland

Bouwlust, Den Haag

vrijdag, 27 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds augustus 2004 zijn mijn gezin en ik ziek geworden. Allemaal hebben we last van buikpijn, misselijkheid, slecht zien, diarree, duizelingen, slapeloosheid, enz.; navraag bij de burens leerde mij dat zij soortgelijke klachten hebben en meer, bijvoorbeeld drukke kinderen (alleen thuis zijn ze druk), overgeven. Een van de bewoners vertelde mij dat zij na een driedaagse logeerpartij bij haar dochter in Arnhem doodziek werd toen zij thuiskwamen en benadrukte dat zij beiden al reeds lange tijd ziek zijn. Doktoren kunnen bij haar de klachten vaak niet verklaren net als bij mijn gezin, ook de buurman en zijn gezin naast ons in de flat klagen over hoofdpijn, langdurende verkoudheid en vermoeidheid. Ook heeft een buurmeisje sinds ongeveer 2 jaar MS. Dit zijn de gegevens van slechts elf bewoners van ons portiek welke bestaat uit 8 woningen met bij elkaar 25 bewoners.

Van de overige bewoners weet ik niet of zij klachten hebben simpel om het feit dat ik ze nog niet heb gesproken. De afstand tot de masten is mijns inziens niet meer dan 300 meter en zijn geplaatst vanaf 1992 (red.: digitale apparatuur zoals GSM waarschijnlijk pas vanaf 1996). Daar is in mei 2004 UMTS bijgekomen, niet veel later, namelijk begin augustus 2004 toen wij terugkwamen van een drie weken durende vakantie, werden wij de dag na terugkomst hondsberoerd. Tot de dag van vandaag is daar niet veel verbetering in gekomen.

H.G.A. de Roode
Marterrade 61
2544JM Den Haag

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/921/bouwlust_den_haag

Tokyo, WLAN

vrijdag, 27 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Hello, I'm writing to you from Tokyo Japan.

My brother recently installed wireless LAN at my parent's house. Soon after, my mother became bothered with severe, long-lasting headaches and my father had a stroke and had to go to the hospital for recovery.

I was able to install a router so that the wireless LAN could be turned off when not in use, but it was a very scary experience.

Norie
e-mail adres bekend

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/922/tokyo__wlan

Japan: mensen met klachten en planten met afwijkingen
zondag, 15 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Oorspronkelijk artikel: ZNet | Japan
Are Electromagnetic Waves the Culprit? Warning from deformed plants
door Yasuko Kato; November 01, 2004

Mevrouw A. (40) in Ina (Nagano, Japan) kreeg hoofdpijn, vermoeidheid en pijn aan haar ogen in 2002. Haar conditie ging achteruit en thuis kon ze zich niet concentreren. Ze had moeite met haar geheugen en aanvallen van duizeligheid. Mevrouw A. constateerde bovendien afwijkingen aan planten in de tuin.

Bij meneer B. (44) in Takaou ging de gezondheid van het gezin achteruit. De gezinsleden kregen voor het eerst last van chronische vermoeidheid, prikkende handen en voeten en plotselinge verhoging van de bloeddruk. Het viel meneer B. op dat de paardenbloemen in de tuin dikke stelen kregen.

De overeenkomst tussen beide cases was de komst van een antenne-installatie voor mobiele telefonie, een jaar eerder. Een basisstation van Vodafone staat ongeveer 200 meter van het huis van A, een basisstation van NTT ongeveer 250 meter van het huis van B.

Mevrouw A. interviewde 30 personen binnen 300 meter afstand van het Vodafone basisstation. Het bleek dat bij 20 procent de ogen achteruit waren gegaan na de komst van de installatie. 16 procent had gezwollen klieren in de nek en onderarmen en spierpijn. 13 procent kon minder goed denken, concentreren en herinneren. 13 procent had ongewone veranderingen gezien in bloemen en planten.

De maximum stralingsdichtheid van hoogfrequente velden liep van 1375 tot 7170 mikroWatt per vierkante meter. In Japan zijn 6 miljoen tot 10 miljoen mikroWatt/m² toegestaan.

Mevrouw A. schermde de ramen en muren van een kamer af met een stralingswerende stof. Ze ontdekte dat haar symptomen duidelijk minder waren in de afgeschermd kamer. Haar vermoeidheid en hartkloppingen namen daar af. Met een meetinstrument stelde ze vast dat de stralingsdichtheid met 94 procent was verminderd.

Het televisie programma 'Super Morning' rapporteerde dat in heel Japan paardenbloemen dikkere stengels krijgen. Het zou komen door een kruising van Japanse en Westerse paardenbloemen. Maar in Ina en Takaou komen steeds meer afwijkingen voor in andere planten dan paardenbloemen.

Volgens Yamamoto Kotaro, hoogleraar plantenmorfologie aan de universiteit van Hokkaido, "is er een gen dat de groei onderdrukt op de plek waar de stengel begint, maar als dat gen is beschadigd, zal de stengel dik worden." Hij voegt toe dat "een bloem eigenlijk een blad is dat zich ontwikkelt als bloem, dus als een gen wordt

beschadigd, wordt de bloem als een blad. Een bloemblad kan bijvoorbeeld makkelijk in een kelk veranderen of een meeldraad kan een bloemblad worden."

In de tuinen in Nagano met de afwijkingen aan planten, worden geen landbouwgiften gebruikt. Het is bekend dat zulke afwijkingen kunnen ontstaan door kosmische straling, maar dat zou niet vaker voorkomen dan 1 op 100.000. Meeldraden die bloembladen worden, dat komt veel voor bij de planten in de omgeving van het huis van mevrouw A., bij verschillende planten, vaker dan 1 op 100.000.

In de tuin van mevrouw A groeide een ahorn een meter in één zomer. Een pijnboom, de normaal 10 centimeter toeneemt, groeide 25 centimeter en is dit jaar in juni al 10 centimeter gegroeid.

Volgens een onderzoek van de Universiteit van Michigan groeien bomen binnen 50 tot 150 meter van een antenne van de Marine 74 procent sneller. Een theorie is, dat straling de absorptie van kooldioxide zou verhogen. Een andere theorie is dat straling de planten sneller laat groeien.

Volledig artikel in het Engels:

www.zmag.org/content/print_article.cfm?itemID=6532§ionID=17 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/895/japan_mensen_met_klachten_en_planten_met_afwijkingen

Leraar Engels zoekt plek zonder straling
zondag, 15 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Paul Doyon is Amerikaan, maar hij woont reeds 17 jaar in Japan. Hij is leraar Engels, verbonden aan Kyushu University in Fukuoka. Hij heeft bovendien een BA in psychologie en een MA in Japanese Studies.

Doyon werd ziek en kwam tot de ontdekking dat zijn symptomen verdwenen op plekken met minder straling. Hij woont nu tijdelijk in een blokhut in de bergen ten zuidwesten van Fukuoka. Het is daar niet mogelijk om mobiel te bellen.

Recent heeft Doyon een meetinstrument aangeschaft. De gemeten waarden op de 6e verdieping van het universiteitsgebouw in het centrum van Fukuoka zijn extreem hoog.

Zijn Japanse vrouw heeft naar vijf kranten geschreven, maar geen reactie gekregen. De overheid en de media in Japan negeren het probleem. De mensen die protesteren worden gefotografeerd en gedaagd door de providers, die stellen dat zij hun bedrijf storen.

De meeste Japanners zijn niet op de hoogte van de relatie tussen onwelzijn en elektromagnetische straling. Maar Doyon noemt wel een aantal websites:

www.gsn.jp (Gauss Network)

www1.odn.ne.jp/voc_emf (Earth Messenger)

www.jca.apc.org/tcsse/index-j.html (Citizens for a Safe and Sane Environment, EMF Research Group)

Yasuko Kato is een journalist die regelmatig over gezondheid en elektromagnetische straling schrijft. Teruya Ogino is een schrijver van meerdere boeken zoals 'Abunai Ketai Denwa' (the dangerous cell phone).

Doyon signaleert dat in Japan de chronische vermoeidheid sterk toeneemt, de leerprestaties afnemen, het aantal kinderen dat spijbelt sinds 1990 met 1400 procent is gestegen, dat de vruchtbaarheid van de Japanners afneemt, dat autisme, ADD en Alzheimer toenemen. Naar zijn verwachting speelt de elektromagnetische straling een rol.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/896/leraar_engels_zoekt_plek_zonder_straling

Verhuizen na veel klachten en chronisch knarsetandende dochter
zondag, 08 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Na zeker een jaar van vage klachten hebben we in juli dit jaar een stralingsrapport laten maken. De gemeten straling van de gms-mast, pal naast onze woning in Amsterdam Oud-West, (horizontaal zo'n 7-10 meter verderop) was volgens de persoon die de meting verichtte erg hoog.

De meter sloeg uit, soms zo ver dat het niet meer meetbaar was. Dat bracht bij ons in de eerste instantie opluchting teweeg, (we zijn niet gek) en vervolgens kwam alsnog de schok.

Daarvoor ben ik een paar keer naar de dokter geweest om mijn klachten ten aanzien van oververmoeidheid, slecht slapen en achteruitgaand zicht te melden. Ook ben ik met mijn dochter van 4 naar de tandarts geweest voor haar nachtenlange knarsetanden. Men weet de oorzaak niet en er is ook niets aan te doen. Het zou vaker voorkomen bij kinderen met stress of mishandelde kinderen... (De straling in haar kamertje is de hoogst gemeten straling in het rapport.)

Verder ben ik naar een opticien gegaan om mijn ogen op te laten meten. Concentratiestoornissen, wazigheid, slecht zien; ik had er nooit last van. Er is niets met mijn ogen aan de hand, volgens de opticien. Mijn man was veel in het buitenland en dacht uiteraard wanneer hij thuis was dat hij moe was van de jetlags en het werken/reizen. Hij is nu veel vaker thuis en heeft dezelfde klachten als ik (hartkloppingen, gespannen spieren, slapeloosheid, oververmoeidheid... noem maar op)

Uiteindelijk, na onze overgebleven energie eerst te besteden aan het zoeken van een nieuw huis, hebben we de volgende stappen ondernomen:

De ramen van de kamers hebben we allereerst afgeplakt met folie. Voorts hebben we contact opgenomen met de woningbouwvereniging van wie we huren. Met het hoofdbedrijfsonroerendgoed van de Dageraad.

We weten dat je als werkgever verplicht bent werknemers in te lichten dat ze bij een mast werken. Dit geldt voor dakbedekkers, schilders, glazenwasers en dergelijke, maar als mijn man (hij heeft thuis een bedrijf en ik werk ook meestal thuis) een werknemer in dienst zou hebben/krijgen, zou hij moeten weten wat de schadelijke effecten zijn van de mast.

Dat leek voor ons een goede ingang om de boel aan te zwengelen. En om tenminste serieus te worden genomen.

Ook de eigenaar van de mast, T-Mobile, hebben we een brief gestuurd. Van T-Mobile hebben we antwoord gekregen dat 'het niet schadelijk is zolang men zich niet recht voor de antenne binnen drie meter afstand van de antenne bevindt.

De overheid heeft begin jaren '90 richtlijnen opgesteld voor veiligheid.' Het is binnen de normen en blabla...

ga maar eens naar de dokter om te kijken wat de andere reden is als oorzaak van de klachten.

Dit was een reactie van T-Mobile op een door ons ingestuurde schadeclaim, die we van www.stopumts.nl hebben gedownload.

Dezelfde schadeclaim hebben we ook aangetekend verstuurd naar de Dageraad en naar de deelraad Oud-West, gemeente Amsterdam.

Van die laatste hebben we antwoord gekregen: 'het stadsdeel is niet de eigenaar van de masten, dus wij accepteren de schadeclaim niet en de gemeente heeft geen invloed op plaatsing van de masten omdat ze zonder bouwvergunning opgericht mogen worden.'

Ook heb ik eens met de woonconsulent van de woningbouwvereniging gebeld. Iedere woningbouwvereniging heeft iemand die zich over sociale vraagstukken buigt. Deze woonconsulent had alle begrip, maar bleef uiteraard ook schermen met de normen.

Van de Dageraad hebben we nog steeds geen antwoord op de schadeclaim.

Wel kregen we van T-Mobile een telefoontje dat via de Dageraad bleek dat hun antwoord niet bevredigend is gebleken.

(kennelijk heeft de Dageraad met T-Mobile contact gehad). De vraag was wat er aan gedaan kon worden.

(Nou gewoon, die mast weghalen, lijkt me een goed idee?!)

We hebben een afspraak gemaakt voor een meting. Die meting wordt morgen door T-Mobile gedaan.

Ik heb mijn scepsis erover uitgesproken. 'Het zal natuurlijk binnen de normen zijn.' Het zijn de normen die aangepast moeten worden. Toch ben ik benieuwd wat er morgen uit zal komen.

We hebben gelukkig een nieuwe huisvesting in het vooruitzicht. (Na anderhalf jaar zoeken.) Daar willen we ons met dat beetje energie graag verder op richten. Maar ook wij dus, zijn vanwege de straling genoodzaakt te verhuizen. Wee degenen die niet de middelen of de kracht hebben om aan dergelijke terreur te ontsnappen.

Als iemand nog een suggestie heeft na dit verhaal gelezen te hebben... graag!

De straling ontziet onze burensloten ook niet.

Met vriendelijke groet,

Nienke Gaastra

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/879/verhuizen_na_veel_klachten_en_chronisch_knarsetandende_dochter

Ervaring van Duitse elektrotechnicus
donderdag, 05 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Volker Schorpp is een 42-jarige Duitse fysicus en gepromoveerde elektrotechnicus. Hij was in de jaren '90 nog een gezonde en sportieve man. In 1999 werden drie antennes voor mobiele telefonie in de buurt van zijn woning gemonteerd. Hij kreeg slaapproblemen, verlies van concentratie, oorsuizingen, hoofdpijn en kon niet meer tegen fel licht. De oorgeluiden werden zo sterk, dat hij spreekt van 'hersensuizingen'.

Bij toeval ontdekte Schorpp dat het de straling is die hem zo ziek maakt. Hij bracht een vakantie door aan het strand van de Atlantische Oceaan, en voelde zich binnen enkele dagen beter. Weer thuis begonnen de problemen overnieuw. Het verschil: aan het strand was de blootstelling aan hoogfrequente straling bijna nihil. Inmiddels zijn de klachten van Schorpp zo ernstig, dat hij in een tent slaapt in een afgelegen dal.

Volker Schopp vertelde zijn verhaal op een bijeenkomst in Zwitserland.

www.baubio.ch/download/web_images/Mobilfunk_Gesundheit_TA_3september2005.pdf.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/875/ervaring_van_duitse_elektrotechnicus

'Straling kan nooit gezond zijn'
dinsdag, 03 januari 2006 - Dossier: Ervaringen burgers

Mensen ervaren de straling als schadelijk

Op www.gezondheidsplein.nl is eind december 2005 een poll gehouden:

Straling van zendmasten, iets om bang voor te zijn?

- Ja, die straling kan gewoon niet goed zijn (684 stemmen, 55,97%)
- Nee, die valt meestal wel mee (291 stemmen, 23,81%)
- Weet ik niet (247 stemmen, 20,21%)

Totaal aantal stemmen: 1222

Dit komt redelijk overeen met de resultaten van de tegelijkertijd gehouden poll op de website www.trouw.nl :

Denkt u dat UMTS-masten een gevaar zijn voor de volksgezondheid?

- Ja, de straling die de masten geeft kan nooit gezond zijn: 53%

- Nee, zolang er niets is bewezen vind ik het voorbarig om het verschijnsel als een gevaar te zien: 47%
Totaal aantal stemmen: 2023

Je moet natuurlijk een slag om de arm houden, want zulke polls zijn geen wetenschappelijke peiling. Maar het lijkt er toch sterk op, dat de helft van de Nederlanders de straling van draadloze communicatie niet vertrouwt. De andere helft gelooft het wel of weet het niet.

Ondertussen vliegen de draadloze routers, dect-telefoons en mobieltjes de winkels uit voor een habbekrats. Alle nieuwe laptops en desktops hebben draadloze communicatie ingebouwd.

Blijkbaar is het bewustzijn nog niet zo sterk, dat de mensen een overstap naar bekabeling en afbouw van antennes nodig vinden. Maar de meerderheid is wel van mening dat de straling niet gezond kan zijn. Voor de politiek misschien genoeg reden om nu eindelijk eens actie te ondernemen en de omgevingsverontreiniging aan banden te leggen.

Een lang snoer, voldoende contactpunten, centrale antenne installaties, als het even kan glasvezel, ze maken het draadloze gestuntel overbodig. En de kwaliteit van bekabeld is nog beter ook.

Beperk draadloos! De straling kan niet gezond zijn

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/861/_straling_kan_nooit_gezond_zijn

Ervaringsverhaal Nederlandse man
donderdag, 08 december 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Klacht: jarenlang opstaan met een ongelooflijke duifheid en vermoeiheid

Oorzaak: elektrisch waterbed

Oplossing: stekker eruit voor het slapen gaan

Resultaat: klachten per direct verdwenen!

Klacht: duizelingen, onrustig gevoel, vreemde druk op het hoofd, voelbaar als een soort elektrische spanning op kantoor (bedrijvenverzamelgebouw)

Oorzaken: GSM mast en UMTS mast op 100 en 200 meter afstand, werkplek met veel elektrische en magnetische velden plus "huisraad" van m'n collegaondernemers (W-Lan, Dect etc).

Oplossing: kantoor gesaneerd met alu-folie

Resultaat: klachten nagenoeg verdwenen

Klacht: duizelingen, onrustig gevoel en druk op m'n hoofd

Oorzaak: gebruik GSM toestel

Oplossing: niet meer bellen in de auto

Resultaat: klachten verdwenen

Klacht: duizelingen, onrustig gevoel en druk op m'n hoofd op m'n PC-werkplek thuis:

Oorzaak: Dect-basisstation plus W-lan-basisstation op 50cm afstand, vele trafo's en ongeaard stopcontact: cocktail van elektrische velden

Oplossing: Dect plus W-lan weggedaan, stopcontact geaard, TFT-beeldscherm i.p.v.

gewone monitor, plus alle trafo's op minimaal op anderhalve meter afstand.
Resultaat: alle klachten verdwenen, kan nu "uren" zonder klachten werken en internetten.

Resultaat van al deze ervaringen: overgevoeligheid voor elektrische/magnetische, elektomagnetische spanningsvelden.

Geloof me, ik ben net een wandelende meter: Wanneer m'n GSM toestel wordt geactiveerd, voel ik het direct.
Onlangs van vakantiehuisje gewisseld omwille van een voelbaar groot elektrisch spanningsveld. Het andere huisje eerst getest (zonder meetapparatuur, wat ik overigens wel allemaal in huis heb gehaald) door simpelweg te voelen en weg waren de klachten!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/802/ervaringsverhaal_nederlandse_man

Op de vlucht in Zwitserland
zondag, 23 oktober 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Bron: Mitteldeutscher Rundfunk, 21 oktober 2005
www.mdr.de/brisant/2224635.html

Kathrin Luginbühl uit het Zwitserse Kanton Sankt Gallen slaapt in de kelder en brengt haar vrije tijd zoveel mogelijk in een afgelegen berghut door. Niet, omdat zij dat graag wil, maar omdat het de enige plekken zijn waar ze zich goed voelt.

Elk oponthoud in een gebied met laag- of hoogfrequente straling verzwakt haar. "Ik kan niet meer naar een restaurant, niet meer op reis, geen openbaar vervoer meer gebruiken. Ik kan geen andere mensen ontmoeten, omdat ik last heb waar anderen zich o.k. voelen.

Vijftien jaar geleden ontdekte de directie-assistente, dat zij ziek werd in de nabijheid van computers. Ze kon zich niet concentreren, kreeg hartritmestoornissen, de klachten namen toe. Ze werd stralingsvluchteling, is driemaal verhuisd, omdat elke keer in de omgeving van haar woning nieuwe zendmasten voor mobiele telefonie werden geplaatst.

Ondanks alle speciale afscherpende gordijnen is ze ook in haar huidige woning niet vrij van de stralingsbelasting. "Ik heb gewoon last van de straling, het loopt allemaal door elkaar en ik kan er helemaal niks tegen doen."

Luginbühl slaapt in de kelder, omdat de stralingsdichtheid daar minder is. Zo vaak ze kan gaat ze naar een houten hut in de bergen. De straling is daar minimaal. Binnen enkele uren verdwijnen dan haar symptomen. "Als ik geen vluchtplek zou hebben, zou ik niet kunnen overleven. Ik ben gedwongen elke dag de straling te ontwijken."

Symptomen van 'elektrogevoeligheid' zijn in het EKG slechts onmiddellijk na het oponthoud op een stralingsrijke plek vast te stellen. De arts van Luginbühl, dr. Hansueli Schär, verklaart dat de samenhang tussen oorzaak en werking bij 'elektrogevoeligheid' nog onbekend is. De gevolgen zijn echter in het bloed zichtbaar.

Door een mikroskoop is zichtbaar dat de rode bloedlichaampjes aan elkaar kleven, terwijl ze normaal los van elkaar zijn. Ook kan afscheiding van eiwitten aangetoond worden, wat tot stofwisselingsstoornissen van de cel en tot storingen in het gehele lichaam kan leiden.

Wat sommigen niet kunnen missen lijkt anderen ziek te maken. Net als Kathrin Luginbühl leiden over de hele wereld mensen onder de straling van mobiele telefonie en andere bronnen. Helaas is nog te weinig onderzoek gedaan naar 'elektrogevoeligheid'.

Luginbühl heeft zich tot het gerechtshof gewend. "Ik hoop dat ik binnen afzienbare tijd kan zorgen voor een uitspraak die richting geeft, zodat ook andere 'elektrogevoeligen' hulp kunnen krijgen in hun situatie."

Vertaald en ingekort door Frans van Velden

Dr. med. Hans-Ulrich Schär heeft in Zürich medicijnen gestudeerd (examen in 1971). Hij heeft een praktijk in Degensheim, Zwitserland. Leider van de 'Koordinationsstelle für Hausarztmedizin des Kantons St. Gallen' (KOHAM). Heeft zich recent gespecialiseerd in de toepassing van Europese kruiden als geneesmiddel, volgens de traditionele chinese medicijnkunst (TCM).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/664/op_de_vlucht_in_zwitserland

Ziek van UMTS in Zweden
maandag, 17 oktober 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

17 oktober 2005

Sinds midden maart voelt Katharina, 29 jaar, zich niet lekker. Zij slaapt niet meer, heeft hoofdpijn en ervaart een voortdurende druk. Zij voelt zich alleen zo beroerd in haar appartement (Vintergatan 10 in Mjölby, ten zuidwesten van Linköping, in Östergötland).

Eerst veronderstelde Katharina dat ze zich niet lekker voelde vanwege haar drukke werk. "Ik dacht dat het normaal was dat ik hoofdpijn kreeg, juist als ik thuis kwam van mijn werk om mij te ontspannen. Ik dacht dat het kwam doordat mijn lichaam thuis reageerde op de inspanning van mijn werk."

Maar toen ontdekte zij dat een 3G-antenne (UMTS) was geïnstalleerd op het dak van een gebouw (Ringvägen 21) op ruim 40 meter afstand van haar appartement. Omdat Katharina als kind al gevoelig was voor straling, heeft zij de straling in het appartement gemeten, voordat zij er ging wonen. Nu meet zij weer en het stralingsniveau is 100.000 maal zo hoog.

Katharina Krusell heeft last van de straling. Zij heeft alle ramen in haar appartement met folie afgeschermd om de straling van de dichtbijzijnde 3G-antenne af te schermen, maar zij voelt zich nog steeds beroerd. Daarom wil zij verhuizen. Maar waar moet zij heen? Overal verschijnen UMTS-masten.

Katharina heeft geen last bij het televisie kijken, gebruikt gewone lampen en een gewone telefoon met een snoer. De burens hebben geen mobiele telefoon, magnetron

of spaarlamp. Zij heeft contact opgenomen met de operator en de antenne is iets anders gericht, maar de metingen zijn nog steeds 10.000 maal zo hoog als voorheen.

Katharina heeft geprobeerd het appartement met folie af te schermen. Dat heeft de straling verminderd, maar niet voldoende. "Ik voel me bijna even beroerd en heb voortdurend hoofdpijn. Ik durf niet op het balkon. Ik kan op deze manier niet wonen", aldus Katharina. Met haar man is zij al op zoek naar een nieuw appartement. Maar dat is moeilijk, want de UMTS-antennes duiken overal op.

Het is moeilijk te begrijpen dat de UMTS-antennes en de UMTS-masten zo dicht bij de woningen worden geplaatst, ondanks al het onderzoek dat wijst op gevolgen voor de gezondheid. Katharina heeft zich al gewend tot de gemeente, de milieuraad, de vereniging van eigenaren van het woongebouw waarop de antenne staat en het bedrijf dat de antenne heeft geplaatst. Maar niemand biedt hulp of geeft een concreet antwoord.

Het kan iedereen die gevoelig is treffen. Het kan ook mensen overkomen die het verband met de straling van de antennes helemaal niet leggen. Veel mensen lijden aan slapeloosheid, vermoeidheid en onwelzijn. Dat hoeft niet altijd te komen door de inspanning van hard werken.

Bron:
artikel in het Zweeds in Corren, geschreven door
Zenaida Hadzimahovic, email: zenaida.hadzimahovic@corren.se
en vertaald met gebruik van ordbok.lagom.nl/vertaal.cgi/nl .

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/648/ziek_van_umts_in_zweden

Hoofdpijn en misselijkheid in Ridderkerk
maandag, 17 oktober 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Sinds 2000 hebben verscheidene bewoners rondom de woonflat aan de Louise de Coligny laan in Ridderkerk last van dezelfde lichamelijke klachten. Volgens Ada van der Waal (64) die naast de flat woont, zijn de antennemasten op de flat de boosdoeners. Zij en haar man zeggen gebukt te gaan onder de straling. Haar relaas.

Ik word soms wakker in een plasje bloed van mijn man. Zijn slijmvliezen zijn dan zo ontstoken, dat hij alles ophoest. We slapen al onder een stralingwerend dekbed en ook achter de ramen hebben we folie geplaatst. Het werkt nauwelijks. De straling komt overal doorheen.

...

"Kokhalzen, hoofdpijn, misselijkheid, oorpijn, opvliegers; het zijn dagelijkse klachten. Ik had aandelen in Paracetamol moeten nemen. Ze zeggen dat slechts twee procent van de Nederlanders deze klachten heeft, wanneer zij in de buurt van zendmasten wonen. Ik zeg het je: het zijn er veel meer. Hier in de straat wonen kinderen met lymfeklierontstekingen. Die kinderen zijn nog geen tien jaar oud. Dat komt zelden voor! Maar je bent toch een roepende in de woestijn."

"Verhuizen is geen optie. Wij wonen hier meer dan 30 jaar. Ik ben hypergevoelig geworden voor straling van mobiele telefoons en masten. Een tijd terug wisselde de supermarkt op de hoek van kassa's en ingangspoortjes. Binnen een paar minuten lag

ik bewusteloos op de grond van de winkel. Bleek mijn pacemaker gevoelig te zijn voor die straling, ook door de manier waarop de rest van mijn lichaam reageert. Nu kan ik alleen nog bij de oude kassa afrekenen. Ik ben het mevrouwtje van kassa vier."

"Als het regent hebben we het meest last. Douchen is onszelf pesten. We waren laatst aan het behangen in de kamer. Stonden we het dichtst bij de flat. Buiten regende het. Binnen 20 minuten lagen mijn man en ik doodziek op bed. Helemaal uitgeteld zijn we dan. De huisarts weet ook niet wat hij moet doen. We gaan soms maar 'ontstralen' in het buitenland. Een weekje Duitsland pakken we dan. Even het lichaam rust geven. Het helpt."

"We leven van onderzoek naar onderzoek. En ondertussen gaan de klachten door.

ingekort, uit Rotterdams Dagblad van 1 oktober 2005

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/649/hoofdpijn_en_misselijkheid_in_ridderkerk

42 getuigenissen uit Crest, Frankrijk
zondag, 18 september 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Uittreksels uit 42 getuigenissen in Crest, vertaald uit het Frans.

De originele volledige getuigenissen, geprint, getypt en handgeschreven, zijn te vinden op www.sauvonsleon.fr (kies témoignages). Het gaat om getuigenissen van omwonenden van één antenne-installatie op het dak van het gebouw van Next (voorheen France Télécom) in Crest, Frankrijk.

Dit zijn getuigenissen in een rechtszaak, dus niet zomaar sterke verhalen. De auteurs zweren dat zij de waarheid vertellen. De inhoud van hun getuigenissen sluit aan op de resultaten van de epidemiologische onderzoeken naar welzijn en gezondheid rond antenne-installaties.

Hoofdpijn komt erg veel voor. In het rapport voor T-Mobile van het Jülich Instituut van 9 mei 2005 staat op bladzijde F 29, dat voor de relatie tussen straling en hoofdpijn de meest concrete aanwijzingen bestaan. Ook vermoeidheid en slaapproblemen worden veel genoemd. Dat is geheel in overeenstemming met het epidemiologisch onderzoek van Santini, zie grafiek op www.milieuziektes.nl/Pagina14.html

1.

Ik heb altijd een goede gezondheid gehad, maar ik ben zeer moe, ben degenen die het dichtst bij de antenne-installatie woont, heb last van de geluiden van de kast, heb door de abnormale vermoeidheid een banaal ongeval op mijn werk gehad. Als ik ergens anders ben, voel ik me na enkele uren weer normaal. Ik ben minder vaak in mijn appartement vanwege de antennes.

2.

Wij hebben allerlei medische problemen en letten daarom zeer strikt op onze gezondheid. Op medisch advies hebben we de grote stad verlaten en zijn we in Crest gaan wonen. Na enige tijd kregen we fysieke klachten die we niet kenden en niet konden verklaren. Regelmatig hoofdpijn en slaapproblemen, benauwdheid, gehoor-

en soms gezichtsstoornissen, veel kriebel en jeuk, het gevoel van spanning in de hersenen, mijn suikerziekte is in de war, gewrichts- en spierspanning, gewaarwordingen die we tot nog toe niet kenden. Alles gepaard met een algehele vermoeidheid en door alle problemen een slecht humeur.

3.

Ik heb suikerziekte, gebruik insuline en heb 1,90 gram glycerine in mijn bloed. Sinds 13 april 2005 is mijn glycerine gestegen naar 2,55 en dat is nog nooit gebeurd. Ik voel mij zeer vermoeid. Vanwege de snelle achteruitgang van mijn gezondheid ben ik overtuigd dat de antenne-installatie de oorzaak is.

4.

Mijn echtgenote en ik hebben hevige hoofdpijnen sinds het ingebruiknemen van de antenne-installatie. Op sommige dagen is het zo ernstig dat wij onze woning moeten verlaten, om enkele uren zonder hoofdpijn door te brengen. Ik wil op onze leeftijd niet moeten verhuizen vanwege de antennes.

5.

Sinds de ingebruikname op 12 april 2005 hebben ik en mijn gezin onmiddellijk klachten gekregen. Mijn man en ik hebben terugkerende hoofdpijnen die met aspirine of paracetamol niet te bestrijden zijn, ons kind van x jaar klaagt over hoofdpijn, we slapen moeilijk in en door, en ik ben steeds misselijk. Mensen die bij ons op bezoek komen krijgen ook hoofdpijn.

6.

Ik heb een operatie ondergaan voor baarmoederkanker en moet dus goed op mijn gezondheid letten. Ik woon hier sinds 20 jaar zonder klachten. Dadelijk na de ingebruikname van de antenne-installatie kreeg ik het gevoel dat mijn hoofd onder stroom werd gezet, gevolgd door hevige hoofdpijn, misselijkheid en sindsdien moet ik elke middag het gebied rond de antennes verlaten om mij wat beter te voelen. 's Nachts slaap ik slecht en 's ochtends ben ik zeer moe. Ik heb een bijholte-ontsteking gekregen waarmee ik op 2 mei direct naar het ziekenhuis moest, anders zou mijn leven in gevaar gekomen zijn. Mijn gezondheidstoestand wordt met de dag slechter.

7.

Sinds de ingebruikname van de antenne-installatie op 12 april 2005 slaap ik zeer slecht, heb ik gekriebel in mijn ledematen, vooral mijn benen, die mij urenlang wakker houden. Ik heb gehoorstoornissen, die ik voorheen ook niet had. En ik heb last van een soort enorme vermoeidheid, altijd, die mij doezelig maakt zonder dat ik er iets aan kan doen, die mij in de war brengt en demoraliseert.

8.

Ik woon hier met mijn gezin sinds 7 jaar. De antenne-installatie bevindt zich op ongeveer 60 meter afstand. Vanaf de ingebruikname heb ik hartkloppingen en hoofdpijnen die op mijn werk verdwijnen. We zijn op vakantie geweest en hebben gemerkt hoeveel beter wij ons toen voelden.

9.

Wij hebben sinds de ingebruikname enorme hoofdpijnen en kunnen moeilijk slapen. We overwegen te verhuizen.

10.

Wij wonen bij de antenne-installatie en mijn kinderen gaan naar school op 120 meter afstand. Sinds de ingebruikname gedragen mijn kinderen zich niet goed, zijn druk, letten niet op, slapen slecht.

11.

Wij hebben last van voortdurende vermoeidheid, slaapproblemen, huidsuitslag. We zijn in het weekend weggegaan en - het lijkt wel magie - de klachten verdwenen geleidelijk. Wij gaan beslist verhuizen.

12.

Tot het moment van ingebruikname van de antenne-installatie had ik een goede gezondheid. Sinds de ingebruikname krijg ik 's middags hoofdpijn, heb ik moeite met zien, voel ik me gespannen, heb ik een druk op de borst.

13.

Sinds meer dan drie jaar heb ik geen enkel gezondheidsprobleem. Sinds enige tijd voel ik me zeer vermoeid, heb last van spierpijnen, hoofdpijn, een verdoofd gevoel en malaise. Ik heb er niet veel aandacht aan besteed, dacht dat het van het drukke leven kwam. Totdat ik ontdekte dat de antenne-installatie sinds 15 dagen in gebruik was en al die problemen als bij toverslag verdwenen als ik niet in Crest was.

14.

Ik heb prikkelingen in mijn gebit, veel hevige hoofdpijn, druk op de borst, hartkloppingen en moeite met ademen. Deze verschijnselen vervagen als ik afstand neem.

15.

Wij hebben effect op de gezondheid van onze kinderen geconstateerd, ze zijn druk en kunnen zich niet goed concentreren. Hun school bevindt zich ook in het gebied van de antennes.

16.

Mijn beide dochters kwamen tijdens de paasvakantie bij mij logeren. Normaal zijn zij rustig, maar nu waren ze druk en klaagden over hoofdpijn.

17.

Sinds enige tijd slaap ik slecht en heb hoofdpijn. Mijn kinderen klagen ook over hoofdpijn. Bij het ontwaken voelen we ons zeer vermoeid. Ik ben vijf dagen op vakantie geweest en de klachten waren verdwenen. Bij thuiskomst kwamen ze meteen weer terug.

18.

Mijn dochttertje heeft slaapproblemen sinds de ingebruikname van de antenne-installatie, ze wordt meerdere keren per nacht wakker, dat gebeurde voorheen nooit, en ze klaagt over hoofdpijn. Mijn man en ik hebben last van duizeligheid, misselijkheid en hoofdpijn.

19.

Na de ingebruikname op 12 april 2005 heb ik meteen last gekregen van hoofdpijn, misselijkheid en een voortdurende malaise. Als ik aan het eind van de week niet thuis ben, verdwijnen deze effecten geheel. De antennes beletten mij normaal te leven.

20.

Ik woon op minder dan 100 meter afstand. Wij hebben hoofdpijnen die nu en dan onverdraaglijk zijn.

21.

Ik heb allerlei gezondheidsklachten sinds de ingebruikname. Hoofdpijn,

spierspanningen, algehele enorme vermoeidheid, hardnekkige aanvallen van herpes. Ik had dat voorheen niet en aan mijn leven is niets veranderd. Ik ben 22, 23 en 24 april afwezig geweest en alle verschijnselen verdwenen geheel en kwamen weer terug na thuiskomst.

22.

Ik woonde in Lyon in een gebied met veel straling en we hadden daar last van hoofdpijn, ernstige slaapproblemen en chronische vermoeidheid. We zijn daarom verhuisd naar Crest. Korte tijd later verscheen de antenne-installatie, waarover ons niets verteld was. We zijn opnieuw verhuisd, naar een andere wijk in Crest.

23.

Mijn drie kinderen hebben geen symptomen, maar voor mijn man en mij is de situatie erg moeilijk en kan niet zo blijven. Ik heb astma, maar mijn gezondheid was stabiel. Ik voel nu een abnormale druk op mijn bronchiën.

24.

Ik ben 30 jaar en heb een goede gezondheid. Ik kwam thuis zonder te weten dat de antenne-installatie in gebruik was genomen. Ik kreeg hartkloppingen, druk op de borst, kriebel aan mijn rug en slaapproblemen. Ik heb zulke symptomen nooit eerder gehad. Ik wens mijn kwaliteit van leven en mijn gezondheid te behouden.

25.

Mijn vriend en ik hebben slaapproblemen, concentratieproblemen, hoofdpijn en voelen ons zeer gespannen. Ik heb twee kinderen, ik merk veranderingen op, ze zijn ontregeld.

26.

Ik woon op 200 meter afstand. Sinds de ingebruikname van de antenne-installatie heb ik moeite met slapen (word dikwijls wakker), ik heb last van kriebel in mijn neus (volgens de test heb ik geen allergie, geen hooikoorts), ik word heel snel moe en val 's avonds over mijn bureau in slaap tijdens het voorbereiden van mijn werk.

27.

Voor mijn werk verblijf ik dikwijls in de omgeving van de antenne-installatie. Sinds de ingebruikname kreeg ik hoofdpijn. Als ik het gebied verlaat verdwijnt de hoofdpijn.

28.

Ik heb hevige hoofdpijn, ben nerveus en aggressief en ongewoon vermoeid. Ik moet slaapmiddelen nemen om te kunnen slapen. Ik heb een zoon van 19 jaar die erg nerveus is en zware hoofdpijnen heeft.

29.

Ik kan sinds de ingebruikname van de antenne-installatie moeilijk slapen en kan moeilijk opstaan vanwege hevige hoofdpijn en oorsuizingen. Ik heb mijn televisie-antenne moeten aanpassen, omdat de ontvangst ernstig werd verstoord.

30.

Ik werk in de omgeving van de antenne-installatie. Sinds de ingebruikname heb ik last van nervositeit, spijsverteringsproblemen, geen eetlust meer.

31.

Ik heb sinds de ingebruikname van de antenne-installatie slaapproblemen en mijn man heeft regelmatig hoofdpijn. Ik ben erg moe. We denken erover te verhuizen.

32.

We zijn ons bewust van de straling en hierheen verhuisd omdat we dachten hier beschermd te zijn.

33.

Ik heb rode plekje's op mijn huid en kan niet slapen zoals voorheen.

34.

Ons kind is zeer onrustig, vooral 's nachts en de antenne-installatie is recht tegenover ons raam. Het enige wat we kunnen doen is verhuizen.

35.

Ik heb een beklemd gevoel sinds de ingebruikname van de antenne-installatie, dat er voorheen niet was.

36.

Ik heb problemen met aandacht houden en heb hoofdpijnen, sinds de ingebruikname. Ik slaap slecht en ben de hele dag erg moe. Ik gebruik anti-depressiva. Mijn TV-toestel functioneert niet goed.

37.

Ik heb 9 jaar geleden bloedkanker gehad en moet dus goed op mijn gezondheid letten. Sinds de ingebruikname heb ik prikkelingen in mijn gebit, een metaalsmaak in mijn mond, een druk op de borst. Soms heb ik hevige hoofdpijn, die verdwijnt als ik van huis weg ga. Ik word 's nachts wakker van kriebel in mijn hoofd en ledematen, mijn ingewanden zijn regelmatig van slag en mijn maag. Ik raak zeer vermoeid en mijn stemming is uiteraard slecht. Ik ga zoveel mogelijk van huis weg en heb zelfs met mijn zoon bij mijn ouders geslapen.

38.

Ik slaap sinds drie maanden zeer slecht en ben 's nachts urenlang wakker. 's Ochtends ben ik doodmoe.

39.

Sinds de ingebruikname van de antenne-installatie heb ik last van oorsuizingen en ik voel me over het geheel genomen niet goed. Ik heb zulke problemen niet eerder meegemaakt. Van 27 april tot 9 mei was ik elders en had ik geen last, de klachten zijn weer begonnen na thuiskomst. Ik heb ook problemen met mijn huid, rode vlekjes op mijn gezicht, nooit gehad.

40.

Ik heb veel lichamelijke klachten, zeer ernstige hoofdpijn, nervositeit en grote vermoeidheid. Toen ik enkele dagen weg was van Crest, vervaagden de problemen. Ze begonnen weer toen ik terug kwam.

41.

Ik woon op 40 meter van de antenne-installatie. Als ik op een half uur op het balkon heb gestaan, krijg ik visuele problemen. Ik heb last van mijn schildklier en dat wordt niet beter. Ik kan ook moeilijk inslapen en heb oorsuizingen. Ik ben al oud en kan niet nog een keer verhuizen.

42.

Ik ben specialist op het gebied van radar en heb tijdens de koude oorlog de mogelijkheden van militair gebruik van straling bestudeerd. Ik woon met mijn gezin direct in de straling van de antenne-installatie. Op 12 april 2005, vanaf het moment

van ingebruikname van de antenne-installatie, is mijn leven totaal veranderd. De televisie is stukgegaan, een condensator kapot. De lift is stil blijven staan met iemand erin. Ik heb meteen gebeld dat de antennes uitgezet moesten worden en mij is verteld dat ze inderdaad aangezet waren.

De fragmenten uit de getuigenissen zijn zo goed mogelijk uit het Frans vertaald, maar voor alle zekerheid kunt u het beste de originele 'témoignages' raadplegen op www.sauvonsleon.fr.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/585/42_getuigenissen_uit_crest_frankrijk

Ervaringsberichten verzameld
dinsdag, 06 september 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Ik heb een aantal getuigenissen en ervaringsberichten verzameld. Een deel hiervan is eerder op stopumts verschenen, in de rubriek 'Ervaringen' of op het forum.

- Groot-Brittannië, Agnes Ingvarsdottir en Eirikur Petursson
- Nederland, Rotterdam, Charles Claessens en vrouw
- Nederland, Rotterdam, Raoul B.
- Groot-Brittannië, bewoners van Chislehurst Road in Orpington
- Duitsland, Fallbeispiel
- Nederland, Amsterdam, Edwin van Vierzen
- Nederland, Groningen, 'Sarin' en 'Ivo'
- Duitsland, Thomas Kelker
- Nederland, 'Lana'
- Duitsland, Allach, Elfriede Weaver
- Groot-Brittannië, John O'Hanlon
- Groot-Brittannië, gezin met klein kind
- Nederland, Gouda, bewoners flat
- Nederland, Utrecht/Rotterdam, Frans van Velden
- Nederland, Heemskerk, bewoner flat
- Nederland, Amsterdam, 'Lelie'
- Nederland, Amsterdam, familie Luyat
- Nederland, Amsterdam, bewoners flatgebouw o.a. Martin Wielingen en Damir Bunicich
- België, Frankrijk, 73 ervaringsberichten (Franstalig)
- Frankrijk, Crest, 42 geschreven getuigenissen (Franstalig)
- Oostenrijk, 12 ervaringsberichten (Duitstalig)
- Nederland, Enkhuizen
- Nederland, Nijkerk, Freek v.d. Hengel en zijn kanarie
- Nederland, Den Haag, man
- Nederland, Utrecht, Albert
- Nederland, Hilversum, Nijensleek, Rotterdam, Eindhoven, Amsterdam, Nijkerk, Groningen
- Nederland, Waalwijk, Kees
- en zeer veel ervaringsberichten meer, uit de eerste hand, via kranten, radio of websites, zoals www.mast-victims.org, www.feb.se, enz.

Groot-Brittannië. Agnes Ingvarsdottir en Eirikur Petursson.

Mijn naam is Agnes Ingvarsdottir en mijn man heet Eirikur M. Petursson. Wij wonen in

Groot-Brittannië, maar mijn vaderland is IJsland en mijn man komt uit Denemarken. Ik ben 60 jaar en hij is 62. We hebben twee zonen, de oudste is Niels (41 jaar), hij woont hier in Malvern en is vader van drie kinderen. Onze jongste zoon Henrik (31 jaar) is een IT-consultant, hij woont in Denemarken en is ongehuwd.

In augustus 2003 heeft Hutchison 3G een antenne-installatie voor mobiele telefonie geplaatst op het dak van London Road 55 in Worcester, Worcestershire; wij woonden op London Road 57. De afstand tot de antennes was 28 meter en de radiofrequente straling vervuilde onze hele woning. Ons huis was een 200 jaar oude woning, waarin wij zowel ons bedrijf uitoefenden als woonden. De antennes werden op 7 augustus 2003 ingeschakeld en we werden erg ziek. We ontdekten dat onze ziekte in- en uitgeschakeld kon worden, toen Hutchison 3G de antenne-installatie op 18 augustus 2003 uitschakelde voor onderhoud. Onze ziekte verdween meteen, we hebben hiervan een logboek.

We kregen ernstige hoofdpijn, misselijkheid, slapeloze nachten, tinnitus, vreselijke pijn in onze rug en benen. Onze immuunsystemen lijken bovendien niet meer te werken, want we zijn onze uitstekende gezondheid kwijtgeraakt.

Midden september 2003 was de situatie zo slecht dat we niet meer konden werken en dat we snel een ander onderkomen moesten zoeken voor ons bedrijf. We vonden tijdelijk onderdak in een gebouw dat in mei 2004 is gesloopt. Maar we moesten wel elke dag terug naar London Road 57, om te koken, eten en proberen te slapen. Dat werd steeds moeilijker.

Glen Lea, Upper Colwall, Nr. Malvern, WR13 6DH
telefoon/fax: ++ 43 1684 540 138
e-mail: a.ingvarsdottir@btconnect.com

Nederland, Rotterdam, Charles Claessens en vrouw

Eerst afgeschermd, later verhuisd naar een plek in België met minder straling

Nederland, Rotterdam, Raoul B.

Allereerst wil ik kwijt dat ik het meer dan lovenswaardig vind dat je in de strijd gaat met dit fenomeen. Ik heb het zelf geprobeerd, maar loop tegen zo'n muur van onbegrip op dat ik ben gestopt. Ik heb er simpelweg de energie niet meer voor en wordt zo gedwongen om te verhuizen. Iets wat makkelijker gezegd dan gedaan is tegenwoordig, omdat ik niet kan kopen.

Ik woon in een flat in Rotterdam, deelgemeente Prins-Alexander. Ik woon hier sinds 1999. Ik woon op de bovenste verdieping en direkt op het dak staan 10 Gsm/Umts masten, verspreid over de twaalf woningen van de bovenste verdieping (postcode 3066 PH). Ben zelf in 2002 ziek geworden met een soort van hevige burn-out. Echter, bepaalde lichamelijke klachten zijn nooit helemaal verklaard en sinds die tijd ook niet meer weg gegaan. Denk hierbij aan maag/darm-klachten, steeds moe, duizeligheid en een algemeen soort onbehagen, alsof ik steeds onder spanning sta. Ik weet inmiddels dat deze omgeving slecht voor mijn gezondheid is, maar kan niets bewijzen. ... TNO meent dat niet aan te tonen is dat bepaalde klachten in verband staan met straling. Maar zegt ook dat niet aan te tonen valt dat het niet zo is. Zou je in zo'n geval niet het zekere voor het onzekere moeten nemen? ... Er zijn hier zo'n 38 huishoudens die symptomen hebben, ongerust zijn of anderszins. ...

Vriendelijke groeten, Raoul B.

Groot-Brittannië, bewoners van Chislehurst Road in Orpington

Uit artikel van Samantha Payne in Bromley News, 4 mei 2005

Bewoners van Chislehurst Road in Orpington (Engeland) hebben vier jaar campagne gevoerd om een zendmast weg te krijgen. Ze lijden aan hoofdpijnen, slaapstoornissen, duizeligheid, tinnitus en bloedneuzen.

Susan Green, 40, en haar 10-jarige zoon Christian, hebben de symptomen sinds de 3G antennes in maart werden geplaatst. Zij zeggen dat de relatie tussen de zendmasten en hun slechte gezondheid is bevestigd toen veertien dagen geleden de masten gedurende een week uitgeschakeld waren in verband met onderhoud. Hun klachten verdwenen. Het gezin van de burens lijdt aan hoofdpijnen en slapeloosheid.

Duitsland, Fallbeispiel

Er staan meer voorbeelden in het Duits op de website

www.hese-project.org/de/emf/Medizin/Fallbeispiele/

Vertaling van: Fallbeispiel 4

contact: emf-mf@hese-project.org

In juni/juli 1999 kreeg onze toen 10-jarige zoon grote problemen met zien, lezen en concentreren. Zijn prestaties op school gingen drastisch achteruit. Bovendien klaagde hij dikwijls over hoofdpijn, voortdurende moeheid, witte flitsen in zijn ogen, oorgerois (tinnitus), duizeligheid en hij kwam depressief over. Van juli 1999 tot januari 2000 bezocht ik met hem 3 ogenartsen, 2 natuurartsen, 3 geneeskundigen, 2 osteopaten, 2 kinderpsychiaters en een speciale school voor visueel gehandicapten. Resultaat: zijn bril werd met 3,5 dioptrie versterkt en tegen de hyperactiviteit kreeg hij Ritalin. De diagnose op de school luidde: stoornis van de optische waarneming van figuren tegen een achtergrond. Zijn reeds bestaande allergie voor pollen werd erger. Eind maart 2000 merkte ik, dat onze zoon reeds maanden geen centimeter meer gegroeid was.

Het plotselinge begin van de 'hyperactiviteit' en de waarnemingsstoornis deed mij naar een oorzaak zoeken. Tenslotte zat onze zoon al in de vierde klas en had hij nooit leesproblemen gehad. In onze familie was niets voorgevallen, in onze woning niets veranderd, daarom keek ik naar de omgeving. Ongeveer 60 meter van onze woning was een constructie opgericht. Van de gemeente hoorde ik, dat het een zendmast voor mobiele telefoon van T-Mobil was en dat hij in mei 1999 was geplaatst. Nadat we informatie hadden ingewonnen besloten mijn man en ik, onze zoon bij wijze van proef bij zijn oma te laten overnachten. Het ging beter, maar hij was nog bij lange na niet in orde. Omdat het resultaat niet bevredigend was en omdat onze zoon weer thuis wilde slapen, stopten we de proef. Het gevolg was een hernieuwde verslechtering van zijn concentratievermogen. Tandknarsend deden we een volgende poging. Nu overnachtten ook onze 14-jarige zoon en ik bij mijn moeder. Bovendien schermden we ons huis gedeeltelijk af met een speciaal gordijn. In de loop van 3 tot 4 weken verdwenen niet alleen de hyperactiviteit en de waarnemingsstoornissen van onze 10-jarige zoon, maar ook de hoofdpijn, concentratiestoornissen, problemen om uit zijn woorden te komen, oorgerois, slaapstoornissen, irritatie en depressiviteit bij mijn 14-jarige zoon en mij.

Na 6 weken stabiliseerde mijn gewicht op 44 kilogram, nadat ik zonder er iets tegen te kunnen doen daarvoor gewicht had verloren. Door het kwijtraken van de symptomen konden we de relatie van onze klachten met de zendmast leggen. Onze

10-jarige zoon ontwikkelde zich van een zwaar gehandicapte tot de beste van de klas, hij kon met gemak naar het Gymnasium overstappen. Op dit moment gaat hij naar de achtste klas van een humanistisch gymnasium. Zijn prestaties in alle vakken behoren tot de bovenste dertig procent van de klas. Ook zijn gezichtsvermogen is beter geworden, de bril kon weer zwakker en zijn groei is na een jaar stilstand weer normaal geworden.

Nederland, Amsterdam, Edwin van Vierzen

Wordt u ook dagelijks wakker om een bepaalde tijd door een piep in de oren, sterke oorsuizingen? Ik wel dus want ik word nu gewekt door Telfort. Nog geen staar maar ik zie wel steeds slechter.... vooral s avonds merkbaar. Lichtbronnen krijgen mistkringen... Deze antenne met 3 transponders bevindt zich binnen 25 meter van mijn appartement boven mij. 's Ochtends is de piep zo sterk dat ik er echt wakker van wordt! Meestal is dit rond acht uur 's ochtends. Ik kan er bijna de wekker op gelijk zetten. Ben even gaan zoeken op internet en wat bleek? Telfort is sinds juli bezig met het testen en uitvoeren van het Edge gebeuren, dit is een voorlopige tussenvariant van UMTS en als eerste in Randstad te gebruiken via Spot service van Telfort. En KPN want die heeft Telfort overgenomen. Toevallig he? Benieuwd of er meer mensen zijn die via de oorsuizingen de meeste last hebben... ik word er in ieder geval helemaal gestoord van... en ik kan er nu dus de klok op gelijk zetten en de lokaties van sterke zendmasten nu zo aanwijzen.... ook blind ja. De buurvrouw die ik gister tegenkwam had sinds een paar weken rare steken in haar oren.

Nederland, Groningen, 'Sarin' en 'Iwo'

Sarin: Vanaf winter 2004 hebben vele inwoners van de Groningse wijk Selwerd vreemde gezondheidsklachten. Met name bewoners van én nabij de Berkenlaan en Beukenlaan klagen over aanhoudende misselijkheid, slapeloosheid, hoofdpijn, buikklasten (zonder griepsverschijnselen), etc. Er is duidelijk sprake van een significante toename van de genoemde gezondheidsklachten.....

stralingsselwerd.atSPACE.org/
info@stralingsselwerd.atSPACE.org

Iwo: Zelf heb ik ook in Selwerd gewoond. Door de straling, die ineens afgelopen winter op 'onverklaarbare wijze' toenam, kreeg ik last van slapeloosheid, duizeligheid, oorsuizingen, misselijkheid, enzovoorts. Ik heb ons huis laten meten door een woonbioloog, die zei dat hij zelden zo'n slechte leefomgeving had gemeten. Hij heeft ons geadviseerd om te verhuizen. We hebben z'n advies opgevolgd en wonen nu aan de rand van de stad. We slapen veel beter en voelen ons herboren. Als ik nu naar Selwerd ga om bijvoorbeeld boodschappen te doen, voel ik soms op een gegeven moment, als ik de wijk nader, de straling ineens heel duidelijk. Het is onbegrijpelijk dat er zo ongelooflijk veel masten op de Berkenflat en op Huize Patrimonium geplaatst zijn. En vergeet niet, dat er vlakbij nog veel meer masten staan: Op flats in Paddepoel (kijk maar eens omhoog aan de Zonnelaan tegenover het Shell-station), op het bedrijvenunit-gebouw in het voormalige Rabobankgebouw naast het BP-station in Paddepoel, tussen de woonhuizen (naast een school!) in De Hoogte, enzovoorts.

Duitsland, Thomas Kelker

Ik heb me voorheen nooit met mobiele telefonie bezig gehouden. Als iemand mij een half jaar geleden gezegd zou hebben, dat bij deze techniek gebruik wordt gemaakt van microgolven, dan zou ik het waarschijnlijk niet geloofd hebben.

Toen de antenne op het gebouw van de vrijwillige brandweer Moritzburg werd geplaatst registreerde ik dat wel, maar ik dacht er niets bij. Er kwam ook geen openbare informatie van de kant van de provider van deze installatie.

Sinds vijf maanden heeft onze dochter regelmatig hoofdpijn 's morgens na het opstaan. In het begin verdween de hoofdpijn, maar later bleef hij de hele dag. Daarbij voelde ze zich niet lekker, kreeg een bleke huidskleur en de laatste tijd ook pijn aan haar oren. Meerdere bezoeken aan artsen gaven geen uitkomst. Een EEG liet ook niets zien. De artsen hielden het maar op migraine.

Dat geloofden we echter niet en toen begon ik de antenne voor onze huisdeur te verdenken. Ik informeerde naar meters voor elektrosmog, maar ik kon vanwege de hoge prijs niet besluiten zo'n apparaat te kopen. Ik schoof het probleem voor me uit. Twee weken geleden belde de buurman aan en bood ons een meting van de hoogfrequente straling in ons huis aan, die wij graag aannamen. Hij hield zich vanwege gezondheidsproblemen reeds langer met de straling van de zendmast bezig.

De meetwaarden waren in de kinderkamer 750 mikroWatt/m² en in de woonkamer zelfs 2000 mikroWatt/m².

.....

1 augustus 2005

Thomas Kelker, Moritzburg, Duitsland

Bron: www.buergerwelle.de/body_newsletter_80805.html

Nederland, 'Lana'

Ik hoop dat iemand mij kan helpen. Bij ons is op +/- 200 meter van ons huis sinds kort een zendmast geplaatst en sindsdien heb ik last van slapeloosheid en het gevoel dat je onder stroom staat en tintelingen in armen en benen. Laatst heb ik met onweer ook het gevoel gehad dat ik zelf "onder stroom stond". Wie herkent dit en welke oplossingen heb je daarvoor gevonden. Ik wil graag weer eens een nacht goed doorslapen! Groetjes, Lana

Zaterdag, 23 oktober 2004 - 17:39

66.102.9.104/search?q=cache:JGKCdhvQLGoJ:clubs.flaironline.nl/messages/24/413405.html%3F1098570302+tintelingen+gsm+ik&hl=nl

Duitsland, Allach, Elfriede Weaver

Allach/Menzing (Duitsland) - De straling van mobiele telefonie is omstreden. Steeds meer mensen beschouwen zendmasten voor mobiele telefonie als oorzaak voor verschillende, voor een deel zeer ernstige gezondheidsklachten. Het burgerinitiatief 'Gezond leven in Allach' bericht, dat Elfriede Weaver vanwege een zendmast, die op 40 meter afstand van haar slaapkamer staat, voortdurend last heeft van migraine, slaapstoringen, concentratiestoringen en maagpijn.

Volgens de 52-jarige inwonster van Allach begonnen de problemen twee weken nadat de zendmast in april 2004 is geplaatst. Daarna voelde zij steken in haar hoofd. Ze kreeg ernstige problemen met haar gezichtsvermogen en werd daarvoor naar het ziekenhuis Grosshadern gebracht. Ondanks grondig onderzoek door meerdere artsen, kon geen reguliere medische oorzaak worden gevonden. "Ik ben er vast van overtuigd, dat de antenne de oorzaak is, want toen ik op vakantie was had ik geen gezondheidsklachten. Zelfs mijn krielkippen lijden onder de straling, ze leggen

tegenwoordig geen eieren meer", klaagt Weaver.

17 mei 2005

bron van dit artikel: www.werbe-spiegel.de/content/artikel/1586.php

Groot-Brittannië, John O'Hanlon

Wij verhuisden in 2000 naar ons nieuwe huis, rond de tijd dat professor Stewart zijn rapport presenteerde, waarin hij ons verzekerde dat er geen gezondheidseffecten zouden zijn door het wonen naast een installatie voor mobiele telefonie. Ons huis is ongeveer 150 meter verwijderd van een kolossale zendmast met antennes.

Mijn vrouw en ik waren enthousiast en richtten het huis in, we waren vol energie; mijn vrouw was toen 27 en ik 35. Binnen zes maanden voelden we ons beide erg moe zonder echte oorzaak. Twaalf maanden later kreeg ik problemen met het bonzen van mijn hart. Het hart ontvangt zijn instructies van de hersenen door 'delta'-golven. Volgens mij interfereert de straling van zendmasten en telefoons met onze 'delta'-golven, die we ook ervaren in diepe slaap.

Tot maart 2004 voelden we ons langzaam aan slechter. In februar 2004 beviel mijn vrouw van een prachtige baby, een jongen van 7,5 pond. De twee maanden daarna gingen steeds slechter. In maart werd de Orange antenne-installatie voor 3G (UMTS) gemonteerd. De baby groeide niet. Hij huilde altijd en werd niet lekker tijdens het voeden. We merkten op dat hij niet huilde en normaal at als we weg waren van huis.

In juni had mijn vrouw er genoeg van en we kwamen samen tot de conclusie dat we het huis moesten verlaten. Ik kon geen tweede hypotheek veroorloven en kon ook niet huren. Mijn vrouw kwam op het idee om een caravan te kopen en ergens neer te zetten en van juni tot december hebben we daar gewoond. We stonden versteld over de resultaten. We konden meteen goed slapen en James begon te groeien. Als mijn vrouw met de baby naar ons huis ging om iets te regelen, dan begon de baby meteen constant te huilen zonder duidelijke reden. We hielden hem zoveel mogelijk van huis weg.

Mijn vrouw en ikzelf ontdekten dat we weer droomden in onze slaap - iets wat thuis niet vaak meer gebeurde. We gingen op zoek en vonden de informatie van Gerard Hyland over hoe gepulste straling onze delicate biochemie en het functioneren van onze hersenen kan beïnvloeden. Ik sprak met mijn oom en hij deed de suggestie om het huis af te schermen, wat absurd leek. In december moesten we terug, omdat het caravan park gesloten is tijdens de winter. We kochten afschermingsmateriaal voor de zolder en de ramen. Tussen kerstmis en nieuwjaar konden we niet slapen en de baby was erg onrustig, maar toch beter dan voorheen. We vermoeden dat het komt omdat hij geen zachte delen meer heeft aan zijn hersenpan. In de eerste week van januari voltooiden we de afscherming en tot onze verbazing konden we daarna alle drie goed slapen. We hopen het huis te kunnen verkopen, maar zijn nu in ieder geval afgeschermd.

Groot-Brittannië, gezin met klein kind

Deze brief is gestuurd aan Graham Blackwell www.starweave.com/consult/
Hij heeft toestemming gevraagd voor publicatie.

"Wij hebben verschrikkelijke problemen met de Vodafone mast. De misselijkheid is onverdraaglijk, we voelen het branden in onze hoofden en aan onze huid. Het gebrek aan slaap tast onze gezondheid enorm aan, het geluid dringt ons hoofd binnen, we

kunnen nergens iets anders te huur vinden en we zijn wanhopig.

Onze kleine meid blijft wakker door het geluid en wil dat ik haar uit haar ledikant haal en ik kan het niet. Nu zegt ze: 'in mijn oren, mamma, haal het weg, stop het alsjeblieft', en ik kan niets doen om het te stoppen. Het is een krankzinnige situatie, zo is het leven niet meer mogelijk.

De gevoelloosheid in onze armen en benen, ik kan het niet meer aan. Ik kan niet langer met deze situatie omgaan, het is zo traumatiserend."

De originele handgeschreven brief (in het Engels) is te vinden op www.mast-victims.org (kies Journals, Well, of course, it's all in the mind." "Nothing to do with the masts") of direct:

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=16

Nederland, Gouda, bewoners flat

Een bewoonster uit gouda belde me via Hart van Nederland op. Ze vertelde mij dat ze elkedag zieker wordt. Woont al 31 jaar in de zelfde flat aan de Han Hollanderweg te Gouda. Het ergste is niet slapen. Met slaappillen hooguit 1 a 2 uurtjes. En dan weer misselijk klaar wakker. Eerst snapte ze er geen snars van. Medebewoners zeggen ook vergelijkbare klachten te hebben, maar vanwege de leeftijd durfen deze weinig te klagen. En de meeste bewoners op de bovenste woonlagen van de flat. Bewoonster is 75 jaar en heeft in haar hele leven nog nooit zoiets meegemaakt. Het hele dak staat er mee vol.

L. Heerkens, Han Hollanderweg, Gouda

Nederland, Utrecht/Rotterdam, Frans van Velden

Ik heb al eens eerder gemeld dat ik ziek werd in de hallen van de Jaarbeurs in Utrecht (week 21-25 februari 2005). 's Nachts veel pijn en kotsen. Twee jaar daarvoor niet! Ik heb het aan het eind van die week gecheckt en inderdaad, in elke hal hangen vier antennes, voor zover ik kan bekijken zijn het UMTS-antennes.

De eerste uitbreiding van zo'n 70 Access Points zal gerealiseerd worden in de Utrechtse Jaarbeurs. Vanaf 1 april zal in alle hallen en het vergadercentrum van de Jaarbeurs volledig draadloze internet-dekking aanwezig zijn. Alle bezoekers met eigen laptop of PDA kunnen er dan met hoge snelheid internetten. Ook worden acht internet-zuilen geplaatst, zo geeft KPN in een persbericht aan. Bron: Bellen.com, 16 januari 2004

Daar zie je dus niks over in het antenneregister, dat is echt waardeloos. Daar staan wel x GSM-installaties op postcode 3521 AL. En enkele UMTS-installaties. Ik twijfel aan het antenneregister. Het heeft weinig nut voor mensen met microwave sickness.

Vandaag heb ik in het congrescentrum in het Maasgebouw gewerkt, direct naast het Feyenoord Stadion in Rotterdam. Ik ben doodziek, pijn in mijn spieren, opgezwollen buik, 'stralende hersens'. Scherpe scheuten in mijn kiezen en aan het eind van de middag kon ik de teksten op de projectieschermen niet meer lezen. De bluetooth verbinding tussen de laptop en de GSM werkte daar niet eens. Toen ik naar buiten keek zag ik dat de torens met lampen (voor de verlichting van het voetbalveld) helemaal vol hangen met antennes voor mobiele telefonie. Toen ik dichtbij iemand stond met een zeer dikke buik (veel meer dan de mijne) voelde ik minder. Hij

absorbeerde een deel van de straling! Ook in dit gebouw ben ik lang geleden geweest, zonder klachten.

Volgens een persbericht biedt Stadion Feyenoord, beter bekend als De Kuip, als eerste stadion in Europa draadloos internet toegang. Voorlopig wordt de service geboden aan de bezoekers van alle vergaderzalen, Brasserie de Cuyperij en de business units. WinQ heeft de aanleg gerealiseerd. Bron: hotspot.nl, 30 september 2003

Volgens het antenneregister hangt het daar wel vol met GSM-antennes (10 installaties!), maar geen UMTS. Ik geloof het niet.

Nederland, Heemskerk, bewoner flat

Woon al vanaf 1988 in deze flat met veel plezier. In 1999 is het begonnen. Kreeg toen de volgende onverklaarbare gezondheidsklachten: Ben er achter gekomen dat dit alles begonnen is na het plaatsen van de antennes het dak Van de flat waar ik vlak onder woon. Ik woon op de bovenste woonlaag van de flat.

Heel snel moe: met kleine fysieke inspanning, gewoonweg niet kunnen slapen, terwijl je dat heel erg graag wilt. En als het dan lukt hooguit 2 uur lang dan weer klaar wakker met erge drang te willen slapen, overdag de ogen bijna niet open kunnen houden van de slaapdrang,

Vaak erge hoofdpijn: dan in het voorhoofd, dan in het achterhoofd. Spierpijn die lijkt op jicht of reuma: rug, onderrug, nek, schouders, benen, armen: bij veel koude komen deze spierpijnen spontaan op. Zeer gevoelig voor tocht. Knakkende gewrichten: nek, benen, armen. Lang staan is voor mij erg pijnlijk: pijn in de onderrug. Duizelig gevoel: lijkt op alsof je de dag ervoor zwaar alcohol hebt gedronken. Slecht wordende ogen: wazig zien. Witte vele sterretjes in de ogen: komen zomaar op en verdwijnen weer na poosje. Zwarte vlekjes in de ogen: komen zomaar op en verdwijnen weer na poosje. Maagpijnen: lijkt op overtollig maagzuur volgens de huisarts. Pijn in het midden van de borst: altijd bij het opstaan. En soms bij het ontwaken tussendoor. Hartkloppingen: soms wel minuten lang om bang van te worden, vaak lichte onverklaarbare koorts: 37 a 38 graden Celsius. Misselijk gevoel. Futloos gevoel: daardoor totaal geen zin ergens in, onrustig gevoel, tintelende vingers, nerveus gevoel, heel snel emotioneel, tijdens het slapen een benauwd warm gevoel, terwijl de ruimte 6 graden is, Concentratie problemen: Zodra er in mijn buurt drukte is lig ik eruit. Geheugen problemen: vooral in het korte termijn geheugen: soms om 21:00 uur niet meer weten of je die dag nu al wel hebt gegeten of niet. Terwijl je dat wel hebt gedaan. Jeuk aan huid: vooral voeten en hoofd: alsof je vlooiën hebt. Eczeem aan handen en voeten die met medicijnen niet weg gaan. Blaasjes in de mond en op de tong die kapot knappen en daarna 3 weken aanwezig zijn en veranderen in zeer pijnlijke gaatjes. En soms zelfs gaten. Waardoor praten en eten erg moeilijk is door de pijn. Heel erge jeuk aan de anus: huisarts zegt dan dat dit stress is. Drukkend gevoel in de oren: Gevoel lijkt op als je een diepe tunnel inrijd. Drukverschil, agressiviteit: Heel snel kwaad om niks, niets meer accepteren zonder reden. Ernstige vermoeidheid bij geen enkele fysieke inspanning. Gesis en gefluit in de oren. Komt op en verdwijnt na tijdje weer.

Nee ik ben niet de eenigste. Er zijn nog 26 bewoners met vergelijkbare klachten.

Arjen Witzel

Nederland, Amsterdam, 'Lelie'

hallo Michelle,
mijn vriend woont ook in Wormer, hier heb ik dus de hele nacht hartkloppingen, opgejaagd gevoel, wazig zien, enfin je kent het. De slaapkamer hebben we aan de kant van de mast met dik aluminium folie beplakt maar ook dat helpt niet (meer). In Amsterdam waar ik woon zelfde probleem. ... Ik was vorige week in Manchester bij mijn zus, na een nacht, voelde ik me weer kiplekker, geen hartkloppingen, hele nacht doorgeslapen, uitgerust wakker. Waar ik ook keek ik zag geen masten.

Nederland, Amsterdam, familie Luyat

Amsterdam, Damstraat: We werden gedwongen te verhuizen

Vier jaar geleden kreeg ons gezin zulke problemen door straling van gsm-masten dat we gedwongen werden te verhuizen. We moesten ons prachtige appartement op de derde verdieping in de Damstraat in Amsterdam (midden in het centrum) verlaten om in de periferie te gaan wonen.

Na 20 jaar vrede op die plekke hebben gewoond kregen we alle vijf opeens dagelijks de verschikkelijkste hoofdpijnen. We lieten de zaak onderzoeken door de milieudienst en andere gemeentelijke diensten, en schoorstenen en dergelijke laten controleren, maar niets werd gevonden.

Na maanden onderzoeken die op niets uitliepen herinnerden we ons dat de hoofdpijnen begonnen toen we een grote kraanwagen bezig zagen iets op het dak van hotel Krasnapolski te plaatsen. Navraag leerde ons dat er gsm-masten waren op het dak van het hotel, pal voor onze woning.

We lieten de straling opmeten door TNO, die een dik rapport uitbracht, met grafieken waar duidelijke pieken gemeten zijn, maar de conclusie werd getrokken dat het geen gevaar voor de volksgezondheid vormde. Op mijn vraag waarop die waarden gebaseerd werden antwoorde een medewerker van TNO dat zulke straling jarenlang door het leger gebruikt werd. Ik observeerde dat in het leger flinke jongens zaten, en niet pas-bevallen vrouwtjes met een kroost kindjes. Wellicht hebben soldaten minder snel last van wat dan ook dan de bevolking. Ik las veel later in een artikel over umts-masten dat TNO dat gegeven opeens wel in acht had genomen.

De gemeente hield vast aan dat rapport en we werden gedwongen te vertrekken: hoofdpijn was namelijk alleen daar te voelen, niet op de tweede verdieping, niet op de eerste, en ook niet in onze nieuwe woning. De hoofdpijnen namen in hevigheid toe naarmate de Damstraat drukker werd (in de loop van de dag, in de weekeinden) en meer mensen gingen mobiel bellen, waardoor we de indruk kregen dat de bundels straling uitgezonden door de masten kleiner of groter werden naar behoefte.

V. Luyat

Nederland, Amsterdam, bewoners flatgebouw o.a. Martin Wielingen en Damir Bunicich

Amsterdam, Nassauplein, alle bewoners wonend onder zendmasten zijn ziek
'Ik slaap nu bij mijn moeder en mijn klachten nemen direct af'

door Nienke Oort

AMSTERDAM - Depressies, vermoeidheid, huidproblemen, spontane hoofdpijn, hartkloppingen en paniekaanvallen. Eén op de drie bewoners van de flat aan het

Nasssauplein in Amsterdam kampt met gezondheidsklachten. Alle kinderen die er wonen hebben astma. Over de oorzaak zijn de bewoners het eens: de 15 (!) zendmasten en umts-antennes die op het dak staan.

Van de drie bovenste appartementen heeft zelfs honderd procent van de bewoners klachten. "Ik dacht jarenlang dat het gewoon aan mij lag. Als ik in bed lag werden de hartkloppingen steeds heviger. Paniekaanvallen volgden. Totdat ik me ging verdiepen in de gezondheidsklachten die de zendmasten voor mobiele telefonie veroorzaken. Tot mijn grote verbazing las ik mijn eigen klachten terug", zo vertelt Martin Wielingen, sinds 1997 woonachtig in een van de bovenste appartementen. In maart van dit jaar heeft KPN drie umts-antennes bijgeplaatst. Volgens de bewoners is de ellende toen pas echt begonnen. "Sinds die umts-antenne geplaatst is, is het in mijn flat niet meer uit te houden. Hij staat ook direct gericht op mijn slaapkamer. Ik slaap nu vier maanden bij mijn moeder en mijn klachten nemen direct af", aldus Wielingen. Bij de flat van Wielingen zijn stralingen gemeten variërend van 0,7 tot 2,55 volt per meter. ...

Lees het artikel online op:

www.telegraaf.nl/binnenland/14768101/Gek_van_de_straling!.html

België, Frankrijk

www.teslabel.be/temoignages

73 ervaringsberichten, in het Frans

Frankrijk, Crest

www.sauvonsleon.fr

klik op Entrée, klik op Témoignages

42 ervaringsberichten, in het Frans

Oostenrijk

www.salzburg.gv.at/themen/gs/gesundheit/umweltmedizin/elektromog/elektrosmog_und_gesundheit/fallberichte.htm

12 ervaringsberichten, in het Duits

Nederland, Enkhuizen

En dan opeens verandert de wereld. En twijfel je aan je lijf en word je geconfronteerd met de kwetsbaarheid van je lichaam. Onzekerheid over wat er met je aan de hand is. Een onbehagelijk niet thuis te brengen gevoel en het ergst is het fluiten in je hoofd, piepen, kraken, borrelen. Tinnitus, jammer maar helaas? Ik kan het niet accepteren, er is geen aanleiding waar ik direct op kan komen behalve dan dat we net verhuisd zijn. Gestresst? Zal wel weer overgaan? Het klinkt gek genoeg als elektriciteit, tonen van hele hoge frequentie, zoeken, zoeken, en zoeken op Internet. En dan: elektromog, een heel nieuw begrip voor mij, inmiddels voor ons want mijn huisgenoot heeft dezelfde verschijnselen. En dat kan geen toeval zijn zou je denken.

Hoogfrequent, laagfrequent, umts, wlan, wifi, $\mu\text{W}/\text{m}^2$, gsm, 3G, pulserend, dect, gprs,..... Een wereld gaat voor ons open en je kijkt met een andere blik uit het raam en warempel, op nog geen 300 meter afstand staan twee masten met allerhande zenders. Dit is het. Het ligt niet aan ons, ik weet een plek op de dijk, ver weg van gsm-umts antennes, dect telefoons en lantarenpalen, daar is het opeens stil,

wondermooi stil!

Marijke de Jong
Enkhuizen
24-07-2005

Nederland, Nijkerk, kanarie van Freek v.d. Hengel

Kanarie herstelt na afscherming tegen GSM-straling
Ook vogels ervaren de effecten van zendmasten

14 augustus 2005

Nijkerk - De kanarie van Freek v.d. Hengel in Nijkerk heeft bijna acht maanden lang niet meer gezongen, zat aan zijn huid te pikken en verloor zijn veren. Daags nadat zijn kooi was afgeschermd tegen de straling van een GSM zendmast op 50 meter afstand van de woning, begon de vogel te piepen en zelfs kleine trillers weg te geven. Tien dagen later zit hij fier op zijn stok, helemaal glad en hij verliest geen veren meer.

In de woonkamer waarin de kooi staat, is door het Agentschap Telecom van het ministerie van Economische Zaken 1,14 Volt per meter (ca. 3000 mikroWatt/m²) gemeten voor GSM 1800 MHz. De kooi is ingepakt in zeer fijn metalen gaas en aan de onderzijde aluminiumfolie. Bezoekers vinden het een zielig gezicht, maar de kanarie zelf vaart er wel bij. Hij begint vooral te fluiten als er geluid in de omgeving is, maar heeft ook 's ochtends vroeg al van zich laten horen.

De eigenaar van de kanarie heeft zelf ernstige gezondheidsproblemen, die ontstaan zijn na de komst van de GSM 1800 antenne-installatie op een appartementengebouw tegenover zijn woning. Ook traden technische problemen met elektronica in zijn woning op. Als hij een aantal dagen verblijft op een plek met nauwelijks hoogfrequente straling en laagfrequente velden, verdwijnt een deel van de klachten helemaal en de overige klachten verminderen

Het experiment met de kanarie toont aan dat de gezondheidsproblemen niet primair psychisch van aard zijn. Aan de verzorging van de vogel is niets veranderd. Het inpakken van kooien van vogels leidt normaal tot minder zingen. De verandering in de toestand van de kanarie kan slechts verklaard worden door de vermindering van de dichtheid van de straling van de GSM-antenne. Met een Aaronia HF Detektor is 0,5 mikroWatt/m² in de kooi gemeten.

Vroeger werden kanaries in de kolenmijnen gebruikt om de samenstelling van de lucht te testen. Viel de kanarie dood neer, dan moesten de mijnwerkers maken dat ze de mijn verlieten. Het experiment met de kanarie is een aanwijzing, dat de vogels ook 'gevoelig' zijn voor de elektromagnetische straling van mobiele telefonie, DECT-telefoons en draadloze netwerken. Verbazingwekkend is dit niet, want het is al door veel wetenschappelijke onderzoekers aangetoond dat de straling biologische effecten heeft.

Aanvulling: Freek v.d. Hengel heeft enkele weken later de kooi van Faraday weer verwijderd. Binnen een week begon de kanarie weer aan zijn huid te pikken, veren te verliezen en minder te zingen. De verwachting is dat hij na nog enkele weken ook niet meer zingt. Dan zal Freek v.d. Hengel de kooi van Faraday weer om de kooi van de kanarie terugzetten.

Nederland, Den Haag, man

Sinds de komst van GSM hoofdpijn, na invoering UMTS duizeligheid, brandende huid, fluittoon in oren, zwarte vlekken voor ogen, slaapstoornissen.

Nederland, Utrecht, Albert

[ervaringutrecht.html](#)

Laatste bericht: kan niet meer de straat op, moet dan overgeven.

Nederland, Hilversum, Nijensleek, Rotterdam, Eindhoven, Amsterdam, Nijkerk, Groningen, enz.

mannen en vrouwen, jong en oud, met klachten gerelateerd aan zendmasten.

Nederland, Waalwijk, kees47@home.nl

Duizeligheid, slecht slapen, maagprobleem, oorruis, gevoel van slapte, druk, moe, trillinkjes in hoofd
zie www.arjenwitzel.nl/emfs

en zeer veel ervaringsberichten meer, uit de eerste hand, via kranten, radio of websites.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/566/ervaringsberichten_verzameld

Beroep:projectassistent <--> Leeftijd:47 <--> Woonplaats:Deventer

Klachten: oververmoeidheid, mist in het hoofd, slecht denken, verteringsproblemen, pijn in hele lichaam, verkrampingen, concentratieproblemen, overbelast zenuwstelsel.

Ontstaan: waarschijnlijk door verschillende immuunverzwakkende ziekten en medicijnen, zoals: Ziekte van Lyme (15 jaar geleden) met allergische reactie op Tetracycline. Ziekte van Pfeiffer. Stressvolle geboorte eerste kind (keizersnee, voorafgegaan door veel hormoonachtige injecties). Etc.
Een verzwakt immuunsysteem, ook door stress b.v. is m.i. minder goed in staat om de straling buiten te houden.

Zeer verergerd: door wonen in flat in Apeldoorn (ongeveer twee jaar geleden) waar een GSM mast op stond. Daar is mijn gezondheid erg achteruit gegaan. Toen de GSM mast vervangen werd door een UMTS mast, zonder aankondiging, was verblijf in mijn woning niet meer mogelijk voor me. De dag dat de mast werd aangezet (zonder dat ik dat wist), ong. een week na plaatsing, kon ik niet meer functioneren, niet meer lopen, niet meer denken als ik thuis was. Ik heb twee maanden in een vakantiewoning gezeten, mijn partner heeft andere woning gezocht, m.b.v. Antenneregister zoveel mogelijk uit de buurt van welke mast dan ook. We wonen nu in Deventer in een buitenwijk.

Ik heb, samen met mijn partner, wel de moeite genomen om woningbouwvereniging en de gemeente Apeldoorn hierop aan te spreken, d.m.v. mails en bellen. We hebben zelfs gesproken, op een gemeentelijke avond om de burger voor te lichten over

straling (slechts een bijeenkomst om de burger gerust te stellen, lees: z'n mond te snoeren waarbij het Antenneregister voor het gemeentelijke karretje gespannen wordt) met de gemeenteleden, maar die verschuilen zich achter de wet en dat 'het niet bewezen is'.

Ik ben sinds die tijd gevoeliger geworden voor alles wat met EMF's te maken heeft. Mijn eigen mobiele telefoon kan ik niet meer aan hebben staan, gebruik hem alleen nog om boodschappen af te luisteren, ook mijn partner moet zijn mobiel helaas uitzetten als hij thuiskomt.

Draadloze modems, DECT telefoons, ik kan er niet meer bij in de buurt zitten, dan raak ik binnen het uur uitgeput, stuurloos, ik krijg black-outs en heb daarna nog dagen last van een zeer pijnlijk lijf en oververmoeidheid.

Gelukkig heb ik mijn huis nu zo ingericht dat het redelijk wonen is, dus dat is mijn plaats om bij te komen. Heb wel een burn-out gekregen door dit alles en er is gebleken dat ik niet meer kan functioneren in een kantoorgebouw, wegens de vele mobiele telefoons die daar aanwezig zijn en de straling van allerlei andere apparaten.

Ik ben vooral heel gevoelig voor allerlei elkaar versterkende velden. Het is mijn ervaring dat masten, mobieltjes, kabeltjes in je eigen huis, DECT telefoons en centrale verwarmingen allerlei elkaar versterkende velden maken.

In het ziekenhuis ben ik uitgebreid onderzocht (bloedonderzoek, scan van bijnieren, etc). Gelukkig ben ik totaal gezond bevonden, op een zeer hoge bloeddruk na. Mijn lichaam slaat op tilt bij een teveel aan straling, net als bij een allergische reactie, en reageert daar m.i. op met een hoge bloeddruk. Een stress achtige reactie. Aan de andere kant ben ik blij dat ik het verband heb weten te leggen tussen straling en mijn gezondheidsklachten. Het heeft me de kans gegeven er zo veel als maar mogelijk is bij uit de buurt te blijven, want hoelang je immuunsysteem zoiets volhoudt, is niet te zeggen. Als ik straling vermijdt gaat het overigens PRIMA met mij. Dan zijn mijn klachten verdwenen als sneeuw voor de zon...

Bij medici vond ik tot nu toe weinig gehoor, de alternatieve geneeswijzen zoals bioresonantie hebben mijn gezondheid niet kunnen verbeteren. Allerlei zakjes met zout die zgn. straling weghouden, homeopatische middelen speciaal voor straling, het helpt niets.

Wel heb ik m.b.v. b.v. haptotherapie geleerd om in ieder geval lichaam en geest beter met elkaar in evenwicht te laten zijn, want teveel aan straling doet mij terugtrekken uit het grootste deel van mijn lichaam en dat is niet bevorderlijk voor het algehele immuunsysteem.

Voortdurend ben ik bezig om met dieet, beweging en positief in het leven staan mijn immuunsysteem zo sterk mogelijk te houden. Dat helpt wel. Maar er zijn gebieden in Nederland waar al deze dingen niet helpen omdat de stralingsfactor daar zo groot is dat je als mensje weinig kunt doen.

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:student <--> Leeftijd:26 <--> Woonplaats:utrecht

Jarenlang is er gezegd dat GSM, DECT telefoons en UMTS niet schadelijk zijn voor onze gezondheid. In een wereld waar economische belangen voorrang krijgen op de gezondheid van ons allen moet je dus altijd kritisch blijven kijken naar nieuwe technische ontwikkelingen daar sommige producten nu eenmaal onder druk van economische redenen te snel op de markt worden gezet zonder lange termijn studies mbt de risico's voor de gezondheid.

Een goed voorbeeld is de Zweedse studie hieronder. Twee jaar geleden werd de voorloper van dezelfde studie altijd gebruikt als voorbeeld dat er geen risico's mbt hersentumoren waren. Maar nu twee later er toch een andere conclusie naar voren komt blijft de media verdacht stil, bang om de telecom adverteerders af te schrikken misschien, zijn zij nog de waakhonden van de samenleving of meer een doorgeefluik van de fabrikanten ?

Ik ben één van de weinige mensen zonder DECT telefoon en GSM in Nederland maar ben bereikbaar via email, post, fax en gewone telefoon. Voor mij voldoende. Maar veel mensen willen continue bereikbaar zijn en moeten zich er wel bewust van zijn dat er steeds meer wetenschappers komen die beweren dat zenders in de buurt van je hoofd een bepaald risico inhouden. Uiteraard uw eigen keuze maar het gaat mij er om dat je ook die kant van het verhaal kent.

Verder ken ik genoeg verhalen van mensen die gek worden van de straling van zendmasten, UMTS masten, Dect telefoons en politie mensen die gebukt gaan onder nieuwe communicatie systemen zoals C2000. Ik ben gek op pinda's en aardbeien maar weet dat er duizenden mensen zijn die ze niet verdragen. Zelfde verhaal voor straling. De ene persoon zal daar wel gevoelig voor zijn en de andere niet. Gelukkig zijn er steeds meer flatbewoners die het via de rechter lukt de UMTS mast van hun flat te krijgen. Ook de directeur van de scheepvaartschool in Enkhuizen moest de nodige strijd leveren maar het is hem gelukt.

Heb je gauw hoofdpijn, ben je snel vermoeid verdiep je dan eens in electrostress en vermijd draadloze apparatuur in je woon- en slaapkamers. Laat electronica niet je leven vergallen. Niet iedereen verdraagt het frequentie bombardement op zijn hersenen. En je kunt heel goed leven zonder GSM of DECT, houd je weer wat geld over voor hoogwaardige voeding.....

Ron

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:elektromonteur <--> Leeftijd:49 <--> Woonplaats:heemskerk

Elektrische (E) en elektromagnetische velden (EM) worden uitgestraald door allerlei apparaten waar elektrische spanning op staat en/of waar stroom door loopt. Vooral digitale apparatuur kan klachten geven.
Stralingsbronnen thuis en in gebouwen:

draadloze telefoon, de zgn. DECT-telefoon
Wifi, draadloos internetten, Wlan, magnetron
mobiele telefoon
PC met bijbehorende apparatuur

televisie
video
halogeenlampen, zeker met dimmers
spaarlampen
elektriciteitsnet, als er 'vuile stroom' (hyperlink?) aanwezig is
voedingen en opladers
wasmachine en droger
waterbed, elektrische deken, elektrische vloerverwarming
alle huis-, tuin- en keukenapparatuur, magnetron, inductiekookplaat
Stralingsbronnen buitenshuis:

zendmasten van GSM, Digitenne, C2000 en UMTS
mobiele telefoon
vervoermiddelen: auto, tram, trein, metro, vliegtuig
elektriciteitskabels onder de weg en stoep
Auto met hybridemotor
Hoogspanningslijnen
Elektrische spoorlijnen
Bronnen in werksituaties

Risicoapparatuur vlg. RIVM rapport "Elektromagnetische velden in arbeidssituaties",
2006:

Omgang met artikel- en persoonsdetectieapparatuur (RFID)
Radiofrequente verwarmingsapparatuur
Elektriciteitproductie en -distributie
Elektrochemische procestechniek
Inductieverwarming
Elektrisch lassen
Medische toepassingen als MRI, diathermie
Microgolf drogen
Zendinstallaties
Verder: treinmachinisten, ontwikkelaars in de elektronische industrie, TV en PC
reparateurs, vliegend personeel etc. : beroepen waar men in aanraking komt met
sterke EMV, dan wel met relatief zwakke EMV met sterk ziekmakende eigenschappen.

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:nvt <--> Leeftijd:43 <--> Woonplaats:Hombrechtikon ZW

Wij wonen in Hombrechtikon (zwitserland), direkt naast de firma Ascom (ca 20 meter
afstand).

In herfst 1999 plaatsten Sunrise en Orange gsm zendmasten (4xgsm900) op het
hoge gebouw van Ascom.

In de herfst van 2000 verhuurde Ascom ruimte aan de duitse firma EZI.

Deze specialiseerde zich in het repareren van draadloze DECT telefoons.

Vanaf dat moment waren steeds ca 40-70 telefoons het klokje rond in bedrijf.

Vanaf het voorjaar 2001 begonnen onze gezondheids problemen.

Het ergste was onze 10- jarige zoon Andreas er aan toe.

Hij had steeds gezwollen lymfeklieren en jeuk over het hele lichaam.

Hij begon aan slapeloosheid te lijden en voelde zich steeds meer onwel.

Het viel ons op, dat uit de vrolijke en rustige knaap een nerveuze en toenemend prikkelbare jongen ontstaan was.

In de zomer 2001 ging hij voor drie weken naar zijn grootmoeder op vakantie. Verrast stelden wij vast, dat het hem weer beter ging. Nauwelijks thuis, begon alles weer opnieuw. Wij werden achterdochtig, daar wij nu er achter kwamen, dat zijn onpasselijkheid met zijn woonomgeving te maken moest hebben, mede door onze naspeuringen met de straling van gsm zendmasten en DECT telefoons.

Het ging Andreas steeds slechter; spoedig kon hij geen eten meer binnenhouden. Onze huisarts liet levensmiddelen-allergie-tests uitvoeren. Het laboratoriumonderzoek toonde aan een melksuiker-onverdraagzaamheid, vruchtensuiker-intolerantie, notenallergie en een onverdraaglijkheid voor granen. Andreas kon enkel nog vlees en rijst eten en nam in 3 maanden 10 kilo in gewicht af. De huisarts kon niets meer doen.

Metingen op Andreas slaapkamer gaven een waarde van 0.4 V/m (424 $\mu\text{W}/\text{m}^2$). Op advies van de meetdeskundige hebben wij de slaapkamer verplaatst naar de kelder, waar slechts 0 V/m gemeten werd.

Wij hebben slechts een kleine woning met twee slaapkamers, wat ons bouwtechnisch voor een probleem stelt. Tijdens de ombouwfase sliep onze zoon op de ouderslaapkamer. Zijn toestand was zo slecht, dat noodzakelijkerwijs in het kinderziekenhuis te Zürich een maag-darm onderzoek moest plaatsvinden; echter zonder enig resultaat.

Sinds februari 2002 slaapt Andreas in de kelder. Een werkelijke verbetering trad echter pas op, nadat de firma EZI in december 2002 failliet ging, en de DECT telefoons verdwenen waren.

Andreas heeft een jaar nodig gehad, tot hij weer alle eten kon verdragen. Wij vermoeden, dat door de straling de wand van de dunne darm doorlatend werd, waardoor levensmiddelenenzymen direkt in het bloed konden geraken en zo de allergie voor levensmiddelen veroorzaakten.

Hij had veel lucht in de buikholte en maagsap in de halsstreek, zodat hij niet rustig kon liggen. Door het slaapgebrek daalden zijn schoolprestaties en had hij door het vake overgeven angsten ontwikkeld, echter ook, omdat hij alleen in de kelder moest slapen.

Bij de gezondheids storingen komen door de verbouwing van de kelder, door artsenbezoeken etc. ook financiële problemen, en alles tezamen heeft dat ons ook veel zenuwen en tijd gekost. Ongevraagd werd zo ons leven getroffen. Vanaf herfst 2000 tot december 2002 waren ook wij door de slaapstoringen van Andreas sterk aangeslagen. Tijdens de laatste winter vroeg ons een ornitholoog, die devogelbroedkastjes beheert, waarom er geen jong broedsel meer is, en wij moesten vaststellen, dat precies bij het inwerking treden van de reparatiewerkplaats van de DECT telefoons, de nestkastjes leeg bleven. Daarvoor hadden wij vele zangvogels. Sinds de DECT telefoons weg zijn, worden de nestkastjes plotseling weer gebruikt.

Voor ons is het absoluut duidelijk en aantoonbaar, dat door de hoogfrequente straling, ook bij naleving van de wettelijke voorschriften, mens en dier schade wordt toegebracht. Helaas neemt het kinderziekenhuis dit thema niet serieus.

Wanneer echter antennes voor het UMTS geplaatst gaan worden, dan wordt het probleem voor ons weer dringend. Wij ervaren de 200 meter verder wegstaande antennes nog steeds, speciaal wanneer de capaciteit verandert. Deze ervaringen bevestigen ons dat we voort moeten gaan in onze strijd.

Erika en Heinz Bernhard, Hombrechtikon Zwitserland

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep: elektromonteur - zendamateur <--> Leeftijd: 49 <--> Woonplaats: heemskerk

t' is eigenlijk te gek voor woorden dat het zo moet gaan 2008.

Als ik mijn gebreken samen met de veroorzakers op medisch papier zou willen hebben zou ik een zelf betaald onderzoek moeten doen.

Welke ik dan vervolgens bij mijn huisarts op tafel moet gooien.

Het onderzoek hoeft niet zoveel te kosten denk ik.

Het volgende is volgens mij mogelijk:

Fase 1: = bepaalde tijd geen elektromagnetische belasting.

(de rust toestand van persoon is te bekijken via bloed. Rode bloedlichaampjes klonteren niet)

Fase 2: = bepaalde tijd een elektromagnetische belasting.

(dect, gsm1800, gsm900, umts, c2000, radar, wifi, laagfrequent. praktijk situatie)

Fase 1: test 1

Als je met een mond analyse apparaat meet hoeveel zuurstof er wordt opgenomen in het bloed.

De niet ingenomen zuurstof zal weer uit worden geademd.

En de koolmonoxide uitstoot is lager of hoger.

Als er wordt gemeten dat er minder zuurstof wordt opgenomen zal het bloed patroon ook

zijn veranderd in klonteringen van bloed en rode bloedlichamen vormen zich als geldrollen.

Fase 1: test 2

Omdat er voor dit experiment toch bloed wordt afgenomen kijken of er Melatonine wordt

Aangemaakt door de pijnappelklier.

Dit kan de oorzaak zijn van de oververmoeidheid van patiënten overdag.

En niet kunnen slapen als dat nodig is.

Fase 1: test 3

Hart cardiogram EEG

Fase 1: test 4
Hartritmeregistratie

Als deze testen van 1 tot 4 herhalen in Fase 2.
Bij personen die beweren ongevoelig te zijn voor elektromagnetische belasting zal het verschil tussen fase 1 en 2 minder groot zijn dan de over gevoelige.

Na een aantal van deze tests is ontkenning van patiënten welke menen last te hebben van de huidige elektromagnetische belasting zinloos.
En moet er snel worden gezocht naar DE oplossing.
Welke naar mijn mening moet worden betaald door de vervuilers.
Heb dat al eerder medegedeeld dat het hier gaat om een milieuvervuiling.

Bron:
<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep: elektromonteur <--> Leeftijd: 49 <--> Woonplaats: heemskerk

Orchid LR4600 serie ECO Stralingsarme draadloze sets. (DECT Telefoon)

Wereldprimeur: 4-voudig stralingsarm

- Diverse uitvoeringen; enkel en duo standaard, enkel en duo met antwoordapparaat en losse handsets.

- Wereldprimeur 1: Bij alle huidige stralingsarme dect-telefoons schakelt de straling pas af, wanneer het toestel wordt teruggeplaatst in zijn basisstation. Bij deze telefoons wordt de straling direct na het beëindigen van het gesprek afgeschakeld. Het toestel hoeft dus niet meer teruggeplaatst te worden in het laadstation.

- Wereldprimeur 2: Bij alle huidige stralingsarme dect-telefoons kan de straling niet meer worden afgeschakeld, wanneer er meerdere handsets zijn aangemeld op de basis. Bij dit toestel kunnen er maar liefst 7 handsets op 1 basis worden aangemeld. Dus het toestel is prima te gebruiken bij kleine bedrijfsnetwerken.

Dit alles zonder `duur` straling.

- Wereldprimeur 3: Pegelgestuurde basis en handset. Dit houdt in dat wanneer met binnen een straal van ongeveer 20 meter bij het basisstation vandaan belt zowel de handset als de basis de straling met 75% reduceert. (ten opzichte van het normale dect signaal).

- Wereldprimeur 4: Met de hand uitschakelbare zendsterkte van 100% naar 25%, reduceert de straling permanent met 75% voor zowel het basisstation als de toestellen. In 90% van alle huishoudens is deze instelling ruim voldoende. De reikwijdte tot aan het basisstation bedraagt dan ongeveer 20 meter. Voor de duidelijkheid, de stralingsreductie van 75%, automatisch (pegelgestuurd) of handmatig, vindt alleen maar plaats, wanneer er met de toestellen wordt gebeld. Wordt er niet gebeld dan komen er noch van de telefoon, noch van het basisstation elektromagnetische af. Of de toestellen nu op de lader liggen of niet.

- Aangezien het basisstation een los apparaat is, zonder laadstation, hebt u de mogelijkheid dit basisstation op een plek te installeren waar niet geslapen of langdurig verbleven wordt. Een meterkast is een uitstekende plek hiervoor. Hierdoor wordt de belasting nogmaals een stuk lager.
- Met deze nieuwe stralingsarme Dect telefoon, is er precies op tijd een uitstekend alternatief gekomen voor de CT1+ telefoons. Sinds begin 2008 worden deze toestellen niet meer geproduceerd en verkocht. CT1+ was het enige draadloze telefoonsysteem wat de straling verbrak op het moment dat de verbinding werd verbroken.
- Last but not least. Door de extreme stralingsreductie verbruiken deze toestellen tot wel 60% minder stroom dan een conventionele dect telefoon.

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:student <--> Leeftijd:21 <--> Woonplaats:germany

I have been suffering since 1994.

First during my studies, because there was a mobile mast on the university building, now I'm suffering at work (DECT+WLAN).

In 2006 I found out what's the reason for all this.
All people who suffer more or less performance badly.
This costs a lot of money every day for the whole society (health system, destruction of nature, man power,...).

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:nvt <--> Leeftijd:46 <--> Woonplaats:zaandam

Ik ben Elvira ter Veer te Zaandam en kan bijna niets meer horen als ik thuis ben en op veel plekken waar ook een hoge dosis aan gepulste elektromagnetische velden aanwezig zijn.

Van de nu o zo fijne signaaltjes van:

GSM,UMTS,DECT,WIFI,TETRA,DIGITENE,DETECT IE POORTJES enz.

(Bij ongeveer meer dan 800uW/m2 begint het gezondemieter)

Ik ben afhankelijk van mijn gehoor apparaat.

Sinds de nieuwe zendmast GSM1800 Mhz en UMTS/2150 Mhz die op het dak van Verkade aan de overkant erbij zijn gekomen is de lol er voor mij thuis af.

Vrienden komen maar niet meer langs omdat we elkaar toch niet kunnen verstaan.
En de weinige keren dat vrienden langs komen zijn dat vrienden die het gebarentaal kundig zijn.

en waar steeds meer wordt inguit.

En gaan over op gebarentaal om met elkaar te communiceren.

Het gehoorapparaat ruist, broemt en piept zo erg dat deze totaal waardeloos is geworden.

Ik kom hier mee in de media waar dit het begin is van nog heel veel wat op stapel staat als dit niet wordt opgelost.

Om nu tot een oplossing te komen met dit technische probleem.

Wat niemand durft op te lossen.

Op dit moment worden nog geen merknamen genoemd en geeft ik de Fabrikant nog de laatste kans het op te lossen.

Komt er dit jaar voor haar nog geen oplossing gaat er een volgende fase komen.

En komen daarin ook de Fabrikant met naam en toenaam voorbij.

Want dan is ze het echt zat.

Bij deze wilde ze ook een oproep doen aan mede gehoor toestel gebruikers zich te melden als ze ook vergelijkbare klachten hebben.

U kunt de email sturen via het email formulier van deze website.

Deze stuurt het dan door naar mij.

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:nvt <--> Leeftijd:46 <--> Woonplaats:zaandam

Ik ben Elvira ter Veer te Zaandam en kan bijna niets meer horen als ik thuis ben en op veel plekken waar ook een hoge dosis aan gepulste elektromagnetische velden aanwezig zijn.

Van de nu o zo fijne signaaltjes van:

GSM,UMTS,DECT,WIFI,TETRA,DIGITENE,DETECT IE POORTJES enz.

(Bij ongeveer meer dan 800uW/m2 begint het gesodemierter)

Ik ben afhankelijk van mijn gehoor apparaat.

Sinds de nieuwe zendmast GSM1800 Mhz en UMTS/2150 Mhz die op het dak van Verkade aan de overkant erbij zijn gekomen is de lol er voor mij thuis af.

Vrienden komen maar niet meer langs omdat we elkaar toch niet kunnen verstaan.

En de weinige keren dat vrienden langs komen zijn dat vrienden die het gebarentaal kundig zijn.

En schakelen we ons apparaten maar uit.

En gaan over op gebarentaal om met elkaar te communiceren.

Het gehoorapparaat ruist, broemt en piept zo erg dat deze totaal waardeloos is geworden.

Ik komt hier mee in de media waar dit het begin is van nog heel veel wat op stapel staat als dit niet wordt opgelost.

Om nu tot een oplossing te komen met dit technische probleem.

Wat niemand durft op te lossen.

Op dit moment worden nog geen merknamen genoemd en geeft ik de Fabrikant nog de laatste kans het op te lossen.

Komt er dit jaar voor haar nog geen oplossing gaat er een volgende fase komen.

En komen daarin ook de Fabrikant met naam en toenaam voorbij.

Want dan is ze het echt zat.

Bij deze wilde ze ook een oproep doen aan mede gehoor toestel gebruikers zich te melden als ze ook vergelijkbare klachten hebben.

U kunt de email sturen via het email formulier van deze website.

Deze stuurt het dan door naar mij.

Bron:

<http://www.arijenz.nl/klachten/>

Beroep:Leerkracht <--> Leeftijd:39 <--> Woonplaats:Nijverdal

In mei 2007 is er vlak achter ons huis een UMTS mast geplaatst.

In de zomervakantie knapte zowel mijn man als ikzelf van 6 weken zomervakantie.

We waren beiden erg moe en lusteloos.

De jonge kinderen toen 1 tot en met 7 jaar waren bleek en moe.

Ik had het gevoel dat we bleven steken in een soort virus of griep.

Na de vakantie zijn we beiden aan het werk gegaan.

Als ik over mezelf spreek, had ik het gevoel dat alles me teveel was.

Ik was continu moe en misselijk. Mijn spieren deden pijn en ook al ging ik 's avonds vroeg naar bed, 's morgens werk ik doodmoe wakker.

Dat laatste gold ook voor mijn man. Van mijn kinderen weet ik het niet precies.

We hebben hier niet over gesproken.

Wel kon ik aan een aantal van mijn kinderen merken dat ze niet lekker in hun vel zaten.

We wisten echter niet wat de veroorzaker hiervan was.

Het bovenstaande resulteerde erin dat zowel mijn man als ikzelf bij de huisarts zijn beland, met de bovenstaande symptomen.

Het kwam erop neer, dat de huisarts vond dat we beiden een druk gezin hadden en daarnaast beiden werkten.

Dit zou de veroorzaker zijn van onze klachten.

We moesten her rustiger aan doen.

Daarnaast bood ze ook therapeutische gesprekken aan.

Dit werd vanuit de huisartsenpraktijk geregeld.

Na een gesprek hield ik het al voor gezien, ik vond dat het zinloos was, jammer van de tijd. Mijn man heeft drie gesprekken gehad en stopte er daarna ook mee.

kortom, niks hielp.

Toen hebben we zelf besloten om de dect telefoon te vervangen en 's nachts alle stekkers uit de stopcontacten te trekken.
Nu, een jaar later, merken wij dat de moeheid wat minder is geworden, echter blijven bovenstaande klachten voor het grootste deel bestaan.

Wij maken ons op dit moment grote zorgen over de UMTS mast die pal achter ons huis staat en waar steeds meer wordt ingehangen.
Waar is het einde?
Zal dit stoppen?

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:Z.O. <--> Leeftijd:36 <--> Woonplaats:Leeuwarden

Zeer slechte ervaring met vooral wifi.
Ook dect en zendmasten die dicht bij staan.
Ongeveer 3 jaar geleden was ik alsmaar vermoeid en niet meer in staat om volledig te werken.
Probeerde steeds uit te rusten om dan weer aan de slag te gaan echter dit hielp niets.
Vergelijkbaar met chronische vermoeidheid of burnout.
Ik ben echter een persoon die niet snel opgeeft en ook niet snel ziek is maar het voelde steeds meer alsof leven lijdensweg werd waar ik me met grote moeite door heen sleepte.

Met name depressiviteit nam grote vormen aan.
Dit was een nieuwe ervaring voor mij daar ik van nature zeer positief ben.
Toen kwamen steeds vaker tintelingen in armen en benen als ik "probeerde te slapen", hoofd pijn en zwakke weerstand dus vaak verkouden en snel ziek.

En niet te vergeten pijnlijke en opgezwollen lymfeklieren.
De huisarts wist hier geen raad mee en stuurde me door naar neuroloog die vaststelde dat ik een zenuwbeknelling had ik mijn rechter arm(daar had ik meeste last van).
Hij wilde me opereren maar ik was het niet mee eens omdat ik ook tintelingen in andere arm en benen had.
Zelf had ik inmiddels uitgevonden dat dit ook door amulgaan vullingen kan komen aangezien daar schadelijke hoeveelheden kwik uit vrij kunnen komen.

Een doormeting m.b.v. electroaccupunctuur bevestigde dit dus al mijn vullingen laten vervangen door gespecialiseerde tandarts. Dit hielp wel degelijk maar toch bleven er klachten bestaan vooral slapeloosheid, tintelingen, hoofdpijn, vermoeidheid en irritatie.
Zelf had ik al geen draadloos internet meer en dect telefoon omdat het me beter leek zonder straling.
Dat ik er ook echt last van had kwam ik achter toen ik de burens vroeg om hun wifi(ook nog xtra sterk modem) en dect eens uit te doen 's nachts.

Deze stonden namelijk ongeveer 3 meter naast mijn bed aan andere kant van muur.
Voor het eerst in tijden weer goed geslapen wat een verademing! Wifi en dect kunnen je leven werkelijk in een hel veranderen.

Je gaat er aan kapot.

Waarom de ene persoon gevoeliger is dan ander weet ik niet maar ben er van overtuigd dat het iedereen beïnvloed.
Inmiddels ben ik meer mensen tegengekomen met onverklaarbare klachten die na uitschakelen van apparatuur plotseling direct beter waren.
Ook heb ik opgemerkt dat honden er gevoelig voor zijn ze worden onrustig of gaan piepen in buurt van wifi centrale.
Straling moet stoppen want dit kan na aantal jaren rampzalige gevolgen aannemen.
Gevolgen voor lange termijn zijn immers nog niet precies bekend maar ik vrees het ergste.
E.S.

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:nvt <--> Leeftijd:00 <--> Woonplaats:belgie

Auteur: Janine Budding

Het toegenomen gebruik van elektrische apparaten en toepassingen heeft er voor gezorgd dat er ook steeds meer elektromagnetische straling in onze directe leefomgeving gemeten kan worden. Er bestaan verschillende van deze zogenaamde 'elektromagnetische velden'. Binnen en omheen de woning gaat het bijvoorbeeld van doodgewone huishoudelijke apparatuur als microgolfovens, tot de alomtegenwoordige mobiele telefoons en zendmasten, draadloze netwerken, zonnepanelen, laserpointers of hoogspanningslijnen.

Ziekte door elektromagnetische straling / electrosmog, gsm, umts, dect, wifi, bluetooth. Last van hoofdpijnen, onrustig slapen, vermoeidheid, oorsuizen, stress en duizelingen? Hoe GSM, UMTS, DECT, WiFi, Bluetooth, Hoogspanningsmasten etc. mensen ziek kunnen maken. Al deze technologische, vaak draadloze snuffjes veroorzaken in meer of mindere mate 'elektromagnetische straling'. Wellicht is de straling zo zwak dat er hoe dan ook geen invloed op de gezondheid van kan uitgaan. Maar in een dichtbevolkt land met tal van stralingsbronnen tegelijk, is het van belang om te weten of en hoe deze verschillende vormen van elektromagnetische straling van invloed zijn op de huiselijke omgeving waar mensen een groot deel van hun tijd doorbrengen.

Volgens een groot aantal Duitse, Zwitserse en Nederlandse artsen en onderzoekers zal elektromagnetische straling (electrosmog) een van de grootste ziekteveroorzakers in de 21e eeuw kunnen worden als de overheid vandaag niet ingrijpt.

Het begint allemaal heel onschuldig. Je zit wat vervelend in je vel en het gaat maar niet over. Dan komen de hoofdpijnen, onrustig slapen, vermoeidheid, oorsuizen, stress, duizelingen en een waas om je heen. Je gaat naar de dokter maar die kan niets vinden. Je krijgt wat kalmeringstabletten mee of je neemt een extra borrel om het maar niet te hoeven voelen. De weken worden echter maanden en het wordt van kwaad tot erger. Het zal wel tussen je oren zitten. Je moet er maar mee leren leven.

Bijna 40% van Nederland is ziek

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:nvt <--> Leeftijd:53 <--> Woonplaats:duitsland

Hersenletsel: Elektrosensibel!

Ik had een hersenletsel. Tijdens mijn laatste woonplaats meld dan opeens een hoofd tumor.

Dit hoofd werd trillen met de groei van de DECT-telefoons in mijn buurt groeit. De klachten zijn in het hoofd, de hersenen gebied. Het manifesteert zich met een sterke kop pijn.

Het is spectaculair en is ontstaan als een vorm van epileptische aanvallen.

Een buurman had net naast mijn slaapkamer een DECT-telefoon.

Schuin onder me een buurman had een draadloos systeem.

Een specialist in metingen, verricht bij mij een meting.

Hij leende me een groot afscherming doek met dat hebben we twee wanden in de slaapkamer en de bodem volledig bedekt.

Dus ik kan beter slapen 's nachts.

Een jaar ging redelijk. Toen merkte ik dat in mijn omgeving een gsm-antenne voor GSM-en UMTS-staat.

En de burens wilden hun DECT telefoons nog niet omruilen voor de straling vrije Orhid 46R.

Ik heb besloten te verhuizen.

In het nieuwe appartement, maar de mobiele antennes ver weg van zijn, maar de burens hebben deels DECT-telefoons.

Sinds ik hier ben, mijn aanvallen zijn sterk gestegen, zodat ik in het voorjaar in het Epi-Clinic moest verduidelijken.

Helaas, niets gevonden. Maar mijn aanvallen met koppijn zonder onderbreking gedurende maximaal 5 uur worden steeds sterker.

Tijdens een aanval heb ik pijn op de borst. Na een dergelijke aanval, ik voel me voor een paar dagen volledig uitgeput.

Intussen kan ik niet meer alleen als ik deze aanvallen. Kleinere angsten, heb ik ongeveer drie tot vier keer per week, die ik goed kan overleven alleen.

Andere klachten zijn sterke ogen branden, evenwicht stoornissen, een sterk gevoel van druk in het hoofd, de oren, fluiten, slaapstoornissen.

Toen ik de trein of de bus rijdt, of in gebieden waar de antennes gaan, ik heel veel last. Ik kan niet lang in deze zones.

Ik heb grote problemen met het gsm-antennes. Ik zag elke mobiele antenne.

Aangezien een gsm-antenne 300 - 400 m straalt,

Ik merk dat aan het begin, toen ik in de zone. Ik voel een sterke druk tussen de wenkbrauwen, in het midden van het voorhoofd.

Afgelopen zomer was ik op een boerderij zonder straling voor ongeveer 3 weken.

Gedurende deze tijd, ik had absoluut geen trillingen in het lichaam. Ik voelde me zo fit en sterk als lang geleden.

Voor mij is dit voldoende bewijs dat met de elektrosmog dit is geen leven meer.

Iedere keer dat ik in de stad ben, en de trein of de bus neem, ik heb dit probleem, zelfs meer dan in het appartement.

Er moet iets gebeuren. We moeten iedere stem aan hun klachten van het publiek, is laag. Alleen dan kunnen we stoppen met deze ramp.

Rosa Hasler, Mönchaltorf

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:Werkzaam bij muziekauteursrechtenorganisatie / Geslacht:Vrouw / Leeftijd:51 / Woonplaats:Loosdrecht 1231NS /

Ik woon nu 12 jaar in Oud Loosdrecht.

Achter mijn huis (op zo'n 100 meter afstand) stond altijd al de mast waarin de sirene hing, die op de eerste maandag van de maand op 12.00 u. 's middags stevast loeit. De mast staat middenin een woonwijk.

In 2003 kreeg de sirene het twijfelachtige gezelschap van een GSM antenne.

Sindsdien zijn er gaandeweg steeds meer antennes ingehangen; GSM, UMTS en C2000.

Aan mij is nooit om toestemming gevraagd.

De antennes blijken een aanslag op mijn lichaam.

In de afgelopen jaren ben ik steeds meer gezondheidsklachten gaan ontwikkelen: astma, vermoeidheid, gewrichtsklachten, huidproblemen (netelroos, jeuk), slechter zien, ontstekingen in het ooglid, droge ogen,

's nachts zomaar wakker worden, hartkloppingen, duizeligheid en een gestressed, opgejaagd gevoel van binnen. Mijn man heeft ook een aantal van dezelfde klachten.

We merken beiden dat we ons stukken beter voelen wanneer we niet hier in huis zijn. Ook lijkt ik andere overgevoeligheden te hebben ontwikkeld, voor o.a. elektrische apparaten.

Ik wordt onwel bij hoogspanningskabels in de buurt en als de verwarmingsketel oplaait om het huis te verwarmen.

De koelkastmotor maakt me duizelig wanneer die aanslaat en als ik een slechte dag heb kan ik zelfs in Albert Heijn niet bij de koelinstallaties in de buurt komen zonder het gevoel te hebben dat ik tegen de vlakke ga.

De gemeente Wijdemeren hoort haar burgers niet aan: "mevrouw, dit is waar de antennes in Oud Loosdrecht hangen en als een telefoonmaatschappij daar iets in wil hangen

(en daar goed voor betaald... :ondergetekende) dan mag dat.

" Toen ik daarop antwoordde dat de burgers die daaronder wonen dan gewoon dikke pech hebben dus, antwoordde de gemeente ambtenaar dat hij daarover niet met mij in discussie wilde gaan.

De huisarts neemt mijn klachten niet echt serieus, ik zoek het meer in de richting van de alternatieve hoek (homeopathie, acupunctuur).

Mijn huis is doorgemeten door woonbiologen, de waarden zijn verschrikkelijk hoog en beschermmiddelen behoorlijk duur.

Beetje bij beetje schaf ik gordijnen aan die de straling afschermen, aluminiumfolie helpt ook wel, ik heb de nodige maatregelen genomen in huis (DECT telefoon weg, 's nachts alle elektriciteit afsluiten, geen draadloos internet etc.).

Ik woon in een huurhuis, voor een andere woning zijn wachtlijsten van jaren!

En waar je ook gaat of staat zijn al antennes of kómen ze er! Zelfs de kerken verkopen hun ziel aan de duivel en plaatsen antennes op de toren...
Nog even en we leven onder een deken van elektromagnetische straling.
Ik hou mijn hart vast!

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Beroep:fotograaf <--> Leeftijd:49 <--> Woonplaats:BE 3680 Maaseik

Drie jaar na de ingebruikname van een gsm-zender op het dak van mijn zaak en eveneens woonst tot aug.2009, ben ik ziek geworden inwendige oogontsteking van het rechteroog (rechtshandig telefoneren).

Ik gebruik had ik eveneens DECT, WLAN, GSM toestellen.

Ik ben tot en met heden in behandeling voor tot 4x per jaar terugkomende inwendige oogontstekingen van het rechter oog. (1° keer in jan 2006). Tevens lijd ik aan chronische vermoeidheid, slaapstoringsen, spierpijnen, hoofdpijn, huidallergiën, gezwellen in het gezicht, maag en spijsverteringsproblemen, Hartkloppin,gen, Koude handen, oorsuizingen,, agressie en veel meer.

Door 5 dagen naar het buitenland te gaan kwam ik eerst de oorzaak van mijn gezondheidsproblemen op het spoor.

na 5 dagen was ik een ander mens geworden en alle gezondheidsproblemen waren verdwenen.

Amper drie dagen na terugkeer te Maaseik waren alle problemen terug en erger dan voorheen.

Een woonbioloog bracht in aug.2009 duidelijkheid, ik had sinds 2003 tijdens mijn slaap tot 18.000x teveel straling over mij heen gekregen, met alle gevolgen zoals gekend.

Heden ben ik overgevoelig geworden voor deze stralingen van DECT, GSM,UMTS,WLAN, en zoveel meer.

IK moet mij afschermen met silver-doorvlochten henden en doeken , staaldraad of beter nog vluchten naar stralings-arme regio's, deze zijn helaas bijna niet meer te vinden.

meer info zie: www.fotoleenders.be zie " openingsuren-gezondheid " , zie " straling "

Beroep:zaakvoerder van Foto Leenders ebvba <--> Leeftijd:00 <-->

Woonplaats:Maaseik (België)

Sinds 1998 bieden wij als verdeler en agent van Proximus mobiele diensten aan onze klanten.

Toen omstreeks 2002 de GSM-zendmast van het Maaseiker ziekenhuis werd verwijderd waren er veel klachten van klanten over slechte GSM-ontvangst.

Na overleg met Proximus stelden zij voor om Ni-directionele GSM-antenne te plaatsen onder de voorgevel van de winkel, Bleumerstraat 10 te Maaseik.

Dit functioneerde prima en iedereen was tevreden en men vroeg mij om de eenheid te mogen uitbeiden tot een antenne op het dak hetgeen ook gebeurde.

Doch over de mogelijke schadelijke gevolgen die deze GSM-UMTS-antenne in een woonomgeving kon hebben viel er niet een enkel woord.

In 2006 kreeg ik een eerste inwendige ontsteking in mijn rechter ook en werd ik persoonlijk slachtoffer (oorzaak toen nog onbekend).

Er volgde een ware lijdensweg van dokter naar dokter, niets bleek te helpen en de oogontstekingen kwamen vaker en vaker terug (tot +4x/jr).
Het enige wat mij bleef was de symptomen te bestrijden met allerlei op cortisone gebaseerde oogdruppels en zalven.
Dat ik een slechte nachtrust had en vaak vermoeid was werd door de geneesheren toegeschreven aan de werkdruk en stress welk eigen was aan mijn beroep (fotograaf).
In 2008 kreeg ik een zeer zware inwendige oogontsteking welke men met de gebruikelijke methoden maar niet onder controle kreeg.
Het scheelde toen niet veel of ik was het zicht in mijn rechteroog compleet verloren.
Een tweevoudige medicamenteuze injectie in mijn rechter oog bracht de ontsteking onder controle met als nevenwerking dat mijn oog blijvend troebel is gebleven, daar moest ik maar mee leven.
De oogarts verzekerde mij dat het huidige zicht veruit het beste was wat men kon verwachten na zo een zware oogcrisis.
Voor mij is er duidelijk een samenhang Rechtshandig zijnde gebruikte ik mijn draadloze Dect-telefoon alsook mijn GSM aan het rechter oor zoals de meesten onder ons.
Hierin zit zonder meer een oorzakelijk verband met mijn aandoening in het rechter oog! Men weze Gewaarschuwd !!!
! Tot overmaat van ramp begon mijn lichaam ook op andere wijzen te protesteren in de vorm van vermoeidheid, lusteloosheid en huiduitslag rondom beide ogen, op de borst en boven benen. Mijn gezondheidstoestand was verre van ideaal te noemen en ik voelde mij een wrak. Dit was nog niet alles ineens kreeg ik gezwellen, kanker ? in mijn aangezicht, er kwamen er steeds meer bij. Verschillende van deze gezwellen gaven wekenlange infecties onder de huid die telkens terug kwamen, een ware lijdensweg zette zich voort. Ik durfde haast niet ongeschminkt in de winkel te komen. Dermatologen hielpen door ze ambulant te verwijderen. Er kwamen sneller nieuwe gezwellen bij dan ik afspraken kon maken bij dermatologen. Geruime tijd deed ik talloze testen en stelde het gehele voedingspatroon in vraag ! Echter een duidelijk noch licht verband was er niet te vinden tussen mijn huidproblemen en mijn voeding. Het zoeken naar mijn maag en spijsverteringsproblemen door middel van een gastroscopie bracht niets op. Wel was mij opgevallen dat er een verband was met het nuttigen van chocolade en alcohol. Doch dit zou toe te schrijven zijn aan mijn leeftijd en komt vaker voor bij 40-plussers zo de artsen.
! In aug. 2009 was ik zodanig verzwakt en vol kwalen dat ik bij mij zelf dacht, als dit het leven moet zijn met 50jr. voor de deur, nee dank U wel hoor.
Mijn leven nam een wending toen ik 14 dagen vakantie nam met de gedachte; het werk, de stress, het is mij allemaal te veel geworden, gun uzelf meer tijd en rust (zo de doktersraad) en vertrok dus voor 5 dagen naar Ediger-Eller aan de Mosel met vakantie.
Eenmaal toegekomen aan de Mosel verdwenen de symptomen een voor een binnen de 4 dagen. Samen met mijn vrienden maakten wij nog grappen hieromtrent.
De tweede dag dronk ik één glaasje witte wijn en dat beviel mij goed zodat ik s avond nog

een tweede tot mij nam, ook géén probleem(terug een normaal leven). De vakantie verliep verder zonder problemen.

Doch eenmaal thuis (fotozaak was nog gesloten) kwamen binnen de drie dagen alle problemen terug;

- ! -slaapstoornissen (Oh wat had ik aan de Mosel zo lekker kunnen slapen en dromen)
- ! -spierpijnen en vermoeidheid (ik was in een mum van tijd terug een wrak geworden)
- ! -huiduitslag rond de ogen, op de borst, op de bovenbenen (nog erger als voorheen)
- ! -gezwollen in het aangezicht (kwamen als paddestoelen tevoorschijn)
- ! -tintelingen in mijn rechter oog (ik kreeg de schrik: alweer een oogontsteking ?)

Voorbij was de droom dat alles goed kwam, het werd erger en erger. Nu was het overduidelijk er moest een verband zijn met de Bleumerstraat 10 te Maaseik.

Toen heb ik een inventaris gemaakt van wat er zoal verandert was van 2000 tot 2009 in zake machines en veranderingen(verven en verbouwing zaak). Tevens begon ik het internet te gebruiken om gelijkaardige gevallen en info te vinden. Al vlug bleek de GSMUMTS als grote boosdoener in beeld te komen. Op aanraden van een jeugdvriend welke hierover meer wist heb ik kordaat mijn koffers gepakt en ben van slaappleats verandert, ver buiten het stralingsbereik van enige GSM-antenne. Ik kon het niet geloven dat de gsmtechniek, HF-straling, mij ziek zou maken. Het is toch een belangrijk deel van de omzet. Toch was er overduidelijk een verbetering van mijn gezondheidstoestand merkbaar ! Echter dit was nog niet voldoende mijn lichaam vertelde mij dat 4 dagen werken te Maaseik de grens was. De zaak is slechts di. , woe. , vrij. , en zat. geopend. Hierdoor heeft mijn lichaam de kans om de teveel opgelopen straling af te bouwen. Ondertussen ben ik Elektromagnetisch Hyper Gevoelig(sensibel) geworden (EHS).

- ! Een woonbioloog die samenwerkt met Wolfgang Maes uit Duitsland (de Expert en Godfather bij uitstek in deze materie), bracht wetenschappelijk en meetkundige duidelijkheid. Hij kwam tot de vaststelling dat het stralingsniveau($1800\mu\text{W}/\text{m}^2$) $18.000\times$ te hoog is op mijn slaapkamer te Maaseik (boven de zaak). Zo een hoge straling is niet meer te saneren met alle huidige beschikbare HF-afscherm-materialen. Hij rade mij uitdrukkelijk aan om niet langer te slapen te Maaseik(onbewoonbaar). Tevens wees hij mij op de gevaren van LF-straling (50Hz)veroorzaakt door netspanning (230Volt) van stromen (Ampère) van ingeschakelde apparaten welke onze leefwereld domineren. De Universiteit van Gent is eveneens op mijn verzoek met een ploeg meettechniekers metingen komen uitvoeren en kwamen op $1.366,00\text{mV}/\text{m}$ in mijn slaapkamer. Doch een uitspraak over de gezondheidsgevolgen bleef achterwege, wij doen alleen metingen hoor ! en die zitten binnen de vorige nat. BE-normen.
- ! Nu leef ik teruggetrokken bij mijn ouders in een bosrijke omgeving in een LF & HF gesaneerd losstaand woonhuis. Ik klop mijn uurtjes te Maaseik(vandaag sept. 2010 werk in slechts 2 dagen en beperkt van 10 tot 17u.) en meer zit er niet meer in. Mijn lichaam is gevoeliger geworden dan voorheen. De straling merkt men niet onmiddellijk, het duurt vele

uren voor het lichaam hierop reageert in functie van het soort straling en de hoeveelheid.

Als zelfstandige in hoofdberoep valt dit tegen, zwaar tegen, je kan amper de lopend zaken

afhandelen. Het gaat iets beter met mijn gezondheid, doch de strijd is nog lang niet gestreden.

Proximus, de mobiele operator, welke de antenne-installatie uitbaat, wil zich voorlopig niet

schikken om tegemoet te komen aan onze vraag tot verlaging van de zendsterkte van deze eenheid 089MAP genaamd. Enkel een stopzetting van de zender kan mij helpen en

daar willen zij niets van weten. Zij beroepen zich op de wettelijke toegestane zendvergunning

en zendsterktes en trekken enige samenhang met mijn gezondheidstoestand in twijfel, dit ondanks de rapporten en aanbevelingen van de woonbioloog. De wetgeving

holt maar weer eens achter de techniek aan en schiet dus zoals vaak tekort. Hier wordt

niet de burger beschermd doch de Geldmachine draaiend gehouden kost wat kost.

Het voorzorgsbeginsel van 1992 (verdrag van Maastricht) is niet meer dan een voornemen

op papier. Het is hoogtijd dat onze Politici en geneesheren hun verantwoordelijkheid opnemen en stappen ondernemen om de zendsterkte te verlagen naar 0,6V/m (i.p.v. 21V/m)

en het voorzorgsbeginsel in de praktijk toepassen.

Het heeft bij mij lang geduurd (3 jaar) vooraleer het teveel aan straling op mijn gezondheid

merkbaar werd en bijna even lang om de oorzaak te vinden (bij toeval), doch dan is het al

te laat, eenmaal EHS-ziek kan men daar maar moeilijk of niet vanaf geraken.

Men weze bij deze gewaarschuwd !!! een toepasselijk spreekwoord: Less is more GSM en aanverwante producten maakten vele jaren een belangrijk deel uit van mijn zakencijfer, doch met de huidige kennis en de ernstige gevolgen voor mijn gezondheid

heb ik dit alles geschrappt uit mijn assortiment.

Zelf gebruik ik enkel nog vaste verbindingen voor telefonie en internet.

Volgens mijn bescheiden mening en ervaringen:

De spanningsvelden (laag en hoogspanning), de elektromagnetische velden, de Hoogfrequente en laagfrequente velden ze hebben allen negatieve uitwerkingen op ons

immuunsysteem zeker als dit reeds om een of andere reden verzwakt is.

Het leven in de nabijheid van een zendmast is zeker te vermijden, ook het leven onder

een zendmast raad ik niemand aan. De hoeveelheid straling, ver onder de max. toegestane stralingsbelasting, op die plaatsen is nog steeds te hoog.

De overheid spreekt enkel over thermische effecten, die zijn al lang achterhaald.

Er zijn eveneens niet-thermische effecten, ik ben het levend bewijs. Het is niet interessant

voor de overheidsdiensten, ik heb ze allen in kennis gesteld, tot heden is er niet één expert komen zien, luisteren of noteren welk mijn ervaringen zijn. Blijkbaar moeten er eerst

doden vallen voordat het probleem ernstig neemt.

Het heeft te maken met de voorbelasting van straling die te vinden is in het jarenlang

gebruik van DECT, en recent WLAN WIFI en GSM-gebruik. Na een jaar van zelfstudie en testen op eigen gezondheid met goede meetapparatuur LF en HF is men een stuk wijzer.

Dus heb ik zoveel mogelijk gesaneerd, goede aarding en géén spaarlampen meer gebruiken en vooral vluchten uit de huidige draadloze maatschappij.

Moet men dan toch in de maatschappij dan is goed afschermen de enige oplossing.

Het aller belangrijkste is nu het immuunsysteem herstellen met medewerking van een holist en homeopaat, dit zou ongeveer een 10-tal maanden kunnen duren.

We zullen zien of dat lukt.

Luc Leenders zaakvoerder van Foto Leenders ebvba , 3680 Maaseik (België) +32-089/564039

<http://www.fotoleenders.be> foto.leenders @ skynet.be

Bron:

<http://www.arjenwitzel.nl/klachten/>

Gezondheid neemt snel af na installatie breedband GSM (Edge) en UMTS zendmast
maandag, 05 september 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Drie ervaringen: mei/juni 2005 en februari 1998.

Deze ervaringen heb ik thuis opgedaan. Ik ben in januari 2004 hierheen verhuisd. Het is een dubbele benedenwoning met een sousterrain. In het begin had ik beneden geen klachten. Na anderhalf jaar is het aantal antennes van GSM, UMTS, DECT en WIFI in de omgeving sterk toegenomen. De introductie van Breedband GSM van Telfort en UMTS van Orange hebben de situatie recent verslechterd. Ik kan nu thuis niet meer zonder gezondheidsklachten wonen en werken.

Mei 2005: Breedband GSM (EDGE)

In de dagen voor en op Koninginnedag (30 april 2005) voelde ik me erg beroerd. De eerste dagen van mei had mijn mobiele telefoon geen contact met de Telfort-antenne, terwijl ik thuis wel mobiel bereikbaar moest zijn in verband met mijn werk. Ik heb contact opgenomen met Telfort en de voorlichter (Patrice Hijsterborg) heeft mij laten weten dat GSM Breedband (EDGE) werd geïnstalleerd. Aan het eind van die week was ik volledig uitgeput. Twee hulpvaardige mensen hebben de slaapkamer beneden achter bekleed met aluminiumfolie, ook de ramen. Daarna kon ik weer slapen, enigszins bijkomen. Ik was daarna nog in staat om thuis mijn werk te doen.

Juni 2005: UMTS

In de maand mei had ik betere en slechtere momenten. Op 16 en 17 juni 2005 werd ik extra beroerd. In het weekend van 18 en 19 juni kon ik weer helemaal niet slapen, bleef de hele nacht op en als ik dan uiteindelijk sliep, schrok ik steeds wakker. Ik ben gaan meten op straat. Waar ik voorheen 0,2 V/m gemeten had, was het nu 0,7 V/m (circa 1200 mikroWatt/m²). Ik ben noodgedwongen weer in de auto gaan slapen bij natuurgebied Meyendel (daar komt een dichtheid van 0,1 mikroWatt/m² voor). Op 22 juni deelde de voorlichter van Orange (Michiel van der Wal) mij mee dat de week daarvoor UMTS-antennes op de garage bij het Circustheater waren aangezet. Mijn vrouw heeft een kooi van volièregaas gebouwd achter onderin de woning en daar kon ik weer in slapen (0,1 mikroWatt/m², maar UMTS en de puls van WIFI wel hoorbaar).

In de woonkamer bij de voorgevel kreeg ik een brandende huid en gloeiend hoofd. Een kennis heeft op 1 juni een kooi van volièregaas gebouwd. Daarin zijn de klachten iets minder, maar voldoende afscherming is het niet.

We hebben de slaapkooi later nog eens met horrengaas bekleed. In die kooi slaap ik goed, maak in het weekend nachten tot 09.00. Ik droom zelfs weer normaal. Maar voldoende om bij te komen van de dag is het niet. Vanaf 22 augustus 2005 moet ik weer volle werkdagen werken op 180 meter afstand van de KPN zendtoren in Den Haag, met UMTS, GSM, digitenne (DVB-T), FM, AM, C2000 en meer. Mijn klachten (vooral kramp in buik, opzwellen, duizeligheid/brandend hoofd, tintelingen, prikkelingen, pijn in spieren (linkerarm, kuiten), opgefoktheid, uitputting enz.) zijn zo ernstig dat ik noch op kantoor, noch thuis meer normaal kan leven, wonen en werken.

Februari 1998: GSM 900

Een en ander heeft me aan het denken gezet. In februari 1998 kreeg ik RSI (repetitive strain injury). Dat wordt geacht te komen door herhaalde bewegingen, zoals tikwerk achter de computer. Ik heb het antenregister geraadpleegd. In februari 1998 werd de eerste GSM 900 installatie in gebruik genomen, met één van de drie antennes in de richting van de achtergevel van mijn toenmalige woning. Toeval? Ik denk het niet. Mijn lichaam is niet bestand tegen de straling van GSM, UMTS, DECT, WIFI enzovoort.

naam en adres bekend bij Stopumts

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/565/gezondheid_neemt_snel_af_na_instalatie_breedband_gsm_%28edge%29_en_umts_zendmast

Totaal uitgeputte man schrijft afscheidsbrief aan mailinglijst in GB.
dinsdag, 30 augustus 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Een bericht van een mailing-list in Groot-Brittannië. Exemplarisch voor de situatie waarin veel slachtoffers van de straling zich bevinden.

Hallo allemaal, met spijt neem ik afscheid van de mailing list. Mijn gezondheid is nu zo slecht dat ik moeite heb met de grote hoeveelheid mails, als mijn computer een paar dagen uit heeft gestaan. ... Het gebied waar ik woon is nu geheel omgeven door zendmasten. Ik leef met permanente migraine en hoewel ik Asphalia inneem (dat helpt) heb ik geen normaal slaappatroon meer en lijd ik aan totale uitputting. De onmogelijkheid om me nog te concentreren is een nachtmerrie. Mijn beste wensen aan jullie allemaal. Jullie doen fantastisch werk.

(naam bekend bij Stopumts).

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/551/totaal_uitgeputte_man_schrijft_afscheidsbrief_aan_mailinglijst_in_gb

Faisal Khawaja uit Groot-Brittannië
zondag, 28 augustus 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Faisal Khawaja is een 26-jarige kunstenaar. Hij woont in Gloucestershire, Groot-Brittannië, met zijn vrouw Laura. Hij is 'elektrogevoelig' sinds vier jaar. "Mijn eerste symptomen kwamen in 2002. Ik had een normaal stadsleven in Londen en werkte als fotograaf. Voor mijn werk maakte ik veel gebruik van de mobiele telefoon en elke keer kreeg ik een onaangenaam brandend gevoel in mijn oor. Het werd langzaam meer intens totdat ik een scherpe pijn voelde, door mijn hersenen heen. Ik raakte mijn coördinatie kwijt en voelde me zeer onwel. Ik probeerde het gebruik van de mobiele telefoon te verminderen en belde thuis met de draadloze telefoon, maar ik kreeg dezelfde symptomen. Ik kocht een telefoon met snoer en mijn symptomen werden enige tijd minder, totdat ik last begon te krijgen van huishoudelijke apparaten. Na enkele uren achter de computer hoorde ik een hoge jankende toon in mijn oren en ik voelde me opgejaagd en uitgeput. Mijn korte termijn geheugen werd slecht en ik kreeg rode vlekken, het leek alsof ik verbrand was door de zon, over mijn hele gezicht. Het kwam erg snel, maar verdween ook weer als ik de computer uitzette. Langer dan een half uur televisie kijken bezorgde me hoofdpijn. Ik probeerde een grotere afstand tot de televisie, maar dat leek de symptomen niet te verminderen. Mijn leven werd ingeperkt, omdat ik altijd onaangename symptomen kreeg als ik een elektrisch apparaat aanzette of telefoneerde. Op 100 meter afstand was een gebouw van British Telecom (BT) met een verzameling van tien zendmasten op het dak. Ik vroeg me af of die mijn reacties opriepen. Mijn vrouw Laura werd zeer ongerust over mij. We bespraken een en ander en besloten dat de enige oplossing was, het appartement te verlaten en een tijdje op het platteland te gaan wonen bij mijn moeder, om te kijken of het mij beter zou vergaan. Ik was zeer bezorgd en verward, omdat ik niet begreep wat er gebeurde. Ik heb nooit eerder een allergie gehad en beschouwde mijzelf als een fitte en gezonde man. Allerlei vreselijke gedachten kwamen in mij op. Zou ik een hersentumor hebben? Ik ging naar mijn huisarts, hij deed enkele onderzoeken en vertelde mij dat er niets aan de hand was. Ik had de indruk dat hij mij niet geloofde of niet serieus nam, want zijn enige advies was het innemen van Paracetamol. Hoewel mijn symptomen verminderden bij mijn moeder, reageerde ik nog steeds sterk op de televisie, telefoon, computer en het inbraakalarm. Ik vroeg mij af hoe ik mezelf het beste kon beschermen tegen hoogfrequente straling en elektrische apparaten."

Tips van Faisal:

1. een meter om de belasting in je omgeving te meten
2. geen apparaten zoals draadloze telefoon, magnetron en inbraakalarm meer gebruiken
3. afschermen tegen hoogfrequente straling van zendmasten
4. op internet informatie inwinnen
5. zorg dat de bedrading in je woning goed is geaard
6. 's nachts groepen van de elektrische installatie uitzetten
7. stel je op de hoogte van de dichtstbijzijnde zendmasten
8. lobbyen bij de politiek om het bewustzijn van de problematiek te vergroten
9. een allergie-test doen om andere allergieën uit te sluiten
10. wees geen slaaf van technologie

"In mijn wanhoop heb ik een soort kippenhok gebouwd in de tuin, bijna twee bij anderhalve meter, gemaakt van dubbel draadgaas, waar de hoogfrequente straling niet kan binnendringen. De burens zullen het wel bizar gevonden hebben, maar voor mij was het eindelijk een veilige plek, waar ik enkele uren kon werken. Laura en ik zijn praktisch ingestelde mensen, die niet gauw in paniek raken, we concentreerden ons op hoe het beter met mij kon gaan. Ik maakte een afspraak bij de Breakspear

Allergie Kliniek in Hertfordshire, waar een specialist het relaas van mijn symptomen aanhoorde en een aantal tests deed. Zij diagnosticeerde onmiddellijk acute elektrogevoeligheid, waarvoor helaas geen genezing bestaat. De enige manier om de symptomen te verminderen is de woonomgeving radikaal te veranderen en te zorgen voor een minimale blootstelling aan elektriciteit. Daarom besloot ik, begin 2003, ander werk te gaan doen. Hoewel ik er goed mee verdiende, kon ik niet doorgaan als fotograaf, omdat ik allergisch was voor de meeste apparaten in de studio. Het enige andere wat ik ook goed kon was schilderen, dus werd ik een zelfstandig kunstenaar. Tegen het eind van 2003 was duidelijk dat ik veel minder symptomen had op het platteland dan in Londen. Laura en ik begonnen te zoeken naar een eigen woning. Het duurde drie maanden om een plek te vinden waar ik mogelijk gezond kon blijven. We liepen overal binnen en ik ging vijftien minuten zitten en keek wat er gebeurde. Negen van de tien keer begonnen mijn oren te kloppen of ik kreeg hoofdpijn omdat er zendmasten of een mobiele telefoon in de buurt waren. Tenslotte vonden we een huis in een klein dorp in Gloucestershire waar de dichtstbijzijnde mast drie kilometer ver weg was. Nu werk ik in een atelier aan huis en verkoop schilderijen aan plaatselijke galerieën en restaurants. Ik heb geen mobiele telefoon meer en bel alleen maar kort met de gewone telefoon. Ik kijk alleen televisie als ik iets echt wil zien en zit niet langer dan een uur aan de computer. 's Nachts trek ik alle stekkers uit de wand. De dichtstbijzijnde stad is Oxford, maar het is een probleem om daarheen te gaan, omdat de meeste mensen een mobiele telefoon bij zich hebben, winkels hebben fluorescerend licht en cafés en restaurants alle mogelijk elektrische uitrusting. De supermarkt bezoeken is ook niet eenvoudig meer. Laura en ik kopen in plaats daarvan biologische producten van boerderijen. Reizen met het openbaar vervoer is een risico. De meeste treinen hebben een mobielvrije wagon, maar ik kan de elektriciteit van de bovenleiding voelen. Ik rijd een zeer eenvoudige auto met slechts enkele elektronische schakelaars. Een vakantie hebben is ook ingewikkeld. Ik heb gereisd met een vliegtuig. Toen we in de lucht waren, voelde ik me goed, maar het wachten op het vliegveld was een nachtmerrie, omdat er veel radar en scanners in de terminals zijn. Toen we bij de vertrekhal kwamen voelde ik me ziek. Mijn oorgeluiden kwamen terug en ik verloor de coördinatie. Opstijgen was een opluchting. Onze ontspanning hebben we thuis. Een bezoek brengen aan vrienden kan een probleem zijn, omdat hun woning vol met gadgets kan zitten. Jonge mensen hebben veel mobiele telefoons, computers, televisies, DVD's en CD-spelers. Het kan voor mij een ramp zijn, omdat zelfs een inbraakalarm een reactie kan oproepen. Ik heb geleerd dat als je een allergie hebt, je ontdekt wie je echte vrienden zijn. Sommige mensen hebben veel begrip en doen alles om het je comfortabel te maken. Anderen geloven niet dat elektrogevoeligheid bestaat en denken dat het verbeelding is. Laura en ik hebben verschillende goede vrienden, maar de diagnose is een klap geweest voor ons sociale leven. Gelukkig hebben we nieuwe mensen ontmoet die zich meer bewust zijn van het milieu. Elektrogevoeligheid is in Groot-Brittannië nog steeds niet erkend. Je moet leren leven met de skepsis om je heen. Laura en ik hebben grote aanpassingen in ons leven moeten aanbrengen, opdat ik nog een doenlijk leven kon leiden. Zij kent mij beter dan ieder ander en nam mijn probleem serieus vanaf het begin, omdat ik niet een persoon ben die zich opwindt over niets. Zij is nu de broodwinner, maar dat vindt ze niet erg. Ik heb geen idee waarom ik plotseling elektrogevoelig werd. Mijn levensstijl was hetzelfde als van de meeste van mijn vrienden. Het enige antwoord is dat ik gewoon het lot getrokken heb. Maar ik heb niet veel om over te klagen, zolang ik mijn omgeving onder controle heb is mijn gezondheid goed. Ik mis mijn werk als fotograaf wel erg. Het maakt me boos dat ik die carrière vaarwel heb moeten zeggen, na zoveel jaren opleiding. In het begin vroeg ik me steeds af: 'Waarom ik?', maar na verloop van tijd begon ik de positieve dingen te waarderen en ik voel me meer op mijn plek dan voorheen. Ik ben geen slaaf meer van de technologie en hoewel ik langzamer leef, geef ik daar de voorkeur aan."

Meer informatie? Tel. 00 43 1322 619 898 of kijk op www.allergyuk.org

www.mast-victims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=30 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/547/faisal_khawaja_uit_groot-brittanni%C3%AB

Kanarie herstelt (reacties)

maandag, 15 augustus 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Reacties op het verhaal van de kanarie van H. te Nijkerk

[Verhalen/530](#)

Iris Atzmon uit Israel schrijft, dat de vogels terug zijn in het dorp Osafia. De burgemeester van het dorp, Akram Hason, liet in april 2005 alle 62 antennes weghalen, om de bevolking gerust te stellen. Er is geen mobiel telefoonverkeer meer mogelijk in het dorp.

bronnen weghalen van de antennes:

omega.twoday.net/stories/657843/

omega.twoday.net/stories/644608/

Hadid Rashi, Yediot Haifa, 22.4.05

Milt Bowling uit Canada schrijft, dat in de jaren 1960 veel onderzoek is gedaan naar de niet-thermische effecten van radiofrequente straling op vogels. De veren blijken als ontvanger te functioneren. Vogels die (onder verdoving) van hun veren waren ontdaan, reageerden twaalf dagen lang niet meer op straling, totdat hun veren weer begonnen te groeien.

De onderzoeken lieten ook een verandering van EEG-patronen zien, ontsnappingsgedrag, andere tekenen van stress in de vorm van vocale uitingen, poepen en willen gaan vliegen. Parkieten verkozen voor een voederbak zonder straling boven een bak met straling. Bestraalde kippen legden meer eieren, maar de mortaliteit was tweemaal zo groot als in de onbestraalde groep. Belastingen vanaf 2000 mikroWatt/m². Kuikens die aan 10.000.000 mikroWatt/m² werden blootgesteld vielen op de grond neer en bleven liggen totdat de straling na 5 tot 20 seconden uitgezet werd.

Penny Hargreaves uit Nieuw Zeeland stuurt een bericht uit India.

Dr. S. Vijayan, directeur van het Salim Ali Centre for Ornithology and Natural History (SACON): Een aantal onderzoeken is uitgevoerd om de relatie te onderzoeken tussen de toename van elektromagnetische straling en de afname van het aantal huismussen. Een positieve correlatie is gevonden. Ook in Spanje is onderzoek gedaan waaruit bleek dat de huismussen verdwenen uit steden waar de hoogste elektromagnetische straling is te vinden. Het aantal mussen in Londen is sinds 1994 met 75 procent gedaald, gerelateerd aan de opkomst van de mobiele telefoon." Vijayan vermoedt dat de straling effect heeft op het centrale zenuwstelsel van de mussen.

www.sarkaritel.com/ministries/env_forests/

Salim Ali Centre For Ornithology & Natural History (SACON)

SACON, Kalayampalayam, Coimbatore - 641 010
Director 0422-2857101, 2857102, 2857088

Een drietal cases met betrekking tot vogels en radiofrequente straling is hier te vinden:

[www.wave-guide.org/archives/emf-l/Aug1998/EMF-in-the-barnyard-\(fwd\).html](http://www.wave-guide.org/archives/emf-l/Aug1998/EMF-in-the-barnyard-(fwd).html)

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/534/kanarie_herstelt_%28reacties%29

En dan opeens verandert de wereld, verslag van een vrouw uit Enkhuizen
woensdag, 27 juli 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

En dan opeens verandert de wereld. En twijfel je aan je lijf en word je geconfronteerd met de kwetsbaarheid van je lichaam. Onzekerheid over wat er met je aan de hand is. Een onbehagelijk niet thuis te brengen gevoel en het ergst is het fluiten in je hoofd, piepen, kraken, borrelen. Tinnitus, jammer maar helaas? Ik kan het niet accepteren, er is geen aanleiding waar ik direct op kan komen behalve dan dat we net verhuisd zijn. Gestresst? Zal wel weer overgaan? Het klinkt gek genoeg als elektriciteit, tonen van hele hoge frequentie, zoeken, zoeken, en zoeken op Internet. En dan: elektrosmog, een heel nieuw begrip voor mij, inmiddels voor ons want mijn huisgenoot heeft dezelfde verschijnselen. En dat kan geen toeval zijn zou je denken.

Hoogfrequent, laagfrequent, umts, wlan, wifi, $\mu\text{W}/\text{m}^2$, gsm, 3G, pulserend, dect, gprs,..... Een wereld gaat voor ons open en je kijkt met een andere blik uit het raam en warempel, op nog geen 300 meter afstand staan twee masten met allerhande zenders. Dit is het. Het ligt niet aan ons, ik weet een plek op de dijk, ver weg van gsm-umts antennes, dect telefoons en lantarenpalen, daar is het opeens stil, wondermooi stil!

Eerst de verbazing, dan het verdriet en vervolgens het vertrouwen dat er iets gedaan kan worden. Eenvoudig eigenlijk, het kan vast anders. En dan merken dat het niet zo eenvoudig is. Dat deze aantasting van je gezondheid niet serieus genomen wordt door diegenen die er wat aan kunnen doen, van wie je verwacht dat die er wat aan zullen doen, de overheid. Want de overheid, dat zijn wij.

Ik ben een rationeel mens, draai naar beste geweten mee in deze maatschappij en voel me daar in thuis. Doe alles wat in mijn macht ligt om bij te dragen aan een mens- en diervriendelijke wereld. Scheidt het afval, rijdt zo min mogelijk met de auto, doe in ieder geval boodschappen, en ga op vakantie met de fiets. Eet al 30 jaar vegetarisch, gebruik zo min mogelijk energie, plaats zonnepanelen op het dak. Stem naar mijn overtuiging, nou ja, probeer zo te leven dat ik zo min mogelijk andere mensen en dieren daarmee belast. En in dit land heb ik een keus. Ik kan kiezen geen vlees te eten, niet (meer) te roken, met de trein te gaan, een kip te adopteren, te gaan wonen op een eiland in zo gezond mogelijke lucht.

En opeens heb ik geen keus meer. Ja, ik heb de keus mijn mobieltje in de prullenbak te gooien, mijn dect telefoon in de vuilnisbak te smijten (gedaan) en de magnetron niet meer te gebruiken, maar dat is niet voldoende meer om stralingsvrij te leven. Een deken van elektromagnetische straling wordt ongevraagd over ons uitgerold. "Geen gezondheidsrisico" zegt de gezondheidsraad, kinderen vanaf twee jaar kunnen rustig een mobieltje gebruiken zegt de kankerbestrijding. Niets aan de hand, gaat u rustig slapen. Maar we kunnen niet meer slapen! En we zijn niet de enige. We worden

nu 24 uur per dag geconfronteerd met iets waar we ons niet tegen kunnen verweren. Of moeten wij ons verschansen in een stalen bunker, misschien kan men de atoomschuilkelders open stellen als vluchtruimte voor mensen die gek worden van de elektromagnetische straling.

Hoe meer ik lees, hoe machtelozer ik me voel, maar ook hoe strijdbaar ik me voel. Twee emoties die strijden om voorrang. Hoe is het mogelijk voor iets wat voor ons dagelijkse realiteit is, waardoor we niet meer normaal kunnen functioneren, dat we niet serieus worden genomen door de mensen die geacht worden dit land te besturen. Die geacht worden zich aan de grondwet te houden: art. 11 "Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op de onaantastbaarheid van zijn lichaam". Kennelijk is dit artikel geschrapt of omwille van het grote geld genegeerd.

En wat te denken van het volgende als je op de TNO site zoekt op UMTS dat je dan een wervende tekst krijgt: Wat is leuker dan straks via je UMTS-toestel jaloers makende vakantie filmpjes aan familie of vrienden in vloeiend beeld met geluid live door te sturen? Die, voor mij NUTTELOZE, stroom data gaat straks wel allemaal via mijn hoofd en de hoofden van een heleboel mensen. Ik offer mijn gezondheid en welzijn niet op voor een stel vakantie filmpjes. Je vraagt je toch af of we met zijn allen niet helemaal gek geworden zijn om dit te willen.

Wat nu? Een actie starten: Enkhuizen umts vrij, Amsterdam UMTS VRIJ, de WADDEN UMTS VRIJ....., maar wat moet je met ministers die de gezondheidsrisico's van het individu niet op vinden wegen tegen het economische belang. Geachte minister, het is geen risico meer, het is realiteit voor heel veel mensen, voor steeds meer mensen. Het is allemaal zo in elkaar gestoken dat je als burger en zelfs als gemeente geen mogelijkheid hebt dit te stoppen. Antennes lager dan 5 meter vergunningsvrij is een gotspe. De providers hebben niets aan antennes lager dan 5 meter, deze truc is bedacht om zonder tegenstand antennes op gebouwen te plaatsen. En de masten voor de gsm staan er al, daar kunnen geruisloos nog wat umts zenders bij! Wat blijft er dan nog over? De strijd hiertegen lijkt analoog aan de strijd tegen het roken. Alles is er aan gedaan te "bewijzen" dat roken zelfs gezond was, en moet je nu zien?! En asbest, röntgenstraling, radar, fijn stof, CO2, ... en elke keer weer het prachtige spreekwoord, "als het kalf verdronken is..." Maar ik wil niet verdrinken!!! Ik weiger te verdrinken!!!

Wat blijft er dan nog over..... met alle democratische middelen die tot onze beschikking staan. Het democratische recht te protesteren, zich te verzetten. Met gelukkig steeds meer mensen. Mensen die allang blijken te vechten tegen wat lijkt de bierkaai: www.stopumts.nl

Wat blijft er dan nog over..... ik ben tegen het gebruik van alle geweld, dat is voor mij overduidelijk, maar ik ben voor burgerlijke ongehoorzaamheid. De macht van het geld, waar zelfs onze overheid voor gezwicht is, voor miljarden euro's schone lucht verkopen om het te laten vervuilen met elektrosmog. Niet te geloven! Je dagdroomt soms wel over dubbel geïsoleerde kniptangen. Moet het zover komen? "Een volk dat zwicht voor tirannen, zal lijf en goed verliezen, dan dooft het licht" uit het "Bericht aan de levenden" van H.M. van Randwijk. Dit is geschreven in een andere tijd vanuit een ander perspectief maar ik moet er onwillekeurig aan denken want wel geschreven met de vrijheid van meningsuiting en vrijwaring van vrees hoog in het vaandel. Gelukkig is de vrijheid van meningsuiting gewaarborgd in ons land, maar ik voel me niet meer geheel vrij van vrees en waar schuilt nu de tiran?

Marijke de Jong, ing.
Enkhuizen

24-07-2005

En wat is nu de stand van zaken. Het nieuwe huis is door een professionele bouwbioloog doorgemeten. Het rapport is nog niet binnen maar er blijkt sprake te zijn van een extreme anomalie. En nu ook zelf een hoogfrequente elektromagnetische stralingsmeter gekocht en ons rot geschrokken, in ons droomhuis gemiddelde waarden van 30 tot 340 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ en in de tuin tot 900 $\mu\text{W}/\text{m}^2$, en de piekwaarden kwamen boven de 1600 $\mu\text{W}/\text{m}^2$ uit.

Wij zijn geen deskundige elektrosmog meters, maar dit maakte indruk, terwijl deze waarden bij lange na niet de blootstellinglimieten van de overheid benaderen en toch hebben we er last van. En daar bovenop het op tilt slaan van het instrument op 5 meter afstand van de magnetron, of van iemand die achter in de bus mobiel belt....?! Op straat zijn de individuele dect telefoons in alle hevigheid te meten. Helaas lijken we zelf betere ontvangers geworden dan de stralingsmeter, alleen is het nu ook te zien en te horen voor mensen die er (nog) niet bewust last van hebben. Bij slecht slapende vrienden en kennissen in de buurt hebben we intussen menig hoofdkussen gemeten en meestal brulde de meter dat het een lieve lust had door de eigen dect telefoon of die van de burens.

In het nieuwe huis hebben we nog steeds last van een erg hard oorsuizen, borrelen en spanning onderin het hoofd en achter in de nek. We voelen ons opgejaagd en geïrriteerd. Soms heb ik het gevoel alsof ik met een dubbele stem praat.

Helaas is het buiten op straat niet veel beter en dat is overal. Het lijkt soms net of je een klap in je nek krijgt en zonder uitzondering staat er dan een zender achter je. Dect telefoons zijn niet meer uit te houden. Het oude huis is er nog, gelukkig, en we trekken ons daar steeds meer terug. De stralingsniveaus daar zijn laag (0.1 $\mu\text{W}/\text{m}^2$). Maar ga je de deur uit dan weet ik langzamerhand de plekken waar ik met een boog omheen moet.

De toekomst ziet er opeens heel anders uit. Ons droomhuis weer verkopen? Maar wat dan, de wereld wordt steeds ontoegankelijker. En waar naartoe? Voorlopig blijf ik achter met een licht wanhopige verbazing..... en een suizend hoofd.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/493/en_dan_opeens_verandert_de_wereld_verslag_van_een_vrouw_uit_enkhuizen

Brief van Angela Luke uit Londen
zondag, 10 juli 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Helaas ben ik een nieuw slachtoffer. Ongeveer zes weken geleden leed ik onder een maximale vergiftiging. Symptomen:

- onregelmatige en verhoogde bloeddruk (ik ben fit, doe aan gym en eet gezond)
- rechteroog problemen, bril gekocht, teruggebracht en geld teruggevraagd
- geluiden in rechteroor
- brandend gevoel in rechter hersenhelft
- hartkloppingen
- nachtelijke angst en slaapstoornissen (normaal slaap ik als het spreekwoordelijke blok)
- gevoelloosheid van rechter lichaamshelft
- duizeligheid
- onregelmatig doffe geluiden

De plaatselijke huisarts dacht dat ik hyper-angstig zou kunnen zijn. Ik heb hem daarna niet meer bezocht. Ik wist dat er iets in de omgeving mis was en ik had gelijk.

Ik ben 8 maanden geleden in een mooi nieuw huis getrokken bij een golfbaan. Ik wist niet dat er 12 tot 15 masten voor mobiele telefoon aan de andere kant van de golfbaan staan, zo'n 1,5 kilometer hiervandaan en dat zij op mijn achtergevel gericht staan. Ik werk, slaap en kook recht tegenover de zendmasten, waaraan ik zeven dagen lang 24 uur per dag blootgesteld ben. Bovendien had mijn alarminstallatie drie sensoren met radiofrequente straling en had ik twee aparte DECT-telefoons. Een combinatie die mij heeft gekookt. De zendmasten hebben mij het meeste schade berokkend. Sommige nachten is de straling sterker dan andere.

Ik heb veel hulp gekregen in Groot Brittannië en vergroot nu mijn netwerk om te ontdekken of er andere manieren zijn om mijzelf en anderen te helpen.

Ik heb mijn huis te koop gezet en hoop snel te kunnen verhuizen. Ik kan niet behoorlijk functioneren en heb al acht weken niet gewerkt.

Ik stel reacties op prijs, vriendelijke groeten

Angela Luke
Noord Londen
Engeland

Bron: www.emfacts.com/weblog/index.php?p=121
Datum 4 juli 2005

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/445/brief_van_angela_luke_uit_londen

Lijdensweg van patiënte verergerd door GSM- en UMTS-antennes
zondag, 19 juni 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Neuroloog: "lage dosis hoogfrequente straling beïnvloedt MS"

Lijdensweg van patiënte verergerd door GSM- en UMTS-antennes

"Ik denk, op basis van de beschikbare experimenten, dat hoogfrequente straling geen thermisch effect hoeft te hebben om van invloed te zijn op Multiple Sclerose. Volgens mij kan straling met een lagere sterkte de 'blood brain barrier' al aantasten."

Dat zei neuroloog Clive Hawkins, hoogleraar aan de Universiteit van Keele, in een televisie-vraaggesprek met BBC Midlands Today. Hij wordt geciteerd door Nancy Watts uit Groot-Brittannië. Zij kreeg in 1985 de diagnose MS, maar had niet veel last van de ziekte. Zij had een functie als senior manager bij een multinationale organisatie, maakte lange dagen en reisde over de hele wereld. In 1996 keerde ze terug naar de Midlands, na zes jaar werken in het buitenland. Zij kon goed lopen (meer dan een mijl) en werkte als zelfstandig adviseur in de informatie-technologie. Maar na haar terugkeer ging haar gezondheid bergafwaarts.

"Multiple Sclerose is een ziekte die erger wordt naarmate de doorlaatbaarheid van de 'blood brain barrier' toeneemt. Een groeiend aantal wetenschappelijke onderzoeken

laat zien dat de doorlaatbaarheid al bij een lage dosis straling groter wordt", schrijft Nancy Watts. Zij en haar man hebben beide veel last van de zendmast naast hun woning, in 1979 gekocht door haar man. Central Networks (toen Midlands Electricity Board) plaatste een zendmast van ca. 27 meter op een terrein naast hun woning, op ongeveer 6 meter van hun achterdeur.

De mast werd gebruikt door waterschappen, politie en ambulance. Omdat de 'blood brain barrier' een belangrijke component is van MS, vermoedden we dat de achteruitgang van mijn gezondheid te maken had met de zendmast. Ik merkte dat het me beter ging als ik kennissen opzocht in Canada, voor een periode van zes weken of meer. Als ik terugkwam ging het weer slechter. Uiteindelijk besloten we het huis te verkopen.

Ons huis kwam op de markt in 2001 voor 189.000 pond. Ons werd verzekerd dat dat een redelijke prijs was. Alle gegadigden waren enthousiast, maar vanwege de zendmast durfde niemand de koop aan. Na dertien maanden haalden we het huis van de markt. De makelaar zei dat we 70.000 tot 80.000 pond van de prijs af moesten halen. Kort daarna ging mijn gezondheid verder achteruit en ik lag enkele maanden in het ziekenhuis. Nu ben ik geheel afhankelijk van een rolstoel.

In augustus 2003 schermde mijn man het dak van ons huis af met aluminiumfolie. Meetapparatuur gaf aan dat het niveau van de straling daardoor behoorlijk afnam. Na drie maanden ging het ons beter. Mijn man had minder last van fluittonen in zijn oren, was minder more, had meer energie en was geestelijk meer alert. Ik kon weer staan en 50 meter lopen met een looprek. Ik was gedwongen om binnen te blijven, kon niet buiten gaan zitten vanwege de straling.

Orange en T-Mobile waren op dat moment de twee providers met antennes aan de mast. In maart 2004 kwam MM02 Airwave (Tetra) erbij. De gevolgen waren rampzalig. Direct na het inschakelen kregen we de volgende symptomen: ongelofelijke brandende pijn, tintelingen, kramp in de spieren, metalen smaak in de mond, opgezwollen ingewanden, ik kon niet in de woning blijven en vluchtte naar een hotel en later naar mijn ouders in Canada.

Met 2500 pond aan afschermingsmateriaal werd één slaapkamer omgebouwd tot een 'kooi van Faraday'. Ik kon weer naar huis, maar moest in die kamer blijven. Zo bleef de situatie tot december 2004, toen MM02 hun 2G/3G-installatie aanzette (breedband GSM of UMTS). We voelden de gevolgen onmiddellijk en tot onze schrik was het gaas niet voldoende om deze straling tegen te houden. De hogere frequenties vereisen een fijnmaziger net.

Ik ben zeer verbitterd over de politiek van Groot-Brittannië op het gebied van telecommunicatie. Ik geloof dat de elektromagnetische straling van de mast heeft bijgedragen aan een versnelde afbraak van mijn 'blood brain barrier', een versnelling van mijn ziekte en de gezondheidsklachten van mijn man. Ik voel me gefrustreerd over de houding van de providers en de lokale overheid. De hoeveelheid pijn die wij hebben moeten lijden, de invloed op de kwaliteit van ons leven, zijn inhumain. Ondertussen lopen we tegen een muur op van ongelof, onverschilligheid en gebrek aan actie.

Bron:
My Story - by Mrs. Nancy Watts.

www.mastvictims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=13 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/410/lijdensweg_van_pati%C3%ABnte_vere_rgerd_door_gsm-_en_umts-antennes

Engelse baby lijdt op 150 meter van zendmast
zondag, 19 juni 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Engelse baby lijdt op 150 meter van zendmast

Wij verhuisden in 2000 naar ons nieuwe huis, rond de tijd dat professor Stewart zijn rapport presenteerde, waarin hij ons verzekerde dat er geen gezondheidseffecten zouden zijn door het wonen naast een installatie voor mobiele telefonie. Ons huis is ongeveer 150 meter verwijderd van een kolossale zendmast met antennes.

Mijn vrouw en ik waren enthousiast en richtten het huis in, we waren vol energie; mijn vrouw was toen 27 en ik 35. Binnen zes maanden voelden we ons beide erg moe zonder echte oorzaak. Twaalf maanden later kreeg ik problemen met het bonzen van mijn hart. Het hart ontvangt zijn instructies van de hersenen door 'delta'-golven. Volgens mij interfereert de straling van zendmasten en telefoons met onze 'delta'-golven, die we ook ervaren in diepe slaap.

Tot maart 2004 voelden we ons langzaam aan slechter. In februar 2004 beviel mijn vrouw van een prachtige baby, een jongen van 7,5 pond. De twee maanden daarna gingen steeds slechter. In maart werd de Orange antenne-installatie voor 3G (UMTS) gemonteerd. De baby groeide niet. Hij huilde altijd en werd niet lekker tijdens het voeden. We merkten op dat hij niet huilde en normaal at als we weg waren van huis.

In juni had mijn vrouw er genoeg van en we kwamen samen tot de conclusie dat we het huis moesten verlaten. Ik kon geen tweede hypotheek veroorloven en kon ook niet huren. Mijn vrouw kwam op het idee om een caravan te kopen en ergens neer te zetten en van juni tot december hebben we daar gewoond. We stonden versteld over de resultaten. We konden meteen goed slapen en James begon te groeien. Als mijn vrouw met de baby naar ons huis ging om iets te regelen, dan begon de baby meteen constant te huilen zonder duidelijke reden. We hielden hem zoveel mogelijk van huis weg.

Mijn vrouw en ikzelf ontdekten dat we weer droomden in onze slaap - iets wat thuis niet vaak meer gebeurde. We gingen op zoek en vonden de informatie van Gerard Hyland over hoe gepulste straling onze delicate biochemie en het functioneren van onze hersenen kan beïnvloeden. Ik sprak met mijn oom en hij deed de suggestie om het huis af te schermen, wat absurd leek. In december moesten we terug, omdat het caravan park gesloten is tijdens de winter. We kochten afschermingsmateriaal voor de zolder en de ramen. Tussen kerstmis en nieuwjaar konden we niet slapen en de baby was erg onrustig, maar toch beter dan voorheen. We vermoeden dat het komt omdat hij geen zachte delen meer heeft aan zijn hersenpan. In de eerste week van januari voltooiden we de afscherming en tot onze verbazing konden we daarna alle drie goed slapen. We hopen het huis te kunnen verkopen, maar zijn nu in ieder geval afgeschermd.

John O'Hanlon

bron (met foto's van de mast):

www.mastvictims.org/index.php?content=journal&action=view&type=journal&id=15 .

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/411/engelse_baby_lijdt_op_150_meter_vanZendmast

Two single blind experiences of unwell-being and sickness by radiofrequency radiation

zaterdag, 28 mei 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Two single blind experiences of unwell-being and sickness by radiofrequency radiation of wireless communication systems (hotspots, WIFI, UMTS (3G)-antennas).

1.

Week February 21 to 25, 2005.

I had to work in the exhibition halls of the Royal Dutch Jaarbeurs in Utrecht, The Netherlands. I have done exactly the same work for the same exhibition in 2003, without any well-being or health complaints. The circumstances were exactly the same: set up of the exhibition stand, materials, computers. I did not expect any problems. During the days I became very sick. In the night at home I had a lot of pain in muscles and head (my brain felt like 'radiating'). One night I vomited. In the halls I felt 'electric currents' in my fingers, dizziness and painful legs. At the end of the day I could not read the signs at the railway station anymore. The next morning I could again. Only Friday afternoon I checked the halls and in each hall I found 4 antennas for mobile communication, about 5 metres above the public.

The first extension of ca. 70 Access Points will be realised in the Utrecht Jaarbeurs. From 1 april (2004) all the halls and the congress centre will have full wireless internet. All visitors with a laptop or PDA can use internet at a high speed then, according to a press release of KPN (a Dutch telephone company, also provider of wireless communication). Source: www.bellen.com, January 16, 2004.

Apparently my experience is related to and even caused by the radiation of these antennas, since they are the only difference between now and two years ago. There may be co-factors, like UMTS (3G) antennas recently placed in the same area, some of them can be found in the antenna register. My health has been checked intensively in 2003/2004 and I do not have any medical or psychiatric disease or abnormality.

2.

Tuesday May 24th, 2005.

I work in the congress centre Maasgebouw, the entrance building of the Rotterdam football stadium in Rotterdam, The Netherlands. Again, I have done exactly the same work some years before (to visit and cover a conference, as a journalist), without any well-being or health complaints. This time I became severely sick, swollen belly, painful muscles and 'radiating' head, 'electric currents' in fingers and teeth. At the end of the conference I could not read the projections anymore. At the end of the morning I checked the vicinity and found many antennas attached to the lighting masts of the stadium. When I tried to send the article by laptop and cellphone, using bluetooth, the connection was disturbed. I had to move elsewhere to send the article, successfully. When I stood behind a very fat man, in line to the closest mast, I had less pain. Apparently he absorbed part of the radiation.

According to a press release the Rotterdam Feyenoord Stadium offers wireless internet as the first stadium in Europe. The service is offered to all the visitors of the

congress centre, Brasserie de Cuyperij and the business units. WinQ has realised the service. Source: www.hotspot.nl, September 30, 2003.

The same comment as before. Probably UMTS (3G)-antennas are there too, as far as I can recognize them, though they are not yet in the antenna register.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/377/two_single_blind_experiences_of_unwell-being_and_sickness_by_radiofrequency_radiation

Electrogevoelige vrouw verliest steeds meer haar gezondheid, Frankrijk
maandag, 16 mei 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringsverhaal nr. 68 van www.teslabel.be

Ik ben ingenieur en werk bij de gemeente in een grote stad in Frankrijk. Ik probeer reeds twee jaar lang wanhopig een electrogevoelig persoon te helpen. Niets aan te doen: de deuren zijn gesloten. Het INERIS (nationaal instituut voor de risico's van de industriële omgeving) (waar een van de beroemde Franse 'experts' werkt) antwoordt niet, de gemeentelijke gezondheidsdienst weigert zelfs maar de mogelijkheid van electrogevoeligheid onder ogen te zien. De politie neemt de zaak niet serieus. De artsen die zij bezoekt classificeren haar over het algemeen als 'psychisch'. De plaatselijke autoriteiten doen niets, voor zover zij niet sceptisch zijn. Ik stop met de opsomming, wie in een vergelijkbare situatie zit begrijpt het.

Het gaat steeds slechter met die persoon, omdat zij steeds minder lang slaapt, zo goed en zo kwaad als het gaat ... Ik ben geen arts, maar ik geloof dat ze op de grens van een depressie is. Zij heeft geen plek meer waar ze rust krijgt (zelfs niet op 500 meter van de antennes, zij blijft ze voelen; ik heb met haar een test gedaan, ze 'hoort' ze tot op tenminste 300 meter). Ze heeft geprobeerd zich te beschermen, met aluminiumfolie, maar het helpt niets. Ze werkt nog maar enkele uren per week, vanwege haar handicap, en haar financiële reserve is als gevolg daarvan verdwenen. Ze heeft geen middelen meer om te verhuizen.

Voor mij is deze persoon een waarschuwer, ze reageert veel sterker en veel vaker dan anderen op de elektromagnetische aanvallen (hoogfrequent en laagfrequent). Tot voor kort was zij het enige geval dat ik kende in mijn stad. Maar de persoon waar ik over schrijf praat erover met andere mensen en komt steeds meer mensen tegen die intrigerende symptomen beschrijven: geluiden die voor anderen niet hoorbaar zijn, gekriebel in de ledematen, hoofdpijn, problemen met slapen ... daarbij komen problemen met electromagnetische apparaten: sommige apparaten met afstandsbediening gaan vanzelf aan, de televisie is meer of minder helder overdag of 's nachts, apparaten gaan veel te vroeg stuk, meer dan drie apparaten in hetzelfde appartement binnen de garantietermijn, idem de gloeilampen, de beeldbuizen van televisie of computers kraken zelfs als ze uitgeschakeld zijn ...

Sinds enkele maanden hebben twee providers UMTS-masten in gebruik, bij ons en op andere plaatsen. Ik kan me niet onttrekken dat de UMTS-straling de fenomenen en symptomen heeft verergerd. Ik hoop dat ik me vergis! Want als het werkelijk de mobiele telefonie is die zulke problemen veroorzaakt, dan gaan we er duur voor betalen. Ik beschuldig niemand maar ik moedig iedereen aan die zulke problemen heeft om zich af te vragen waar ze mogelijk vandaan komen. Als de mobiele providers mij kunnen aanwijzen waar het probleem anders door wordt veroorzaakt,

wil ik hun uitleg graag aannemen!

Wat mij betreft, ik kan niet anders dan de hypothese van een oorzakelijk verband aannemen, gebaseerd op bijvoorbeeld het beroemde Nederlandse onderzoek, dat nu in Zwitserland wordt gerepliceerd. Een verzekeraar heeft me persoonlijk meegedeeld dat hij sinds twee jaar de risico's van de antennes voor de gezondheid niet meer dekt in de contracten met de providers.

Hebt u vergelijkbare gezondheidsproblemen of problemen met uw elektrische apparaten? Alstublieft, laat van u horen bij de autoriteiten (stads- of provincie ...) want men zal de zaak in de doofpot houden als er niet genoeg mensen reageren (ook sommige electrogevoeligen reageren niet, excuseer me mijn cynisme, maar het is de harde werkelijkheid).

24 november 2004

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/360/electrogevoelige_vrouw_verliest_stee ds_meer_haar_gezondheid_frankrijk

Veel ervaringsverhalen uit Duitsland met GSM en DECT
zaterdag, 14 mei 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Ervaringen met radiofrequente straling, van de website www.esmog-augsburg.de

MOBIELTJES

'Met een mobieltje in mijn jaszak kreeg ik hartkloppingen, mijn bloeddruk steeds en mijn hoofd werd rood. Tien tot vijftien minuten nadat ik het mobieltje had uitgezet, verdwenen alle symptomen.'
Sonja S., medisch assistente, Augsburg, 2000

'Als ik ga paardrijden en dan moet telefoneren, wordt het paard erg onrustig en nerveus. Vaak probeert het weg te rennen.'
Jessica, scholier, Augsburg, 2000

'Ik had een telefoonrekening voor mijn mobieltje van meer dan 400 euro. Mijn ouders hebben het mij afgenomen. Sindsdien heb ik geen hoofdpijn meer'.
Ömür, scholier, Augsburg, 2000

MAGNETRON EN MOBIELTJE

'Ik ben 32 jaar oud, heb twee kinderen. In 1992 kreeg mijn eerste zoon, kerngezond. We bezaten nog geen magnetron. In 1994 werd ik zwanger en gebruikte vaak onze nieuwe magnetron, die in de keuken op de aanrecht stond. Mijn dochter kwam met zware hartklachten ter wereld en is na 14 dagen gestorven. Na haar dood zijn we ongewild een experiment begonnen. We hadden een groot aquarium en wilden kleine guppy's. We zetten daarom een klein aquarium naast de magnetron. Het vrouwtje kreeg al snel jongen, maar waren bijna allemaal misvormd. Sommige hadden twee koppen, twee staarten of open buiken en kromme ruggengraten. Weinigen bleven in leven. We zijn daarvan behoorlijk geschrokken! We hebben het experiment herhaald, dit keer op de kommode in de kinderkamer. Alle jongen waren gezond. In 1995 werd ik

weer zwanger, ik vermeed de magnetron en mijn dochter werd gezond geboren. Sinds 2000 heb ik een mobieltje, ik gebruik het niet veel. Ik droeg het meestal in mijn binnenzak. In september 2001 werd ik weer zwanger. Intussen hadden we ook een computer gekocht (336 MHz) en ik had het mobieltje nog steeds. Deze zwangerschap eindigde met een miskraam. Het hart van het kind was om overklaarbare redenen gestopt. In februari werd ik weer zwanger. We hadden een nieuwe computer gekocht (1800 MHz) en ik gebruikte het mobieltje ook nog. De zwangerschap eindigde in de 20e week met een miskraam. We vragen ons af of het door de straling komt. Ik weet dat het aantal miskramen in het ziekenhuis gestegen is. In april 2003 heb ik een zoon gekregen, die is gezond geboren. De gehele zwangerschap heb ik afgezien van het gebruik van mijn mobiele telefoon. Ik ben nu wel overtuigd dat mobieltjes mede schuldig zijn aan misvormingen en miskramen.'

C. Schneider, moeder uit Schönwald, 2003

DECT-TELEFOONS

'Onze hond moest steeds overgeven. Wij dachten dat hij weer te lang met dode muizen en ander ongedierte gespeeld had. Sinds we dankzij een tip de DECT-telefoon hebben verwijderd, heeft hij geen enkele keer meer overgegeven. Ongelofelijk!'

B. Chitsaz-Shoshtary, lerares, Derching, 2000

'Een jaar geleden stelden we vast, dat onze kinderen (4 en 2 jaar oud) niet meer zo goed sliepen, ziekelijk waren en 's nachts steeds bij ons in bed kropen. Ook mijn vrouw en ik voelden ons minder goed, we wonden ons op om kleinigheden waar we vroeger over zouden hebben gelachen. We dachten dat de opvoeding van de kinderen ons te zwaar werd of dat ik prikkelbaar was, omdat ik opgehouden was met roken. Hoewel ik mij als fysicus en verpleger al langere tijd bezighield met de mogelijke effecten van elektromagnetische velden op lichaam en gezondheid, was ik niet op de gedachte gekomen dat wij zelf aan een hogere belasting blootgesteld zouden kunnen zijn. Toen opperde mijn vader, dat onze buurvrouw toch een DECT-telefoon zou kunnen hebben. Hij had gelijk. Die afstand van de DECT-telefoon tot de bedden van onze kinderen was vier tot vijf meter. Ons bed was acht meter verwijderd van het toestel. We hebben de buurvrouw ingelicht en zij heeft eerst de gewone telefoon en later een CT1 draadloze telefoon gekocht. Het resultaat was verbluffend: onze kinderen slapen weer door, voor het eerst sinds maanden. Mijn vrouw wordt weer uitgerust wakker, ik ook en ik heb geen ochtendhumeur meer. Overdag maken de kinderen minder ruzie en als ze het toch doen, minder aggressief. Mijn zoon kan weer rustig blijven zitten. Mijn dochter bijt geen nagels meer. Mijn dochter eet weer normaal. In ons huis heerst nu weer een goed humer. Ook mijn leerlingen en collega's merken op dat mijn gedrag is verbeterd. Zulke extreme veranderingen had zelfs ik niet verwacht. En het 'placebo-effect' kan men uitsluiten, want zo iets kun je een twee- en vierjarig kind niet aanpraten.'

R. Fischer, leraar, Augsburg, 2000

'We hebben een nieuw huis gekocht. Na veertien dagen begonnen mijn hartkloppingen en hoofdpijn weer. Onze hond wilde het huis helemaal niet in. Tot we het raadsel hadden opgelost: onze zoon had naast ons huis een kantoor ingericht en had veertien dagen na onze verhuizing een DECT-installatie laten aanbrengen. Met een meetapparaat konden we de straling meten, net zoveel als in ons vorige huis. Toen lieten we een andere installatie komen en alle klachten verdwenen'.

Inge Magg, Putzbrunn, ingezonden brief in 'Natur und Heilen' van juli 2000

ZENDMASTEN

'De familie Sutter woonde reeds tientallen jaren in hun woning, zonder klachten. Plotseling, eind maart 2000 kregen zij ernstige slaapstoornissen, kriebelen aan armen en benen, zenuwachtigheid, ochtenddepressie, ongewone neerslachtigheid. Beide gezinsleden tegelijkertijd dezelfde problemen. Na lang zoeken ontdekten zij dat in de omgeving een antenne-installatie van Vodafone in gebruik genomen was. Om er zeker van te zijn en geen onjuiste oorzaak te veronderstellen lieten zij metingen verrichten door een ingenieursbureau. Volgens de bouwbiologische richtlijnen was de straling te hoog. De familie Sutter sliep inmiddels elders, omdat de slaapstoornissen te ernstig waren. Vanaf mei 2000 sliepen zij steeds in een caravan, die ver genoeg weg was. In augustus 2000 vonden zij een andere woning. Zij verhuurden hun oude woning aan een echtpaar met twee vrouwelijke schaareshonden, waarmee hij altijd met succes had gefokt. Toen er een puppie werd geboren, was het binnen enkele dagen zeer ziek. De tweede puppie was dood. De derde puppie weer zwaar ziek. De huurder is na anderhalf jaar weer vertrokken, omdat hij zelf ernstige gezondheidsklachten kreeg, hij verloor onder andere 20 kilogram en had last van slapeloosheid en pijn. Ook zijn vrouw had gezondheidsproblemen. Nog iets, de afgelopen twintig jaar kwamen zwaluwen nestelen, maar sinds 2000 komen zij niet meer. Boeren in de omgeving klagen ook over gezondheidsproblemen bij mens en dier. Jongen worden misvormd geboren, dieren gedragen zich moeilijk en de medische kosten lopen hoog op.'

R. Sutter, Kettershhausen

Enzovoort, enzovoort.

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/356/veel_ervaringsverhalen_uit_duitsland_met_gsm_en_dect

Engels Echtpaar vlucht uit woning door zendmast op 28 meter afstand
donderdag, 12 mei 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Mijn naam is Agnes Ingvarsdottir en mijn man heet Eirikur M. Petursson. Wij wonen in Groot-Brittannië, maar mijn vaderland is IJsland en mijn man komt uit Denemarken. Ik ben 60 jaar en hij is 62. We hebben twee zonen, de oudste is Niels (41 jaar), hij woont hier in Malvern en is vader van drie kinderen. Onze jongste zoon Henrik (31 jaar) is een IT-consultant, hij woont in Denemarken en is ongehuwd.

In Augustus 2003 heeft Hutchison 3G een antenne-installatie voor mobiele telefonie geplaatst op het dak van London Road 55 in Worcester, Worcestershire.; wij woonden op London Road 57. De afstand tot de antennes was 28 meter en de radiofrequente straling vervuilde onze hele woning. Ons huis was een 200 jaar oude woning, waarin wij zowel ons bedrijf uitoefenden als woonden. De antennes werden op 7 augustus 2003 ingeschakeld en we werden erg ziek. We ontdekten dat onze ziekte in- en uitgeschakeld kon worden, toen Hutchison 3G de antenne-installatie op 18 augustus 2003 uitschakelde voor onderhoud. Onze ziekte verdween meteen, we hebben hiervan een logboek.

We kregen ernstige hoofdpijn, misselijkheid, slapeloze nachten, tinnitus, vreselijke pijn in onze rug en benen. Onze immuunsystemen lijken bovendien niet meer te werken, we zijn onze uitstekende gezondheid kwijtgeraakt.

Midden september 2003 was de situatie zo slecht dat we niet meer konden werken en dat we snel een ander onderkomen moesten zoeken voor ons bedrijf. We vonden tijdelijk onderdak in een gebouw dat in mei 2004 is gesloopt. Maar we moesten wel elke dag terug naar London Road 57, om te koken, eten en proberen te slapen. Dat werd steeds moeilijker.

het pas in het Birmingham Technical High Court in februari 2005.

Onze advocaten hadden ons al gewaarschuwd dat we bijna zeker zouden verliezen, omdat gezondheidsklachten niet worden geaccepteerd als basis voor bezwaar tegen een zendmast. We zijn ons spaargeld en pensioen kwijtgeraakt aan een nieuwe plek voor ons bedrijf en om te wonen. We vonden een oud bedrijfsgebouw in Hanley Swan en verhuisden in november 2003. Het is niet verwarmd en niet geïsoleerd, maar het was het enige dat we op korte termijn konden vinden. We hebben een huurwoning gezocht, maar niet gevonden. We konden pas een andere woning kopen in januari 2004. We kregen een hypotheek en gingen erheen met twee matrassen. We probeerden zo weinig mogelijk in onze oude woning te komen. Die hebben we op 27 augustus 2004 verkopen voor een prijs onder de waarde, vanwege de zendmast. Niemand is er echter gaan wonen. We weten niet wat er gebeurt met de woning, waarvan we zoveel hielden.

We moeten nu nog 24 jaar hyptheek afbetalen in plaats van de 7 jaar op London Road 57. We hebben geen pensioen meer en geen toekomstperspectief.

Tony Blair werd laatst geciteerd in de Birmingham Post, hij zei dat de zendmasten voor mobiele telefonie veilig zijn en dat hij geen beperkingen op zal leggen, dat we allemaal hysterisch zijn. Maar zij hebben geen zendmast op 28 meter van hun woning!

Het kan toch niet waar zijn dat de politici de burgers zo kunnen behandelen. Jaag hen uit hun woningen en vertel hen dat ze op zichzelf zijn aangewezen, geen woning meer hebben, en dat je er niets van wilt weten!

Het moeilijkste voor alle gewone mensen, zoals wij, die een normaal leven hebben geleid, de regels van de samenleving hebben gevolgd, betaald hebben wat zij verplicht waren, nooit een parkeerboete gehad hebben en geloofden dat de samenleving eerlijk was en voor ons allemaal. Plotseling ontdekken we dat onze gezondheid en ons leven verkocht worden, dat we te koop zijn als het grote geld iets wil en dat onze regering bereid is ons te verkopen!

Agnes Ingvarsdottir

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/353/engels_echtpaar_vlucht_uit_woning_door_zendmast_op_28_meter_afstand

Van een op andere dag slapeloosheid, hoofdpijn, brandgevoel, verdoving, etc,
Duitsland
dinsdag, 03 mei 2005 - Dossier: Ervaringen burgers

Weer een voorbeeld. Ervaringsverhaal met dezelfde componenten als altijd. Dit verzin je niet, dit is echt. Het komt overeen met de andere ervaringsverhalen. Brandende huid, niet meer kunnen slapen, koppijn, niet weten waar je heen moet, anderen in de buurt die ook enige last hebben, pas daarna ontdekt dat er antennes in de omgeving bij zijn gekomen (het gaat om een wijk met vrijstaande huizen, DECT en WLAN van minder invloed). Het is de bekende ervaring: het ongeloof (dit kan niet waar zijn), het verlies (van de geliefde tuin), de kosten (van afschermen of wegwezen) enzovoort.

(met typemachine getypt, gericht aan Bundesamt für Strahlenschutz)

Sinds ca. 2001 staat midden in een woongebied op een huis, 10 meter hoog, een zendmast voor mobiele telefonie. Ik was daar niet blij mee, maar kon ermee leven. Mijn woning is ongeveer 110 meter van de zendmast verwijderd.

Sinds midden december 2004 lijd ik aan onverdraaglijke permanente hoofdpijn en totale slapeloosheid. Hoofdpijn ken ik praktisch niet, geslapen heb ik eigenlijk altijd. Ik heb 33 jaar in ploegendienst gewerkt, elke dag anders, vierentwintig uur per dag, dat zou bij slapeloosheid niet gekund hebben.

Daarbij heb ik een brandgevoel, roodheid en verdoving in mijn gezicht. Ik kan me helemaal niet concentreren en mijn schrift is slordig. Ik ben instinctief uit de slaapkamer op de eerste verdieping, aan de kant van de antenne, gevluht naar de parterre om op de bank een of twee uur te kunnen slapen. Daarna ben ik afwisselend in de ene en andere hoek op de grond gaan liggen met hartkloppingen, hoofdpijn en slapeloosheid.

Op 12 januari 2005 ging ik naar de bus en zag toevallig dat er nieuwe antennes aan de zendmast zaten. Ik heb dat nagetrokken. Op 14 september 2004 zijn UMTS en GSM09 in gebruik genomen. Twee antennes zijn ... over mijn perceel gericht.

Is men waanzinnig geworden in dit land! Met één druk op de knop heeft men mij alles afgenomen! Mijn gezondheid, mijn levensvreugde, mijn huisje, mijn geliefde tuin. Na 43 jaar werken ben ik nu met pensioen en kan ik niet meer in mijn huis verblijven, laat staan in de tuin. Als ik slechts 150 meter in de richting van Obermenzing loop, verdwijnt de hoofdpijn, de druk op de oren, het sissen en steken in mijn hoofd.

Ik heb alleen nog een dak waaronder ik niet nat word, maar verblijven kan ik hier niet meer. Ik hang de hele dag rond en loop tot ik niet meer kan en dat vindt de regering volkomen in orde (ver onder de grenswaarde). Ondertussen ben ik gaan slapen bij bekenden.

.....

lees de brief (in het Duits) verder op de webpagina
www.franz-titscher.de/mobilfunk/BriefBfS.pdf

.

Bron:
http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/340/van_een_op_andere_dag_slapeloosheid_hoofdpijn_brandgevoel_verdoving_etc_duitsland

Cluster van zieke mensen in flat met 10 zendmasten, Heemskerk
zondag, 21 november 2004 - Dossier: Ervaringen burgers

Zie www.arjenwitzel.nl/phpbb/viewtopic.php?t=113

Let vooral op de gelijkenis met de Nassau flat in Amsterdam. Zie
UMTS%20in%20de%20media/74 .

Ik heb mijn gehele slaapkamer hoe gek het ook klinkt beplakt met aluminiumfolie. En deze verbonden aan de centrale aarde.

En slaap nu weer beter.

Ben in middels bezig met de woonkamer ook te beplakken.

Als dat erop zit weer plafond verf erover en je ziet er niks van.

En dan maar hopen dat het voldoende is.

Ben zelf in staat om wat te meten en de veldsterkte is hiermee tot minimum gedaald waar het aluminiumfolie zich bevind.

Normaal meet ik 5 Mvm² op de meeste plekken in huis.

De test van tno was gedaan met max. 1Mvm².

Maar het is te gek voor woorden!

Het is alleen nog te vroeg om te zeggen dat ik nu beter wordt.

Ben in een jaar tijd achteruit gehobbelt als een lopend wrak.

Zit met een 2 maanden thuis en kan gewoon niet aan het werk.

Met alle gevolgen van dien voor mijn werkgever.

Dacht eerst dat als je 45 bent dat het over is met de pret! (het leven)

Ik heb namelijk altijd hard gewerkt en dacht dat het daar door komt.

Maar na wat speurwerk kwam en kom ik hier achter. EN WAT NU ?!!!!

Bron:

http://www.stopumts.nl/doc.php/Verhalen/163/cluster_van_zieke_mensen_in_flat_m_et_10_zendmasten_heemskerk

Témoignage n°1.

Lettre de Me A. de Bruxelles - juillet 2000.

"Par la présente, je me permets d'apporter mon témoignage au sujet des antennes relais de GSM qui ont été installées sur l'immeuble xxx....

Nous y avons habité pendant 8 ans, notre appartement se trouvait au 7ème étage. Lorsque l'on y emménagea, ma fille était alors âgée de 18 mois et n'avait aucun trouble particulier.

Ensuite fut installées ces antennes, à ce moment là ma fille commença à présenter des troubles du sommeil, ne parvenant pas à s'endormir, ayant peur d'aller se coucher, ses troubles étaient pour nous inexplicables d'autant plus qu'ils sont venus sans aucune raison et brusquement, à tel point que nous nous sommes décidés à consulter une psychologue tellement ces angoisses étaient fortes.

Celle-ci ne comprenait pas non plus d'où venaient ces troubles. Nous allions bientôt déménager, c'est pourquoi la psy préférait la revoir encore après le déménagement d'autant plus que nous allions dans une maison et cela risquerait d'être encore pire pour dormir qu'un appartement de plein pied.

En attendant, ma fille recevait un médicament tous les soirs pour s'endormir qui avait été prescrit par la psy.

Le grand jour enfin arrivé nous voilà dans notre nouvelle maison et ce fut le miracle!

Après des années de pleurs, de cauchemars, et d'angoisses terribles plus rien!

Du jour au lendemain c'était fini aussi brusquement que cela avait commencé.

Cela fait maintenant 7 mois que nous avons déménagé, et pas une seule fois elle n'a eu du mal à s'endormir à tel point que le rendez-vous chez la psy juste après le déménagement a été annulé car il ne se justifiait plus.

Je voudrai aussi vous signaler que mon mari a souffert pendant des années de migraine, il a été consulter un neurologue à l'hôpital Erasme qui lui a donné un long traitement.

Il est évident qu'à l'époque des faits nous ne pensions pas que cela pourrait provenir des antennes mais maintenant avec le recul, je remarque qu'il y a beaucoup trop de coïncidence et nous sommes convaincus que ces antennes y sont pour quelque chose.

Je vous remercie de l'attention que vous voudrez bien accorder à mon témoignage et je reste à votre entière disposition."

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign1.htm>

Lettre de Madame R. de Bruxelles - juillet 2000.

"Par la présente je vous signale que j'habite au 5ème étage de l'immeuble xxx... depuis 1997. Au départ nous n'avons eu aucun problème de santé ou physique.

Ensuite les problèmes ont commencé: "J'ai pris un abonnement pour l'hôpital"

- Maux de dos (toute la colonne vertébrale)
- Maux de tête (au-dessus de la nuque)
- Stress moi et mon fils.
- Je ne dors que vers 6h du matin jusque 11h car je ne sais pas m'endormir la nuit.
- J'ai très souvent mal aux yeux.
- Je suis toujours fatiguée et je n'ai pas la force pour sortir.

J'ai subi plusieurs analyses et examens dans trois hôpitaux différents (AZ-VUB, Saint-Etienne et chez un médecin privé). Pour le moment je suis des traitements.

Au début je ne savais pas qu'il y avait des antennes, mais aujourd'hui je me rends compte que c'est à cause des antennes GSM car je n'avais pas tous ces problèmes de santé avant que les antennes ne soient installées.

Je déclare que ce témoignage est tout à fait sincère."

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign2.htm>

Témoignage n°3.

Lettre de Mr et Me E. de Bruxelles - juillet 2000.

"Nous habitons au 7ème étage de l'immeuble xxx... et nous déclarons par la présente que depuis plusieurs mois de problèmes de santé nouveaux - au niveau de la nuque chez mon mari (arrière du crane) et chez moi au niveau du front - nous avons des maux de tête fréquents.

Nous pensons que les antennes GSM - toute proches sur la façade de notre immeuble - pourraient en être la cause. Nous espérons que ce témoignage pourra permettre de prendre des mesures efficaces afin d'éliminer définitivement tout risque possible à notre santé."

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign3.htm>

Témoignage N°4

Lettre de Mr et Me L. de Bruxelles - juin 2000.

"Nous sommes venus habiter dans l'appartement de l'immeuble xxx... en janvier 1997 et quelque temps (\pm 1 à 2 mois) après l'installation des antennes, nous avons ressenti des douloureux maux de tête qui commencent au niveau de la nuque et qui remontent sur toute la tête et la douleur prend même dans les yeux. Ma femme ressent aussi un sifflement dans les oreilles et j'ai en plus des douleurs au niveau des articulations et au bas du dos.

Pendant la grossesse de ma femme, elle a été voir un acuponcteur pour des migraines journalières.

A sa naissance en juillet 1999, mon fils avait du mal à dormir et pleurait toute la nuit.

Après l'avoir changé de chambre, la situation s'est améliorée.

Ma fille née en janvier 1996 était en bonne santé. Mais, depuis plus ou moins 2 ans les visites chez le médecin se sont fortement accentuées et les maladies sont diverses: - beaucoup d'otites, - bronchites, - rhinites, - angines,... Bref, une hyper-sensibilité!

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign4.htm>

Témoignage n°5.

Témoignage de Me F. de Bruxelles - mars 2000.

"J'ai reçu les clés de mon appartement situé dans l'immeuble xxx... le 29 octobre 1999 lors de l'état des lieux d'entrée. Le 30 et 31 octobre le déménagement a été effectué avec l'aide de la famille. Du 1er au 4 novembre la famille a aidé à rafraîchir l'appartement (tapissage, peinture,...). Je m'installe avec mes enfants le 5 novembre dans l'appartement. Vers le 19 novembre 99 je passe des stages à l'école et pour la première fois il m'était impossible de contrôler mon stress. Je ne me reconnaissais plus! Mon professeur de stage en a fait mention dans son bulletin: "personne hyper, hyper, hyper stressée" alors qu'elle avait vu mon travail qu'elle estimait de qualité.

Pensant que ce stress était uniquement lié aux stages que j'effectuais dans le cadre de mes études et pensant que je ne pouvais plus continuer ainsi j'avais décidé d'interrompre celles-ci malgré les encouragements de mes professeurs.

J'ai rendu visite (pour d'autres raisons bien sûr) à l'endocrinologue - le rendez-vous avait été pris depuis longue date (septembre 99) - le 22 novembre 1999 chez le professeur S. Rendez-vous fut pris pour les résultats des examens le 20 décembre 1999.

Les résultats : l'hormone de stress (la cortisol) avait largement dépassé les valeurs maximales normales.

Vers le 20 décembre mon médecin de famille a constaté mes maux de tête et le stress croissant.

Je constatais le 26 décembre 1999 qu'il nous était devenu impossible de dormir la nuit. Les maux de tête étant trop intenses et fréquents. De même apparaissaient des troubles divers: maux de tête, de ventre, des yeux, malaises et gémissements des enfants. Après épuisement, nous nous endormions finalement vers six heures du matin. Je me suis levée avec la tête lourde, mes enfants de même. Ils pleuraient à cause de leurs maux de tête. Vers 12 heures, j'ai pris mes enfants et les ai conduits dans ma famille.

Il est tout à fait clair dans mon esprit que ces divers problèmes sont liés à la présence d'antennes GSM sur la façade de ma chambre et celle de ma fille et que nous avons souffert des ondes électromagnétiques.

La nuit suivante, dans notre famille, nous n'avons pu nous endormir que vers quatre heures du matin. Les maux de tête s'étant estompés à ce moment-là!

Depuis nous ne logeons plus dans notre appartement. Il nous a fallu près d'une semaine, après notre départ, pour retrouver une santé satisfaisante.

Pourtant, à plusieurs reprises soit une dizaine de fois, je suis revenue à l'appartement durant plusieurs heures afin de vérifier la nocivité que produisaient les antennes-relais GSM sur ma santé. A chaque tentative, l'essai fut infructueux: le mal de tête me reprenait après environ deux à trois heures de présence.

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign5.htm>

Témoignage n°6.

Témoignage d'un jeune électrosensible aux champs électromagnétiques.

Nous avons publié une lettre témoignage d'un jeune utilisateur du GSM, qui avait constaté son hypersensibilité aux rayonnements micro-ondes.

Entre cette hypersensibilité aux CEM et l'insensibilité apparente à court terme de beaucoup d'utilisateurs du GSM, on peut rencontrer toute une gamme de sensibilités différentes pour lesquelles l'être humain, utilisateur du GSM, percevra ou non différents symptômes. Il est bon de rappeler qu'un usage intensif du GSM est à déconseiller pour éviter les risques d'effets thermiques sur le cerveau.

Hélas, à la demande expresse du témoin, qui nous a demandés de nombreuses modifications, en octobre 1999, pour ne pas être reconnu, son témoignage a finalement été supprimé, à sa demande, le 6 octobre 1999.

Nous en sommes désolés.

Pour Teslabel Coordination

Claude HERION

Webmaster

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign6.htm>

Témoignage n°7.

Témoignage d'une personne ayant construit un site sur les téléphones portables et qui a demandé un relais vers notre site.

Nous lui avons demandé de nous préciser ce qui l'avait amené à construire son site sur ce sujet à l'adresse :

Le site qui était renseigné est actuellement une adresse pour les sonneries de téléphones portables et nous avons supprimé ce lien. Nous maintenons le témoignage qui n'a pas été supprimé par "Alexis".

L'adresse courriel d'Alexis que nous avons ne fonctionne plus et par nos pages, nous lui demandons de prendre contact avec nous dès que possible.

Réponse témoignage :

En ce qui concerne la création de mon site :

il y a quelques années, j'étais radioamateur (F1TZH), Je passais donc la plupart de mon temps libre à émettre, sur différentes bandes, avec plus ou moins de puissances (jusqu'à parfois 500W) sur des antennes à grand gain.

Lorsqu'un jour j'ai constaté une inflammation au-dessous de l'oreille gauche....

Je suis allé après plusieurs visites chez des médecins, à Lyon chez un spécialiste.

Verdict : Inflammation de la glande salivaire.

J'ai donc demandé au Professeur qui m'a opéré quelle était la cause de cette inflammation. Il m'a simplement demandé si je n'habitais pas à proximité d'un relais télé !!!!

6 mois après cette opération, qui m'a laissé comme souvenir une belle cicatrice de 20 cm de long, je devais partir au service militaire, dans les transmissions. j'ai reçu une lettre de l'armée me re-convoquant....

Lorsqu'ils ont appris mon opération, j'ai été tout simplement réformé, alors que je n'ai gardé aucun séquelle....

J'ai donc arrêté ma passion après avoir revendu mon matériel.

Début Juin, France Telecom, a installé sur le toit de mon immeuble 6 antennes relais GSM, conscient des dangers, j'ai décidé de réagir : lettre au Député Maire de ma ville, Lettre à l'organisme qui gère mon immeuble, contact avec le journaliste local et article paru dans le journal de la région, sensibilisation des gens qui vivent à proximité, et enfin site

Internet. Malheureusement, l'appât du gain étant plus important que la santé des gens, les antennes sont toujours là. Ne voulant donc pas mettre ma santé en jeu, j'ai donc décidé de déménager.

Voilà vous savez tout en ce qui me concerne, ceci n'a rien de confidentielle, vous pouvez très bien en faire part à des gens qui douteraient des dangers des ondes micro-ondes.

Alexis

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign7.htm>

Témoignage n° 8.

Témoignage de France "les GSM perturbent les chakras"

Bonjour,

Je tiens à signaler les effets particulièrement négatifs des portables pour l'évolution spirituelle et l'activation des centres supérieurs de conscience (les chakras yogiques). Je suis utilisateur de portable et j'ai personnellement constaté les effets pervers du

téléphone portable. Il suffit de quelques minutes de communication (téléphone cellulaire d'appartement ou portable classique sur réseau) pour qu'apparaissent d'importants maux de tête. Un échauffement du cerveau pendant quelques heures est également inexplicablement constaté. En fait, pendant 24 heures je perds 50% de mon potentiel intellectuel. Je ne tiens plus à renouveler ces effets désastreux, c'est pourquoi j'ai acheté un téléphone mains libres.

Je connais un médium qui est hypersensible à ce phénomène. Il suffit qu'un four à micro-onde soit allumé dans sa maison pour qu'automatiquement elle en ressente les effets négatifs.

Il semble que l'intensité des effets négatifs varie en fonction de la personne réceptrice. Toutes les personnes qui ont un chakra frontal éveillé semblent sujettes à une amplification de ce phénomène. L'éveil d'Ajna chakra développe intensément les capacités mentales et provoque notamment une sensation de pression sur le front. Les personnes ayant un chakra frontal éveillé sont plutôt rares. Ce sont généralement des médiums mais pas toujours, elles peuvent également être des intellectuels de haut niveau, des chercheurs géniaux, etc..

Cette explication permet de comprendre pourquoi la majorité des êtres humains ne sont pas ou peu réceptifs aux effets des micro-ondes pulsées. Une absence d'effets négatifs immédiats n'innocente pas pour autant les effets biologiques possibles mais semble réduire l'intensité des manifestations négatives.

Ce qui est particulièrement grave à mon sens, c'est que l'émission micro-ondes puisse détruire les chakras, les inactiver ou les perturber. Dans ce sens, cette technologie est une invention diabolique à visée destructrice et anti-évolutive. Il semble bien que les sociétés qui ont participé à cette invention soient manipulées par des forces obscures. Ces sociétés connaissent bien les effets négatifs des micro-ondes pulsées mais ne les divulguent pas pour des raisons de profit et de malhonnêteté intellectuelle.

Toutes les semaines apparaissent des recherches qui confirment les effets négatifs des micro-ondes. Dans le même temps des études bidons financées par les sociétés de télécommunication minimisent voir infirment les effets négatifs de ces mêmes micro-ondes.

[TESLABEL Coordination, asbl, n'a pas de compétence en matière de "Chakras", mais certaines personnes peuvent se retrouver dans ce témoignage. Nous sommes et restons un site d'information.](#)

Biblio : Les CHAKRAS

Chakras - Couleur - Energie de Jacques Staehle - Editions Energies Beauté Vitalité

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign8.htm>

Témoignage n° 10.

De Fleurat, département de la Creuse, France (sept 2000)

Nous avons reçu une lettre en provenance de Fleurat, localité du département de La Creuse en France, nous faisant part d'un témoignage très intéressant sur les problèmes qu'ils rencontrent suite à l'implantation d'un pylône avec antennes GSM à proximité de leur habitation.

Lettre de Mr et Me A. de Fleurat, département de la Creuse, France - septembre 2000.

"Nous nous permettons de venir vers vous pour essayer de trouver de l'aide, des conseils et peut-être aussi, un peu de réconfort par rapport à la situation à laquelle nous nous trouvons confrontés.

Nous avons trouvé vos coordonnées dans le livre du Dr Roger SANTINI "Téléphones cellulaires Danger?" édition Marco Pietteur que nous venons de lire.

Nous habitons depuis 1984 dans un petit hameau creusois dont la commune comprend 255 habitants.

Nous avons deux filles et avons fait le choix d'habiter à la campagne pour profiter d'une certaine qualité de vie. Nous avons énormément investi dans notre maison (c'est mon mari qui l'a construite...) et avons toujours fait le choix d'élever notre propre consommation de volailles, faire notre potager...

Mais voilà, en 1998, notre municipalité et en l'occurrence notre Maire, donne son aval pour la construction d'un pylône de stations de téléphonie mobile, qui a été achevé en novembre 1998, sans consulter ou même prévenir les riverains les plus proches (il est vrai que nous ne sommes que quelques maisons!).

Ajoutons à cela que le terrain vendu appartenait à la mère d'un conseiller municipal! Le pylône s'élève sur environ 40 mètres de haut et expose 7 antennes.

Sur les maisons environnantes, nos voisins et nous, sommes les plus proches c'est-à-dire que le pylône est à environ 50 mètres de nos maisons d'habitation.

Notre garage qui est recouvert de tôles métalliques est à environ 40 mètres du pylône et la pointe de notre terrain clôturé est au plus à 20 mètres de celui-ci.

Au début de cette construction, le côté esthétique nous a dérangé et nous dérange toujours car il dégrade à notre sens notre cadre de vie et dévalue notre patrimoine mais jamais nous n'aurions pu imaginer être préoccupé au sujet de notre santé!

Nous avons commencé à nous poser des questions depuis plus d'un an, lorsque mon mari a utilisé notre couveuse comme chaque année et qu'**aucun poussin n'est arrivé à terme.**

Au départ, cette situation ne nous a pas inquiété outre mesure, la couveuse était-elle encore en véritable état de marche?

Mais lorsque **les jeunes poules se sont mises à couvrir et que seuls 2 oeufs ont éclos sur 13**, nous nous sommes réellement interrogés, d'autant que mon mari a découvert dans les oeufs non éclos des oeufs pourris ainsi que des **poussins secs dans les coquilles.**

Mon mari a donc interpellé le Maire de la commune pour lui signifier notre constat (verbalement).

Nous commençons à faire un parallèle entre le pylône et nos poussins.

Mais tout semblait figé!

On ne remet pas en cause comme cela, des sociétés de téléphonie mobile réputées! D'ailleurs, a-t-on le droit de douter de leur bonne foi?

Entre les **troubles du sommeil** de mon mari, la **fatigue** de nos enfants et de moi-même ainsi que mes **maux de tête** (que nous pensions être dus au travail, à l'école...), nous avons essayé au gré de nos rencontres, de nous documenter sur les possibles effets de tels pylônes, sans savoir au juste ce que nous recherchions.

Aujourd'hui, après avoir lu le livre du Dr SANTINI, nous ne pouvons plus douter des effets nocifs et insidieux de ce pylône sur tous nos maux.

Nous avons donc contacté un Avocat pour lui signifier notre situation. Celui-ci a envoyé une lettre AR au Maire de notre commune et au Directeur de TDF Limoges (propriétaire du site) pour les informer de notre situation et de nos constats en leur demandant de bien vouloir engager des démarches visant à nous protéger. A la date où nous vous écrivons, personne n'a répondu à ces courriers! Le Maire de notre commune n'a même pas la courtoisie de s'arrêter chez nous lorsqu'il passe avec son véhicule.

Nous nous sentons seuls, isolés et souhaitons adhérer à votre association pour trouver de l'aide, des conseils...
Nous avons peur pour notre santé à court, moyen et long terme et comptons sur votre soutien et vos expériences pour nous aider...
Dans l'attente de vos nouvelles, nous vous prions d'accepter, Monsieur, nos sentiments les meilleurs."
[signatures de Mr et Me A.](#)

Bron:
<http://www.teslabel.be/archives/temoign10.htm>

Témoignage n°11.

Témoignage intéressant concernant l'effet possible d'un BTS tant sur l'homme que sur les animaux.

Monsieur

Je me permets de vous écrire pour vous signaler des faits troublants.

Mon frère qui habite Longué dans le Maine et Loire a vu s'installer à 65 m de sa maison et à 20 m en limitation de son terrain un relais de téléphone mobile tout à été très vite et ils n'ont pas été informés de la nature de cette antenne, tous ces travaux ont été faits en 1997.

Depuis son épouse a fait 2 fausses couches, ensuite elle a eu une petite fille qui 2 ans aujourd'hui, le 17 avril 2001 cette petite fille était transportée à l'hôpital et le 18 avril le coup de masse elle a une leucémie. On ne peut pas s'empêcher de penser aux causes éventuelles et pour finir un autre fait troublant moins grave, mais qui donne à réfléchir.

Sur son terrain mon frère élève des poules et bizarrement il y a 7 poussins sur 10 qui crèvent ???

J'aimerais bien connaître votre avis, j'ai téléphoné ce matin à la DDE du Maine et Loire pour connaître les réglementations et je me suis vu répondre qu'il délivrait des autorisations de travaux en fonction du plan d'occupation des sols et qu'il ne se posait pas la question sur la distance avec les riverains et la puissance des antennes. Je vous remercie d'avance.

Veillez agréer Monsieur mes sincères salutations

O. M.

Bron:
<http://www.teslabel.be/archives/temoign11.htm>

Témoignage n°12.

D'une hypersensible, anonyme par téléphone et par écrit.

(nous supposons qu'il s'agit de la même personne et nous vous livrons le témoignage écrit. Il n'y a pas d'initiale et nous ne mentionnerons pas son adresse. Que cette personne ne se tracasse pas, nous n'avons pu obtenir son accord pour la publication, faute de renseignement, mais il ne sera pas possible de faire un rapprochement avec la personne réelle. Le moindre détail personnel a été modifié.

Monsieur,

Actuellement l'on parle de plus en plus des personnes qui deviennent hypersensibles à cause des antennes relais. Ces personnes ont toute une série de symptômes à cause de cela ainsi qu'à cause des GSM.

Donc cela commence par être accepté. Par contre l'on ne parle jamais des hypersensibles à l'électricité, en général. C'est-à-dire des gens qui ne supportent plus d'être en présence avec des télévisions, des ordinateurs, des photocopieurs tellement ils sont devenus allergiques à cela à force d'être toujours dans un environnement de champs électromagnétiques. Il y a aussi des gens qui ne supportent plus les lampes néons.

Les symptômes sont divers, mais le plus fréquent est la peau qui brûle par exemple devant l'ordinateur, ils ont la peau de la tête qui picote et ce n'est pas une migraine, ni une céphalée de tension et cela fait horriblement mal et si vous allez chez un dermatologue, il ne verra rien ! Ce sont des allergies.

Actuellement elles ne sont pas reconnues. On prend ces gens-là pour des fous puisque l'on ne voit rien sur une radiographie du cerveau.

Quel message pourriez-vous diffuser sur votre site car vous êtes beaucoup consultés et il faudrait informer les médecins en leur expliquant simplement que ce sont simplement des allergies et rien d'autre!

Actuellement, l'OMS considère les hypersensibles à l'électricité comme des malades mentaux. Cela n'est pas normal qu'au 21ème siècle, on en soit là !!

Cela pose de sérieux problèmes dans les milieux professionnels, si vous n'êtes plus capable d'utiliser votre ordinateur ou si vous ne supportez plus les lampes néons.

Les médecins du travail n'ont jamais entendu parler de l'hypersensibilité à l'électricité. Cela non plus, ce n'est pas normal, alors qu'ils devraient être les premiers informés.

Je connais plusieurs personnes qui ne supportent plus les lampes néons tellement cela leur fait mal aux yeux. Chez moi, cela provoque des picotements sur la peau de ma tête, c'est encore plus grave. Quant aux ordinateurs, je ne sais pas les utiliser tellement cela me fait mal, des brûlures à la tête.

Aucun site n'en parle en Belgique. Il serait important d'expliquer des choses comme cela car beaucoup de personnes seront concernées petit à petit par ces problèmes. Vous en remerciant, veuillez agréer, Monsieur, mes salutations distinguées.

Ce témoignage est très important. Il est exact que notre Association a eu l'occasion de rencontrer certaines personnes atteintes de cette hypersensibilité. **C'est affreux,** la plus petite prise de courant peut leur provoquer des réactions cutanées ou des céphalées. **C'est une chose qu'on ne peut pas se rendre compte, nous qui vivons tout le temps dans cet environnement.** Pour eux, la vie en ville devient impossible sans une protection totale (ce qui n'est pas toujours possible) et nous profiterons de ce précieux témoignage, pour faire un appel à d'autres témoins, **pour que cette hypersensibilité soit prise en compte par la Santé et reconnue par tous.** Nous espérons que d'autres personnes, que nous avons déjà rencontrée, soient sans crainte, elles conserveront leur anonymat et nous déclarons par la présence de ce texte, que nous croyons en leur hypersensibilité. Nous ne les prenons pas pour des menteurs, comme ils craignent de l'être. Elles sont des victimes et **doivent être reconnues comme victimes !!**

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign12.htm>

Témoignage n° 13.

Je viens d'être opéré d'une tumeur cérébrale de plus de 5 cm de diamètre du côté écoute téléphonique portable, après l'usage d'un GSM pendant à peine 4 ans - voici l'histoire :

Agé maintenant de 35 ans, et utilisant un premier portable depuis novembre 1997, avec antenne et un second sans antenne en novembre 99, les premiers symptômes sont apparus :

Fin 99.

- Premiers petits vertiges (un par mois environ)
- Absences d'une minute dont une en voiture (tous les deux mois)
- Otite oreille coté écoute portable
- Diplopie (problème de vision, flous en début de soirée en partie lié à l'écran d'ordinateur)
- Légers problèmes de mémoire, agressivité, lenteur dans les idées (de temps en temps)
- Petits picotements et brûlures dans tous les membres, ce qui n'a fait que s'aggraver en continue. Autre que vasculaire.

A partir de milieu 2000

- Changement de personnalité dans les réunions professionnelles et absences pendant les discussions (occasionnel)
- Fatigue anormale et générale, impossibilité de récupération malgré les vitamines, le repos et les périodes d'arrêt de travail
- Problèmes d'élocution occasionnels, les mots étant mis aux mauvaises places dans les phrases! Fin 2000.
- Douleurs dans et autour de l'oreille du portable et grosseur rouge de 1 cm dans l'oreille fin 2000.
- Démarche partant sur le côté et vertiges allant en augmentant en fréquence fin 2000.

Mars 2001

- Céphalées matinales avec température tous les jours (temporale gauche et frontale)
- Les yeux dans le vide de plus en plus et chaque jour,
- Petits troubles de l'équilibre dans la marche, par période, à la limite de la chute

- Fatigue des jambes avec fourmillements remontant jusqu'aux genoux
- Maladresses dans les gestes et dans la réflexion
- Fortes douleurs dans l'oreille et autour de l'oreille (coté portable) s'aggravant

Les douleurs d'oreille (internes et externes) ont été calmées lors de l'arrêt du portable une semaine en mars 2001.

Puis changement du modèle de portable et reprise lente des douleurs dans les 2 semaines d'utilisation mais de nature différentes, plus profondes mais moins intenses. La grosseur rouge a disparu avec le nouveau portable.

Suite au retour des effets secondaires, je décide de voir à nouveau mon médecin en mai 2001 pour faire un check-up face à ces douleurs d'oreille, maux de tête matinaux et fatigue générale.

Mai 2001

- Le médecin m'envoie par sécurité faire un scanner cérébral suite aux 3 symptômes exposés : Céphalées chroniques matinales, vertiges et petites absences.

Juin 2001

- Le scanner montre une grosse tumeur cérébrale en temporal gauche (méningiome débuté dans le sinus caverneux) confirmé par IRM.

- Afin de préparer l'opération difficile, le neurochirurgien me met sous forts corticoïdes jusqu'à l'opération afin de désenflammer l'hémisphère gauche du cerveau.

Fin août 2001

- Ablation de la tumeur effectuée en 10h d'intervention et sans aucun dommage pour les membres et le cerveau!

- Neuf jours d'hospitalisation et retour à la maison dans un état normal.

- Disparition de l'ensemble des symptômes apparus depuis 1999.

Commentaires :

Il est à noter que les symptômes arrivaient et disparaissaient avec le repos et des changements de situation. En général, on met cela sur le travail excessif, le stress et la fatigue et on ne juge pas utile d'en parler à son médecin...

Malgré tout, les symptômes s'accumulaient petit à petit... Dans les 3 à 6 derniers mois, il y a eu une continuité dans les symptômes ce qui a donné l'alerte!!!

J'ai utilisé mon portable à titre personnel pendant 2 ans à hauteur de 12 minutes par jour puis je suis monté à 20 minutes par jour pendant 2 ans (appels et réceptions inclus).

Les autres facteurs ont été l'utilisation du portable dans la voiture (cage de Faraday) ainsi qu'en réveil matin à moins d'un mètre pendant un an et demi, ce qui présentait un risque réel non connu à l'époque.

J'ai toujours utilisé la même oreille pour l'écoute du téléphone, jamais utilisé de kit main libre et jamais trouvé utile d'utiliser une protection vu la fiabilité non encore prouvée.

Dans les autres antécédents liés aux ondes électromagnétiques : J'utilisais un ordinateur avec écran cathodique au travail à 60-70% du temps depuis 8 ans, protégé par un écran de protection depuis 3 ans.

Face aux effets du portable sur la santé (douleurs d'oreille entre autres) et face à la découverte de la tumeur coté antenne du portable, mon médecin a rapidement stoppé mon abonnement avec l'opérateur qui a bien compris le problème.

J'ai été sauvé par un brillant neurochirurgien, expérimenté sur cette pathologie, et vais maintenant aider les autres à s'en sortir (utilisateurs abusifs avec ou sans symptômes, enfants avec portables, patients porteurs de tumeurs cérébrales liées ou non liées aux portables, associations d'entraides pour les GSM et les antennes relais)

Pat

28/9/2001

Lettre d'accompagnement de l'auteur :

Bonjour

Je suis un des patients qui sort de chirurgie suite à l'ablation d'une tumeur cérébrale "bénigne" appelée méningiome au niveau temporal (antenne du portable). Ce type de tumeur semblerait être lié au portable mais ni les médecins spécialistes, ni les grands scientifiques ne peuvent le dire à 100% bien entendu. Pas d'autre cause possible actuelle (à part l'environnement d'après un des médecins).

Cette grosse tumeur a été découverte suite à une association de symptômes comme des vertiges, douleurs frontale dès le matin et absences de quelques secondes en discussion amicales et professionnelles. Il en a suivi un scanner et une IRM positive.

Ce type de pathologie est plus fréquent chez les dames dans une tranche d'âge de 40 à 60 ans mais moins chez les 20-40 ans.

Lors de mon hospitalisation, quatre autres personnes souffraient de la même pathologie. Il s'agissait de dames de 55-60 ans n'ayant à priori jamais utilisé de portable. La taille des tumeurs était la moitié de la mienne... La localisation était plus externe et moins proche de l'oreille.

Effet du rayonnement hautes et basses fréquences du portable sur le grossissement exagéré de la tumeur qui se retrouvait à la fin à 2 cm du portable ? Oui selon de grands scientifiques comme le Pr Repacholi qui a fait une étude sur les souris cancéreuses face aux rayonnements non ionisants...

En général et pour rassurer, les tumeurs cérébrales chez les jeunes de 30-40 ans sont à 90% bénignes (dixit un médecin) mais il faut s'y prendre à temps pour les faire retirer, cela ne fait pas très mal, le cerveau est peu sensible! C'est un peu pour cela qu'on ne les sent pas tout de suite.

Les raisons de cette tumeur, qui doit avoir 3-5 ans (5 à 10 ans selon un médecin à la vue de la taille excessive), peuvent être en partie liés à :

l'abus excessif du portable en voiture (cage de Faraday!),

l'utilisation en réveil matin à moins d'un mètre pendant un an et demi (grave erreur car le GSM émet toutes les 6 min en veille vers l'antenne relais qu'il cherche et les études anglo-saxonnes montrent en graphiques le champs électromagnétique qui se déverse dans la pièce à chaque fois dont le rayonnement sur la personne endormie, ce qui est spectaculaire !)

l'abus classique de raconter sa vie chaque jour alors que cela peut être fait d'un téléphone fixe vers un autre téléphone fixe...

la non utilisation du kit piéton pour mettre le portable le plus loin de sa tête comme commencent à le dire plusieurs journaux et comme nous commençons à voir un peu partout.

Juste avant l'opération chirurgicale, j'étais à coté d'une jeune femme qui l'utilisait abondamment et qui partait en neurochirurgie pour l'ablation d'un neurinome de l'acoustique coté portable (tumeur bénigne du nerf auditif) qui se découvre par la sensation de bourdonnements augmentant dans l'oreille d'écoute et les pertes d'audition. Ce n'est pas le premier cas visible en France coté oreille portable... On s'en sort bien mais on perd une oreille dans 50% des cas.

Cette pathologie touche en général les personnes de 50-60 ans!

Il est connu qu'il y a un accroissement de 30% de ce type de tumeur chez les jeunes gens mais ces chiffres n'ont pas encore été démontrés. D'autre part, le secret médical ne nous permet pas d'aller plus loin.

En 2004/2005, nous aurons les résultats de l'étude épidémiologique de l'OMS sur les effets sur la santé des téléphones portables. Beaucoup d'interrogations existent

sur cette étude, posés par les malades, les scientifiques non-gouvernementaux et les journalistes.

Cette étude est une comparaison du nombre d'utilisateurs avec portable avec tumeur (glioblastome, neurinome de l'acoustic, méningiome et autres) versus le nombre de personne souffrant des même tumeurs sans portable.

Voici certaines remarques:

Va t'il rester assez de patients avec tumeur sans utilisation de portable chez les 20-40 ans dans les mois qui viennent face à l'accroissement des ventes d'appareils (35 millions en France en 2001).

Tous les patients avec tumeur associée à l'utilisation du portable vont-ils être pris dans l'étude ou existe t'il une sélection non expliquée ?

Les opérateurs qui investissent 30 % dans cette étude vont-ils vouloir arranger les chiffres en final comme cela s'est passé dans l'étude précédente sur l'incidence pathologique de la fumée sur les non-fumeurs proches? Cela a fait un scandale à l'époque avec un gros fabricant de cigarettes qui investissait dans cette étude! Les chiffres ont été corrigés après coup... Voir les articles de presse.

Va t'il enfin y avoir une analyse intermédiaire comme dans toute étude afin de savoir ou on en est en 2002. S'il y a danger, les utilisateurs le seront seulement en 2004, il sera peut-être trop tard pour certains !

Enfin, le conseil d'une personne touchée :

« ne jetez pas votre portable, mais calmez-vous un peu avec, il y a des règles de sécurité à suivre que vous pouvez voir sur les sites suivants et qui vous éviteront certainement quelques désagréments à moyen terme »:

<http://www.lasante.net/dossiers/GSM.htm>

<http://www.rayonnements-non-ionisants.com/>

<http://perso.wanadoo.fr/louis.gougeon/> (précaution et formulaire)

<http://www.teslabel.be/delamotte.htm>

Les députés et les sénateurs tentent actuellement de se battre pour faire passer un projet de loi concernant également les antennes relais situées face et sur les habitations!

Quand on sait que dans presque tous les pays qui nous entourent, il est obligatoire d'avoir une distance minimum face aux habitants de 200 à 300m et un taux de rayonnement 12 fois inférieur aux normes actuelles obsolètes, on pourrait penser que cela va passer mais certains préfèrent se voiler la face pour faire fructifier autre chose que la santé...

C'est le cas en France au détriment de la santé des riverains, des utilisateurs de GSM et des enfants qui ont un cerveau en formation, fragile face aux rayonnements! (Je vous rassure que tout cela n'est pas du bla-bla malheureusement).

Voir un opérateur qui se bat pour vendre des portables aux adolescents alors que le rapport Stewart signale que cela est dangereux pour les enfants de moins de 16 ans et qu'un projet de loi va passer en Angleterre pour ne plus autoriser l'utilisation de ce matériel par les enfants, il y a de quoi halluciner ! L'avenir de ces enfants est-il certain ?

Bon courage à vous, moi j'ai donné!!

Pat

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign13.htm>

[Lettre d'accompagnement de l'auteur](#)

Témoignage n° 14

Bonjour,

Je viens de parler avec 2 personnes (2 frères) souffrant de maux liés aux portables jusqu'à ne plus supporter le portable (consommation : 2 fois 5h par mois pour chacun, en appel, depuis 1998. Maux de tête, brûlure oreille, etc... Les coordonnées de ces 2 personnes m'ont été données par un journaliste de la télévision suite à une émission sur les risques des portables. Le journaliste va m'en donner encore 2 autres...

L'un des deux, à force d'avoir mal à la tête depuis 2 ans, a décidé de changer de portable et ses douleurs se sont stoppées et sont malheureusement revenues lentement avec le nouveau modèle. Elles étaient moins fortes mais plus dans l'oreille interne m'a t'il dit. A force de douleurs avec son portable, il demande un scanner cérébral: Résultat : RIEN! Ouf!... Préventivement, il baisse finalement sa consommation à 2 fois 2h par mois en appel. Il a encore des douleurs frontales, latérales et internes mais endure mieux! Quand il peut, il utilise une oreillette. Cela rejoint-il l'hypothèse scientifique du Dr (x) à Bordeaux (Essai COMOBIO 2001) sur l'existence de protéines de stress sécrétées par les méninges en présence des ondes du portable. Pour info, les méninges sont le lieu de naissance des méningiomes.

L'autre souffrait aussi de maux de tête et a décidé de voir un médecin pour savoir ce qu'il avait. Contrôle des sinus qui étaient un peu abîmés et surtout scanner cérébral préventif. Résultat: tumeur cérébrale de type méningiome (bénin) au niveau de l'antenne du portable. Une tumeur de 2 cm. Le Choc! Il a été opéré depuis 3-4 mois par des spécialistes dans le sud de la France et a retrouvé une vie normale. Il n'a plus les maux de tête comme avant mais souffre d'autres douleurs dont une dans l'œil coté portable. Le nerf de l'œil a peut-être été touché avant par la tumeur ou pendant l'opération. Il ne lui a pas été proposé de participer à l'essai de l'OMS/CIRC sur les risques du portable... Etrange... Il a repris l'utilisation du portable mais d'une manière plus sécurisante avec oreillette et quelques mesures de précaution. En fait, il devrait stopper cette utilisation pour éviter une récurrence dans quelques temps comme le cas de plusieurs patients soignés en Australie pour des neurinomes de l'acoustique (tumeur bénigne du nerf auditif) qui ont simplement changé d'oreille d'écoute par nécessité et ont développé une métastase au niveau de leur second nerf auditif (Dr Maisch). Résultat : perte totale de l'audition et risques futurs de développement métastatique.

Ces deux cas sont assez similaires aux maux que j'ai ressentis avant de savoir que j'étais porteur d'un méningiome. Tout est assez identique : Le fait de changer de portable a également été effectué suite aux douleurs cérébrales. La localisation est strictement la même sauf que la taille de mon méningiome (5 cm) est le résultat d'une prise de conscience trop tardive de mes symptômes (2 ans). Le résultat était une tumeur de 5 cm envahissant le centre du cerveau et le nerf de l'oeil et à 2 cm de l'antenne du portable... De mon côté, j'ai interdiction médicale d'utiliser un portable. Je vous tiens informé des symptômes de ces deux personnes et autres éléments intéressants.

Si possible, renseignez-vous de votre côté si vous entendez parler d'une personne opérée pour un méningiome ou un neurinome coté portable, cela pourra nous aider pour la suite...

Si les grosses compagnies d'assurance refusent d'assurer les opérateurs, il y a des raisons...

Pat,

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign14.htm>

Témoignage n° 15

Message de G.M de France du 31 mai 2002

Bonjour,

Je souhaite vous communiquer l'adresse des sites se rapportant aux amalgames dentaires :

<http://nonaumercure.multimania.com>

et

<http://www.sevaoline.com/>

Surtout respectez le protocole de dépose des amalgames indiqués sur les sites et n'hésitez pas à contacter le Dr Melet sur le site "[non au mercure](#)".

En effet, Les personnes qui portent des amalgames dentaires sont plus sensibles aux champs électromagnétiques et c'est mon cas, surtout devant les écrans cathodiques. Je ne vois pas comment faire pour m'en protéger. Il y a trop d'écran à l'endroit où je travaille. Je vais bientôt me faire enlever mes amalgames dentaires.

Je travaille au rez-de-chaussée et des antennes relais (10) sont installées sur le côté gauche, au-dessus du bâtiment de 9 étages, en face du mien depuis plus d'un an. Je les avais remarqués depuis que je m'intéresse à ce problème.

Afin qu'un grand nombre de personnes prennent conscience du danger que représente le mercure, j'ai trouvé un article dans le livre du [Dr Paul Musarella](#) dans son livre : [Dents saines au naturel aux éditions Jouvence 1994](#).

[La maladie des ordinateurs \(maladies des écrans vidéo\)](#).

Depuis quelques années, une guerre parallèle a lieu en Suède entre un mouvement populaire et les autorités. L'allergie due aux champs électromagnétiques commence graduellement pendant le travail en face d'un écran d'ordinateur. Les symptômes varient depuis l'éruption cutanée jusqu'à la tachycardie et des maux de tête.

Quelques personnes peuvent éventuellement développer une allergie à tout type d'électricité, ce qui est handicap dans la société actuelle. Il y a des individus qui ont été obligés de déménager dans un endroit sans électricité et vivre à la bougie.

L'amalgame pourrait bien être le facteur fondamental prédisposant une personne à un tel syndrome. Il a été démontré que le mercure est libéré six à huit fois plus rapidement en face d'un écran d'ordinateur à cause des champs magnétiques, ceci, bien entendu, accélère l'intoxication. Des cas de maladies des ordinateurs ont été rapportés au Canada, en Australie et en Allemagne, mais la plupart de ceux-ci ont été recensés en Suède.

Plusieurs de ces personnes ont vu leurs conditions s'améliorer après que leurs amalgames aient été enlevés.

[Je marque mon accord pour la publication de mon témoignage sur votre site, mais aussi pour les adresses Internet des sites sur les amalgames dentaires.](#)

G.M (France), le 31 mai 2002

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign15.htm>

Témoignage 16

Le Conseil d'Etat veut placer le politique devant ses responsabilités tant que le rapport Zmirou servira de référence, on n'obtiendra rien, c'est fait pour.

En vivant depuis 2 ans à 54 mètres d'une station de base, je sais à quoi m'en tenir, j'observe mes élèves, un bon nombre ont les yeux cernés de fatigue, ce qui n'existait pas auparavant. Les 50 V/m mesurés par l'APAVE me laissent rêveur quand je vois dériver l'horloge de mon ordinateur, vaciller ma lampe fluorescente et les multiples

douleurs s'intensifient.

Il faut poursuivre notre travail d'information jusqu'à ce qu'un puissant mouvement d'opinion, qu'on ne pourra pas faire taire, se manifeste.

Malheureusement, les problèmes de santé seront sans doute sérieux à ce moment là.

Amicalement

F-C de Paris le 17/09/02

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign16.htm>

Courageux témoignage n° 17 de D.F. (France) mis à jour le 23/01/06

LES NUISANCES SONORES CAUSEES PAR LES ANTENNES RELAIS

Un fait peu connu est qu'une très petite partie de la population peut ENTENDRE les émissions des antennes-relais.

L'auteur de ces lignes, dès qu'il s'est retrouvé soumis à un rayonnement de micro-ondes dû à la mise en service d'antennes-relais dans le voisinage (entre 250 et 300 mètres de distance), a entendu un sifflement suraigu, répondant précisément aux caractéristiques suivantes :

- le sifflement est très faible en décibels.
- il est suraigu, proche des ultra-sons.
- il est toujours modulé sur deux tons (ce qui le rend plus pénible la nuit et fait qu'il est difficile de s'y " habituer ").
- il est permanent, 24h / 24. (et il est évidemment audible surtout pendant la nuit, lorsqu'il n'y a plus aucun bruit dans l'immeuble)
- il traverse les boules " Quiès ", on ne peut pas s'en protéger (ce qui est particulièrement inquiétant, et montre bien qu'il ne s'agit pas d'un bruit " normal ").
- j'ai aussi remarqué la chose suivante : en cas de bâillement (ce qui doit avoir un effet sur le tympan), le sifflement est immédiatement beaucoup plus fort et beaucoup plus audible. (pendant quelques secondes). Le même phénomène se produit parfois en se mouchant (là aussi, il y a un effet sur le tympan).

Ce sifflement est bien réel. C'est un bruit très faible, mais particulièrement angoissant et perturbant, surtout la nuit, avec un effet de " cumul " lorsqu'on l'entend en permanence pendant des semaines ou des mois. Ce sifflement n'est pas pénible par son intensité (très faible), mais par sa nature (il " vrille " dans l'oreille) et par son caractère permanent. C'est une véritable torture car mon subconscient interprète ce sifflement comme un danger et " m'ordonne " de ne pas m'endormir. J'ai compris très tôt que le sifflement était bien provoqué par le rayonnement des antennes-relais (et non pas par un " acouphène " permanent). Par contre, ne sachant pas à cette époque que j'avais de l'hyperacousie, je ne comprenais pas pourquoi les autres gens ne pouvaient pas entendre les antennes-relais...

Les faits suivants confirment la réalité du sifflement et la responsabilité des antennes-relais :

- rien d'autre ne peut expliquer un tel sifflement 24h /24.
- les deux tons dans le sifflement correspondent aux deux fréquences de 900 Mz et 1800 Mz utilisées par les antennes-relais. (inversement, un " acouphène permanent " n'est jamais modulé sur deux tons)
- l'intensité du sifflement varie aussi suivant les heures de la journée : cela correspond évidemment aux heures d'utilisation (forte ou faible) ; quand les gens

utilisent leur portable, cela active les antennes-relais qui émettent alors d'une manière plus intense. D'où les variations d'intensité suivant les heures.

- un jour que j'ai téléphoné à la Mairie centrale de Lyon, la standardiste m'a dit que de nombreuses personnes se plaignaient effectivement de sifflements - sifflements causés par les antennes-relais, selon ces personnes. (en réalité, très peu de gens les entendent, mais le Grand Lyon compte un million d'habitants et si tous les gens qui entendent les antennes ont téléphoné à la Mairie, la standardiste peut avoir l'impression que ça fait beaucoup de monde)
- dans un reportage vu sur TF1 ou A2 (en 2002, si ma mémoire est bonne), il y avait eu une vague allusion concernant les problèmes d'antennes-relais à Paris : elles étaient, paraît-il, " trop bruyantes ". C'est la seule allusion à ce problème que j'ai entendue ou lue dans un grand média.
- j'ai téléphoné à un laboratoire du CNRS (à Grenoble) : mon interlocuteur m'a dit " qu'ils n'étaient pas du tout étonnés " que les antennes-relais puissent être audibles - du moins par certaines personnes.
- un scientifique indépendant, un ancien militaire spécialiste des radars, et le directeur d'une société d'acoustique (à Lyon) m'ont confirmé la possibilité que certaines personnes puissent entendre les antennes-relais. (ce dernier m'a aussi dit que le sifflement, sur le long terme, risquait d'être dommageable pour l'audition - et c'est plutôt inquiétant)
- sur le site internet d'une société américaine qui vend des détecteurs et des matériels de protection contre les rayonnements électromagnétiques, il est fait mention du " ton haut perché " (" high pitched tone ") des rayonnements des antennes-relais. Ce qui montre qu'ils sont au courant du fait que certaines personnes peuvent les entendre. Voir le site : www.lessemf.com/index.html
- j'ai passé une dizaine de jours en montagne dans un coin complètement isolé où il n'y avait pas d'antennes-relais (du moins à cette date, en 2002), et je n'entendais plus aucun sifflement, ni le sifflement " habituel " pendant la nuit, ni le sifflement " redoublé " en cas de bâillement. Absolument rien. Donc le sifflement vient bien des antennes-relais. Il ne s'agit pas d'un " acouphène ".
- dans des magasins à Lyon, s'il n'y a pas trop de bruit ambiant, je peux entendre le sifflement (on le reconnaît facilement, il ne ressemble à rien d'autre). Par exemple, en pleine circulation, place Bellecour, malgré le bruit intense, si je baille, je détecte immédiatement la présence d'antennes-relais dans le voisinage (effectivement, elles sont sur la grande Poste...).
- toujours en 2002, j'ai eu un contact téléphonique avec l'Adjointe à la Santé de la Mairie de Lyon, S. G. ; elle a dit qu'elle essaierait de faire quelque chose. Quelques jours plus tard, miracle : l'intensité du sifflement diminue spectaculairement, au moins des deux tiers !! (drôle d'acouphène, n'est-ce pas ??). [Remarques : a) ça prouve qu'à ce stade de l'affaire, la mairie avait parfaitement identifié la vraie source du rayonnement. b) cette intervention de S. G. était visiblement destinée à me calmer pendant quelque temps : après deux ou trois semaines, l'opérateur a remis la puissance, par paliers, graduellement (en pensant peut-être que je ne m'en rendrai pas compte...)]
- enfin, après une lettre énergique de ma part (décembre 2002) à l'Ecologie Urbaine (avec copie au ministère de la Santé, au Préfet et aux médias), l'intensité du rayonnement a pour la première fois baissé (début 2003) d'une manière substantielle et permanente (mais ce n'était pas pour me faire plaisir, mais parce que le rayonnement touchait une école maternelle). Une seconde baisse a eu lieu en 2004. A l'heure actuelle (début 2006), le sifflement est très faible (sauf à certaines heures de forte utilisation où il est un peu plus agaçant) et très supportable (mais encore perceptible).

En conclusion, les deux premières années (2002 et 2003) ont été critiques, puis les opérateurs ont multiplié les sites d'antennes pour pouvoir diminuer les puissances.

La situation s'est donc nettement améliorée, même si des problèmes subsistent à certains endroits ou pour certaines personnes ultrasensibles aux micro-ondes. Concernant mon cas personnel, au début 2004 je suis allé voir un spécialiste de l'audition. Son avis, sans en être sûr, c'est que j'ai probablement de l'hyperacousie à l'oreille droite, séquelle d'un épisode d'otite quand j'étais très jeune (je me suis souvenu que suite à cette otite, mon oreille droite était restée " bouchée " pendant plusieurs jours, c'est probablement l'explication). Voilà pourquoi j'entends parfaitement les antennes-relais, alors que les gens autour de moi ne peuvent pas les entendre. (et de fait, le " sifflement redoublé " en cas de bâillement ne se produit qu'à l'oreille droite)

Cela soulève une autre question : est-ce que tous les gens qui ont de l'hyperacousie peuvent entendre les antennes-relais ? Probablement pas : d'après les sites internet spécialisés, la plupart des gens qui ont des acouphènes permanents ont aussi de l'hyperacousie (mais l'inverse n'est pas forcément vrai). Et il y a un nombre assez important de gens qui ont des acouphènes permanents - peut-être 5% de la population (dont beaucoup de jeunes, victimes des walkmans ou des boîtes de nuit). Donc si tous les gens qui ont de l'hyperacousie entendaient les antennes, cela ferait pas mal de monde - alors qu'il semble au contraire que très peu de gens peuvent les entendre (une personne sur 300 ? une sur 500 ?). Mais peut-être (c'est un avis de néophyte !) que seule l'hyperacousie dans une certaine partie du spectre auditif (celle qui concerne les hyperfréquences) peut permettre d'entendre les antennes ? Enfin, il se trouve que j'ai une tige de métal (titane) greffée à coté de la colonne vertébrale (greffe dite de Harrington). Or il est bien connu que les micro-ondes se réfléchissent sur tout ce qui est métallique, et tous les gens qui ont un appareillage métallique ou une greffe de ce genre peuvent avoir un problème supplémentaire avec les antennes-relais. Plusieurs personnes (dont deux médecins) se sont demandées si ma tige de métal n'était pas la cause du phénomène auditif - en entrant en résonance (pour ma part je ne le pense pas - je suis quasi-certain qu'il s'agit simplement d'une séquelle d'otite, mais je peux me tromper). En tous cas, il serait intéressant de faire une étude systématique sur les gens qui disent pouvoir entendre les antennes-relais : combien parmi eux ont un appareillage métallique de ce genre ? La réponse mériterait attention.

Signé : une victime des antennes-relais (et de la lâcheté de l'Etat français).

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign17.htm>

Témoignage n° 18.

Un printemps silencieux près d'une station militaire de repérage et de poursuite.
De Cindy Sage Associates,

Pam Mc Donald écrit :

Mon mari et moi vivons proches d'une station militaire de repérage et de poursuite. Nous avons éprouvé les symptômes que votre article contient. Tous deux, nous avons ces problèmes de santé, mais notre médecin nous dit qu'ils ne veulent pas être impliqués même s'ils savent que ce que nous disons est la vérité. Nous avons aussi des oiseaux sauvages qui meurent après avoir eu des spasmes. Nous avons aussi des poussins qui ont des excroissances bizarres. Nous avons une affaire d'incubation d'œufs de poules pour vendre les poussins. Nous ne pouvons plus avoir d'éclosions normales, à moins de protéger l'incubateur. Nous avons aussi une chienne Rotty qui essaie d'avoir des chiots, mais ils naissent tous morts. Elle a aussi des excroissances sur sa gueule. Nous avons l'habitude d'avoir de grands nids de

fournis dans nos pâturages - elles ne sont plus là. Nous avons aussi l'habitude d'avoir toutes sortes d'insectes et d'araignées à l'extérieur- ils ne sont plus là. Nos abeilles (dans nos ruches) ont des yeux, des ailes et des dards déformés. Il existe juste encore quelques autres problèmes.

Nous avons été en rapport avec les militaires et nous leur avons expliqué ces problèmes, mais ils ne veulent rien faire et agissent comme si nous étions des cinglés. Ils ont même envoyé la police et la sécurité militaire et quelqu'un du gouvernement - Je pense qu'ils ont dit qu'ils étaient de l'OSI - pour nous parler. Ils nous ont menacés. Ils dirent qu'ils devront nous arrêter pour harassements envers la station de repérage. Mais comment quelqu'un peut-il réclamer s'il ne leur fait pas savoir ? Finalement, nous avons vu que nous n'arriverions à rien avec eux et nous avons appelé notre sénateur, Ben Nighthorse Campbell. Il a examiné l'affaire, mais par leur enquête en arriva au problème des micro-ondes. Ils dirent qu'ils avaient vérifié leur clôture du périmètre et ne trouvèrent aucun problème. Ce qui doit être examiné et vérifié dans de cas-ci c'est sur notre propriété, là où les échos frappent, et non pas sous les tours où c'est le plus sûr. Avez-vous quelques suggestions sur ce que nous pourrions essayer ensuite pour obtenir quelques résultats ?

Connaissez-vous d'autres cas similaires au nôtre, où quelqu'un qui a eu des résultats ? Nous aimerions déménager et je ne pense pas que ce soit possible de leur demander, puisque c'est eux qui causent le problème ? Toute suggestion et information que vous auriez à nous offrir serait grandement appréciée.

Merci.
Dong et Pam Mc Donald.

Bron:
<http://www.teslabel.be/archives/temoign18.htm>

Témoignage n° 19

Le pylône traumatisant Une hypersensibilité aux CEM

Ma femme et moi, nous pensions que nous avions le monde entre nos mains, lorsque nous avons acheté une maison dans une région de villégiature à l'Est de Vancouver, B.C, Canada, en automne 1995.

Tous deux, nous jouissions d'une bonne santé, et nous faisons des projets de prendre notre retraite dans notre nouvelle maison, à côté d'un joli lac et d'un joli village tranquille. Mais notre monde vint à s'écraser peu de temps après notre déménagement.

D'abord, nous avons entendu un son de bourdonnement, comme un essaim d'abeilles se trouvant à distance, et nous avons commencé à ressentir des symptômes l'un après l'autre, au fur et à mesure que nous restions là. Nous nous levions au même moment chaque matin avec le bourdonnement et en peu de temps j'ai senti une pression sur mes oreilles et ma tête me fit mal. Ma femme et moi, nous nous levions avec des douleurs dans nos cous et les épaules et toute la journée, nous avions des nausées continues et des gaz d'estomac. Plus nous restions là, et plus les symptômes apparaissaient et plus nous souffrions.

Mes oreilles se bloquaient, et tout son normal, comme un verre qui casse, leur faisait mal. Même tirer la chasse d'eau de la toilette faisait mal à mes oreilles. J'ai été si mal que je ne pouvais employer le téléphone et je devais demander aux gens qu'ils répètent lorsqu'ils me parlaient. Ma femme devint malade avec des douleurs dans la

partie inférieure de son estomac et deux différents docteurs diagnostiquèrent des problèmes de vessie irritée. Son épaule devint tellement douloureuse qu'elle ne pouvait pas lever le bras pour se peigner. Je lui ai fait un coussin avec une feuille d'aluminium et lui ai placé sur son épaule et cela a aidé. Je me suis assis durant des heures sous un cône d'isolation en aluminium pour reposer mes nerfs et j'ai placé une couverture solaire faite de tissu linge plastic avec de l'aluminium au-dessus de ma couverture et cela sembla réfléchir beaucoup de rayons.

Nous sommes devenus si malades que nous avons dû déménager de notre maison après une année et je suis maintenant devenu hypersensible aux micro-ondes. J'ai dû dormir dans une boîte en métal durant des mois, jusqu'à ce que je récupère un peu de santé. Après que ma femme eut passé quelques mois au Brésil, elle revint et se sentit mieux.

Je conseillerai à toute personne qui vit proche d'un pylône et commence à sentir les symptômes suivants de sortir vite avant qu'elle devienne sensible comme je le suis. Les symptômes commencent avec un son de bourdonnement et se développent en un son de grésillement et à une grande hauteur de son (haute fréquence) dans ma tête, des maux de tête (sensation de pression), des oreilles bloquées, des douleurs dans le cou, les épaules et les autres articulations, de nausées, des gaz excessifs dans l'estomac, du stress, des yeux qui brûlent, des pertes de mémoire et de la fatigue.

Notre ministère de la santé ne nous aide pas. Ils acceptent des résultats de tests qui ont été faits par les compagnies de téléphonie cellulaire qui furent pris à la base du pylône où la densité est la plus basse, et à l'intérieur d'un véhicule qui protégerait des rayons. Un instrument de test qui est un analyseur de spectre coûte environ 30 000 dollars canadiens, aussi la moyenne des personnes ne peut en avoir les moyens. Ne pensez-vous pas qu'il serait plus honnête, s'ils tentaient de nous garder dans un four à micro-ondes qu'ils nous fourniraient avec un lit rotatif, en sorte que nous cuisions de tous les côtés !

Je tenterai de faire tout ce que je peux dans le futur pour m'assurer que personne d'autre ne soit brûlé, comme je l'ai été. Je pense souvent aux bébés et aux personnes âgées qui sont sans aide et ne peuvent pas déménager comme nous l'avons fait.

J'aimerais entendre un témoignage de personnes qui auraient subit une épreuve similaire.

<http://www.feb.se/bridlewood/personal.htm>

Traduction de Raoul Treigner

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign19.htm>

Témoignage n° 21

L'histoire d'Alex Gabor

par Alex Gabor

Voici mon histoire : " Comment ma vie a tourné à l'enfer. " Vous la connaîtrez si vous prenez soin de passer quelques minutes à la lire.

L'année dernière, une compagnie de téléphonie a placé une station de base sur le sommet d'un bâtiment à 3 étages, où nous louons un bureau. Durant les quelques semaines où les travaux eurent lieu, je n'ai rien noté de particulier. Cependant, un jour j'ai ressenti des douleurs dans mon épaule et le dos, quelque chose de similaire aux sensations lorsque vous avez des attaques d'influenza (grippe). Les deux jours suivants, le week-end, je suis resté à la maison et la douleur est passée. Lundi au bureau, la douleur repris à nouveau et en quelques jours la douleur fut si forte que je dus quitter le bureau assez tôt. En rester éloigné me soulagea.

Lorsque j'y pense, je réalise que les ouvriers qui étaient en train de travailler à l'installation de la station de base cellulaire quittèrent un jour plus tôt que celui où ma première douleur est survenue. Ainsi très vraisemblablement la station commença à transmettre le jour où j'ai éprouvé la première douleur. Aucun employé ne se plaignait, cependant je me suis arrangé pour déménager le bureau dans un nouvel endroit, où durant deux mois je me sentis bien. Un jour cependant, ma douleur revint. Cette fois-ci, c'étaient les os du cou qui me firent mal, la colonne vertébrale (peut-être est-ce les muscles autour d'elle) et les seins. Je ne pouvais pas en comprendre la raison, jusqu'à ce que je vois le pylône cellulaire. Il était au bout de la longue rue, à une distance de 0,8 miles (1,300 km), ainsi que j'ai pu la mesurer avec le compteur de ma voiture. Je travaillai de longues heures dans le bureau, aussi la douleur persista même après que je sois rentré à la maison.

Un mois plus tard, je voyageai sur la côte Est. Durant une période de deux semaines, je restai dans la voiture la plupart du temps et vers la fin du voyage la douleur fut très douce. La dernière nuit du voyage, j'ai ressenti une plus forte douleur, à nouveau. Au matin, lorsque je me suis réveillé et que j'eus vérifié les alentours de l'hôtel, je trouvai des pylônes cellulaires de chaque côté de l'hôtel, à moins de 1,5 miles (2,4 km). Ceci renforça ma conviction que je devais être sensible aux rayonnements quel que soit le type qu'ils émettent.

Lorsque je suis arrivé à la maison, et que je suis allé au travail, en moins de deux jours, la douleur revint. Dans ma profession, j'avais la possibilité de travailler à la maison, aussi j'en fis mon choix et durant quelques mois tout alla bien, aucune douleur du tout, jusqu'à ce qu'un jour le mal comme celui de l'influenza revint, cela empira les jours suivants. J'ai roulé en voiture dans les environs et ne vis aucun pylône, il n'y avait même pas de bâtiment à bureau de 2 ou 3 étages où ils auraient pu placer une station cellulaire.

"Peut-être, y a-t-il quelque chose qui ne va pas chez moi", pensais-je, et que ma théorie sur les pylônes et stations de base est fausse. Quelques jours plus tard, tandis que je courrais à petit trot (je faisais du jogging), j'ai découvert, sur le côté d'une grande route, et sur les structures qui soutiennent les câbles à haute tension, une antenne similaire à celle qui était sur le bâtiment de notre premier bureau. C'était à 0,3 miles (480 mètres) de notre maison en ligne droite. Entre temps la douleur devint plus forte, et j'eus la sensation comme si l'intensité se déplaçait dans le corps entre les épaules et dans la région pelvienne.

Je suis allé chez mon docteur, lui décrivis ma situation et lui demandai à être examiné pensant que je pouvais avoir une maladie que je ne connaissais pas et en attribuais la responsabilité aux pylônes. Mes tests et mon examen médical complet démontra ma pleine forme physique, cependant dans l'œil de mon médecin, j'étais capable de percevoir son souci concernant ma santé mentale. Je savais que je n'avais pas perdu ma tête, cependant, je commençais à avoir des doutes, puisque parmi les membres de ma famille, personne ne sentait rien, ni chez les relations qui vivaient dans la même zone.

Un jour, je lus un article concernant différents groupes de personnes qui s'inquiètent des effets des pylônes cellulaires. Le rapport mentionnait des noms. J'ai appelé l'un d'eux qui avait invité un expert de Nouvelle-Zélande à l'occasion d'une rencontre avec les représentants de compagnies de téléphone. Je lui ai demandé s'il n'avait jamais entendu parler de quelque chose de similaire à mon cas. Il me dit oui, plus d'un. Il me donna le nom et le numéro de téléphone d'une personne qui, lorsque je lui décrivis mes symptômes, me répondit qu'il avait exactement les mêmes. Il déménagea hors de la ville où il vivait et trouva une place à la campagne où il se sentait bien, mais s'aperçut que les compagnies de téléphone se rapprochaient de lui avec leurs pylônes. Il me dit avoir entendu parler de trois autres personnes qui avaient des symptômes similaires.

J'ai roulé dans la partie Ouest du comté pour chercher une place où je pourrais m'échapper. Je notais que non seulement les villes sont pleines de ces pylônes

cellulaires et stations de base, mais hors de ces villes, ils s'élevaient partout. A ma plus grande surprise, j'ai vu plusieurs pylônes au sommet des collines qui entouraient les grandes routes, partout dans les Etats que je visitais. A moins de vouloir m'établir au milieu du désert du Nevada ou peut-être dans une zone totalement inhabitée au Montana, durant mes semaines de recherches, je ne trouvais aucune place sans pylône cellulaire.

Mon affaire souffrit beaucoup du résultat de mes absences. Les clients me quittèrent. Je ne pouvais même pas leur dire pourquoi je n'étais pas présent, ils auraient cru que j'avais perdu les billes. Même mes amis proches, à qui j'ai raconté mon cas, pensèrent que j'étais devenu fou.

Pourquoi ai-je mis ceci sur le Web ?

Je pense qu'il y a des gens qui pourraient vivre la même épreuve que la mienne, qui courent partout, effrayés, cherchant après des solutions, qui pensent que des millions de personnes ne ressentent pas les mêmes douleurs et qu'il peut y avoir quelque chose qui ne tourne pas rond chez eux. Leurs vies peuvent avoir été retournées aussi. Ils ont besoin d'un boulot pour survivre aussi, ils sont bloqués dans les villes et vivent avec des douleurs constantes. D'autres peuvent vouloir ou sont capables de déménager. Mais où aller ? Quelle chance auraient-ils de recommencer une vie ? Qu'en sera-t-il des gens avec une famille qui, en conscience, ne peuvent l'amener avec eux ? Même s'ils trouvent un endroit, ils ne seront jamais sûrs que les compagnies du téléphone ne vont pas les rattraper.

Les compagnies du téléphone transmettent à des fréquences de plus en plus élevées. Ainsi, il semble que les personnes sensibles sentent les effets à des distances plus grandes qu'auparavant. La recherche est financée par l'industrie de la téléphonie. C'est un gros business, une grosse affaire financière. Je ne pense pas que moi ou personne parmi nous ne pouvons les combattre. Ce que je vois, c'est que le téléphone cellulaire est le futur, il est pratique et a l'avantage de sa portabilité par rapport au téléphone avec fil.

Ce que j'espère, c'est que la recherche puisse être financée indépendamment des compagnies du téléphone. Si je me souviens bien, il y a quelques années, dans l'Etat où je vivais, les gens tentèrent de ramener de la rivière vers la mer une baleine à bosse - sans succès - Cette tentative coûta des millions de dollars aux contribuables. J'espère que dans ce pays les vies des gens affectés comme moi - peut-être des centaines parmi nous - valent au moins cela.

Si vous vivez la même épreuve, envoyez-moi un E-Mail. Une fois que l'on sait que l'on n'est pas seul, mais qu'on est plusieurs, peut-être pourrions-nous demander au gouvernement de manager une petite ou plusieurs places où il n'y aura pas de pylône cellulaire/station de base. Peut-être que des millions de gens qui ne sont pas sensibles à ces ondes nous pardonneront pour le désagrément que nous leur causerions de ne pouvoir parler au téléphone quand ils conduisent dans ces régions. Je ne me soucie pas quant à savoir si le FCC admet ou non que les expositions aux rayonnements venant du téléphone et des pylônes causent des cancers ou non. Je ne veux pas poursuivre en justice les compagnies du téléphone pour m'avoir causé des douleurs et une perte de revenu. Je ne pense pas que les autres êtres humains causent délibérément des douleurs à quelques-uns parmi nous en faisant avancer la technologie pour un meilleur style de vie. Tout ce que je veux, c'est de vivre une vie normale.

Ecrivez-moi (E-Mail : microhazard@razban.com). La solution pour résoudre notre problème est facile. Nous devons simplement montrer que nous représentons un nombre déjà assez important de personnes qui sont affectées.

Traduction de Raoul Treigner.

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign1.htm>

Témoignage n° 22

" Les pylônes ont-ils tué Ena ? ", par Amy Cartmell.

Il y a quelques semaines, Ena Bambrough raconta à ses voisins qu'elle était en train de mourir après avoir été empoisonné par des pylônes de téléphonie mobile sur le toit de son building.

Aujourd'hui, après que cette femme de 87 ans soit morte, ses voisins exigent une enquête d'urgence sur la sécurité des transmetteurs puissants de micro-ondes. Ena vivait au dernier étage d'un bâtiment comportant des studios à Newcastle et se plaignait de maux de tête aigus à répétition et de poussées de maladies qu'elle reprochait au pylône.

Un ami proche, Paul Easton dit : "Elle commença à décliner le jour où ils mirent les mâts sur le toit. Jusqu'à ce moment là, elle était active et sortait chaque jour. "

- La retraitée est morte alors qu'elle réclamait au sujet des pylônes - :

" La mort de la résidente après quelques semaines de ses plaintes exprimées concernant les maux de tête et les maladies "

Une retraitée est morte quelques semaines après avoir soutenu qu'elle était empoisonnée par les mâts de téléphonie mobile sur le toit du bâtiment à étages de Tyneside, où elle vivait.

Ena Bambrough, 87 ans, était l'une parmi de nombreux résidents âgés qui se plaignaient de maux de tête aigus et de maladies sérieuses, depuis que Orange, le géant en téléphonie rénova ses équipements satellites et installa des paraboles à haute puissance de micro-ondes, des antennes radio et des armoires d'équipements électroniques. Madame Bambrough vivait au dernier étage du bâtiment des studios de Todd's Nook, rue Westgate à Newcastle, depuis qu'il ouvrit en 1964, mais elle mourut à l'Hôpital Freeman de la ville, juste 24 heures après qu'elle y fut admise. La cause de la mort doit encore être indiquée avec précision.

Maintenant, les voisins et les membres du Conseil municipal demandent une enquête d'urgence pour décider un fois pour toutes si les pylônes sont un danger pour la santé.

Le voisin, Paul Easton, 48 ans, dit : "Je ne suis pas médecin et elle était assez âgée, mais elle déclina lorsqu'ils placèrent les mâts sur le toit. Jusque là, elle était active et sortait tous les jours, allant dans les clubs sociaux et elle allait toucher sa pension."

Mme Bambrough raconta au 'Newcastle Chronicle' ses craintes concernant les pylônes. Elle disait : "Durant la journée, j'ai des bruits dans mes oreilles et des maux de tête. Cela m'effraie. Il ne me reste plus de force. Je suis chanceuse que mes voisins soient si bons pour veiller sur moi. Je crois que je vais bientôt mourir, j'ai trop peur d'aller à la toilette, parce que quand je m'assieds, je ne peux plus me lever. Et lorsque je vais au lit, je ne peux plus me lever."

Monsieur Easton a déjà écrit aux Conseillers de la ville de Newcastle au nom de tous les résidents qui vivent aux trois derniers étages. Il dit : "J'ai toujours des maux de tête, mais au moins je vais travailler. Une grosse majorité des pensionnés vit sous les pylônes 24 heures/ 24. Nous voulons que les pylônes soient retirés des toits, mais il semble y avoir un mur de silence de la part du Conseil et d'Orange.

Coun Nick Forbes qui représente les résidents de Todd'sNook, dit : "Je suis choqué par la mort de Ena, parce qu'elle était très alerte. Je vais poser des questions très dures quant à savoir si l'équipement a joué une part de jeu dans sa mort. Jusqu'à ce que nous ayons plus de recherches faites sur les effets de ces équipements sur la santé des gens, les permis d'installation devraient être retardés." Il y a des craintes croissantes concernant les effets des équipements de la téléphonie mobile sur la santé publique.

Cette semaine, il fut révélé que le géant du téléphone Vodafone devait faire face à une action en justice d'un milliard de dollars aux USA par des victimes de tumeurs au cerveau cherchant des compensations pour les souffrances endurées et la perte de

revenus à cause de la maladie.

Les scientifiques continuent toujours la recherche de liens potentiels entre les ondes radio et les maladies telles que le cancer et le Rapport Stewart chargé par le gouvernement conseille la prudence dans l'installation des pylônes mobiles.

A Newcastle, il y a un équipement de téléphone mobile sur les toits de 11 bâtiments résidentiels à appartements. Un porte-parole du Conseil municipal de Newcastle a dit que les lois existantes permettent peu de possibilité pour contrer les demandes des compagnies de téléphonie mobile parce que les émissions de ces équipements tombent dans les normes européennes.

Des craintes au sujet des risques pour la santé poussèrent le Conseil municipal de Sunderland City à demander aux compagnies de téléphonie d'arrêter d'adresser des demandes d'installation de pylônes et le Conseil municipal de Gateshead a rejeté plusieurs demandes.

Orange n'était pas disponible pour commenter ces événements, mais leurs chefs ont toujours dit que les recherches montrent qu'il n'y a pas de preuve de risque pour la santé.

Newcastle Chronicle & Journal Ltd Corporated & advertising information. Notice legal.

Notes:

1) La Commission européenne n'impose rien au point de vue de normes de puissance d'émission de téléphonie mobile, aux pays faisant partie de l'Union Européenne, elle ne fait que recommander, à ces Etats, les normes de l'ICNIRP. Ceux-ci sont donc libres de les adopter ou d'en choisir de plus basses.

2) Les normes de l'ICNIRP sont des normes qui sont inadaptées puisqu'elles ne tiennent compte que des effets thermiques des micro-ondes, et avec des expérimentations faites uniquement sur animaux, alors que l'on sait depuis longtemps que les micro-ondes ont des effets non thermiques défavorables pour la santé. Les seuls à contester ces effets non thermiques sont les industriels de la téléphonie mobile. La grande majorité des scientifiques, aujourd'hui, reconnaissent les effets néfastes pour la santé des micro-ondes à des valeurs de puissance bien en dessous de celles des effets thermiques. A l'heure actuelle, de nombreuses expérimentations sur animaux ont démontré des effets adverses et de plus en plus d'effets défavorables sont démontrés sur l'homme par des études de cas individuels ou en groupe, voir étude de Mild, en Suède, et témoignage de l'association des médecins spécialistes allemands "IGUMED".

3) Sir William Stewart, qui s'inquiète de l'interprétation que l'on fit de ses conclusions et de savoir comment on a interprété le principe de précaution qu'il préconisait dans son rapport de l'année 2000, ouvre une seconde étude de mise à jour de son rapport en fonction des nouvelles expérimentations récentes et de leurs conclusions.

4) Contrairement au Conseil d'Etat, qui ordonna aux maires de certaines communes des Alpes-maritimes de bien vouloir instruire des demandes d'installation d'antennes se basant sur le Rapport Zmirou qui dit que les émissions d'antennes n'offrent pas de risque pour la santé sans en apporter la preuve et sur le décret signé en urgence par le gouvernement Jospin, imposant les normes de l'ICNIRP, alors que l'on sait que ces normes sont considérées comme obsolètes par un consensus scientifique, le Tribunal de 1ère instance des communautés européennes, le 11 septembre de cette année, a jugé qu'en cas de risque imprécis, la décision des élus doit l'emporter sur l'expertise scientifique, et que les autorités politiques ont le droit de s'écarter des avis d'experts à condition que les mesures de précaution se fondent sur des avis d'experts d'un niveau au moins équivalent. Il suffira donc de se rappeler en plus de l'avis des médecins spécialistes de IGUMED, celui lancé par le groupe de chercheurs scientifiques de premier plan que sont ceux qui ont lancé la résolution de Catania, en Sicile.

5) Il y a lieu de savoir que si le Conseil d'Etat a ordonné aux maires des Alpes

maritimes de bien vouloir instruire les demandes d'installation d'antennes, le dit Conseil s'abstient assurément d'obliger les dits maires à retirer les arrêtés qu'ils avaient pris, interdisant toute installation à moins de 300 ou 200 mètres de toute habitation.

Notes et traduction de Raoul Treigner.

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign22.htm>

Témoignage n° 23

Philippe Hug
La Grande Charrière
1453 Bullet

Lettre Signature
Tribunal Fédéral
Av. du Tribunal Fédéral 29
1014 Lausanne
Bullet, le 29 novembre 2002

Concerne : pourvoi en nullité

Monsieur le Président,

Par la présente, je demande un pourvoi en nullité dans l'affaire de ma plainte envers SWISSCOM MOBILE S.A. (dossier n° PE02.04823-JGA).

CONCLUSIONS :

Le recours en nullité est demandé par les articles 410, 411 a), f), g).
Annulation de la décision du Tribunal d'Accusation dans sa séance du 29 août 2002 et renvoi du dossier au juge d'instruction.
Je demande au Tribunal Fédéral de condamner directement SWISSCOM MOBILE S.A., ou de renvoyer le dossier pour enquête au juge d'instruction.

LES FAITS :

- 1) Une mise à l'enquête pour l'implantation d'une antenne a eu lieu au printemps 2001.
- 2) Une pétition d'opposition signée par 32 personnes a été rejetée.
- 3) Deux oppositions individuelles ont également été rejetées et les personnes impliquées n'ont pas procédé à un recours.
- 4) Automne 2001 : implantation et mise en service de l'antenne à 80 m. de mon domicile.
- 5) Dès cette date, atteinte à la santé du plaignant dont l'évolution est la suivante :
 - Au début, céphalées violentes, puis réveils subits en plein milieu de la nuit.
 - Puis troubles du sommeil, genre insomnie, réveil à n'importe quelle heure.
 - Puis sensation de fatigue la journée, les heures de sommeil n'étant plus réparatrices.
 - Puis les maux de têtes deviennent persistants, commencent des bourdonnements d'oreille intempestifs, des troubles oculaires, des troubles de l'équilibre.
 - Puis des douleurs étranges dans les membres apparaissent. Les bourdonnements d'oreille deviennent persistants.
 - Démangeaisons cutanées.
 - Perte du système immunitaire. Une piqûre de moustique met 3 semaines à se résorber à la place de 4 à 5 jours.
 - S'installe alors de l'irascibilité, une lutte contre une tendance dépressive due à

un sentiment de mal-être général et une atteinte à son intégrité.

Système digestif atteint. Maux de têtes fréquents.

Puis, perte de la libido, palpitations, tachycardie

6) Consultations de plusieurs médecins, tous impuissants. La FMH ne sait pas chez qui envoyer les patients atteints de la maladie des micro-ondes. (pièce D, justement jointe à mon premier recours)

J'ai alors procédé à des recherches poussées sur les atteintes à la santé et le système administratif qui protège les opérateurs.

Des atteintes prouvées, mais pas encore ressenties sous forme de symptômes dans mon cas, sont que ces ondes brisent les molécules d'ADN, un cancer latent à 5% le devient à 95%, les vaisseaux sanguins dans le cerveau deviennent perméables et laissent échapper les métaux lourds dans les méninges, évaporation des ions cadmium, provocation ou aggravation de la maladie d'Alzheimer, leucémie.

En définitive, j'ai été victime de lésions extrêmement graves sur ma personne. Les multiples études qui prouvent la nocivité et la morbidité de ces ondes existent depuis longtemps. Les opérateurs en sont parfaitement conscients !

A mentionner qu'entre-temps, ma chatte est morte suite à l'absorption de ces ondes. Cela a commencé par des troubles de l'équilibre, puis un état accéléré de vieillissement. Elle a survécu encore quelques mois chez une autre personne avant de mourir. A noter aussi que les 5 à 6 chats qui venaient me rendre visite quotidiennement ont disparus.

7) Dépôt de plainte, voir annexes.

EN DROIT :

Les Tribunaux ont fait une mauvaise interprétation du droit fédéral, en particulier les articles 122 & 123 du CP, parce qu'au vu des faits, il y a atteinte à l'intégrité physique et que cela mérite enquête.

Je souffre de diverses atteintes à la santé et je soupçonne l'opérateur de ne pas respecter les normes autorisées. Ceci contrevient aux articles 60 et ss. de la LPE; art. 33 & 52 LTC; ainsi que les art. 8 & 13 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Il y a violation de mes droits de procédure, en refusant de procéder à une enquête et en refusant d'examiner d'autres violations de la loi pénale, rôle du juge d'instruction. Articles 28 CP; art. 4, 49, 83, 172 CPP et art. 5 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Il y a refus arbitraire dans le fait de refuser de prendre en compte des pièces nouvelles au dossier, produites de bonne foi par le plaignant et justifiant qu'il y a bien atteinte à l'intégrité, pour forcer une enquête légitime suite au déni de justice de première instance.

L'unique pièce nouvelle acceptée est un arrêt du TF qui n'a pas été utilisée en se méprenant sur la procédure, mais bien pour prouver que la formule utilisée par le TF pour déterminer jusqu'où les ondes sont nocives, et appliquée aux valeurs de l'antenne de Bullet, démontre que les gens dans un rayon de 525 mètres sont en danger.

Veillez croire, Monsieur le Président, à l'assurance de ma très respectueuse considération.

Philippe Hug

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign23.htm>

Témoignage n° 25

Voici un message de Lisbonne :

" Effets des CEM en provenance des pylônes de transmission de la téléphonie cellulaire "

Auriez-vous des informations que je pourrais employer dans le but suivant :

Voici la situation :

Je vis dans un immeuble à appartement dans la ville de Lisbonne, Portugal, où il y a 5 ans une compagnie sœur de Air Touch a proposé d'installer sur le toit une station relais (émetteur/récepteur et antennes) pour l'échange d'un mois de location. C'est une propriété qui appartient à 14 propriétaires, tous y habitent, et après un vote, il fut décidé de négocier et finalement il fut accepté de signer le contrat.

Je fus contre cette décision, mais à partir du moment où il y avait peu d'expérience et d'information sur le sujet, je ne pouvais me battre avec des faits. Deux ans plus tard, un voisin a contracté une tumeur au cerveau et mourut endéans les six mois. Moi, et ma famille, nous avons des maux de tête, de la fatigue, le matin et parfois des difficultés à dormir. Une relation de cause à effet n'a pas été établie, principalement parce que nous sommes les seuls à penser à ces choses et qu'il n'y a pas assez d'information la-dessus.

Maintenant, il est temps de décider si le contrat sera renouvelé ou non et j'aimerais autant d'information que possible de façon à aider ma décision qui me vient des tripes pour ne pas le renouveler, et me dresser face à mes voisins.

Amitiés.

Paulo Saraiva

Sterling Software - Lisbonne

Cool : solutions for e-business

Tél: 351 21 31 38006

Fax: 351 21 31 38019

CEM : champs électromagnétiques.

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign25.htm>

Témoignage n° 26

" Allergie à l'électricité incurable "

Une femme qui est allergique à l'électricité a été informée que son état ne pouvait être guéri. Les médecins ont dit à Christine Moody, 78 ans, qu'ils ne pouvaient rien faire pour arrêter ses douleurs qu'elle ressent lorsqu'elle arrive en contact avec l'électricité.

Mme Moody, de Southdown près de Bath, souffre d'une allergie depuis 20 ans. Elle a contracté ce qui est devenu un état habituel après avoir été dans un orage électrique violent tandis qu'elle était en Cornouailles. Elle est ainsi affectée par l'allergie au point de ne pouvoir porter une montre marchant avec une pile électrique. Ses chaussures sont spécialement doublées de façon à ne pas sentir de peine lorsqu'elle marche au-dessus de câbles électriques souterrains.

Mme Moody doit s'envelopper d'une couverture de survie et porter des bottes de caoutchouc durant un orage pour arrêter la douleur qui devient insupportable. " J'ai une grande sensibilité à l'électricité ", dit-elle. " J'ai des difficultés à marcher sur le trottoir à cause des câbles enterrés ". " Le vie est très difficile. Même lorsque j'élève mes bras, je peux sentir ma sensibilité à l'électricité. " Mme Moody prend des gouttes homéopathiques de désensibilisation chaque jour, qui lui coûtent jusqu'à 190 livres par mois. Les médecins lui ont dit que ce traitement ne ferait que réduire ses problèmes mais ne la guérirait pas. " Je ne peux pas être dépressive. Je dois

rester positive et passer à travers une journée à la fois. " " Si je n'y pensais pas, je deviendrais dépressive. " mais Mme Moody s'inquiète après avoir entendu parler des plans pour ériger un pylône de téléphonie mobile à moins d'un mile de sa maison. " je suis très inquiète parce que nous adorons la maison où nous sommes et je sais que je serai torturée de douleurs 24 heures par jour et immobilisée à la maison. " La femme de 78 ans est aussi allergique au poulet, au poisson, aux anesthésiants, à l'aspirine, à la pénicilline, aux piqûres d'abeilles et de guêpes, aux noix, à l'acide nitrique et au gaz. Elle doit porter un bracelet médical spécial chaque fois qu'elle quitte la maison en cas d'urgence médicale.

[http:// news.bbc.co.uk/1/hi/health/896316.html](http://news.bbc.co.uk/1/hi/health/896316.html)

190 livres Sterling : soit 290 €.

1 mile : 1600 mètres.

Bath : à 13 miles au Sud-Est de Bristol.

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign26.htm>

Témoignage n° 30 très courageux

Je poursuis mes investigations, suite à la découverte et au traitement d'un cancer de la prostate, vraisemblablement dû à une exposition prolongée, répétée et chronique à un rayonnement trop important des antennes et des téléphones portables.

Outre la CRAM de Nantes qui a eu la gentillesse de me fournir une énorme documentation, et je l'en remercie, la CPAM d' Angers essaie de trouver également des renseignements sur la nocivité de plus en plus mise en évidence des rayonnements OEM des relais Orange, SFR et Bouygues dont l'implantation arbitraire et totalement inorganisée, créent des champs beaucoup plus importants que s'il n'y avait qu'une antenne.

Deux antennes de deux opérateurs, dirigées dans la même direction, et disposées l'une à côté de l'autre, comme c'est de cas fréquent de SFR et Orange envoient chacune 41V/m, or leur lobes principaux sont parallèles et disposés à seulement quelques mètres d'un de l'autre. Il se trouve donc un endroit où les deux lobes se rejoignent ou se croisent, et à cet endroit, la puissance reçue est donc deux fois supérieure à 200m.

Par exemple, au lieu d'être de 1 à 2V/m, le champ mesuré est donc entre 3 et 4 V/m. Pour peu qu'il y ait les 3 opérateurs sur le même château d'eau, outre l'addition de champs (qui n'est pas parfaitement mathématique), il y a perturbation entre les champs à 900 et 1800 MHz, et des sortes de turbulences ou effets cycloniques magnétiques provoquent des variations de champs et un mélange de fréquences différentes provoquant des harmoniques dont on peut supposer qu'il a un effet perturbateur pour l'organisme humain.

J'ai eu également de plus amples renseignements sur les portables, dont le TAS ne doit pas excéder 2mW/g, nous en sommes assez proches avec les appareils de mauvaise qualité ou de génération plus ancienne. IL est à noter que plus votre portable est loin de l'émetteur, plus il envoie une grande puissance. Il est irréfutable, et les courbes le prouvent, un portable ne doit jamais être porté sur soi, il doit toujours être éloigné des tissus humains, or si, comme moi, vous le portez à la ceinture, si vous l'avez à la hanche, les reins subissent son rayonnement, et si vous le mettez (comme j'ai du le faire durant 6 ans) à la ceinture, devant, entre la poche et la braguette pour être précis, la vessie, la prostate et les testicules subissent de la part de ce portable situé à environ 10 cm de ces organes, un champ de 78V/m ce qui est intolérable.

Il est reconnu que le cancer des testicules qui était relativement marginal jusque dans les années 1995, est en pleine évolution, et lorsque ce cancer n'est pas

développé, il y a de grands risques de stérilité, surtout pour les personnes plus jeunes.

Il est reconnu également que les ELF, envoyées par le portable ont un effet de Promotion ou de Copromotion sur la multiplication des cellules mutées, risquant donc de déclencher un cancer latent ou d'en accélérer le processus.

Ces Ondes très basses fréquences sont d'ailleurs maintenant classées 2B par le CIRC, donc à risque potentiel de cancérogenèse.

Je vous conseille d'acheter le rapport Zmirou, qui bien qu'étant une pale copie du rapport du ministère de la santé canadien, édulcoré à la demande des OPERATEURS, je vous donne l' URL qu'il vous suffit de visiter pour vous forger une opinion sur la pratique de l'autruche que la France applique, France Télécom en tête !

*Rapport Zmirou achetez-le, 270 pages à imprimer ce revient plus cher !

-La documentation française 29/31 quai Voltaire 75344 PARIS CEDEX

ISBN: 2-11-004958-8 vendu 19 euros

Site Internet sur le sujet: <http://www.ladocfrancaise.gouv.fr> vous pouvez le dire en ligne ou le télécharger en format PDF.

Ce rapport est finalement totalement inutile car je peux résumer les 270 pages en:

On ne sait pas grand chose sur les OEM et les portables, il faut prendre des précautions et en user avec la plus grande modération- Se mettre a une dizaine de médecin pour pondre de telles banalités, manifestement Zmirou avait des relations pour se voir confier la rédaction d'un rapport aussi navrant !

Le seul paragraphe que j'ai apprécié c'est: qu'il ne faut pas intervenir des les zones de sécurité matérialisées autour des antennes relais.

Or aucun opérateur ne matérialise cette zone surtout en toiture et que les émetteurs doivent êtres coupés avant chaque intervention dans cette zone de sécurité.

Ce que les trois opérateurs sont incapables de faire et se refusent à faire.

En résumé toutes les personnes susceptibles de travailler à des distances immodérées des antennes ... ne doivent PAS intervenir, les deux conditions émises en 2000 ne sont toujours pas respectées !

Je vous donne également les références d'un livre très précieux, dont, malheureusement personne ne tient compte, si les censés préventeurs des opérateurs, ni les médecins du travail des opérateurs auxquels on a probablement recommandé de faire abstraction, ce livre vous prouvera qu'une fois de plus la santé des salariés passe après les histoires de gros sous et qu'entre autre France Télécom préfère avoir des agents morts que de faire de la prévention !

*Guide à l'usage du médecin du travail et du guide du préventeur.

Edité par l'institut national de recherche et de sécurité

30 rue Olivier Noyer 75680 Paris Cedex 14

Site internet: <http://inrs.fr>

Référence du guide sur les OEM: ISBN 2-73389-0368-1

Ce guide donne d'excellents conseils qu'aucun préventeur ni aucun médecin du travail ne respecte ! Tout le monde s'en moque, s'il y a décès, les tribunaux donneront raison aux opérateurs car il n'y a pas assez de cancers avérés et de décès dont on peut prouver scientifiquement l'origine !

Enfin je vous donne l'original des recherches, qui, faut-il encore le signaler ne sont pas françaises mais Canadiennes:

<http://www.hc-sc.gc.ca/hecs-sesc/pcrpcc/publication/99dhm237/tdm.htm>

Vous trouverez beaucoup plus de détails sur ce site que dans le rapport Zmirou, les Canadiens ont eu le courage de faire des recherches sérieuses.

Voilà les quelques informations que je tenais à vous envoyer, vous les avez peut-être déjà, vous pouvez toutefois me contacter car je cherche toujours des collègues de France Télécom que l'entreprise a envoyé au casse pipe sans le moindre état d'âme et quand l'excellent Michel Bon (on voit le résultat de son incompétence), a déclaré dans un séminaire des cadres de FT: Il faut bien que ça se fasse, s'ils ont des problèmes, de toutes manières ils ne pourront rien prouver !

Edifiant, on voit dans cette seule phrase la considération qu'il a des salariés de l'entreprise qu'il a ruinée !

Dernière information, et pas la plus amusante: Michel BON est toujours salarié de France Télécom à environ 120.000 FRF mensuels déclarés plus primes non divulguées, plus voiture, chauffeur et logement de fonction, France Télécom le garde a son service, à ne rien faire, pour une raison très simple (fallait y penser) comme il reste salarié alors que manifestement il y a eu énormément de malversation de sa part et des membres du conseil d'administration ainsi que des nos excellents politiques dont certains sont revenus en place, dans la mesure ou il est salarié de l'entreprise, mis dans un placard en or avec du velours partout, ça lui évitera de communiquer avec la presse - il est interdit de communication- il aurait pu parler s'il avait été évincé ! Là, il doit se taire, s'il y a des journalistes vous pouvez vérifier l'information.

Quant à Thierry Breton, lui gagne plus de 1.000.000 de FRF par mois plus plein d'avantages qu'il a négocié avec Fillion et son but n'est pas de remonter l'entreprise, mais de la liquider...en douceur de préférence: INDECENT !

[W.R. de Marseille](#)

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign30.htm>

Témoignage n° 31

Madame, Monsieur

La semaine dernière je vous ai envoyé un email à propos d'un router internet sans fil communiquant avec les pc par émission de micro ondes, vendu par Belgacom. Ce n'est pas le seul type d'émetteur permanent de micro ondes, qu'on laisse allumé nuit et jour...

Par exemple cette semaine dans le dépliant "Makro" vous pouvez trouver un transmetteur de signal TV émettant des micro-ondes 2.4 GHz, permettant de remplacer la pose et la présence d'un câble TV : là non plus, on ne prendra pas la peine de l'éteindre en même temps que la télévision.

Il y a aussi l'exemple bien connu de l'antenne relais d'un opérateur de téléphonie mobile placée dans le voisinage, voire sur le toit...

Autre exemple : les alarmes sans fil : autrefois, les détecteurs placés aux 4 coins de la maison, plus la sirène, étaient reliés au boîtier central par des câbles, ce qui nécessitait des trous dans les murs, beaucoup de travail lors de l'installation, des fils pas jolis dans le paysage... Fini tout cela : les détecteurs, le central et la sirène communiquent par micro ondes, en permanence. Pour la petite histoire, accablé par un router Internet "Wi-Fi" (sans fil) Siemens placé chez mon voisin, de l'autre côté de la rue, j'ai eu l'idée d'aller chercher refuge dans l'appartement de mes parents.

La nuit suivante on eut l'idée de me loger chez ma soeur. Arrivé sur place en compagnie de mon détecteur, je constatai immédiatement que :

Son voisin du dessous a également du "wireless", mais quoi, je ne sais vous le dire pour le moment car il est en vacances...

Bref depuis 10 nuits je dors dans ma voiture, dans la forêt de Soignes. Aujourd'hui, prenant mon courage à 2 mains (la peur du ridicule ne tue pas, les micro ondes oui) j'ai parlé au voisin qui a immédiatement coupé son système et promis de le faire après chaque utilisation, bien que ni lui ni sa famille n'aient jusque là ressenti le moindre malaise. Je me sens déjà beaucoup mieux et en profite pour vous écrire. N'empêche que j'ai pris la décision de quitter la ville et de m'installer à la campagne, avec une bonne distance entre voisins. Je suis trop sensible. Attendons de voir ce que l'énorme quantité d'appareils "wireless" inondant le marché va produire comme

effets sur la population...

La sensibilité aux micro ondes semble augmenter au fur et à mesure que l'on en a encaissé : au plus on est irradié, au moins on en supporte davantage, et au plus grave est l'accablement. Les premiers jours on ne ressent d'ailleurs rien, et ce nombre de jours varie d'une personne à l'autre (chez moi ce fut 5 jours, je le sais parce que j'étais présent lors de l'installation du "wireless" chez mon voisin). Tôt ou tard des troubles apparaissent. Ce qui est dommage, c'est qu'à ce moment là on ne fait pas le rapprochement avec l'appareil micro ondes installé depuis un certain temps, ou bien l'appareil est chez un voisin et on n'en sait rien. On va donc chez son médecin, reçoit des médicaments qui entraînent encore plus de fatigue et bien sûr ne servent à rien...

La première chose à faire est donc informer massivement le corps médical. C'est au médecin consulté de suggérer que les troubles pourraient être liés à la présence d'un système "wireless" (sans fil). Si le patient dit qu'il n'en a pas, le médecin doit proposer d'enquêter auprès du voisinage. Tout le monde devrait aussi pouvoir se procurer un détecteur efficace.

Plein d'infos et de témoignages sur : www.teslabel.be Pour moi, le témoignage le plus frappant est celui de la personne âgée tellement affaiblie qu'elle ne veut plus sortir de chez elle. Ce faisant, elle encaisse encore plus de radiations...

Ci-dessous ce que tout le monde semble détester, mais que j'aime de plus en plus : un bon câble bien blindé, à la place du wireless (Sans fil, en français) !

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign31.htm>

E.J. de Bruxelles - 31 juillet 2003

[Témoignage 32](#)

Attestation de mauvaise santé...

Je, soussignée R.S., de nationalité Française ayant demeuré "sans mon accord et sans être informée" sous une quinzaine d'émetteurs de téléphonie mobile.

Profession : en recherche d'emploi (ex chargée de cours)

Déclarant n'avoir aucun lien de parenté ou alliance avec aucune des parties et ne pas être sous leur dépendance économique, certifie l'exactitude des déclarations ci-après.

Depuis 2000, je consulte souvent des médecins parce que :

Je suis souvent essoufflée, je dois m'asseoir sur les bancs publics même pour de courtes distances.

J'ai des vertiges, de fortes nausées. Je suis tombée plusieurs fois, il n'y avait pas d'obstacle.

J'ai des troubles du sommeil, je ne baille plus, ne rêve plus. Je sursaute parfois la nuit. Je suis réveillée vers 1h, 3h ou 5h, malgré des somnifères. Je me sens souvent mal dans la journée. Je suis agressive, nerveuse.

J'ai des migraines, des douleurs neurologiques, je fais régulièrement des séances d'acupuncture.

J'ai des douleurs musculaires, au niveau des cervicales et des problèmes de bassin (80 séances de kinésithérapie).

J'ai des problèmes cardio-vasculaires. Mes analyses de sang ne sont plus

constantes, mon poids non plus.

Mes yeux me brûlent, me font mal, je fais des séances d'orthoptie. La lumière me gêne.

J'ai des brûlures de muqueuse : bouche, estomac, vessie, intestin.

" Cet hiver, chez moi, vers 20h deux chiens aboyaient et à cette époque j'avais des logorrhées.

Je suis devenue LENTE, je suis vite débordée. J'ai une formation universitaire et j'ai des difficultés de concentration même pour rédiger des textes courts ou effectuer des calculs simples.

J'ai reçu deux décharges électriques cet hiver, j'ai pris des bains crépitants. L'EDF est passé et m'a dit qu'il y a des baisses de tension. Les ampoules crépitent le soir, même celle du frigo dont j'ignorais la présence. J'ai eu plusieurs sinistres sur des appareils électriques depuis quelques mois.

Je viens d'apprendre lors de la journée de l'audition du 12 juin, que je souffre d'hyperacousie. Je subis le stress du bruit depuis trois ans. J'ai fait des analyses pour des problèmes de sueur. Notre immeuble résidentiel a été transformé en site téléphonique (15 relais qui émettent 24h/24, plusieurs tonnes de matériel électrique qui ronronne). Il y a en permanence des vibrations qui ont fissuré l'immeuble cet hiver, perturbé un ascenseur et le système téléphonique de l'immeuble.

" J E S O U F F R E A PARIS " à certaines heures de la journée : dans la rue, les espaces publics, dans certains métros, RER, quand j'emprunte les bus, dans les Bois parisiens et parcs, bibliothèques... J'ai souvent des brûlures sur les muqueuses et des décharges... Je sors toujours avec un tube de Xylocaine 2% (anesthésique). Tout cela a entraîné et entraînera des conséquences sur ma vie privée, sociale et professionnelle et ma santé (un chiffrage approximatif de mes dépenses joint). Je délivre la présente attestation à TESLABEL Coodination, asbl et je suis informée du fait que celle-ci peut la produire en justice (...)

J'ai parfaitement connaissance de ce que toute déclaration mensongère de ma part m'engagerait à des sanctions pénales.

Fait à Paris, le 01/10/2003

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign32.htm>

Témoignage n°33

Témoignage de Nadine, française.

"Je suis devenue électrosensible. "

J'ai été riveraine d'une forêt de mâts de téléphonie mobile (aux environs de 40/50 mètres) sur un petit immeuble résidentiel assez bas pendant plus de 3 ans et JE VIS TRES MAL.

J'ai eu subitement tellement de problèmes organiques et neurologiques (et les autres locataires aussi), je ne supportais plus les commentaires médicaux que j'ai cherché une association recensant les victimes des champs électromagnétiques et connaissant les effets sur la santé.

Je ne voulais pas quitter mon appartement ni la grande ville où je vivais. J'ai testé plusieurs solutions pendant 6 mois : ne pas y être dans la journée, ne pas y dormir, séjourner dans la verdure, à la mer. J'ai cru que je serais GUERIE malheureusement j'ai vidé mon appartement et je dois fuir les villes.

La neurologue m'a suggéré un blockhaus ou l'Islande (je crains le froid).

Un expert peut-il me dire si le blockhaus c'est bien ?

Y a t il une agence immobilière offrant ce type de location ?

Etre électrosensible cela veut dire :

O.R.L.

Problèmes tubaires (oreilles bouchées), acouphènes, hyperacousie (le bruit fait mal), sifflements, saignements, otalgies.

YEUX

phosphènes, fils dans les yeux, spasmes, brûlures, sécheresse, mettre des lunettes de soleil même l'hiver.

BRULURES DIFFUSES

Des lèvres, langue, palais, gencives, gorge, oesophage, estomac, épigastre, vessie etc.

Dans la bouche, on a en permanence la même sensation que lorsqu'on teste une pile plate (les barres de métal) et quand c'est fort, c'est un goût de métal (je n'ai pas de métal, ni mycose, ni M.S.T.)

DOULEURS VARIEES

Sous la langue, dans les dents, à l'arrière de la tête etc.

Dans les dents du haut, 2 ou 3 minutes après être passée près d'émetteurs GSM (sans lever la tête car mes cervicales sont bloquées), la douleur reste longtemps ou tout le temps si on croise d'autres émetteurs ou si on doit rester dans l'endroit exposé.

PROBLEMES NEURO- MUSCULAIRES

Spasmes, problèmes de marche (bassin et genoux qui se dérobent. Epaules, cervicales, thorax bloqués). Plus de 150 séances de kiné pour tenter de récupérer quelque chose et éviter de faire évoluer une scoliose que j'avais enfant.

Chutes. Pertes d'ongles, ecchymoses : je ne joue pas au foot mais je me cogne car j'estime mal les obstacles, même à l'intérieur je mets des chaussures.

ESSOUFLEMENTS

SOMMEIL, ASTHENIE

La nuit, les hyper trames téléphoniques me réveillaient brutalement vers 04h ou 5h avec crise de tachycardie sueur.

Je dors mal, je ne baille plus, je ne rêve plus. Je dors souvent le jour parfois plusieurs fois dans la journée.

PROBLEMES D'ATTENTION, DE CONCENTRATION, TROUBLE DU CARACTERE.

(s) Nadine de France

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign33.htm>

Témoignage n° 34.

Françoise (France) : "On ne vit plus normalement"

Je vivais dans une grande ville française depuis 15 ans et je viens de fuir mon appartement résidentiel, qui en quelques mois a été transformé en site industriel de Téléphonie Mobile.

Je pense que je ne peux plus vivre en ville car je suis allergique à ce qui sort des émetteurs téléphoniques.

Je suis et resterai S.T.M. (**Sans Téléphone Mobile**) et j'ai résilié mon abonnement fixe car j'ai signalé à France Télécom plusieurs ****perturbations DESAGREABLES**** sur ma ligne.

J'ai été malade et j'ai subi une intervention chirurgicale en parallèle et j'ai vécu 24h/24 sous ces antennes. Plus l'immeuble a été hérissé, plus j'ai eu de problèmes et les autres locataires aussi (santé, perturbations électroniques, structure de l'immeuble et installations dans les parties communes.)

J'AI SOUFFERT LONGTEMPS POURQUOI ? ? ?

Parce que c'est l'âge, les suites de l'opération, les somatisations, le stress.

CERCLE VICIEUX, plus on est mal, plus on y reste.

On ne vit plus normalement : hébergement précaire, OISIVETE (perte de travail mais les loisirs sont limités quand on souffre.)

Quand on a eu le 1er opérateur, sans affichage, 3 antennes je suis devenue agitée et mes lèvres étaient sèches et saignaient souvent.

Quand on a eu le 2ème opérateur (4 mois après) avec livraison de matériel un dimanche à 07heures du matin (climatisation, armoire haute tension et câblage dans les couloirs de l'immeuble) mes cheveux ont grillé, j'ai eu des nausées, mal aux oreilles, des brûlures dans la vessie, bouche, estomac.

Je ne mange pas normalement pour éviter les ulcérations alimentaires.

J'ai des troubles neuromusculaires (certificats médicaux) raideurs, muscles qui ****lâchent****. On soutient le dos pour éviter d'autres ennuis.

Ça empêche de dormir la nuit vers 04h 05h mais le jour on dort même debout, ça énerve, on a des comportements différents (certificats médicaux et témoins), on ne parvient pas à se concentrer, on subit une désorganisation mentale.

J'ai compris quand j'ai vu les autres locataires mais les personnes âgées ça ne compte pas. Ces personnes pensent qu'à leur âge (60 ans et +)

on doit s'équiper pour entendre,

on doit se faire opérer de sévère cataracte, de cancer,

on doit avoir des bouteilles d'oxygène en cas des difficultés respiratoires,

on doit faire des scanners cérébraux qui ne donnent pas de résultats (parce

qu'on tombe, qu'on a des céphalées, la tête qui remue tout le temps.)

on doit aller à 80 ans dans un bloc pour se faire examiner l'estomac et les

intestins.

Quand on a eu le 3ème opérateur (mais on ne sait pas quand) **j'ai reçu souvent des décharges et j'ai pris des bains qui m'ont brûlé le corps.**

Il faut SAUVER SA PEAU pour ne pas perdre d'autres organes ou devenir un légume alors on résilie son bail.

D'après notre Ministre de la Recherche, être riverain d'antennes, c'est la rançon du progrès (discours devant l'AFOM en 2003)

D'après le Ministre de la Santé, c'est la psychose et on n'a aucun goût car les antennes sont jolies (courrier en mai 2003).

D'après une neurologue, tout le monde veut des portables personne ne veut les antennes. Petit détail, j'ai déchiré la prescription pour psychose.

D'après le rapport de Monsieur Currien (fin 2002), il y aurait des effets délétères. Délétères, vous avez dit délétères !!!

D'après les politiques (senat.fr) les macaques apprennent mal.

D'après les opérateurs, (courrier AR), "on veut bien vous rencontrer **mais on ne peut pas affirmer que les antennes de téléphonie mobile ne présentent aucun danger pour la santé des riverains.**

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign34.htm>

Témoignage n° 35.

Jacqueline (France) : "Au dernier étage et 16 antennes"

Grand Paris - Lundi 27 octobre 2003

Au dernier, Jacqueline et seize antennes

Locataire au dernier étage de l'immeuble du 5, rue Fulton (13e), Jacqueline Renoir vit avec seize antennes-relais au-dessus de la tête. Elle leur impute ses "insomnies" et ses "violents maux de tête". Elle fait par ailleurs remarquer que "[sa] voisine est décédée d'un cancer, son gendre aussi et leur chien est mort d'une tumeur". Sur le même palier, une jeune voisine a eu des "problèmes de stérilité".

Difficile de mesurer l'impact des antennes sur la santé. René Russo, délégué général

de l'Afom (Association française des opérateurs mobiles), parle d'" effet Nocebo ". " L'inverse de l'effet placebo : vous ne subissez aucune agression physique, mais, comme vous en êtes persuadé, vous tombez malade. " Selon l'Afom, " plus de 400 études ont été faites sur le sujet ". Il en ressort que " les antennes-relais sont inoffensives ", leur puissance étant même " 1 000 fois inférieure à celle des antennes radio et télé ".

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign35.htm>

Témoignage n° 37

Nous sommes français, allergiques et malades parce que nous avons été riverains d'émetteurs de mobiles

Nous visitons parfois des communes françaises.

Lorsque nous sommes allés à EU (ville Normande, proche de la Picardie) .

Nous avons constaté qu'il y avait des :

- clients de photographies numériques et jeux,
- clients de textos
- clients de "t'es où ?", "j'arrive dans 2 minutes"
- clients de "je prends les nouilles frisées ou papillons ?"...
- clients d'émetteurs/récepteurs.

Nous sommes allés visiter l'établissement religieux classé (Collégiale) au milieu des habitants, près de l'hôpital etc.

Etant **sensibles aux champs**, nous ne sommes pas restés longtemps dans la crypte de la Collégiale car "les voix de la GSM nous pénétraient". Nous ne sommes attardés dans le bâtiment pour d'éventuels recueils, ni dans l'hôtel où nous ne réservons généralement que pour la première nuit pour " tester " car le personnel dans les hôtels français ne sait pas ou ne souhaite pas nous dire s'il y a des antennes dans le coin.

La mairie étant dans le château d'Eu, nous sommes passés poser deux questions fort TABOU semble-t-il :

Y a t il des antennes GSM en ville ? "

Par hasard, seraient-elles dans la Collégiale ? "

Une personne de la Mairie s'est déplacée et a répondu :

" la seule chose que je peux vous dire c'est qu'il y a une antenne dans la ville " Pour 8.000 habitants quelle fracture numérique !!!

" c'est interdit dans les églises et bâtiments classés ".

Pourtant, **nous savons que des diocèses ont signé pour équiper leur clocher** et sur Paris (ville-musée) **les ABF autorisent l'implantation des toits**.

Par curiosité, nous venons de visiter le nouveau site de l'ANFR, on n'est pas plus avancé quand on connaît peu une commune, il n'a qu'une boule et un numéro de site.

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign37.htm>

Témoignage n° 83

Cher monsieur,

Je voudrais faire connaître, à qui de droit, l'expérience malheureuse que j'ai vécue avec un téléphone portable DECT (pas le GSM).

En effet, après une conversation +/- longue, j'ai constaté un mal de tête, plutôt une très grande gêne, se situant sur le côté droit de la tête incluant l'oreille droite et la nuque.

Cette sensation n'a jamais disparu malgré le temps écoulé, et est renforcée chaque fois que je téléphone même avec le téléphone fixe.

D'autre part, j'ai perdu en peu de temps, une grosse partie de la vision de mon oeil droit.

Mon témoignage pourrait-il servir à éviter ces graves désagréments à d'autres personnes ?

Je me tiens à votre disposition si vous l'estimez nécessaire.

Merci à vous,

C.C. (Charleroi)

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign83.htm>

Témoignage n° 93

Avant d'en arriver à cette souffrance continue : sifflement constant , insomnie , maux de tête.....Au début quand j'ai perçu le sifflement trois semaine après mon amie (que je pensais victime d'acouphénie!) j'ai cherché vainement d'ou cela pouvait venir : une fuite d'eau , le réfrigérateur , le compteur EDF , après j'ai "coupé" la ligne côté EDF , "coupé " l'eau à la vanne CGE , cela continuait , hésitant (de peur d'inquiéter)je demandais aux voisinsqui eux n'étaient pas gênés!

Par la suite j'ai acheté un détecteur de fréquences et j'ai pu visualiser d'ou venait le problème , d'autant plus qu'il y a quelque temps les antennes n'étaient pas présentes de partout ; et l'on voyait vraiment la différence totale entre les sites infectés et les sites rescapés.

J'ai rencontré depuis d'autres personnes qui souffraient des mêmes maux, on se sent moins seul !

Ceux qui ont l'immense bonheur de pouvoir dormir en toute quiétude devraient éviter de se moquer connement de ceux qui souffrent de ce problème, car avant de connaître cette torture qui envahie votre vie, je n'aurai jamais cru que cela puisse exister.

Maintenant grâce à ces enQulés d'opérateur je risque le cancer et si je ne déménage pas rapidement (en perdant beaucoup d'argent) je serai responsable du cancer de mon amie, car maintenant étant donné la souffrance je crois que cela peut réellement provoquer un cancer.

La copie de ma lettre (adressée à des scientifiques qui ont confirmés mes craintes):

"Si vous pouviez m'aider :

Habitation A : 4,7 V/m constaté par un professeur (scientifique) avec son détecteur performant (par association de plaignant) ;

Mon détecteur HF" grand public" traduit par 350 $\mu\text{w}/\text{m}^2$ et pas en $\mu\text{w}/\text{cm}^2$: erreur de libellé sur l'appareil?

Puis je me protéger en mettant de l'alu sur les murs côté émission ? Je voudrais me protéger notamment du sifflement ou microwave hearing qui va me rendre fou.

En mettant de l'alu sur l'antenne de mon détecteur (directionnel) j'abaisse la valeur de crête à 3, donc si j'isole le mur en tête du lit côté émission je devrais considérablement réduire les HF mais quand sera t il du sifflement que je perçois à partir de 4 $\mu\text{w}/\text{m}^2$?

Le cancer est t il provoqué par l'effet stressant du sifflement ou par la puissance "HF" Les maux dont je souffre sont semble t il habituels dans ce cas : pression intra crânienne, frontale, pariétale, mal aux globes oculaires, au fond des oreilles, tachycardie, insomnies (mon amie / tremblements, fourmillements en plus)

Quelle est la meilleur protection: un fin grillage (effet faraday) ou de l'alu sur le mur, est il impératif de relier à la terre?

Merci de l'aide que vous pourriez m'apporter car je tente de dormir avec un casque stéréo et de la musique qui ne couvre que partiellement le microwave hearing , de plus j'ai essayé l'alu , cela ne stoppe pas le sifflement.....tout cela m'aurait peut être fait connement rire à une époque !

Le professeur qui a fait les mesures devait être Le Ruz ou Cendrier, de plus j'avais eu Santini au téléphone (à l'Insa 69) 2 mois avant qu'il soit placardisé pour avoir parlé, donc je ne suis pas novice (mais pas scientifique) j'aurai du.....

En fait c'est certainement psychologique!!! : en effet il suffit de mettre des fausses cheminées sur les antennes (ce qui se fait)..... j'espère qu'il vont en mettre une sur l'antenne et après tout ira bien car je ne les verrais plus, c'est chicologique qui disent ces p" d'opérateurs qui ont détruits ma vie.

RÉGION LYONNAISE 69 FRANCE

Réponse du Webmaster de Teslabel à ce témoignage :

La meilleure solution est de faire autour de votre lit une cage de Faraday et elle doit impérativement être reliée à la terre.

Il existe d'autres protections (voir <http://www.teslabel.be/protections.htm>)

Il existe aussi des couleurs anti ondes électromagnétiques :

Peinture anti-piratage : <http://www.freenews.fr/index.php?itemid=903>

ForceFieldWireless commercialise une peinture qui arrête les ondes !

Il suffit de l'appliquer sur tous les murs de votre domicile afin de réduire les ondes qui vont s'en échapper.

Le problème est qu'il est probable que cette peinture (si elle est réellement efficace) empêche les ondes GSM d'entrer. Donc plus de téléphone mobile à l'intérieur...

Site : <http://www.forcefieldwireless.com/defendair.html>

Mais à titre personnel, pour un sommeil "normal", **c'est la cage de Faraday**. Les autres solutions sont pour la vie normale dans la maison.

Si vous le pouvez, faites comme moi, **quittez cette habitation !!!!!**

(S) Claude HERION - Webmaster du site

[Agressé par les ondes](#)

(02/10/2006)

Serge a vécu un véritable calvaire à cause d'une antenne GSM

BRUXELLES Serge avait une vie tout à fait normale. Jusqu'en septembre 2002, moment où il a emménagé dans une nouvelle maison. Toutes les nuits, il se réveillait entre 2 h et 4 h du matin. "J'étais dans un état épouvantable. J'étais extrêmement

nerveux, je ne retrouvais plus le calme en moi-même."

En 2004, ses insomnies n'ont pas cessé et d'autres symptômes sont même apparus : sifflements dans les oreilles, maux de tête, fourmillements. C'est alors qu'il s'aperçoit qu'il y a une antenne GSM à 50 mètres de sa maison !

Serge se rend chez ses voisins et il constate alors que d'autres personnes souffrent des mêmes symptômes. L'antenne fut enlevée et les maux disparurent. *"Mais en août 2004, après une conversation de 30 minutes avec mon téléphone portable de maison, j'ai eu un mal de tête épouvantable. J'avais l'impression que la partie droite de mon cerveau se ratatinait sur elle-même. À ce moment, j'ai compris que j'étais également sensible aux ondes des portables et des GSM."*

Serge ne peut plus vivre dans un environnement où la pollution électromagnétique dépasse 0,08 V/m, alors que la Belgique autorise un maximum de 20 V/m !

"Ces ondes sont une agression permanente invisible et pernicieuse. Et quand on se sent agressé, on devient soi-même agressif, nerveux, irritable pour un rien. De plus, quand je suis dans une maison où il y a un téléphone portable, je commence à ressentir des picotements dans les membres, j'ai les oreilles qui sifflent et j'ai l'impression que tout mon cerveau est sous pression. J'ai des douleurs articulaires et musculaires, des insomnies, des pertes de concentration au point de ne plus pouvoir parler. Je mets trois jours pour me remettre. Aujourd'hui, je me suis séparé de ma femme et j'ai changé de travail."

Je vis actuellement dans un environnement où la pollution électromagnétique ne dépasse pas les 0,03 V/m. J'ai retrouvé mon équilibre et ma stabilité. J'ai un téléphone fixe, j'utilise le GSM de manière parcimonieuse et je fais attention à ne pas rester dans des endroits pollués." Et pour repérer ces endroits, Serge utilise un appareil qui mesure la pollution électromagnétique.

D'autres personnes électrosensibles comme lui vont jusqu'à dormir dans une cage de Faraday pour se protéger des ondes. *"Je ne mets pas à mal la technologie, mais elle doit être limitée au strict minimum. Chez moi, il y a 0,03 V/m et pourtant mes enfants ont un réseau maximal lorsqu'ils utilisent leur GSM."*

C. Bo.

© La Dernière Heure 2006

Bron:

<http://www.dhnet.be/infos/societe/article/157193/agresse-par-les-ondes.html>

Témoignage n° 96

J'ai 40 ans et habite la paisible commune de xxxxx (Belgique).

Voici, relatée brièvement, mon expérience d'hypersensibilité (EHS) aux champs électromagnétiques (CEM).

Je suis formateur en informatique dans une asbl de "xxxxx" depuis 7 ans et suis donc soumis à une exposition permanente aux CEM des nombreux ordinateurs présents dans le bâtiment (bureaux, salles de cours), aux tout aussi nombreuses connexions Wi-Fi ainsi qu'aux nombreux autres appareils électroniques présents dans ce type d'établissement (sans parler des GSM de mes collègues et des stagiaires, le plus souvent allumés en permanence). Inutile donc d'insister sur l'intensité de la « soupe » électromagnétique dans laquelle tout mon être baigne à raison de 38 heures par semaine.

J'ai ressenti, physiquement autant que psychologiquement, les premiers effets de mon hypersensibilité aux CEM voici environ 2 ans. Celle-ci s'est manifestée par les symptômes suivants (qui n'ont fait que s'accroître au fil du temps) : échauffement intense de la tête avec sensation d'étouffement, échauffement des autres parties du corps, transpiration excessive, stress (ou plutôt sensation d'être parcouru par une vague électrique dans tout le corps), sensation d'étouffement au niveau de la poitrine, raideur au

niveau de la nuque, grande fatigue, insomnies, vertiges, acouphènes, irritabilité, difficulté de concentration, perte de mémoire... tous ces symptômes débouchant finalement sur une longue période d'angoisse dépressive d'autant plus angoissante que je ne pouvais alors déterminer la cause de ces troubles soudains et tellement difficiles à vivre au quotidien.

Cette situation ne faisant qu'empirer avec le temps, je commençai à chercher dans toutes les directions (médecine traditionnelle et parallèle) afin d'en connaître la cause éventuelle. Devant l'incompréhension, voire l'incrédulité, des spécialistes consultés, j'effectuai des recherches personnelles via Internet et découvrit alors les conséquences potentielles des CEM sur la santé. Après visite d'un expert en bioélectrique à mon domicile qui conclut en un excellent bilan du réseau domestique, je dus me résoudre à affiner mon analyse du côté de ma vie professionnelle. Il apparut alors clairement que l'utilisation, pourtant peu intensive, que je faisais de mon GSM mais également celle, nettement plus intensive, que je faisais (par la force des choses de par mon métier de formateur en informatique) des ordinateurs et de leurs nombreux périphériques pouvaient, sinon devaient, être la cause de ces troubles de plus en plus perturbants pour mon organisme. Cette analyse pouvait d'ailleurs se confirmer aisément par la simple exécution d'un petit test : il suffisait que je m'éloigne des sources électromagnétiques auxquelles j'étais quotidiennement soumis pour que la situation s'améliore (le résultat pouvait être parfois assez spectaculaire : quelques minutes passées dans le parc jouxtant l'asbl pouvaient ainsi suffire à réduire considérablement les manifestations de ces troubles).

Mais il m'a fallu de nombreux mois, et ce malgré la suppression de toute utilisation de GSM ou de téléphone sans fil, avant de sentir les premiers effets bénéfiques. Aujourd'hui, ma situation n'est pourtant guère brillante. En effet, bien que j'aie veillé à éliminer au maximum les sources de radiation électromagnétique intense de mon domicile (GSM, téléphone sans fil, ordinateur, réseau Internet, électricité dans la chambre...), je reste soumis en permanence à cette « soupe » électromagnétique dans le cadre de mon travail et les symptômes auxquels je suis confronté, s'ils ont durant un temps semblé se stabiliser, ne font que s'accroître de semaines en semaines.

Que faire ? Sinon quitter mon emploi au risque de ne pas en trouver un autre. Et quel autre ? Le problème de toute personne EHS étant d'être confrontée en permanence aux radiations des CEM dont notre société de consommation semble se délecter par ignorance ou par profit. Sans doute me faudra-t-il envisager de partir vivre en pleine nature, loin (le plus loin possible) de toute source électromagnétique afin de retrouver un semblant de sérénité physique et psychologique.

J'espère que ce témoignage pourra aider d'autres personnes EHS à se sentir moins seules dans leur souffrance et à tenir bon dans ce juste combat positif vers une société purifiée de ces pollutions invisibles et pourtant tellement nuisibles que sont les champs électromagnétiques.

Il va de soi que je suis ouvert à tout dialogue avec d'autres personnes souffrant d'EHS.

V.R. de Liège (Belgique) le 19 septembre 2006

Bron:

<http://www.teslabel.be/archives/temoign96.htm>

Témoignage 99 sur le forum de La Libre
Lu dans le forum de la Libre Belgique.

Peut-on s'en servir comme nouveau témoignage (très bien écrit, j'adore la

comparaison avec la goutte d'eau qui fait "plic") ?

"J'ai déménagé à cause d'antennes-relais

Suite à un nouveau boulot, nous avons déménagé en 2001 dans un appartement. Après quelques mois, j'étais anormalement fatigué, et j'avais vraiment des problèmes de concentration au boulot.

Quelques temps plus tard, je me suis aperçu que j'avais, une fois rentré, des picotements, un peu dans le style de ceux que l'on ressent lorsqu'on a "un pied qui dort", mais plus aigus et disséminés sur tout le corps. A partir de ce moment, c'est devenu insupportable: en temps ordinaire, il y avait moyen de ne pas remarquer ces picotements; lorsqu'il fallait s'endormir, c'était impossible de les ignorer (imaginer une goutte d'eau qui fait "plic" toutes les 30 secondes dans votre chambre à coucher et vous aurez une idée).

Un autre jour, lors d'une promenade avec ma compagne, avec laquelle je vivais depuis